யவன
ராணி
சாண்டில்யன்
1
யவன
ராணி
சாண்டில்யன்
வானதி
பதிப்பகம்

யவன ராணி

முதல் பாகம்

சாண்டில்யன்

வானதி பதிப்பகம்
13, தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

யவன ராணி

1. மோகனாஸ்திரம்

'வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலைத்தலைய கடற் காவிரி புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்' எனக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கவி பாடியதை முன்னதாகவே மெய்ப்பிக்கப் பிரியப்பட்டதுபோல், காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற்கு மேலே கருப்புத் திரையிட்டுக் கிடந்த வான வெளி, வருஷ ருது உட்புகுந்துவிட்ட ஆவணி மாதத்தின் அந்த ஆரம்ப நாளில்கூடத் தன்னிடம் மேகக் கூட்டங்களைச் சிறிதளவும் சேர்க்காமலும், ஓரிரு நீர்த்திவலைகளைக்கூட மேலேயிருந்து உதிர்க்காமலும் நட்சத்திரக் கண்களைச் சிமிட்டிச் சிமிட்டி நகைத்துக் கொண்டிருந்ததால், இரவு ஏறி நாழிகைகள் பத்து ஓடிவிட்ட பிறகும், புகார் நகரத்தின் கடற் கரையில் மக்கள் நடமாட்டமும் கேளிக்கைக் கூச்சல்களும் சிறிதும் குறையாமல் பலமாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. கவி வாக்குக்கு முற்கூட்டியே ஆதரவு தந்த வானுக்குத் தான் சளைக்கக் கூடாதென்ற நினைப்பில், குடகு மலையிலிருந்து புறப்பட்டு வெள்ளத்தை அள்ளி வந்த 'மலைத்தலைய' காவிரியும் புகாரின் கடலில் கலந்து புனல் பரந்து நின்றதால், அதன் நீர்ப்பரப்பில் ஊர்ந்து சென்ற பெரும் படகுகள் தொலை தூரத்தே கடலிலாடிக் கொண்டிருந்த மரக்கலங் களிலிருந்து இறக்குமதிச் சரக்குகளை உள்நாட்டுக்குக் கொண்டு சென்று, 'புனல் நாடு' என்று வழங்கிய சோணாடு வணிகத்தால் பொன் கொழித்துப் பொன்னாடாகவும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தமையால், சங்கமத் துறையிலும் அந்த இரவில் அமைதி ஏதுமின்றி, கடலோடிகளின் கூச்சலே நிரம்பி நின்றது. இப்படி ஊர்ந்து சென்ற இறக்குமதிச் சரக்குகள் கொண்ட நாவாய்கள் மட்டுமின்றி, அக்கம் பக்கத்து

உப்பளங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட வெள்ளை உப்பை உள் நாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று, அதற்குப் பதிலாக நெல்லை ஏற்றி வந்து கொண்டிருந்த படகுகளை, காவிரியிலிருந்து கிளை பிரிந்து ஓடிய உப்பங்கழிகளின் தளைகளில் ஆங்காங்கு பிடித்துப் பிணைத்துக் கொண்டிருந்த பரதவரின் அதட்டலான குரல்களும் வெகு தூரம்வரை பேரிரைச்சலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன; இவை தவிர, ஓடிய படகுகளின் துடுப்புகள் கழிகளின் நீரில் பாய்ந்து எழுப்பிய 'சரேல் சரேல்' என்ற சத்தங்களும், ஆங்காங்கு அப்பொழுதும் அலுவல் புரிந்து கொண்டிருந்த சுங்கக் காவலரின் கட்டளைக் கூச்சல்களுமாகச் சேர்ந்து, பூம்புகார் எனப் புகழ் எய்திய அந்தக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தை அமைதியற்ற நகரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

'விலங்கு பகையல்லாது கலங்கு பகையறியாக் கொழும் பல் குடிச் செழும்பாக்கத்து' என்று இலக்கியம் விவரிப்பது போல் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அஞ்சி விலகிச் செல்லும் பகைவரைத் தவிர, கலங்கவைக்கும் பகைவரையே அறியாத அந்தப் புகார் நகரம் பல பாக்கங்களை அங்கங்களாகக் கொண்ட வீரர்கள் நிறைந்த பட்டினமாதலால், பகையைப் பற்றிய எண்ணமே சிறிதுமில்லாமல் நகரத்தின் கடற்புறத்தேயிருந்த மணல் திட்டுகளில் கூரை வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த பரதவர் என்ற வலைஞர்களிற் சிலர், இரவு ஏறுவதைப் பற்றிய எண்ணம் எள்ளளவும் இல்லாமல், ஆட்டுக் கிடாவோடு ஆட்டுக் கிடாவையும், சேவலோடு சேவலையும், கௌதாரியோடு கௌதாரியையும் சண்டை விட்டுக் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடி வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொம்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்ததாலும், மற்றும் சிலர் இறைச்சியை ஒரு கையால் கடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையில் ஏந்திய மதுக் கிண்ணத்திலிருந்த மதுவைக் குடித்துவிட்டு உளறிக் கொண்டிருந்ததாலும், எங்கும் நானாவிதமான கூச்சல்கள் நிரம்பி இரவைப் பகலாக அடித்துக்கொண்டிருந்தன. கலங்கு பகை இல்லாவிட்டாலும் காவலைத் தவிர்க்க விரும்பாத

யவன வீரர்கள் கைகளில் தீப்பந்தங்களை ஏந்திக்கொண்டு அணி வகுத்து நான்கு நான்கு பேர்களாகக் கடற்கரையோரமாகப் பல இடங்களில் நடந்து கொண்டிருந்ததன் விளைவாக, அவர்கள் பாதங்களில் தரித்துச் சென்ற தோற் செருப்புகளின் 'சரக் சரக்'கென்ற ஒலியும், மார்புகளில் அவர்கள் அணிந்திருந்த கவசங்களில் உராய்ந்த வீரப் பதக்கங்களின் சப்தங்களும் சேர்ந்ததால், புகாரின் கடற்கரைப்பகுதி எதிரிகளை நோக்கி, வீரகர்ஜனை செய்து கொண்டிருந்தது போன்ற பிரமையைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தது. வெளிநாட்டில் மரக்கலங்களுக்கு வழிகாட்டுவதற்காகப் புகார் நகரின் கடற்கரையில் அமைக்கப்பட்டு வானைப் பிளந்து நின்ற கலங்கரை விளக்கத்தில், சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்த பெரும் தீப்பந்தங்களுக்கு அவ்வப்போது எண்ணெய் விட்டுக் கொண்டிருந்த காவலாளிகள், மேலிருந்து எண்ணெய் கேட்டுப் போட்ட கூச்சல்களும் அதற்குத் தரை மட்டத்திலிருந்து கிடைத்த பதில்களும் சேர்ந்து, அமைதியைக் கிழிப்பதற்கு உயரம் ஒரு பெரும் தடையல்ல என்பதை நிரூபித்தன.

விண்ணைத் தொட்டு நின்ற அந்தக் கலங்கரை விளக்கத்துக்குச் சற்று அப்பால் தள்ளி வரிசையாகக் கிடந்த மீனவர் சேரியில்,

"துணைப் புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டு நீக்கித் துகில் உடுத்து
மட்டு நீக்கி மது மகிழ்ந்து
மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவும்"

என்று 'பட்டினப்பாலை' கூறும் விளக்கத்தின்படியே பரதவர் குல மங்கைகள், இரவு ஏறிவிட்டதன் காரணமாக அதுவரை கட்டிக்கொண்டிருந்த பட்டாடைகளை நீக்கி வெள்ளைத் துணிகளை உடுத்தி, வழக்கமாக உண்ணும் கள்ளை விடுத்துக் காமவெறியில் திளைத்து, சுறாமீன் எலும்பில் மாட்டிக்கிடந்த கணவர் மாலைகளைத் தங்கள் கழுத்திலணிந்து கொண்டும், கணவர்கள் மனைவிமார்களின் மாலைகளை அணிந்து

கொண்டும் நிலைமாறிக் கோஷமிட்டு, ஓடிப் பிடித்துக் கட்டிப் புரண்டு விளையாடிய காதல் விளையாட்டின் வெறிக்கூச்சல் வேறு, பூம்புகாரின் கடற்கரைப் பகுதியைப் பீடித்துக் கொண்டிருந்ததால் எங்கும் அமைதியில்லாத நிலையே நிலவிக் கிடந்தது. அந்த நிலை அடங்கக் காலம் வந்துவிட்டது என்பதை அறிவுறுத்த இஷ்டப்பட்டதுபோல், புகாரின் மேற்குப் பகுதியான பட்டினப்பாக்கத்திலிருந்த மணிவண்ணன் கோயிலின் இரண்டாம் ஜாம மணி பெரிதாக ஒலித்து நாற்புறங்களிலும் ஊடுருவிச் சென்றாலும், அதையும் லட்சியம் செய்யாமல் புகாரின் கடற்கரைப் பகுதியான மருவூர்ப்பாக்கத்திற்கும் மேற்குப் பகுதியான பட்டினப் பாக்கத்திற்கும் இடையேயிருந்த வர்த்தகச் சாலையில் எகிப்தியர், சீனர், கடாரத்தார், ரோமர், கிரேக்கர் ஆகிய பல நாட்டு வணிகர்களின் பேரக் கூச்சல்கள் பெரிதாகவே கேட்டன. நடுநிசி நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததற்கு அடையாளமாகப் புகாரில் புத்த விஹாரங்களில் பௌத்தத் துறவிகள் கோஷித்த அமைதி வேதம்கூட, இத்தனைக் கூச்சல்களுக்கிடையே அர்த்தமற்றுப்போய் அமைதிக்கும் வாழ்க்கைக்கும் அதிக சம்பந்தமில்லையென்பதை நிரூபித்தது.

அந்த நிரூபணத்தை ஒப்புக் கொண்டவன் போல் கடற்கரையோரமாக நடந்து சென்ற இளஞ்செழியன், எதிரே தெரிந்த புகார் நகரத்தின் பெரும் விளக்குகளையும், ஜனக் கூட்டத்தையும், தங்கத்தாலும் வஜ்ர வைடூரியங்களாலும் சோழர்களின் புலிக் குறி பொறிக்கப்பட்ட பிரும்மாண்டமான கோட்டைக் கதவுகளையும் ஒருமுறை ஏறெடுத்து நோக்கி, துயரந்தோய்ந்த புன்முறுவல் ஒன்றை உதடுகளில் தவழவிட்டதன்றி, ஆயாசத்துக்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சொன்றையும் கூர்மையான தன் நாசியிலிருந்து வெளிவிட்டான். சுமார் இருபத்திரண்டு வயதுக்குமேல் மதிக்கமுடியாத அந்தப் பாண்டிய நாட்டு வாலிபனின் முகத்திலே படர்ந்து கிடந்த துக்கச் சாயையைத் துடைக்க இஷ்டப்பட்டன போல், சுருண்டு கிடந்த அவன் தலைமயிர்களில் இரண்டொன்று கடற்

காற்றில் அலைந்து அலைந்து அவன் அழகிய வதனத்தை தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த வாலிபனின் உள்ளத்தை அள்ளி அள்ளி அலைத்துக் கொண்டிருந்த எண்ணங்களின் பேரிரைச்சலால், உடலெங்கும் ஊடுருவிச் சென்ற உணர்ச்சிகளைக் குளிர்ச்சியால் அடக்க இஷ்டப்பட்ட கடற்பகுதி, தன் அலைகளைத் தரையில் மோதி நுரை பாய்ச்சித் தண்மையான தன் நீரால் அவன் உறுதியான பாதங்களைத் தழுவித் தழுவிப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அலைகளில் உருண்டோடி வந்த கிளிஞ்சல்களும், கடற்பாசியும் அவன் கால்களில் பாய்ந்து விளையாடினாலும், அந்த விளையாட்டை வெறுத்த அவன் கால்கள் அவற்றை விலக்கித் தள்ளிவிட்டுக் கரையோரமாக நடந்து சென்றன. நல்ல உயரமாகவும் ஒற்றை நாடியாகவும் இருந்த அவன் உடலின் இடைப்பாகத்தில் இறுகக் கட்டப்பட்டிருந்த, பட்டுக் கச்சையிலிருந்து பாதம்வரையில் தொங்கிய நீண்ட வாள், அவன் இடக் காலின் புறப்பகுதியைத் தட்டிக் கொடுத்து, தானிருக்கும் வரையில் இளஞ்செழியன் அமைதிக்குப் பங்கம் அவசியமில்லையென்பதை வலியுறுத்தினாலும், அவன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த பாண்டி நாட்டு முத்துச்சரம் மட்டும் நடையின் காரணமாக மார்பில் அப்படியும் இப்படியும் அசைந்து, 'நீ சொல்வது தவறு! இவர் நெஞ்சிலுள்ள குமுறலை நீயோ நானோ ஒழிக்க முடியாது. ஒழிக்கக்கூடியவள் வேறொருத்தி இருக்கிறாள்' என்று கூறி நகைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆழ்ந்த யோசனையாலும் கவலையாலும் சற்றே சுளித்திருந்த வளைந்த கரிய புருவங்களுக்குக் கீழே அரைத் தூக்கத்திலிருப்பனபோல் தாழ்ந்து கிடந்த இமைகளின் மறைவிலிருந்த அவன் பெரும் விழிகள், அவ்வப்பொழுது இமைகளை உயர்த்திப் பார்த்த பார்வையிலிருந்து ஈட்டிகள்போல் ஜொலித்தாலும், உள்ளே எழுந்து கொண்டிருந்த உள்ளக் குமுறலின் காரணமாக மீண்டும் இமை தாழ்த்திப் பழைய நிலையையே அடைந்தன. உறுதியுடன் இடுப்பில் ஊன்றியிருந்த அவன் நீண்ட கரம் மட்டும் அவன் உள்ளத்துக்கு ஆறுதல் அளிப்பதாகத் தோன்றியது.

கரையோரத்திலும் கரையோரத்தை ஒட்டியிருந்த மருவூர்ப்பாக்கத்தின் உட்புறத்திலும் எழுந்த பல கூச்சல் களையும், மீனவ மங்கையர் இராக் காலங்களில் அணியும் தாழை மலர்களின் நறுமணத்தையும், ரோமாபுரியிலிருந்தும் கிரேக்க நாட்டிலிருந்தும் வந்து கடல் முகப்பு மாளிகைகளில் தங்கியிருந்த யவனமங்கையர் சுழன்று சுழன்று ஆடிய ஆட்டத்திற்கு யவன வீரர்கள் போட்ட தாளங்களையும், பாடிய பாட்டுக்களையும், இசைக் கருவிகளின் ஒலிகளையும் இந்திரியங்கள் வாங்கிக் கொள்ளாததால், உலகத்தையே வெறுத்தவன்போல் கடற்கரையோரமாக நடந்து சென்ற இளஞ்செழியன், தன் வாழ்க்கையின் முக்கியப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு காணாமல் ஏதேதோ யோசித்துக் கொண்டு மனோவியாகூலத்தை அறுக்க முடியாதவனாகத் தவித்தான்.

வியாகூலத்தை அறுக்க முடியாத சமயங்களில் மனிதன் வேதாந்தத்தை நாடுகிறான். ஆகவே வேதனையின் மடியில் புரண்டு கொண்டிருந்த இளஞ்செழியனும், ஆழ்கடலில் அசைந்து கொண்டிருந்த பெரும் மரக்கலங்களையும், மருவூர்ப் பாக்கத்தின் புறக்கோட்டத்தே காற்றில் அலைந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தங்களையும், வர்த்தகப் படகுகளில் படபடவென அடித்துக் கொண்டிருந்த பல நாட்டுக்கொடி களையும் கண்டு, 'உலகத்தில் எல்லாமே சலனந்தான். சலனமில்லையேல் உலகமில்லை' என்ற வேதாந்த பாவத்தில் இறங்கித் தன் மனச் சலனத்துக்கு ஒரு காரணத்தையும் கற்பித்துக் கொண்டான்.

'சலனத்தில்தான் உயிர் இருக்கிறது. அசைவைக் கொண்டுதான் வானவெளியில் சுழலும் கோளங்களிலிருந்து சின்னஞ்சிறு புழுப் பூச்சி வரையில் சகலத்துக்கும் உயிர் இருக்கிறது என்று சொல்கிறோம். பாய்ச்சல், நடத்தல், ஊர்தல், நெளிதல்-இந்தச் சலனங்கள் இல்லாவிட்டால் உயிர் இருப்பதற்கு வெளித்தோற்றம் இருக்காது. ஆகவே சலனங்கள் உயிர்த் தொகுப்புக்கு அவசியம். அந்தக் காரணத்தினால்தான் ஆண்டவன் என்ற பெரும் சக்தி உயிராக புல் பூண்டு முதல் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவி நின்று அசைத்து இயக்கி வருகின்றது' என்று தான் கற்ற தர்க்கத்தை எண்ணிப் பார்த்த இளஞ்செழியன், 'சலனம் அவசியந்தான். ஆனால் மனத் திற்கும் ஏன் சலனத்தை ஆண்டவன் ஏற்படுத்தி வைத்தான்?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டான். 'மனச்சலனம் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் உலகத்தில் வாழ்க்கை எத்தனை இன்பமாயிருக்கும்!' என்று நினைத்துப் பார்த்த அந்தப் பாண்டிநாட்டு வீரன், 'ஒரே இன்பமயமாகிவிட்டால் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமிருக்காது. துன்பத்தின் கரையில்தான் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியும். சலனத்தின் துறையில்தான் அமைதியின் சுகத்தை நுகர முடியும்' என்று தான் கற்ற பாடத்தையும் மனத்திலே வலியுறுத்திக் கொண்டாலும், தன் மனத்திலும் அழியாத இடம் பெற்றுவிட்ட அந்த வேளிர்குல மங்கை தனக்கு இத்தனைச் சலனத்தை அளித்தது சரியல்ல என்ற முடிவுக்கே வந்தான்.

அவன் உள்ள ஊஞ்சலிலே ஆடிக்கொண்டு அவனை இல்லாத பாடெல்லாம் படுத்திக் கொண்டிருந்த வேளிர்குலப் பேரழகி மட்டும் புறத்தே கிடந்து அவளை அணைக்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்த அவன் கரங்களில் கிடைத்து விட்டால், அவன் சஞ்சலம் நொடிப் பொழுதில் பறந்து விடத்தான் செய்யும். நினைப்பதெல்லாம் கிடைப்பதென்றால் பூலோகம் சொர்க்கலோகமாகி விடுமென்ற பயத்தாலோ என்னவோ, ஆசைக்கும் அனுபவத்துக்கும் இடையில் இயற்கை பெரும் திரையொன்றைத் தொங்கவிட்டிருக்கிறது. அந்தத் திரை இளஞ்செழியன் வாழ்க்கையில் 'இரும்புத் திரை'யாக மாறி விட்டதால் அவன் காதலித்த வேளிர்குல மங்கை அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் மறுத்தாள். அவள் வெறுப்பினால் அவன் மனம் சுக்கு நூறாக உடைந்து கிடந்ததல்லாமல், அந்த வெறுப்புக்குக் காரணத்தையும் அவன் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை யாகையால், அவன் மனத்தை விவரிக்க இயலாத வேதனை

தாக்கிக் கொண்டிருந்தது. சோழ மன்னர் படைப் பிரிவு ஒன்றன் தலைவனும், பல போர்களில் வெற்றி வாகை சூடியவனுமான இளஞ்செழியன், காதற் போரில் மட்டும் வாகை சூட இயலாதவனாய் மனத்திலே துன்ப வாகை சூடிக் கொண்டு தன் துரதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி எண்ணிக் கடற் கரையோரமாகவே நடந்து சென்றான். உள்ளேயிருந்த மனப்போராட்டத்தால் எத்தனை தூரம் நடக்கிறோமென்ற உணர்ச்சியில்லாமலே அலைகளின் ஓரத்தில் நடந்து சென்ற இளஞ்செழியன் தன் வாழ்க்கையிலேயே பெரும் விசித்திரத்தை அந்தக் கடல் அலைகள் அன்று விளைவிக்குமென்பதையோ, பிற்காலத்தில் தன் வாழ்வில் பெரும் சிக்கல்களைத் தரவல்ல பெரிய ஒரு அஸ்திரத்தை அவை அளிக்குமென்பதையோ அறிந்திருந்தால், அவன் அந்த அலைகளில் அன்று நடந்திருக்க மாட்டான். அப்படி அவன் நடந்திராவிட்டால் இந்தக் கதையும் நடந்தே இருக்காது.

தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சின்னஞ் சிறு சம்பவங்கள் நாட்டை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கும் என்பதை அன்றைய சம்பவத்திலிருந்து பிற்காலத்தில் இளஞ்செழியன் புரிந்து கொண்டான். அவன் வாழ்வுக்கும் சோழ நாட்டு வாழ்வுக்கும் பெரும் பெரும் பிரச்சினைகளைக் கிளப்ப வந்த அந்தச் சம்பவத்தின் அஸ்திரம், வருஷ ருதுவின் அந்த ஆவணி முதல் நாளன்று அவன் காலிலே இடறிற்று. ஆழ்ந்த யோசனையுடன் நடந்துகொண்டே சென்று காவிரி நதி தன் பெரும்புனலைக் கடலில் பாய்ச்சும் சங்கமத்துறைக் கருகில் வந்தபோது, காலை ஏதோ சட்டென்று தடுக்கவே எண்ணங்களின் தளைகளிலிருந்து விடுபட்டுக் கீழே குனிந்து காலை இடறிய பொருள் எதுவாயிருக்கும் என்று பார்க்கத் தன் கண்களை அகல விரித்தான் இளஞ்செழியன்.

அகன்ற கண்கள் அப்படியே நிலைத்து நின்றன. தடைபட்ட கால் மட்டுமல்ல, உள்ளமும் பிரமை பிடித்துத் தடைபட்டு நின்றது. காலை அல்ல, மனத்தைக்கூட அல்ல,

அவன் வாழ்வையே, ஏன் சோழர்களின் மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தையே இடற, கடலரசன் வீசிய மோகனாஸ்திரம் போல் தரையில் கிடந்தாள் ஒரு பேரழகி.

2. மஞ்சத்தில் ஒரு மாயச்சிலை

கடலலைகள் கொண்டு வந்து கரையோரத்தில் ஒதுக்கிக் காலில் இடறவிட்ட அந்தக் கட்டழகி, இருள் பெரிதும் சூழ்ந்துவிட்ட இரவின் அந்த நேரத்திலும் அளித்த பிரமை தட்டும் காட்சியைக் கண்ட இளஞ்செழியனின் உள்ள உணர்ச்சிகள் ஒரு நிலையில் நில்லாமல் பெரிதும் கலங்கி விட்டதால், அடுத்தபடி என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை அறியாமலும் அந்தப் பெண்ணுக்கு உயிர் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை உணரக் கூடிய எந்த ஏற்பாட்டிலும் இறங்காமலும், ஏதோ பெரும் மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன் போல் நின்ற இடத்திலேயே நீண்ட நேரம் கற்சிலைபோல் நின்றான். கரையோரத்தில் ஒதுக்கப்பட்டாலும் பாதி தரையிலும் பாதி நீரிலுமாகக் கிடந்த அந்தப் பாவையின் அழகிய உடலின் ஒரு பாதியைத் திரைகள் அவ்வப்பொழுது வந்து வந்து தழுவிப் பின்வாங்கியதாலும், சற்று தூரத்தே யிருந்த கலங்கரை விளக்கத்தில் ஆடிய பந்தங்களின் வெளிச்சமும், கோட்டை உச்சி விளக்குகளின் சுடரொளியும் லேசாக அந்தத் திரைகளின்மீது விழுந்து திரை நீரைப் பொன் மயமாக அடித்ததாலும், அந்தப் பேரழகியின் உருவத்தை மறைக்க முயன்ற கடலரசன் தன் திரைகளைக் கொண்டு பொன்னிறப் போர்வையை அவள்மீது போர்த்திப் போர்த்தி எடுப்பதுபோல் தோன்றிய அந்த மோகனக் காட்சியைக் கண்ட இளஞ்செழியன் உள்ளத்தைப் பெரும் மாயை மூடிக் கொண்டதால், இதுவரை அவன் உள்ளத்தை ஆட் கொண்டிருந்த வேளிர்குலப் பேரழகி கூடச் சிந்தையிலிருந்து அகன்றே போனாள். எதற்கும் அசையாத சோழர் படையின்

உபதலைவனின் இரும்பு நெஞ்சம் கீழே கிடந்த மோகனாஸ்திரத்தின் வசியப் பிணைப்பில் இறுகிவிட்டதையும் அப்படி இறுகிவிட்ட நெஞ்சம் எந்தப் பக்கமும் திரும்ப வழியில்லாமல் தவிப்பதையும் கண்ட விண்மீன்கள், கண்களைச் சிமிட்டி அவனை நோக்கி நகைத்தன. அந்தச் சமயத்தில் அவன் காலில் வந்து மோதிச் சென்ற கடலலைகள்கூட 'சளக்சளக்' கென்று சத்தம் போட்டு, தங்கள் திரை நுரைகளைக் காட்டி, அவனை நோக்கிச் சிரித்தாலும், அந்தத் திரைகளின் சிரிப்பொலியைக் கூடக் காதில் லவலேசமும் வாங்கிக் கொள்ளாமல் நிலைகுலைந்து நீண்ட நேரம், நின்று கொண்டே இருந்தான் இளஞ்செழியன்.

அதுவரையில் அவன் காதில் லேசாக விழுந்து கொண்டிருந்த கடலின் பேரிரைச்சலும், தூரத்தே காவல் புரிந்து நடந்து கொண்டிருந்த யவன வீரர்களின் எச்சரிப்புக் கூச்சலும்கூட, காலில் கிடந்த கட்டழகியைக் கண்ட வினாடியிலிருந்து அடியோடு அகன்று, உலகமே ஒலியிலிருந்து விடுபட்ட சூனியம் போலும், கீழே கிடந்த அந்த அழகிய உடல் பிரதிபலித்த ஒளி மட்டுமே உலகத்தில் நிலைத்த உயிர் நிலை போலும் தோன்றக்கூடிய நிலைக்கு அவனைக் கொண்டு வந்து விட்டதால், அவன் அப்புறமோ இப்புறமோ நகரக் கூடிய உணர்வையும் இழந்து கிடந்தான்.

உணர்விழந்து கிடந்தது, தரையில் புரண்டிருந்த மங்கையா அல்லது அவளைப் பார்த்துப் பிரமை பிடித்து நின்றுவிட்ட பாண்டிய நாட்டின் அந்த வாலிப வீரனா என்பதை ஊகிக்க முடியாத கடல் நண்டுகள் சில அந்தப் பாவை மீதும், மற்றும் சில இளஞ்செழியன் கால்கள் மீதும், ஏறி ஏறிச் சென்று பார்த்து உண்மையை ஊகிக்க முடியாததால் அப்புறம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. இருவரில் உணர்விழந்தது யாரென்பதை நிர்ணயிக்க முடியாது என்பதைப் பறை சாற்றுவனபோலத் தூரத்தே நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்ற மரக்கலங்கள் தங்கள் உடல்களை இப்படியும் அப்படியுமாக

அசைத்துக் கொண்டிருந்ததன்றி, அந்தப் பறை சாற்றலுக்குக் கைதட்டித் தாளம் போடுவன போல் பாய்மரத் தூண்களிலிருந்த கொடிகள் காற்றில் பலமாகப் படபடவென அடித்துக் கொண்டன. மந்திரத்தை மந்திரத்தால்தான் எடுக்க முடியும். அதை எடுக்கும் நேரமும் வந்து விட்டது என்பதை நிரூபிக்க இஷ்டப்பட்ட வானவெளி, நாண்மீன் எனப்பட்ட அசுவினி நட்சத்திரக் கூட்டத்தையும், கோண்மீன் எனப்பட்ட செவ்வாய் புதன் முதலிய கிரகங்களையும் மெள்ள மெள்ள ஒன்று திரட்டி இளஞ்செழியன் மனோ நிலையை அந்த அழகியின் மாயா சக்தியிலிருந்து விடுவிக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தது. விண்ணின் இஷ்டப்படி விதி வகுக்கப் படுகிறது. நக்ஷத்திரங்களின் அசைவுக்குத் தகுந்தபடி மனித வாழ்க்கை இயங்குகிறது என்று கூறும் சோதிட சாத்திரத்தை மெய்ப்பிக்கவே அன்று கரையோரம் ஒதுங்கினவளைப் போல் அதுவரை தரையில் அடியோடு உணர்வற்றுக் கிடந்த அந்தப் பேரழகியும், அசுவினியும், செவ்வாயும் புதனும் ஒளிவிடத் துவங்கிய அந்த நேரத்தில், இளஞ்செழியன் மனத்தைக் கட்டுப் படுத்தியிருந்த மந்திரக் கணையை மெள்ள அவிழ்க்கவும் அவன் உணர்ச்சிகளை மெள்ள மெள்ள அவனுக்குத் திரும்ப அளிக்கவும் தன் பூவுடலை லேசாக ஒரு முறை அசைத்தாள்.

அந்த ஓர் அசைவு இளஞ்செழியன் இதயக் கட்டை அவிழ்த்து அவனை இந்த உலகத்துக்குள் கொண்டு வந்து விட்டதால், கடலில் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணுக்கு உதவாமல் அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நேரத்தை அனாவசியமாக வீணாக்கிக் கொண்டிருந்த தன் மதியீனத்தை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்த அந்த வாலிப வீரன், சட்டென்று உட்கார்ந்து அவள் மூக்கில் விரலை வைத்துப் பார்த்தான். நாசியிலிருந்து சுவாசம் நிதானமாகவும் ஒரே சீராகவும் வந்து கொண்டிருந்ததால் அந்தப் பெண் கடலில் எந்தக் காரணத்தால் விழுந்திருந்தாலும் நீரை அதிகமாகக் குடிக்க வில்லை யென்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்ட சோழர்

அவள் இடது கை தழுவியிருந்த மரக் படையின் உபதலைவன், அவள் பரிமாணத்தையும் கண்டு அவள் கட்டையின் நீளத்தையும் காரணத்தையும் அலசிப் பார்த்தான். உயிருடன் தப்பி வந்த காரணத்தையும் அலசிப் பார்த்தான். 'எங்கோ புயலில் சிக்கி இடிவிழுந்த கப்பலிலிருந்த அடிக் கட்டை இவள் கையில் அகப்பட்டிருக்கிறது. அதைத் தழுவிக் கிடந்த இவளை அலைகள் கரை சேர்த்திருக்கின்றன' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டே இளஞ்செழியன், ஒரு வினாடி அலை மோதிக் கொண்டிருந்த கரையின் மற்ற இடங்களிலும் கண்களை ஓடவிட்டு, கரையோரத்தே ஒதுங்கிக் கிடந்த பல துண்டுப் பலகைகளையும், கிழிந்த சின்னஞ்சிறு பாய்மரச் சீலையொன்றையும் கவனித்தபின் தன் ஊகம் சரியானதுதான் என்ற முடிவுக்கு முதலில் வந்தான். 'இடி விழுந்து கப்பல் உடைந்தால் கலங்கரை விளக்கக் காவல ருக்கும் தூரத்தே நங்கூரம் பாய்ச்சியுள்ள மரக்கலங்களுக்கும் தெரிந்திருக்கா விட்டாலும், அன்றாடம் மீன் பிடிக்க நெடுந்தூரம் கடலோடும் மீனவராவது செய்தி கொண்டு வந்திருப்பார்களே! அப்படியும் ஒரு செய்தியும் காணோமே! யாருக்கும் தெரியாமல் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கு அருகில் ஒரு கப்பல் எப்படிச் சுக்குநூறாகப் போயிருக்க முடியும்? தவிர, வான வெளியில் மேகம் சிறிதுகூட இல்லாமலிருக்க அருகே ஒரு காதத்திற்குள் இடி எப்படி ஏற்பட முடியும்?' என்று ஏதேதோ யோசித்த இளஞ்செழியன் அந்தக் கேள்விகளுக்கு ஏதும் விடை காணாததால் அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிச் சென்று அவளைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்த பின்பு மீதி விவரங்களை அறிந்து கொள்ளலாம் என்ற உத்தேசத்துடன் அவளை எடுத்துச் செல்ல முனைந்து உதவிக்கு யாராவது ஆட்களைக் கூப்பிடலாமென்று கரைப் பகுதிக்காக கண்களைச் செலுத்தினான்.

இரண்டாம் ஜாமம் அதிகமாக ஏறிவிட்டதால் கூப்பிடு தூரத்தில் ஜனநடமாட்டம் ஏதுமில்லை. யவனக் காவலர் களின் இரண்டாம் ஜாம மேற்பார்வைகூட அநேகமாக

முடிந்து விட்டதால், அவர்கள் கோட்டை வாயிலுக்குள் நுழைந்து ஊருக்குள் செல்வதைச் சாரிசாரியாகச் சென்ற பந்தங்கள் நிரூபித்தமையால் அவர்களைக் கூப்பிடவும் வழியில்லை. 'மாமலையணைந்த கொண்மூப் போலவும் தாய் முலை தழுவிய குழவி போலவும்' அதாவது கரிய மலையை அணைந்த விண்ணைப் போலவும், தாயின் மார்பகத்தை ஆசையுடன் தழுவும் குழந்தையைப் போலவும் கடலைக் கலந்து நின்றது காவிரி என்று பட்டினப்பாலை ஆசிரியர் வியப்பது போல் பெரும் புனலுடன் கடலில் கலந்த காவிரியின் சங்கமத் துறைக்கருகே அந்தப் பெண் ஒதுங்கிக் கிடந்தாலும், காவிரியின் அகலத்தின் காரணமாக எட்டவே போய்க் கொண்டிருந்த படகுகளையும் குரல் கொடுத்து அழைக்க மார்க்கமில்லாது போயிற்று இளஞ்செழியனுக்கு. இப்படி எந்த வழியும் கிட்டாது போனதாலும் அதிக நேரம் நீரிலே அவளை நிர்க்கதியாகத் தவிக்க விட்டிருப்பது வீரனுக்கு அழகல்ல என்ற உணர்ச்சியாலும், வேளிர்குல மகளைத் தவிர வேறெந்தப் பெண்ணையும் தொடக்கூட இஷ்டப்படாத இளஞ்செழியனின் வலிய கரங்கள் மெள்ள அவளைத் தரையிலிருந்து தூக்கின.

நல்ல அழகிய தோற்றமும் கட்டான சரீரமும் படைத்த அந்தப் பெண் தூக்குவதற்கு அத்தனை லேசாக இருப்பாளென்று முதலில் நினைக்காத இளஞ்செழியன், போகப் போக அவள் மிக லேசாக இருப்பதைக் கண்டு, இத்தகைய ஒரு சொர்ணச் சிலை எப்படிப் பஞ்சுபோலிருக்க முடியும் என்று நினைத்து நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே அவளைக் கைகளில் தாங்கி, தூரத்தே தெரிந்த கோட்டைக் கதவை நோக்கி மெள்ள மெள்ள நடந்து சென்றான். மழை பெய்து மண்ணைக் குளிர வைக்கவேண்டிய ஆவணி மாதத்தில், மழையோ குளிரோ இல்லையென்றாலும், கைகளிலே தூக்கிச் சென்ற அந்தப் பெண்ணின் நனைந்த உடையிலிருந்த தண்ணீர் அவன் இதயத்துக்கருகே வழிந்து

ஓடியதாலும், அவன் கால்கள் நடந்த அதிர்ச்சியால் அவன் மார்பிலே புதைந்த அவள் அங்கலாவண்யங்களின் அசைவால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளின் வேகத்தாலும், அந்தப் பெண்ணின் சரீரத்தின் மென்மை உள்ளத்தே கிளப்பிவிட்ட எத்தனை எத்தனையோ தடுமாற்றங்களாலும் இளஞ்செழியனின் உறுதியான கால்கள்கூடச் சற்றுத் தடுமாற்றத்துடனேயே நடந்து சென்றன. பந்தங்களின் வெளிச்சம் அதிகமில்லாதிருந்தாலும், கையில் கிடந்த அந்தப் பெண் சாமான்யமான அழகுள்ளவளல்ல என்பதை அவளைத் தூக்குமுன்பாகவே அறிந்திருந்த இளஞ்செழியனின் இதயத்தில் அவளைக் கரங்களில் தாங்கிச் சென்ற அந்த நேரத்தில் வேறு ஒரு பயமும் கலந்து கொண்டது. பய மென்னும் கத்தியால் கிழிக்கப்பட்ட மாயத் திரைக்குள்ளிருந்து தலையை அவன் இதயத்துக்குள் நீட்டினாள் வேளிர் குலப் பேரழகி.

வேளிர்குல மங்கையின் எழிலுருவம் மீண்டும் இதயத்துக்குள் துளிர்த்ததும் தானிருந்த நிலையைப் பற்றி ஓரளவு சங்கடத்துக்கும் கிலிக்கும் உள்ளான இளஞ்செழியன், நடையைச் சிறிது தளர்த்தி, கோட்டை வழியே ஒருமுறை நோக்கினான். கோட்டையின் பிரதான வாயிலான கிழக்கு வாயிலில் சென்றால் யவனக் காவலர்கள் கண்களிலிருந்தோ அல்லது தன் படை வீரர்கள் பார்வையிலிருந்தோ தப்ப முடியாதென்பதைப் புரிந்து கொண்ட அந்தப் பாண்டிய நாட்டு வீரன், தான் ஒரு மங்கையை நள்ளிரவில் தூக்கிச் சென்ற விஷயம் வேளிர்குலத்து அழகிக்குத் தெரிந்தால், தன்மேல் அவளுக்கு ஏற்கெனவே உள்ள வெறுப்பு பதின் மடங்காகி விடுமென்பதையும், பிறகு அவளை எந்தக் காலத்திலும் அடைவது அடியோடு சாத்தியமில்லாது போய்விடுமென்பதையும் நினைத்துப் பார்த்து, 'யார் கண்ணிலும் படாமல் ஊருக்குள் நுழைவதுதான் இதற்கு வழி' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு கரையோர இருளிலேயே

நடந்து கோட்டையின் வடபுறத்திலிருந்த திட்டிவாசலுக்குள் நுழைந்து வேகமாக ஊருக்குள் சென்றான்.

திட்டிவாசலில் பெருங்காவல் இல்லையென்றாலும், அங்கிருந்த பத்துப் பதினைந்து காவலரும், சொட்டச் சொட்ட நனைந்த ஒரு பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு உதவிப் படைத் தலைவன் வெகு வேகமாக உள்ளே நுழைந்து சென்றதைக் கண்டதும், ஒருவரையொருவர் ஆச்சரியத்துடன் சற்றுக் கேலியாகவும் கூடப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். யவனப் பெண்மணிகள் கடல் நீராடி மதுவருந்தி மயங்கி விடுவதும், அவர்களை யவனர்கள் தூக்கிச் சென்று அவர்கள் விடுதிகளில் கிடத்துவதும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சர்வ சகஜமான காட்சியாயிருந்தாலும், பெண்களைக் கண்ணால் கூடத் திரும்பிப் பார்க்காதவன் என்ற பெயரெடுத்த இளஞ்செழியனும் அத்தகைய கேளிக்கை விலாசத்தில் புகுந்து விட்டானென்று நிலைமையைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட திட்டிவாசல் காவலர்கள், தங்கள் உள்ளத்தில் எழுந்த உணர்ச்சிகளைக் காட்டச் சாடையாக ஒருவருக்கொருவர் புன்முறுவலும் செய்து கொண்டார்கள். முதலில் அவர்களிடையே எழுந்த ஆச்சரியப் பார்வையையோ அதை அடுத்து விகசித்த உதடுகளின் புன்முறுவலையோ கவனிக்கத் தவறாத இளஞ்செழியன் கண்களில் சற்று பயச்சாயை படர்ந்தாலும், அதிகப் பேர் கவனிக்கவில்லை யென்ற காரணத்தால் அந்தப் பயத்தை உதறிக் கொண்டு யவனர் தெருக்களை அடுத்திருந்த தன் மாளிகையை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

இரண்டாம் ஜாமம் ஏறிவிட்ட காரணத்தால் தெருக்களில் அதிக விளக்குகள் இல்லை. ஆங்காங்கு மூலைகளில் எரிந்து கொண்டிருந்த ஓரிரு தீப்பந்தங்களும் அதிக ஜ்வாலையை வீசவில்லை. நிலைமை அத்தனை அனுகூலமாயிருந்த போதிலும் இளஞ்செழியன் அந்த ஓரிரு பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் கூடப் படாமல், அப்பந்தங்களின்

வெளிச்சத்தின் விளைவாகப் பக்கத்து மாளிகையின் பெரும் தூண்களும், தாழ்வாரங்களும் வீசியிருந்த நிழல் பிரதேசத்திலேயே ஒதுங்கி ஒதுங்கி நடந்து சென்றான். வீதிக் காவலர் அவ்வப்பொழுது மூலைகளில் திரும்பிய சமயங்களில் மட்டும் மாளிகைத் தாழ்வாரங்களில் ஏதோ பெரும் குற்றத்தைச் செய்தவனைப் போல் மறைந்துவிட்டு, மீண்டும் நடையைத் துவங்கிய இளஞ்செழியன், மருவூர்ப்பாக்கத்தின் முதல் முப்பெரும் வீதிகளைக் கடந்து, மருவூர்ப்பாக்கத்துக்கும் பட்டினப்பாக்கத்துக்கும் இடையேயிருந்த ஒரு சாலையில் தனித்து நின்ற தன் மாளிகைக்கு வந்து முன்புறக் கதவைப் பெரிதாக இடித்து, "யாரங்கே, கதவைத் திற!" என்று இரைந்து குரலும் கொடுத்தான்.

சில வினாடிகள் சென்றதும் உட்புறத்தின் பெரும் இரும்புத் தாழ்கள் பலத்த சத்தத்துடன் சுழன்று மாளிகையின் பெரும் வாயிற்கதவு திறந்ததும், நெட்டையான இளஞ்செழியனைவிட ஒரு பிடி அதிக உயரத்துடனும் மிகுந்த பருமனான உடலுடனும் வெளியே விளக்குடன் வந்த யவன வீரனொருவன், "இத்தனை நேரம் தங்களுக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்..." என்று ஏதோ மேலும் பேசப் போய் எதிரே படைத் தலைவனிருந்த நிலையைக் கண்டதும் பேச நா எழாமல், "படைத் தலைவர்... இது..." என்று அரையும் குறையுமாக ஏதோ உளறியதன்றிக் கையை நீட்டி அவன் கையிலிருந்த பெண்ணையும் சுட்டிக் காட்டித் திணறினான். யவன வீரன் கையில் பிடித்திருந்த விளக்கிலிருந்தே அவன் முகத்திலேற்பட்ட குழப்பத்தையும், குழப்பத்தினால் சொற்களில் ஏற்பட்ட குளறலையும், நீட்டிய அவன் பெரும் கை நடுங்கியதையும் கண்ட இளஞ்செழியன், "சரி! சரி! வழியை விடு!" என்று அவனுடன் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் யவன வீரனைத் தன் தோளால் இடித்து ஒரு புறமாகத் தள்ளிவிட்டுக் கையிலிருந்த கட்டழகியுடன் மாளிகைக்குள் புகுந்தான். அந்த யவன வீரனும் மீண்டும் மாளிகைக் கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு இளஞ்செழியனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று

மாடிப்படிகளில் ஏறி அங்கிருந்த தலைவன் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

விசாலமான அந்த அறையின் நடுவில் போடப்பட்டிருந்த மஞ்சத்தில் கையில் அதுகாறும் தாங்கி வந்த அந்தப் பெண்ணைக் கிடத்தி, யவன வீரனை விளித்து விளக்குகளையும் தூண்டச் சொன்ன பின்புதான் கடற்கரையில் விதி தன் காலடியில் வீழ்த்தியவளின் வனப்பு எத்தன்மையது என்பதை இளஞ்செழியன் பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டான்.

மஞ்சத்தில் கிடத்திவிட்ட அந்த நேரத்திலும் மூர்ச்சை முழுதும் தெளியாமலிருந்தாலும், இளஞ்செழியன் கடற்கரையிலிருந்து அவளைத் தூக்கி வந்தபோது ஏற்பட்ட அசக்கலில் அவள் குடித்திருந்த கொஞ்ச நீரும் வாய் வழியாக வெளிவந்து விட்டதால் அவள் ஓரளவு சுரணை வரப்பெற்றுப் பஞ்சணையில் மெள்ள அப்புறமும் இப்புறமும் அசைந்தாள். புஷ்பக் கொத்துகளுடன் காற்றிலாடும் பூஞ்செடியைப் போல் அவள் மெள்ள அசைந்தபோது ஈர உடை சற்றே நெகிழ்ந்ததால் லேசாக வெளிப்பட்ட அவள் தேக லாவண்யங்களின் வெண்மை புதுத் தந்தத்தையும் பழிக்கும் தன்மையைப் பெற்றிருந்ததைக் கண்ட இளஞ்செழியன், இப்படியும் ஒரு வெண்மை படைப்பில் இருக்க முடியுமா? என்று பிரமித்துப் போனான். அதிக வெண்மையான வெள்ளத்தில் புஷ்பத்தையும், செவ்வரி ஓடாத அல்லி மலரின் உள்ளிதழ்களையும்கூட உவமை சொல்ல முடியாத அத்தனை வெண்மை வாய்ந்த அந்தக் கட்டழகியின் அழகிய வதனத்தைச் சூழ்ந்த ஈரத்தால் கன்னத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த கூந்தல் லேசாகப் பொன்னிறம் பெற்றிருந்ததாலும் நெற்றியின் விசாலத்தில் படர்ந்திருந்த அயல்நாட்டுச் சாயையாலும் தான் தூக்கி வந்தது ஒரு யவனப் பெண்மணிதான் என்பதை நிர்ணயித்துக் கொண்ட இளஞ்செழியன், இயற்கை மிகவும் செழுமையாக்கியிருந்த அவள் வசீகர எழிலனைத்தையும் பருகிக் கொண்டு நின்றான்.

பிரதி தினம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் எத்தனையோ நாடுகளின் அழகிகளைப் பார்த்து அலட்சியத்துடன் அசட்டை செய்து சென்றிருக்கும் அவன் கண்கள் கடலில் கண்டெடுத்த அந்தக் கட்டழகியின் இணையற்ற பேரெழிலில் சிக்கி மீளமாட்டாமல் தவித்தன. கிரேக்க நாட்டின் சலவைக் கல்லால் செதுக்கப்பட்ட தெய்வ மங்கையரின் முகத்தைப் போல உயிருள்ள பெண்மணிகளுக்கும் முகம் இருக்க முடியும் என்று அவள் முகத்தை அன்று கண்ட பின்புதான் இளஞ்செழியன் நம்ப முற்பட்டான். வெள்ளை நுதலைக் கண்களிலிருந்து தடுத்து நின்ற அவள் கரிய புருவங்கள் வேண்டுமளவுக்குத் திட்டமாக வளைந்திருந்தன. சற்றுக் கீழேயிருந்த கண்ணிமைகள் சங்கு மலரின் மேல் மூடியைப்போல் வெண்மையுடனிருந்ததன்றி இமை ரோமங்களும் சங்கு மலரின் நுனிக் கறுப்பைப் பெற்றிருந்ததால் இயற்கை அவள் கண்ணுக்கென்று பிரத்தியேகமாக வகுத்த சிமிழ் போல் கண்களை மூடியிருந்த மெல்லிய சருமங்கள் காட்சியளித்தன. கடல் சில சமயம் விசிறிபோல் ஒதுக்கும் கிளிஞ்சலின் வேலைப்பாடு உயர்ந்ததா அல்லது அவற்றைப் போலவே கண்களை மூடிக்கிடந்த இமைகளின் அழகு உயர்ந்ததா என்பதை அறியமாட்டாமல் திணறினான் இளஞ்செழியன். இயற்கையின் அந்தச் சிமிழுக்கு அப்பால் வழவழப்பாக எழுந்து சற்றே குழி விழுந்து கிடந்த அவள் கன்னங்களில் சமுத்திர மணல் உறுத்தியதால் புள்ளிப் புள்ளியாக எழுந்திருந்த ரத்தச் சிவப்புகள் வைரத்தில் இழைக்கப்பட்ட சிவப்புக் கற்கள்போல் தீபத்தில் பிரகாசித்ததைக் கண்ட இளஞ்செழியன், 'இதைப் பார்த்துத்தான் அன்னை பூமி தன் கர்ப்பத்தில் வைரங்களையும், நீரோட்டமுள்ள சிவப்புக் கற்களையும் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்' என்று எண்ணினான். ஆனால், மணல் உறுத்தியதால் கன்னத்தில் தெரிந்த அந்தப் புள்ளிகள் அதிகச் சிவப்பா, அல்லது நீர் தழுவியதால் பளபளத்துச் செம்பருத்தி மலரின் இதழ்களைப் போல் மிக மிருதுவாகத் தெரிந்த உதடுகள் அதிகச் சிவப்பா,

என்பதை மட்டும் பல நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்த அந்தப் பாண்டிய நாட்டு வீரனால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

மஞ்சத்தில் கிடந்த அந்த யவன மங்கையின் உடல், சிறுக்க வேண்டிய இடங்களில் சிறுத்து எழுச்சி பெற வேண்டிய இடங்களில் நன்றாக எழுச்சி பெற்றிருந்ததால் யௌவனத்துக்கு இலக்கணம் வகுக்கவே இயற்கை அவளை உருவாக்கியது போல் தோன்றியது இளஞ்செழியனுக்கு. தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட காலத்தில் கடலரசன் தன் அலைக்கரங்களால் அவள் ஆடையில் விளைவித்த அலங்கோலத்தினால் மறைவு குறைந்து அழகு எழுந்து நின்றதன் விளைவாகப் பார்த்த இடங்களிலெல்லாம் பல வாளிகளால் தாக்கப்பட்டு, புயலில் அகப்பட்ட மரக்கலம்போல அல்லாடும் மன நிலைக்கு வந்துவிட்ட இளஞ்செழியன் பக்கத்திலிருந்த யவன வீரனை நோக்கித் திரும்பி, "இந்தா! ஒரு சீலையை எடுத்து வந்து இவள் உடலை மூடிவிடு" என்று பதறிக் கூறினான்.

இதைக் கேட்டதாலோ என்னவோ, மஞ்சத்தில் இளஞ்செழியனை மயக்க வந்த மாயச் சிலைபோல் அபார எழிலுடன் கிடந்த அந்த யவன மங்கையின் செவ்விய இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று மெல்லப் படர்ந்தது. அந்தப் புன்முறுவலைச் சகிக்கமாட்டாத இளஞ்செழியன், "என்ன? நான் சொல்வது உன்காதில் விழவில்லையா? போர்வையை எடுத்து வா?" என்று மிரட்டிக் கொண்டே பக்கத்தில் திரும்பியதும் யவன வீரன் முகத்திலிருந்த பெரும் கிலிக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல், "ஏன், என்ன வந்துவிட்டது உனக்கு?" என்றான்.

யவன வீரன் பதிலேதும் சொல்லாமல் யவன மங்கையின் இடது கரத்துக்காகத் தன் வலது கையை நீட்டிக் காட்டினான். கை காட்டிய திக்கில் பார்வையை ஓடவிட்ட இளஞ்செழியன் அந்த யவன மங்கையின் இடது கரத்தில் ஓர் அழகிய ஆபரணம் இருந்ததையும், அது பறக்கும் அன்னப் பறவையைப் போல் விசிறிவிட்ட சிறகுகளுடன் அமைந்து

கிடந்ததையும், விலைமதிக்க முடியாத கற்கள் அதில் புதைக்கப்பட்டிருந்ததையும் கண்டான்.

அந்த நகையைப் பார்த்து யவன வீரன் ஏன் அப்படி பிரமிக்க வேண்டுமென்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத இளஞ்செழியன், "விலை உயர்ந்த நகை! இதைவிட விலை உயர்ந்த நகைகள் சோழ மண்டலத்திலும் பாண்டி நாட்டிலும் இருப்பது உனக்குத் தெரியாதா? இத்தனை நாளாகத் தமிழர் பூமியில் வசித்தும் நகையைக் கண்டுபிரமிக்கிறாயே. சரி, சரி! போர்வையை எடுத்து வா! போ!" என்று யவன வீரனைத் துரிதப்படுத்தினான்.

அதற்குப் பிறகும் கிலியை விடாத யவன வீரன் தன் பெரும் கண்களை இளஞ்செழியனை நோக்கித் திருப்பி, "படைத் தலைவரே! அது நகையல்ல! நகை ரூபத்தில் வந்திருக்கும் பெரும் தீமை. அதோ மஞ்சத்தில் கிடப்பவளும் பெண்ணல்ல. இந்த நாட்டைப் பீடிக்க வந்திருக்கும் பெரும் சாபக்கேடு!" என்று குரல் மெல்ல நடுங்கச் சொன்னான்.

"ஆபரணம் ஒரு தீமை! அழகு ஒரு சாபக்கேடு! விந்தையாயிருக்கிறது!" என்றான் இளஞ்செழியன் இகழ்ச்சி குரலில் தொனிக்க.

"விந்தை ஏதுமில்லை! அழகில் விஷமிருப்பதை இயற்கையிலேயே பார்க்கிறோம். இவள் இந்த இடத்திலிருக்க வேண்டாம். உங்களுக்கும் தீமை. உங்கள் நாட்டுக்கும் தீமை. இவளைக் கடலில் கொண்டுபோய் எறிந்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று மஞ்சத்தில் கிடந்த அந்த அழகியைத் தூக்கச் சென்றான் யவன வீரன். தூக்கச் சென்றவன் ஸ்தம்பித்து நின்றான். அவன் கைகளை அவள் உடலில் கொடுத்த அதே வினாடியில் வாயிற்கதவு பலமாகத் தட்டப்பட்டது. "யார் உள்ளே? கதவைத் திற!" என்று அதிகாரக் கூச்சலும் கேட்டது.

அவளைத் தூக்க முற்பட்ட யவன வீரன் அவளை மீண்டும் மஞ்சத்திலேயே எறிந்துவிட்டுத் திகைப்பும் கலவரமும் கலந்த முகத்துடன் இளஞ்செழியனை நோக்கி,

"படைத் தலைவரே! இனிப் பயனில்லை! ஆபத்து வந்து விட்டது" என்றான்.

3. விதியும் மதியும்

மனக்குழப்பம் என்னவென்பதையே அதுவரை அறியாதவனும், எப்பேர்ப்பட்ட சிக்கலான சூழ்நிலையிலும் புத்தியை மிகத் தெளிவாக நிறுத்திக்கொண்டு அலுவல் புரியக்கூடிய ஆற்றல் உடையவனென்று பிரசித்தி பெற்றவனுமான இளஞ்செழியனுடைய நுண்ணறிவுகூட, அன்றைய இரவின் இரண்டாம் ஜாமத்திற்குள் நிகழ்ந்துவிட்ட விசித்திர சம்பவங்களால் பல பக்கங்களில் இழுத்து அலைக்கழிக்கப்பட்டுச் சற்று அலங்கோலப்பட்டு நின்றதால், யவன வீரன் திகிலுக்கோ வாயிற்கதவு தட்டப்பட்டதற்கும் கடலிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட யவன அழகிக்கும் ஏதோ பெருத்த சம்பந்தமிருப்பதுபோல் அந்த வீரன் நடுங்கிய நடுக்கத்திற்கோ சரியான காரணத்தைக் கற்பிக்க முடியாமல் தன் விழிகளை உயரத் தூக்கியவன் வீரன் முகத்தைச் சில வினாடிகள் ஆராய்ந்துவிட்டு, "ஹிப்பலாஸ்! நீ இந்தச் சோழ மண்டலத்துக்கு வந்து எத்தனை நாளாயிற்று?' என்று வினவினான்.

அந்தக் கேள்விக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாததாலும் புரிந்து கொள்ள இஷ்டப்பட்டாலும் வாயிற்கதவு தடதடவென்று தட்டப்பட்டதால் அப் பொழுதும் மனத்தில் விளைந்து கொண்டிருந்த கிலி அதற்கு இடங்கொடுக்காததாலும் யவனான ஹிப்பலாஸ் தன் கண்களை வாயிற்படியிலும் எண்ணங்களைக் கீழேயிருந்து வந்த சத்தங்களிலுமே சிதற விட்டதால் படைத்தலைவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலேயே, "பத்து வருஷங்களாயின படைத்தலைவரே! ஆனால், தமிழ்நாட்டில் என் வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆராய்ச்சி நடத்தச் சமயம் இதுவல்லவென்று தோன்றுகிறது" என்றான்.

எதிர்நோக்கியிருக்கும் ஆபத்தைச் சுட்டிக் காட்டி சற்று ஏளனத்துடனேயே பதில் சொன்ன யவனவீரனின் இதயத்தில் ஓடிய உணர்ச்சிகளை ஓரளவு புரிந்துகொண்ட இளஞ் செழியனும் தன் இதழ்களில் சற்றே இளநகை காட்டி, "ஹிப்பலாஸ்! மனித மூளையே ஓர் ஆராய்ச்சி யந்திரம், அதை உபயோகப்படுத்துவதுதான் அறிவாளிக்கு அழகு என்று இந்த நாட்டின் ஆன்றோர்கள் சொல்லுவார்கள்" என்று பதில் சொன்னான் சற்றுக் குத்தலாக.

"மனித மூளை ஆராய்ச்சி யந்திரம்தான். அதை உபயோகப்படுத்த வேண்டியதும் அவசியம்தான். ஆனால், அது விதிக்கு உட்பட்டுத்தான் இயங்குகிறது என்று எங்கள் நாட்டில் சொல்லுவார்கள். ஆகவே சில சமயங்களில் நாம் இஷ்டப்பட்டாலும் அது வேலை செய்ய மறுக்கிறது என்பதும் அனுபவத்தில் நாம் கண்ட உண்மை" என்று ஹிப்பலாஸ் சிறிது கோபத்துடனேயே பேசினான்.

"யவனர்கள் வசிக்கும் மேற்கத்தி நாட்டுக்கும் கீழ்த் திசையிலிருக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் பெரும் வித்தியாசமிருக் கிறது ஹிப்பலாஸ்."

"என்ன வித்தியாசம்?" என்று கேட்டான் ஹிப்பலாஸ்.

கோபத்தால் நிலைகுலைந்த யவன வீரன் உக்கிரத்தை உச்சிக்குக் கொண்டுபோக இஷ்டப்பட்டவன்போல் அடுத்த கேள்வியை வீசத் தொடங்கிய இளஞ்செழியன், "சூரியன் எந்தத் திசையில் உதிக்கிறான்?" என்று ஏதோ பெரிய ஆராய்ச்சியை நடத்துபவன்போல் வினவினான்.

"கீழ்த்திசையில்."

"எங்கு அஸ்தமிக்கிறான்?",

"மேற்குத் திக்கில்."

"அறிவும் அப்படித்தான் ஹிப்பலாஸ்! கீழ்த்திசையில் உற்பத்தியாகிறது. அது அஸ்தமிப்பது மேற்குத் திக்கில். ஆதவனுக்கும் அறிவுக்கும் நிறைய சம்பந்தமிருக்கிறது. அதனால்தான் அறிவுக்கு ஒளியையும் அறியாமைக்கு இருளையும் எங்கள் நாட்டவர் ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

சூரியனைப்போல் ஒளியைப்போல் அறிவும் கிழக்கு நாடுகளில் உற்பத்தியாகி, மேற்கு நாடுகளில் அஸ்தமிக்கிறது. இப்பொழுது புரிகிறதா?"

"புரிகிறது படைத்தலைவரே! தங்கள் நாட்டு நுண்ணறிவுக்கும் இப்பொழுதுள்ள நிலைமைக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பதுதான் புரியவில்லை."

"சம்பந்தமிருக்கிறது, ஹிப்பலாஸ்! அறிவு விதிக்குக் கட்டுப்பட்டது என்று சொன்னாயல்லவா?"

"ஆம். எங்கள் நாட்டில் அப்படித்தான் சொல்வார்கள்."

"தமிழ் நாட்டில் அதை ஒப்புக் கொள்வதில்லை."

"அப்படியா!"

"ஆமாம். விதி எத்தனை வலியதாயிருந்தாலும் அதை மதியால் வெல்ல முடியும் என்பதும் தமிழர் வழக்கு. அறிவுக்கு எதையும் அடிமைப்படுத்தக் கிழக்கத்திய நாடுகள், அதுவும் முக்கியமாகத் தமிழ்நாடு என்றும் இஷ்டப்பட்டதில்லை! ஆண்டவன் ஒருவனுக்கு அடுத்தபடியாக அறிவுக்குத்தான் இடமளித்திருக்கிறார்கள். அறிவினால் எந்த விதியையும் சமாளிக்கலாம் ஹிப்பலாஸ்! அறிவு தெளிவாகவும் மிகச் சுறுசுறுப்பாகவும் இருக்கும் வரையில் ஆபத்தில்லை" என்றான் இளஞ்செழியன்.

யவன வீரன் ஏதோ பதில் சொல்ல வாயெடுத்தான். இந்த அனாவசியமான சம்பாஷணையின் காரணமாகக் கால தாமதம் ஏற்படவே கீழே மீண்டும் பலமாக இடிக்கப்பட்ட பெருங்கதவு அந்த மாளிகை பூராவும் பரவவிட்ட பயங்கர ஒலி அவன் வாயை அடைத்துவிட்டது. "கதவைச் சீக்கிரம் திற! இல்லையேல் கதவு உடைக்கப்படும்" என்ற ஆத்திரக் குரல் மீண்டும் எழுந்ததைக் கண்ட ஹிப்பலாஸ், "இந்த ஆபத்தைச் சமாளிக்க அறிவுரை கூறுங்கள் படைத்தலைவரே! வாசற் கதவைத் திறக்கட்டுமா, இல்லை, வந்திருக்கிற விருந்தாளிகளே கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வரட்டுமா? தமிழ்நாட்டில் பழக்கம் எப்படியோ?" என்று விசாரித்தான்.

"வாயிலில் வந்திருக்கிறது ஆபத்து என்று ஏன் நினைக்கிறாய்?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"அவர்கள் குரல் இருக்கிற மாதிரியிலிருந்தும் கதவைத் தட்டும் முறையிலிருந்தும் வந்திருப்பவர்கள் நமக்கு மாலை சூட்ட வரவில்லையென்பது இந்த மேல்நாட்டான் ஊகம். ஆனால் ஆதவன் உதிக்கும் நாட்டைச் சேர்ந்த படைத் தலைவர் ஊகம் எப்படியோ?" என்று இளஞ்செழியனையே மடக்கினான் அந்த யவனன்.

யவனனுடைய நகைச்சுவையைக் கண்ட இளஞ்செழியன் மெல்ல நகைத்து, "ஹிப்பலாஸ்! சோழ நாட்டில் பழகிப்பழகி இடக்காகப் பேசக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாய். வீரனாயிருப்பவன் ஆபத்தில் இருக்கவேண்டிய நிலையே இதுதான். நகைச்சுவை இதய இருளை அகற்றுகிறது. அதனால் புத்தியும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறது" என்று ஹிப்பலாஸைப் பாராட்டிவிட்டு, "ஹிப்பலாஸ்! பயப்படாதே! மாடியின் வெளித் தாழ்வாரத்துக்குப்போய், வந்திருக்கும் வீரர்கள் யாரென்று விசாரி. யாராயிருந்தாலும் அவர்கள் இந்தப் பெண்ணைத் தேடி வர நியாயமே இல்லை. இவள் கடற்கரையில் ஒதுக்கப்படுவாளென்பதை யாரும் ஊகிக்க முடியாது. அப்படியே அலைகளால் ஒதுக்கப்பட்ட அடையாளம் ஏதாவது கிடைத்திருந்தாலும் அந்தப் பெண் இங்குதான் இருப்பாளென்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. இவளை நான் எச்சரிக்கையாகத் திட்டி வாசல் வழியாக எடுத்து வந்திருக்கிறேன். ஆகவே பதற்றமில்லாமல் நிதானமாக நடந்துகொள். கதவைத் திற, ஆனால் கூடியவரை தாமதப்படுத்து" என்றான்.

படைத் தலைவனின் மனப்போக்கைப் புரிந்துகொண்டு நடப்பதில் மிக நிபுணனென்று பூம்புகார் முழுவதிலும் பெயர் பெற்ற ஹிப்பலாஸும், இளஞ்செழியனின் சொற்களை நன்றாக மனதில் வாங்கிக்கொண்டு, உள்ள நிலைமையைச் சமாளிக்க, தான் நடக்கவேண்டிய முறையையும் தீர்மானித்துக் கொண்டு மாளிகையின் வெளித் தாழ்வாரத்துக்காகச்

சென்று தலையை வெளியே நீட்டி, "யார் நள்ளிரவில் கதவை இடிப்பது?" என்று அதட்டினான்.

மேலிருந்து யாரோ குரல் கொடுப்பதைக் கேட்டு வாயிலில் குழுமியிருந்த நாலைந்து வீரர்களில் ஒருவன் அண்ணாந்து பார்த்து, "கோட்டைக் காவலர் தலைவர் வந்திருக்கிறார்" என்று கீழிருந்து பலமாகக் கூறினான். தூரத்தே கேட்டுக் கொண்டிருந்த யவன மங்கையர் நடனக் கூச்சலையும் அதற்காக வாசிக்கப்பட்ட இசைக் கருவிகளின் இன்ப ஒலியையும் மாசுபடுத்த வந்த அபஸ்வரம் போல் ஊடுருவிய அந்தச் சொற்களைக் கேட்ட ஹிப்பலாஸ் உள்ளூரச் சற்றுக் கலங்கினாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமலே, "காவலர் தலைவருக்கு இந்த நள்ளிரவில் இங்கென்ன வேலை?" என்று வினவினான்.

"அவசரக் காரியம்" என்று கிடைத்தது பதில்.

"என்ன காரியம் அது?"

"உன்னிடம் சொல்ல முடியாது ஹிப்பலாஸ்! உங்கள் படைத் தலைவரை நேரில் பார்க்கவேண்டும்."

"இப்பொழுது முடியாது."

"ஏன்?"

"படைத்தலைவர் உறங்கிவிட்டார்."

"உறங்கினாலும் எழுப்ப வேண்டும்." இந்த முறை கீழிருந்து வந்தது பழைய குரலாயில்லாமல் அதிகாரம் கலந்த மிகப் பயங்கரமான வேறு குரலாயிருக்கவே,, தலையை நன்றாக வெளியில் நீட்டி யாரென்று கவனித்த ஹிப்பலாஸ் வீதி விளக்கின் வெளிச்சம் பேசியவன் முகத்தில் அடிக்கவே, "அடடே! தாங்களா? இதை ஏன் அவன் முன்பே சொல்லவில்லை?" என்று ஏதோ திகிற்பட்டவன்போல் பாசாங்கு செய்து, முதலில் பேசியவனைத் தன் கையால் சுட்டிக் காட்டினான்.

அதுவரை கீழ்க்கட்டின் முகப்பில் நின்று கதவைத் தட்டித் தட்டி அலுத்துப்போய், கதவு திறக்காதது மட்டுமல்லாமல் மேலிருந்து வந்த அனாவசியக் கேள்விகளையும்,

அதனால் ஏற்பட்ட தாமதத்தையும் பொறுக்காமல் தெருவுக்கு வந்த கோட்டைக் காவலர் தலைவன் மாளிகை மாடிமீதிருந்த ஹிப்பலாஸை நோக்கி, "இப்பொழுது யாரென்று தெரிந்து விட்டதல்லவா? சீக்கிரம் கதவைத் திற" என்று அதட்டினான்.

"இதோ ஒரு வினாடி, வந்துவிட்டேன்" என்று சுறு சுறுப்பைப் பேச்சில் காட்டினாலும் நடையில் காட்டாத யவனன் மீண்டும் மாடித் தாழ்வாரத்தை அடுத்திருந்த படைத் தலைவரின் அறைக்குள் நிதானமாக வந்து, "படைத் தலைவரே! வந்திருப்பவன் கோட்டைக் காவலர் தலைவன். அதட்டல் பலமாயிருக்கிறது. கதவைத் திறக்கட்டுமா?" என்று கேட்டான்.

"கண்டிப்பாகத் திறக்கவேண்டும் ஹிப்பலாஸ். பூம்புகாரின் கோட்டைக் காவலர் தலைவருக்குக் கதவைத் திறக்க முடியாதென்று சொல்ல சோழ மண்டலத்தில் யாருக்கு அதிகாரமிருக்கிறது? ஆனால்..." என்று கூறிவிட்டு வாசகத்தை முடிக்காமல் ஏதோ இழுத்தான் இளஞ்செழியன்.

"ஆனால்?" ஏதும் புரியாமல் விழித்த யவனனின் புருவங்கள் கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் சற்றே உயர்ந்தன.

"நமது மாளிகைக் கதவு மிகப் பெரிது" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"ஆமாம். சேர நாட்டு வயிர மரத்தால் செய்யப்பட்டது" என்று கூடப் பாடினான் யவனன்.

"அதைத் திறப்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல."

"மிகவும் கஷ்டம்."

"தவிர..."

"தவிர?"

"தாழ்ப்பாள்கள் இரும்பினால் செய்யப்பட்டவை."

"நல்ல வடநாட்டு இரும்பு."

"செய்து நாட்களாயின."

"எத்தனையோ வருஷங்கள்."

"இந்த மாளிகையில் உன்னையும் என்னையும் தவிர..."

"வேறு ஆட்கள் ஏது?"

"ஆகவே தாழ்ப்பாள் கவனிக்காமல் துருப்பிடித்துக் கிடக்கும்."

"ஆமாம், ஆமாம், திறப்பதும் பெரும் கஷ்டம்."

இளஞ்செழியனுக்கு அடுத்தபடி அவன் படைகளை நடத்தும் பொறுப்புள்ள யவனனான ஹிப்பலாஸுக்கும் இளஞ்செழியனுக்கும் இத்துடன் சம்பாஷணை சற்று நின்றாலும் ஒருவரையொருவர் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டதால் மேற்கொண்டு நடக்கவேண்டிய காரியத்தைக் கவனிக்க யவனனான ஹிப்பலாஸ் கீழே செல்ல ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். "ஹிப்பலாஸ்" என்று அழைத்து மீண்டும் அவனைத் தடுத்த இளஞ்செழியன், "நான் உறங்கி நீண்ட நேரமாகிறது. இந்த அறைக் கதவு தாழிடப்பட்டிருக்கும். ஆகவே, திரும்பி வந்து கதவைப் பலமாகத் தட்டு" என்றும் உத்தரவிட்டான்.

இளஞ்செழியனின் எண்ணத்தைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட யவனனான ஹிப்பலாஸ் மிக நிதானமாக மாடிப் படிகளில் இறங்கிச் சென்று கதவுக்கருகில் வந்து தாழ்ப்பாள் களை அசைப்பது போலும், தாழ்ப்பாள் தொல்லை கொடுப்பது போலும் பாசாங்கு செய்து போதியவரையில் நேரத்தை ஓட்டிவிட்டுக் கடைசியாகக் கதவைத் திறந்து ஏதோ அசாத்தியமான காரியத்தைச் சாதித்து விட்டவன்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே, "காவலர் தலைவர் மன்னிக்கவேண்டும். கவனிப்பாரில்லாமல் தாழ்ப்பாள் துருப்பிடித்து இறுகிக் கிடக்கிறது" என்று கோட்டைத் தலைவனை வணங்கி மிகவும் மரியாதையான குரலில் பேசினான்.

ஹிப்பலாஸின் வணக்கத்தையோ மரியாதையையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத கோட்டைக் காவலர் தலைவன் கதவு திறக்கப் பெரும் தாமதம் ஏற்பட்டதன் விளைவாகக் கோபம் தலைக்கேறியிருந்ததால், "தலை போகிற நிகழ்ச்சி நேர்ந்திருக்கிறது. கதவைத் திறக்க உனக்கு ஜாமம் ஒன்றாகிறது"

என்று கடிந்துகொண்டதன்றி, "எங்கே உன் தலைவர்?" என்று அதட்டலான குரலில் கேட்டான்.

"இரையாதீர்கள். தலைவர் விழித்துக் கொண்டால் கோபிப்பார்" என்று ஹிப்பலாஸ் எச்சரிக்கை செய்தான்.

கோட்டைத் தலைவன் கண்கள் நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கின. "தூங்குகிறாரா? எப்பொழுது படுத்தார் ஹிப்பலாஸ்? எத்தனை வினாடிகள் இருக்கும்" என்று கோபத்தால் துடித்த உதடுகளிலிருந்து சுடுசொற்களையும் உதிரவிட்ட கோட்டைத் தலைவன் மேற்கொண்டு நேரத்தை வீணாக்க இஷ்டப்படாமல் ஹிப்பலாஸை முன்னால் செல்ல உத்தரவிட்டு அவனைத் தொடர்ந்து தன் வீரர்களுடன் மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்றான். அப்பொழுதும் சிறிது தாமதப்படுத்த இஷ்டப்பட்ட ஹிப்பலாஸ், "பந்தம் பிடித்திருக்கும் வீரன் வேண்டுமானால் முன்னால் செல்லலாமே. வெளிச்சம் நன்றாகத் தெரியும்; தங்களுக்குப் படியேறவும் சௌகரியமாயிருக்கும்" என்று மீண்டும் பேச ஆரம்பிக்கவே, "அவசியமில்லை. உள்ள வெளிச்சம் போதும். பந்தம் பிடிப்பவன் பின்னால் வரட்டும்" என்று பேச்சைப் பட்டென்று அறுத்த கோட்டைத் தலைவன் கையில் உருவிப் பிடித்திருந்த தன் கத்தி முனையால் ஹிப்பலாஸைத் தட்டி, "உம் நட" என்று கட்டளையிட்டான்.

ஹிப்பலாஸ் அதற்கும் அசையாமல் தாமதமாகவே படிகளில் ஏறி, கோட்டைத் தலைவனையும், இதர காவலர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு படைத்தலைவன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்து, "பிரபு! பிரபு! சற்றுக் கதவைத் திறங்கள்" என்று கூப்பிட்டுக் கதவை லேசாக இருமுறை தட்டினான். அதற்குப் பதிலேதும் வராதுபோகவே, "நான் என்ன சொன்னேன்? படைத்தலைவர் நன்றாகத் தூங்குகிறார், கோபித்தால் நீங்கள் தான் பொறுப்பாளி" என்று கோட்டைத் தலைவன்மேல் பழியைப் போடுவது போலச் சொல்லிவிட்டு, "பிரபு! மிகவும் அவசரம், கதவைத் திறவுங்கள்" என்று இரண்டாம் முறை சற்றுப் பலமாகவே அறைக்கதவை இடிக்கவே உள்ளே

படைத்தலைவன் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்திருக்கும் சப்தமும், மஞ்சம் லேசாக அசையும் ஒலியும் கேட்டன. அவற்றைத் தொடர்ந்து சில வினாடிகளில் திறக்கப்பட்ட கதவுக்கருகில் கையில் அப்பொழுதே ஏற்றப்பட்ட விளக்குடன் காட்சி யளித்த இளஞ்செழியன் சற்றே கலைந்திருந்த தன் ஆடைகளைச் சரி செய்துகொண்டு "ஹிப்பலாஸ்! எதற்காக என்னை எழுப்பினாய்? இரண்டு ஜாமங்கள் முடிந்துவிட்டன, தெரியவில்லையா உனக்கு?" என்று சீற்றத்துடன் வினவினான்.

"எனக்குத் தெரிகிறது படைத் தலைவரே! ஆனால் இவர்களுக்குத் தெரியவில்லை" என்று கூறி, சற்று நகர்ந்து பின்னால் நின்றிருந்த கோட்டைத் தலைவனையும் இதர காவல் வீரர்களையும் சுட்டிக் காட்டினான் ஹிப்பலாஸ்.

அவர்களை அப்பொழுதுதான் பார்த்தவன்போல் நடித்த சோழர் படைத்தலைவன், "அடடா! கோட்டைத் தலைவரா, மன்னிக்கவேண்டும். வாருங்கள், உள்ளே வாருங்கள்!" என்று அழைத்து அறைக் கதவுகளை நன்றாகத் திறந்து, "ஹிப்பலாஸ்! தலைவர் உட்கார மஞ்சமொன்று கொண்டு வந்து போடு" என்று உத்தரவும் விடுத்தா னானாலும், அறையின் நிலையைக் கவனித்த ஹிப்பலாஸ் மட்டும் அந்த உத்தரவை நிறைவேற்றத் திராணி சிறிது மில்லாமல் கல்லாய்ச் சமைந்து நின்றான்.

அறை முழுவதும் கவசங்களும் படைக் கலங்களும் சிதறி அல்லோலகல்லோலப்பட்டுக் கிடந்ததையும், அந்த நிலைக்குச் சிகரம் வைத்ததுபோல் அறையில் படைத் தலைவன் மஞ்சத்தில் கிடத்திய யவனப் பேரழகி சுவடு தெரியாமல் அடியோடு மறைந்துவிட்டதையும், படைத் தலைவன் மஞ்சத்திற்குக் கீழே சில ஓலைச் சுவடிகள் மட்டும் கிடப்பதையும் கண்ட ஹிப்பலாஸ், 'போர்க் கவசங்கள் ஏன் இப்படிக் கிடக்கின்றன? இதென்ன ஓலைச் சுவடிகள்? மாடியிலிருப்பது இது ஒரே அறை. மற்ற இடங்கள் வெளித் தாழ்வாரங்கள். அப்படியானால் அவள் என்ன ஆனாள்?'

என்று பலவாறாக யோசித்து விடையேதும் காணாமல் குழம்பிப் போய் எதிரேயிருந்த படைத் தலைவனை நோக்கி மிரள மிரள விழித்தான்.

ஹிப்பலாஸைத் தொடர்ந்து மிக மூர்க்கத்தனமாக உள்ளே நுழைந்த கோட்டைத் தலைவனும் மிகுந்த சந்தேகத்துடன் அறையைத் தன் கண்களால் துழாவிவிட்டு, பிறகு ஹிப்பலாஸைப் போலவே பெரும் குழப்பமடைந்தவனாய், "மஞ்சம் ஏதும் தேவையில்லை, படைத்தலைவரே! அந்தப் பெண் எங்கே?" என்று வினவினான்.

"பெண்ணா?" என்று ஏதும் புரியாதவன் போலக் கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"ஆம்! நீங்கள் தூக்கி வந்த பெண், எங்கே அவள்?"

"நல்ல கேள்விகள், கோட்டைத் தலைவரே! இளஞ்செழியன் நடத்தைக்கு மாசு கற்பிக்கத் துணிந்த முதல்வீரர் தாங்கள்தான்."

"தங்கள் நடத்தைக்கு மாசு யார் கற்பித்தார்கள்?"

"பின் எதற்காக என் அறையில் பெண்ணைத் தேடிக் கொண்டு வருகிறீர்கள்?"

"தவறாக அர்த்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் படைத்தலைவரே! இந்தப் பெண் அப்படிப்பட்ட பெண்ணல்ல; சாதாரணப் பெண்ணல்ல."

"கற்புக்கரசியாக்கும்?"

"அதல்ல விஷயம்."

"இருக்க முடியாது, இருக்க முடியாது. எப்பொழுது இரவில் மணமாகாத ஆண் மகன் அறையில் அவளைத் தேடுகிறீர்களோ அவள் கற்புக்கரசியாக இருக்க முடியாது. ஆனால் யாராயிருந்தாலும் பெண்ணுக்கு இங்கென்ன வேலை?"

"அதைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒரு பெண்ணை நீங்கள் தூக்கி வந்திருக்கிறீர்கள். இது மட்டும் தெரியும்."

"நானா!"

"ஆம், திட்டிவாசல் வீரர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள்."

"சாட்சிகூட இருக்கிறதா?"

"இருக்கிறது."

"நான் பெண்ணைத் தூக்கி வந்திருப்பதாகத் தங்கள் வீரர்கள் கூறுகிறார்கள்?"

"ஆம்."

"நேரில் பார்த்திருக்கிறார்கள்?"

"ஆம்."

"சரி, புரிந்துவிட்டது."

"என்ன புரிந்துவிட்டது?"

"வீரர்கள் அளவுக்கு மீறிக் குடித்திருக்கிறார்கள். கோட்டைத் தலைவர், காவற்காரர்களையாவது குடி விஷயத்தில் கட்டுப்பாடு செய்தால் ஆள்மாறாட்டமிருக்காது. மது அருந்துவதில் மிதம் வேண்டும் கோட்டைத் தலைவரே! இதைக் காவலாளிகளுக்கு இனியாவது சொல்லி வையுங்கள்" என்று கூறிய இளஞ்செழியன் மெள்ள மஞ்சத்தில் சாய்ந்தான். அறையைச் சுற்றி மீண்டும் ஒரு முறை கண்களைச் சுழலவிட்ட கோட்டைத் தலைவன் அங்கு எந்தப் பெண்ணையும் காணாததால் வெளித்தாழ்வாரங்களையும் ஒரு முறை சோதித்துவிட்டு, 'இளஞ்செழியன் கூறுவதும் ஒருவேளை உண்மையாயிருக்கக்கூடும். வீரர்கள் குடித்து ஏன் உளறியிருக்கக் கூடாது' என்ற சந்தேகம் மெள்ளத் தலைகாட்டவே அறையைவிட்டு வெளியேறக் காலெடுத்து வைத்தவன் சட்டென்று நின்றான். அவன் போக முற்பட்டதைக் கண்டு அமைதிப் பெருமூச்சு விட்ட ஹிப்பலாஸும் கோட்டைத் தலைவன் கண்கள் சென்ற திக்கை நோக்கியதும் காரியம் மிஞ்சிவிட்டதென்பதையும், குட்டு உடைந்துவிடுமென்பதையும் தெரிந்து கொண்டு நடுங்கினான். கோட்டைத் தலைவன் கண்கள் சென்ற திக்கில் அறையின் ஒரு மூலையில் யவனப் பேரழகியின் இடது கை ஆபரணம், சிறகு விரித்துப் பறந்த அன்னப் பறவை-விழுந்து கிடந்தது. அதை நோக்கிய இளஞ்செழியன் கண்களில் மட்டும் எந்தவித உணர்ச்சியு

மில்லாதிருந்தாலும் விளக்கொளியில் அந்த அன்னப் பறவையின் சிறகிலிருந்த வைரங்கள் ஜொலித்துச் சிரிப்பன போலவும், 'உன் வாழ்வையே எரித்து விடுகிறேன்' என்று பறவையின் கண்களில் பதிக்கப் பெற்றிருந்த இரு பெரும் சிவப்புக் கற்கள் நெருப்பைக் கக்குவனபோலும் ஹிப்ப லாஸுக்குத் தோன்றியதால் மேல்நாட்டு விதி கீழ்நாட்டு மதியை வென்றுவிட்டதென்று முடிவுக்கு வந்தவனாய், அடுத்து நேரிடவிருந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சமாளிக்க ஆயத்தமாகி, இடையிலிருந்த கத்தியில் கையை வைத்தான். கை அவன் கத்தியை அணுக முடியவில்லை. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் காவலரின் இரு ஈட்டிகள் அவன் கழுத்துக்கருகில் மெல்ல ஊர்ந்தது. அந்த ஈட்டிகளைவிடக் கூர்மையான குரலில், "படைத் தலைவனையும் சிறை செய்யுங்கள்!" என்று இரைந்து உத்தரவிட்டான் கோட்டைத் தலைவன்.

4. மன்னர் இல்லை! மகன் மறைந்தான்!

"படைத் தலைவனையும் சிறை செய்யுங்கள்" என்ற கோட்டைத் தலைவன் இட்ட உத்தரவு கோடையிடிபோல் அந்த மாளிகை பூராவும் பயங்கரமாக ஊடுருவிச் சென்றதையோ, தன் உதவிக்கு வரத்துணிந்த ஹிப்பலாஸின் கழுத்துக்கருகில் இரு வீரர்கள் ஈட்டிகளை நீட்டியதையோ, கோட்டைத் தலைவன் உத்தரவை நிறைவேற்றுவதற்காக மற்றுமிரு யவன வீரர்கள் உருவிய வாட்களுடன் தன்னை நோக்கியும் நகர்ந்ததையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமலும் மஞ்சத்தைவிட்டு இம்மியளவும் நகராமலும் இடித்த புளியைப்போல் உட்கார்ந்திருந்த இளஞ்செழியன், ஏதோ மிக முக்கியமான வேலையில் ஈடுபடுபவனைப் போல் மஞ்சத்துக்குக் கீழே கிடந்த ஓலைச் சுவடிகளை எடுத்து வரிசையாக அடுக்கிக் கயிற்றால் கட்ட முற்படவே, கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த நிதானத்தையும் இழந்துவிட்ட கோட்டைத் தலைவன், "படைத் தலைவரே! அந்த ஓலைச் சுவடிகளைப்

பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். எனது வீரர்கள் அவற்றைப் பாதுகாத்து எம்மிடம் ஒப்படைப்பார்கள். கிளம்பும் சீக்கிரம்" என்று சீற்றம் அதிகமாகத் தொனித்தக் குரலில் கூறினான்.

கோட்டைத் தலைவன் சீற்றத்துக்கோ உத்தரவுக்கோ கீழ்ப்படியும் உத்தேசத்தை லவலேசமும் காட்டாத இளஞ்செழியனும் மிக நிதானத்துடன் தன் வேலையில் முனைந்து கொண்டே, "இந்தச் சுவடிகளில் அடங்கியிருக்கும் பொக்கிஷம் என்ன என்பதைக் கோட்டைத் தலைவர் அறிந்தால் இத்தனை அவசரப்படக் காரணமிருக்காது" என்று கூறினார்.

தலையைச் சிறிதும் தூக்காமலே சாவகாசமாகச் சோழர் படையின் உப தலைவன் ஓலைச் சுவடிகளைக் கட்ட முற்பட்டதன்றி அவற்றில் அடங்கியிருந்த அறிவுப் பொக்கிஷத்தைப்பற்றிப் பேசவும் முற்பட்டதால் கோபம் தலைக்கேறிய கோட்டைத் தலைவனும், "சுவடிகளைப் பற்றி அறிய வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை" என்று கடுமையாகப் பதில் சொன்னான்.

இளஞ்செழியன் சுவடிகளைக் கட்டுவதைச் சற்று நிறுத்தி, "கோட்டைத் தலைவரே! தமிழரின் பெரும் பொக்கிஷம் இந்தச் சுவடிகளில் புதைந்து கிடக்கிறது. தமிழர் போர் முறைகள், கோட்டைகள் கட்டும் வழிகள், கோட்டைக் காவலருக்குள்ள அதிகாரங்கள், இன்னும் பலப்பல விஷயங்களை இவற்றில் நீர் காணலாம்" என்று சுவடிகளின் பெருமையை விளக்கியதோடு கோட்டைத் தலைவன் முகத்தில் கூரிய தன் விழிகளையும் நாட்டினான்.

"அந்த விவரங்களைக் காண வேண்டிய அவசியமு மில்லை. அதற்கு நேரமும் இப்பொழுது எனக்கில்லை." உக்கிரமாக வந்தது கோட்டைத் தலைவன் பதில்.

"அத்தனையும் அறிவுப் பொக்கிஷம்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"எனக்கு அவசியமில்லை."

"அறிவு தேவையில்லையா?"

"இல்லை." - கோபத்தால் நிதானத்தை இழந்திருந்த கோட்டைத் தலைவன் என்ன பதிலைச் சொல்கிறோம் என்பதை அறியாமலே இப்படிப் பதில் கூறினான். இதைக் கேட்ட இளஞ்செழியன், தன் கண்களைக் கோட்டைத் தலைவன் மீதிருந்து ஈட்டிகளிடையே நின்றிருந்த ஹிப்பலாஸின்மீது திரும்பி, "ஹிப்பலாஸ்! இப்பொழுதாவது ஒப்புக்கொள்கிறாயா?" என்று ஏதோ தர்க்கத்தில் வெற்றி கண்டுவிட்டவனைப்போல் வினவினான்.

படைத் தலைவன் மனப்போக்கை ஓரளவு புரிந்து கொண்ட ஹிப்பலாஸும், "ஒப்புக்கொள்ளாமல் என்ன செய்வது? ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாமென்றால் அதற்குத் தான் கோட்டைத் தலைவர் இடம் வைக்கவில்லையே!" என்று மிகவும் வருந்துபவன்போல் பாசாங்கு செய்து, "உண்மைதான் படைத்தலைவரே! முற்றிலும் உண்மை" என்று வற்புறுத்தியும் பேசினான்.

கோட்டைத் தலைவன் ஏதும் புரியாமல் இளஞ் செழியனையும் அவன் வீரனான ஹிப்பலாஸையும் திரும்பித் திரும்பி இருமுறை பார்த்துவிட்டுக் கடைசியாகக் கண்களை ஹிப்பலாஸ்மீது நாட்டி, "எது உண்மை ஹிப்பலாஸ். என்ன உண்மையை இப்பொழுது புதிதாகக் கண்டுவிட்டாய்?" என்று வினவினான்.

"அதுதான் அறிவு..." என்று இழுத்தான் ஹிப்பலாஸ்.

"அதற்கென்ன இப்பொழுது?" என்று இரைந்த குரலில் கேட்டான் கோட்டைத் தலைவன்.

"ஆதவனைப் போன்றது."

"சூரியனையா!"

"ஆம். கிழக்கில் உதிக்கிறது."

"கிழக்கில் உதிக்கிறதா?"

"சந்தேகமில்லை. மேற்கில் அஸ்தமிக்கிறது. இதிலும் சந்தேகமில்லை."

"என்ன உளறுகிறாய்?"

கோட்டைத் தலைவனின் இந்தக் கடைசிக் கேள்வியை இடைமறித்து வெட்டிய இளஞ்செழியன், "ஹிப்பலாஸ் உளறவில்லை கோட்டைத் தலைவரே! உண்மையை உமக்குத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறான். சற்று முன்புதான் நான் சொன்னேன்; அறிவு சூரியனைப் போன்றது, கீழ்த்திசையில் உதித்து மேற்கில் அஸ்தமிக்கிறது என்று. ஹிப்பலாஸ் நம்பிவில்லை. ஏன் தெரியுமா?" என்று வினவினான், ஏதோ பெரிய ஆராய்ச்சிக்கு முடிவு கண்டுவிட்டவன் போல.

"ஏன்?" இப்படிக் கேட்ட கோட்டைத் தலைவன் குரல் எரிச்சலால் வரண்டு கிடந்ததன்றி அனாவசியமான தர்க்கத்தில் நேரம் செலவாவதால் ஏற்பட்ட உக்கிரம் அவன் முகத்திலும் நன்றாகப் பிரதிபலித்தது.

"நீங்கள் வந்த பிறகுதான் அவனுக்கு உண்மை தெரிகிறது."

"ஓகோ!"

"அறிவு மேல் திசையில் அஸ்தமிக்கிறது. கோட்டைத் தலைவரும் ஹிப்பலாஸைப்போல் யவனர். மேல் நாட்டார்" என்று மேலே பேசாமல் வார்த்தையை இழுத்தான்.

அப்பொழுதுதான் படைத் தலைவனும் அவன் வீரனான ஹிப்பலாஸும் அனாவசியமாகப் பேச்சை ஓட்டித் தன்னைக் கேலி செய்கிறார்களென்பதை உணர்ந்து கொண்ட கோட்டைத் தலைவன் சில நிமிஷங்கள் காட்டிய நிதானத்தை அறவே இழந்து, "புரிகிறது. புரிகிறது! என்னை அறிவு கெட்டவனென்று சொல்கிறார்கள். அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை" என்று சீறினான்.

கோட்டைத் தலைவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட இளஞ்செழியனும் தன் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்றைச் சற்றே ஓடவிட்டு, "இத்தனை நேரங்கழித்தாவது விஷயத்தைக் கோட்டைத் தலைவர் புரிந்து கொண்டது பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறோம். என்ன ஹிப்பலாஸ்?" என்று ஹிப்பலாஸைப் பார்த்தான். ஹிப்பலாஸும் பதிலுக்குச் சம்பிரதாயமாகத் தலையை அசைத்தான்.

கோட்டைத் தலைவனின் அடுத்த வார்த்தைகள் மிகத் திட்டமாக வெளிவந்தன. "படைத்தலைவரே! விளையாட்டுக்கு இது நேரமல்ல" என்று தெளிவாக அறிவித்த கோட்டைத் தலைவன் குரலில், கண்டிப்பு பலமாகத் தெரிந்தது.

"என் அபிப்பிராயமும் அதுதான்?" என்று ஒப்புக் கொண்ட இளஞ்செழியனின் இளநகை சற்று வலிவடைந்து பெரிதாக மலர்ந்தது.

"விளையாட்டுக்கு இப்பொழுது அவசியமில்லை."

"அவசியமிருப்பதாக நானும் சொல்லவில்லையே!"

"பின் ஏன் காலதாமதம்? புறப்படுங்கள்."

"எங்கு?"

"போகவேண்டிய இடத்துக்கு."

"எது அந்த இடம்?"

"போகவேண்டிய இடத்துக்குப் போன பின்பு புரிந்து கொள்ளலாம்."

இதைக் கேட்ட பின்பு கையில் மெள்ள மெள்ளக் கட்டிக் கொண்டிருந்த ஓலைச்சுவடிகளுடன் இளஞ்செழியன் மெள்ள ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்ததையும் அவன் உதடுகளில் அதுவரை மலர்ந்திருந்த பெருநகை சற்று மட்டுப்பட்டுவிட்டதையும், கண்ணிமைகள் சற்றுத் தாழ்ந்து முகம் சற்று மங்கியதையும் கண்ட ஹிப்பலாஸ், இளஞ்செழியன் புத்தி மிகத் துரிதமாக வேலை செய்கிறதென்பதைப் புரிந்து கொண்டதன்றி, அடுத்த சில விநாடிகளில் கோட்டைத் தலைவனின் நாடகம் அந்த அறையில் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படுமென்பதையும் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டதால் மேலே ஏற்படக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளை எதிர்பார்த்து மௌனமாக நின்றான்.

மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்த இளஞ்செழியன் இமைகள் ஒரு வினாடி தாழ்ந்தாலும் மறு வினாடி உறுதி பெற்று விரிந்ததால் ஈட்டி போன்ற கண்கள் கோட்டைத் தலைவனையும் அவனுடன் நின்ற காவலரையும் ஒருமுறை

துழாவின. அந்தக் கண்ணோட்டத்தை அடுத்து அசைந்த உதடுகளிலிருந்து தெளிவான குரலில் வெளிவந்த திடமான சொற்கள் கோட்டைத் தலைவனை மட்டுமின்றி அவனுடன் வந்த வீரர்களையும் கிலிக்கு உட்படுத்தின.

"கோட்டைத் தலைவரே! நீண்ட நாட்களாகத் தமிழகத்தில் சேவகம் புரிந்தும் சோழர் படைத்தலைவர்களைச் சிறை செய்யும் அதிகாரம் யாருக்கும் கிடையா தென்பதை நீர் புரிந்து கொள்ளாததுகூட எனக்கு வியப்பில்லை. ஆனால் காரணம் காட்டாமல் சிறை செய்யலாம் என்று மனப்பால் குடிக்கும் விந்தை என்னவென்றுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. நள்ளிரவில் திட்டி வாசல் குடியர்கள் கண்டதாகச் சொன்ன ஒரு காட்சியை நம்பிச் சோழர் படைகளின் ஒரு உபதலைவனைச் சிறை செய்யத் துணிவுடன் வந்தீர். கதவை உடைக்காத தோஷமாக இங்கு நுழைந்தீர். நீர் தேடி வந்த பெண்ணோ பிசாசோ கிடைக்காமற் போனதால் என்னைச் சிறை செய்யவும் துணிந்தீர். எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு சிறை செய்கிறீர்? என்ன குற்றத்துக்காக? தெளிவாகப் பதில் சொல்லுங்கள். இல்லையேல்..." என்று உதிர்ந்த வார்த்தைகள் சற்று நின்றாலும் மீதி எச்சரிக்கையைப் பார்வை உதிர்த்தது.

இளஞ்செழியன் பேசிய வேகம் மற்ற வீரர்களை அயர வைத்தாலும், கோட்டைத் தலைவன் உறுதியைச் சற்றும் தளர்த்தாததால் அவன் இரண்டடிகளில் அறையின் மூலையை நாடி அங்கு கிடந்த அன்னப் பறவை ஆபரணத்தை எடுத்து வந்து இளஞ்செழியனிடம் காட்டி, "படைத் தலைவரே! உமது குற்றத்திற்கு அத்தாட்சி இதோ இருக்கிறது, இது போதுமா? இன்னும் ஆதாரம் வேண்டுமா?" என்று கேட்டான்.

"இது வெறும் ஆபரணம். விலை உயர்ந்ததுதான். இதைத் திருடினேன் என்று நினைக்கிறீரா?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"இல்லை. திருட்டு இல்லை."

"பின் என்ன?"

"இதை அணிந்திருந்தவள் ஒரு பெண்."

"இருக்கட்டுமே! அதனாலென்ன?"

"அந்தப் பெண்ணை ஒப்படைத்தால் உம்மை விட்டு விடுவேன். அந்தப் பெண் யவனர் ஜாதி. அதுவும் சாதாரணப் பெண்ணல்ல. அவளைத் தொடுவது குற்றம் யவன நாட்டில். வேண்டுமானால் ஹிப்பலாஸையே கேளுங்கள்."

"அந்தப் பெண்ணை நான் பார்த்ததாக யார் உங்களுக்குச் சொன்னது?"

"பின் நகை எங்கிருந்து கிடைத்தது?"

"கடற்கரையிலிருந்து."

"எப்பொழுது?"

"இன்றிரவுதான். கரையோரமாக நடந்து சென்றேன். ஓர் ஓரத்தில் இந்த நகை ஒதுங்கிக் கிடந்தது. எடுத்து வந்தேன். உமக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்ளும்."

"எனக்கு நகை வேண்டியதில்லை. பெண்தான் வேண்டும்."

"கோட்டைத் தலைவரை மாப்பிள்ளையாக்கும் பாக்கியம் எனக்கில்லை!"

இளஞ்செழியனின் கடைசிச் சொற்களைக் கேட்ட ஹிப்பலாஸ் அதற்கு மேலும் சம்பாஷணையைத் தாங்க முடியாமல் பெரிதாகச் சிரித்து விட்டான். சிரிப்பின் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட கோட்டைத்தலைவனும் சினம் கட்டுக்கடங்காமல் மீறியதால் வாளை உருவத் தன் கையை இடையை நோக்கி நகர்த்தியவன் மறுகணம் மரப்பாவையைப்போல் அதிர்ச்சியடைந்து நின்றான். இளஞ்செழியனின் இடையில் அதுவரை மறைந்து கிடந்த சிறு வாள் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் வெளிப்பட்டு அதன் கூரிய முனை கோட்டைத் தலைவன் கழுத்தை மெள்ள தடவிக் கொண்டிருந்தது. "கோட்டைத்தலைவரே! அப்புறமோ இப்புறமோ சிறிது நகர்ந்தாலும் நீர் பதவியை இழக்க நேரிடும்.

பேசாமல் நிற்கிற இடத்தில் நில்லும்" என்று அதட்டலான சொற்களும் இளஞ்செழியன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்தன.

"பதவியை ஏன் இழக்கவேண்டும்?" என்று கேட்டான் கோட்டைத் தலைவன்.

"உயிர் இருந்தால்தான் பதவி இருக்கும்!"

"நான் ஏன் உயிரிழக்க வேண்டும்? என்ன குற்றம் செய்தேன்."

"பல குற்றங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் உதவாக்கரைக் காவலரின் உளறலைக் கேட்டு இங்கு பெண்ணைத் தேடி வந்தது முதல் குற்றம். காரணமின்றி என்னை எழுப்பியது இரண்டாவது குற்றம். என் அனுமதியின்றி அறையைச் சோதனை செய்தது மூன்றாவது குற்றம். சோதனை செய்தும் பெண் கிடைக்காததால் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்காதது நான்காவது குற்றம். மன்னிப்புக் கேட்காததுமன்றி ஒரு நகையைப் பார்த்துவிட்டு என்னையும் என் வீரனையும் சிறை செய்ய முற்பட்டது ஐந்தாவது பெருங்குற்றம்" என்று கோட்டைத் தலைவனின் குற்றங்களை விவரித்த இளஞ்செழியன், "இந்தக் குற்றங்களில் ஏதாவது ஒன்றுக்கே உமது தலையைச் சீவிவிட எனக்கு அதிகாரமிருக்கிறது. ஆனால் இத்தனையும் நான் பொருட் படுத்தவில்லை. பெண் இல்லையென்று சொன்ன என் வார்த்தையை நீர் நம்பவில்லை. என்னைப் பொய்யன் என்று நினைத்தீர். அதை மட்டும் நான் மன்னிக்க முடியாது. இருப்பினும் இம்முறை மன்னிக்கிறேன். உமக்கு உயிரின்மீது ஆசையிருக்கும் பட்சத்தில் முதலில் உமது காவலரை வாட் களையும் ஈட்டிகளையும் கீழே எறிந்துவிட்டு மாளிகைக்கு வெளியில் போகச் சொல்லும்" என்று கூறியதன்றிக் கழுத்தில் கத்தியையும் சற்று அதிகமாகவே அழுத்தினான்.

இளஞ்செழியன் குரலில் உதிர்ந்த சொற்களைவிடக் கண்களில் துளிர்த்த உணர்ச்சிகளைக் கண்டு பெரிதும் கலங்கிப்போன கோட்டைத் தலைவன் இளஞ்செழியன் கூறியபடி வாள்களையும் வேல்களையும் கீழே எறியும்படி

வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டான். அந்த உத்தரவு காரணமாக விடுதலையடைந்த ஹிப்பலாஸை நோக்கி இளஞ்செழியனின் அடுத்த உத்தரவு பறந்தது. "ஹிப்பலாஸ்! அந்த ஆயுதங்களைத் திரட்டி அந்தக் கவசங்களுடன் போடு. கோட்டைத் தலைவர் கச்சையை அவிழ்த்து அவர் கத்தியையும் விலக்கி அவர் இடுப்புக்குச் சிறிது விடுதலையை அளித்துவிடு. முதலில் காவலாளிகளை வெளியே அனுப்பிக் கதவைத் தாழிடு. அவர்கள் வீதியைத் தாண்டியதும் கோட்டைத் தலைவரை அனுப்புவோம்" என்று கூறிய படைத்தலைவன் உத்தரவுகளைச் சிறிதும் காலதாமதம் செய்யாமல் நிறைவேற்றிக் காவலரை வெளியே அனுப்பி விட்டு மாடிப் படிகளில் ஏறி வந்த ஹிப்பலாஸ், "இனி கோட்டைத் தலைவரை அனுப்பலாமா?" என்று வினவினான்.

அதுவரை கோட்டைத் தலைவன் கழுத்தில் ஊன்றியிருந்த கத்தியை மஞ்சத்தின்மீது எறிந்த இளஞ்செழியன், "கோட்டைத் தலைவரே! போய் வாரும். இளஞ்செழியனைச் சிறை செய்வது அவ்வளவு எளிதல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும். இந்த அறையில் உமக்கு நேரிட்ட சங்கடத்தைப் பற்றி அரசரிடம் வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை" என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் அந்த வினாடி வரை முகத்தில் பிரதிபலித்திருந்த கோட்டைத் தலைவனின் கிலி இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டதன்றி மாளிகையே அதிரும்படியாகவும் சிரித்தான் அந்த யவனன். அவன் சிரிப்புக்குக் காரணத்தை அறிய முடியாத இளஞ்செழியன் ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களை அவன்மீது நாட்டினான். யவனன் தன் சிரிப்பைக் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு ஹிப்பலாஸை மட்டுமின்றி இளஞ்செழியனையும் பிரமிப்பிலும் கலவரத்திலும் ஆழ்த்தக் கூடிய சுடுசொற்களைக் கொட்டத் தொடங்கி இகழ்ச்சியும் குரூரமும் தொனித்த குரலில், "அரசரிடம் சொல்ல முடியாது படைத் தலைவரே! சொல்லவே முடியாது" என்றான்.

"காரணம்?"

"சோழ மண்டலத்துக்கு இப்பொழுது அரசர் இல்லை."

"அரசர் இல்லையா?"

"அரசர் இறந்து விட்டார்!"

கோட்டைத் தலைவன் கூறிய வார்த்தைகளால் தலைமேல் பேரிடி இறங்கி விட்டதைப் போல் ஒரு கணம் திகைத்த படைத்தலைவன், மறுகணம் நிதானத்தை அறவே இழந்து எதிரே மலை போல் நின்றிருந்த யவனன் மீது பாய்ந்து அவன் கழுத்தை இரு கையாலும் நெரிக்கத் தொடங்கி, "உளறாதே. இன்னும் ஒருமுறை அந்த வார்த்தையைச் சொன்னால் இந்த இடத்திலேயே பிணமாகி விடுவாய்" என்று பெரிதாகக் கூவினான்.

"என்னைக் கொன்றால் அரசர் பிழைத்து விட மாட்டார்" என்று முக்கி முனகினான் இளஞ்செழியனின் இரும்புப் பிடியிலிருந்து தப்ப முடியாத கோட்டைத் தலைவன்.

கழுத்தை நெரிப்பதை விட்டுச் சற்று விலகிய இளஞ்செழியன் மூளை பெரிதும் குழப்பமடைந்து கிடந்தது. "என்ன! மன்னர் மரணமடைந்து விட்டாரா?" என்று ஏதோ கனவில் பேசுபவன் போல் தனக்குத்தானே கேட்டுக் கொண்டு இரண்டு முறை உலாவினான். அந்தக் கேள்விக்குக் கோட்டைத் தலைவனே பதில் சொன்னான். "சந்தேகம் வேண்டாம் படைத்தலைவரே, உறையூரிலிருந்து சற்று முன்புதான் செய்தி வந்தது" என்று.

"சோழ மண்டலத்தின் இணையற்ற செம்மல் இளஞ்சேட்சென்னியா இறந்து விட்டார்!"

"ஆம்."

"உலகத்திலேயே மிக வேகமாகச் செல்லக் கூடிய அழகிய ரதங்களை உடைய இளஞ்சேட் சென்னியா போய் விட்டார்!"

"அவரேதான்."

இளஞ்செழியன் அடுத்துப் பயபக்தியுடன் பேசினான். "இளஞ்சேட்சென்னி மறைந்து விட்டார். அவர் செல்வன்

திருமாவளவன் வாழட்டும்" என்று ஏதோ மந்திர உச்சாடனம் செய்பவன் போல் வார்த்தைகளை உதிரவிட்டான் இளஞ்செழியன்.

"இளஞ்சேட் சென்னி இயற்கை மரணம் அடைய வில்லை படைத்தலைவரே. எதிரிகளால் கொலை செய்யப் பட்டார்..." என்று மேலும் விவரித்தான் கோட்டைத் தலைவன்.

"அப்படியானால் இளவரசர் திருமாவளவன்?"

"இருக்குமிடம் தெரியவில்லை."

"அரசர்மீது ஆணை என்று கதவைத் தட்டினீரே எந்த அரசர் அவர்?"

"எங்கள் தலைவரைத்தான் குறிப்பிட்டேன். படைத் தலைவரே! யவன நாட்டிலிருந்து வந்தது நீங்கள் தூக்கிவந்த பெண் மட்டுமல்ல. இன்னொருவரும் வந்திருக்கிறார். தற்சமயம் புகாரின் கோட்டையில் அவர் தலைமையில், யவனர்கள் திரட்டப்படுகிறார்கள். நாளைக் காலையில் பூம்புகார் யவனர் கையில் இருக்கும். தமிழ்நாட்டின் இந்தக் கடல் வாசல் வழியாக யவனர்கள் சாரி சாரியாகத் தமிழ்நாட்டில் நுழைவார்கள். அதற்குப் பிறகு பொன்னும் முத்தும் பவளமும் கொழிக்கும் இந்தத் தமிழ்நாடு யவனர் வசமாகிவிடும். அதற்குப் பூர்வாங்கமாக நாளைக் காலையில் யவனர்களைக் கொண்டு உமது மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொள்கிறேன். பிறகு பார்ப்போம் உமது சாமர்த்தியத்தை" என்ற பெரிய அதிர்வேட்டை வீசிய கோட்டைத் தலைவன், தன் சொற்களைக் கேட்கக் கேட்க இளஞ்செழியன் முகத்தில் ஏற்பட்ட கொலைக் குறியைக் கண்டு மேலும் அவ்விடத்தில் நிற்பது ஆபத்து என்பதைப் புரிந்து கொண்டானாதலால் அறையைவிட்டு வெகு வேகமாக வெளியே சென்றான்.

நிலைமை தெள்ளெனப் புரிந்துவிட்டதால் மிகவும் கலங்கிப்போன உணர்ச்சிகளுடன் கைகளில் தன் தலையைத் தாங்கி நீண்ட நேரம் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்துவிட்ட இளஞ்

செழியன், கோட்டைத் தலைவனை அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பி வந்த ஹிப்பலாஸைக்கூடத் தலைநிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை.

ஹிப்பலாஸே நடுங்கும் குரலில் பேசத் தொடங்கி, "பிரபு! அந்தப் பெண் சாபக் கேடு என்று சொன்னேனே, கேட்டீர்களா?" என்றான்.

இளஞ்செழியன் சிரம் தூக்கி ஹிப்பலாஸை நோக்கி னான். ஹிப்பலாஸ் மேலும் சொன்னான், "தமிழ்நாட்டில் அவள் உடல்பட்ட நேரம் மன்னர் மாண்டு விட்டார். இளவரசர் இருப்பிடம் தெரியவில்லை" என்று.

"ஆமாம் ஹிப்பலாஸ்! எனக்குக்கூட விதியில் சிறிது நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது" என்றான் இளஞ்செழியன் பெருமூச்சு விட்டு.

"நாளைக்குப் பூம்புகார் யவனர்கள் கைகளுக்கு மாறும்."

"ஆமாம் ஹிப்பலாஸ்."

"அது மட்டுமல்ல படைத் தலைவரே. இந்தப் பெண்ணுடன் வந்த யவனன் யாரென்று கோட்டைத் தலைவன் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான்."

"யாரது?"

"டைபீரியஸ்."

ஆசனத்திலிருந்து துள்ளியெழுந்த இளஞ்செழியன், "அப்படியானால் இந்தப் பெண்?" என்று ஆத்திரத்துடன் வினவினான்.

"யவன ராணி."

"யவன ராணியா!" - ஏதும் புரியமல் வினவினான் இளஞ்செழியன். விவரித்தான் ஹிப்பலாஸ். விவரத்தைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் மனத்தில் சொல்லவொண்ணாத் திகில் சூழ்ந்து கொண்டது. தலை கிறுகிறுத்தது.

5. மலர்விழி! மதுர மொழி!

'இவள் அழகு பேராபத்து, இந்தப் பெண் ஒரு சாபக்கேடு' என்று ஹிப்பலாஸ் ஆரம்பத்தில் சொன்னபோது

நகைத்த பாண்டிநாட்டு வீரனான இளஞ்செழியன், அலைக்கரம் ஏந்தி வந்த அந்த யவன அழகியின் உடல் சோழ மண்டலத்தின் மண்ணைத் தொட்ட சில நாழிகைக்குள்ளாகவே சோழ மன்னன் மாண்ட செய்தியும், இளவரசன் திருமாவளவன் மறைந்த மாயக் கதையும், பகைவர் பரந்து விலகிச் செல்லக் கூடியதெனப் பிரசித்தி பெற்ற பூம்புகார்ப் பட்டினமே மாற்றார் கைக்கு மாறக்கூடிய திடுக்கிடும் நிலைமையும் நிகழ்ந்து விட்டதை நினைத்து ஹிப்பலாஸின் மூட நம்பிக்கைக்கு ஒரு வேளை ஆதாரமும் இருக்குமோ என்று சில வினாடிகள் தீவிர சிந்தனையில் இறங்கிவிட்டான். ஒரே இரவில் சுமார் ஒன்றரை ஜாமத்திற்குள்ளாக ஏற்பட்டு விட்ட நிகழ்ச்சிகளும், அந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய பெரும் விபரீதங்களும், சில விநாடிகள் அவன் சிந்தனையில் வலம் வந்ததால் பிற்காலக் காட்சிகள் பெரும்பூதங்களாக அவன் கண் முன்னே எழுந்து நின்றதன்றி, அவற்றைச் சமாளித்து எப்படிச் சோழ மண்டலத்தையும் அதன் மூலம் தமிழர்கள் வாழும் நாடுகள் அனைத்தையும் காக்கலாம் என்ற திட்டங்களிலும் மனம் சென்றதால் ஹிப்பலாஸை அவன் ஏறெடுத்து நோக்கி விவரங்களை அறியும் முன்பாக நீண்ட நேரம் பேசாமல் அறையில் அப்புறமும் இப்புறமும் உலாவினான். நாட்டு நன்மையும் மக்கள் சுக துக்கங்களும் மனத்தே எழுந்து தாண்டவமாடிய அந்த நேரத்தில், கோட்டைத் தலைவன் கண்களிலிருந்து தான் மறைத்து வைத்திருந்த பெண் என்ன ஆனாளென்பதையோ மயக்கத்திலிருந்த அவளுக்கு உணர்வு வரச் செய்வது தன் கடமையென்பதையோ சிறிதும் நினைக்காமல், அவள் அழகைப் பற்றி மட்டுமன்றி அவளைப் பற்றிய சகல சிந்தனைகளையும் அடியோடு உள்ளத்திலிருந்து விலக்கி விட்டிருந்த இளஞ்செழியனை, ஹிப்பலாஸ் திரும்பத் திரும்ப இரண்டு முறை சொன்ன சொற்களே உணர்ச்சிகள் புரட்சிகளிலிருந்து உலகத்தின் திடமான உண்மைகளுக்கு இழுத்து வந்தன.

"இவள் யவன ராணி?" என்று கூறிய ஹிப்பலாஸின் சொற்களின் முழு வேகத்தை முதலில் புரிந்து கொள்ள முடியாத இளஞ்செழியன் அதே வாசகத்தை அவன் இரண்டாம் முறை திருப்பிய பின்பு புரிந்துகொண்டதால், 'வந்திருப்பவள் யவன நாட்டு ராணி! அவளுடன் வந்திருப்பவன் யவனர்களின் பிரசித்த பெற்ற கடற்படைத் தலைவனான டைபீரியஸ்!' என்று தனக்குள்ளேயே முணு முணுத்துக் கொண்டதல்லாமல் பிறகு தலை நிமிர்ந்து, "ஹிப்பலாஸ்! யவனர்கள் கடற்படைத் தலைவனான டைபீரியஸைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்..." என்று கூறி ஏதோ அதில் இன்னும் சந்தேகமிருப்பது போல் ஹிப்பலாஸை நோக்கிக் கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் கண்களை உயர்த்தினான்.

டைபீரியஸின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே ஹிப்பலாஸின் உடல் ஒரு முறை நடுங்கினாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமலே, "அவனைப் பற்றிக் கேள்விப்படாதவர்கள் உலகத்திலே இருக்க முடியாது படைத் தலைவரே!" என்று மெள்ளக் கூறினான்.

"போரில் மிக வல்லவனென்று கேள்வி" என்று பேச்சைத் தொடர்ந்தான் இளஞ்செழியன்.

"ஆம், படைத்தலைவரே!" என்று ஒப்புக் கொண்டு தலையையும் ஆட்டினான் ஹிப்பலாஸ்.

"கடற்போரில்..."

"அது மட்டுமல்ல நிலப்போரிலும் நிகரற்றவன்."

"அப்படியா?"

"சந்தேகம் வேண்டாம் படைத் தலைவரே! போரில் வல்லவனாயிருந்தால் மட்டும் நாம் அஞ்சவேண்டியதில்லை."

"வேறெதில் வல்லவன்?"

"ராஜ தந்திரத்தில்! நாடுகளையோ மனிதர்களையோ பிரிப்பதில் டைபீரியஸுக்கு வேறு இணை யாருமே கிடையாது என்று கிரேக்க நாட்டில் சொல்லுவார்கள்."

"பெரும் மூர்க்கனென்றுதான் எனக்குக் கேள்வி."

"யார் சொன்னார்கள் தங்களுக்கு?"

"யவன நாட்டுக்குப் போய் வரும் நமது வணிகர்களிடமிருந்து கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

"வணிகர்கள் சொன்னதில் ஒரு பாதிதான் உண்மை."

"புரியவில்லை ஹிப்பலாஸ்?"

"புரியும்படி சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். டைபீரியஸ் மூர்க்கன்தான். ஆனால் மூர்க்கத்தனத்தை வெளியில் காட்டிக் கொள்ள மாட்டான். முகத்தில் சதா விளையாடும் முறுவல் அதை மறைத்திருக்கும். குரூரம் மிகுந்தவன். அந்தக் குரூரத்தை மிகச் சாந்தமான முகம் திரையிட்டுக் கிடக்கும். அவன் உள்ளத்தில் ஓடும் எண்ணங்களை, புத்தியில் உருவாகும் திட்டங்களை, யாரும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அவன் முயற்சியால்தான் மேற்குத் திசையில் யவனர்கள் ஆதிக்கம் ஓங்கி நிற்கிறது. அவன் வகுத்த திட்டங்களாலும் தயாரித்த கப்பற் கூட்டங்களாலும் யவன நாட்டு வர்த்தர்கள் 'நாவலந் தீவு' என்று தமிழர் கொண்டாடும் இந்தப் பரந்த பூமியின் பல திக்குகளிலும் சென்று வாணிபம் நடத்தித் தாய்நாட்டுக்கு முத்தும் பவளமும் பொன்னும் மணியும் கொண்டுபோய்க் குவிக்கிறார்கள். யவனர்களுக்கு டைபீரியஸ் ஒரு தெய்வம். யவன ராஜ குடும்பத்தில் குரு போன்றவன். யவன மக்களிடம் அவன் சொல் வேதவாக்கு. அப்பேர்ப்பட்டவன் இந்தப் பூம்புகாருக்கு வந்தால் காரணமிருக்க வேண்டும். அவனுடன் யவன ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணும் வந்திருக்கிறார்கள். காரணம் எதுவாயிருக்க முடியும்? யோசித்துப் பாருங்கள்."

"காரணத்தைத்தான் கோட்டைத் தலைவன் சொன்னானே!"

"பூம்புகாரைக் கைப்பற்றுவதா?"

"ஆம்."

இல்லையென்பதற்குத் தலையை அசைந்த ஹிப்பலாஸை ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் பார்த்த இளஞ்செழியன், "என்ன? பூம்புகாரைக் கைப்பற்றுவது அவன் நோக்கமாயிருக்காதா?" என்றான்.

"இருக்கலாம். ஆனால் டைபீரியஸ் இத்தனை அபாயங்களைச் சமாளித்து இங்கு வந்ததற்குக் காரணம் இந்தப் பட்டினத்தைக் கைப்பற்றுவதாயிருக்க முடியாது. வந்த இடத்தில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலை இதைக் கைப்பற்ற அனுகூலமாயிருக்கலாம். ஆனால் சோழ மன்னர் இளஞ்சேட் சென்னி இறப்பாரென்றோ, அவர் மகன் திருமாவளவன் மறைந்து போவாரேன்றோ டைபீரியஸுக்கு முன்கூட்டித் தெரிந்திருக்க முடியாது."

ஹிப்பலாஸ் விஷயத்தைக் கோவையாகக் கூறுவதைக் கண்ட இளஞ்செழியனும் அவன் கூறியதில் பெரும் உண்மைகள் இருப்பதைக் கண்டு, "உண்மைதான் ஹிப்பலாஸ்! மன்னர் இறப்பாரென்று கப்பல் உடையுமுன்பே டைபீரியஸுக்குச் சோதிடமா தெரியும்? இருக்காது..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனவனை இடைமறித்த ஹிப்பலாஸ், "கப்பல் எப்படி உடைந்ததென்று நினைக்கிறீர்கள் படைத் தலைவரே?" என்று வினவினான்.

"இடி விழுந்துதான் உடைந்திருக்க வேண்டும்" என்று இளஞ்செழியன் கூறினான்.

"இடி விழ மேகங்கள் வேண்டும், மழை வேண்டும்."

"ஆம்."

"இங்கு மேகம் மருந்துக்குக்கூட இல்லையே."

"ஒரு காதத்துக்கு அப்பால் பெய்திருக்கலாம்."

"பெய்திருந்தால் தினசரி கடலோடி மீன் பிடிக்கும் பரதவராவது செய்தி கொண்டு வந்திருப்பார்கள்; அப்படியும் இல்லையே."

"இல்லையென்று உனக்கெப்படித் தெரியும்?"

"தாங்கள் வருவதற்குச் சில நாழிகைகள் முன்புவரையில் நான் கடற்கரையில் தானே இருந்தேன்."

"கப்பலின் உடைந்த மரத்துண்டுகளை நான் பார்த்தது பொய்யா?"

"கப்பல் உடைந்தது பொய்யாயிருக்க முடியாது: ஆனால் உடைந்தது இடியால் இருக்க முடியாது."

"ஏன்?"

"ஒரு காதம் வரையில் மழையில்லை, மேகமில்லை. ஆகவே அதற்கும் அப்பால் இந்தக் கப்பல் உடைந்திருக்க வேண்டும். அப்படி உடைந்திருந்தால் கடற்கொள்ளைக் காரர்களின் கப்பல் ஏதாவது தாக்கி இது தீக்கிரையாக்கிச் சின்னாபின்னாப்பட்டிருக்க வேண்டும்."

"இருக்கலாம்."

இந்தப் பதிலால் ஹிப்பலாஸ் நிதானத்தை இழந்து, "என்ன அப்படிச் சாவதானமாகக் கூறுகிறீர்கள்? துணைக் கப்பல்கள் ஏதுமில்லாமல் யவன நாட்டுக் கடற்படைத் தலைவன் அந்த நாட்டு ராணி ஒருத்தியை எதற்காகத் தனித்து அழைத்து வரவேண்டும்?" என்று படைத் தலைவனை நோக்கிக் கேட்டான்.

அதுவரை ஏதேதோ சிந்தனைகளில் மனம் சிக்கிக் கிடந்ததால் யவன ராணியின் சரிதையிலோ அவள் வந்த விதத்திலோ அதிகக் கவனத்தைச் செலுத்தாத இளஞ்செழியன் மனம் மெள்ள மெள்ள ஹிப்பலாஸின் வாதத்தின் ஆழத்தை அளக்க முற்பட்டதால் அவன் முகத்தில் பிரமிப்பின் சாயை லேசாகப் படர்ந்தது. ஹிப்பலாஸின் சொற்களில் உண்மை நிரம்பப் புதையுண்டு கிடப்பதைக் கண்ட சோழர் படைத் தலைவன், 'ஆம், இதில் பெரிய மர்மம் ஏதோ இருக்கிறது. உண்மையில் ராணியாயிருந்தால் துணைக் கப்பல்கள் இல்லாமல் ஒரு படைத் தலைவனுடன் ஏன் தனிமையாக வருகிறாள்? ஒரு காதத்துக்கு அப்பால் உடைந்த கப்பலிலிருந்து மீள வேண்டுமானால் மரத்துண்டு கிடைத்தாலும் ஓரளவு நீந்தவும் வேண்டுமே. அத்தகைய கடல் மோகினியா இவள்?' என்று எண்ணிய இளஞ்செழியனை நோக்கி, "படைத் தலைவரே! எதற்கும் அந்த ராணியையே மீதி விஷயங்களை விசாரித்துப் பாருங்கள். யவன அரசியை எங்கே மறைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்ட பிறகுதான் யவன நாட்டுப் பேரழகியின் நிராதரவான நிலையைத் தான்

அடியோடு மறந்து போனது நினைவுக்கு வந்தது இளஞ்செழியனுக்கு.

அந்த அழகியைப்பற்றி நினைவு வந்ததும், "அடடே, ஹிப்பலாஸ்! அடியோடு மறந்து விட்டேன். இப்படி வா! இதோ சார்ந்து கிடக்கும் இந்தக் கவசத்தின் பூட்டுகளை மெள்ளக் கழற்று" என்று ஹிப்பலாஸைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டே இளஞ்செழியன் அறையின் ஒரு புறமாகச் சுவரில் சாத்தப்பட்டிருந்த கவசத்தின் பூட்டுகளை மிக எச்சரிக்கையுடன் கழற்றலானான். நின்றிருந்த பலமான இரும்புக் கவசத்தில் நடுப் பாகத்தை இடது கையால் தாங்கிக்கொண்டு முகக் கவசத்தை நீக்கிவிட்ட இளஞ் செழியன், அதுவரை அதில் புதைந்து கிடந்த யவனப் பெண்ணின் அழகிய வதனம் கூம்பிய தாமரையைப்போல் உணர்விழந்திருந்ததைக் கண்டு அவள் கால்புறத்தில் கண்டபடி வீசப்பட்டவைபோல் குவிக்கப்பட்டிருந்த கவசங்களில் ஓரிரண்டைத் தன் காலால் உதைத்துக் கலைத்தான். படைத்தலைவனுக்கு உதவிய ஹிப்பலாஸும் அந்தப் பெண்ணின் உடலை மூடியிருந்த கவசத்தின் இதர பகுதிகளையும் பிரித்துக் கழற்றியதல்லாமல், கீழே குவிந்து கிடந்த கவசங்களையும் போர்க் கலங்களையும் எடுத்து அப்பால் வைத்து யவன ராணியை இளஞ்செழியன் மீண்டும் தாங்கிச் சென்று கட்டிலில் கிடத்த உதவி புரிந்தான்.

கோட்டைத் தலைவன் உட்புகுவதற்கு முன்பு அடைந் திருந்த சுரணையைக் கவசத்துக்குள் திணிக்கப்பட்டதால் மீண்டும் இழந்துவிட்ட அந்த யவன மங்கை சிறிதும் சலன மில்லாமல் கட்டிலில் கிடந்ததால் அவள் அவயவங்களுக்குச் சூடு உண்டாக்கிச் சுரணை வரச்செய்ய முற்பட்ட இளஞ் செழியன், "ஹிப்பலாஸ், அடுத்த அறையிலிருக்கும் அந்த வட நாட்டுக் கம்பளியை எடுத்து வந்து இவள்மீது போர்த்து. கீழே சென்று கொஞ்சம் மது கொண்டுவா, இவள் அருந்தட்டும்" என்று உத்தரவிட்டதன்றி மஞ்சத்திலிருந்த சிறு துணி யொன்றைக் கொண்டு அவள் தலையைத் துவட்டவும்

செய்தான். அப்படி அவள் தலையைத் துவட்டி, அவள் மலர்ப் பாதங்களைத் துடைத்துக் கையால் சூடு பிறக்கத் தேய்த்த தாலும், யவன வீரனான ஹிப்பலாஸ் அவள்மீது கம்பளியைப் போர்த்தியதாலும் மீண்டும் சுய நிலைக்கு மெள்ள மெள்ளத் திரும்பிய அந்த யவன மங்கையின் மூச்சு கொஞ்சம் பெரிய தாகவே வரத் தொடங்கியது. கம்பளியைப் போர்த்தியவுடன் வெகு விரைவில் கீழே சென்று கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் தங்கக் கிண்ணத்தில் யவனன் கொண்டு வந்த செவ்விய மேல் நாட்டு மதுவையும் அவள் இதழ்களை நீக்கி இளஞ்செழியன் உள்ளே செலுத்தவே "ஹூம்..." என்று முனகிக் கொண்டு மறுபடியும் மெல்ல அசைந்தாள் அவள்.

"ஹிப்பலாஸ், அறையின் அந்தப் பெரிய விளக்கையும் ஏற்று" என்று இளஞ்செழியன் உத்தரவிட்டு அந்தப் பெண் விழித்துக் கொள்கிறாளா என்று உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் அவள் பக்கத்திலேயே அமர்ந்திருந்தான். அவன் முகம் அவள் முகத்துக்குச் சமீபத்திலிருந்ததால் உஷ்ணமான அவன் மூச்சு அவள் கபோலங்களைத் தடவவே வெண்மை யான அவள் கன்னங்களில் மெல்ல ரத்தச்சிவப்புப் படிந்த தல்லாமல் சூரிய ரச்மியின் உஷ்ணம் பட்ட மாத்திரத்தில் இதழ் விரிக்கும் தாமரைபோல், அவள் வதனமும் மெள்ள மெள்ள விகசிக்கத் தொடங்கி அடுத்த சில வினாடிகளில் கடற்கிளிஞ்சல்களைப் போன்ற இமையின் குமிழ்கள் நீங்கவே, கடல் நீரைவிட நீல நிறம் படைத்த அழகிய கண்கள் இரண்டு இளஞ்செழியனை உறுதியுடன் பார்த்தன. அந்தக் கண்கள்! இயற்கையின் சிருஷ்டியில் கடல், வானம் இவ்விரண்டின் நீலத்தைத் தவிர வேறு நிறத்தை உவமை சொல்ல முடியாத அந்த நீலமணிக் கண்கள்! வானத்தில் பெரும் பாகத்தை வெண்ணிற மேகம் மூடி அதன் இரண்டு வட்டங்களை மட்டும் காட்டுவதுபோல் அந்த நீலமணிகளைச் சுற்றி வெளேரென்ற பால் விழிகள்! கடலின் சுழலைக் காட்டும் இரண்டு சுழிகளை மட்டும் விட்டு மற்ற இடங்களைப் பனி மூடிவிட்டதோ என்ற பிரமையை ஊட்டும் அந்த அற்புதக் கண்கள்; வானைவிட விசாலமாகவும் கடலைவிட ஆழமாக வும் அந்தக் கண்களில் தெரிந்த சிந்தனை!

அந்தக் கண்களைக் கண்டு, 'இப்படியும் உண்டா?' என்று பிரமித்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்த இளஞ்செழியன் மீது மற்றுமொரு மாயவலையை வீச அவள் இதழ்கள் புன்முறுவலால் சற்றே விரிந்தன.

ஏற்கெனவே மயக்கம் தரும் நீரோட்டத்தைப் பெற்றிருந்த அவள் செவ்விய அதரங்கள் இளஞ்செழியன் புகட்டிய மது பூராவும் உள்ளே செல்லாததால் அதன் சிவப்பையும் சேர்த்துப் பெற்றிருந்ததாலும், விலகிய இதழ்களுக்குள்ளே தெரிந்த முல்லைப் பற்களிலும் அவை பட்டுச் செம்மையும் வெண்மையும் கலந்த இந்திர ஜாலத்தைச் சிருஷ்டித்ததின் காரணமாகவும், விழித்துப் பார்த்ததும் அவள் உள்ளத்தே எழுந்திருந்த உணர்ச்சிகளின் பிரதிபலிப்பின் விளைவாக எழுந்த பெருமூச்சு கம்பளியை மேலே அடிக்கடி எழுப்பி எழுப்பி மறைவுக்குள்ளிருந்த எழிலின் அற்புதத்தை வலியுறுத்தியதாலும், இளஞ்செழியன் அந்த மாயாதேவியின் அழகு வலைக்குள் மீண்டும் சிக்கிக் கொண்டான். இருந்த போதிலும் 'அவள் எப்படி வந்தாள்? ஏன் வந்தாள்? கப்பல் எங்கு உடைந்தது? எப்படி உடைந்தது?' என்ற விவரங்களை அறிய முற்பட்ட சோழர் படைத் தலைவன் ஹிப்பலாஸை அழைத்து, "இப்படி வா ஹிப்பலாஸ்! இவளையும் டைபீரியஸையும் பற்றிய விவரங்களை அறிவோம். நான் சொல்வதை மொழிபெயர்த்து நீ இவளிடம் சொல்" என்று கூறினான்.

அந்தக் கட்டளையைத் தொடர்ந்து கட்டிலின் கிட்டே வர முயன்ற ஹிப்பலாஸ் அந்தப் பெண் வீசிய ஒரு பார்வையைக் கண்டு பயந்து, தூரத்தே, நின்றுவிட்டதையும் தன் உத்தரவை நிறைவேற்றக்கூட அவன் கட்டிலை அணுக மறுத்ததையும் கண்டு, "ஹிப்பலாஸ்! வா இங்கே!" என்று மிரட்டினான்.

தூக்கத்தில் உத்தரவிட்டாலும் இளஞ்செழியன் வார்த்தைக்கு உடனே கீழ்ப்படியும் சுபாவமுள்ளவனும், எசமானனிடம் வரையற்ற பக்தி கொண்டவனுமான ஹிப்பலாஸ் அன்று படைத் தலைவன் மிரட்டலுக்குச் சிறிதும் மசியாமலும் கட்டிலை அதிகமாக அணுகாமலும் சற்று எட்டவே நின்று, கீழே கோட்டைத் தலைவன் போட்டுப் போயிருந்த அன்னப்பறவை ஆபரணத்தை எடுத்து அந்த யவன மங்கையிடம் ஒப்படைத்தான்.

அந்த ஆபரணத்தையும் நோக்கி மஞ்சத்தில் தன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த இளஞ்செழியனையும் நோக்கிய அந்த யவன மங்கை நாணங் கலந்த புன்முறுவலொன்றை வெளியிட்டுத் தன் உடையிருந்த நிலையையும் சுட்டிக் காட்டி ஏதோ சைகை செய்தாள். அவள் பேரழகின் வலைக்குட்பட்ட இளஞ்செழியனும், அவள் அதிகாரப் பார்வையாலேயே கிலியடைந்த ஹிப்பலாஸும் அவள் அபிப்பிராயங்களை சைகைகளாலேயே அறிந்துகொண்டு பணிகளை மிகத் துரிதமாக நிறைவேற்றுவதில் முனையவே, சில வினாடிகளுக் குள்ளாகப் பக்கத்து அறையிலிருந்து பட்டுத் திரைச் சீலை யொன்று அவள் பாதத்தில் கிடத்தப்பட்டதன்றிக் கீழேயிருந்து ஒரு பொற்பாத்திரத்தில் சுடுநீரும் கொண்டு வந்து வைக்கப் பட்டது.

பேரரசுகளின் ராணிகளின் கம்பீரத்தைத் தோற் கடிக்கும் கம்பீரத்துடன் கட்டிலிலிருந்து மெள்ள எழுந்த அந்த அழகு, பட்டுத் திரைச் சீலையால் உடலைக் கழுத்திலிருந்து கால் வரையிலும் மூடி ஈர உடையைக் கால் மூலமாகக் கீழே நெகிழவிட்டாள். பிறகு ஹிப்பலாஸையும் இளஞ்செழியனை யும் அறைக்கு வெளியே செல்லும்படி கையால் சுட்டி, அவர்கள் வெளியில் சென்றதும் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு தன் அலங்காரத்தை நிதானமாக முடித்தாள்.

திரும்ப அவள் கதவைத் திறந்தபோது அவள் அளித்த தோற்றத்தைக் கண்டு அசைவற்று நின்றான் இளஞ்செழியன். திரைச் சீலையாயிருந்தாலும் வெகு அழகாக அதை அவள்

உடலில் சுற்றி அதன் ஓரத்தைக் கிழித்து இடுப்பில் கச்சை போல் கட்டியிருந்தாள். அவள் உடலின் மேற்பகுதியைச் சுமக்க மாட்டாமல் சுமந்த அந்தத் திரைச்சீலைப் பட்டு அவளது கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து முடி போடப்பட்டி ருந்தது. தலையை நன்றாகத் துவட்டி அழகாக ஒரு கொண்டையையும் போட்டிருந்த அவள் சிரத்தைக் கவனித்த இளஞ்செழியன், 'இயற்கை அவளுக்கு அளித்த இந்தக் கிரீடத்தைவிட மனிதர் அளிக்கும் பொற்கிரீடம் எந்தவிதத் தில் உயர்ந்தது?' என்று பொன்னையே பழித்தான். அவள் இடது கையில் மீண்டும் கட்டப்பட்டு, விளக்கொளியில் சுடர் விட்ட அந்த அன்னப் பறவையின் சிவப்புக் கண்கள், 'அடப் பாவி! இவள் அழகில் வெந்து சாம்பலாகின்றாயே!' என்று இளஞ்செழியனைப் பார்த்துப் பரிதாபத்தால் தீவிழி விழித்தது.

மயக்கும் தன் அழகினால் மெய்மறந்து சிலையென நின்ற இளஞ்செழியனை அருகில் வரும்படி அவள் சைகை காட்டினாள். மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன் போல் இளஞ் செழியன் அவளை நோக்கி நகர்ந்ததன்றி, "ஹிப்பலாஸ்! இப்படி வா! இவளை விசாரிப்போம்" என்று அழைத்ததும் ஹிப்பலாஸ் நகராமல் நிற்கவே, "நான் சொல்வது உன் காதில் விழவில்லையா?" என்றான் கோபத்துடன் ஹிப்பலாஸை நோக்கித் திரும்பி.

"அருகில் வர எனக்குக் கட்டளையில்லை" என்றான் ஹிப்பலாஸ்.

"யார் கட்டளையிட வேண்டும்?"

"ராணி."

"இவள் ராணியென்று யார் சொன்னது?"

"அந்த அன்னப் பறவை ஆபரணம் சொல்கிறது. யவன அரச குடும்பத்தின் சின்னம் அது. தவிர..."

"தவிர!"

"தோரணையைப் பார்த்தால் ராணிக்கும் சாதாரணப் பெண்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமை நன்றாகத் தெரியும்."

"அப்படியானால் நான் சொல்வதை..."

"இந்த அறையில் ராணி இருக்கும்வரை கேட்க முடியாது. ஒவ்வொரு யவனனும் படையில் சேரும்போது எடுத்துக் கொள்ளும் பிரமாணம் அது."

"என்ன பிரமாணம்?"

"அரச குடும்பத்தாருக்கெதிரில் மற்றவர் கட்டளையை ஏற்கக் கூடாது என்பது."

"அப்படியானால் இவளை நான் எப்படி விசாரிப்பேன்? உங்கள் யவன மொழி எனக்குத் தெரியாதே" என்று கோபத்தால் உடல் துடிக்கத் தன் வலது கரத்தை உயர்த்தினான் இளஞ்செழியன். ஒரு வினாடி தாமதப் பட்டிருந்தால் இளஞ்செழியன் ஹிப்பாலஸை என்ன செய்திருப்பான், ஹிப்பலாஸுக்கும் அவனுக்கும் இருந்த நட்பும் பாசமும் என்னவாயிருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. ஆனால் அவர்கள் உறவைக் காப்பாற்ற, எதிர் பாராத பேராச்சரியம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. ஆச்சரியத்துக்கு மேல் ஆச்சரியத்தை விளைவித்துத் தன்னைத் திகைக்க அடிக்கவே அந்த இரவு ஏற்பட்டதோ என்று பிரமித்தான் படைத் தலைவன்.

"கவலைப்பட வேண்டாம். உங்கள் பாஷை எனக்குத் தெரியும். மதுரமான தமிழ்மொழி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்" என்று நல்ல தமிழில் பேசத் துவங்கினாள் யவன ராணி. திகைத்து அவளை நோக்கித் திரும்பிய இளஞ்செழியனை நோக்கி, அவள் மலர் விழிகள் சிரித்தன.

6. வனப்பு, சிரிப்பு, உச்சரிப்பு!

பட்டுத் திரைச்சீலையால் உடலை மூடி மாலைக் கதிரவனின் பொற்கதிர்கள் போன்ற மயிரிழைகளைத் திரட்டிக் கொண்டையிட்டதால் ஏற்பட்ட யவன ராணியின் இணையற்ற வனப்பு, மலர் விழிகளில் சற்றே துளிர்த்த சிரிப்பு, செம்பருத்திச் சிவப்புக் கொண்ட இதழ்களிலிருந்து உதிர்ந்த தமிழ்மொழியின் மதுரமான உச்சரிப்பு-இவற்றால் சொர்க்க

லோகத்தில் சஞ்சரித்த இளஞ்செழியன் தமிழகத்தின் மகத்தான கரங்கள் எத்தனை தூரம்வரை நீண்டு கிடக்கின்றன என்பதையும், தமிழமுதமும் கலைச் செல்வமும் எந்தெந்த இடங்களை நாடிப் பெரும் தென்றலை வீசி மகிழ்ச்சியளித் திருக்கின்றன என்பதையும் எண்ணிப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரித்துப் போனான். அத்துடன் மனித வரலாற்று மேடையில் தமிழ்ப் பெருமக்கள் அரசு செலுத்தும் பொற்காலத்தில் தான் வாழ்வதைப் பற்றிப் பெருமிதமும் கொண்டானாதலால் அவன் வதனத்திலே அதுவரையில் இல்லாத பெரும் சோதியொன்று படர்ந்தது. கனவுலகத்தில் சஞ்சரித்த இதயம் கண்களின் பார்வையையும் அங்கு அழைத்துச் சென்றது.

கிறிஸ்துவுக்குப் பின்பு தோன்றிய இரண்டாவது நூற்றாண்டின் இடைக்காலம், நெடுஞ்செழியனை என்ன, அந்தக் காலத்தைப் பற்றி நினைக்கும் எந்தத் தமிழனையும் பெருமையுடன் அந்தப் பொற்காலத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் நற்காலம்தான். சிறு புத்தியில்லாமல் தமிழர்கள் பெரும் புத்தியுடன் உலகத்திற்கு ஒளி காட்டி வாழ்ந்த காலம் அது. அந்த ஒளியை நாடி, திரைகடலோடி மேற்கிலிருந்தும் கிழக்கிலிருந்தும் பல நாட்டு மக்கள், பல சாதி மக்கள் தமிழ கத்தை நாடி வந்த காலம். தமிழர்கள், கொள்ளையர்களிடம் கைகட்டிச் சேவகம் செய்ததை வலியுறுத்தும் சமீபகால வரலாறு அல்ல அது. மேல்நாடுகளிலிருந்தும் வெள்ளையர் வந்து, தமிழ் மக்களிடம் கைகட்டிச் சேவகம் செய்து, பொன்னும், பொருளும் ஊதியமாகப் பெற்று வாழ்ந்த பொற் காலம். அந்தத் தமிழகத்திலும் சோழமன்னர்களின் பூம்புகார் நகரத்திலே வெள்ளையர்களான கிரேக்க, ரோம, யவனர்கள் கோட்டைக் காவலராகவும் படைவீரர்களாகவும் ஊழியம் புரிந்து சோழ மன்னர்களின் அரசைப் பேரரசாகப் பெருக்கு வதிலும் நாட்டைக் காப்பதிலும் பெருமை கொண்ட காலம். தமிழகத்தின் கடலிலிருந்து வீசிய தென்மேற்குப் பருவக் காற்று ஹிப்பலாஸ் என்ற கிரேக்கக் கடலோடியைப் பத்திரமாக மிளகு விளையும் தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதிக்குக் கொண்டு

வந்து சேர்த்ததால் அந்தப் பருவக்காற்றுக்கே ஹிப்பலாஸ் என்ற பெயரை மேல்நாட்டார் சூட்டி, தமிழகத்தைக் கொண் டாடிய காலம். தமிழர் செய்ததெல்லாம் சரித்திரத்தில் பொறிக்கப்பட்ட சிறப்பான காலம். பெரும் சாம்ராஜ்யமான ரோமாபுரிப் பேரரசே வருஷாவருஷம் நாலு லட்சத்து எண்பத்து ஆறாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து எழுபத்து ஒன்பது ஆங்கிலப் பொன்களுக்குச் சமமான ஐந்தரைக்கோடி செஸ்டர்களுக்குத் தமிழர்களிடமிருந்து சரக்கு வாங்கி, 'இத்தனை பொற்காசுகள் தமிழகத்துக்குப் பிரதி வருஷமும் போனால் சாம்ராஜ்யம் ஓட்டாண்டியாகிவிடுமே' என்று கலங்கிய காலம். அப்படிக் கலங்கிய போதிலும் தமிழகத்தி லிருந்து கிரேக்க ரோம வணிகர்கள் வாங்கிய சரக்குகள் அந்த நாடுகளில் நூறு மடங்கு அதிக விலைக்கு விற்றதால் அந்த வாணிபத்தை யவன அரசர்கள் தடுக்க முடியாமலும் திண்டாடிய காலம். இப்படிப் பொருட்சிறப்பாலும் கலைச் சிறப்பாலும் தமிழகம் நிகரற்று விளங்கிய மகோன்னத காலம்.

அந்தக் காலத்தையும், அந்தக் காலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினமிருந்த செழிப்பையும் எண்ணிக் கனவில் ஆழ்ந்து விட்ட இளஞ்செழியன், 'இந்தக் காவிரிப் பூம்பட்டினமா யவனர் கைகளுக்கு மாறப்போகிறது?' என்று திகைத்த தல்லாமல், மாற்றார் கைகளுக்குப் பூம்புகார் மாறினால் மக்கள் கதி என்னவாகும் என்பதை நினைத்துப் பெரும் திகிலும் கொண்டான். அப்படிப் புகாரை மாற்றார் கைக் கொள்வதால் விளையக்கூடிய அபாய நிலைமையும் அவன் கண் முன்னால் எழுந்து நிற்கவே, பொன்னைப் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை, பொருளைப் பற்றிக் கவலைப்பட வில்லை. தான் பிறந்த இந்த மண்ணைப் பற்றியும் தன்னுடன் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெருமக்களைப் பற்றியுமே கவலைப் பட்டான்.

பூம்புகார் பொன்னை ஒரு பொருளாக மதிக்காதிருந்த காலம் அது.

"அகனர் வியன் முற்றத்துச்
சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவரும்
கோழியெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை"

என்று பட்டினப்பாலை ஆசிரியரே வியந்து நிற்கின்றார். அகன்ற வீட்டின் முன் தாழ்வாரத்தில் உலர்த்தியிருக்கும் உணா என்ற நெல்லைத் தின்னவரும் கோழிகளை ஓட்ட, ஒளிச்சுடர் போன்ற அழகிய நெற்றிகளையுடைய பூம்புகார்ப் பாவையர் கனத்த தங்கத்தினாலான தங்கள் காதணிகளைக் கழற்றிக் கூழாங்கற்களைப்போல் எறிவார்கள் என்று உருத்திரங்கண்ணனாரே வியந்து பாடிய காலத்தில் பொன்னுக்கு மதிப்பு ஏது? கோழி ஓட்டும் கூழாங் கற்களல்லவா உலகத்தார் பெருமதிப்பு காட்டிய பொற் கட்டிகள்!

பொன்னைவிட, நெல்லையும் அதுவிளையும் மண்ணையும் காக்கவே தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த அந்தப் பொற்காலம் தமிழகத்துத் தரையைத் தொட்ட அந்த யவனராணியினால் தவிடு பொடியாகுமென்றால், அவளைத் தன் வசத்திலிருந்து விட்டுவிடுவதோ, யவனர்கள் அவளைத் தலைவியாக்கிக் கொண்டு புகாரை ஆள அனுமதிப்பதோ, நாட்டுக்குச் செய்யும் பரம துரோகமாகும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இளஞ்செழியன், இடையே குறுக்கிட்ட அந்த இருண்ட காலத்தில் தான் என்ன செய்யமுடியும் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானான்.

'இளஞ்சேட் சென்னி இறந்துவிட்டதாகக் கோட்டைத் தலைவன் சொன்னது பொய்யாயிருக்க முடியாது. இளவரசர் திருமாவளவன் மறைந்ததும் பொய்யாருக்க முடியாது. இருவரில் யார் அரசுரிமையில் இருந்தாலும் யவனனான கோட்டைத் தலைவன் என்னைச் சிறை செய்யத் துணிவு கொள்ள மாட்டான். தவிர அந்த யவன டைபீரியஸும் வந்திருக்கிறான். நிலைமை மிக நெருக்கடிதான்' என்று தனக்

குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டே இளஞ்செழியன், மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாமென்று யோசித்துக் கொண்டு மீண்டும் ஒருமுறை யவனராணியை நோக்கித் தன் கண்களைத் திருப்பினான்.

ஹிப்பலாஸ் ஏற்றிவிட்ட தீபச் சுடரின் ஒளி அவள் பொன்னிறக் கொண்டையில் விழுந்ததால் பொற்பாவையாகவே விளங்கிய அவள் எழில் வதனத்தில் விஷமத்துடன் விளையாடிய அந்த நீலமணிக் கண்கள் அப்பொழுதும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தன. இதற்குப் பலம் கூட்ட இஷ்டப்பட்டனபோல் விரிந்த அவள் உதடுகள் முத்துப் பற்களின் ஓரங்களை மாத்திரம் லேசாகக் காட்டி நகைத்தன. அவள் அப்படிப் புன்முறுவல் கூட்டி விஷமச் சிரிப்புச் சிரித்ததாலும் தமிழிலேயே பேசத் தொடங்கி இளஞ்செழியனைத் திகைக்க வைத்துவிட்டதாலும் நிலைகுலைந்த அவன் சிந்தனைத் துளிகளை மீண்டும் சிதறடிக்கும் நோக்கத்துடன் மறுபடியும் கேட்டாள் யவன ராணி: "படைத் தலைவருக்கு யோசனை பலமாயிருக்கிறதே!"

அந்த வார்த்தைகள் நல்ல தமிழில் பேசப்பட்டாலும் உச்சரிப்புச் சற்றுக் கொச்சையாக இருந்ததன் காரணமாகக் கிள்ளை மொழி போல் வெளிவந்ததாலும் அவை கிளப்பிய அதிர்ச்சியால் ஒரு முறை உடல் சிலிர்த்த இளஞ்செழியன் மெள்ளத் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, "படைத் தலைவனா! நான் படைத் தலைவனென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று சற்று மூர்க்கத்துடனேயே வினவினான்.

யவன ராணி ஜலதரங்கத்தின் ஸ்வர ஜாலங்களைப் போலக் கலகலவென இன்பமான நகைப்பு ஒலிகளை உதிர்த்தாள். "இப்பொழுதுதானே ஹிப்பலாஸ் தங்களைப் படைத்தலைவரென்று அழைத்தான். சற்று முன்பாகக் கோட்டைத் தலைவனும் தங்களை அப்படித்தானே அழைத்து விட்டுப் போனான்?" என்று கூறினாள்.

"கோட்டைத் தலைவன் அழைத்தானா! உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் அது?" - இளஞ்செழியன் கேட்டான் ஆச்சரியம் ததும்பிய குரலில்.

"ஏன் தெரியாது? எனக்குத்தான் உங்கள் மொழி தெரியுமே!" என்றாள் யவன ராணி.

"அதற்காகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் அப்பொழுது..?"

"மயக்கமாயிருந்தேனே, எப்படி வார்த்தைகள் காதில் விழுந்தன என்று கேட்கிறீர்கள்?"

"ஆம்."

"முழு மயக்கமில்லை. பாதி சுயநினைவு இருந்தது."

"பின் ஏன் பேசவில்லை? உங்களை அடைத்த கவசத்தில் வாயும் கண் பகுதிகளும் திறந்திருந்தனவே."

"உண்மைதான். நான் பேசியிருக்கலாம். ஆனால் பேச இஷ்டப்படவில்லை."

"ஏன்?"

"நான் பேசியிருந்தால் நீங்கள் இப்பொழுது என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியாது படைத்தலைவரே! யவன வீரர்கள் உங்களை இங்கேயே வெட்டிப் போட்டிருப்பார்கள்."

இதைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் பெரிதாக நகைத்து, "யவன ராணி! இளஞ்செழியனை நீங்கள் இன்னும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை" என்று கூறிவிட்டு, "வந்த யவன வீரர்கள் நாலைந்து பேர். நடந்ததைக் கவனித்தீர்களல்லவா?" என்று சற்று அலட்சியமாகவும் வினவினான்.

யவன ராணி உடனே பதில் சொல்லாமல் மயக்கமான பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசியதோடு ஒரு முறை இதழ்களைக் கூட்டிப் பிரித்துச் சிரிக்கவும் சிரித்தாள். "உங்கள் வீரத்தைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகமில்லை படைத்தலைவரே! நீங்கள் கோட்டைத் தலைவன் கழுத்தில் கத்தியை வைத்துப் பயமுறுத்தி விரட்டியதையும் முழுக்கப் பார்க்க முடியா விட்டாலும், அரை மயக்கத்தில் உங்கள் சொற்கள் மிகத் தெளிவாகக் கேட்டன. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாக

நம்புங்கள். நான் அந்த வினாடியில் வாய் திறந்து இரண்டு வார்த்தைகள் பேசியிருந்தால் கோட்டைத் தலைவன் உயிரைப் பற்றி மற்ற யவனர்கள் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள். நான்கு ஈட்டிகள் ஒரே காலத்தில் உங்கள் உடலில் பாய்ந்திருக்கும். அப்படி இந்த உடலைச் சின்னபின்னப்படுத்த எனக்கு இஷ்டமில்லை'' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனருகில் வந்த யவன ராணி, அவன் தோள்களில் தன் இரு கைகளையும் வைத்து அவன் கண்களுடன் தன் கண்களைச் சில வினாடிகள் உறவாட விட்டாள்.

அந்த நீலமணிக் கண்களின் மாயா ஜாலம் எத்தனை மகிமை வாய்ந்தது என்பதை அந்தச் சில வினாடிகளில் புரிந்து கொண்டான் இளஞ்செழியன். கடலைவிட ஆழமான அந்தக் கண்கள் ஏதோ பெரும் காந்தம் போல் சோழர் படைத் தலைவனைக் கவர்ந்து நின்றதால் அவன் அசையக் கூடச் சக்தியில்லாதவனானான். அந்தச் சில வினாடிகளில் அவன் சிந்தனையிலிருந்து பூம்புகாரில் பெரும் கோட்டை வாயில்கள் மறைந்தன. தமிழர் பெருமை மறைந்தது. மணிவண்ணன் கோட்டமும் மறைந்தது. புகாரின் இரு புறங்களிலும் ஒளிவிட்டுப் பெரும் நீர்ப்பரப்புடன் ஜொலித்த சூரிய குண்டம், சோம குண்டம் எனும் இரு ஏரிகள் கூட மறைந்தன. தெரிந்தவை இரண்டே இரண்டு! சூரிய குண்டத்தையும் சோம குண்டத்தையும் விட, அதிகமாக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த இரண்டே கண்கள்! அழகிய இமைகளுக்குக் கீழே ஒளிவிட்ட அந்த நீலமணிக் கண்கள்!

அவற்றின் அழகைப் பருகிப் பருகி மயங்கிய இளஞ்செழியனை நோக்கி மதுர மொழிகள் மீண்டும் உதிர்ந்தன! "படைத் தலைவரே! இந்த உடலைச் சின்னபின்னப்படுத்தி என் உள்ளம் இடம் தரவில்லை, ஏனென்பதும் எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னையும் மீறிய சக்தியால்தான் உம்மிடம் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். நம்மைப் பிணைத்திருப்பது விதி. அதிலிருந்து நீங்களோ நானோ சுழன்று கொள்ள முடியாது"

என்று ஏதோ சொப்பனத்தில் பேசுவது போல் பேசினாள் யவன ராணி.

விதி என்ற அந்த ஒற்றைச் சொல் இளஞ்செழியனைச் சுற்றியிருந்த மாயையைப் பட்டென்று அறுக்கவே, "விதி! இத்தனை நேரம் ஹிப்பலாஸ் உளறிய அதே விதி!" என்று அவன் ஆத்திரத்துடன் பேசிக் கொண்டே அவள் கைகளைத் தன் தோள்களிலிருந்து அகற்றினான்.

"ஹிப்பலாஸ் உளறினானா?'' – ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள் யவன ராணி.

"ஆம். விதியின் வலிமையைப்பற்றிச் சொன்னான்!"

"இதில் சந்தேகமிருக்கிறதா உங்களுக்கு?"

"சந்தேகமில்லை, விதியை நான் நம்பவில்லை."

"நம்பவில்லையா!"

"அடியோடு நம்பவில்லை."

"ஏன்?"

"நம்புவதற்கு ஆதாரமில்லை."

யவன ராணி இளஞ்செழியன் மீது ஆச்சரியம் நன்றாகச் சுடர்விட்ட தன் சுட்டு விழிகளை நாட்டினாள். "இன்றைய இரவில் கிடைத்த ஆதாரங்களைவிட வேறென்ன ஆதாரம் வேண்டும் உங்களுக்கு?" என்று வினவினாள்.

"ஆதாரங்களா! என்ன கிடைத்து விட்டன?"

"முதலில் நான் கிடைத்தேன். எத்தனையோ பேர் கடலோரத்தில் நடமாடுகிறார்கள். இப்படியிருக்க உங்கள் காலில் மட்டும் நான் தட்டுப்படுவானேன்? நான் வந்ததும் வராததுமாக நான் இறந்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் டைபீரியஸ் இதே ஊருக்கு வருவானேன்? இருவரும் தான் வந்தோம். வந்ததும் உங்கள் மன்னன் இறப்பானேன்? மகன்தான் மறைவானேன்? தொகுத்துப் பாருங்கள் படைத் தலைவரே! மனித வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகள் விதியென்னும் கயிற்றில் கோக்கப்படுகின்றன. அதைக் கோப்பது நமக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தி. அதன் பிடியிலிருந்து நாம் மீளமுடியாது. நீங்களும் நானும் விதியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

நமது வாழ்வு அவ்வப்பொழுது பிரிவுபட்டாலும் மீண்டும் மீண்டும் மோதியே தீரும்" என்று மாடித் தளத்துக்காகக் கண்களை உயர்த்தி ஏதோ தெய்வ பலத்தால் பேசுபவள் போல் பேசினாள் யவன ராணி.

விதியில் என்றுமே நம்பிக்கையில்லாத இளஞ்செழியன் இதயத்தில்கூட இந்த விவரங்கள் சிறிது சலனத்தை அளித்தாலும் அவன் தன் பிடிவாதத்தை விடாமல் பேச்சை மாற்றி, "அது கிடக்கட்டும், விதியைப் பற்றி அப்புறம் விவாதிப்போம். முதலில் இதைச் சொல்லுங்கள். எதற்காகத் தமிழகம் வந்தீர்கள்?" என்றான்.

"அது என் விதி!" என்றாள் யவன ராணி.

"விதியா! மீண்டும் விதி!" என்று அலுத்துக் கொண்டான் இளஞ்செழியன்.

"அலுத்துக் கொண்டு பயனில்லை படைத்தலைவரே! நான் பிறந்தபோது உங்கள் நாட்டு வட எல்லைக் கணக்குப்படி ஐந்து கிரகங்கள் உச்சத்திலிருந்தன என்று எங்கள் நாட்டுச் சோதிடர்கள் கூறினார்கள்."

"அதனால் என்ன?"

"ஐந்து கிரகங்கள் உச்சத்திலிருப்பவர் அரச பீடத்தில் அமருவார்கள்."

"அமருவதுதானே?"

"எங்கள் நாட்டில் நான் அரச பீடத்தில் அமர முடியாது. நான் குடும்பத்தில் கடைசிப் பெண். எனக்கு அண்ணன்மார் மூவர் இருக்கிறார்கள்."

"அப்படியானால் எந்த நாட்டுக்கு ராணியாக உத்தேசம்?"

"இந்த நாட்டுக்கு."

இளஞ்செழியனின் கண்கள் கோபத்தையும் இகழ்ச்சியையும் கலந்து உதிர்த்தன்றி உதடுகளும் கடுஞ்சொற்களைக் கக்கத் தொடங்கி, "உங்களுக்குப் பைத்தியம் ஏதுமில்லையே?" என்று வினவினான்.

"பைத்தியம் ஏதுமில்லை படைத் தலைவரே! இந்த நாட்டு யவனர்களை ஆள ஒரு தலைவன் அல்லது ஒரு தலைவி வேண்டியிருந்தது. அதற்காக ஐந்து கிரகங்கள் உச்சமாயுள்ள காலத்தில் பிறந்த என்னைக் கிரேக்க குருமார்கள் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அதன்படி இங்குள்ள யவனர்களின் ராணியாக நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே இந்த நாட்டு மொழி எனக்குப் பயிலுவிக்கப்பட்டது. உங்கள் மொழியைச் சரளமாகப் பேசுவேன். இங்குள்ள பழக்க வழக்கங்களை நான் நன்றாய் அறிவேன். சரியான வயது வந்துவிட்டதால் என் பெற்றோர் என்னை இங்கு அனுப்பக் கப்பல் தயாரித்துத் தகுந்த துணையுடன் அனுப்பினார்கள்!"

"துணைக் கப்பல்கள் வந்ததாகத் தெரியவில்லையே?"

"டைபீரியஸ் இருக்கும் போது துணைக் கப்பல்கள் எதற்கு? அவனே பெரிய துணைதானே?"

"அப்படியானால் உங்கள் கப்பல் உடையக் காரணம்?"

"காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக்கு மூன்று காதமிருக்கையில் கொள்ளைக் கப்பல்கள் எங்களை வளைத்துக் கொண்டன. பந்தங்கள் பூட்டிய எரி அம்புகள் ஆயிரக்கணக்கில் எங்கள் மரக்கலத்தின் மீது வீசப்பட்டன. மரக்கலம் தீப்பிடித்துப் பக்கவாட்டிலிருந்த வயிர மரங்கள் வெடித்தன. வீரர்கள் பலர் விஷ அம்புகளுக்கு இரையானார்கள். அத்தனையிலும் சுக்கானைப் பிடித்துக் கப்பலை வெகு வேகமாக ஓட்டி டைபீரியஸ் என்னைத் தப்பச் செய்தான். வெடித்த ஒரு மரத்துண்டில் என்னைப் பிணைத்து மிதக்க விட்டான். கடைசியாக ஒருமுறை அவனைப் பார்த்தேன்..." என்று யவன ராணி உணர்ச்சிப் பெருக்கால் வார்த்தைகளை நிறுத்தி விட்டு மீண்டும் தொடர்ந்தாள்: "ஆம்! கடைசி முறையாகப் பார்த்த போது கப்பல் பெரும் ஜ்வாலையுடன் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் நடுவே நெருப்பினால் சூழப்பட்ட போர்த் தேவதையைப் போல் டைபீரியஸ் நின்று கொண்டிருந்தான்.

கப்பல் வெடித்து நீரில் ஜ்வாலையுடன் இறங்கிய போது டைபீரியஸும் அத்துடன் இறங்கினான். நான் கண்களை மூடிக்கொண்டேன்! கடலின் அலைகள் என்னை இழுத்துச் சென்றன. அந்த டைபீரியஸ் உயிருடன் கரை சேருவானென்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்? தெரியாது படைத் தலைவரே! தெரியாது. ஆனால் ஒன்று தெரியும்–குருமார்கள் சொன்னது பொய்யாகாது என்று தெரியும். எங்கள் யவன குருமார்கள் சொன்னது எப்படிப் பொய்யாகும்?"

"என்ன சொன்னார்கள் குருமார்கள்?" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"இந்த மண்ணை மிதித்த தினத்திலேயே இங்குள்ள யவனர்களுக்கு நான் ராணியாவேன் என்று சொன்னார்கள்" என்றாள் யவன ராணி.

"அடுத்தபடி."

"என் ஆணையிலிருந்து யாரும் தப்ப முடியாது என்று சொன்னார்கள்."

இதைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் பெரியதாக நகைத்து விட்டு யவன ராணியை நோக்கி, "குருமார்கள் சொன்னது தவறு. நான் தப்புவேன் ராணி. இதோ இருக்கிறது என் வாள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே மஞ்சத்தில் கிடந்த வாளை எடுத்து இடையில் கட்டிக் கொண்டு, "ராணி! புறப்படுங்கள்" என்று அவள் கையைப் பிடித்தான்.

"எங்கு புறப்பட வேண்டும்?" என்று வினவினாள் ராணி.

"எந்த யவனனும் உங்களைக் கண்டு பிடிக்க முடியாத இடத்துக்குக் கொண்டு போகிறேன்" என்று அவளை இழுத்தான்.

அடுத்த கணம் ஹிப்பலாஸ் பெரிதாக நகைத்தான். ராணியும் அவனுடன் சேர்ந்து நகைத்தாள். அந்த இருவர் சிரிப்புக்கும் காரணம் தெரியாமல் மலைத்த இளஞ்செழியனின்

இதயம் கோபத்தால் அதிகமாகத் துடித்தது. அந்தத் துடிப்புக்குத் தாளம் போடுவன போல் மாளிகைக்கு வெளியே இருந்த சாலையில் குதிரைகளின் காலடிகள் பலமாகக் கேட்டன. "என்ன இது ஹிப்பலாஸ்?" என்று சீற்றத்துடன் வினவிய இளஞ்செழியனை நோக்கிய ஹிப்பலாஸ், "விதி படைத் தலைவரே! கோட்டைத் தலைவன் படை வீரர்களுடன் இந்த மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொள்ள வருகிறான். அவன் காலையில் வருவதாகச் சொல்லிப் போனானே என்று நினைக்கிறீர்களா? அது ஏமாற்று வித்தை. ராணி இந்த இடத்திலிருப்பது தெரிந்த பின் அவன் ஒரு விநாடி சும்மாயிருக்க முடியாது. யவனர்களை நீங்கள் இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இனி இந்த விடுதியிலிருந்து நீங்களோ நானோ தப்ப முடியாது" என்று விளக்கினான்.

அந்த விளக்கத்தைத் தொடர்ந்து அவன் முகத்தில் சிரிப்பு மறைந்து பெரும் கிலி படர்ந்தது. அவன் கூறியபடி நிகழ்ச்சிகள் மின்னல் வேகத்தில் நடந்தேறின. யவனர்களின் பெரும் கூட்டம் சில வினாடிகளில் இளஞ்செழியனின் மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொண்டது. மற்றும் சில வினாடிகளில் பின்புறத் தோட்டச் சுவர்களின் வழியாகக் குதித்த பல யவன வீரர்கள் மாளிகைக்குள் நுழைந்து விட்டார்கள். அடுத்த வினாடி அறை வரையில் எட்டிய ஆயுதங்களின் உரசலாலும் காலடிச் சத்தங்களாலும் யவன வீரர்களில் சிலர் மாடிப் படிகளில் தங்களைச் சிறை செய்யத் துரிதமாக வருகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான் இளஞ்செழியன்.

யவன ராணியின் வனப்பு, மலர்விழிச் சிரிப்பு, அமுத மொழி உச்சரிப்பு—இவற்றில் தான் கொண்ட மயக்கத்தில் இத்தனை நேரம் தாமதப்பட்டது எந்த அபாயத்தில் தன்னைச் சிக்க வைத்து விட்டது என்பதை நினைத்த இளஞ்செழியனின் மனம் தன்னைத் தானே வெறுத்தது. அந்த வெறுப்புக்குச் சுருதி கூட்ட இஷ்டப்பட்டவர்கள் போல் மாடிப்படிகளில் ஆயுதம் தாங்கிய யவன வீரர்கள் மிகத் துரிதமாக ஏறி வந்தார்கள்.

7. பிரும்மானந்த ஆசிரமம்

விதி வகுக்கும் வழியில் அசையாத நம்பிக்கையைப் பெற்றிருந்த யவன ராணி, ஹிப்பலாஸ் இருவரும் பெரிதாக நகைத்ததாலும், அந்த நகைப்பைத் தொடர்ந்து, யவன வீரர்கள் தனது மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொண்டதன்றி, தன்னைச் சிறை செய்யப் படிகளிலும் துரிதமாக ஏறி வந்து கொண்டிருந்ததாலும், தானிட்ட எந்தக் கட்டளையையும் அதுவரை சிரமேற் கொண்டு நிறைவேற்றி வந்த ஹிப்பலாஸ் கூட யவன ராணிக்கு முன்பாகத் தன் உத்தரவுகளை நிறைவேற்ற திட்டமாக மறுத்து விட்டதாலும், தான் மிக நெருக்கடியான கட்டத்தில் சிக்கி விட்டதை உணர்ந்த இளஞ்செழியன், அந்த நிமிடத்தில் தன் வாளையும் கைகளையும் தவிர வேறு துணை தனக்கு இல்லையென்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டானாகையால், நிலைமையை எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என்று சில வினாடிகளே யோசித்தான். அந்த யோசனையின் விளைவாகப் படைத் தலைவன் முகத்தில் அதுவரை தாண்டவமாடிய கோபக்குறி திடீரென மறைந்து விட்டதையும், ஏதோ அரைத் தூக்கத்திலிருப்பவன் போல் காணப்பட்ட இளஞ்செழியனின் இதழ்களில் வறண்ட புன்சிரிப்பு ஒன்று தவழத் தொடங்கியதையும் கண்ட ஹிப்பலாஸ், இளஞ்செழியன் இதயம் ஏதோ பெரும் திட்டத்தைத் துரிதமாக வகுக்க முற்பட்டுவிட்டது என்பதையும் புரிந்து கொண்டான். இளஞ்செழியனின் சுபாவத்தைப் பல வருடங்களாக அறிந்திருந்த ஹிப்பலாஸ், முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும் நேரத்தை விட முகத்தில் ஒளி மங்கும் நேரத்திலும் கண்கள் அரைவாசி மூடும் சந்தர்ப்பங்களிலும் படைத் தலைவன் மிக அபாயமானவன் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட காரணத்தால் எந்த விநாடியிலும் இளஞ்செழியன் அன்றைய இக்கட்டிலிருந்து தப்ப நடவடிக்கைகளில்

இறங்கலாமென்பதைத் தீர்மானமாகத் தெரிந்து கொண்டு அடுத்து என்ன நடக்கும் என்பதைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

கண்ணிமைகளைத் தாழ்ந்ததிய வண்ணம் கண்ணிமைக்கும் நேரமே நின்ற இளஞ்செழியன், தான் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டதால், இரண்டே எட்டில் அறைக் கதவை நோக்கிச் சென்று அதை நன்றாகத் தாளிட்டுவிட்டுத் திரும்பி, புன் சிரிப்புத் தவழ்ந்த முகத்துடன் யவன ராணியை நோக்கி, "ராணி! கோட்டைத் தலைவன் இத்தனை துரிதமாக நடவடிக்கையில் இறங்குவானென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இருப்பினும் எந்தவித ஆபத்துமில்லாமல் உங்களைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டிய இடத்துக்குக் கொண்டு போவதற்குப் பிரயத்தனப்படுகிறேன். என் முயற்சி தோல்வியுற்று உங்களுக்கு ஆபத்து ஏதாவது நேரிடும் பட்சத்தில் பொறுப்பாளி நானல்லவென்பதை உங்களுக்கு முன் கூட்டியே சொல்லி வைக்கிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு ஹிப்பலாஸுக்காகத் திரும்பி, "ஹிப்பலாஸ்! பேச்சுக்கு அதிக நேரமில்லை. அறைக் கதவு பலமாக இடிக்கப்படுகிறது. எந்த விநாடியிலும் கதவு உடைந்து சக்கை சக்கையாக உள்ளே விழலாம். ஆகவே உன் கருத்தைத் திட்டமாகத் தெரிவித்துவிடு. யவன வீரர்களுக்கு இருப்பிடமும் உணவும் அந்தஸ்துமளித்த தமிழகத்துக்கும், உன்னை இத்தனை நாள் உடன் பிறந்தவனைப்போல் நடத்திய எனக்கும் எதிரியாக மாறி, மன்னர் இறந்ததும் நள்ளிரவில் கள்ளர்களாக மாறி யாரும் புகமுடியாத பூம்புகாரைக் கொள்ளை கொள்ள இருக்கும் உன் நாட்டாரின் கைப்பாவையாகவும் இந்த ராணியின் அடிமையாகவும் பணியாற்றப் போகிறாயா, அல்லது உடலில் ஊறும் நல்லுணர்ச்சிகளின் காரணமாக நன்றியறிதலுடன் இந்த நாட்டுக்கும் எனக்கும் சேவை செய்ய உத்தேசமா? துரிதமாகச் சொல்'' என்று வினவியதோடு நில்லாமல் இடையிலிருந்த தனது நீண்ட வாளையும் உறையிலிருந்து

உருவிக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு யவன ராணிக்கு முன்பாகத் தன் முதுகுப் புறத்தைக் காட்டி நின்று அவளை மறைத்த வண்ணம், "ஹிப்பலாஸ்! நீயோ அல்லது அதோ கதவை உடைத்துக் கொண்டிருக்கும் யவன வீரர்களோ இந்த ராணியை அணுகுவதானால் என்னைக் கொன்ற பிறகுதான் அணுக முடியும் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள். நமது இருவர் வாள்களும் அக்கம்பக்கத்தில் ஒன்றுக்கொன்று துணைகொண்டு யவனர்கள் மீது பாய வேண்டுமா அல்லது ஒன்றோடு ஒன்று விரோத பாவத்தில் உராய வேண்டுமா என்பதையும் சீக்கிரமாகத் தீர்மானித்துக் கொள்" என்று கூறிவிட்டு அதற்குமேல் ஏதும் பேசாமல் மிகப் பலமாக உடைக்கப்பட்டு வந்த வாயிற்படியை நோக்கலானான்.

ஹிப்பலாஸ் படைத் தலைவனையும், கோடரிகளைக் கொண்டு பிளக்கப்பட்டாலும் சின்னஞ்சிறு சிப்பல்களே சிதறி விழுந்து அசையாமலிருந்த வயிர மரக் கதவையும், தலைவனால் மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும் பக்கவாட்டில் தெளிவாகத் தெளிந்த யவன ராணியின் முகத்தையும் மாறி மாறிச் சில விநாடிகள் பார்த்துவிட்டுப் பெரும் குழப்ப மடைந்தாலும், இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து பெருமூச்சு விட்டு, இளஞ்செழியனுடைய வாள் நீளமில்லா விட்டாலும் அதைவிடப் பலமடங்கு கனமாகவும் அகலமாகவும் இருந்த தன் வாளை உருவிக் கொண்டு, "படைத்தலைவரே! எது வந்தாலும் வரட்டும். என்னை இத்தனை நாள் காத்து, சோழர் படையில் ஒரு பதவிக்கும் கொண்டு வந்த உங்களைப் பல பேர் சேர்ந்து வெட்டும்படி விடமாட்டேன்" என்று கூறிவிட்டு, படைத்தலைவனைக் காக்கும் உத்தேசத்துடன் உடைக்கப் பட்டு வந்த கதவை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தான்.

ஹிப்பலாஸின் முகத்தில் தோன்றிய குழப்பத்தையும் குழப்பத்தைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தெளிவையும் உறுதியை யும் கண்ட இளஞ்செழியன், "ஹிப்பலாஸ்! கதவை அணு காதே! அவர்களே உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே வரட்டும்.

கதவின் பக்கத்தில் உள்ள சிறு விளக்கைத் தவிர மற்ற விளக்குகளை அணைத்துவிடு!" என்று உத்தரவிட்டு அந்த உத்தரவின்படி விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டதும் சிறு விளக்கு வீசிய மங்கலான வெளிச்சமும் கதவின் ஒரு புறமே விழும்படியாகவும் எதிர்ப் புறத்தில் நிழலடிக்கும் படியாகவும் இரும்புக் கவசத்தின் ஒரு பகுதியை அதன் பக்கத்து ஆணியில் மாட்டி மறைத்தான். இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்ததும் ராணியின் கையைத் தன் இடது கையால் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு அந்த நிழலின் மறைவில் ஒதுங்கிய இளஞ்செழியன் ஹிப்பலாஸையும் அந்தப் பகுதிக்கே வரும்படி அழைத்தான். படைத்தலைவன் ஏற்பாடுகளின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட ஹிப்பலாஸ், 'எந்த அபாயத்தையும் சமாளிக்கப் படைத்தலைவனுக்கு எத்தனை கூரிய அறிவை ஆண்டவன் அளித்திருக்கிறான்! ஒரு வேளை படைத் தலைவன் கூறியபடி விதியை மதி வென்று விடுமோ?' என்று தனக்குள்ளேயே முணுமுணுத்தான்.

'கதவு எதிரிகளால் உடைக்கப்பட்டுத் தடாலென விழுந்தாலும் அறையின் ஒரு பகுதியில்தான் வெளிச்ச மிருக்கும். இருட்டடித்த இடத்தில் யாரிருக்கிறார்களென்பது தெரியாது. அறைக்கதவு அத்தனை பெரிதல்லவாகையால் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு வீரர்களுக்கு மேல் நுழைய முடியாது. ஒரே காலத்தில் ஐந்தாறு பேர்களை வாளினால் தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய படைத்தலைவனுக்கு இரண்டு யவனர்களைச் சமாளிப்பது ஒரு பொருட்டே அல்ல. போதாக்குறைக்கு நானும் இருக்கிறேன்' என்று நிலைமையை அலசி ஹிப்பலாஸ் முடிவு கட்டுவதற்கும் கதவின் பகுதிகள் இரண்டு பெரும் பிளவுகளாகப் பிளந்து உள்ளே விழுவதற்கும் சரியாயிருந்தது.

கதவு பிளந்ததும் உள்ளே எதிரிகள் நுழைவார்களென்று நினைத்த ஹிப்பலாஸ் ஏமாந்தே போனான். உள்ளின் ஒரு பகுதியிலே வெளிச்சமிருப்பதையும் வலப்புறத்தில் இருள் மண்டிக் கிடப்பதையும் கண்ட யவனர்கள் சற்றுத் தாமதித்த தன்றி, வந்த வீரர்களில் ஒருவன், "அங்கே பந்தமிருந்தால்

கொண்டுவா! இந்த அறைக்குள் நுழைவது அபாயம்!" என்று கூவவும் செய்தான். அவன் ஒரு முறை மட்டும் கூவவில்லை. இரண்டாம் முறையும் கூவினான். ஆனால் முதலில் கூவிய அதிகாரச் சொல்லிலல்ல. வயிற்றிலே திடீரென ஒரு வாள் புகுந்து விட்டதால் மாளிகையெங்கும் எதிரொலி 'ஐயோ!' என்ற பயங்கர அலறல் அது.

பந்தம் வந்தால் அறை முழுவதும் வெளிச்சமடித்து விடுமென்பதைப் புரிந்து கொண்ட இளஞ்செழியன் மறைவிலிருந்த வண்ணம் தன் நீண்ட வாளை வாயிற்படியில் நின்றிருந்த யவனன் மீது பாய்ச்சி விட்டதன்றி, மறுகணம் யவன ராணியை இழுத்துக் கொண்டு வாயிற்படியைத் தாண்டி அங்கிருந்த இரு வீரர்கள் மீதும் வாளை மின்னல் வேகத்தில் செலுத்தலானான். அறையில் இளஞ்செழியன் நிழல் மறைவில் ஒளிந்திருப்பான். பந்தம் வந்ததும் அவனைப் பிடித்து விடலாம் என்ற நினைப்பில் வெளிச்சத்தை எதிர்பார்த்திருந்த வீரர்கள், பந்தத்தைக் கேட்டவன் அலறிய மறுகணமே உருவிய வாட்களுடன் திரும்பினாலும், தாங்கள் தாமதித்த அந்த இமைப் பொழுதில் இளஞ்செழியன் அறையை விட்டு வெளியே வந்து விட்டதைக் கண்டு அசந்து விட்டார்களாதலால், படைத் தலைவன் வேகத்தைத் தடுக்க முடியாமல் அவன் வாள் காயத்துக்கு இலக்காகி இருபுறமும் சாய்ந்தார்கள்.

வாயிற்படியில் நின்ற வீரனை மாய்த்து வெளித் தாழ்வாரத்தில் நின்றிருந்த இரு வீரர்களையும் மரணக் காயப்படுத்திவிட்டு ராணியுடன் மாடிப்படிகளில் உச்சியை அடைந்த சோழர் படைகளின் உபதலைவன், படிகளில் ஏறி வந்து கொண்டிருந்த மற்றுமிரு வீரர்களைச் சமாளிக்கச் சன்னத்தம் செய்து கொண்டு தாழ்வாரத்தின் தூணிலிருந்த விளக்கின் திரியை, தன் வாளால் உள்ளுக்குத் தள்ளி அணைத்து, கைப்பிடிச் சுவரின் வழியாக வெளியே நோக்கினான். மாளிகையின் வெளிப்புறமெல்லாம் யவனர் கள் பலர் பந்தங்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததாலும் புரவிகளில் அமர்ந்திருந்த யவனர்களின் இரும்புக் கவசங்கள்

எங்கும் பளபளத்தாலும் எதிரிகள் மாளிகையை நன்றாகச் சூழ்ந்து விட்டார்களென்பதை அறிந்து கொண்டான் இளஞ்செழியன். மூன்றாம் ஜாமம் கழிந்து நான்காம் ஜாமம் வந்து கொண்டிருந்ததால் ஊரும் அடங்கி விட்டதையும், ஊரில் ஒரு சிலர் விழித்திருந்தாலும் ஒதுக்குப் புறமாகத் தனித் தோப்பிலிருந்த தனது மாளிகையில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை யாரும் அறிய முடியாதென்பதையும் அப்படி ஊரார் அறிந்தாலும் காவிரிக்கு அப்பால் வாணகரைக் குன்றின் அடிவாரத்திலுள்ள தனது படைப் பிரிவு அறிய முடியா தென்பதையும், அலசிப் பார்த்த படைத் தலைவன் படியேறி வரும் எதிரிகளைக் கொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை யென்று தீர்மானித்தானாகையால், எதிரிகளுடன் போரிட ஆயத்தமாக நின்றான்.

ஏற்கெனவே மூன்று யவனர்களைச் சாய்த்து விட்ட இளஞ்செழியனை மேற்கொண்டு போரிடச் செய்வது சரியல்ல வென்று நினைத்த ஹிப்பலாஸ், "படைத் தலைவர் உத்தரவிட்டால் மாடிப்படி உச்சியில் நான் நிற்கிறேன்" என்றான்.

"தேவையில்லை ஹிப்பலாஸ்! நீ நிற்பதில் அபாயம் இருக்கிறது. யவனர் வாள்கள் நீளமில்லாதவை. ஆகவே வீரர்கள் நெருங்கிச் செய்யும் போருக்குத்தான் அவை பயன்படும். என் வாள் நீளமானது. இங்கிருந்து மூன்று படிகள் வரை வரக்கூடிய வீரர்களைச் சமாளிக்கவல்லது. நீ இங்கிருக்க வேண்டாம். கைப்பிடிச்சுவரை அடுத்துள்ள வேங்கை மரத்தின் வழியாக இறங்கி, கீழ்த் தாழ்வாரத்தின் மறைவில் குதிரைக் கொட்டிலுக்குச் சென்று நமது புரவிகளைத் தோட்ட வாயிலில் கொண்டு வந்து நிறுத்து" என்று கூறினான்.

"தாங்கள் தனித்து..." என்று தடுமாறினான் ஹிப்பலாஸ்.

"கவலைப்படாதே! ராணி என் கைவசமிருக்கும் வரையில் பயமில்லை. உம், போ! சீக்கிரம்!" என்று துரிதப் படுத்தினான் இளஞ்செழியன்.

ஹிப்பலாஸ் மெல்லக் கைப்பிடியில் ஏறி அப்புறமிருந்த வேங்கை மரத்தின் பெரும் கிளையில் தாவி அடுத்த வினாடி இருளில் மறைந்தான். அவன், மறைவதற்கும் வேறு இரு வீரர்கள் உருவிய வாட்களுடன் படிமீது ஏறி வருவதற்கும் சரியாயிருந்ததால் இளஞ்செழியன் தன் வாளால் அவர்கள் கத்திகளைத் தாக்கி ஒருமுறை சுழற்றவே ஒரு வாள் எங்கோ பறந்தது. வாளுக்குடைய யவனன் தடாலென்று படிகளில் விழுந்து உருண்டான். உருண்ட அவன் உடல் பக்கத்திலிருந்த வீரனின் காலை இடறவே உயிருள்ள உடலும், உயிரற்ற உடலும் படிகளில் ஒன்றுக்கொன்று இணைந்து விழுந்து புரண்டன. உயிரற்ற உடலிலிருந்து விடுபட்டு உயிருள்ளவன் எழுந்திருப்பதற்குள் ராணியுடன் படிகளில் மடமடவென இறங்கிய இளஞ்செழியன் வாள் அந்த வீரன் கழுத்தைத் தடவவே கத்தியை விட்டெறிந்த யவனன், மான்கூடத் தன்னைத் தோற்கடிக்க முடியாது என்பதை நிரூபிக்க வேகத்தைக் காட்டிப் படிகளில் இறங்கி ஓடினான்.

அவன் ஓடியதும், முக்கால் பாகம் ரத்தம் தோய்ந்த நீண்ட வாளை வெகு லாவகமாக வலது கையிலும் யவன ராணியை இடது கையிலும் பிடித்துக் கொண்டு மாடிப்படிகளில் வேகமாக இறங்கிய படைத்தலைவனை மற்ற யவனர்கள் அணுகப்பயந்து படிகளைவிட்டுச் சற்று விலகியே நின்றார்கள். எப்படியும் படிகளில் இறங்கிக் கூடத்துக்குப் படைத் தலைவன் வந்துதான் ஆக வேண்டுமென்பதை உணர்ந்திருந்த யவனர்கள் படிகளில் போய் ஆபத்தைத் தேடிக்கொள்ள இஷ்டப்படாமல், 'கீழே வரட்டும், ஒரு வழியாகச் சூழ்ந்து கொள்வோம்' என்ற தீர்மானத்துடன் படைத்தலைவனை எதிர்பார்த்து உருவிய வாட்களுடனும் ஓங்கிய வேல்களுடனும் நின்றார்கள்.

இந்த நிலைமையை முன்பே எதிர்பார்த்திருந்த இளஞ்செழியன் கடைசிப் படிக்கு வந்ததும் ராணியைத் தனக்கு வெகு அருகாமையில் இழுத்துக் கொண்டு படிகளின் இருட்டிலிருந்து பேசத் தொடங்கி, "உங்களில் யாராவது ஒரு

அடி முன்னால் எடுத்து வைத்தாலோ அல்லது வாளை நீட்டினாலோ உங்கள் ராணியின் உடலைத்தான் நீங்கள் டைபீரியஸிடம் கொண்டு போக முடியும். சவம் அரசாள முடியாது என்பது உங்களுக்கும் புரியும் என்று நினைக்கிறேன். இந்த ராணி உங்கள் தலைவியாக வேண்டுமானால் அது இன்றிரவு நடக்காது. நீங்களும் உங்கள் ராணியும், விடாப்பிடியாக நம்பும் விதி வலிதாயிருந்தால் அது பிற்காலத்தில் நடக்கலாம். இன்று அதன் ஜம்பம் சாயாது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள உங்களுக்கும் அதிக நேரம் பிடிக்காது என்று நினைக்கிறேன். விலகி நில்லுங்கள்! இல்லையேல் இந்த வாளின்மீது ஆணை! ஏற்கெனவே நான்கு வீரர்களுக்கு ஏற்பட்ட கதி உங்கள் ராணிக்கும் ஏற்படும்!" என்று கூறிக் கொண்டே ராணியின் கழுத்துக்குக் குறுக்கே ரத்தம் தோய்ந்த வாளை வைத்துக் கொண்டு கூடத்திற்கு வந்து, வீரர்கள் இல்லாத பகுதியில் கண்களை ஓட்டி, வீரர்கள் மீது ஒரு கண்ணையும் தோட்டக் கதவின் மீது ஒரு கண்ணையும் வைத்துக்கொண்டு மெள்ள நகர்ந்தான்.

கழுத்துக்குக் குறுக்கே ரத்தக் கத்தியுடன் சென்ற ராணியைக் கண்ட யவனர்கள் திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்கள். ஆனால் இத்தனை ஆபத்தில் சிக்கிய ராணி மட்டும் முகத்தில் தவழ்ந்த புன்முறுவலுடனும் ஏதோ காவலன் பாதுகாப்பில் செல்லும் அரசகுமாரிபோல் கம்பீரமாக நிமிர்ந்த தலையுடனும் இளஞ்செழியனுடன் நடந்து சென்றாள். இப்படி மிக எச்சரிக்கையுடன் ராணியை அழைத்துச் சென்ற இளஞ்செழியன் தோட்டப் பகுதிக்காகச் சென்று அங்கிருந்த கதவை மெள்ளத் திறந்து வாயிற்படியில் நின்ற வண்ணம் வெளியே நோக்கியவன், ஹிப்பலாஸ் இரு புரவிகளுடன் மரங்கள் அடர்த்தியாயிருந்த இடத்தில் நிழலில் நிற்பதைக் கண்டு சட்டென்று கதவைத் தாளிட்டு ராணியை இழுத்துக் கொண்டு மாளிகையின் உட்புறச் சுவர் வீசியிருந்த இருளில் மறைந்து மறைந்து ஹிப்பலாஸ் இருந்த இடத்துக்கு ஓடினான். அடுத்த சில வினாடிகளில் இரு புரவிகள் சற்றுத்

தூரத்தே பந்தங்களைப் பிடித்து நின்ற யவனர் கூட்டங்களிடையே அம்புகள் போல் பாய்ந்து சென்றன.

எதிர்பாராதவிதமாகத் திடீரென யவன ராணியைப் புரவியின் முன்புறம் வைத்து அணைத்துக் கொண்டு இளஞ்செழியன் பாய்ந்து சென்றதாலும், அவனைத் தொடர்ந்து ஹிப்பலாஸின் குதிரையும் வாயு வேகத்தில் ஓடியதாலும் ஒரு கணம் பிரமித்த யவனர்கள் புரவிகளைத் திருப்பிக் கொண்டு தப்பிச் சென்றவர்களைத் துரத்தினார்கள். இளஞ்சேட் சென்னியின் ரதங்களில் அரபு நாட்டுப் புரவிகளை இஷ்டப்படி நடத்துவதில் தேர்ச்சிப் பெற்றிருந்த இளஞ்செழியனை யவன வீரர்களின் புரவிகள் பிடிக்க முடியவில்லை யென்றாலும், அந்தப் புரவியைக் கண் பார்வையிலிருந்து தப்பவிடாமலே வேகமாகத் தொடர்ந்தார்கள். இடையிலிருந்த பல தெருக்களையும் வெள்ளி முளைக்கும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததால் முன்னமே மூடிவிட்ட வர்த்தக சாலைக் கடைகளையும் கடந்து அரண்மனையும் கோவில்களுமுள்ள பூம்புகாரின் மேற்குப் பகுதியான பட்டினப்பாக்கத்தில் நுழைந்த இளஞ்செழியன் திடீரெனப் புரவியைக் கோட்டையை அடுத்திருந்த காட்டிற்குள் திருப்பிவிட்டு, சிறிது தூரம் சென்றதும் குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்தான்.

படைத்தலைவன் திடீரெனக் குதிரையைவிட்டு இறங்கியதன் காரணத்தை அறியாத ஹிப்பலாஸ், "ஏன் இறங்குகிறீர்கள் படைத்தலைவரே?" என்று வினவினான்.

"ஹிப்பலாஸ்! கோட்டைத் தலைவன் கூறியபடி பூம்புகார் யவனர் கைகளுக்கு மாறுவதானால் இந்தத் தேசத்துக்குள் பட்டினத்தைச் சுற்றி எல்லா இடங்களிலும் காவல் இருக்கும். ஆகவே பட்டினப்பாக்கத்தில் எங்கு சென்றாலும் உள்நாட்டார் வாயிலில்தான் நாம் நுழைய வேண்டியிருக்கும். அப்படி நுழைந்து ராணியும் அவர்கள் வசமாகி விட்டால் அப்புறம் நமது கதி மட்டுமல்ல, இந்தப் பூம்புகாரின் கதியும் அதோகதிதான். ஆகவே புரவிகளை

அழைத்துக் கொண்டு காட்டு வழியே நீ கோட்டத்துக்கு வந்து சேர்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"எந்தக் கோட்டத்திற்கு?"

"மணிவண்ணன் கோட்டத்திற்கு."

"பெருமாள் கோவிலுக்கா?"

"ஆம்."

"அங்கு வந்து?"

"பக்கத்திலுள்ள பிரும்மானந்தர் மடத்துக்கு வா."

"அங்கு என்ன வேலை?"

"யார் கண்ணிலும் படாமல் ராணியை மறைத்து வைப்பதற்கு அதுதான் தகுந்த இடம்" என்று கூறிவிட்டு ராணியைக் கைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு காட்டின் வழியே துரிதமாக நடந்து சென்றான் இளஞ்செழியன். குதிரையின் கடிவாளங்களைப் பிடித்துக் கொண்டே ஹிப்பலாஸ் வேறு வழியே போய்ச் சிறிது நேரத்தில் மரங்களின் நெருக்கத்தில் மறைந்துவிட்டான்.

அரண்மனையையும் அகழியையும் பாதுகாக்க நிறுவப்பட்ட அந்தக் காட்டுவழி கரடுமுரடாயிருந்தாலும் லட்சியம் இல்லாமல் இளஞ்செழியனுடன் நடந்து சென்றாள் ராணி. சுமார் நூறு அடிகள் நடந்து சென்றதும் தூரத்தேயிருந்த மதிலைச் சுட்டிக் காட்டி, "ராணி! அதோ அதுதான் மணிவண்ணன் கோயில். பக்கத்தில் சற்றுத் தள்ளித் தெரியும் கட்டடம்தான் பிரும்மானந்தர் ஆசிரமம். அங்கு உங்களுக்குச் சகல சௌகரியங்களும் கிடைக்கும். ராணிகளைக் நடத்தும் முறைகளைப் பிரும்மானந்தர் நன்றாக அறிவார்" என்று விவரித்தான் இளஞ்செழியன். ராணி பதிலேதும் சொல்லாமல் நடக்கவே இளஞ்செழியனும் சம்பாஷணையை மேற்கொண்டு தொடராமல் மௌனமாகவே நடந்து பிரும்மானந்தர் ஆசிரமத்துக்கு வந்தான்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் உறங்கிக் கிடந்த அந்த நேரத்தில் ஆசிரமத்தின் விளக்குகள் நன்றாக எரிந்து கொண்டிருந்ததாலும் வாயிற்கதவு திறந்ததாலும் சற்று ஆச்சரியத்துடனேயே

ஆசிரமவாயிலைத் தாண்டிக் கூடத்திற்குள் நுழைந்த இளஞ்செழியன், கூடத்தின் ஒரு மூலையில் பிரும்மானந்தர் யாருடனோ, வெகு சுவாராஸ்யமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, 'இந்த நேரத்தில் அடிகள் யாருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பார்?' என்று யோசித்து, யாருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் குறுக்கே புகுவது தவறு என்ற காரணத்தால் மேலே போகாமல் கூடத்தின் முகப்பிலேயே நின்றான். கதவுக்கு முதுகுப் புறத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்த பிரும்மானந்தர் இருவர் காலடி ஓசையைக் கேட்டுத் திரும்பி இளஞ்செழியனைக் கண்டதும் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாட, "படைத் தலைவரா! வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! ஏது இந்த நேரத்தில்?" என்று வினவினார்.

அவர் அப்படிக் கேட்டுக்கொண்டே எழுந்ததும் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த உருவமும் விளக்கு வெளிச்சத்தில் தெளிவாகத் தெரிந்தது இளஞ்செழியனுக்கு. அந்த உருவத்தைக் கண்டதும் அதுவரை பெரும் தைரியத்துடன் வீரச் செயல்களைப் புரிந்து ரத்தம் தோய்ந்த வாளுடனும் ஜயலஷ்மி தாண்டவமாடிய வதனத்துடனும் காட்சியளித்த இளஞ்செழியன் கைகால்கள் செயலிழந்து போனதன்றி, பேரதிர்ச்சியின் காரணமாக அவன் சித்தமும் அடியோடு ஸ்தம்பித்து நின்றது.

8. பூவழகி

கையைப் பிடித்து ராணியை இழுத்துக் கொண்டு கன வேகமாக ஆசிரமத்தின் முன் கூடத்தில் நுழைந்த இளஞ்செழியன், பிரும்மானந்தருடன் பேசிக்கொண்டிருந்த உருவத்தைக் கண்டதும் உணர்வையெல்லாம் அடியோடு இழந்து சித்தமும் ஸ்தம்பிக்கும் நிலையை அடைந்து விட்டானாகையால் பிரும்மானந்தரின் அன்பான அழைப்பைச் சிறிதளவும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. அத்துடன் அடிகள் முன்பாக ராணியின் கையைப் பற்றி

நிற்பது உசிதமல்ல என்ற நினைப்புக்கூட லவலேசமும் இல்லாததால் அவள் கையைத் தன் பிடியிலிருந்து சிறிதளவும் தளர்த்தாமலே கூடத்தின் மூலையின் தன் கண்ணுக்கெதிரே எழுந்த அந்த உருவத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு பிரமை பிடித்தவன் போல் நின்றான். சோழர் படைத்தலைவன் உள்ளே வரும் வரையில் மஞ்சத்தில் அமர்ந்து பிரும்மானந்தருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த உருவமும் உள்ளே நுழைந்தவர்களின் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் எழுந்து விட்டதாகையால், வந்தவர்களைக் கண்டதும் ஒரு வினாடி தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு வெறுப்பும் இகழ்ச்சியும் கலந்த பார்வையொன்றை இளஞ்செழியன் மீது திருப்பியது.

அந்த உருவத்தை இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற இளஞ்செழியன் சித்தம், மெள்ள மெள்ள அசையா நிலையிலிருந்து அசையும் நிலைக்குச் சில நிமிடங்களில் வந்துவிட்டதென்றாலும், அந்த அசையும் நிலையிலும் அது அவன் உடலில் எண்ணற்ற துன்ப அலைகளைப் பாய்ச்சத் தொடங்கியது. அதனால் பெரும் வேதனைக்குள்ளான சோழர் படைத்தலைவன், சோதனைக் காலம் என்று மனித வாழ்க்கையில் ஏதாவதொன்று இருந்தால் அந்தக் காலம் தன்னை நன்றாகக் கவ்விக் கொண்டதைச் சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டான். ஆனால் சோதனை பின்னக் கூடிய சிக்கல்கள் தன்னை அடியோடு வளைக்கக் கூடிய மாய வலையாக மாறுமென்றோ, தன் வாழ்க்கையில் பெரும் புயலை விளைவிக்கும் அளவுக்கு அவை ஒரே இரவில் தன்னை ஆட்டிவைக்கும் ஆற்றலைப் பெறுமென்றோ எண்ணாததால், அதுவரை விதியை நினைத்துச் சிலிர்த்த அவன் உள்ளம், அந்த விதி உண்மையாகக்கூட இருக்கலாம் என்று நம்பவும் முற்பட்டது.

எந்த வேளிர்குலப் பேரழகியால் வெறுக்கப்பட்டதால் மனச்சலனத்துடன் பூம்புகாரின் கடற்கரையில் நடந்து சென்றானோ, தான் ஒரு பெண்ணை எடுத்துச் செல்லும்

விஷயம் எந்த ஒரு எழிலரசிக்குத் தெரியக்கூடாது என்ற காரணத்தால் ராணியைத் தூக்கிக் கொண்டு கோட்டையின் திட்டி வாசல் வழியாகத் திருடனைப் போல் ஊருக்குள் நுழைந்தானோ, அதே வேளிர்குல மங்கை பிரும்மானந்தர் மடத்தில் தன் கண்ணெரே எழுந்ததன்றி, தன்னை வெறுப் புடனும் இகழ்ச்சியுடனும் பார்த்ததையும் கண்ட படைத் தலைவன் 'விதி வலிதுதான். சந்தேகமில்லை' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான். அவன் முகத்திலும் நடவடிக்கையிலும் ஏற்பட்ட பெரும் குழப்பத்தையும் அவன் உதடுகள் ஏதோ முணுமுணுப்பதையும் கண்ட யவன ராணி, சற்று முன் யவனப் படை வீரர்களைக் கண்டு சிறிதும் கலங்காத படைத்தலைவனைக் கலங்க வைத்த அந்தப் பாவையை உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு 'இந்த அழகியிடமிருக்கும் படைக்கலங்களுக்கு முன்பு எந்த வீரன்தான் குழப்பமடையாதிருக்க முடியும்?' என்று தனக்குள்ளேயே ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டாள்.

'ஆர்க்கும் நூபுரங்கள் பேரி, வேற்கண், வெம்புருவம் போர்வில்' என்று பெண்களின் அங்கங்களிலும் அணிகலங் களிலும் போர்க்கலங்களைப் பிற்காலத்தில்தான் கம்பன் கண்டான். அந்தக் கற்பனைக்கெல்லாம் முன்கூட்டியே இலக்கணம் வகுக்க முளைத்த காவியப்பாவைபோல் அன்று அந்தக் கூடத்தின் விளக்கொளியில் நின்றாள் வேளிர் குலப் பாவையான பூவழகி. தமிழ் நாட்டு மரபுப்படி மஞ்சளைத் தேய்த்துத் தேய்த்துத் தினம் நீராடியதால் செண்பக மலரின் இதழ்களின் மஞ்சள் நிறத்தையும் வழவழப்பையும் பெற்று, பொன் அவிழ்ந்து கொட்டுவது போன்ற மேனியைப் படைத்த பூவழகியின் ஓவிய உடலை மென்மையான பட்டுச் சேலையொன்று ஆசையுடன் தழுவி நின்றது. அப்படித் தழுவி நின்ற சேலை உடல் வழவழப்பின் காரணமாக நழுவி விடாமலிருக்க, விலை உயர்ந்த முத்துக்கள் பதிக்கப் பெற்ற முகப்புடன் கூடிய ஒட்டியாணமொன்றை நுண்ணிய இடையை அடுத்து, பூவழகி பொருத்தியிருந்தாள். அந்த இடை

யாபரணத்துக்குக் கீழே சின்னஞ்சிறு பட்டைகளாகப் பாதம்வரை இறங்கிய பட்டாடைப் பகுதிகள் அவள் குவித்து நின்ற கால்களுக்கிடையில் உள்ளடங்கி, கால் தொகுப்புகளின் பரிமாணத்தைப் பற்றி மட்டுமன்றி அவள் மகோன்னத அழகைப்பற்றி இதர ஊகங்களுக்கும் வரம்பற்ற இடத்தைக் கொடுத்தன.

இடை ஆடையை இறுக்கி நிறுத்தத்தான் அந்த வேளிர் குலப் பாவைக்கு ஆபரணம் தேவையாயிருந்ததேயொழிய இடைக்கு மேலே தாவிச் சென்ற ஆடைப் பகுதியைத் தடுத்து நிறுத்த இயற்கையே செழுமையான வசதியைச் செய்து கொடுத்திருந்தது. அப்படியிருந்தும் பூவழகி, பிறந்த பூமியும் வளர்ந்த குடியும் கற்றுக் கொடுத்த பண்பின் காரணமாக மேலாடையை நன்றாக இழுத்துக் கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து இடையில் செருகியிருந்தாள். நன்றாகச் செருகப்பட்டிருந்த போதிலும் இடைக்கு மேலே பருத்து எழுந்த அழகின் விளைவாகக் கழுத்துப் புறத்தில் சேலை ஓரளவு இடைவெளி கொடுத்தேயிருந்ததால், சங்குக் கழுத்தும் அதில் பூவழகி அணிந்திருந்த இரத்னாபரணமும் நன்றாகத் தெரிந்தன. தவிர, அந்த ஆபரணம் கீழே இறங்கி ஒளித்த கடைப்பகுதியில் இருந்த வனப்பின் திண்மையைப் புலப்படுத்தும் முறையில் சற்று மேலே தெரிந்த பிறை வடிவமான விளிம்புகள் கண்களை மட்டுமன்றிக் கருத்தையும் அள்ளிச் சென்றன. அந்த வனப்பு மலர்ந்த நாளாய் பூவழகி கண்களிலும் மலர்ந்துவிட்ட வெட்கப் பார்வை அவள் இளஞ்செழியன் மீது நாட்டிய வெறுப்புப் பார்வையிலும் ஓரளவு கலந்தே இருந்தது. சந்திர வதனத்தில் வளைந்து கிடந்த கறுப்பு விற்புருவங்களுக்குக் கீழே மீன் உருவத்தில் ஓடிய இமைகளின் அமைப்புக்குள்ளே இந்திர ஜாலம் செய்து கொண்டிருந்த இரு கருவிழிகளா அல்லது காமன் கணைகளா? விடை சொல்ல முடியாத பெரும் புதிர்!

அந்தக் காமன் கண்களிரண்டையும் தடுத்து நிறுத்திய அழகிய நாசியின் ஒரு புறத்தில் அந்தத் தமிழ்ப் பெண் கதிரவனைப் போன்ற வேலைப்பாடு உள்ள பொட்டு

அணிந்திருந்தாள். அந்தப் பொட்டில் சுற்றிக் கிடந்த வைரங்களும் நடு மத்தியில் பதிக்கப்பட்டிருந்த மரகதக் கல்லும் பச்சையும், வெள்ளையும் கலந்த புது நிறத்தை வழவழப்பான அவள் கன்னத்தில் பாய்ச்சி அங்கு நகையில்லாத குறைவைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டிருந்தன. எத்தனை வர்ண ஜாலங்களையும் என்னால் விழுங்க முடியும் என்று அறை கூவுவது போல் நன்றாகக் கறுத்து அடர்த்தியாய் நுதலுக்கு மேலே தலையில் எழுந்த அவள் கருங்குழலின் மயிரிழைகள் இரண்டு கொண்டையிட்ட பின்னல் கூட்டத்திலிருந்து விலகி கன்னத்தின் பக்கமாக வந்து, முக்கனியின் செயற்கைக் கற்கள் என்ன அப்படிப் பிரமாத வர்ண ஜாலத்தை எதிர்த்து விடுகின்றன என்று எட்டிப் பார்த்தன. எழும்பி மோதும் அலைகளாலும் ஆழ இறங்கிச் செல்லும் சுழல்களாலும் இணையற்ற வனப்பைப் பெறும் நீலக் கடலைப் போலவே வளைந்தும் எழுந்தும் தாழ்ந்தும் உள்ளடங்கியும் கிடந்த உடலமைப்பினால் சொல்லவொண்ணா எழில்ஜாலங்களைப் பெற்றிருந்த பூவழகி, அழகில் மட்டுமன்று, ஒரு கையை இடையில் கொடுத்து மற்றொரு கையை மஞ்சத்தின் முகப்பில் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற தோரணையிலும் பெரும் கம்பீரத்தைப் பெற்று மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தின் ராணியைப் போல் விளங்கியதைக் கண்ட யவன ராணி, படைத்தலைவன் தடுமாற்றத்துக்குக் காரணத்தை நொடிப் பொழுதில் அறிந்து கொண்டாள்.

படைத் தலைவன் குழப்பத்துக்கும் பிரமிப்புக்கும் விளக்கம் அத்தனை வேகத்தில் வந்தது யவன ராணிக்கு மட்டுமல்ல, பிரும்மானந்த அடிகளுக்கும் அந்த ஞானோதயம் அரை வினாடியில் வரத்தான் செய்தது. ஆனால் எதற்காக இந்த நேரத்தில் இளஞ்செழியன் இந்த யவனப் பெண்ணை இழுத்துக் கொண்டு வந்தான் என்ற மர்மத்தை மட்டும் அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியாததால் அவனை ஏதோ கேள்வி கேட்கத் தொடங்கியவர் யவன ராணியை உற்றுப் பார்த்ததும் சில நிமிடங்கள் வரை பிரமித்து நின்று விட்டார்.

பிரும்மானந்தர் துறவிக் கோலம் பூண்டு பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டதென்றாலும் பூர்வாசிரமத்தின் காரணமாக அழகை ரசிக்கக் கூடிய தன்மையை அவர் அடியோடு இழக்க வில்லை. ஒழுக்கத்தில் அவர்மீது எந்தத் தவற்றையும் சொல்ல முடியாதென்றாலும் பூர்வாசிரமத்திலிருந்த அவருடைய விஷமப்பார்வையும் பேச்சும் மட்டும் அவரை விட மறுக்கவே அவற்றிடமிருந்து அவர் துறவறம் பெற முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். பிரும்மானந்தர் சரியான உயரமென்றாலும் குறுக்களவு அந்த உயரத்தைச் சுருக்கிக் காட்டியபடியால் பார்வைக்குக் குள்ளமாகவே தெரிந்தார் அடிகள். இடையில் அவர் கட்டியிருந்த வேஷ்டி நாலு முழ நீளம் பூராவாக இருந்தாலும் தொந்தியைச் சுற்றி வளைக்கும் திறன் அதற்கில்லாததை உணர்ந்த அடிகள் அதைச் சற்று இடுப்புக்கு மேலேயே கட்டியிருந்தார். உலகத்தின் ஆசைகளில் பலவற்றைத் துறந்துவிட்ட அடிகள் உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க்குத்தான் அழகு என்று தீர்மானித்திருந்ததால் அந்த விஷயத்தில் வஞ்சனை செய்யாதிருந்ததன் விளைவாக அவர் உடலின் தசைகள் நன்றாகச் செழுமையுற்றுக் கிடந்தன. அடிகளார் கைகளைப் பார்க்கும் போர் வீரர்கள் புராண காலத்துப் படைக்கலங்களில் ஒன்றான உலக்கை அவருக்கு அனாவசியமென்பதை சந்தேகமில்லாமல் ஒப்புக்கொள் வார்கள். துப்புரவாக முடி நீக்கப்பட்ட அவர் பெரும் தலையிலிருந்து சரேலென்று கீழே இறங்கிப் பரந்து நின்ற முகத்தில் படுத்திருந்த கண்கள் சிறுத்திருந்தனவென்றாலும் அவை பளிச் பளிச்சென்ற ஒளிவிட்டிருந்ததன்றி விஷமத்தைச் சொட்டிக் கொண்டும் இருந்தன. திடகாத்திரமான அந்தச் சரீரத்தின் மேற்பகுதியில் சிறு துண்டு ஒன்றையே அவர் போட்டிருந்ததால் மார்பிலும் கரங்களிலும் தெரிந்த வெட்டுக் காயங்கள் அவர் அஹிம்சா தர்மத்தில் அதிக நம்பிக்கையுள்ள வராக இருக்க முடியாது என்பதை வலியுறுத்தின. நகை துறவிகளுக்குக் கூடாதென்ற நியதியிருந்தாலும் ஜபதபங்களை முன்னிட்டு நவரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற பெரு மகர

கண்டிகையைக் கழுத்திலும் இரு பெரும் குழைகளைக் காதுகளிலும் அடிகள் அணிந்திருந்தார்.

இப்பேர்ப்பட்ட பிரம்மானந்தர் எதற்காகத் துறவறம் மேற்கொண்டார் என்பது பூம்புகார் மக்களுக்குப் பெரும் புதிராகவே இருந்து வந்தது. அவர் மனத்தில் சதா சர்வ காலமும் துறவிகளைவிட நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் படைவீரர்களும் படைத் தலைவர்களுமே வந்து போய்க் கொண்டிருந்ததாலும், குறுநில மன்னர்களின் குலப்பெண்டிரும் அடிக்கடி அவரை யோசனை கேட்க வந்து சென்றதாலும் அடிகளுக்குப் பரத்தைவிட இகத்தில் சிரத்தை அதிகமென்பதைப் பூம்புகார் மக்கள் புரிந்து கொண்டார்கள். ஆகவே அடிகள் அன்று யவனராணியின் இணையற்ற அழகைப் பார்த்து ரசித்து நின்றபோது அதைப்பற்றி பூவழகியோ இளஞ்செழியனோ ஒரு பொருட்டாக நினைக்காவிட்டாலும் ராணிமட்டும் ஆச்சரியத்துடன் தன் நீலமணிக் கண்களை பிரும்மானந்தர் மீது திரும்பினாள்.

அவள் விழிகளில் விரிந்த ஆச்சரிய ரேகையைக் கண்ட பிரும்மானந்தர் அதுபற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் விழிகளின் நீலத்திலிருந்த ஆழத்தையும் அவள் பொன்னிறக் கொண்டையையும், செதுக்கப்பட்ட சலவைக்கல் சிலை போல் அவள் நின்றிருந்த மாதிரியையும் கவனித்துப் பெரிதும் வியந்ததன்றி அவள் சாதாரணப் பெண்ணாயிருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கும் வந்தார். அந்த முடிவுக்கு வந்த பின்பு சிறிது பக்கவாட்டிலும் திரும்பிச் சற்றுத் தூரத்தே நின்ற வேளிர் குலப் பேரழகியையும் பார்த்து, 'இந்த இருவர் அழகில் யார் அழகு உயர்ந்தது' என்று எடை போடவும் தொடங்கினார்.

கண்களை அன்றிக் கருத்தையும் அள்ளும் பேரழகு வாய்ந்த அந்த இரண்டு பெண்களும் இரண்டு விதமான அழகைப் பெற்றவர்கள் என்பதை ரசிகரான பிரும்மானந்தர் நொடிப் பொழுதில் உணர்ந்து கொண்டார். ஒருத்தி செவ்வரி படராத வெள்ளை வெளேரென்ற அல்லி மலர். இன்னொருத்தி தாமரையும் செண்பகமும் கலந்தது போல் மஞ்சள்

லேசாகத் தழுவிச் செவ்வரியும் ஓடி நின்ற செந்தாழை மலர். ஒருத்தியின் குழல், இளங்கதிரவன் கதிர்களைப் போல் பொன்னிற ஒளி பெற்றிருந்தாலும் கண்கள் நீலமாகவும் ஆழமாகவும் இருந்ததால் ஒளியிலிருந்து நீலத்தின் இருளுக்கு இழுத்துச் செல்லும் மயக்கம் தரும் அழகு வாய்ந்தது என்றாலும் கருவிழிகள் ஒளிச்சுடர் பெற்று எப்பொழுதும் இருளைக் கிழித்து இயத்துக்கு வழிகாட்டும் அறநெறியில் நிற்கும் குணத்தை வலியுறுத்தின. அவ்விரு பெண்களும் நின்ற நிலையில் பெரும் மாறுதல்கள் இருப்பதை அடிகளின் ஆராய்ச்சிக் கண்கள் கவனித்தன. ராணியின் கம்பீரத் தோற்றத்திலும், நின்ற முறையிலும் அவயவங்கள் பல காமக் கணைகளை வீசும் சிறப்பைப் பெற்றிருந்ததை அடிகள் கவனித்ததல்லாமல் பூவழகியின் கம்பீரத் தோற்றத்தில் அடக்கமும் பண்பும் நிறைந்திருந்ததையும், ராணியின் வனப்புக்கு அவள் எழில் இம்மிகூடக் குறையாதிருந்ததாலும் அதில் ஒரு தெய்விகத் தன்மை கலந்தோடுவதையும் பார்த்தார். இத்தகைய இரு பெண்களின் மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அடிகளுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. இரண்டு பெண்களும் இளஞ்செழியன் மீது வீசிய பார்வையிலிருந்து, இருவரும் படைத் தலைவனிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருக்கிறார்களென்பதையும் ஆனால் அந்த இரு பெண்களுக்கும் அது இன்னும் தெளிவாக விளங்கவில்லையாதலால், ஒருத்தி வெறுப்புடனும் இன்னொருத்தி அசட்டையுடனும் படைத் தலைவனைப் பார்க்கிறார்களென்பதையும் அடிகள் திட்டமாகத் தெரிந்து கொண்டார். அத்துடன் இருவர் குணங்களையும் அவர் எடை போட்டு விட்டதால் மாயாதேவிக்கும் மகாலட்சுமிக்கும் இடையில் படைத் தலைவன் சிக்கிக் கொண்டு விட்டானென்பதைப் புரிந்து கொண்டார். ஆகவே கடைசியில் அவர் யவனராணியை மட்டும் நோக்கி, 'இந்தப் பெண்ணை இவன் எங்கு கண்டு பிடித்தான்?' என்று தமக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டதன்றி வெளிப்படையாகவும் விசாரிக்கத் தொடங்கி, "படைத்

தலைவரே! இந்தப் பெண் யார்? ஊருக்குப் புதிது போல் தோன்றுகிறதே!" என்று கேட்டார்.

இளஞ்செழியன் மெல்ல சுயநினைவுக்கு வந்து பதில் சொல்லுமுன்பாக ராணியே பேசத் தொடங்கி, "உண்மை தான் சுவாமி! நான் ஊருக்குப் புதியவள்தான்" என்று பதில் சொன்னாள்.

அவள் அப்படித் தூய தமிழில் பேச முற்பட்டதும் பிரும்மானந்தர் அசந்து விட்டாரானாலும் தம்மை நிதானப் படுத்திக் கொண்டு, "உனக்குத் தமிழ்மொழி...?" என்று ஏதோ வினவ முற்பட்டார்.

"நன்றாகத் தெரியும்" என்றாள் ராணி.

"அப்படியானால் நீ ஊருக்குப் புதிதல்ல."

"புதிதுதான்."

"இங்கு வந்து எத்தனை நாளாயிற்று?"

"நாள் கணக்கு இன்னும் ஆகவில்லை. அடிகளே! நாழிக் கணக்குத்தான் ஆகியிருக்கிறது. உங்கள் நாட்டுக் கணக்குப்படி மூன்று ஜாமங்கள் முடிந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது வெள்ளி முளைத்திருப்பதால் நான்காவது ஜாமம் முடியப்போகிறது" என்று கூறிய ராணி மெள்ள கூடத்தின் சாளரத்தை நோக்கிச் சென்று வெளியே வானத்தில் சுடர் விட்ட விடிவெள்ளியைத் தன் கையால் சுட்டிக் காட்டினாள்.

பிரும்மானந்தருக்குச் சுய நினைவில் இருக்கிறோமோ அல்லது கனவுலகில் திரிகிறோமோ என்று சந்தேகம் ஏற்படவே இளஞ்செழியனையும் பூவழகியையும் ஒருமுறை பார்த்தார். பிரும்மானந்தரைப் போலவே பூவழகியும், விடிவெள்ளியைக் காட்டிய அந்தப் பேரழகியின் அறிவையும் கண்டு, 'யார் இவள்? பெண்ணா! தேவதையா!' என்பதை நிர்ணயிக்க மாட்டாமல் தன் கருவிழிகளில் பிரமிப்புத்தட்ட நின்றிருந்தாள்.

யவன ராணியின் பூர்வோத்திரத்தை நன்றாக அறிந்திருந்த இளஞ்செழியன் மட்டும், "சுவாமி, இவள் தமிழைக் கண்டோ வான சாத்திரத்தில் இவளுக்குள்ள

அறிவைக் கண்டோ வியப்பதற்கு ஏதுமில்லை. இவள் பல விஷயங்களைக் கற்றவள்..." என்று கூறத் தொடங்கவே அவனை இடைமறித்த அடிகள், "படைத் தலைவரே! இத்தனை விவரங்களைத் தமிழ்நாட்டு முறையில் இவள் எப்படிக் கற்க முடியும்? வந்து நான்கு ஜாமங்கள் கூடப் பூர்த்தியாக ஆகவில்லையென்கிறாளே!" என்று கேட்டார்.

"சுவாமி! இவளைப்பற்றிய கதை பெருங்கதை. இவள் சாதாரணப் பெண்ணல்ல."

"அது தெரிகிறது எனக்கு."

"யவன அரசக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள்."

"அதுவும் புரிகிறது."

"எப்படிப் புரிகிறது?"

"அதோ யவனராஜ குடும்ப முத்திரை அந்த ஆபரணத் தில் இருக்கிறதே!" என்று ராணி இடது கையில் கட்டியிருந்த அன்னப்பறவை ஆபரணத்தைக் காட்டினார் அடிகள்.

இளஞ்செழியன் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. "இந்த விஷயம் இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது சுவாமி" என்றான்.

"தாங்கள் வெறும் படைத் தலைவர். தங்களுக்கு ராஜ குடும்ப மர்மங்கள் எப்படித் தெரியும்?"

"அடிகளுக்கு மட்டும் ஏன் தெரிய வேண்டும்?"

"ஆராய்ச்சி துறவியின் வேலை."

"எந்த ஆராய்ச்சி?"

"தத்துவ ஆராய்ச்சிதான். ஆனால் ஆராய்ச்சியில் இறங்கும் புத்தி ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் மட்டும் செல்லாது படைத் தலைவரே."

இதைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் ஏதோ பதில் சொல்ல வாயெடுக்கு முன்பு ராணி களுக்கென்று சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பதற்குக் காரணத்தை அறியாத அடிகள் அவனை நோக்கி, "ஏன் சிரிக்கிறாய் ராணி?" என்று வினவினார்.

"தங்கள் ஆராய்ச்சி ஒரு துறையில் மட்டும் செல்வ தில்லை என்று கூறினீர்களே, அதை நினைத்துச் சிரித்தேன்."

"அதில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?"

"ஒன்றுமில்லை. துறவியாருக்குப் பெண்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியிலும் நோட்டம் அதிகமிருக்கிறதல்லவா?"

"யார் சொன்னது?"

"ஒருவர் சொல்வானேன்? என்னையும் அதோ அந்தப் பெண்ணையும் தாங்கள் மாறி மாறி எத்தனை முறை பார்த்து ஆராய்ச்சி செய்தீர்கள்? எங்கள் நாட்டில் மட்டும் தாங்கள் இப்படிச் செய்திருந்தால்..." என்று பேச்சை முடிக்காமல் விட்டாள் ராணி.

"செய்திருந்தால்," பிரும்மானந்தர் சங்கடத்துடன் கேட்டார்.

"தங்கள் துறவறம் இத்தனை நேரம் காற்றிலே பறந் திருக்கும். பெண்கள் தங்களைச் சுற்றிக் கவ்விக் கொண் டிருப்பார்கள்" என்றாள் ராணி.

அதுவரை இளஞ்செழியன் மீதுள்ள வெறுப்பாலும், அவன் அன்றிரவு ஒரு பெண்ணைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு தன்னெதிரே வந்ததாலுள்ள கோபத் தாலும் பீடிக்கப்பட்டு உள்ளக் கொதிப்படைந்திருந்த பூவழகி யின் செம்பவள உதடுகள் கூட ராணியின் பேச்சைக் கேட்டதும் லேசாக மந்தகாசம் செய்தன.

பேச்சில் தன்னைவிட வல்லவர் யாருமில்லையென்று அன்றுவரை இறுமாந்திருந்த அடிகள் ராணியின் பேச்சி னாலும் பரிகாசத்தாலும் பெருங் சங்கடத்துக்குள்ளாகி, "சே! சே! பாவம்! பாவம்! துறவியிடம் பேசும் பேச்சா இது!" என்று காதுகளை மூடிக் கொண்டார்.

ராணி சாளரத்திலிருந்து அவரை நன்றாக அணுகி, "காதுகளை மூடிப் பயனில்லை சுவாமி! கண்களை மூடப் பழகிக் கொள்ளுங்கள். அதைவிட இதயத்தை ஓரளவு மூடுவதும் நல்லது" என்று சொல்லி மயக்கம் தரும் புன்முறுவ லொன்றை அவர்மீது வீசினாள்.

அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியாத தாலும் மனமும் பெரும் குழப்பமடைந்து விட்டதாலும் 'இவளிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்று' என்று கேட்பது போல் பிரும்மானந்தர் தமது பரிதாப விழிகளைப் படைத் தலைவன் மீது திருப்பினார்.

ராணி பிரும்மானந்தரை ஊடுருவிப் பார்த்து விட்டாளென்ற காரணத்தால் அவள் கூரிய அறிவை வியந்து கொண்டிருந்த படைத் தலைவனும் அந்த வியப்பைச் சற்றுத் தள்ளி வைத்து விட்டு, "ராணி! அடிகள் குணங்களை ஆராய நேரமில்லை இப்பொழுது. அதற்கு அவசியமில்லை. வந்த வேலையைக் கவனிப்போம்" என்று அவளை அடக்கிவிட்டு பிரும்மானந்தரை நோக்கி, "சுவாமி! எனக்கு நிற்கக்கூட நேரமில்லை. இந்த இரவில் சோழ மண்டலத்தை திடுக்கிட வைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே பூம்புகாரைவிட்டு விடியுமுன்பாக நான் வெளியேறி என் படைகளிருக்குமிடம் செல்ல வேண்டும். நான் திரும்பச் சொல்லியனுப்பும் வரை இந்த ராணிக்குத் தாங்கள் புகலிடம் கொடுக்க வேண்டும்" என்று கூறினான்.

"இந்தத் துறவியின் மடத்தில் ஒரு நாள்கூட நான் இருக்கமாட்டேன்" என்று மறுத்தாள் ராணி.

அதுவரை வேளிர் குல மகளிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாத இளஞ்செழியன், "பூவழகி! நீ தைரியம் சொல் இவளுக்கு. பிரும்மானந்தர் மிக நேர்மையானவர், இந்த மடத்தில் பெண்களுக்குப் பயம் ஏதுமில்லை என்பதை விளக்கிச் சொல்" என்று கேட்டான்.

குறுநில மன்னர் குலத்தில் பிறந்தாலும் பெண், பெண் தானென்பதைப் பூவழகி அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் காட்டத் தொடங்கி, "அவளுக்குத் தங்கள் பாதுகாப்புத்தான் தேவை போலிருக்கிறது படைத்தலைவரே! தங்கள் கைப்பிடியிலிருந்து விலக அவள் முயலவில்லை. அந்தப் பாதுகாப்பை அளிக்க ஏன் மறுக்கிறீர்கள்? கூடவே அழைத்துச் செல்லுங்களேன்"

என்று கூறி இகழ்ச்சி ததும்பிய விழிகளை இளஞ்செழியன் மீது திருப்பினாள்.

"தவறாக அர்த்தம் செய்து கொள்கிறாய் பூவழகி! சந்தர்ப்பங்கள் இவளை என்னிடம் சேர்ப்பித்தன" என்ற இளஞ்செழியனை மடக்கிய ராணி, "விதி என்று சொல் லுங்கள்" என்று திருத்தினாள்.

பூவழகியின் கண்களும் ராணியின் கண்களும் உராயும் நான்கு ஈட்டிகளைப் போல சில வினாடிகள் சந்தித்தன. கடைசியில் உணர்ச்சி சிறிதுமில்லாத குரலில் கேட்டாள் பூவழகி, "என்ன? விதியா!" என்று.

"ஆம்! விதிதான். விதியால் நாங்கள் இருவரும் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்."

'இருவரும் பிணைக்கப்பட்டுவிட்டீர்களா!" இகழ்ச்சி விளையாடியது பூவழகியின் வார்த்தைகளில் மட்டுமன்றி முகத்திலும்.

இதற்கு மேலும் பொறுக்க முடியாமல் ஏதோ சொல்லப் புகுந்த இளஞ்செழியனைப் பூவழகியின் வெறுப்புத் தட்டிய விழிகள் கத்திகளைப்போல் தடுத்து நிறுத்திவிட்டதால் ராணியே பேச்சைத் தொடர்ந்து, "ஆம்! விதி எங்களைப் பிணைத்து விட்டது. அதனால்தான் இவர் கைகளில் சிக்கினேன். மூர்ச்சையாகக் கிடந்த என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு இவர் தம் மாளிகைக்குச் சென்றார்" என்றாள் ராணி.

"தூக்கிக்கொண்டு அவர் மாளிகைக்குச் சென்றாரா?" என்று கேட்டாள் பூவழகி.

"ஆம். அங்கு-"

"வேண்டாம், ராணி, வேண்டாம்" என்று இளஞ் செழியன் கத்தினான்.

"சொல் மேலே!" ஆத்திரத்துடன் எழுந்தது பூவழகியின் குரல்.

"என்னைத் தன் மஞ்சத்தில் கிடத்தினார்..."

"ஊஹூம்..."

"பிறகு எத்தனையோ சைத்தியோபசாரங்கள் செய்தார்..."

ராணி வேண்டுமென்றே அரைகுறையாக விஷயங் களைச் சொல்லித் தன்மீது பூவழகிக்கு வெறுப்பைக் கிளப்பு வதைக் கண்ட இளஞ்செழியன், "பூவழகி! இவள் சொல்வதை நம்பாதே. அத்தனையும்..." என்று ஏதோ சொல்ல முற்பட்டுத் திணறினான்.

"ஏன் திணறுகிறீர்கள்? சொல்லுங்கள். அத்தனையும் பொய்யா?" என்று வினவினாள் பூவழகி.

"சொல்லுங்கள் படைத்தலைவரே! நான் சொன்ன தெல்லாம் பொய்யா?" என்று கேட்டாள் ராணி.

"பொய்யில்லை. ஆனால் எல்லாம்..." என்று துவங்கி இளஞ்செழியன் மீது மிகவும் கேவலமான பார்வையொன்றை வீசிய பூவழகி, "போதும் படைத்தலைவரே, போதும்! மேற்கொண்டு எதையும் அறிய நான் விரும்பவில்லை. உங்கள் சொந்த விஷயத்தில் நான் தலையிட வேண்டிய அவசியமு மில்லை" என்று கூறிவிட்டு, "சுவாமி! இவர் சென்றதும் சொல்லியனுப்புங்கள்" என்று அடிகளுக்கும் தெரிவித்துவிட்டு வெகு வேகமாகக் கூடத்தின் கோடிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு மடத்தின் உட்புறத்துக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

அவளைத் தடுக்க இரண்டடிகள் எடுத்து வைத்த இளஞ்செழியனைக் கையைப் பிடித்து நிறுத்திய பிரும்மா னந்தர், "பொறுங்கள் படைத்தலைவரே! பூவழகி அவள் தோழிகள் இருக்குமிடம் சென்று விட்டாள். அந்த இடத்தில் ஆண்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை" என்றார்.

"சுவாமிகளைத் தவிர-" என்றாள் ராணி.

"ஆம் பெண்ணே, அடிகளைத் தவிர யாரும் அங்கு போக முடியாது. தமிழகத்துப் பெண்கள் நிலை அப்படி யவனப் பெண்மணிகளைப் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்ல அடியவனுக்குத் திறன் இல்லை" என்றார்.

"ஏன்?"

"அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் அதிகம். யாருடனும் செல்லலாம்" என்று கூறி அவளையும் பார்த்து, இளஞ்செழியனையும் பார்த்தார்.

பிரும்மானந்தரின் சொற்களையும் சந்தேகப் பார்வையையும் கவனித்த இளஞ்செழியன், "சுவாமி! தாங்களுமா என்மீது சந்தேகப்படுகிறீர்கள்?" என்று கலவரம் தொனித்த குரலில் கேட்டான்.

"சே! சே! இதற்கேன் அஞ்சுகிறீர்? இந்த வயதில் இதெல்லாம் சகஜம்தான்" என்று சுவாமி சாதுர்யமாகப் பதில் சொன்னார். அந்தப் பதிலைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் வெகுண்டான்; ராணி நகைத்தாள். உள்ளே சென்றாலும் அரைவாசி ஒருக்களிக்கப்பட்ட கதவின் மூலமாக அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற பூவழகி, பெரும் கொதிப்படைந்தாள். அந்தக் கொதிப்பின் காரணமாக இளஞ்செழியனைச் சுட்டெரித்து விடுபவள் போல் கூடத்துக்குள் பாய்ந்த அவள் கரிய விழிகளின் பார்வை அடுத்த வினாடி பெரும் அச்சத்துக்கு இடம் கொடுத்தது. இளஞ்செழியனைத் தாண்டிக் கூடத்தின் கோடியிலிருந்த கதவின் மறைவில் ஒரு மனிதன் நிற்பதையும், அவன் கூடத்திலிருந்த மூவரையும் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததையும் பூவழகியின் பூவிழிகள் கண்டன.

9 குங்குமப் பொட்டு

இயற்கையின் விந்தைக் கரங்கள், விகாரத்திலிருந்து அழகையும், அழகிலிருந்து விகாரத்தையும் சிருஷ்டிக்கின்றன. மனிதன் காலை வைக்கக்கூட இஷ்டப்படாத சேற்றிலிருந்து அவன் எடுத்து முகர்ந்து இன்பப்படும் செந்தாமரை முளைக்கிறது. தொட்டால் குத்துமே என்று அவன் வெறுக்கும் முட்களுள்ள மடல் கூட்டத்தில் பிறக்கிறது அவன் ஆசையுடன் எடுத்து மகிழும் தாழை மலர், கையில் பட்டாலே

அடுத்த வினாடி நீர் விட்டுக் கழுவிக் கொள்ளும் அளவுக்கு விரஸப்படும் கரியிலிருந்து அவன் பெருமையுடன் நகைகள் செய்த அணிந்து கொள்ளும் வைரம் விளைகிறது. வெட்டித் தூர எறியும் சிப்பியிலிருந்துதான் கட்டி முத்து கிடைக்கிறது.

இந்த மாறுபட்ட வித்தைக்கு அழகும் விலக்கல்ல. கண்ணுக்கு மிக அழகாகத் தெரியும் நல்ல பாம்பிடமும்தான் மனிதன் உயிரைக் குடிக்கும் சிறந்த விஷம் இருக்கிறது. நாக்குக்கு ருசிக்கும் இனிப்பில்தான் மனித சக்தியை உறிஞ்சி நாசம் செய்யும் கடுமையான வியாதிகள் மறைந்து கிடக்கின்றன. அழகிய நெருப்பு ஜ்வாலைதான் எதையும் பொசுக்கிச் சூன்யமாக்கிவிடும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கிறது. அழகிய கடலலைகள்தாம் உலகத்தின் மாபெரும் நகரங்களை விழுங்கிப் பசுஞ் சோலைகளைப் பாலைவனக் காடுகளாக்கி இருக்கின்றன.

இப்படி விகாரத்திலிருந்து அழகையும், அதிலிருந்து விகாரத்தையும், அழிவிலிருந்து ஆக்கத்தையும், ஆக்கத்திலிருந்து அழிவையும் இயற்கையும் விளைவிப்பதால், எது அழகு எது விகாரம், எது ஆக்கம் எது அழிவு என்பதை மனிதன் எத்தனை ஜன்மங்கள் எடுத்தாலும் புரிந்து கொள்ள முடியாத பெரும் பிரமையிலேயே காலவெள்ளம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கால வெள்ளத்தில் சுழலும் மனிதப் பிறவிகளுக்கு உணர்ச்சிகளிலும் இத்தகைய ஒரு குழப்பத்தை ஆண்டவன் சிருஷ்டித்திருக்கிறான்.

அத்தகைய ஒரு குழப்பத்தில்தான் சிக்கிக் கிடந்தாள் வேளிர்குலப் பெண்ணான பூவழகியும். தன் மாளிகைக் கூண்டிலுள்ள 'கிள்ளை அழுதாலும் கிளர் மாடத்துள்ளுறையும் பூவை அழுதாலும்' வேதனைப்படும் மென்மையான குணம் படைத்த பூவழகியின் இதயத்துக்குள் பல நாள்களாகவே இளஞ்செழியன் மீது வரம்பற்ற வெறுப்பு முளைத்துக் கிடந்தது. வெறுப்புக்கு மூல காரணம் என்ன என்பதை உணராத பூவழகி, சம்பந்தமில்லாத பல காரணங்களைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டாள். சோழநாட்டு வேளிர்

மகனாயிருந்தாலும் தாய் வீடு பாண்டிய நாடு என்ற காரணத்தால் பாண்டிய நாட்டின் மீது முழுப் பாசமும் கொண்டிருந்த பூவழகி, பாண்டிய நாட்டில் பிறந்த இளஞ்செழியன் சோழர் படையில் பணியாற்றுவதை அறவே வெறுத்து அப்பேர்ப்பட்டவன் சொந்த நாட்டின் துரோகி என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். முதலில் ஏற்பட்ட இந்த எண்ணம் வேரூன்றுவதற்கு இளஞ்செழியனின் இன்னும் சில நடவடிக்கைகளும் சேர்ந்து கொண்டன. பாண்டிய நாட்டு வாலிபனான இளஞ்செழியன் சோழர் படையில் உதவித் தலைவனாகப் பணியாற்றினாலும், மற்றப் படைகளிலிருந்து அவன் படைப்பிரிவு விலகித் தனித்தே நின்றது. வருஷாவருஷம் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் நடந்த யவனர் களியாட்டங்களில் இளஞ்செழியன் கலந்து கொண்டாலும், அவர்களுடைய தேரோட்டும் போட்டிகளில் தொடர்ச்சியாக அவன் வெற்றி பெற்று வந்ததால் யவனர்கள் அவனைத் தங்களில் ஒருவனாகவே பாவித்ததன்றி, ரதத்தை அவன் வெற்றிமுனையில் கொண்டுவந்து நிறுத்தும் போது யவன மங்கையர் அவர்கள் நாட்டு வழக்கப்படி அவனை சூழ்ந்து நெருங்கி மாலைகளை அவன் கழுத்தில் சூட்டியதைப் பூவழகி பல சமயங்களில் கண்டாளாதலால் படைத்தலைவன் குணா திசயங்களைப் பற்றிப் பெரும் சந்தேகம் கொண்டிருந்தாள். கடலில் தன் நீண்ட கரங்களைப் பாய்ச்சி நீந்தக்கூடிய அந்தப் பாண்டிய நாட்டு வீரன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கடலாடு விழாவில் திளைத்த போதெல்லாம் அவன் நீச்சல் வல்லமையைக் கண்டு பூம்புகாரின் தமிழ்ப் பெண்கள் அவனைப் பார்த்த வெட்கப் பார்வைகளும், அவனை நோக்கிச் சிரித்த இன்பச் சிரிப்புகளும் பூவழகியின் இதயத்தை வாள் கொண்டு அறுத்திருந்தன. போதாக் குறைக்கு, படைத்தலைவன் மற்றச் சோழர் படைத் தலைவர்களைப் போலல்லாமல் தன் படைப் பிரிவில் தமிழ் நாட்டுப் போர் வீரர்களை மட்டுமன்றி யவன வீரர்களையும் மற்ற பல நாட்டாரையும் பெருவாரியாகச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்ததால் அது சுதேசிப் படையா

விதேசிப் படையா என்று திட்டமாக நிர்ணயிக்க முடியாத நிலையில் அமைந்திருந்தது. சோழ நாட்டின் மற்றப் படைத்தலைவர்களே, 'சோதனைக் காலத்தில் இந்தக் கலப்புப் படை எந்தத் திக்கில் சாயுமோ?' என்று சந்தேகப்பட்டார்கள். அப்படியிருக்க, ஏற்கெனவே வெறுப்பு மண்டிக் கிடந்த பூவழகியின் எண்ணத்தைப்பற்றி என்ன சொல்ல!

இளஞ்செழியனைப் பற்றி அவள் மனம் வெறுப்பிலும் சந்தேகத்திலும் மூழ்கிக் கிடந்தது. தாய்மாமனும் தன்னை வதுவை செய்து கொள்ள வேண்டிய முறைப்பிள்ளையுமான இளஞ்செழியனை, தன் தந்தை எடுத்து வளர்த்தது கூட சரியா என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்பட்ட சமயங்கள் பல. இத்தனை சந்தேகத்துக்கும் வெறுப்புக்கும் அஸ்திவாரம் தன் உள்ளத்தில் அவன் மீது ஊறிவிட்ட எல்லையற்ற அன்பு என்பதை மட்டும் அந்தப் பேதையால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. இளஞ்செழியனின் அழகிய தோற்றத்துக்கு, அவன் வீரச் செயல்களுக்கு எங்கும் அவனைப்பற்றி எழுந்த புகழ்ச்சி உரைகளுக்கு அவள் இதயம் பறிபோய் விட்டதென்பதையோ, பறிபோன அந்த இதயமும் அதிலும் ஆழத் துளிர்விட்டு விட்ட காதலும்தான் இத்தனை வெறுப்புக்கும் காரணமென் பதையோ வேளிர்குலச் செல்வி எப்படி உணருவாள்? அத்தகைய உணர்வுக்கு இயற்கை இடம் கொடுத்துவிட்டால் மனித வரலாற்றில் கதைகள் ஏது, கவிதைகள் ஏது, புராணங்கள் ஏது? புதிர்கள் ஏது?

அவள் அன்பிலிருந்து எழுந்தது வெறுப்பு. அவள் காதலிலிருந்து எழுந்தது குரோதம். 'இவர் எனக்குத்தானே சொந்தம்?' என்ற உரிமையிலிருந்துதான் எழுந்தது அவள் மனக் கடுமை. அவன் ரதப் போட்டியில் வெற்றி பெற்று யவனப் பெண்கள் அவனை மாலை போட்டுத் தொட்டு விளையாடியது அவள் காதல் உள்ளத்தைப் பாதித்தது. பூம்புகாரின் தமிழ்ப் பெண்கள் அவனை நாணத்துடன் பார்த்த பார்வைகள் ஈட்டிகளாக அவள் நெஞ்சத்தைப் பிளந்தன. இத்தனைக்கும் பொறுப்பாளி இளஞ்செழியனல்ல

தான். அவன் போர்த்திறமையைக் கண்டு யவனர்கள் அவன் கீழ்ப் பணியாற்ற முன்வந்து அவன் படைப்பிரிவில் சேர்ந்ததும் அவன் குற்றமில்லைதான். ஆனால் குற்றத்தை அலசுவது யார்? குணத்தைப் பிரித்து நியாயத்தை ஆராய்வது யார்? இன்பமலரில் முளைத்துவிட்ட துன்பமுள்ளான பொறாமை இதற்கெல்லாம் எங்கிருந்து இடம் கொடுக்கும்?

ஆகவே இளஞ்செழியனை வெறுத்தாள் பூவழகி. வெறுப்பது அவனுக்குத் தெரியவேண்டும் என்பதற்காகப் பெண் சுபாவத்தில் விளையும் பற்பல முட்களால் அவனைக் குத்தினாள். அவள் மாளிகையிலேயே பல வருஷங்கள் வாழ்ந்த இளங்செழியனின் இதயத்தைச் சுக்கல்சுக்கலாக உடைக்கக் கூடிய பல வாளிகளை வீசினாள் பூவழகி. ரதப் போட்டியில் கிடைத்த வெற்றி மாலைகளுடன் அவன் மாளிகையில் நுழைந்ததும் அவள் அவன் கண்களிலிருந்து மறைவாள். அப்படி மறையாமல் நின்றாலும், 'பூவழகி! இந்தா வெற்றிக்கு அரசர் அளித்த மகர மாலை' என்று பரிசை அவன் ஆசையுடன் நீட்டும் போது அதை வாங்கக் கையை நீட்டாமல் ஒரு திரும்புத் திரும்பி விர்ரென்று உள்ளே செல்வாள். குழந்தைப் பிராயம் முதல் தன்னுடன் விளையாடிய பூவழகி பருவ வயதடைந்து பூத்துக் குலுங்கிய காலத்தில் தன்னை வெறுத்து விலகுவதைக் கண்ட இளஞ்செழியன் பெரும் வேதனையடைந்தான். பருவம் விளைத்த சேஷ்டைதான் அந்த வெறுப்புக்கு மூலக்காரணம் என்பதை அறியாமல் தவித்த இளஞ்செழியனுக்கு ஒவ்வொரு வினாடியும் அந்த வீடு நரகமாகும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள் பூவழகி. இப்படித் துளிர்த்த பூவழகியின் வெறுப்பும் அதனால் விளைந்த இளஞ்செழியனின் வேதனையும் ஒன்றுக்கொன்று பெரும் மோதலாக ஒருநாள் மோதவே இளஞ்செழியன் அவளது மாளிகையைவிட்டே வெளியேறி விட்டான்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்த கதை அது. அதிலிருந்து முளைத்தது அசைக்க முடியாத வெறுப்பின் விதை அற்ப விஷயம்தான். ஆனால் அந்த அற்ப விஷயமும்

மலை போலத் தெரிந்தது பூவழகியின் பொறாமைக் கண்களுக்கு. இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரும்மானந்தர் மடத்தில் ஒருக்களித்த கதவுக்கருகில் நின்ற அந்த நேரத்திலும் அந்தப் பழைய சம்பவத்தை அவள் மறக்கவில்லை. இரண்டு வருஷங்களுக்கு முந்தைய அந்தப் பழைய இரவின் நிகழ்ச்சிகள் மீண்டும் அவள் மனக்கண் முன் மிக விரிவாக எழுந்தன.

இந்திர விழா முடிந்த ஒரு நாள் இரவு! நேரங்கழித்து உள்ளே நுழைந்த இளஞ்செழியன் மாளிகைக்குள் நுழைந்ததும் முன் கூடத்தில் நிலைக் காண்ணாடிக்கெதிரில் பூவழகி நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவளை மெள்ளப் பின்புறமாக நெருங்கினான். ஏற்கெனவேயிருந்த வெறுப்பு உள்ளே தாண்டவமாடினாலும் ஆசையும் அதனுடன் உறவாடியதால் அவன் வருவதை அறிந்தும் அறியாதவள் போல் தன் குழலைக் கொண்டை போடுவதில் முனைந்து கொண்டிருந்தாள் பூவழகி. கண்ணாடியில் தெரிந்த அந்த மோகன பிம்பத்தைச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்தே பார்த்துப் பூரித்த படைத்தலைவன் தான் நகர்ந்தால் அந்தத் தோற்றம் கண்ணுக்கு மறைந்துவிடப் போகிறதே என்று பயந்து சில நிமடங்கள் எட்டவே மறைந்து நின்றான். நேரம் கெட்ட அந்த நேரத்தில் ஒரே விளக்கு வீசிய மட்ட வெளிச்சத்தில் கண்ணாடிக்குள்ளே தெரிந்த பிரதி பிம்பத்தின் வளைவுகள், சேலை இறுகிக் கிடந்ததால் இம்சைப் பட்டுச் சிவந்துவிட்ட இடையின் இன்பத் தோற்றம், இவையனைத்தையும் ரசித்த படைத்தலைவனின் கைகால்களும் இதயமும் அப்படியோ இப்படியோ அசைய முடியாமல் விலங்கில் சிக்கியவைபோல் நின்றன.

படைத்தலைவன் கண்கள் துழாவிய இடங்களைக் கண்ணாடி மூலமே கவனித்த அவள் சுந்தர முகத்தின் கருவிழிகளில் நாணமும் ஆசையும் கலந்து நின்றன. அந்த ஆண் மகனின் பக்கங்களில் தொங்கிய கம்பீரமான கரங்கள் தன்னைப் பார்த்ததும் சற்று சங்கடப்பட்டதையும் சலன மற்ற அவன் கண்களிலும் சலனம் தோன்றியதையும் கவனித்த பூவழகியின் செவ்விய அதரங்கள் இளநகை கூட்டிய

தல்லாமல், இயற்கையின் கரங்கள் அவள் கதுப்புக் கன்னங்களில் நாணச் சிவப்பையும் பூசிவிட்டது. அந்தப் புன்னகையிலும் நாணத்திலும் பாதி முடிக்கப் போய் அரை குறையாக நின்ற கொண்டையின் அலங்கோலத்திலும் அழைப்பைக் கண்ட இளஞ்செழியன் ஓரளவு துணிவு கொண்டு, அவளை அணுகி, ஆடை ஒதுங்கியிருந்த அவளது இடைப் பிரதேசத்தில் தன் கையை வைத்துக் காதுக்கருகில் குனிந்து, "பூவழகி" என்று மதுரமாக அழைத்தான்.

அவள் இதயத்தில் மண்டிக் கிடந்த வெறுப்பெனும் மேகக் கூட்டம் அன்பெனும் ஒளியால் சரேலென்று கிழிக்கப் பட்டதாலும், அவன் கர ஸ்பரிசம் பொறாமையை உதறி உடலிலே சுழலவிட்ட இன்ப அலைகளாலும் சுயநிலை இழந்த பூவழகி அவன்மீது மெள்ளச் சாய்ந்தாள். அவள் பதிலேதும் சொல்லாவிட்டாலும் சாய்ந்த அவள் பூவுடல் அளித்த துணிவால் அவள் கன்னத்தில் ஒரு முறை தன் இதழ்களைத் தடவிய இளஞ்செழியன், "பூவழகி" என்று இரண்டாம் முறையும் ரகசியமாக அழைத்தான்.

"உம்..."

"அப்பா?"

"இல்லை."

"வரவில்லையா?"

"ஊ..ஹூம்."

"வேலைக்காரர்கள்?"

"உறங்கி விட்டார்கள்."

"தோழி?"

"இன்பவல்லியா?"

"ஆமாம்."

"அவள் எதற்காம்?"

"ஒருவேளை..."

இளஞ்செழியனின் கடைசிக் கேள்விக்கு அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட பூவழகியின் முகத்தில் சொல்லவொண்ணா

வெட்கம் சூழ்ந்து கொண்டது. ஒருவேளை அவள் வந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று கேட்கிறான் அந்த முறைப் பிள்ளை என்பதை அறிந்து கொண்ட பூவழகி, அந்தக் கேள்வியில் உள்ளடங்கிக் கிடந்த யோசனையை நினைத்து, 'வராவிட்டால் இவர் என்ன செய்ய உத்தேசம்? சே! சே! ஆண் பிள்ளைகள் மிகவும் மோசம்! சமயம் மட்டும் கிடைத்தால்...' என்று எண்ணி அந்த எண்ணத்தில் ஏற்பட்ட இன்ப வேதனையால் பதில் சொல்ல வெட்கி, "அவள் ஒன்றும் வரமாட்டாள்" என்று பொருள்படும்படி தலையை மட்டும் ஆட்டினாள். அவள் முகத்தில் துளிர்த்த வெட்கத்தையும், வெட்கத்தை அடுத்து எழுந்த தலை அசைப்பின் அர்த்தத்தையும் புரிந்து கொண்டாலும் புரியாததுபோல் பாசாங்கு செய்த இளஞ்செழியன்," புரியவில்லை, பூவழகி!" என்றான்.

"எது புரியவில்லை?"

"அவள்... அதுதான் உன் தோழி..."

"கவலைப்பட வேண்டாம்."

"உறங்கிவிட்டாளா?"

"இல்லை."

"அப்படியானால்!"

"வரமாட்டாள்."

"நான் வருவதை..."

"மாடியிலிருந்து பார்த்தோம்."

"தெரிந்துதான் அவளை அனுப்பிவிட்டு..." என்று அரையும் குறையுமாகச் சொல்லிவிட்டு, இந்திர விழாவில் வெற்றி கொண்ட மாலையுடன் தன் கரங்களிரண்டையும் அவள் பூவுடலை சுற்றி வளைத்தான் இளஞ்செழியன். அந்த அணைப்பில் அவள் துவண்டு திரும்பினாள். அவள் மார்பு அவன் மார்பில் இணைந்தது. அவள் இதயம் அவன் இதயத்துடன் உறவாடியது. ஒரு வினாடி இருவரும் சுயநிலை மறந்தார்கள்.

அந்த உறவு அப்படியே நீடித்திருந்தால் அவள் மனத்தில் குவிந்திருந்த வெறுப்பு மலை வெடித்து இன்பச்சுனைக்கு

இடமளித்திருக்கும். ஆனால், அந்த மலையைக் கெட்டிப் படுத்தவும் அவர்கள் உறவை அத்துடன் அறுக்கவும் வந்த காலாக்கினிபோல ஜொலித்ததொரு அடையாளம். அவன் அணைப்பில் நெளிந்து திரும்பி ஏதேதோ இன்பக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்த காதல் விழிகளை அவன்மீது திரும்பிய பூவழகி அவன் கன்னத்தை நோக்கியதும், நெருப்பை மிதித்த வள்போல அவன் பிடியிலிருந்து சட்டென்று திமிறி விலகி நின்றாள். அதுவரையில் கண்களில் சொட்டிய காதல் கோபத் துக்கு இடம் கொடுத்தது. இதழ்களில் தவழ்ந்த இன்ப நகை, இகழ்ச்சி நகைக்கு இடம் கொடுத்தது.

"என்ன பூவழகி!" என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

ஒரு வினாடி அவனைச் சுட்டெரித்து விடுபவள் போல் பார்த்தாள் பூவழகி. பிறகு கனல் கக்கிய சொற்களை உதிர்க்கவும் தொடங்கினாள். "தாங்கள் சென்று வந்தது?..." இகழ்ச்சிக் குரல் சாட்டைபோல் அவன்மீது இறங்கக் கேட்டாள் பூவழகி.

திடீரென்று அவள் போக்கில் ஏற்பட்ட மாறுதலின் காரணத்தை அறியாத இளஞ்செழியன், "இந்திர விழா!" என்றான்.

"இல்லை இல்லை. காமன் பண்டிகை!"

"என்ன இது!"

"யாரவள் அந்தக் குங்குமக் கன்னி!"

"குங்குமக் கன்னியா!"

"ஆமாம், படைத்தலைவரே! யார் முகத்தில் தங்கள் கன்னத்தைப் புதைத்தீர்கள்?"

"சீ!சீ! கன்னமாவது முகத்தில் புதைவதாவது?"

"தவறு! தவறு! எந்த அழகியின் முகம் தங்கள் மார்பில் புதைந்தது என்று கேட்டிருக்க வேண்டும்."

"என்ன உளறுகிறாய்?"

இதைக் கேட்ட அவள் மார்பகம் புயலினால் கிளப்பப் பட்ட கடலலைகள் போல் எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்ததன்றி, தரையில் மோதும் போதே அலைகள் சீறுவனபோல் வார்த்தைகளும் வெளிவந்தன. "உளறுவது நானா நீங்களா? கண்ணாடியில் பாருங்கள் படைத்தலைவரே!" என்று படபடப்புடனும் ஆத்திரத்தால் உதடுகள் துடிக்கவும் வார்த்தைகளை உதிர்த்த வேளிர்குலச் செல்வி, மீண்டும் தன்னைப் பிடிக்கவந்த இளஞ்செழியனின் கரங்களிலிருந்து திமிறிக் கொண்டு மாடிப்படிகளில் ஏறி ஓடி விட்டாள். அவள் அப்படித் திமிறி ஓடிய நேரத்தில் இளஞ்செழியனின் கரத்தையும், அவள் கரத்தையும் தழுவி நின்ற வெற்றி மாலை அறுந்து கீழே விழுந்தது.

திக்பிரமை பிடித்த படைத் தலைவன் பூவழகியின் திடீர் மாற்றத்துக்குக் காரணத்தை அறியாமல் ஒரு வினாடி அறுந்து கிழே விழுந்து கிடந்த வெற்றிமாலையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். வெற்றி மாலை தன் பூவிதழ்களைத் தரையில் சிதற அடித்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது அவன் தோல்வியைக் கண்டு, அந்த மாலையிலிருந்த கண்களைக் கண்ணாடியில் திருப்பித் தன் முகத்தைப் பார்த்த பின்புதான் உண்மையை உணர்ந்தான் இளஞ்செழியன். அவன் கன்னத்தில் படிந் திருந்தது ஒரு குங்குமப் பொட்டு! மார்பிலும் பட்டிருந்தது அதன் தூள்கள் விரிவாக!

10. அடிகளின் அழைப்பு

அற்பக் காரணங்கள் வாழ்க்கையின் போக்கை எப்படி மாற்றக்கூடும் என்பதை இளஞ்செழியன் அன்றிரவு கண்டு கொண்டான். இந்திர விழாவில் தூள் எழும்பும்படி சென்ற இளஞ்சேட்சென்னியின் தேர்ச் சக்கரத்தில் அடிபட இருந்த ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றியது குடும்பக் கலகத்தில் வந்து சேருமென்று இளஞ்செழியன் கனவில்கூட நினைக்கவில்லை. அடிபட இருந்து காப்பாற்றிய பிறகும் மூர்ச்சையாகிவிட்ட அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கி அவள் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றபோது துவண்டு தொங்கிய அவள் நெற்றியிலிருந்த

குங்குமம் முதலில் தன் கன்னத்திலும் பிறகு தன் மார்பிலும் விளைவித்த அடையாளங்கள், தன் வாழ்க்கைப் படகின் போக்கையே மாற்றக்கூடிய பெரும் துடிப்புகள் என்பதை இளஞ்செழியன் அறிந்திருந்தால் அந்த அடையாளங்களை நீக்கியே மனை சேர்ந்திருப்பான். ஆனால் அக்காள் மகளைப் பார்க்கும் ஆசையும் மனத்திலிருந்த தூய்மையும் இந்தப் புறத் தோற்றங்களை விலக்கும் எண்ணத்தை அறவே அளிக்க வில்லை. அன்றிரவு ஏற்பட்ட அந்த முறிவைச் சரிப்படுத்த அந்த படைத்தலைவன் பட்ட பாடெல்லாம் அடியொடு வீணாயிற்று.

அடுத்த இரண்டு நாட்கள் இளஞ்செழியன் எத்தனையோ முறை முயன்றும் பூவழகியைச் சந்திக்கவே முடியவில்லை. பூவழகியின் தோழி இன்பவல்லியையாவது சந்தித்து தனக்கும் சகோதரி மகளுக்கும் ஏற்பட்ட மனக் கசப்பை மாற்றிக் கொள்ள இளஞ்செழியன் செய்த முயற்சியும் பலனளிக்க மறுத்தது. அடிக்கடி கண்ணுக்கெதிரே நடமாடிய இன்பவல்லி தனது தலைவியின் கண்டிப்பினால் இளஞ் செழியனுடன் எந்தவித சம்பாஷணையிலும் இறங்க மறுத் தாள். அப்படித் தோழி தன்னைக் கண்டபோதெல்லாம் மறை வதைக் கண்ட படைத்தலைவன் சமயம் பார்த்து மாடிப்படிக் கருகில் அவளை ஒரு முறை வளைத்து நிறுத்தி, "உங்கள் தலைவி என்ன செய்கிறாள் இன்பவல்லி?" என்று விசாரித்த போதும் பதில் ஒழுங்காக வரவில்லை.

அவன் கேள்விக்கு, "என்ன செய்கிறார்களோ தெரியாது" என்று மட்டும் இன்பவல்லி பதில் சொல்லிவிட்டு அப்புறம் அடியெடுத்து வைக்கப் போனவளை மீண்டும் வழிமறித்து, "இன்பவல்லி" என்று கோபத்துடன் கூப்பிட்டான் படைத்தலைவன்.

"ஏன் படைத் தலைவரே?"

"நான் கேட்கிறேன்..."

"கேள்விக்குத்தான் பதில் சொல்லிவிட்டேனே!"

"பதில்சொல்லிவிட்டால் போதுமா?"

"வேறென்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?"

"பூவழகியை நான் பார்க்க வேண்டும்."

"குறுக்கே நிற்பது நானல்லவே."

"பின் ஏன் இரண்டு நாட்களாக என்னைக் கண்டதும் ஓடுகிறாய்?"

"ஓடுவது குறுக்கே நிற்பதாகுமா படைத்தலைவரே?"

இதற்குமேல் இளஞ்செழியனுக்கு என்ன பேசுவதென்று தெரியாததால் மிகுந்த கோபத்துடன், "உன் தலைவியை நான் உடனே பார்க்க வேண்டுமென்று சொல். அவள் இஷ்டப் படாவிட்டால் மாடிக்கு வந்து அவள் அறைக்கதவை உடைத்துத் தள்ளி அவளைப் பார்ப்பேனென்று தெரிவி" என்று ஆணையிட்டான். 'சரி'யென்று தலையை ஆட்டி விட்டுப் போன இன்பவல்லி சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் திரும்பி வந்து, "தலைவி தங்களைக் கூடத்துத் தென்பக்க அறையில் அமரச் சொன்னார்கள்" என்றாள்.

இதனால் கொஞ்சம் மனச் சமாதானமடைந்த இளஞ்செழியன் தென்பக்கத்து அறையிலிருந்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து பூவழகியை எதிர்நோக்கியிருந்தான். சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் பூவழகிக்குப் பதில் அவள் தந்தை உள்ளே நுழைந்ததைக் கண்ட படைத்தலைவன் பதறி எழுந்தான்.

"வேண்டாம், உட்கார் இளஞ்செழியா!" என்றார் பூவழகியின் தந்தை.

"நான்..." என்று மென்று விழுங்கிய படைத்தலைவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்த பூவழகியின் தந்தை, "என் மகளை எதிர்பார்த்தாய் ஆனால்..." என்று இழுத்தார்.

"ஆனால் என்ன மாமா?"

"அவள் பருவமடைந்தவள்."

"அதனால்?"

"மணமாகு முன்பு வேறு ஆண்பிள்ளைகளோடு பேசுவது முறையல்ல."

"என்னுடன் கூடவா?"

"நீயும் ஆண்பிள்ளைதானென்று நினைக்கிறேன்."

இளஞ்செழியன் மனத்தில் உக்கிராகாரமான கோபம் பொங்கி எழுந்தது. "நான் ஆண்பிள்ளை என்பதை இன்று தான் தெரிந்து கொண்டீர்களா?" என்று கேட்டு, சுடும் விழிகளை அவர்மீது நாட்டினான்.

பூவழகியின் தந்தைக்குப் பூவழகியின் பிடிவாதத்தை விட நூறு மடங்கு பிடிவாதம் அதிகமாயிருக்கவே அவர் சிறிதும் பிடி கொடுக்காமலே, "இல்லை, முன்பிருந்தே தெரியும். இருந்தாலும் ஊரைக் கவனிக் வேண்டாமா?"

"ஊருக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று இளஞ்செழியன் கேட்டான்.

"ஊரில்தானே நாம் இருக்கிறோம்?"

"ஆமாம்."

"ஆகவே ஊரையும் கவனிக்க வேண்டும் இளஞ் செழியா. பூவழகி பருவமடைந்த பெண். நீயோ அவளுக்கு முறைப்பிள்ளை. நானும் எல்லாச் சமயங்களிலும் வீட்டி லிருக்க முடிவதில்லை..."

பூவழகியின் தந்தை தன்னை வீட்டைவிட்டு வெளி யேற்றத் தீர்மானித்து விட்டாரென்பதையும், இதுவும் பூவழகி யின் ஏற்பாடென்பதையும், புரிந்து கொண்ட இளஞ்செழியன் இதயத்தில் வேதனை நிறைந்தது. தாயற்ற முறைப் பெண் ணுடன் தன்னைத் தனியே இருக்க அத்தனை நாள் அனுமதித்த பூவழகியின் தந்தை, அன்று ஊரைப் பற்றியும் தான் அங்கிருப்பதால் ஏற்படக் கூடிய வம்பைப் பற்றியும் சுட்டிக் காட்டியதன் காரணம் தெள்ளெனத் துலங்கியதால், அதற்கு மேலும் அந்த வீட்டிலிருப்பது முறையல்லவென்று மறுநாளே பூவழகியிருந்த பட்டினப்பாக்கத்தைத் துறந்து அதற்கும் மருவூர்ப்பாக்கத்துக்கும் இடையிலிருந்த தனித்த தோப்பின் மாளிகையில் வசித்தான். அவன் படைகள் மட்டும் காவிரிக்கு அப்புறமிருந்த வாணகிரி என்று இன்றும் அழைக் கப்படும் வாணகரைக் குன்றில் தங்கியிருந்ததால் பாதி நாட்கள் படையுடனும் மீதி நாட்கள் தன் மாளிகையில் தனித்தும் வாழ்க்கையை நடத்தினான் சோழர்படை உபதலைவன்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட அந்தப் பிரிவு? கண்ணாடிக்கு முன்பு சில வினாடிகளே இணைந்த அந்த உறவு! இரண்டையும் மறக்க முடியவில்லை பூவழகி யால். அந்தப் பழைய நினைவுகள் பிரும்மானந்தர் மடத்தின் கூடத்தில் அன்று மீண்டும் எழுந்தனவாகையால், படைத் தலைவன் ஒரு யவனப் பெண்ணைக் கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்ததைப் பார்த்ததும் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி கூடத்தை விட்டு நகர்ந்து ஒருக்களித்த கதவு மூலையில் நின்ற அந்த நேரத்திலும் விளங்கவில்லை பூவழகிக்கு.

இரண்டு வருஷங்களில் எத்தனை எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. எத்தனையோ போர்களில் வெற்றி வாகை சூடினான் இளஞ்செழியன். இத்தனை சிறு வயதில் இத்தனை புகழை எய்தியவன் தமிழகத்தில் யாருமில்லை என்ற பெயரையும் வாங்கினான். யவனர்களும் தமிழர்களும் கலந்த அவன் படைப்பிரிவைக் கண்டு சேரமானும் பாண்டியனுங் கூட அஞ்சினார்கள். சோழமன்னனான இளஞ்சேட் சென்னியை ஒழித்துக்கட்ட முயன்று கொண்டிருந்த தாயாதிகள் கைகளைத் தேக்கி வைத்தது இந்தப் படைப் பிரிவினால் ஏற்பட்ட அச்சம்தான்.

இரண்டு வருஷங்களில் இளஞ்செழியனின் புகழ் ஏறியது. மக்கள் அன்பு ஏறியது. வெளிநாட்டு வணிகர்கள் அவன் காலடிகளில் கொண்டுவந்து குவிந்த பொன்னும் அணிகலன்களும் ஏறின. அத்துடன் பூவழகியின் வெறுப்பும் அவன்மீது ஏறிக்கொண்டு வந்தது. அவன் வெறுப்புக்கும் பொறாமைக்கும் தூபம் போடும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் கணக்கேயில்லை. இளஞ்செழியன், அரச வீதிகளில் சென்ற போதெல்லாம் அரச மாளிகையின் சாளரங்கள் திறந்து அழகிய முகங்கள் எட்டிப் பார்ப்பதையும், அவன் அழகையும், வீரத்தையும் பற்றிய பேச்சு மட்டுமன்றி

பிராபல்யமானவர்களைப் பற்றிச் சமூகத்தில் சாதாரணமாக ஏற்படும் வம்புப்பேச்சும் உலாவுவதையும் கண்டும் கேட்டும் பலவித கற்பனைகளைச் செய்துகொண்ட பூவழகியின் பூ இதயத்தில் பொறாமை முட்கள் திரும்பத் திரும்பக் குத்திக் காயப்படுத்தியிருந்ததால், அவள் உள் நிலையை உள்ளபடி அறியும் சக்தியை இழந்திருந்தாள். அப்படி வெறுத்துக் கிடந்த அவள் கண்முன்னே பிரும்மானந்தரின் மடத்தில் யவன ராணியை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்ததுமே, நிதானத்தை ஓரளவு இழந்துவிட்ட பூவழகி, அவளை இளஞ்செழியன் கைகளில் தூக்கிக்கொண்டு போனதாகவும் அவன் மாளிகை அறை மஞ்சத்தில் கிடத்தி சைத்தியோப சாரம் செய்ததாகவும் ராணி சாமர்த்தியமாகச் சொன்ன கதையைக் கேட்டதும் மிகவும் வெகுண்டாள். அப்படி வெகுண்டு உள்ளே சென்றவள் கதவைப் பட்டென்று மூடி ஒருக்களித்துக் கொண்டு கூடத்தை நோக்கியபோதும் அந்தப் பழைய நினைவுகள் கண் முன்னெழுந்து மனத்தைப் பிளக்கவே, 'இப்பேர்ப்பட்டவருக்கா என் மனத்தைப் பறி கொடுத்தேன்?' என்று பெருமூச்செறிந்தாள். அதைத் தொடர்ந்து அடிகளின் விஷமப் பேச்சு, அவள் இதயத்தில் இயக்கிவிட்ட கொதிப்பின் காரணமாக வீசிய வெறுப்புப் பார்வையில்தான் கதவோரத்தில் மறைந்து நின்ற அந்த உருவம் புலப்பட்டது.

கூடத்தின் நடுவில், யவனர்களின் வேலைப்பாட்டின் சிறப்புக்கு அறிகுறியாக மேலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த வெண்கல விளக்கின் வெளிச்சம் கூடத்தில் நன்றாகவே வீசிக் கொண்டிருந்தாலும், பெரிய கதவு திறந்திருந்ததால் அதன் மூலையில் ஓரளவு இருட்டடித்தே கிடந்தது. இருப்பினும் மறைந்திருந்த உருவம் தரித்திருந்த மார்புக் கவசத்தின் மீது விளக்கொளி லேசாகப் பட்டதால் அது பூவழகியின் கண்களில் பளிச்சென்று தெரிந்தது.

என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திகைத்த பூவழகி கூடத்துக்குள் திரும்பிச் சென்று மூன்றாவது மனிதன் இருப்பதை உணர்த்தலாமா என்று ஒரு கணம் நினைத்தாள்.

அப்படிச் சென்றால் மீண்டும் படைத்தலைவனையும் அவன் யவன ராணியையும் சந்திக்கும் அவசியம் நேரிடுமே என்ற எண்ணத்தில் ஏற்பட்ட வெறுப்பு அவளை மறுபடியும் பழைய இடத்திலேயே நிற்கவைத்தது. இடையே கூடத்தில் துவங்கியது உஷ்ணமான உரையாடல்.

பூவழகி உள்ளே செல்ல முயன்றதுமே அவளைத் தடுக்கப் போன தன்னை இடைமறித்து, 'இந்த வயதில் இதெல்லாம் சகஜம்' என்று கூறித் தனக்கும் யவன ராணிக்கும் இல்லாத ஒரு கற்பனை முடிச்சைப் போட்ட அடிகளை, எரித்துவிடுபவன் போல் பார்த்த படைத்தலைவன் கோபத்தை ராணியின் நகைப்பு இன்னும் அதிகப்படுத்தி விடவே, "எதற்காக நகைக்கிறாய்?" என்று அவன் சீறினான், அதுவரை அவளிடம் காட்டி வந்த 'நீங்கள், நாங்கள்' என்ற மரியாதைச் சொற்களைக் கைவிட்டு.

ராணி விஷமப் புன்முறுவல் செய்து பிரும்மானந்தரை நோக்கினாள். அந்தப் புன்முறுவலின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட அடிகளும், "புரிகிறது ராணி, புரிகிறது" என்று ஆமோதித்தார்.

"என்ன புரிந்துவிட்டது உமக்கு?" கோபத்துடன் மறுபடியும் எழுந்தது இளஞ்செழியனின் குரல்.

"உண்மை நிலை" என்றார் அடிகள், உடலை ஒரு முறை அசைத்து, மார்பிலுள்ள பெரும் பதக்கம் விளக்கில் பளபளக்க.

'எந்த உண்மை நிலை?"

"உமக்கும் ராணிக்கும் உள்ள உறவு."

"என்ன உறவு நிலையைக் கண்டுவிட்டீர்?"

"ராணி யவன ஜாதி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள்."

"ஆமாம்."

"மரியாதைக்குரியவள்."

"இல்லையென்று யார் சொன்னது?"

"படைத்தலைவர் ராணியை அழைத்ததில் மரியாதை இல்லை..."

"அதனால்?"

"சொந்தம் ஏற்படும்போது மரியாதையைக் குறைப்பதில் தவறில்லை."

படைத் தலைவன் கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. "அடிகளே! உமக்குப் பைத்தியமா?" என்று கேட்டான்.

"நிச்சயமாக இந்த அடியவனுக்கில்லை" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"அப்படியானால் எனக்குப் பைத்தியமென்று நினைக்கிறீரா?"

"அந்தச் சந்தேகம் இதுவரை ஏற்படவில்லை."

"பைத்தியம் இல்லையென்றால் அயோக்கியனென்று நினைக்கிறீரா?"

"அப்படி யார் சொன்னது?"

"இளவயதில் இதெல்லாம் சகஜம் என்று சொன்னீரே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்?"

"இதற்கு விளக்கம் வேறு தேவையோ!" என்று தாமாக வியப்பது போல் சொல்லிக் கொண்டார் அடிகள்.

இதைச் சொன்ன பிரும்மானந்தர் குரலில் தொனித்த ஏளனத்தைக் கவனித்தாலும், கவனிக்காதது போல் மீண்டும் சொன்னான் படைத்தலைவன்: "அடிகளே! இன்றிரவுதான் இந்த ராணியைக் கண்டேன்."

"நல்லது."

"மூன்று ஜாம காலத்திற்குள் எனக்கும் ராணிக்கும் என்ன சம்பந்தமேற்பட முடியும்!"

பிரும்மானந்தர் பதில் சொல்லச் சங்கடப்பட்டார். "இந்தக் கேள்வியையெல்லாம் துறவியைக் கேட்பது சரியல்ல" என்று சொல்லிப் புன்முறுவலும் செய்தார் அடிகள்.

எதைச் சொல்லியும் அவர் கருத்து மாறாததைக் கண்ட இளஞ்செழியன், "அடிகளே, அப்படியே நான் குற்றம் புரிந்தவனாயிருந்தால் தங்களிடம் ஏன் இவளை அழைத்து வர வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை" என்று ஒப்புக் கொண்டார் அடிகள்.

இந்த வேளையில் ராணியும் மெல்ல சம்பாஷணையில் புகுந்து, "எனக்கும் அது புரியவில்லை அடிகளே" என்றாள்.

"ராணியை நம்ப வேண்டாம் அடிகளே! இவளை நான் சாதாரணமாகக் கொண்டு வரவில்லை" என்றான் படைத் தலைவன்.

"தூக்கிக் கொண்டு வந்ததாக ராணியே சொன்னாளே" என்றார் அடிகள்.

"மாளிகைக்குக் கொண்டு போனதைச் சொல்லவில்லை. இங்கு கொண்டு வந்ததைச் சொல்கிறேன்."

"அதிலும் புதுமை இருக்கிறதா?"

இளஞ்செழியன் பொறுமையின் எல்லையைக் கடந்து விட்டதால் அந்த மடமே அதிரும்படியாகக் கூவினான். "அடிகளே! இந்த வீண் விவாதத்தை மேற்கொண்டு நான் நடத்த விரும்பவில்லை" என்று.

"அடியவனுக்கும் அதில் விருப்பமில்லை" என்று பணிவாகவும் விஷமமாகவும் சொன்னார் அடிகள்.

அந்த விஷமப் பேச்சையோ அதைத் தொடர்ந்து அவர் பெரிய உதடுகளில் உலாவிய புன்முறுவலையோ லட்சியம் செய்யாத படைத் தலைவன் ஈட்டிகள் போன்ற கண்களைத் துறவிமீது நாட்டி, "பிரும்மானந்தரே! என் சொந்த விஷயத்தைப் பிறகு பேசிக் கொள்வோம். ஆபத்தான நிகழ்ச்சிகள் இன்றிரவு தமிழகத்தின் அரசியல் அரங்கில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. தெரியுமா உமக்கு?" என்று வினவினான்.

பிரும்மானந்தர் கண்களும் ஒரு வினாடி படைத் தலைவன் கண்களைச் சந்தித்துத் தாழ்ந்ததுடன், "தெரியும் படைத் தலைவரே" என்று சாதாரணமாகவே பதில் சொன்னார் அடிகள்.

"பூம்புகார் இந்த நிமிஷத்தில் இருக்கும் நிலை?"

"அதுவும் தெரியும்."

படைத் தலைவன், "உங்களுக்கென்ன சோதிடம் தெரியுமா?" என்றான் பொறுமை இழந்து.

"சாதாரண சோதிடம் தெரியாது படைத் தலைவரே! ஆனால் அரசியல் விஷயங்களை இந்த அடியவன் அவ்வப் பொழுது அறியும் ஆற்றலுள்ளவன் என்பதைத் தமிழ்நாடு ஒப்புக் கொண்டு வெகு நாட்கள் ஆகின்றன. உதாரணமாக இன்றிரவு..." என்று மேற்கொண்டு அவர் பேச்சைத் தொடரு முன்பு பூவழகி கூடத்தின் உட்கதவைப் படீரென்று திறந்து கொண்டு ஓடி வந்து, "சுவாமி! பேசவேண்டாம். அரசியல் விஷயம் எதையும் பேச வேண்டாம், பொறுங்கள்!" என்று கூவினாள்.

"அஞ்சாதே மகளே! அவன் இங்கிருப்பது நமக்கு எவ்வளவோ அனுகூலம்" என்று கூறிய பிரும்மானந்தர் கதவுக் கருகில் ஒளிந்திருந்தவனைச் சுட்டிக் காட்டியதல்லாமல், "அப்பனே! வா இப்படி வெளிச்சத்துக்கு!" என்று அன்புடன் அழைப்பும் விடுத்தார்.

11. இருளில் அலறல்!

அஞ்சாதே மகளே' என்று தனக்கு ஆறுதல் சொன்ன தன்றிக் கூடத்து முன்கதவின் மறைவில் நின்றவனையும் வெளிச்சத்துக்கு வரும்படி பிரும்மானந்தர் அன்புடன் அழைத்ததைக் கண்ட பூவழகி, உள்ளிருந்து ஓடி வந்த வேகத்தையும் பரபரப்பையும் ஓரளவு தணித்துக் கொண் டாலும், வந்த வேகத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட பெருமூச்சு மட்டும் அடியோடு தணியாமலும், ஆச்சரியத்தால் விகசித்த அழகிய விழிகள் மீண்டும் தரையை நோக்கித் தாழாமலும் பிரமித்த வண்ணம் அப்படியே சிறிது நேரம் நின்றுவிட்டாள். பிரும்மானந்தரின் விஷமப் பேச்சினாலும் ஏளனம் ததும்பிய புன்சிரிப்பாலும் நிதானத்தை இழந்து உரக்கப் பேசிய இளஞ்செழியன்கூட, கதவு மறைவில் வேறொரு மனிதன் மறைந்திருப்பதை அறிந்ததும், 'அடிகள் மட்டும் அவன்

வந்ததை எப்படி அறிந்தார்?' என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாததால் திகைப்படைந்து தன் பேச்சைச் சட்டென நிறுத்திக் கொண்டான். அடிகள் மறைந்திருந்தவனை அழைத்தது பற்றிச் சிறிதளவு ஆச்சரியத்தையோ பிரமிப்பையோ காட்டாதவள் அந்தக் கூட்டத்தில் யவன ராணி ஒருத்திதான்.

அதிகமாக உணர்ச்சி வசப்பட்டதாலும் கோபமும் தாபமும் புத்தியில் எழுந்து தாண்டவமாடியதாலும் பூவழகி யும், இளஞ்செழியனும், தாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கை யிலேயே பூரண கவசமணிந்த ஒருவன் ஓசைப்படாமல் கூடத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டதைக் கவனிக்கவில்லையே தவிர, அவ்விருவர் கோபத்துக்கும் தாபத்துக்கும் காரணமான பிரும்மானந்தரும் யவன ராணியும் அவன் கூடத்து வாயிற்படியைத் தாண்டு முன்பாகவே அவன் வரவைக் கண்டு கொண்டார்கள். படைத்தலைவன் தன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு அறைக்குச் சென்றதாகவும் சைத்தியோபசாரங்கள் செய்ததாகவும் ராணி கிளறிவிட்ட புகைச்சலின் காரணமாகப் பூவழகியும் இளஞ்செழியனும் சண்டை பிடித்துக் கொண்ட சமயத்தில், கவசமணிந்த உருவமொன்றின் நிழல் கூடத்து வெளித்தாழ்வாரத்தில் விழுந்ததை பிரும்மானந்தரின் சிறிய யானைக் கண்கள் கவனித்து விட்டன. காதலர் இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்திலும் பிரும்மானந்தர் மீது ஒரு கண்ணை வைத்துக் கொண்டிருந்த ராணி, அடிகளின் சிறிய கண்கள் திடீரெனப் பளிச்சிட்டதையும் வாயிற்படியை நோக்கிப் பாய்ந்ததையும் பார்த்து விட்டாளாகையால், அந்தப் பகுதியில் தன் கண்களையும் பாய்ச்சினாள். கவசமணிந்த உருவம் உள்ளே வந்து மறைந்த பிறகு அதைப்பற்றி அடிகள் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் மேற்கொண்டு இளஞ் செழியனுடன் சர்வ சகஜமாகப் பேச்சைத் தொடர்ந்ததைப் பார்த்த ராணி, 'இந்த சாமியார் லேசுபட்ட மனிதரல்ல' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டு மெள்ளப் புன்முறு வலும் செய்தாள்.

ராணியின் புன்முறுவலைக் கண்ட அடிகள் அதன் பொருளைப் புரிந்து கொண்டு தன்னைப் பற்றி அந்த யவனப் பெண் பெருமையாக நினைத்ததைப் பற்றி ஓரளவு பெருமிதமும் கொண்டாரானாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமலே, “அப்பனே! இப்படி வா! அடியவன் மடத்தில் யாரும் மறைந்து உறைய வேண்டிய அவசியமேயில்லை” என்று மீண்டும் கதவுக்கு அருகில் மறைந்திருந்தவனை அன்பு கனிய அழைத்து, கூடத்தின் நடுவுக்கு வரும்படி சைகையும் செய்தார். அதுவரை கதவு மறைவில் நின்ற மனிதனும் அடிகளின் முதல் அழைப்பை உடனே ஏற்காவிட்டாலும் இரண்டாம் முறையும் அந்த அழைப்பை எதிர்த்து நிற்பதால் பயனேதுமில்லை என்ற நினைப்பால் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கூடத்தின் நடுவுக்கு வந்தான்.

அவன் கூடத்தின் நடுவுக்கு வந்த தோரணையைக் கண்ட இளஞ்செழியன் மட்டுமன்றிப் பூவழகிகூடப் பிரமித்துப் போனாள். திருட்டுத்தனமாக உள்ளே நுழைந்து விட்டோமே என்ற கிலியோ மறைந்திருந்ததைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்களே என்ற சங்கடமோ சிறிதுமில்லாமல் ராஜநடையாகக் கூடத்துக்குள் நடந்து வந்தான், பூரண கவசமணிந்திருந்த அந்த வீரன். அவனை அரை வினாடியில் தமது கண்களால் எடை போட்டுவிட்ட பிரும்மானந்தர், நல்ல உயரமுடைய இளஞ்செழியனைவிட அவன் ஒரு பிடி அதிக உயரமிருப்பதையும், யவனர்களின் கம்பீரக் களை அவன் முகத்திலும் தாண்டவமாடுவதையும் கவனித்தார். அவன் நீள நாசியும் கூரிய கண்களும் உதடுகள் மடிந்திருந்த முறையும் அந்த மனிதனின் உள்ள உரத்தை வலியுறுத்தியதைக் கண்ட அடிகள், யவனர்களின் பெரும்தலைவனொருவன் பூம்புகாரில் காலடி எடுத்து வைத்து விட்டான் என்பதைச் சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டார். அவன் வலது கன்னத்தின் குறுக்கேயிருந்த பெரிய வெட்டுத் தழும்பு அவனுடைய அழகிய முகத்தைச் சிறிது விகாரப்படுத்தினாலும், கம்பீரத்தை

மட்டும் லவலேசமும் குறைக்கவில்லை. அவன் இடையில் தொங்கிய பட்டாக் கத்தியின் அகலமும் அதிலிருந்த வேலைப் பாடும் சாதாரண வீரர்கள் கையாளக் கூடிய வாளல்ல அது என்பதை நிரூபித்தன. ஏதோ கடமையைச் செய்வதற்காகவே அடிகள் மடத்தில் நுழைந்தவன் போல் கூடத்தின் நடுவுக்கு நடந்துவந்த அவனைக் கண்டதும் இளஞ்செழியன் கரம் சற்று முன்பாக உறைக்குள் நுழைந்த வாளை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்தது.

அதைக் கண்ட அடிகள் சட்டென்று இளஞ்செழியனை நோக்கிக் கையமர்த்தி, “வேண்டாம் படைத்தலைவரே! சண்டைக்கு ஆசிரமம் இடமல்ல. அதுவும் நமக்கு வேண்டிய வர்களைத் தாக்கக் கத்தியை உருவுவதும் முறையல்ல” என்று தடுத்தார்.

இளஞ்செழியன் வியப்பினால் மலர்ந்த விழிகளை அடிகள் மீது நாட்டினான். பூவழகியின் மலர் விழிகளும் அதே வியப்பைக் காட்டியதன்றிப் பவள உதடுகளும் திறந்து, “நமக்கு வேண்டியவர்களா! இவரை உங்களுக்கு முன்பே தெரியுமா?” என்று கேள்வியொன்றையும் வீசின.

“எதற்காக முன்பே தெரிய வேண்டும் பூவழகி? நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கு இவர் வேண்டியவர். ஆகவே நமக்கும் வேண்டியவர்தானே?” என்றார் அடிகள்.

“புரியவில்லை அடிகளே” என்றாள் பூவழகி.

“ஏன் புரியவில்லை குழந்தாய், படைத்தலைவர் நமக்கு வேண்டியவர்...”

“உமக்கு வேண்டியவர் என்று சொல்லும்.”

“சரி சரி, அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்வோம். படைத்தலைவர் இந்த அடியவனுக்கு வேண்டியவர். படைத்தலைவருக்கு வேண்டியவள் ராணி...”

"அடிகளே! மீண்டும் உமது சொரூபத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டீர்!" ஆத்திரத்துடன் இடையே புகுந்தது இளஞ்செழியனின் குரல்.

அடிகளின் அடுத்த சொற்கள் படைத் தலைவன் கோபத்தை இன்னும் அதிகமாகக் கிளறிவிட்டன. "இதில் ஆத்திரத்துக்கு என்ன இருக்கிறது படைத்தலைவரே?" என்று வினவினார் அடிகள்.

"என்ன இல்லை? ராணி எனக்கு வேண்டியவளென்று உமக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று சங்கடத்தாலும் ஆத்திரத் தாலும் உதடுகள் துடிக்கக் கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

பிரும்மானந்தர் நேரடியாகப் பதில் சொல்லாமல், "ராணியை இங்கெதற்காக அழைத்து வந்தீர்?" என்று வினவினார்.

"இந்த மடத்தில் மறைத்து வைப்பதற்காக."

"பெண்களை மறைத்து வைக்க மடம்தான் சரியான இடமென்பது உமது அபிப்பிராயம் போலிருக்கிறது. சரி. அது கிடக்கட்டும். நீர் இவளை மறைக்க வேண்டிய காரணம்?"

"அரசியல் காரணம்."

"அந்த அரசியல் காரணத்தை உத்தேசித்துத்தான் இவளைக் கடற்கரையிலிருந்து தூக்கி வந்தீராக்கும்?"

"அப்பொழுது இவள் யாரென்று தெரியாது. கடலோரத் தில் ஒதுங்கிக் கிடந்தாள்."

"ஆபத்தில் உதவினீர்."

"ஆமாம்."

"நல்லது. ஆனால் அவளை எதற்காக உமது மாளிகைக்கு எடுத்துச் சென்றீர்?"

"அவளைச் சுய நிலைக்குக் கொண்டுவர."

"அவள் யவனப் பெண் என்று தெரியுமல்லவா?"

"தெரியும்."

"அப்படியானால் அவளை யவனர்களிடம் ஒப்படைத்து விடுவதுதானே?"

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் விழித்த இளஞ்செழியனைப் பூவழகி எரித்து விடுபவள் போல் பார்த்தாள். அவள் உள்ளே குமுறிக் கொண்டிருந்த எரிமலை யைக் கிளற, கூடத்தின் நடுவுக்கு வந்ததும் அதுவரை மௌனமாகவே நின்றிருந்த யவன வீரனும் பேசத்தொடங்கி, "நாங்கள் வற்புறுத்திக் கேட்டும் ராணியை எங்களிடம் ஒப்படைக்க மறுத்துவிட்டார்" என்றான்.

அவன் பேச்சைக் கேட்டதும் இளஞ்செழியன், பிரும்மா னந்தர், பூவழகி மூவர் கண்களும் அவன்மீது பாய்ந்தன. அவன் தமிழில்தான் பேசினான். தெளிவாக சம்பாஷணை, முறையில் பேச்சு அமையாமல் இலக்கணம் வழுவாத சுத்தத் தமிழா யிருந்தது. ஆனால் உச்சரிப்பு மட்டும் தெளிவாயில்லாமல் சற்றுக் கொச்சையாகவே காணப்பட்டது. ராணியின் பேச்சு லாகவமோ, கிள்ளைக் குரலோ அவனுக்கில்லாவிட்டாலும், கொச்சைப் பேச்சிலும் கம்பீரம் மட்டும் பூர்ணமாகத் தொனித்தது.

அவனை உற்றுப் பார்த்த அடிகள், "அப்பனே! உன்னைப் பார்த்தால் ஊருக்குப் புதிது போலிருக்கிறது?" என்று சந்தேகக் குறியுடன் கூடிய கேள்வியைத் தொடுத்தார்.

"ஆம்" என்றான் அவன்.

"ஆனால் தமிழ் பேசுகிறாயே?"

"எங்கள் நாட்டில் பயின்றேன்."

"யவன நாட்டிலா?"

"ஆம்."

"உங்கள் ஊரில் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம் வைத்திருக் கிறார்களா?"

"இல்லை, ஆசிரியர்களிடம் பயிலுகிறோம்."

"தமிழாசிரியர்கள் இருக்கிறார்களா?"

"இல்லை. இங்கிருந்து வந்து போகும் வணிகர்களிடம் படிக்கிறோம்."

அடிகள் அவனை மேற்கொண்டு கேள்வி ஏதும் கேட்காமல், "பார்த்தீரா படைத்தலைவரே! யவனர்களின் கீர்த்தி எங்கும் பரவிக் கிடப்பதன் காரணத்தை. தாய் மொழிப் பற்றுடன் பிறமொழித் தேவையையும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். உள்ளத்தின் உணர்ச்சிக்கும் உள்நாட்டு வளர்ச்சிக்கும் தாய்மொழிப்பற்று. பிறநாட்டு வணிகத்துக்கும் முடிந்தால் ஆதிக்கத்துக்கும் பிறமொழிப்பயிற்சி. இது நாமும் கற்க வேண்டிய பாடம். தமிழர்கள் ஏன் போதிய அளவு யவன மொழியைக் கற்கவில்லையோ தெரியவில்லை. கற்றிருந்தால் இந்த யவன ராணியை அவர்கள் இங்கு அனுப்பியதுபோல் நாமும் நமது பூவழகியை அவர்கள் நாட்டை ஆள அங்கு அனுப்பலாமல்லவா!" என்று கேட்டார்.

அதுவரை மிக நிதானத்துடனிருந்த அந்த யவனன் கண்களில் லேசாகச் சந்தேகச் சாயை மட்டுமின்றிச் சிறிது எச்சரிக்கைக் குறியும் படர்ந்தது. ராணியின் கண்களும் அவன் கண்களும் ஒரு விநாடி சந்தித்து அகன்றன.

இளஞ்செழியன் கண்கள் முன்னைவிட அதிக ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. "அப்படியானால் இவர்..." என்று அடிகளை நோக்கி இழுத்தான்.

"சந்தேகமென்ன? யவனர்களின் படைத் தலைவர் டைபீரியஸ். ராணிக்குத் துணையாக வந்திருப்பவர். ராணிக்கு வேண்டியவர். ராணி உமக்கு வேண்டியவர். நீர் எமக்கு வேண்டியவர். ஆகவே டைபீரியஸும் நமக்கு வேண்டியவர் தானே? இதைத்தான் ஆரம்பத்திலேயே தெளிவுபடுத்த முயன்றேன்" என்று விளக்கிய அடிகள், தாம் ஏதோ பெரிய இலக்கியத்துக்கு உரை தந்து விட்டதைப் போன்ற பெருமிதத் துடன் புன்முறுவல் காட்டினார்.

பிரும்மானந்தருக்குக் கண்டிப்பாகப் பூம்புகாரின் நாளங்காடி *காவற்பூதத்தின் துணையிருக்க வேண்டுமென்று சோழர் படைத்தலைவன் தீர்மானித்துக் கொண்டதன்றி, 'இல்லாவிட்டால் இரவின் இரண்டு மூன்று ஜாமங்களில் நடந்த இத்தனை கதையும் இவருக்கு எப்படித் தெரிய முடியும்?' என்று தனக்குத் தானே கேட்டுச் கொள்ளவும் செய்தான்.

படைத் தலைவன் சித்தத்தில் ஓடிய எண்ணங்களின் போக்கைப் புரிந்து கொண்ட அடிகள், "இதில் மந்திர வித்தை ஏதுமில்லை படைத்தலைவரே! யவனப் படைத்தலைவன் ஒருவன் கரை சேர்ந்ததாகவும் அவன் கோட்டைத் தலைவ னிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருப்பதாகவும் முதல் ஜாமம் துவங்கிய சில நாழிகைக்குள்ளாகவே ஊரில் பரபரப்பு இருந்தது. ஆகவே சீடர்களை அனுப்பி விஷயத்தை விசாரிக்கச் சொன்னேன். வந்தவன் பெயர் டைபீரியஸ் என்றும், அவன் யவனர் கடற்படைத் தலைவன் என்றும், அவன் அழைத்து வந்த ஒரு ராணியைக் காணவில்லையென்றும், சீடர்கள் சொன்னார்கள். இரண்டாம் ஜாமத்தின் ஆரம்பத்தில் பூவழகி இங்கு தோழிகளுடன் ஓடிவந்து பூம்புகாருக்கு ஆபத்து ஏற்படப் போவதாகவும் யவனர் படைகள் அரசு வீதிகளில் கூட உலாவுவதாகத் தன் தந்தை சொன்னதாகவும் கூறினாள். நேரம் போவது தெரியாமல் நானும் அவளும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டோம். அந்தச் சமயத்தில்தான் தாங்கள்

* பூம்புகாரின் இரு பிரிவுகளாக மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் ஆகியவற்றின் மத்தியிலிருந்த பண்டகசாலைப் பகுதிக்கு நாளங்காடி என்று பெயர். இந்த நாளங்காடி என்ற இடை நிலத்திலே யிருந்தது காவற்பூதமொன்றன் கோயில். இப்பூதம் மிகுந்த சக்தி வாய்ந்த தென்றும், அதன் கோயில் வாசலில் இருந்த பலி பீடத்தில் மக்கள் எள்ளுருண்டை, நிணச்சோறு, பூ, நறும்புகை, பொங்கல் ஆகியவற்றை இட்டுப் பூதத்தை வழிபட்டு வந்தார்க ளென்று தெரிகிறது. (சிலப்பதிகாரம், புகார்க் காண்டம், இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை அடிகள் 69–75).

வந்து சேர்ந்தீர்கள். தனியே வராமல் யவன ராணியுடன் வந்தீர்கள், மற்றதை ஊகிப்பதில் கஷ்டமென்ன இருக்கிறது?" என்றார்.

அடிகளின் விவரணத்தைக் கேட்ட டைபீரியஸ், ராணி இருவருமே பிரமித்துப் போனார்கள். பிரும்மானந்தர் உண்மையில் துறவிதானா, அரசாங்க ஒற்றனா என்ற சந்தேகம் கூடத் துளிர்ந்ததாலும் அதைச் சிறிதும் வெளிக்குக்காட்டாத டைபீரியஸ், "துறவியார் சொன்னதில் சிறிதும் பிசகில்லை படைத்தலைவரே! ராணிக்கு எந்தத் தீங்கும் நேராமல் காப்பாற்ற நான் கடமைப்பட்டவன். யவன மன்னரின் ஆணை அது. என்னுடன் ராணியை அனுப்பினால் நான் போய் விடுகிறேன்" என்றான் மிகவும் நிதானமாக.

"மிகவும் நியாயம்" என்று பிரும்மானந்தரும் ஒப்புக் கொண்டார்.

"எது நியாயம் அடிகளே?" என்று கேட்டான் இளஞ் செழியன்.

"இந்த ராணியை டைபீரியஸுடன் அனுப்புவது."

"எனக்கு இஷ்டமில்லை."

"படைத்தலைவரே! அவள் வேறு நாட்டுப் பெண். அவள் எதற்கு உமக்கு?"

"எனக்குத் தேவையில்லை அடிகளே! ஆனால்..."

"மேற்கொண்டு ஆனால் ஏது? தேவையில்லை யென்றால் விட்டுவிடுங்களேன்."

பூவழகியின் இகழ்ச்சிக் குரல் மீண்டும் இடையே புகுந்தது. "தயக்கத்திலிருந்தே தெரியவில்லையா அடிகளே?" என்றாள் வேளிர்குலச் செல்வி.

"என் தயக்கத்துக்குக் காரணம் உனக்குப் புரியாது பூவழகி" என்றான் இளஞ்செழியன் ஆத்திரத்துடன்.

"இதில் புரியாத புதிர் என்ன இருக்கிறது படைத் தலைவரே?" என்று வினவினாள் பூவழகி, தலையை ஒரு புறம் திருப்பி அழகிய உதடுகளையும் வெறுப்புத் தோன்ற மடித்து.

"நிரம்ப இருக்கிறது, பூவழகி! நாட்டு நன்மை இருக்கிறது. மக்கள் நலன் இருக்கிறது..." என்று அடுக்கிக் கொண்டே போன இளஞ்செழியனை இடைமறித்து, "அத்தனைக்கும் இவள் உங்களுடன் இருக்க வேண்டுமாக்கும்!" என்று கேட்டாள் பூவழகி.

இளஞ்செழியன் படபடப்புடன் ஏதோ பேசப் போனான், அவனைத் தடுத்த அடிகளார், "சும்மா இருங்கள் படைத்தலைவரே! இது என் மடம். இங்கு நான் வைத்தது சட்டம்" என்று சொல்லிவிட்டு டைபீரியஸை நோக்கி, "இங்கு ராணி இருப்பது தங்களுக்கு எப்படித் தெரிகிறது?" என்று வினவினார்.

"யவன வீரர்கள் படைத்தலைவர் மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொண்டபோது நானும் இருந்தேன். இவர் தப்பிச் சென்றதும் துரத்தியவர்களில் நானும் ஒருவன். ஆசிரமத்தை அடுத்த தோப்பின் முகப்பில் இவர் மறைந்து விட்டார். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஹிப்பலாஸ் வேறு வழியாகக் குதிரைகளுடன் இங்கு வந்தான். அவனை நான் தொடர்ந்தேன்" என்று டைபீரியஸ் மனம் திறந்து பேசினான்.

"இப்பொழுது ஹிப்பலாஸ் எங்கே?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"வாயிலில் இருக்கிறான், வேண்டுமானால் வந்து பாருங்கள்" என்று அழைத்தான் டைபீரியஸ்.

ஹிப்பலாஸைப் பார்க்க வாயிற்படிக்காகப் போகத் தொடங்கிய இளஞ்செழியனை அடிகள் தடுத்து, "பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை படைத்தலைவரே. டைபீரியஸ் சொல்வதில் தவறிருக்காது" என்று கூறிவிட்டு டைபீரியஸை நோக்கி, "நீங்கள் ராணியைத் தாராளமாக அழைத்துப் போகலாம். படைத்தலைவர் நடத்தைக்குப் பெரிதும் வருந்துகிறேன்" என்று மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொண்டார்.

கனல் கக்கிய இளஞ்செழியன் பார்வையைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத டைபீரியஸ், "ராணி! வாருங்கள்" என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு வாயிற்படியை நோக்கி நடந்தான். பிரும்மானந்தரைச் சந்தேகப் பார்வையாகப் பார்த்துவிட்டு இளஞ்செழியன் மீதும் இளநகையொன்றை வீசிவிட்டு டைபீரியஸின் பின்னால் நடந்தாள் யவன ராணி.

அவர்களிருவரையும் தடுக்க ஓர் அடி எடுத்து வைத்த படைத்தலைவனை அடிகளின் கண்டிப்புப் பார்வையொன்று அசையவொட்டாமல் தடுத்து நிறுத்தியது. அவர்கள் வாயிற்படியைத் தாண்டியதும் அடிகள் வெகு துரிதமாக நடவடிக்கைகளில் இறங்கினார். நமது பெரும் தேகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி மடத்துக் கூடத்தின் கதவைப் பலமாகத் தாளிட்டார். அடுத்த வினாடி கூடத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த ஒரே விளக்கை ஊதி அணைத்து விட்டு, "படைத் தலைவரே! பூவழகியின் கையைக் கெட்டியாக பிடித்துக் கொள்ளும்" என்றார். அடிகளின் இந்தச் சுறுசுறுப்புக்கோ ஏற்பாடுகளுக்கோ காரணத்தை அறியாத இளஞ்செழியன் பூவழகி கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். "ஓசைப்படாமல் என் பின்னால் வாருங்கள்" என்று கூறிய அடிகள் அவ்விருவரையும் கூடத்திலிருந்த அடுத்த அறைக்கு அடிமேலடி எடுத்து வைத்து அழைத்து சென்று, "படைத் தலைவரே! இங்கேயே இருங்கள், ஒரு நிமிடத்தில் வந்து விடுகிறேன்" என்று எதிர்ப்பக்கமாக நகர ஆரம்பித்தார்.

ஏதும் புரியாத இளஞ்செழியன், "அடிகளே!" என்று ஏதோ கேட்க ஆரம்பித்தான்.

"பேச வேண்டாம் படைத்தலைவரே! பேராபத்து நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இதிலிருந்து முதலில் தப்புவோம். பேச்சையெல்லாம் பிறகு வைத்துக் கொள்ளலாம்" என்று அடிகளார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே 'வீல்' என்று பெரிய அலறலொன்று இருள் கவ்விக்கிடந்த வெளிப்புறத்திலிருந்து கிளம்பி வெளியிலிருந்த காட்டை மட்டுமன்றி ஆசிரமம் பூராவையுமே பயங்கரமாக ஊடுருவிச் சென்றது.

12. மணிவண்ணன் கோட்டம்! அடிகளார் திருக்கூட்டம்!

பழகு தமிழில் 'கருக்கல்' என்ற அழகான சொல் ஒன்று உண்டு. விடிவதற்கு முன்பாக இயற்கை தன் கண்களை ஒரு முறை இறுக மூடிவிடுவதால் உலகத்தைச் சூழும் இருட்டின் கருமைக்கு அந்தப் பெயரைத் தமிழர்கள் சூட்டியிருக்கிறார்கள். இருளுக்குப் பின்தான் ஒளி ஏற்படுகிறது என்ற தத்துவத்தைச் சுட்டிக் காட்ட, பொழுது திடீரென்று புலருவதற்கு இரண்டு நாழிகைகள் முன்பாக வானம் நன்றாகக் கருத்தும் கும்மிருட்டுத் தட்டும் நேரம், வெள்ளி முளைத்துச் சில நாழிகைகளுக்கெல்லாம் நேரிடுவதால் வெள்ளி முளைக்கும் நேரத்துக்கும் பொழுது புலருவதற்கு மிடையே யுள்ள காலத்தைத் தமிழர்கள் இன்றும் 'கருக்கல்' என்று அழைக்கிறார்கள். 'கருக்கலில் வந்துவிடுகிறேன்' என்று படிக்காத தமிழர்கள்கூடச் சொல்லுவதை இன்றும் கேட்கலாம். பண்டைத் தமிழர்கள் விடிவதற்கு முன்பே எழுந்திருந்து அலுவல்களில் இறங்கி வந்தார்கள் என்பதற்கும் இயற்கையின் இந்தக் கண்மூடும் வித்தையை அறிந்திருந்தார்களென்பதற்கும் 'கருக்கல்' என்ற சொல்லே உதாரணம் என்று அறிஞர்கள் கூறுவதுண்டு. இதற்கு இணையான ஒரு சொல் வேறு மொழிகளில் கிடையாது என்று வாதிப்பவர்களும் உண்டு. இந்தக் கதையின் சம்பவங்களுக்குச் சொல் ஆராய்ச்சி தேவையில்லையாகையால், அந்த வாதத்தில் இறங்காமல் 'கருக்க'லுக்கும் கதைச் சம்பவங்களுக்கும் உள்ள தொடர்பை மட்டும் விவரித்துச் செல்லுவோம்.

கருமை நன்றாகத் தட்டிக் கிடந்த அந்தக் கருக்கல் நேரத்தில் வெளியேயிருந்து எழுந்த 'வீல்' என்ற பயங்கரச் சத்தம் பூவழகியின் அழகிய உடலை ஒருமுறை நடுங்கச் செய்து விட்டதாகையால் அவளுக்கு ஆறுதலளிக்க இளஞ்செழியன் அவள் கையைப் பற்றியிருந்த தன் கரத்தை அவள் இடையில்

செலுத்தி இறுக அணைத்துக் கொண்டதன்றி, "அடிகளே! வெளியில் சென்று என்ன விஷயம் என்று பார்க்கட்டுமா?" என்று வினவவும் செய்தான்.

"எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் வெளியே போக வேண்டாம் படைத்தலைவரே. நீர் இப்பொழுது இருக்கிற இடத்தைவிட்டு நகரவும் வேண்டாம். சற்றுப் பொறும்; நான் போய் இன்பவல்லியையும் இதர தோழிகளையும் அழைத்து வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, எதிரேயிருந்த சுவரைத் தட்டித் தடவி, பக்கத்திலிருந்த ஒரு ரகசியக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றார் பிரும்மானந்தர்.

இருட்டில் தனியே விடப்பட்ட பூவழகியும் இளஞ்செழியனும் ஏதும் பேசாமல் மௌனமாகவே நின்றிருந்தாலும் அவர்கள் நெஞ்சங்களில் எழுந்து மோதிய உணர்ச்சி அலைகள் மட்டும் சிறிது மௌனம் சாதிக்காமல் பேரிரைச்சலாக எழுந்து அவர்கள் உடலில் ஊடுருவிச் சென்றதால் இருவரும் சிறிது சங்கடத்துடனேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பூவழகியின் அழகிய இடையில் தவழ்ந்து அணைத்துக் கொண்டிருந்த அவன் இடக்கரம் மேலே செல்லத் தைரியமின்றி முதலில் பதித்த இடத்திலேயே தடைப்பட்டு நின்றது. தன் உள்ளத்தையெல்லாம் கொள்ளை கொண்ட பூவழகி கருக்கல் அளித்த காரிருளில் தனியே கையில் சிக்கிக் கிடந்த அந்த நேரத்தில்கூட, தான் அவளைத் தழுவத் துணிவில்லாதபடி செய்துவிட்ட அந்தப் பழைய இரவின் விசித்திர சம்பவங்களை நினைத்துப் பொருமினான் இளஞ்செழியன். டைபீரியஸுடன் சென்ற யவன ராணியின் செந்நிறக் கொண்டையும் அல்லிமலர் போன்ற முகமும், நீலமணிக் கண்களும் அந்த இருட்டிலும் தன் மனக்கண்ணில் எழுந்து விட்டதையும் அவள் அழகிய விழிகள் தன் நிராதரவான நிலையைப் பார்த்து நகைப்பதையும் கண்ட இளஞ்செழியன் 'என் போதாத காலந்தான் அந்த மோகினிப் பிசாசை என் காலடியில் தள்ளிற்று' என்று மனத்திலே வெறுப்பையும் மூட்டிக்கொண்டான்.

பூவழகியும் பெரிய சங்கடத்தில்தான் இருந்தாள். இளஞ்செழியன் கரம் இடையில் அழுந்தி அணைத்தது ஆதரவாக மட்டுமல்ல. அத்தனை ஆதரவிலும் இன்பத்திலும் இடையே பாய்ந்தன, அவனைப்பற்றி அவள் நெஞ்சத்திலும் ஆழப் பதிந்துவிட்ட சந்தேக பாணங்கள். 'அன்றொரு நாள் இப்படித்தான் இடையை ஆதரவுடன் தொட்டார். அன்றிருந்தது அவர் கன்னத்தில் ஒருத்தியின் குங்குமப் பொட்டு. இன்று இப்படி நிற்கிறார் இவர். இன்றோ ஒரு யவனப் பெண்ணை என் கண் முன்பாக இழுத்துக்கொண்டு வந்தார்; என்ன மனிதர் இவர்!' என்று தனக்குள்ளேயே இளஞ்செழியனை வெறுத்துக் கொண்டாள் வேளிர்குலப் பேரழகி.

இருவர் மனங்களிலும் தாண்டவமாடியது வெறுப்பெனும் உணர்ச்சிதான். இளஞ்செழியன் மனத்தில் ஏற்பட்டது சூழ்நிலை தன்னைக் கெடுத்துவிட்டதால் தன்னைப் பற்றியே ஏற்பட்ட வெறுப்பு. காதலில் முளைத்த சந்தேகம், இல்லாத குற்றங்களையெல்லாம் இளஞ்செழியன் மீது நாட்டியதால் காதலன்மீதே பாய்ந்த வெறுப்பு பூவழகிக்கு. இரண்டுவித வெறுப்புக்கும் ஆளான படைத்தலைவன் உள்ளத்தே எழுந்த குமுறலைத் தாங்கமாட்டாமல் பெருமூச்செறிந்ததன்றி, பிரும்மானந்தர் வருவதற்குள் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசலாமென்ற ஆசையால், "பூவழகி!" என்று அவளை அன்பாகவும் கூப்பிட்டான்.

பூவழகியின் உள்ளம் பலவித உணர்ச்சிகளுக்கு இலக்காகி நின்றதால் அவள் பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாகவே நின்றதன்றி, தன் இடையிலிருந்த படைத் தலைவன் கையையும் மெள்ள விலக்கினாள். அவள் செயலிலிருந்தே உள்ளத்தில் மூண்டெழுந்த கோபத்தை ஊகித்துக் கொண்டே படைத்தலைவன் அவளை மெள்ள வழிக்குக் கொண்டுவர வேறொரு தந்திரத்தைக் கையாள முயன்று, "பூவழகி! கடைசியில் உன் தந்தையின் எண்ணம் ஈடேறவில்லையே!" என்று கேட்டான்.

"உம்?" என்று சந்தேகம் சொட்டும் கேள்விச் சத்தம் மட்டும் எழுந்தது பூவழகியிடமிருந்து.

"உன் தந்தை..." என்றான் மீண்டும் இளஞ்செழியன்.

"அவருக்கென்ன?" இந்த முறை சற்று உஷ்ணமாகவும் திடமாகவும் எழுந்தது கேள்வி.

"அவர் எதற்காக என்னை வீட்டைவிட்டு வெளியே அனுப்பினார்?"

"காரணம் உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே."

"உனக்கும் தெரியுமல்லவா?"

"உம்."

"பின் சொல்லேன்?"

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அதுவரை அவளுக்கு இருந்த கோபத்தை வெட்கம் ஓரளவு வெட்டிவிட்டதால் மௌனமே சாதித்தாள்.

"நீ பெரிய பெண்ணாம்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"உம்."

"நீ வயது வந்த பெண்..."

"ஊஹூம்!"

"அப்படியென்று உன் தந்தை சொன்னார்."

"ஓகோ!"

"உலகம் கொடியதாம்."

"சந்தேகமென்ன?"

"நீ இருக்கிற வீட்டில் நான் இருக்கக்கூடாதாம்."

பேச்சின் போக்கைப் புரிந்துகொண்ட பூவழகி அந்த முறைப்பிள்ளையின் சாமர்த்தியத்தை நினைத்து மெள்ளப் புன்முறுவல் செய்தாள். மேற்கொண்டு கேட்டான் இளஞ் செழியன், "அது நியாயமா பூவழகி?" என்று.

"எது?"

"நீ இருக்கிற வீட்டில் நான் இருக்கக்கூடாதென்பது."

"நியாயந்தான்."

"அத்தனை நாள் இருந்தேனே."

"அதுவும் தவறுதான்."

"இருந்தால் என்ன நேர்ந்துவிடும்?"

பூவழகி இதற்கு என்ன பதிலைச் சொல்லுவாள்? பஞ்சையும் நெருப்பையும் சேர்த்து வைக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவாளா? பூவை அணுகுவது வண்டின் இயல்பு என்று சுட்டிக் காட்டுவாளா? 'வேண்டுமென்று நான்தான் உங்களைப் பொறாமையால் போகச் சொன்னேன்' என்று விளக்குவாளா? எதைச் சொல்லுவாள் அந்தப் பேதை! விவர மறிந்த பெண்ணும் ஆணும் பேசும்போது ஏற்படும் சங்கடங்கள் இறுதியில் மௌனத்தையே விளைவிக்கு மாதலால் மீண்டும் மௌனமே சாதித்தாள் அவள். அந்த மௌன நிலைக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட இளஞ் செழியன் மட்டும் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடாமல் மெள்ளச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான்: "பூவழகி! வயது வந்த பெண் இருக்கிற வீட்டில் நான் இருக்கக்கூடாதென்று உன் தந்தை என்னை விரட்டினார். ஆனால் அவர் எண்ணம் ஈடேற வில்லையே. இதோ என் முறைப்பெண் என் அருகில் தனித்து நிற்கிறாளே. நம்மைப் பிரிக்க ஆண்டவனுக்கு இஷ்டமில்லை பூவழகி. நாம் சிறிதும் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் நம்மை ஒன்றுசேர்த்துவிட்டன பார். பூம்புகாரின் முக்கிய நிலைகளை யெல்லாம் யவனர்கள் ஆக்கிரமித்து வருகிறார்கள். அதிலிருந்து பூம்புகாரைக் காக்கவே அவர்கள் ராணியை நான் தூக்கிவந்தேன். அந்த முயற்சி தோற்றது. ஆனால் என் அதிர்ஷ்டம் வென்றது. நீ என்னிடம் கிடைத்துவிட்டாய். என்ன சொல்கிறாய் இப்பொழுது?"

பூவழகி நகைத்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறாய் பூவழகி?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன் காரணம் புரியாமல்.

"நீங்கள் பேசும் பேச்சு..."

"அதற்கென்ன?"

"நாட்டுப் பற்றுள்ள பேச்சாகக் காணோம்."

"காதல் பற்று இருக்கிறது."

"இல்லை."

"வேறென்ன இருக்கிறது?"

"பெண்ணைக் களவாடுபவன் பேச்சாயிருக்கிறது."

"சே! சே!"

"நீ என்னிடம் கிடைத்துவிட்டாய். உன் தந்தையின் எண்ணம் ஈடேறவில்லை என்பதெல்லாம் என்ன பேச்சு? எதைக் குறிக்கிறது?"

அவள் பேச்சு கோபமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் குரலில் கோபத்துடன் ஆசையும் கலந்திருந்ததை இளஞ்செழியன் கவனித்தான். பெண்களின் சுபாவமே அது. அவர்கள் ஆசைக்குக் கோபம் ஒரு மெல்லிய திரை. அதை ஆண் மகன் கிழித்துப் பலவந்தமாக உள்ளே நுழைய வேண்டும் என்பது அவர்கள் எண்ணம் எழுப்பும் அவா. அந்தப் பலவந்தத்தில்தான் இருவரும் இன்பத்தைக் காண்கிறார்கள். எட்டும் பழத்தைவிட எட்டாத பழத்துக்கு இனிப்பு அதிகம். முயற்சியின் கஷ்டம் அதற்குள்ள மதிப்பை ஒன்பது மடங்காக்குகின்றது. பிணக்கின் தத்துவமே இதுதான். இந்தத் தத்துவத்தை உணர்ந்திருந்த இளஞ்செழியன் டைபீரியஸை மறந்தான். யவன ராணியை மறந்தான். பிரும்மானந்தர் சுட்டிக் காட்டிய ஆபத்தான நிலையைக் கூட மறந்தான். அவனும் அவளும் அப்போதிருந்தது தனி உலகம்! வேறு யாருமே இல்லாத ஓர் இன்ப உலகம்!

இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அவகாசம் இருந்திருந்தால் அந்த உலகம் பெரிதும் விரிவடைந்திருக்கும். ஆனால் அந்த உலகத்துக்குள்ளே பிரும்மானந்தர் தடதடவென்று நுழைந்தார். அவருடன் இன்பவல்லியும் பூவழகியின் வேறிரு தோழிகளுங்கூட மடமடவென நுழைந்தார்கள். பிரும்மானந்தர் வரும்போது தோழியர்களை மட்டும் கொண்டு வராமல் சின்னஞ்சிறு அகல் விளக்கொன்றையும் கொண்டு வந்திருந்தமையால் காதலரிருவரின் கனவுலகம் பிறந்த நேரத்தில் அஸ்தமனமும் ஆகிவிட்டதன் விளைவாக இருவரும் சங்கடப்பட்ட பார்வையுடன் பிரும்மானந்தரை நோக்கினார்கள்.

பிரும்மானந்தரின் சின்னஞ்சிறு கண்களும் படைத்தலைவனையும் அந்த வேளிர் குலப் பேரழகியையும் ஒரு முறை துரிதமாகவே நோக்கி, அவர்கள் மனநிலையை எடை போட்டு விட்டனவாகையால் அவர் நமட்டு விஷமமாகப் புன்முறுவல் செய்துவிட்டு, ஒரு கையில் கொண்டு வந்திருந்த அகல் விளக்கை ஓர் ஓரத்திலும், இன்னொரு கையிலிருந்த துணி மூட்டையை இன்னொரு பக்கத்திலும் வைத்தார். பிறகு இளஞ்செழியனை நோக்கி, "படைத்தலைவர் மன்னிக்க வேண்டும்" என்றும் சொன்னார்.

"எதற்கு?" என்று கேட்டான் படைத் தலைவன்.

"சிறிது நேரமாகிவிட்டது வருவதற்கு."

"அதனாலென்ன!"

"ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போய்விடவில்லை. இருந்தாலும் அதிக நேரம் தாமதிக்க அவகாசமில்லை படைத் தலைவரே. இப்பொழுது புகார் இருக்கும் நிலைமை என்னவென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லமுடியாது. இளஞ்சேட்சென்னி இறந்து விட்ட செய்தியும் திருமாவளவன் மறைந்துவிட்ட செய்தியும் ஏககாலத்தில் கிடைத்திருக்கிறது இவ்வூருக்கு. அதே இரவில் யவனராணி ஒருத்தியும் யவனர் படைத் தலைவன் ஒருவனும் இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள். பூம்புகாரில் கோட்டைத் தலைவனுக்கு சம அதிகாரமுள்ள படைத்தலைவர் நீர் ஒருவர்தான். உமது படைகளோ காவிரிக்கு அக்கரையில் இருக்கின்றன. இந்த அனுகூல நிலையை யவனர்கள் கைக்கொள்ளப் போகிறார்களா அல்லவாவென்பது தெரியாது. ஆனால், பூம்புகாரில் அவர்கள் வசிக்கும் மருவூர்ப்பாகத்தை மட்டுமின்றி பட்டினப்பாக்கத்தையும் கைப்பற்றப் போவதாக மாரப்பவேள் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார்."

"யார்? பூவழகியின் தந்தையா?"

"ஆம், புகார் எப்பொழுதும் மாற்றார் கைவசமாகலாம் என்று அவருக்குச் செய்தி கிடைத்ததால் தம் மகளையே எனக்குத் தகவல் தெரிவிக்க அனுப்பினார். இல்லாவிட்டால் பூவழகி இரவில் இங்கு வருவாளா?"

"இத்தனையையும் அறிந்திருந்தும் யவன ராணியை எதற்காக டைபீரியஸுடன் அனுப்பச் சொன்னீர்கள்? அவளைக் கொல்வதாகப் பயமுறுத்தித்தானே நான் யவன வீரர்களிடமிருந்து தப்பி வந்தேன்? அதே தந்திரத்தைக் கையாண்டிருந்தால் பூம்புகார் விஷயத்திலும் அவர்கள் கையைத் தேக்கியிருக்கலாமே?"

மங்கலான அகல் விளக்கொளியில் சிறு கண்கள் பளபளக்கப் படைத்தலைவனை நோக்கிய அடிகள் சொன்னார்: "படைத்தலைவரே! உமது வீரத்தைப்பற்றியோ கண்களின் கூர்மையைப்பற்றியோ எனக்குச் சந்தேகம் சிறிதும் இருந்ததில்லை. ஆனால், இன்றிரவு பூவழகியைக் கண்ட உணர்ச்சிப் பெருக்கால் உமது கண்கள் பார்வையிழந்து விட்டன. காதலன் குருடன் என்ற தமிழ்ப்பழமொழியை மெய்ப்பித்து விட்டீர். டைபீரியஸின் நிழல், கூடத்தின் வெளித் தாழ்வாரத்தில் விழுந்தவுடனே நான் எச்சரிக்கையடைந்தேன். அவன் கதவின் மறைவில் வந்த பின் என் கண்கள் சாளரத்தைத் துழாவின. யவனர் இருவர் கையில் கட்டாரிகளுடன் நின்றிருந்தார்கள். டைபீரியஸ் எதற்கும் தயாராக வந்திருந்தான். நீர் சிறிது எதிர்ப்பைக் காட்டியிருந்தால் சாளரத்தின் மூலம் இரு கட்டாரிகளில் ஒன்று உமது மார்பிலும் இன்னொன்று என் மார்பிலும் பாய்ந்திருக்கும். இருவரும் மேலுலகை அலங்கரித்திருப்போம். ஆனால், அதற்கு வேளை வரவில்லை. ஆகையால்தான் ராணியைப் போகவிட்டேன். தவிர, டைபீரியஸுடன் இரண்டு வீரர்கள் தான் வந்திருப்பார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? ஆசிரமம் ஒருவேளை சூழப்பட்டிருக்கலாம். அவன் பூவழகியைப் பார்த்த பார்வையும் எனக்குப் பெரிதும் சந்தேகமாயிருந்தது. எதற்கும் நாம் மடத்திலிருந்து சீக்கிரம் தப்பிச் செல்ல வேண்டும் என்று மட்டும் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்."

அடிகள் சொன்னதைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் மட்டுமன்றிப் பூவழகியும் பிரமித்து நின்றாள். அவர்கள் பிரமிப்பைச் சட்டை செய்யும் நிலையில் இல்லாத

பிரும்மானந்தர் அடுத்த அறைக்கு மீண்டும் சென்று, பெரும் பட்டாக்கத்தியுடன் திரும்பிவந்து அதை இடது கையால் சிறிது கூர் பார்க்கவும் முனைந்தாராகையால், அடிகள் சண்டைக்கு ஆயத்தம் செய்து கொள்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட இளஞ்செழியனும் தனது வாளை உருவிக் கையில் பிடித்துக் கொண்டான். வலது கையில் வாளையும் இடது கையில் அகல் விளக்கையும் எடுத்துக்கொண்ட அடிகள், "படைத்தலைவரே! நான் முன்னால் செல்கிறேன். நீர் கடைசியில் வாரும். நம் இருவருக்கும் இடையில் பெண்கள் வரட்டும். பின் தொடருபவர் யாராயிருந்தாலும் தாட்சண்யமின்றி வெட்டித் தள்ளுங்கள். இன்பவல்லி, அந்தத் துணி மூட்டையை நீ எடுத்துக்கொள்" என்று உத்தரவிட்டு முன்னே நடந்தார்.

"அடிகளே!" என்று படைத்தலைவன் அவரைச் சற்றுத் தடை செய்தான்.

"ஏன்?"

"வாயிலில்..."

"வீல் என்று சத்தம் கேட்டதே அதைச் சொல்கிறீரா?"

"ஆமாம்."

"அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்."

"யாரையாவது கொன்று போட்டிருந்தால்?"

"அங்கு சாகக் கூடியவர்கள் யாருமில்லை."

"அப்படியானால் அந்தக் கதறல்?"

"ஏன் சீடன் கத்தியிருக்கிறான்."

"சீடனா?"

"ஆமாம், பூவழகி செய்தி கொண்டு வந்தவுடனேயே சீடர்களை நாலு பக்கத்திலும் காவல் போட்டேன். ஆபத்து வந்தால் அலறும்படியும் சொல்லி வைத்தேன்."

"டைபீரியஸ் அவனைக் கொன்றுவிடப் போகிறானே!"

"என் சீடர்கள் அப்படி எளிதில் சாகக்கூடியவர்களல்ல படைத்தலைவரே! அப்படியே இருந்தாலும் நாம் என்ன

செய்ய முடியும். நாட்டு நன்மைக்கு அவர்கள் செய்ய வேண்டிய தியாகம் அது" என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டு மேற்கொண்டு பேசாமல் பிரும்மானந்தர் முன்னே வழிகாட்டிச் சென்று அடுத்த அறையில் தரையில் உட்கார்ந்து கீழே இருந்த இரும்புக் கதவைத் திறந்துவிட்டு அடியில் தெரிந்த படிகளில் இறங்கினார்.

சுரங்க வழி மிகச் சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட இளஞ்செழியன், பிரும்மானந்தர் எந்தச் சமயத்திலும் எதற்கும் தயாராக இருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, 'அடடா! இவர் துறவறம் பூணாமல் இருந்தால் நாட்டுக்கு எவ்வளவு நன்மையாக இருக்கும்!' என்று எண்ணினான்.

சுரங்கப் பாதையின் சுத்தத்தைக் கவனித்த பூவழகியும் ஆச்சரியத்தால் தன் விழிகளை அகல விரித்து, "அடிகளே! இது இருப்பது எனக்கு இத்தனை நாள் தெரியாதே" என்றாள்.

"எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டால் இந்தப் பாதைக்கு அவசியமே இருக்காதே பூவழகி" என்று பதில் சொன்ன பிரும்மானந்தர், நீண்டநாள் பழக்கத்தில் ஏதோ மடத்தில் நடமாடுவது போலவே இந்தச் சுரங்க வழியில் நடந்து சென்றார். சுமார் ஒன்றரை நாழிகைக்கு மேலாகக் கீழும் மேலும் இறங்கி ஏறிய பின்பு தலைக்கு மேலே தெரிந்த ஒரு பெரிய இரும்புக் கதவை இரு கைகளாலும் நகர்த்திய அடிகள், அதன் மேல்தட்டைத் தாவிப்பிடித்து வெகு லாகவமாக ஏறியதன்றி, பெண்கள் கைகளைப் பிடித்துத் தூக்கி ஒவ்வொருவராக மேலே ஏற்றியும் விட்டார். கடைசியாக இளஞ்செழியனும் மேல்தட்டைத் தாவிப் பிடித்து ஏறித் தரையில் காலை வைத்து நிமிர்ந்து நின்றதற்கும் மணி வண்ணன் கோட்டத்துப் பெரிய மணிகள் பொழுது புலர் வதை உணர்த்த 'டணார்,' 'டணார்' என்று பெரிதாகச் சப்திப்பதற்கும் சரியாயிருக்கிறது.

சுற்றுமுற்றுமிருந்த பாறாங்கல் சுவர்களையும் எதிரே தெரிந்த முதுகுப்புறப் பிம்பங்களையும் கண்ட இளஞ் செழியன் மணிவண்ணன் கோட்டத்தின் கர்ப்பக் கிரகத்தில் தானும் மற்றவர்களுமிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டானாகை யால், "அடிகளே! இது கர்ப்பக்கிரகமல்லவா!" என்று வினவினான்.

"ஆமாம் படைத்தலைவரே! இதற்கும் அடியவன் மடத்துக்கும்தான் சுரங்கமிருக்கிறது."

"சன்னிதானமாயிற்றே!"

"உலகமே ஆண்டவன் சன்னிதானம் படைத்தலைவரே. இந்தக் கர்ப்பக்கிரகமும் உலகத்தில் ஒரு இடம். இந்தச் சுரங்கத்தை மன்னர்கள் தப்புவதற்காகக் காட்டியவர் ஒரு மகான். இந்த மணிவண்ணன் சிலையையும் கோட்டத்தையும் நிர்மாணித்த என் தந்தைதான் இந்தச் சுரங்கப் பாதையையும் சிருஷ்டித்தார்."

"தங்கள் தந்தை ஒரு சிற்பியா?"

"ஆமாம் படைத்தலைவரே! எங்கள் பரம்பரையே சிற்பிகள் பரம்பரை."

"ஆனால் தாங்கள்..."

"ஏன் நானும் சிற்பிதான். ஆனால் அந்தத் தொழிலுக்கு நேரமில்லை" என்று கூறிய பிரும்மானந்தர் மேற்கொண்டு பேசாமல், கையிலிருந்த மூட்டையை அவிழ்த்துப் பல காவி உடைகளை எடுத்து ஒவ்வொருவருக்கும் அளித்து, "இதை அணிந்து கொள்ளுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டு, "பூவழகி! நீயும் உன் சேடிகளும் அப்படிப் பிராட்டியின் சிலைப்பக்கம் செல்லுங்கள்" என்று மறைவான இடத்தையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

பெண்கள் சென்றதும் பிரும்மானந்தர் இளஞ் செழியனை நோக்கி, "படைத்தலைவரே! பண்டார உடைகளைச் சீக்கிரம் அணியுங்கள். கதவு திறக்க இன்னும் அரைநாழியே இருக்கிறது. கதவு திறக்கும் நேரத்தில் நாம் கதவு மறைவில் நின்றுகொண்டால் மணிவண்ணனுக்குப் பூச்சொரியும் அடிகளார் திருக்கூட்டம் கும்பலாக உள்ளே நுழையும். அந்தக் கும்பலில் நாமும் கலந்துகொள்ளலாம்.

அவர்கள் வெளியே செல்லும்போது மாற்று உடையில் நாமும் செல்லலாம்" என்று தமது திட்டத்தை விவரித்தார்.

அடிகளின் ஏற்பாடுகளைக் கண்டு வியந்துபோன படைத்தலைவன், பதிலேதும் சொல்லாமல் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டான். பூவழகியும் தோழிகளும் சன்னியாசினிகளாக மாறியதும், தமது கத்தியையும் இளஞ்செழியன் கத்தியையும் மட்டும் வைத்துக் கொண்ட பிரும்மானந்தர் பெண்களின் துணி, நகை, இளஞ்செழியன் ஆடைகள் ஆகிய அனைத்தையும் மூட்டையாகக் கட்டிச் சுரங்கப் பாதையில் எறிந்து இரும்புக் கதவையும் மூடியதன்றி, அடுத்து நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையைப்பற்றிப் பெண்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

பொழுது புலர்ந்தது. மணிவண்ணன் கோட்டத்தின் உதயதாரைகள் இன்பமாக ஊதப்பட்டதால் மதில்கள் எங்கும் எதிரொலி செய்து ஊரையே நாதமயமாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அடிகளார் திருக்கூட்டம் பெருங்கூட்டமாக உள்ளே நுழைந்து, மணிவண்ணனுக்கு மலர்சொரிந்து பல்லாண்டு பாடியது. எல்லோருக்கும் ஒருபடி உயர்ந்த குரலில் பிரம்மானந்தரும் பெருமாளுக்கு வாழ்த்துப் பாடிய போது அவர் காஷாய உடைக்குள்ளே மறைந்திருந்த பெரும் பட்டாக்கத்திகூட ஆனந்தத்தால் சற்றே அசைந்தது.

பூசை முடிந்து திரும்பிய அடிகளார் திருக்கூட்டத்தோடு கலந்து கோவிலைவிட்டு வெளியேறிய பிரும்மானந்தர் கூட்டமும் மற்றவர்களோடு நாமாவளி பாடிக் கொண்டு வீதியில் சென்றது. வீதியின் மூலையொன்றில் திரும்பியதும் பிரும்மானந்தர் தனித்து விலகி மற்றவர்களையும் விலகும்படி சைகை செய்ததன்றி, சற்று தூரத்தில் வேகமாக அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த இரட்டைப் புரவி ரதமொன்றில் எல்லோரையும் ஏறும்படி கண்களால் ஜாடையும் காட்டினார்.

ரதத்தைச் செலுத்தி வந்தவனும் அடிகள் ஜாடையைப் புரிந்துகொண்டு ரதத்தை ஒரு பக்கமாக நிறுத்தவே

எல்லோரும் ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டார்கள். எல்லோரும் ஏறியதும் கடைசியாகத் தாமும் ஏறிக்கொண்ட பிரும்மானந்தர், "அப்பனே! படகுத் துறைக்கு ஓட்டு. புரவிகள் ஆமை நடையில் செல்லவேண்டும்" என்று உத்தரவிடவே ரதமும் கன வேகமாகப் பாதையில் தூள் பறக்கச் செல்லத் தொடங்கியது. ரதம் செல்லத் தொடங்கியதும், 'இனி பயமில்லை' என்ற காரணத்தால் ஆழ்ந்த யோசனையில் இறங்கிவிட்ட பிரும்மானந்தர் மனம் மட்டுமன்றி மற்றவர்கள் மனமும் முதல்நாளிரவின் நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டுப் பலதரப்பட்ட எண்ண அலைகளால் தாக்குண்டு கிடந்ததால் படகுத் துறைக்குச் செல்லவேண்டிய அந்த ரதம் பாதை திரும்பி வேறு மார்க்கத்தில் வெகுவேகமாகச் செல்ல முற்பட்டதை யாருமே கவனிக்கவில்லை.

13. அதோ அந்த முத்துக்கள்!

கீழ்க்கடலில் காலைக் கதிரவன் பெரிய நெருப்புப் பந்துபோல் எழுந்து, நீர்மட்டத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு தலையை வெளியே நீட்டியதால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் பெரு மதில்கள் பொன்னிறம் பெற்றுப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டனவென்றாலும், மதில்களின் உயரத்தின் காரணமாக ஊருக்குள் மட்டும் இளவெயில் புகாமலே இருந்தது. அப்படி ஊருக்குள் வெயில் புக நேரமாகவில்லையென்றாலும் பூம்புகாரின் உயரிய உப்பரிகைப் பொந்துகளில் வாசம் செய்து கொண்டிருந்த நானாவர்ண பட்சி ஜாலங்கள் பொந்துகளிலிருந்து வெளியே தலைநீட்டியும், உப்பரிகைத் தாழ்வறைகளில் உல்லாச நடைபோட்டும், சிவ்வென்று பறந்து பறந்து உட்கார்ந்து இன்பமாகக் கூவியும் ஆதவன் எழுந்து விட்டான் என்பதை மக்களுக்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஆரம்பத்தில் மென்மையாகக் கூட்டப்படும் சுருதி, விரல் அழுந்த அழுந்த, இசையின் வேகம் வலுக்க வலுக்க, கமக சப்தங்கள் பெரிதாகக் கேட்கும் வண்ணம், ஜீவாவின்

சுரசுரப்பையும் கலந்துகொண்டு உயிர்த்துடிப்புடன் ஒலிப்பதைப் போலவே, உதயகாலத்தின் ஆரம்பத்தில் பட்சி ஜாலங்களின் இன்ப சப்தங்களாலும், அடிகளார் திருக் கூட்டங்களின் நாமாவளிகளாலுமே சூழப்பட்ட காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் இரு பகுதிகளும் வினாடிகள் ஏற ஏற, மக்கள் நடமாட்டத்தாலும், வேகமாகச் சென்ற குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தங்களாலும், மெள்ள மெள்ளத் திறக்கப்படும் பண்டகச் சாலை கடைகளின் ஊழியர் கூச்சலாலும் நிரம்பி, புகார் விழித்துவிட்டது என்பதை அறிவுறுத்தின. பட்டினப் பாக்கத்தின் அரச வீதியிலும், அந்தணர் வீதியிலும், திருமஞ்சனத்தார் வேளமென்ற அரச ஊழியர் இல்லங்களின் வரிசைகளிலும் ஜன நடமாட்டம் மட்டுமன்றி ரதங்களின் போக்குவரத்தும் ஏற்பட்டுவிட்டபடியால், பிரும்மானந்தரின் ரதத்தை வெகு வேகமாகத் தாண்டி வேறு பல ரதங்களும், வண்டிகளும் உருண்டோடியதல்லாமல் ஆயுதம் தரித்த குதிரை வீரர்களும் அந்த ரதத்தைத் தாண்டிச் சென்றாலும் ரதத்துக்குள்ளிருந்தவர்கள் துறவிகள் என்ற காரணத்தால் யாரும் அந்த ரதத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்தபடி என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றித் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்த அடிகளும் ரதங்களை ஓட்டுபவர்களோ, குதிரை வீரர்களோ தங்களைக் கவனிக்காமல் செல்வதைப் பார்த்து ஓரளவு மகிழ்ச்சி கொண்டாரானாலும் ரதம் செல்லும் திக்கை மட்டும் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டதல்லாமல், ரதத்தை ஓட்டுபவனிடம் எந்தவிதப் பேச்சையும் கொடுக்காமல் மௌனமாக இருந்தார்.

பட்டினப்பாக்கத்திலிருந்த மணிவண்ணன் கோட்டத்தி லிருந்து படகுத்துறைக்குச் செல்ல வேண்டுமானால், பட்டினப்பாக்கத்துக்கும் மருவூர்ப்பாக்கத்துக்கும் இடையே யிருந்த நாளங்காடி இடைநிலத்தை அடைந்து பிறகு தெற்கே திரும்பி, காவிரி நதி புகாரை அணைந்து நிற்கும் பகுதிக்குச் செல்லவேண்டும். ஆனால் பட்டினப்பாக்கத்தின் வீதிகளைக்

கடந்து மரங்களடர்ந்த வர்த்தகச் சாலைக்குள் புகுந்த பின்பும் ரதம் தெற்குப்புறம் திரும்பாமல் வடக்குப் புறமாக நேர் எதிர்திக்கில் வேகமாகச் சென்றதை அடிகளோ சோழர்படை உபதலைவனோ நீண்ட நேரம் கவனிக்காவிட்டாலும் அவர்களைப்போல் அதிகக் கொந்தளிப்படையாதிருந்த இன்பவல்லி மட்டும் ரதம் திசை மாறி ஓடுவதைக் கவனித்துவிட்டாளாகையால், மெள்ளப் பூவழகியைக் கையால் அசக்கித் திசையை விழிகளால் சுட்டிக் காட்டி எச்சரிக்கை செய்தாள். உணர்ச்சி அலைகளிலிருந்து விடுபட்ட பூவழகியும் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டதும் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தவிக்கலானாள். அடிகள் அப்போதுதான் மோன நிலையில் ஆழ்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டு விட்டாராகையால் அவருக்கு ஜாடை காட்ட முடியாது. தொடுவதும் பெண்மைக்கும் விரோதம். இளஞ் செழியனோ கண்களை மூடாவிட்டாலும் அவன் புத்தி இந்த உலகத்தில் இல்லை என்பதைக் கண்கள் நிரூபித்தன. வாய் திறந்து அழைத்தால் ரதம் ஓட்டுபவன் தெரிந்து கொள்வான். இந்தத் தர்மசங்கடமான நிலையில் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திகைத்த பூவழகிக்கு இளஞ்செழியனைத் தொட்டு அழைப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பது புரிந்தே இருந்தது.

'அவரைத் தொடவா!' நினைக்கும்போதே நாணத்தால் அவள் முகம் சிவந்து உண்மையிலேயே செந்தாமரை ஆயிற்று. ரதத்துக்குள் இடநெருக்கடி அதிகமாயிருந்ததாலும், பிரும்மானந்தர் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு விட்டபடியாலும், தோழிகளும் ரதமோட்டுபவனை நெருங்கி ஒதுங்கிவிட்டதாலும், பூவழகியும் இளஞ்செழியனும் ஒருவர் உடல் ஒருவர்மீது படவே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். ரதத்தின் அசைவுகள் வேறு அவர்கள் உடல்களை அசைத்து அசைத்து மோதவிட்டு வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மையால் இருவர் உணர்ச்சிகளும் ஊசிமுனையில் நின்றன. இடிபட்ட தோள்களும் உராய்ந்த கால் விரல்களும் எத்தனை

இலக்கியங்களைப் பேசிக்கொள்ள முடியும் என்று அவ்விரு வரும் சில வினாடிகளில் உணர்ந்து கொண்டார்களாகையால் இருவருக்கும் ரதத்தைவிட்டு இறங்கும் யோசனை சிறிதும் இல்லாதிருந்திருந்தது. போதாக் குறைக்கு அந்த முறைப் பிள்ளை ரதத்தின் அசைவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு செய்ய முயன்ற சேஷ்டைகளையும் எண்ணி வெட்கத்தாலும் ஆசையாலும் நிலைகுலைந்திருந்தாள் பூவழகி. அவன் கை அத்துமீறிய சமயங்களில் அதைத் தடை செய்பவள் போல் ஒதுக்கித் தள்ளிக் கொண்டிருந்த பூவழகி, இன்பவல்லியின் எச்சரிக்கைக்குப் பிறகு தானாக அவனை எப்படித் துணி வுடன் தொடுவாள்?

'நானாக அவரைத் தொட்டால் அவர் ஏதாவது தவறாக..' என்று பொருள்பட இன்பவல்லிமீது ஒருமுறை தன் அழகிய விழிகளை நாட்டினாள் வேளிர்குலப் பேரழகி.

'வெட்கத்துக்கு இது சமயமல்ல. தொட்டு எச்சரிக்கை செய்யுங்கள்' என்று குறிப்பிடுபவளைப் போல் கண்ஜாடை காட்டிய இன்பவல்லி, ரதம் செல்லும் திசையைக் கையாலும் சுட்டிக் காட்டினாள்.

பூவழகியும் யோசித்து, தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அவனை லேசாக அசக்கி, ரதம் செல்லும் திசையைச் சுட்டிக்காட்டினாள். விஷயத்தை அப்பொழுதே உணர்ந்து கொண்டே இளஞ்செழியனும் அடிகளின் பாதங் களைத் தன் கையால் அளவுக்கு மீறி வருடி, அவர் மோன நிலையைக் கலைத்து, ரதம் செல்லும் திசையைக் கண்களால் காட்டினான். உண்மையை அறிந்த பிரும்மானந்தர் முதலில் சற்றுக் கலவரம் அடைந்தாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், பூவழகியின் பணிப் பெண்களைச் சற்றுப் பின்னடையச் சொல்லி தாம் மட்டும் முன்னுக்கு நகரவே, அவரது பெரும் பாரத்தில் புரவிகளின் கழுத்திலிருந்த பெரும் கயிறுகளும் இரும்புச் சங்கிலிகளும் நன்றாக இறுகவே புரவிகள் வேகம் தடாலென்று தடைப்பட்டது. ரதத்தை ஓட்டியவனும் இதைக் கவனித்துவிட்டானாகையால்

குதிரைகளின் சேணத்தை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு மற்றொரு கையால் அடிகளைப் பின்னுக்குச் செல்லும்படி சைகை செய்தான்.

அடிகள் ஏதும் புரியாதவர்போல் பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கி, "அப்பனே! என்ன சொல்கிறாய்? புரிய வில்லையே" என்றார்.

"பின்னுக்குச் செல்லும்." கரகரப்பான அடித் தொண்டையிலிருந்து வந்தது பதில்.

ரதத்தை ஓட்டுபவன் வேண்டுமென்றே குரலை மாற்றிப் பேசுகிறானென்பது பிரும்மானந்தருக்கு மட்டுமின்றி, மற்றவர்களுக்கும் புரிந்துவிட்டதால் இளஞ்செழியன் தன் ஆடையில் மறைத்து வைத்திருந்த உடைவாளை எடுக்கத் தொடங்கினான். வாளை எடுக்க வேண்டாமென்று சைகை செய்த அடிகள் ரதம் ஓட்டுபவனை இன்னும் சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்து, "ஏன் பின்னுக்குப் போக வேண்டும் அப்பனே! முன்பாரம் நிரம்ப இருக்கின்றதோ?" என்று மீண்டும் பேச்சுக் கொடுத்தார்.

"ஆம். முன்பாரம் அதிகம்தான். பின்னுக்கு நகருங்கள்" என்றான் சற்றுக் கோபத்துடன் ரதமோட்டி.

"நகருவதைப் பற்றி ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால்.." என்று தொடங்கினார் பிரும்மானந்தர்.

"பேச அவகாசமில்லை. சொன்னபடி செய்யுங்கள்" என்றான் ரதமோட்டி.

"நான், சொன்னபடி நீ செய்யவில்லையே அப்பனே!"

"ஆம்."

"படகுத் துறைக்கல்லவா ஓட்டச் சொன்னேன்."

"ஆம்."

"பின் ஏன் ஓட்டவில்லை?"

"காரணமிருக்கிறது?"

"என்ன காரணம்?"

"இப்பொழுது சொல்ல முடியாது. சொல்ல அவகாசமு மில்லை."

"எங்களை எங்கே கொண்டுபோக உத்தேசம்?"

"போன பின்பு தெரியும்."

"படகுத் துறைக்கு ஓட்டமாட்டாய்?"

"ஊஹூம்."

"அப்படியானால் சேணத்தை என்னிடம் கொடு, நான் ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறேன்."

"கொடுப்பதற்கில்லை."

"ஏன்?"

ரதமோட்டியின் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்ததால், "அடிகளே, உம்முடன் பேச அவகாசமில்லை, பின்னால் நகர்ந்தால் வண்டி நகரும். இல்லையேல்..." என்று பேச முற்பட்ட ரதமோட்டியின் கழுத்தைக் கண் மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்திற்குள் பிரும்மானந்தரின் உலக்கைக் கை நெரிக்க முற்பட்டதால் அவன் மூச்சுத் திணறி, பின்புறமிருந்த தோழிகள்மீது சாய்ந்தான். அப்பொழுதே ரதமோட்டியின் முகத்தைப் பார்த்த பிரும்மானந்தர் மட்டுமன்றி இளஞ் செழியனும் பெரும் வியப்பெய்தி, "யார் ஹிப்பலாஸ்! நீயா!" என்று ஏக காலத்தில் கூவினார்கள்.

பண்டார உடையை அணிந்து தலையையும் பெரும் தலைப்பாகையினால் மறைத்திருந்த ஹிப்பலாஸும் மெள்ள அடிகளாரின் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு, "சுவாமி களுக்குக் கொலைப் பழக்கம் உண்டென்று இதுவரையில் தெரியாது படைத் தலைவரே" என்று சொல்லிக் கொண்டு முக்கி முனகி ரதமோட்டும் ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்தான்.

"ஹிப்பலாஸ்! நாம் எங்கு போகிறோம்?" என்று ஏதும் விளங்காமல் கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"மருவூர்ப்பாக்கத்துக்கு."

"படகுத்துறைக்கு?"

"இப்பொழுது போக முடியாது."

"மருவூர்ப்பாக்கத்தில்..."

"ஆபத்துக் குறைவு, எல்லாம் பிறகு பேசிக்கொள்வோம்" என்று கூறிவிட்டு, பிரும்மானந்தரைப் பழையபடி பின்னால் போகச் சொல்லிவிட்டுக் குதிரைகளை வாயு வேகத்தில் செலுத்தினான் ஹிப்பலாஸ். ரதமும் நாளங்காடியின் வடகோடியைக் கடந்து மருவூர்ப்பாக்கத்தில் நுழைந்து பல தெருக்களை வளைந்து வளைந்து கடந்து, வீடுகள் மிக நெருக்கமாகவுள்ள பண்டங்கள் வைக்கப்படும் உக்கிராண நிலையங்களுக்கு வந்து சேர்ந்ததும், ஒரு பெரிய மாளிகைக்கு முன்பாக ரதத்தை நிறுத்திய ஹிப்பலாஸ், கீழே இறங்கி, மூடப்பட்டிருந்த அந்த மாளிகைக்கதவை இருமுறை பலமாகத் தட்டியதும், கதவு திறக்கப் பட்டது. கதவைத் திறந்தவுடன் ஏதோ ரகசியமாகப் பேசிய ஹிப்பலாஸ் மீண்டும் ரதத்துக்கு வந்து மற்றவர்களை இறங்கச் சொல்லி உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

"பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
தொல்கொண்டித் துவன்றுறிக்கை"

என மருவூர்ப்பாக்கத்தின் வணிகர் குடியிருப்புப் பகுதியைப் பற்றிப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. அதாவது, 'பல பண்டங்களுக்கும் லாபத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் நாணயம் மிக்க வணிகர்கள் பழமையான பொருள்களைச் சேமித்துப் பத்திரப்படுத்தியுள்ள நெருக்க மான வீடுகளையுடையது பாக்கம்' என்று பட்டினப்பாலை விவரிப்பதற்கிணங்க, இடைவெளியே யில்லாத நெருக்கமான இல்லங்களை இருபுறமும் உடைய அந்த வீதியில் நுழையும் யாரையும் தேடுவது மிகக் கஷ்டம். வீடுகள் இரட்டை சாரியில் நெருக்கமாயிருந்ததல்லாமல் மாளிகையின் உட்புறங்களிலும் கட்டுகள் பல இருந்தால், உள்ளே புகுந்து ஒவ்வொரு இல்லத்தையும் அலச ஜாம நேரமாவது பிடிக்கும்.

இவையனைத்தையும் நொடிப் பொழுதில் புரிந்து கொண்ட பிரும்மானந்த அடிகள், ஹிப்பலாஸைப் பகிரங்க

மாகவே மெச்சத் தொடங்கி, "ஹிப்பலாஸ்! ஒளிந்திருக்க இதைவிடத் தகுதியான இடம் கிடையாது" என்று சிலாகித்தார்.

ஹிப்பலாஸ் பதிலேதும் சொல்லாமல் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு உக்கிராண அறைகளைத் தாண்டி மாடிப் படிகளில் ஏறிச் சென்றான். அவனுக்கு முன் சென்றவன் மாடியை அடைந்ததும் ஒரு பெரும் அறையின் கதவைத் திறந்து விட்டு 'உள்ளே போகலாம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை வணங்கினான். பூவழகி, இன்பவல்லி, மற்றுமிரு தோழிகள், பிரும்மானந்தர், இளஞ்செழியன் இவர்கள் அனைவரும் ஹிப்பலாஸுடன் உள்ளே நுழைந்ததும் முதல் வழி காட்டியவன் அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

கதவு சாத்தப்பட்டதும் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட ஹிப்பலாஸ் இளஞ்செழியனை நோக்கி, "படைத் தலைவரே! இந்த அறைக்குப் பின்பு நான்கு பெரும் அறைகள் இருக்கின்றன. இந்த மாளிகைக்குச் சொந்தக்காரர்..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனவனை இடைமறித்த இளஞ்செழியன், "யார், அரபுநாட்டு வணிகரா?" என்று வினவினான்.

"ஆம், படைத் தலைவரே! மிகவும் நம்பிக்கையானவர் கூட, நீங்கள் இங்கு பத்திரமாயிருக்கலாம்" என்று பதில் சொன்னான் ஹிப்பலாஸ்.

இளஞ்செழியன் ஹிப்பலாஸை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டான், "ஹிப்பலாஸ்! நீ ஓட்டி வந்தது பிரும்மானந்தர் ஆசிரமத்து ரதமல்லவா?" என்று.

"ஆம், படைத் தலைவரே!"

"உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது அது?"

"அடிகளின் சீடர் கொடுத்தார்."

"ஆசிரமத்தின் கதி எப்படியிருக்கிறது?"

"பழையபடிதான் இருக்கிறது. அங்கு யாருமில்லை."

"டைபீரியஸ்?"

"நீங்கள் தப்பி விட்டதை அறிந்ததும் ராணியையும் தன் வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டான்."

"உன்னைப் பின் தொடர்ந்ததாக டைபீரியஸ் சொன்னானே?"

"பின் தொடர்ந்தது உண்மை. ஆனால் டைபீரியஸ் பின் தொடருகிறான் என்பதை உணர்ந்தவுடனேயே புரவிகளை விட்டு நான் காட்டுக்குள் ஓடிவிட்டேன். பிரும்மானந்தர் மடத்துத் தோட்டத்தைப் பற்றித்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. யார் மறைந்தாலும் தேடிப் பிடிப்பது குதிரைக் கொம்புதான்."

"அது சரி! டைபீரியஸ் என்னைத் தொடராவிட்டால் எப்படி ஆசிரமத்தை அடைந்தான்?"

"படைத்தலைவரே! டைபீரியஸைப் போன்ற புத்திக் கூர்மையுடையவர் உலகத்திலேயே வெகு சிலர். நான் போகும் திசையைக் கொண்டே அவன் மடத்தை அணுகியிருக்க வேண்டும். நானும் மடத்துக்கு அருகிலுள்ள புதரில் மறைந்து நின்றுதான் அங்கு நடக்கும் விஷயங்களைக் கவனித்தேன். நீங்கள் தப்பியதை அறிந்ததும் டைபீரியஸ் ராணியை அழைத்துக் கொண்டு வெகு வேகமாக யவனர் விடுதிகளை நோக்கிச் சென்றான். அவனிருக்கும்போது அடிகளின் சீடனொருவன் அலறினானே?..."

"ஆம்."

"அவனை அலறிய காரணத்தைக் கேட்டான்."

"உம்."

"டைபீரியஸைக் கண்டு பயந்து விட்டதாகச் சீடன் பாசாங்கு செய்தான். அவனைப் பயமுறுத்தியும் பயனில்லாததால் டைபீரியஸ் சென்றுவிட்டான்."

"சீடனைச் சிறை பிடித்துச் செல்லவில்லையா?"

"இல்லை."

இந்தப் பதில் இளஞ்செழியனைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "அதில் தானிருக்கிறது ஆபத்து" என்றான் படைத் தலைவன்.

"சிடனை விட்டுப் போனதிலா?" என்று பிரும்மானந்தர் கேட்டார்.

"ஆமாம்."

"சிடனைக் கொல்லாமல் போனதில் படைத் தலைவருக்குத் திருப்தியில்லை போலிருக்கிறது" என்று பிரும்மானந்தர் விஷமமாகக் கேட்டார்.

"அதல்ல அடிகளே! எப்பொழுதும் கயிற்றின் நுனியைத் தளர விடுபவன் அதற்கு மேலேயுள்ள பகுதியைப் பிடித்தே முயலுவான். நாம் தப்பிச் சென்ற படலத்தின் முக்கிய இணைப்பு சிடன். அவனைக் கொண்டு நம்மை அறிய டைபீரியஸ் முயலுவான்" என்று விளக்கினான் படைத் தலைவன்.

ஹிப்பலாஸும் பெருமூச்செறிந்துவிட்டு, "டைபீரியஸ் மகா தந்திரசாலி. அவன் எதற்காக ஒருவனைக் கொல்லாமல் விடுகிறான், ஏன் ஒருவனைக் கொல்கிறான் என்பதை யாரும் கண்டறிய முடியாது" என்று கூறி, படைத் தலைவன் சொன்னதை ஆமோதித்தான்.

"கொஞ்சம் டைபீரியஸ் பிரதாபப்புராணத்தை நிறுத்தி விட்டு நாம் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதைக் கவனிக்கலாமா!" என்று பிரும்மானந்தர் வினவினார்.

பளிச்சென்று வந்தது ஹிப்பலாஸின் பதில். "அடிகளே நீங்கள் இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதெல்லாம் இளைப் பாற வேண்டியது ஒன்றுதான். இங்கு உங்களை யாரும் தேடமாட்டார்கள். படைத் தலைவரும் நீங்களும் இந்தப் பெண்மணிகளும் இன்று பகல் பூராவும் இந்த அறையை விட்டு வெளிவர வேண்டாம். நான் ஊர் நிலவரத்தை அறிந்து வருகிறேன்; என் ஊகம் சரியானால் டைபீரியஸ் படகுத் துறையில் பலமான காவலைப் போட்டிருப்பான். படைத் தலைவர் காவிரிக்கு அக்கரையிலுள்ள தமது படைகளை அணுக ஒருகாலும் டைபீரியஸ் இடந்தர மாட்டான். ஆகவே படகுத்துறை நமக்குப் பயனளிக்காது. வேறு துறை எதுவென்று

இரவு முடிவு செய்வோம். அதுவரை இளைப்பாறுங்கள்" என்று கூறிய ஹிப்பலாஸ் படைத்தலைவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டான்.

பகல், ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்ததால் மனக்கிலேசம் அதிகமாயிருந்ததேயொழிய, அராபிய வணிகர் மாளிகையில் விருந்தினர்களுக்கு குறைவு சிறிதளவும் இல்லை. மாளிகைச் சொந்தக்காரன் சகல வசதிகளையும் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்தான். நீராடவும், உணவருந்தவும் எல்லா ஏற்பாடு களையும் அவன் மாடிமீதே செய்து கொடுத்ததன்றி, புதுப்புது உடைகளையும் அவர்களுக்கு வழங்கினான்.

அசதியும் வசதியும் சேரும்போது, இளைப்பாறி வசதியை உபயோகப்படுத்தி அசதியைப் போக்கிக் கொள்வது தான் இயல்பு. ஆனால், கவலை குறுக்கிடும் போது மட்டும் எத்தனை அசதியாயிருந்தாலும் உடல், வசதியை ஏற்க இஷ்டப்படுவதில்லை. ஆகவே, இரவு முழுவதும் கண் விழித்த படைத்தலைவனோ, பூவழகியோ, தோழிகளோ, சற்றும் இளைப்பாறாமல் மாலை நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களானாலும் பிரும்மானந்தர் மட்டும் நிம்மதியாகச் சில நாழிகைகள் தரையில் சாய்ந்துவிட்டார்.

கவலையின் காரணமாக மிகவும் நீண்டுவிட்ட அந்தப் பகலும் மெள்ள மெள்ள மறைந்து இரவு நெருங்கியது. இரவு ஏறிப் பல நாழிகைகள் கழித்து மூட்டையொன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்த ஹிப்பலாஸின் முகம் பேயறைந்தது போல் காணப்பட்டது. முதுகிலிருந்த மூட்டையை அவன் கீழே தள்ளும் வரையில் பேசாமலிருந்த இளஞ்செழியன், "இதென்ன பொதி ஹிப்பலாஸ்?" என்று விசாரித்தான்.

"உப்புப் பொதி படைத்தலைவரே! உப்புத் தூக்குபவனாகத்தான் இந்த வீதிக்குள் நுழைய முடிந்தது. டைபீரியஸை ஏமாற்ற ஏதோ ஒரு வேஷம்! அது கிடக்கட்டும், இனி நாம் செய்ய வேண்டியதைக் கவனிக்க வேண்டும்" என்றான் ஹிப்பலாஸ்.

"பூம்புகார் நிலை எப்படியிருக்கிறது ஹிப்பலாஸ்?" என்று படைத்தலைவன் வினவினான்.

"மாறுதல் ஏதும் வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை" என்றான் ஹிப்பலாஸ்.

"அப்படியென்றால்?" கேள்வியுடன் படைத்தலைவன் புருவங்களும் சற்றே எழுந்தன.

ஹிப்பலாஸ் படைத் தலைவனை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்னான், "படைத்தலைவரே! மேலுக்கு இது பழைய பூம்புகார்தான், எந்தவித மாறுதலும் தெரிய வில்லை. எந்தக் கெடுபிடியும் இல்லை. யவனர்கள் வழக்கப் படி தங்கள் பணிகளைச் செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் யவனப் போர்வீரர் நடமாட்டம் மட்டும் அதிகமாயிருக்கிறது. படகுத் துறையிலும் நாளங்காடி முனைகளிலும், வீதிக் கோடியிலும் யவன வீரர்கள் சாதாரணமாக உலாவுவதைப் போல் காவல் புரிகிறார்கள்" என்று.

இதற்குப் பிறகு மௌனமாகவே நீண்ட நேரம் அறையில் நடமாடிய இளஞ்செழியன் சட்டென்று நின்று "ஒரு வேளை இதெல்லாம் பிரமையாயிருந்தால்? ஒருவேளை டைபீரியஸ் தன் திட்டங்களை மாற்றிக்கொண்டிருந்தால்?" என்று வினவினான்.

"அப்படிக்கூட நான் நினைத்தேன். இரவு நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு ஒருவேளை டைபீரியஸ் தன் திட்டங்களைச் சிறிது நாட்களுக்கு மூட்டைக் கட்டி வைக்க இஷ்டப்படலாம் என்று எண்ணினேன். ஆனால் நான் இந்த வீதிக்குள் நுழைந்தபோதும், வெளியே சென்றபோதும் கோடியில் காவல் புரிந்தவன் பார்த்த பார்வை சந்தேகத்துக்கு இடம் கொடுக்கிறது படைத்தலைவரே."

இந்தத் தகவலைக்கேட்ட பிரும்மானந்தரும், "எதற்கும் எச்சரிக்கையாயிருப்பதே நல்லது படைத்தலைவரே" என்று கூறிவிட்டு ஹிப்பலாஸை நோக்கி, "அப்படியானால் நாம் தப்பிச் செல்ல வழி ஏதாவது இருக்கிறதா" என்று வினவினார்.

"வழி கண்டுபிடித்து விட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன். நாளங்காடி படகுத்துறை வழியாக நாம் போக முடியாது. ஆனால் கடற்கரையிலுள்ள சங்கமத் துறைப் படகுகளில் செல்லலாம். இன்னும் சில நாழிகைகளில் கொற்கைக்கு மரக்கலம் கிளம்புகிறது. அதில் சரக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு வணிகர் கூட்டமொன்று செல்லுகிறது. நாமும் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளலாம். அதற்கு இந்த மாளிகைத் தலைவரே உதவ முற்பட்டிருக்கிறார். அதற்குத் தேவையான உடைகளை எடுத்து வரவே அவர் சென்றிருக்கிறார்" என்று கூறினான் ஹிப்பலாஸ்.

அவன் கூறியபடியே மாளிகைத் தலைவன் அவர்கள் அனைவருக்கும் அராபிய வணிகர் உடைகளை வழங்கினான். இரண்டாம் ஜாமம் எட்டு முன்பாகவே ஹிப்பலாஸ் அவர்களை அழைத்துச் சென்று தெருக் கோடியிலுள்ள மற்றொரு மாளிகையிலிருந்து கிளம்பிய வணிகக் கூட்டத்துடன் கலந்து கொண்டான். சரக்கைத் தூக்குபவர்களின் பெருங்கூச்சலுடன் கூட்டமாகக் கிளம்பிய வணிகர் கும்பலுடன் சேர்ந்து கொண்டு சென்ற இளஞ்செழியன் கூட்டமும் எந்தவிதத் தடங்கலுமில்லாமல் சங்கமத் துறைக்கு அருகிலிருந்த சுங்கச் சாவடிக்கு வந்து சேர்ந்து. சரக்குகளுக்குச் சுங்க முத்திரையான புலி இலச்சினையை வைத்துக் கொண்டிருந்த சுங்கக் காவலன் சரக்குகளோடு வணிகரையும் ஒவ்வொருவராகப் படகுத் துறைக்குச் செல்ல அனுமதித்துக் கொண்டிருந்தான். பிரும்மானந்தரும் ஹிப்பலாஸும் தங்கள் மூட்டைகளுக்குப் புலி இலச்சினை பொறித்துக் கொண்ட பிறகு, மிகுந்த நாணத்துடன் கையிலிருந்த முத்துக்களடங்கிய மூட்டையொன்றைச் சுங்கக் காவலனிடம் நீட்டினான் பூவழகி.

மூட்டையைப் பிரித்துப் பார்த்து முத்துக்களைக் கையிலெடுத்துக் கவனித்த சுங்கக் காவலன் அதிருப்திக்கு அறிகுறியாகச் சப்புக் கொட்டிவிட்டு, "இந்த முத்துக்கள் அவ்வளவு விலை உயர்ந்தவையல்ல. இதற்கு என்ன மதிப்பைப்

போட்டு முத்திரை வைப்பது? எதற்கும் அந்த முத்துக்களையும் காட்டுங்கள், மதிப்பிடலாம்?' என்றான்.

"எந்த முத்துக்கள்?" என்று கேட்டாள் பூவழகி தலையை நிமிராமலே.

"பவள இதழ்களைத் திறந்தால் சொல்லுகிறேன்" என்று நிதானமாக வந்தது சுங்கக் காவலன் பதில்.

அதிர்ச்சியடைந்து கண்களை உயர்த்தினாள் பூவழகி.

டைபீரியஸின் கூரிய கண்கள் அவள் கண்களை நோக்கி நகைத்துக் கொண்டிருந்தன.

14. சுடும் ஓலை

கற்புடைய பெண்களைப் போலவே, பின் தூங்கி முன்னெழும் பழக்கமுடைய அந்தக் காவிரிப்பட்டினம், அப்பொழுது இரவின் முதல் ஜாமமே நடந்து கொண்டிருந்தாலும், இரண்டாம் ஜாமம் முடியும்வரை எங்கும் வியாபாரமோ அரசாங்க அலுவலோ தடைப்படாமல் நடப்பது வழக்கமாகையாலும், நாலா பக்கங்களிலும் உயிர்த் துடிப்பைக் காட்டிக் கொண்டிருந்ததாகையால், பட்டினப் பாக்கத்தின் கோடியிலிருந்து கடற்கரை வரையிலும் பேரிரைச்சல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதுவும் முக்கிய மாகக் கடற்கரைப் பகுதியில் கரை சேரும் பரதவர் கூச்சலாலும், சுங்கக் காவலர், வணிகர் இவர்கள் சச்சரவுப் பேச்சுக்களாலும் அரவம் ஓங்கியே நின்றது. சங்கமத் துறையில் சுங்கச் சாவடியை அடுத்த காவிரியின் நீர்ப் பரப்பில் கரையோரமாக வந்து கொண்டிருந்த படகுகளைப் பரதவர், சுங்கச்சாவடியின் பெரும் கற்பாறைப் படிகளுக்கு அருகாமையில் கயிறு கொண்டு இழுத்துத் தளைகளில் பிணைத்த போதும், சரக்கு மூட்டைகளை எடுத்துச் சென்று சுங்கச் சாவடியில் புலி இலச்சினை பெறப் போட்டபோது ஏற்பட்ட ஆயாச அரவங்களும், பொதி அவிழ்ந்து விடாமலிருக்க அவற்றைத் தொடர்ந்து வணிகர் செய்த எச்சரிக்கைச்

சத்தங்களும் கடலலையின் ஒலியைவிடப் பெரிதாக எழுந்து கொண்டிருந்தன.

காவிரியின் வடகரையோரம் கருங்கற்களால் பெரும் மண்டபங்களைப் போலச் சற்று தூரத்துக்கு ஒன்றாக, சோழ மன்னர்கள் அமைத்திருந்த சுங்கச் சாவடிகளின் இருபது இருபத்து ஐந்து படிகள் ஆற்று நீரில் இறங்கி நின்றதால் அவற்றின்மீது காவிரியின் அலைமோதிய சத்தமும் மற்றைய சத்தங்களோடு சேர்ந்து கொண்டது. அந்தப் படிகளின் உச்சியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பெரும் விளக்குகள் கரையோரமாகப் பல இடங்களில் தெரிந்ததால் காவிரித்தாய் பிரதி தினம் மக்கள் மங்களத்துக்காகக் கார்த்திகைத் தீபாலங்காரம் செய்கிறாளோ என்ற பிரமையை அளித்ததல்லாமல், சுங்கம் செலுத்தி முத்திரை பெற்றபின் மரக்கலங்களை நோக்கி ஓடும் படகுகளின் வெளிச்சம் வேறு அந்த இரவில் நீர்ப்பரப்பில் தெரிந்ததால், 'பிரதி தினம் இங்கு இந்திர விழாதானோ, எரியும் கற்பூரங்களை மக்கள் பிரதி தினம் காவிரியாற்றில் மிதக்க விடுகிறார்களோ' என்ற பிரமையையும் சிருஷ்டித்தது.

மரக்கலம் ஒன்று சில நாழிகைகளில் புறப்படப் போகிற காரணத்தால் சுங்கச் சாவடிகளுக்கும், வெளியே காவிரியில் இறங்கிய படிகளின்மீது வணிகர் நெரிசல் அதிகமாக இருந்தாலும், சுங்கக் காவலர் நீண்ட நாள் பழக்கத்தின் காரணமாகவும் சோழ மன்னரின் அற்புதமான ஏற்பாட்டின் காரணமாகவும், ஆங்காங்கு கயிறுகள் கட்டி வணிகர்களை ஒருவர்பின் ஒருவராக வரச் சொல்லிச் சரக்குகளைச் சோதித்துப் புலிஇலச்சினை பொறித்துக் கொண்டிருந்ததால், எந்த வணிகனும் காவலர் கண்களிலிருந்து தப்ப முடியாமல் குழப்பம் ஏதுமின்றி அலுவல் திறம்பட நடந்து கொண்டிருந்தது. அணிவகுத்துச் செல்லும் வணிகருக்கும் சுங்கக் காவலருக்கும் இடையே இருந்த பெரும் பாறையொன்று புலி இலச்சினை பொறிக்க உபயோகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இலச்சினைச் சாந்தைக் காய்ச்சித் தட்டில் ஊற்றிப் பாறை

மேல் வைக்க ஒரு காவலனும், இலச்சினைக் கோலை எடுத்து அதில் தோய்த்துப் பதிக்க ஒரு காவலனும், இலச்சினை பதித்தபிறகு அதைச் சோதிக்க ஒரு காவலனும் வரிசையாகப் பாறைக்குப் பின் நின்றிருந்ததாலும், அவர்களுக்கு எதிர்ப் புறத்தில் ஆயுதம் தரித்த காவலரும் பலர் இருந்ததாலும் சுங்கச் சாவடியிலிருந்து தப்புவது சொப்பனத்திலுங்கூட நினைக்க முடியாத காரியமாயிருந்தது.

அப்பேர்ப்பட்ட சுங்கச் சாவடியில் டைபீரியஸின் கூரிய விழிகள் தன் விழிகளோடு ஏளனத்துடன் உராய்ந்ததும் காரியம் மிஞ்சிவிட்டதென்பதை உணர்ந்துகொண்ட பூவழகி, தனக்கு முன்பாகப் புலி இலச்சினை பொறித்துக் கொண்ட பிரும்மானந்தர் மீதும், ஹிப்பலாஸ் மீதும் கண்களைத் திருப்பினாள். டைபீரியஸின் முகம் அதுவரை கீழேயே குனிந்திருந்ததாலும், பூவழகியைக் கண்டு அவன் தலையை நிமிர்த்திய நேரத்திலும் அவன் முகம் அவர்களிடமிருந்து பக்கவாட்டில் திரும்பியிருந்த காரணத்தாலும், பூவழகி ஏன் தாமதிக்கிறாள் என்பதை அறியாத பிரும்மானந்தரும் ஹிப்பலாஸும் கணநேரம் குழம்பியதன்றிப் பூவழகியைச் சீக்கிரம் வரும்படி சைகையும் செய்தார்கள். அந்த சைகையை டைபீரியஸும் கவனித்தாலும் கவனிக்காதவன்போல் பக்கத்திலிருந்த சுங்கக் காவலனிடம், "அவர்கள் இருவரையும் போகச் சொல்" என்று உத்தரவிட்டான். இதைக் கேட்டு வெகுண்ட பிரும்மானந்தர், "இவள் என் மகள். இவளை விட்டு நான் எப்படிப் போக முடியும்?" என்று கூச்சலிட்டு நெருங்க முற்பட்டதும், அவர்மீதும் டைபீரியஸ் தனது பார்வையைத் திருப்பவே பெரும் அதிர்ச்சியுற்ற பிரும்மானந்தர் "யார் நீயா!" என்று கேட்டதன்றி, அவனை அணுகி, வந்த வேகத்தில் சுங்கப் பாறை இடிபடவே சிறிது தடுக்கி விழ இருந்தார். டைபீரியஸின் கண் பார்வையிலேயே உத்தரவைப் பெற்ற இரு வீரர்கள் அவர் கைகளைப் பலமாகப் பற்றி நின்றனர். அடுத்த சில விநாடிகளில் பிரும்மானந்தர், ஹிப்பலாஸ், பூவழகி, தோழிகள் ஆகியோரைக் காவலர் வளைத்துக் கொண்டதும்

அவர்கள்மீது கண்களை ஓட்டிய யவனர் கடற் படைத் தலைவன் அந்தக் கூட்டத்தில் இளஞ்செழியன் இல்லாததைக் கண்டு நிதானத்தை அடியோடு இழந்து பதறிப் போய், "இவர் களுடன் வந்த படைத்தலைவன் எங்கே?" என்று சீறினான்.

இளஞ்செழியனைத் தேட நாலு பக்கங்களிலும் பறந்த காவலருடன் செல்ல முற்பட்ட டைபீரியஸ், பிரும்மானந்தர் முதலியோரைத் தனது மாளிகைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி உத்தரவிட்டு, கடகடவெனச் சுங்கச்சாவடியின் படிகளில் இறங்கி ஓடி, அடிப்படியில் காவலரை வரிசையாக நிற்க வைத்து ஒவ்வொரு வணிகரையும் ஆராய்ந்து பார்க்கத் தொடங்கியதன்றிக் காவிரியின் நீர்ப்பரப்பிலும் பெரும் பந்தங்களின் வெளிச்சத்தை வீசி, யார் நீந்திச் சென்றாலும் வேலெறிந்து கொன்று விடும் படியும் கட்டளையிட்டான். நாழிகைகள் பறந்தன. பந்தங்கள் காவிரிக் கரையோரம் நடமாடின. வேல்களைத் தாங்கிய காவலர் எச்சரிக்கையுடன் நீர்ப்பரப்பைக் கவனித்தனர். ஆனால் இளஞ்செழியன் மட்டும் எப்படியோ மறைந்து விட்டான். பூவழகிக்குப் பின்னாலிருந்த தோழிகளைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த இளஞ் செழியன் எப்படித்தான் மறைந்திருக்க முடியுமென்பது டைபீரியஸுக்கு மட்டுமல்ல, டைபீரியஸின் மாளிகையில் சிறைவைக்கப்பட்ட பிரும்மானந்தருக்கும், ஹிப்பாலஸுக்கும் கூடப் புரியவில்லை.

அத்தனைக் காவலையும் உதறித் தன்னுடைய கண்காணிப்பிலிருந்து மறையக் கூடிய இளஞ்செழியனிடம் வெகு எச்சரிக்கையாக நடந்து கொண்டாலல்லாது தன் கதியும் அதோகதிதானென்பதை அந்த இரவில் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட டைபீரியஸ் தன் மாளிகைக்குச் சென்றதும் இளஞ்செழியனைப் பற்றித் தகவலறிவதற்காகப் பிரும்மா னந்தரும் மற்றவரும் சிறையிருந்த கூடத்திற்குள் சென்றான்.

சிறைப் பிடிக்கப்பட்டவர்கள் தாங்கள் சிறையில் தானிருக்கிறோமோ அல்லது சுகபோகத்துக்காகவே தங்களை அங்கு டைபீரியஸ் காவலில் வைத்தானா என்று வியக்கும்

வண்ணம் அவர்களை நடத்த யவனர் கடற்படைத் தலைவன் உத்தர விட்டிருந்தானாகையால், எந்தக் குறையும் பிரும்மானந்தருக்கோ பூவழகிக்கோ வைக்கப்படவில்லை. அவர்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தது சோழ மன்னர்கள் இந்திர விழாவுக்கு வந்தால் தங்குவதற்காகப் பிரேத்யமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த பெரும் மாளிகையின் உட்கூடம். கூடத்தின் முகப்பிலிருந்த உயரமான மரக்கதவுகள் சாத்தப்பட்டிருந்ததாலும், வெளியே இரு காவலர் வாளேந்தி காவல் புரிந்ததாலும் மன்னர் குலத்தார் தங்குவதற்கும் அந்த ஏற்பாடுகள் உண்டாகையால், உள்ளேயிருப்பவர்கள் சிறையானவர்கள் என்பதற்கு எந்தவித அத்தாட்சியுமில்லை. பூவழகியைச் சிறைப் பிடித்ததும் தன் வீரர்களுடன் தன் ரதத்திலேயே டைபீரியஸ் அவர்களை மாளிகைக்கு அனுப்பி வைத்ததால் வெளியே பார்த்தவர்களும், ஏதோ மரியாதைக்குரியவர்கள் அழைத்து வரப்படுகிறார்கள் என்று நினைக்கும்படி யிருந்ததேயொழியச் சிறை பிடிக்கப் பட்டவர்கள் வந்த மாதிரியான சூழ்நிலை அடியோடு இல்லை.

மன்னர் இந்திர விழா விடுதியின் உட்கூடத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அங்கு மஞ்சங்களுக்கோ வேறு உடைகளுக்கோ பஞ்சமில்லாதிருந்ததன்றி, அவர்களைக் கவனிக்கவும் பணியாட்கள் இருந்தபடியால் பிரும்மானந்தர் தாம் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டதன்றி, பூவழகியையும், தோழிகளையும் உடைகளை மாற்றிக் கொள்ளச் சொன்னார். பூவழகியின் மனோநிலை எரிமலைக்குச் சமானமாயிருந்ததால் அவள் பிரும்மானந்தர் யோசனைக்குச் சிறிதும் செவி கொடுக்காமல், "அடிகளே! இங்கு நாம் வந்திருப்பது புத்தாடை உடுக்கவும் மஞ்சத்தில் சயனிக்கவும் இல்லை" என்று சற்று ஆத்திரத்துடன் தெரியப்படுத்தினாள்.

அவள் நின்றிருந்த இடத்துக்குச் சற்றுத் தள்ளி எதிரேயிருந்த மெத்தென்ற ஆசனத்தில் நன்றாக அமர்ந்து தாராளமாகச் சாய்ந்து கொண்ட அடிகளார் தமது புதுப் பட்டு உடையைத் தோள் மேல் இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு பூவழகியைத் தமது சிறு கண்களால் ஊன்றிப் பார்த்துவிட்டு, "மகளே! நாமாக இங்கு வரவில்லை. இஷ்ட விரோதமாக வந்துவிட்டோம். இருப்பினும் கஷ்டமில்லாமல் இரவைக் கழிக்கலாமல்லவா?" என்று சாவதானமாக வினவினார்.

பூவழகி வியப்பைக் கக்கும் விழிகளை பிரும்மானந்தர் மீது நாட்டினாள். 'ஊர், நெருப்புப் பற்றி எரிகிறது. இவர் கஷ்டப்படாமல் இரவைக் கழிக்க விரும்புகிறாரே' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாளென்றாலும், அவள் முகபாவத்திலிருந்தே அவள் உள்ளத்தே ஓடிய உணர்ச்சிகளையும் புரிந்து கொண்ட அடிகள், "மகளே! வெற்றியைக் கண்டு மகிழாதவனும் தோல்வியைக் கண்டு துன்புறாதவனும் தான் துறவியெனப்படுவான்" என்று விளக்கினார்.

"நான் துறவியல்லவே அடிகளே!" என்றாள் பூவழகி.

"ஏன் துறவியில்லை?"

"எப்படித் துறவியாவேன்?"

"இளஞ்செழியனிடமிருந்து இரண்டு வருஷ காலமாக துறவறம் பூண்டிருக்கிறாய். இனி மணமே தேவையில்லையென்று தந்தையிடமும் சொல்லிவிட்டாய். இல்லறத்தை வெறுத்தால் அடுத்தபடி இருப்பது துறவறம்தானே!"

பிரும்மானந்தர் வேடிக்கையாகப் பேசியதைக் கேட்டு இன்பவல்லியும் மற்ற தோழிகளும் நகைத்தனர். ஆனால் பூவழகியோ ஹிப்பலாஸோ பிரும்மானந்தர் நகைச்சுவையில் ஈடுபட மறுத்ததன்றி, ஹிப்பலாஸ் சிறிது கோபத்துடனும் கேட்டான், "பிரும்மானந்தருக்கு இந்தச் சிறை வாசம் மிகவும் பிடித்திருக்கிறது போலிருக்கிறது?" என்று.

"உனக்குப் பிடிக்கவில்லை போலிருக்கிறது" என்று பதிலுக்குக் கேட்டார் அடிகள்.

"பிடிக்கவில்லை." சற்று அழுத்தமாகப் பதில் சொன்னான் ஹிப்பலாஸ். "அப்படியானால், இந்த இடத்தை விட்டுப் போய் விடுவது தானே?" என்று கேட்டார் அடிகள்.

பிரும்மானந்தருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று அறியாமல் கோபத்துக்கு ஆளான ஹிப்பலாஸ், மௌனமாகப் பூவழகியை நோக்கினான். அவ்விருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்த பிரும்மானந்தர் சொன்னார்: "ஹிப்பலாஸ், நிராதரவான நிலை ஏற்படும்போது மனத்தை அலைக்கழித்துக் கொள்வதால் பயனேதும் ஏற்படுவதில்லை. பூம்புகார் இன்று யவனர் பிடிப்பிலிருப்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் ஊர் மக்களுக்குத் தெரியாது. மிக சாமர்த்தியசாலியான எதிரியைச் சமாளிக்க வேண்டிய நிலையில் நாமிருக்கிறோம். வெளிக்குப் பூம்புகாரைப் பழைய பூம்புகாராகவே வைத்திருக்கிறான் டைபீரியஸ். சுங்க நிலையத்தில்கூட மாறுதல் ஏதும் இல்லையென்பதை நீ கவனித்திருக்க வேண்டும். யவன ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ராணியும், அவளை ராணியாக்கித் தமிழர்களின் முக்கிய துறைமுகப்பட்டினமான பூம்புகாரை யவனர் கைகளுக்கு மாற்றும் உறுதியுள்ள ஒரு கடற் படைத் தலைவனும் வந்து ஓர் இரவு ஓர் பகலுக்குள் இம்மாநகர் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. பகிரங்கமாக இன்றே டைபீரியஸ் யவன ராணிக்கு மகுடம் சூட்டலாம். ஆனால் அவன் ஏன் அதைச் செய்யவில்லை?"

"ஏன்?" பூவழகியின் குரல் குறுக்கே புகுந்தது.

"சோழ மண்டலத்தின் உண்மை நிலை இன்னும் டைபீரியஸுக்குத் தெரியாது. இளஞ்சேட்சென்னி இறந்து, திருமாவளவன் மறைந்துவிட்டாலும், உறையூரில் யார் ஆதிக்கம் வகிக்கப் போகிறார்கள் என்பது புலனாகவில்லை. அவசரப்பட்டு பூம்புகாரை கையில் போட்டுக் கொண்டால் ஒரு வேளை உறையூர் நிலை சீர்பட்டுச் சோழர் படைகள் புகாரில் நுழைந்துவிட்டால் தன் நிலை தவிடுபொடியாகி விடும் என்பதை டைபீரியஸ் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே, ராணி வந்திருப்பதை வலியுறுத்தி யவன வீரர்கள் மீது அவன் ஆதிக்கம் செலுத்தினாலும் பூம்புகாரைச் சோழர் பட்டினமாகவே இன்னும் வைத்திருக்கிறான். டைபீரியஸைப் பார்த்தவுடனேயே, அவன் குணம் எனக்குப் புலப்பட்டது.

அவசரப்பட்டு எதிலும் அகப்பட்டுக் கொள்ளாத கூரிய புத்தியை உடையவன். தமிழ் நாட்டில், சேர, சோழ, பாண்டிய மூன்று முடியரசுகள் உள்ள இந்தப் பெரும் பிரதேசத்தில், திடீரென ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றுவதிலுள்ள ஆபத்தை அவன் உணர்ந்திருக்கிறான். அத்தகையவனிடம் நாம் மிக எச்சரிக்கையுடனிருக்க வேண்டும். அவன் பொறுப்பதுபோல் நாமும் பொறுக்க வேண்டும். தந்திரத்தைத் தந்திரத்தால் கிள்ள வேண்டும். நேற்றிரவு நடந்த யவனர் படை நடமாட்டத்துக்குப் பிறகு திடீரென யவனர் போக்கை டைபீரியஸ் மாற்றியிருப்பது நமக்குப் படிப்பினையாயிருக்க வேண்டும்" என்று பிரும்மானந்தர் விவரித்தார்.

"அப்படியானால் நாம் செய்யவேண்டியது என்ன?" என்று கேட்டான் ஹிப்பலாஸ்.

"இன்றிரவு நாம் நிம்மதியாகத் தூங்கலாம்" என்றார் அடிகள்.

"ஆபத்து?" பூவழகியின் உதடுகள் துடித்துக் கேட்டன.

"எதுவுமில்லை மகளே! இந்த அடிகள் உயிருடனிருக்கும் வரையில் இங்குள்ள யாருக்கும் எந்தவித ஆபத்தும் நேரிடமுடியாது. தவிர படைத் தலைவரும் தப்பி விட்டார்" என்று சுட்டிக் காட்டினார் அடிகள்.

"ஆமாம், அவர் எங்கு போயிருப்பார்?" என்று பூவழகி கேட்டாள்.

"எங்கு போயிருப்பாரோ தெரியாது. ஆனால் இளஞ்செழியன் நம்மீது கண்டிப்பாய் ஒரு கண் வைத்திருப்பான்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"நம்மை விடுவிக்க அவர் என்ன செய்ய முடியும்?"

"யாருக்குத் தெரியும்? டைபீரியஸை நாம் எப்படிப் புரிந்துகொள்ள முடியாதோ அப்படி இளஞ்செழியனையும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. சம சக்தியுள்ள இரு பெரும் அறிவுகள் மோதுகின்றன பூவழகி. முடிவைக் காத்திருந்து பார்ப்போம்!" என்று சொல்லிவிட்டு ஆசனத்தில் நன்றாகச்

சாய்ந்துகொண்டு கண்களை மூடத் தொடங்கிய அடிகள், "பூவழகி! நீயும் தோழிகளுடன் படுத்துக்கொள்" என்றார்.

பூவழகி தன் மஞ்சத்துக்குச் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டாலும் தூக்கம் அடியோடு வராததால் ஏதேதோ சிந்தனைகளில் மூழ்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஹிப்பலாஸும் தூங்காமல் அறையின் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து, "படைத்தலைவர் எங்கு போயிருப்பார்?" என்று யோசித்து விடையேதும் காணாமல் பெருமூச்செறிந்தான்.

நாழி ஓடியது. மற்றவர்கள் யாரும் தூங்காவிட்டாலும் பிரும்மானந்தர் மட்டும் நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். இரண்டாம் ஜாமம் முடிந்து காவிரிப் பூம்பட்டினமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் துயிலும் நேரத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. பூவழகியின் மனநிலை பெரிதும் சஞ்சலப் பட்டிருந்ததால் அவள் மாளிகையின் உட்கூடத்தைக் கடந்து வெளித் தாழ்வாரத்துக்குச் சென்று எட்டிப் பார்த்தாள். சோழ மன்னர்களின் அந்த வசந்தகால மாளிகை காவிரியின் கரையை அணைத்துக் கட்டப் பட்டிருந்ததால் ஆற்றின் பெரும் அலைகள் அதன் சுவர்களில் மோதிக் கொண் டிருந்தன. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை காட்சி ரமணீயமா யிருந்தது. வெகு தூரத்திலிருந்த வாணகரைக் குன்றின் உச்சித் தீபமும் சங்கமத் துறைக்கருகிலிருந்த கலங்கரை விளக்கத்தின் பெரும் சுடரும் கடலுடன் இணையும் காவிரிமீது வீசி, பிரதிபலித்து எழும் அலைகளைத் தங்கப் பாளங்களாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன.

மாற்றார் புக முடியாத ஊர் என்பதால் புகார் எனப் பிரசித்தி பெற்ற அந்த நகரத்தின் சங்கமத் துறையின் அழகையும் காவிரிப் பெருக்கின்மீது விளையாடிய நானாவித விளக்குச் சுடர்களின் இன்பக் காட்சிகளையும் கண்ட பூவழகி அந்த மாநகருக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைப் பற்றி எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டதன்றி, பட்டினப்பாக்கத்திலிருந்த தன் தந்தையின் கதி என்ன ஆகியிருக்குமோ என்றும் ஏங்கினாள். அந்த ஏக்கத்திலும் முந்திய இரவில் சந்தர்ப்பங்கள்

சிருஷ்டித்துவிட்ட சூழ்நிலையிலும் இளஞ்செழியன் மீதிருந்த வெறுப்பையும் அடியோடு குலைத்துக் கொண்ட பூவழகி, 'அவர் என்ன ஆனாரோ' என்று நினைத்து நினைத்து வருந்தினாள். 'நாங்கள் பிடிப்பட்ட போது அவர் மட்டும் எப்படித் தப்பிச் சென்றார்?' என்று நினைத்துப் பார்த்துப் பதிலேதும் கிடைக்காத பூவழகி, ஆறுதலுக்குத் தாயைப் பார்க்கும் மகளைப் போல் காவிரி அன்னையை நோக்கி னாள். மாளிகைச் சுவரை அணைத்தோடிய காவிரியன்னை யும் மகளுக்கு அபயம் கொடுப்பதற்கு அறிகுறியாகத் தன் அலைகளைச் சுவர்மீது தட்டித்தட்டி ஆறுதல் அளித்தாள்.

அதே நேரத்தில் இளஞ்செழியனைப்பற்றிய நினைப் புடன் இன்னும் இருவரும் அந்த மாளிகையில் இருந்தனர். ஒருத்தி யவன ராணி. இன்னொருவன், டைபீரியஸ். உக்கிரா காரமான கோபத்துடன் டைபீரியஸ்மீது தனது நீலமணிக் கண்களை நாட்டிய யவன ராணி, "படைத் தலைவர் எப்படித் தப்ப முடியும், நீ மட்டும் எச்சரிக்கையாயிருந்தால்?" என்று கேட்டுக் காலை ஆத்திரத்துடன் பூமியில் உதைத்தாள்.

யாருக்கும் அஞ்சாத டைபீரியஸின் கண்கள் அந்த நீல மணிக் கண்களின் ஆவேசத்தைக் கண்டு தரையில் தாழ்ந்தன. "நன்றாகத்தான் காவல் போட்டிருந்தேன்" என்றான் டைபீரியஸ் குரல் நடுங்க.

"நல்ல காவல்! சுங்கச் சாவடியில் நாற்புறமும் அடைப்பு உண்டென்று கூறிய நீ, அந்தச் சுங்கச் சாவடியிலேயே ஒரு தனி மனிதனைத் தப்பவிடும் காவல் சிறந்த காவல்தான்!" என்று இகழ்ச்சி ததும்பக் கூறினாள் ராணி.

"காலை மட்டும் அவகாசம் கொடுங்கள். படைத் தலைவன் எங்கும் தப்பிச் செல்லமுடியாது. கண்டிப்பாய்ப் பிடித்துத் தருகிறேன்" என்றான் டைபீரியஸ்.

யவன ராணி அவன் அளித்த உறுதியில் நம்பிக்கை யில்லாதவள்போல் தலையசைத்துவிட்டு, "சரி சரி! சீக்கிரம் காவலரை அனுப்பித் தேடச் சொல். காலைக்குள் படைத்

தலைவரைப்பற்றித் தகவல் வேண்டும்" என்று கூறி அவன் செல்லலாம் என்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை ஆட்டினான். குனிந்த தலையுடன் ராணியின் அறையைவிட்டுச் சென்ற டைபீரியஸ் தன் அறைக்கு வந்து நீண்ட நேரம் ஏதோ யோசித்துவிட்டுக் காவலரை அழைத்துக் காவிரிக் கரையை யும் அதைச் சேர்ந்த பகுதிகளையும் அலசிப் படைத் தலைவன் எங்கிருந்தாலும் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவிட்ட தன்றி, ராணி காட்டிய கோபத்தின் விளைவாக இரவு முழுவதையும் தூங்காமலே ஆலோசனையில் கழித்தான்.

பொழுது புலர்ந்து ஒரு நாழிகைக்குப் பிறகுதான் இளஞ்செழியனைப்பற்றிய தகவல் அவனுக்குக் கிடைத்தது. அந்தத் தகவலும் பொன் தட்டில் வைத்து மூடிக் காவலன் கொண்டு வந்திருந்த ஓர் ஓலையில் தெளிவாக இருந்தது. அதைப் படித்ததும் திகைப்பும் கலவரமும் அடைந்த டைபீரியஸ் வெகுவேகமாக மேல் மாடிக்கு ஓடி, ராணியின் அறையை உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். அறை காலியாயிருந்தன! ராணியின் பஞ்சணையிலிருந்து அவள் அதில் உறங்கக்கூட இல்லையென்று வெட்ட வெளிச்சமாக விளங்கியது டைபீரியஸுக்கு. கையில் ஓலையைப் பிடித்த வண்ணம் ஏதும் புரியாமல் பிரமை பிடித்தவன் போல் நின்றான் யவனர் கடற்படைத் தலைவன். அவன் கையிலிருந்த ஓலை நெருப்பென அவன் உள்ளத்தைச் சுட்டுக் கொண் டிருந்தது.

15. வாணகரையில் வரவேற்பு

காலை நேரத்தில் ஓலை தந்த உள்ளத்தை அடியோடு உலுக்கிடும் செய்தியுடன் வசந்தமாளிகையின் மாடியறையில் பிரமை பிடித்தவன்போல் நீண்டநேரம் நின்றுவிட்ட யவனர் கடற்படைத் தலைவன் மெள்ள மெள்ளத் தன் உள்ளத்தைச் சூழ்ந்திருந்த கவலையை ஓரளவு நீக்கிக் கொண்டு மீண்டும் ஒருமுறை கையிலிருந்த ஓலையைப் பிரித்துப் படித்தான்.

ஓலையில் கண்டிருந்த செய்தி மிகத் தெளிவாகவும் திட்ட வட்டமாகவும் இருந்தது. சொற்கள் சொற்பமாக உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் செய்தியில் கண்ட நிபந்தனையில் எந்த முரண்பாடு ஏற்பட்டாலும் விளைவு என்ன என்பது சந்தேகத்திற்கிடமின்றி எழுதப் பட்டிருந்தது.

"டைபீரியஸ்! பூவழகியை நீ சிறை எடுத்தாய். ராணியை நான் சிறை எடுத்தேன். தமிழகத்து மக்களுக்கு ஏற்படும் சிறு தீங்கும் யவன மக்களின் தலையில் பெருந் தீங்காக வந்து இறங்கும். ஜாக்கிரதை!"

ஓலையின் இந்த வாசகத்தை இரண்டாம் முறை படித்த டைபீரியஸின் இதயத்தில் எவ்விதப் பயமும் ஏற்படா விட்டாலும், ராணி இளஞ்செழியன் கையில் சிக்கி விட்டதால் யவனர்கள் ஆக்கிரமிப்பு முயற்சிக்கு ஏற்பட்ட பெரும் தடை அவனைத் திகைப்படையச் செய்தது. 'காவிரி அணைந் தோடும் வசந்த மாளிகைக்குள், காவிரிக் கரையோரமாக மற்ற இடங்களில் காவல் புரியும் யவன வீரர்களின் கண்களில் அடியோடு படாமல் நுழைந்த இளஞ்செழியன் பூவழகியையே தப்பச் செய்திருக்கலாம்.

'அப்படியிருக்க யவனராணியை அவன் ஏன் சிறையெடுத்துச் சென்றான்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டு, 'புகாரின் நலனை உத்தேசித்துத்தான் சோழர் படை உபதலைவன் சொந்த உணர்ச்சிகளுக்கு இடங்கொடுக்காமல் ராணியை எடுத்துச் சென்றிருக்கிறான்' என்று பதிலையும் தானே சொல்லிக்கொண்ட டைபீரியஸ், மிகத் திறமைசாலி யான எதிரியைத் தான் சமாளிக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்துகொண்டான். 'கிரேக்க நாட்டு யவன சோதிடர்கள் யவன ராஜ குடும்பத்துப் பெண் தமிழ்நாட்டில் அரசாளுவாள் என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்களேயொழிய, அதற்கும் பெரும் முட்டுக்கட்டையாக ஒரு படைத்தலைவன் வந்து முளைப்பான் என்பதை ஏன் கண்டு பிடிக்கவில்லை?' என்று

வெகுண்டு தனது நாட்டுச்சோதிடர்களைச் சபித்த டைபீரியஸ், இளஞ்செழியன் எந்த வழியாக ராணியைக் கொண்டு போயிருப்பான் என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முயன்று, அறை பூராவும் ஒருமுறை கண்ணால் துழாவினான்.

அறை பூராவும் மஞ்சங்களும் அலங்காரப் பொருள்களும் வைத்தது வைத்தபடியே இருந்தாலும், நன்றாகத் திறக்கப்பட்ட சாளரங்கள் அரைகுறையாக மூடியோ ஒருக்களித்தோ சீர்குலைந்து நிற்காததாலும், சாளரங்களின் மரக்கதவுகளில் பொருத்தப்பட்டிருந்த இரும்புத் தாழ்பாள்களிலும் கயிறுகளோ துணியோ கட்டப்பட்டதற்கான அறிகுறிகள் ஏதுமே காணாததாலும், ராணியை இளஞ்செழியன் சிறையெடுத்த வழிதானென்ன என்பதை அறிய முடியாமல் தவித்தான் டைபீரியஸ். அந்த மாடியறையிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு இரண்டே வழிகள் தானிருந்தன. ஒன்று, சாளரத்தின் வழியாகக் காவிரிக்குள் இறங்கிப் படகில் செல்லலாம் அல்லது அறைக் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு மாடிக் கூடத்துக்கு வந்து படிகளில் இறங்கிக் கீழ்க்கட்டுகள் இரண்டையும் கடந்து வெளியே செல்லலாம். இந்த இரண்டில் பிந்தியது சாத்தியமில்லையென்பதை உணர்ந்துகொண்ட டைபீரியஸ், ராணி சாளரத்தின் வழியாகவே கடத்திச் செல்லப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, சாளரத்தை அணுகி வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.

கண்ணைப் பறிக்கும் அபூர்வக் காட்சியை வெளியே அளித்துக்கொண்டிருந்தாள் காவிரி அன்னை. பல வர்ண ஜாலங்கள் நிறைந்த சேலைபோல் மின்னி அலைபாய்ந்து காலை வெயிலில் பளபளத்து நின்றது காவிரியின் பெரும் நீர்ப்பரப்பு. அவளுடைய அந்த அழகிய மேற்சேலையிலும் உள்ள அழகு குமிழியிட்ட நீராழத்திலும் எத்தனை எத்தனையோ ஜால வித்தைகளைக் கதிரவன் கற்பித்துக் கொண்டிருந்ததன்றி, தூரத்தே தெரிந்த சங்கமத் துறையில் காவிரியாளை நோக்கி வந்த கடலரசனின் பெரும் அலைக்கரங்கள் காவிரியாளை எழுந்து எழுந்து அணைத்துக் கொண்டிருந்ததால் புகாரின் கடற்கரையே தனிப் பொலிவு

பெற்றுவிட்டதுபோல் காணப்பட்டது. தங்கள் கண் முன்பாகவே காவிரிக் காதலியைக் கட்டித் தழுவும் கடலரசனின் நாணமற்ற செய்கையைக் காண இஷ்டப்படாத மரக்கலங்கள் சில நங்கூரம் பாய்ச்சிக் கடலில் சிறிது தூரத்தில் நின்றாலும், காலைக் காற்றில் ஒருபுறமாகத் திரும்பமுற்பட்டன. விடியற் காலையில் சங்கமத் துறையில் நீராடினால் புண்ணியம் கிடைக்கும் என்ற நினைப்பால் அங்கே நீராடி, காலைக் கடன்களைச் செய்து இரு கரங்களாலும் கதிரவனை நோக்கி வேதியர் வாரி இறைத்த நீர்த்துளிகள் அந்தக் காலைக் கிரணங்களால் ஊடுருவப்பட்டு ஏழு வர்ணங்களையும் சிருஷ்டித்ததாலும் அந்த ஏழு வர்ண நீர்த்துளிகள் மீண்டும் காவிரி மீதே விழுந்ததாலும் வேதியர் தமது மந்திர சக்தியில் நீரையே ஏழுவண்ண மணிகளாக்கிக் காவிரியன்னைக்கு மணிமாலை சமர்ப்பிக்கிறார்களோ என்ற பிரமை ஏற்பட்டது. காவிரியில் மறுபடியும் வர்த்தகப் படகுகள் போகத் தொடங்கிவிட்டதாலும், புதுக் கப்பல்களில் வந்திறங்கும் வெளிநாட்டு வணிகரும், உள்நாட்டுப் பிரயாணிகளும் கடற்கரையின் பகுதிகளில் நடமாட ஆரம்பித்ததாலும் பூம்புகாரின் கடற்கரையும் காவிரிப் பகுதியும் மகோன்னதமாகக் காட்சியளித்தன.

யவனர் கடற்படைத் தலைவன் சாதாரண மனநிலையிலிருந்தால் இந்தக் காட்சிகள் அவன் கண்களை மட்டுமன்றிக் கருத்தையும் கவர்ந்திருக்கும். ஆனால், அன்றிருந்த நிலையில் அந்த வண்ணக் காட்சி வேதனைக்காட்சியாகவே விளங்கியது டைபீரியஸுக்கு. அதன் இயற்கை வனப்பை விட, எந்த செயற்கை உதவியைக் கொண்டு இளஞ்செழியன் அத்தனை உயர மாளிகையிலிருந்து அத்தனை பெரிய நதிமூலம் ராணியை எடுத்துச் சென்றிருப்பான் என்பதை ஆராய்வதிலேயே முற்பட்டான் டைபீரியஸ். அவன் நின்றிருந்த சாளரத்துக்கு நேர் எதிரில் பிரும்மாண்டமாக எழுந்து நின்ற வாணகரைக் குன்றின் அமைப்பையும் கண்ணால் அளவிட்ட யவனர் படைத்தலைவன், வாணகரைக் குன்றின் மாளிகைகள்

பெரும் உயரமாகக் கட்டப்படாமலிருப்பதையும், குன்றின் அடிவாரத்திலிருந்து வீடுகள் சக்கர வட்டமாகப் பல வியூகங்கள் போல் வகுக்கப் பட்டிருப்பதையும், ஒரு வளைவுக்கு மேல் மற்றொரு வளைவாகத் தெரிந்த பல அடுக்குகள் அக்குன்றை சந்திர வியூகங்கொண்ட பெரும் கோட்டையாக அடித்திருப்பதையும் கண்டு ராணி மட்டும் அங்கே கொண்டுபோகப் பட்டிருந்தால், அவளை விடுவிப்பது எளிதான காரியமல்ல என்று தீர்மானித்துப் பெரும் சோகத்தால் சிறிது நேரம் தலையையும் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான். ஆனால் சோகத்தினால் மட்டும் பலன் ஏற்படா தென்பதை அவன் அறிந்தேயிருந்தானாகையால், மேற் கொண்டு ராணி இருப்பிடத்தை அறிய என்ன நடவடிக்கை எடுக்கலாமென்பதை ஆராய முற்பட்டு மீண்டும் தனது அறையை அடைந்து கோட்டைத் தலைவனைச் சீக்கிரம் அழைத்து வரும்படி ஒரு வீரனை அனுப்பினான்.

டைபீரியஸின் அவசர அழைப்புக்குக் காரணத்தை அறியாத கோட்டைத் தலைவனும் சற்றுக் குழப்பத்துடனேயே யவனர் கடற்படைத் தலைவனிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். அவன் வருவதற்குள் தன்னைப் பெரிதும் நிதானப்படுத்திக் கொண்டுவிட்ட டைபீரியஸ் சிறிதும் சலனத்தையோ பிரமிப்பையோ காட்டாமல், கோட்டைத் தலைவனை வரவேற்று, "இந்தக் கோட்டைத் தலைவராக எத்தனை நாட்களாகப் பணியாற்றுகிறீர்கள்?" என்று வினவினான்.

கேள்விக்குக் காரணம் புரியாவிட்டாலும் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்ற சம்பிரதாயத்துக்காக, "இருபது ஆண்டுகளாக இதே வேலைதான், அதற்கென்ன இப் பொழுது?" என்று கேட்டான் கோட்டைத் தலைவன்.

"ஒன்றுமில்லை. இந்த இருபது ஆண்டுகளில் உமது கண்காணிப்பை மீறி யாராவது புகாரைவிட்டு வெளியேறி யிருக்க முடியுமா?" என்று மீண்டும் வினவினான்.

"ஏன் எவ்வளவோ பேர் வெளியேறியிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடு நமது நாடு போலில்லை படைத்தலைவரே! இங்கு

வருவார் போவார்மீது கண்காணிப்பு கிடையாது" என்று தெரியப்படுத்தினான் கோட்டைத் தலைவன்.

"வந்து போவதற்கு அனுமதிப் பத்திரம்?"

"இங்கு வழக்கமில்லை. இந்த நாட்டை நாடி வருகிற வர்களை உபசரிக்கத்தான் மன்னர் கட்டளையிருக்கிறது. உபத்திரவிக்க இல்லை."

டைபீரியஸ் கோட்டைத் தலைவனைச் சிறிது நேரம் ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களால் பார்த்தான். பிறகு கேட்டான்: "அப்படியானால் கோட்டை வாயில் எதற்கு? காவலர் எதற்கு?" என்று.

"விரோதிகளைத் தடைசெய்ய, கடல்மூலமோ நிலத்தின் மூலமோ ஏற்படும் படையெடுப்புக்களை எதிர்த்து நிற்க. தவிர, கடற்கரையோரமாக இந்தப் பெரும் கோட்டைச் சுவர் கட்டப்பட்டு இருப்பதற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு!" என்று கூறினான் கோட்டைத் தலைவன்.

"என்ன அது?"

"இங்கு கடற்கோள் அடிக்கடி ஏற்படுகிறது."

"அப்படி என்றால்?"

"கடல் சில வேளைகளில் எழுந்து ஊருக்குள் புக வரும்."

"ஓகோ!"

"ஆமாம். அதைத் தடுக்கவே இந்தப் பெரும் கருங்கல் மதிலும் சேர நாட்டு வயிர மரங்களால் செய்த பெரும் கதவுகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில சமயங்களில் கடல் இரண்டு மூன்று நாட்கள் இடைவிடாமல் கோட்டைச் சுவரையும் கதவுகளையும் தாக்குவதுண்டு. பிறகு கடல் பின் வாங்கிவிடும். மீண்டும் இது பழைய கடற்கரை! இதோ கரு மணல். மூன்று நாள் நீரில் மறையும் பரதவர் இல்லங்கள் நான்காவது நாளில் பழையபடி தோன்றிவிடும்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன கோட்டைத் தலைவன், டைபீரியஸ் முகத்தில் சட்டென்று பளிச்சிட்ட ஆச்சரியச் சாயை கண்டு பேச்சை நிறுத்தினான்.

அவன் பேச்சை அறுத்த அந்த விநாடியில், ஆசனத்தை விட்டு எழுந்த டைபீரியஸ், "நில்! யார் இந்தப் பரதவர்?" என்று வினவினான்.

"கடலோடும் சாதி, மீன் பிடிப்பவர்!" என்றான் கோட்டைத் தலைவன்.

"அலைகளுக்கு அஞ்சாதவர்கள்?"

"அலைகளுக்கென்ன, பிரளயத்துக்கும் அஞ்சமாட்டார்கள்."

"அலை புரண்டு அவர்கள் இல்லங்களுக்கு வரும்போது என்ன செய்வார்கள்?"

"வலைகளைத் தூக்கிக் கோட்டை மதிள்மீது வீசுவார்கள்."

"வீசினால்?"

"கோட்டை மதிள் பூராவும் வலை படிவதற்கான கொக்கிகள் இருக்கின்றன. கொக்கிகளில் வலைகள் மாட்டி விரியும். வலைக் கயிறுகள் திமிங்கலத்தையும் இழுக்கும் வலு வாய்ந்தவை. அவற்றில் மனிதர் ஏறுவது ஒரு கஷ்டமல்ல."

"அந்த வலைகளைப் பிடித்து ஏறி, கோட்டை உச்சியை அடைவார்கள்?"

"ஆமாம். அந்தக் காட்சியை நீங்கள் பார்க்க வேண்டுமே?"

"சரி, சரி; பின்னால் பார்ப்போம். ஆனால் இதற்கு பதில் சொல். அந்த மாதிரி வலையைப் பிணைக்கும் கொக்கிகள் காவிரி அணைந்தோடும் மாளிகைகளிலும் உண்டா?"

"ஆகா! இருக்கின்றன."

டைபீரியஸ் விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டான். அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக மீண்டும் வினவினான் "இந்த மாளிகையில்?" என்று.

"இதிலும் உண்டு" என்று கூறிய கோட்டைத் தலைவன் டைபீரியஸை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்று சாளரத்துக்கு

வெளியே சுவரிலிருந்த இருபெரும் ஆணிகளைக் காட்டினான்.

ஆணிகள் புதைந்திருந்த இடத்திலிருந்து ஜலமட்டம் சுமார் நூறு முழ வீச்சுக்கு மேலிருப்பதைக் கண்ட டைபீரியஸ் அத்தனை உயரத்தில் வலைவீசி, ஏறி, ஒரு பெண்ணையும் எடுத்துக் கொண்டு இறங்கக்கூடியவன் மிக வல்லவனாகத் தானிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். யவனர் புராணக் கதைகளில் ட்ராய் நகரத்தின் பெரும் சுவர்களில் ஏணிகளை வைத்து ஏறிய போர் வீரர்கள்கூடப் புகாரின் வலையேறி வீரர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் ஈடாக மாட்டார் களென்ற தீர்மானத்துக்கு வந்ததல்லாமல், அந்தப் புராணத்தி லிருந்த யுலிஸிஸின் குள்ளநரித் தந்திரத்தைக் கையாண்டா லொழியத் தமிழர்களை வெற்றி கொள்வதோ பூம்புகாரை யவனர் வசமாக்குவதோ நடவாத காரியமென்றும் திட்ட மாகப் புரிந்து கொண்டான். ஆகவே, இனிப் புகாரைப் பிடிக்க வேண்டுமானால் தமிழனை ஆயுதமாக வைத்துக் கொண்டே தமிழனை வெட்ட வேண்டுமென்றும் உறுதி கொண்டு, சோழ மண்டலத்தின் அரசியல் நிலையைக் கண்டறிவதற்கான முயற்சிகளில் இறங்கினான் டைபீரியஸ்.

தன்னுடைய பிற்கால நடவடிக்கை இந்தத் துறையில் தான் செல்ல வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்ததும் டைபீரியஸ் மீண்டும் தன் அறையை அடைந்து, கோட்டைத் தலைவ னிடம் தன் திட்டத்தைப் பிரஸ்தாபித்த வண்ணம் சில விவரங்களையும் கேட்கத் தொடங்கி, "சோழ மன்னன் இறந்து விட்டதாக உமக்குச் செய்தி வந்தது எப்போது?" என்று வினவினான்.

"தாங்கள் இந்த ஊரை அடைந்த இரவின் ஆரம்பத்தில்" என்று விடையுரைத்தான் கோட்டைத் தலைவன்.

"அரசனுக்கு அடுத்தபடி ஆள் யாருமில்லையா?"

"இளவரசர் இருந்தார்."

"அவர் எங்கே இப்பொழுது?"

"இருக்குமிடம் தெரியவில்லையென்று தூதன் சொன்னான்."

"அப்படியானால் உறையூர் அரசபீடம் யார் கையிலிருக்கிறது?"

"அதைச் சொல்லத் தூதன் மறுத்துவிட்டான். ஆனால் உறையூர் நிலை சீர்படும்வரை புகாரைப் பழையபடி நிர்வகித்து வரும் பொறுப்பை எனக்களித்திருப்பதாகச் சொல்லி ஒரு முத்திரை ஓலையையும் தந்தான்..."

"அந்த முத்திரை ஓலை..."

"வழக்கமாக உறையூரிலிருந்து வரும் முத்திரை ஓலைதான்."

"அதில் யார் கையொப்பமிட்டிருந்தார்கள்?"

"வழக்கமாகப் போடும் முதலமைச்சர்தான். வழக்கமாகப் புலி இலச்சினைதான் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது."

டைபீரியஸ் யோசனையில் மீண்டும் ஆழ்ந்தான். உறையூர் விவகாரம் என்னவென்பதைத் திட்டமாக அறிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் அங்கு ஏதோ பெரும் சூது நடக்கிறதென்றும், அரசியல் பிளவு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும் புரிந்து கொண்டாலும், 'அந்தப் பிளவு யாரால் ஏற்பட்டது? ஏன் ஏற்பட்டது? எத்தனை நாளைக்கு அதை மூடி வைக்க முடியும்? பிளவின் மர்மம் வெளியானால் அண்டை நாடுகள் என்ன செய்யும்?' என்று பலவாறாக யோசித்து முடிவு காணாமல் தவித்தான் டைபீரியஸ். யவனர் கடற்படைத் தலைவன் சிந்தையில் ஓடிய எண்ணங்களை ஓரளவு அறிந்து கொண்ட கோட்டைத் தலைவன் அதைப்பற்றி வெளிப்படையாகவே பேசத் தொடங்கி, "எனக்கும் உறையூர் நிலை மர்மமாகவே தெரிகிறது..." என்று இழுத்தான்.

"அப்படியானால் ஒரு வீரனை அனுப்பி, அங்கு நடப்பது என்னவென்பதை அறிந்தாலென்ன?" என்று கேட்டான் டைபீரியஸ்.

"செய்யலாம்" என்று பதில் சொன்னான் கோட்டைத் தலைவன்.

"செய்யலாம் என்பதில் அர்த்தமில்லை... முதலில் அதைச் செய்யும். அத்துடன் எதிரேயுள்ள வாணகரைக் குன்றுக்கும் ஒற்றர்களை அனுப்பி, சோழர் படை உபதலைவனையும் கண்காணிப்பில் வைக்கவேண்டும். புரிகிறதா?" என்று டைபீரியஸ் தன் கூரிய கண்களைக் கோட்டைத் தலைவன் மீது நாட்டினான்.

கோட்டைத் தலைவனுக்கு அதெல்லாம் அவசியமென்று புரிந்திருந்தாலும் எதிர்க்கரைக்கு ஆளனுப்புவது அவ்வளவு சுலபமாகப் படவில்லையாதலால் டைபீரியஸை நோக்கி, "தலைவர் உத்தரவின் முதற் பகுதியை நிறைவேற்றி விடலாம்" என்று சொல்லிச் சிறிது நிதானித்தான்.

சற்றே நிலத்தில் தாழ்ந்த டைபீரியஸின் ஈட்டி விழிகள் மீண்டும் கூர்ந்து எழுந்தன. "அதாவது?" என்ற சந்தேகம் ததும்பும் குரலும் எழுந்தது அவனிடமிருந்து.

"உறையூர் நிலவரத்தை அறிந்து வர ஒற்றரை அனுப்பலாம். ஆனால்..."

"தைரியமாகச் சொல்!"

"எதிர்க்கரைக்கு ஆளனுப்புவது எளிதல்ல."

"ஏன்?"

"படைத் தலைவரிடத்தில் பரதவருக்குப் பக்தி அதிகம். அவர்களாவது யவனர்களாவதுதான் துணிந்து வாணகரைக்குப் போக முடியும்."

"மற்றவர் போனால்?"

"கோட்டைக்குள்ளேயே புகுவது மிகக் கஷ்டம்."

"அதென்ன தனிக் கோட்டையா?"

"தனி ராஜ்யமென்றே சொல்லலாம். அங்கிருப்பது யவனரும் தமிழரும் மற்றவரும் கலந்த பெரும்படை. அந்தப் படைவீரர்கள் ஒரே ஒரு தலைவனைத்தான் அறிவார்கள். அவன் உத்தரவிட்டால் காவிரியாற்றில் விழுந்து பிராணனைக் கூட விடுவார்கள்."

டைபீரியஸின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. "என்ன யவனர்கூடவா அவனுக்குக் கீழ்ப்படுகிறார்கள்!" என்று வினவினான் வியப்பு குரலில் பூரணமாகத் தொனிக்க.

"ஆமாம் தலைவரே!" என்றான் கோட்டைத் தலைவன்.

"என்ன! யவன ராணி ஒருத்தி இருக்கும்போது கூடவா?" என்று மற்றொரு வியப்புத் தட்டிய கேள்வியும் எழுந்தது, யவனர் கடற்படைத் தலைவனிடமிருந்து.

"இளஞ்செழியனிடமுள்ள யவனர், தமிழர் எல்லோரும் ஒரே குலம். அவர் சொந்த நாடு, சொந்த இனம் அனைத்தையும் மறந்தவர்கள். ஹிப்பாலஸை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்களே" என்று வினவினான் கோட்டைத் தலைவன்.

"காரணம்?"

"இளஞ்செழியன் போர்த் திறமையில், அவன் நேர்மையில், அவனால் சீர்படும் தங்கள் வாழ்வில் பூரண நம்பிக்கையைப் பெற்றவர்கள் அந்த வீரர்கள். அவனிடம் ஏழையாக இன்று சேரும் எந்த வீரனும் ஒரு வருஷத்திற்குள் பெரும் பணக்காரனாகிறான். படைத்தலைவனைப் போலவே போரிலும் வல்லவனாகிறான்."

கோட்டைத் தலைவன் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்கப் பெரும் விந்தையாயிருந்து டைபீரியஸுக்கு. இப்படி ஒரு மாய மனிதன் இருக்க முடியுமா என்று பிரமித்தான். அவன் பிரமிப்பை அதிகப்படுத்த மேலும் சொன்னான் கோட்டைத் தலைவன். "இளஞ்செழியன் படையில் சுமார் மூவாயிரம் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த மூவாயிரம் பேரும் பலமுறை இந்தப் பூம்புகாரை எதிரிகளிடமிருந்து காத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் படையில் போரிடும் சாதிகள் மட்டுமல்ல, பரதவரும் இருக்கிறார்கள். கடற்படைச் சண்டையிலும் இளஞ்செழியன் வல்லவன். பல நாள்கள் தன்னந்தனியே படகில் கடலோடி மறைந்து விடுவான். இத்தனைச் சாமர்த்தியசாலி யானபடியால் தான் சோழ மன்னர்களின் மற்றப் படைகள் உறையூரிலுள்ள பெரிய தண்டநாயகரின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டிருந்தாலும், இந்த வாணகரைக் குன்றும் அதிலுள்ள பெரும்படையும் மற்ற யார் அதிகாரத்துக்கும் உட்படாமல் இளஞ்செழியன் அதிகாரத்துக்குமட்டும் உட்பட்டுக் கிடக்கிறது."

டைபீரியஸ் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து சிறிது நேரம் தன் அறையில் மௌனமாகவே உலாவினான். பிறகு கோட்டைத் தலைவன் போகலாமென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை ஆட்டிவிட்டு மறுபடியும் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். கோட்டைத் தலைவன் அறையைவிட்டு நகர்ந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் காவலன் ஒருவனை விளித்த டைபீரியஸ், பிரும்மானந்தர் கோஷ்டியைக் காவல் புரிந்த வீரர்களில் ஒருவனைக் கூப்பிடுமாறு உத்தரவிட்டான். அந்த வீரன் வந்ததும் டைபீரியஸ் கட்டளை திட்டமாக வெளிவந்தது.

"நீதானே அடிகளையும் மற்றவர்களையும் காவல் புரிகிறாய்?" என்று கேட்டான் டைபீரியஸ்.

"ஆம்."

"இன்றிரவு அடிகளோ அல்லது ஹிப்பலாஸோ தப்ப முயன்றால் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?"

"கண்ட இடத்தில் வெட்டிவிடுகிறேன்."

"இல்லை. யாரையும் தொடாதே! அவர்களைத் தப்பிச் செல்ல விடு."

வியப்பினால் பதில் சொல்ல முடியாமல் வாயைப் பிளந்து கொண்ட யவன வீரனை நோக்கி மீண்டும் திருப்பினான் கட்டளையை டைபீரியஸ். "திட்டமாகத் தெரிந்து கொள். அவர்களில் யார் வேண்டுமானாலும் தப்பிச் செல்லலாம். யாரையும் தடை செய்யாதே. ஆனால் பலமான காவல் இருப்பதுபோல் மட்டும் தெரியட்டும்."

"சரி, பிரபு! தப்பிச் செல்பவரைத் தொடரட்டுமா?"

"வேண்டாம். இஷ்டப்படி போக விடு."

உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு வீரன் சென்றதும் டைபீரியஸும் எழுந்திருந்து நீராடக்கூடச் செல்லாமல் நேராகக் கடற்கரைப் பகுதிக்குச் சென்று சங்கமத்துறையையும் அங்கிருந்து மாளிகையிருந்த இடத்தையும் பரதவர் குடிசை

களும் படகுகளும் இருந்த மணற்பரப்பையும் ஊன்றிக் கவனித்தான். மீண்டும் அவன் கண்கள் வாணகரைக் குன்றின் கட்டடங்களையும் கோட்டைச் சுவர்களையும் அளந்தன. இம்மாதிரி அன்றைய மாலைக்குள் இரண்டு மூன்று தடவைகள் அந்த இடங்களை வந்துவந்து பார்த்த டைபீரியஸ் சாதாரண யவன வீரன்போல் உடை மாற்றிக் கொண்டு அன்றிரவு பரதவர் குடிசைகளுக்குச் சென்று காவிரியில் படகு செலுத்த யாராவது வரமுடியுமா என்று விசாரித்தான். இவனை முன்பின் பார்த்திராத பரதவர் சிலர் அவன் ஏதோ நதிமீது உல்லாசமாகச் சென்றுவர நினைக்கிறானென்ற எண்ணத்தில், "சரி வருகிறோம்" என்று ஒப்புக் கொண்டனர்.

சரியாக இரண்டாம் ஜாமத்தின் இறுதியில் டைபீரியஸ் வந்து சேர்ந்து படகைச் செலுத்தச் சொன்னான். இரவு பகலைப்பற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத பரதவர்கூட, 'இந்த நேரத்தில் இந்த யவனன் எதைக் கண்டு களிக்கப் போகிறான்' என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டே அவன் சொன்ன திக்கில் படகைச் செலுத்தினார்கள்.

நல்ல இருளில் துடுப்புக்களின் சத்தத்தைத் தவிர வேறு சத்தம் எதுவும் அதிகமாக இல்லாமல் படகு வசந்தமாளிகைப் பின்புறமாக ஊர்ந்து சென்றது. மாளிகைக்குச் சிறிது தூரமிருக்கையிலேயே படகைப் பக்கத்துத் தளையொன்றில் பிணைக்கச் சொன்ன டைபீரியஸ் அந்தப் படகிலேயே பரதவருடன் காத்துக் கிடந்தான். இரண்டாம் ஜாமம் மறைந்து நீண்ட நேரமாகியும் மாளிகை மாடியில் எந்தவித உயிர் அசைவும் இல்லை. 'சிறைப்பட்டவர்கள் ஒருவேளை தப்ப இஷ்டமில்லாமல் தூங்கிவிட்டார்களோ' என்று கூட நினைக்க முற்பட்டான் டைபீரியஸ். படகோட்டி வந்த இரு பரதவரும் அவன் எதற்காகப் படகில் அங்கு வந்தான், ஏன் தளையிட்டு நிறுத்தச் சொன்னான் என்பதை அறியாமல் குழம்பிப்போய், "பிரபு! இங்கு இன்னும் எத்தனை நேரம் காத்திருக்க வேண்டும்?" என்று கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

அதற்குமேல் தாமதிப்பதில் பயனில்லை என்று டைபீரியஸும் திரும்பியிருப்பான். ஆனால் தற்செயலாக மாளிகையின் மாடியறைச் சாளரம் திறந்து பெரும் கயிறு ஒன்று அதிலிருந்து தொங்கியது. மெள்ள மெள்ள பிரும் மாண்டமான ஓர் உருவம் அந்தக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு இறங்கியதையும், இது இறங்க முற்பட்ட அதே நேரத்தில் எதிர்க் கரையிலிருந்த ஒரு படகு அந்த இடத்தை நோக்கி வேகமாகப் பாய்ந்து வந்ததையும் கண்ட டைபீரியஸ் இருந்த இடத்தைவிட்டு நகராமல் நடப்பதைக் கவனிக்க லானான். படகு வெகு துரிதமாகக் கயிற்றில் இறங்கியவனை அணுகியதும் அந்த மனிதன் படகில் இறங்க, படகு மீண்டும் எதிர்க் கரையை நோக்கி விரைந்தது.

"தளையை அவிழ்த்து அந்தப் படகைத் தொடருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான் டைபீரியஸ்.

பரதவரிருவரும் அவன் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து முன்னே சென்ற படகைத் துரத்தத் துடுப்புக்களை நீரில் தாழ்த்தி வெகுவேகமாகச் சுழற்றவே படகு படுவேகத்தில் பறந்தது. முன்னே சென்ற படகைச் சேர்ந்தவர்களும் இதைக் கவனித்திருக்க வேண்டும். அந்தப் படகும் திடீரென முன்னைவிட அதிவேகமாகச் செல்லத் தொடங்கியது.

இப்படி வெகு வேகமாகச் சென்ற படகுகளில் முதல் படகு திடீரெனத் தன் வேகத்தைத் தடைப்படுத்தி, போக்கையும் திருப்பிக் கொள்வதைக் கண்ட டைபீரியஸ் தன் படகோட்டிகளைச் சிறிது நிதானிக்கச் சொன்னான். வாணகரையை அணுகச் சில அடி தூரமே இருந்த நிலையில் அந்தப் படகு ஏன் திசை மாறவேண்டும் என்று டைபீரியஸ் தீர்மானிக்கு முன்பாகவே, அந்த முதல் படகு வெகு வேகமாக டைபீரியஸின் படகை நோக்கி வந்தது. வந்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வளைத்தது. படகிலிருந்த இரு வில்லவர் கைகளில் நாணேற்றி அம்புகள் தொடுத்த விற்கள் தயாராக நின்றன. "உங்கள் படகு முன் செல்லட்டும்" என்றது ஒரு அதிகாரக் குரல் அந்த முதல்

படகிலிருந்து, எதிர்பாராத விதமாகத் தன்னந்தனியே மடக்கப்பட்டதாலும் வில்லவர் கைகளிலிருந்த அம்புகளும் தன்னை நோக்கிக் குறி வைக்கப்பட்டிருந்ததாலும் வேறு வழியின்றி அவர்கள் ஆணைப்படி நடக்குமாறு டைபீரியஸ் பரதவரிருவருக்கும் உத்தரவிட்டான். படகுகள் இரண்டும் வாணகரையை நோக்கி வெகு வேகமாக ஓடின.

எதிர்க்கரையைப் படகுகள் அடைந்ததும் அதுவரை இருளாயிருந்த வாணகரைப் படித்துறையில் திடீரெனப் பந்தங்கள் எரிந்தன. ஆச்சரியத்துடன் கரையில் காலை வைக்க முற்பட்ட டைபீரியஸை அசரவைக்க வேறொரு ஆச்சரியமும் காத்திருந்தது. அவனை வரவேற்க, பந்தங்களுக்கிடையே பூரண கவசமணிந்த இளஞ்செழியனே முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ நின்றிருந்தான்.

16. ராணியின் நிபந்தனை

யாரைப் பிடிப்பதற்காக நள்ளிரவில் காவிரி நீர்மீது தவம் கிடந்தானோ அந்த மனிதனிடமே தான் சிறைப்படும் நிலை, டைபீரியஸைத் தவிர வேறு ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தால் அவன் அடியோடு நிலை குலைந்து பதறிப் போயிருப்பான். ஆனால் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நிதானத்தை இழக்காத நெஞ்சுரமுள்ள டைபீரியஸ், சோழர் படையின் உபதலைவன் தன்னைக் கைப்பிடித்து, படகிலிருந்து வாணகரைப் படகுத் துறையில் இறக்கிவிட்ட சமயத்திலும் முகத்தில் திகிலையோ குழப்பத்தையோ லவலேசமும் காட்டாமல் சிரித்தமுகத்துடனேயே கரையில் காலை வைத்து இறங்கியதன்றி, இளஞ்செழியனுக்கு வணக்கம் செலுத்தும் முறையில் தலையையும் லேசாகத் தாழ்த்தினான். டைபீரியஸின் சிரித்த முகத்தையும், அவன் எந்த ஆபத்திலும் சிக்கிக் கொள்ளாதவன் போலவும், வாணகரையை வேடிக்கை பார்க்க வந்த பிரயாணியைப் போலவும் திடமாக நிலத்தில் காலை ஊன்றி இறங்கி வாணகரைத் தளத்தைச் சுற்று முற்றும் நோக்கியதையும்

கண்ட இளஞ்செழியன், உலகத்தில் பெரும் போர் வீரர்களில் ஒருவன் என டைபீரியஸ் பிரசித்தி பெற்றதற்கு நியாயம் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

வாணகரைப் படகுத் துறையில் இறங்கியதும் டைபீரியஸ் தன்னைச் சுற்றி வளைத்த படகிலிருந்த ஹிப்பலாஸை ஒரு முறை நோக்கிவிட்டு வாணகரைத் தளத்திலும் கண்ணை ஓட்டி "மிகவும் பலமான படைத்தளம்!" என்று வாய் விட்டுப் பாராட்டியதன்றி இளஞ்செழியனை நோக்கிப் புன்முறுவலும் செய்தான்.

இளஞ்செழியன் இதழ்களும் புன்சிரிப்பால் சற்றே விரிந்ததன்றி, "ஆம்! இந்த நாட்டில் அரண் அமைக்கும் முறை இது" என்ற சொற்களையும் பொறுமையுடன் உதிர்த்தன.

டைபீரியஸின் கண்கள் இளஞ்செழியனைச் சில விநாடிகள் கூர்ந்து கவனித்தன. பிறகு இல்லையென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டிய யவனர் கடற்படைத் தலைவன், "உங்கள் நாட்டு அரண் அமைக்கும் முறை மட்டும் இதில் இல்லை படைத் தலைவரே! யவனர்கள் முறையும் இதில் கலந்திருக்கிறது. எங்கள் நாட்டுப் புராணங்களில் காணப்படும் ட்ராய் நகரத்தின் சுவர்களைப் போல் இவை ஆகாயத்தை அளாவும் பெரும் சுவர்களல்ல. ஆனால் சுவர் அமைப்பு முறை, யவனர் முறை தான். வியூகம் மட்டும் உங்கள் நாட்டு முறை. சந்திர வட்டங்கள் போல் வீடுகள் எழுந்திருக்கின்றன. பார்வைக்கு இது கோட்டையல்ல. தேவையான சமயங்களில் கோட்டை போல் மாறவல்லது. உங்கள் திறனைப் பாராட்டுகிறேன்" என்று கூறினான்.

"தமிழர்கள் எந்த நாட்டிலும் நல்லது இருந்தால் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியவர்கள். யவனர் கடற்படைத் தலைவருக்கு இது தெரியாத விஷயமல்ல" என்று கூறிய இளஞ்செழியன், பக்கத்திலிருந்த தன் உதவிப் படைத்தலைவர்களை டைபீரியஸுக்கு அறிமுகப்படுத்தத் தொடங்கி, "ஹிப்பலாஸைத்தான் தங்களுக்குத் தெரியும்..." என்றான்.

"ஆம், தெரியும்."

"என் படைகளின் யவனர் பிரிவை நடத்திச் செல்பவன் ஹிப்பலாஸ். பல போர்களில் வெற்றி வாகை சூடியவன்."

"பிற நாட்டிலும் யவனர் பிரசித்தி பெறுவதை எங்கள் நாட்டின் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்."

"யவனர் வருகையால் எங்கள் நாடு எவ்வளவோ பயனடைந்திருக்கிறது, கடற்படைத் தலைவரே! நாங்கள் நன்றி மறப்பவர்களல்ல. ஆனால் ஆக்கிரமிப்புக்கு மட்டும் இடம் கொடுக்கும் பழக்கம் எங்களிடமில்லை" என்று சற்று அழுத்திக் கூறிய இளஞ்செழியன், பக்கத்தில் பூரண கவசத்துடன் பெரும் வேலைத் தாங்கிய ஒரு வீரனைச் சுட்டிக் காட்டி, "இவன் குமரன் சென்னி, தமிழ்ப் படைப்பிரிவின் தலைவன். வேலெறிவதில் நிகரற்றவன். உதாரணமாகத் தாங்கள் காவிரியின் எதிர்ப்பக்கமிருக்கும் மாடிமீது நின்றால் இங்கிருந்தே வேலை எய்து தங்களை..." என்று ஏதோ சொல்லப் போய் நிறுத்திக் கொண்டு, "மாய்த்து விடுவான் என்று சொல்வது பண்பாட்டுக்கு முரண்பாடு" என்று கூறிவிட்டுக் கடைசியாக நின்ற பரதவனை நோக்கித் திரும்பி, "கடற்படைத் தலைவர் உண்மையில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இவனை. கடற்போரில் தங்களுக்குள்ள பிரசித்தி இல்லா விட்டாலும் மரக்கலங்களைக் கடலில் நடத்திப் போரிடுவதில் இணையற்றவன். இவன் பெயர் வல்லாளன்" என்று அவனையும் டைபீரியஸுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

சோழர் படை உபதலைவனின் உதவித் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஊன்றிக் கவனித்த டைபீரியஸ், தராதரம் பார்த்தே இளஞ்செழியன் உபதலைவர்களைப் பொறுக்கி யெடுத்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டதன்றி, 'தன் வலிமையை உணர்த்துவதற்கே இளஞ்செழியன் என்னிடம் இவர்கள் வல்லமையை எடுத்துக் கூறினான்' என்றும் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் தன் பாராட்டுதலைத் தலையசைப்பினாலேயே காட்டினான்.

அதற்குப் பின் வாணகரைப் படகுத் துறையில் நிற்க அவசியமில்லாததால் இளஞ்செழியன் டைபீரியஸை அழைத்துக் கொண்டு படைத்தலைவர் பின் தொடரக் குன்றின் வட்ட வட்டமான வீதிகளின் இடையே மாற்றி மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்த வாயில்கள் வழியாகக் குன்றின் உச்சியிலிருந்த தன் பாசறைக்குச் சென்றான். வழியில் பல தெருக்கள் வரை மௌனமாகவே வந்த டைபீரியஸ் ஒரு சந்தேகம் மட்டும் கேட்டான், "சக்கர வட்டமாக நிற்கும் தெரு வாயில்களை ஏன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒழுங்காக அமைக்கவில்லை?" என்று.

"அமைத்தால் ஆபத்திருக்கிறது. ஒரு வேளை எதிரிப் படைகள் ஏதாவது வாணகரையில் காலை வைத்து, முதல் கதவை உடைத்தாலும் நேராக மற்றொரு கதவுக்குப் போகமுடியாது. எதிரே பலமான சுவர் இருக்குமாகையால் சற்றுச் சுற்றிப் போய்த்தான் அடுத்த வாயிலுக்கு வர வேண்டும். அப்படிச் சுற்றிச் செல்லும் படைகள்மீது அம்பும் வேலும் எறிய வீரர்கள் தளம் சுவர்களுக்குப் பின்னால் இருக்கின்றது. ஆகவே வளைந்து அடுத்த வாயிலுக்குச் செல்லும் படைகள் பக்கவாட்டில் தாக்கப்படும். பக்க வாட்டுத் தாக்குதல் எத்தனை பலமானது என்பதை நான் தங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை" என்று பதில் கூறினான் இளஞ்செழியன்.

இளஞ்செழியனின் புத்திக் கூர்மையையும் போர்த்துறையில் அவனுக்கிருந்த அனுபவத்தையும் அறிந்த டைபீரியஸ் அவனிடம் அபரிதமான மரியாதை கொண்டதன்றி 'இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் இருக்கும் நாட்டில் உறையூரில் சதி செய்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் யவன ராணி புகாரை ஆளலாமெனச் சொப்பனம் காண முடியுமா?' என்று நினைத்துக் கொண்டே, இளஞ்செழியனுடன் நடந்து அவனது பாசறைக்கு வந்தான்.

குன்றின் மேலிருந்த இளஞ்செழியனின் விடுதியைப் பாசறை என்று சொல்வதை விட உல்லாத மாளிகை என்று

சொல்வது மிகப் பொருத்தமாயிருக்கும். அவ்வளவு அழகாக இருந்தது அந்தப் பாசறைக் கட்டடம். குன்றின் உச்சியிலிருந்த கட்டடத்தை அடுத்து நின்ற வேறிரு கட்டிடங்களும் அந்த மாளிகையைப் போல் அத்தனை அழகுடன் விளங்கா விட்டாலும், கூடிய வரையில் கச்சிதமாகவே அமைக்கப் பட்டிருந்தன. அந்தச் சிறு கட்டடங்களிரண்டும் இருந்த இடத்தையும், அதன் வாயில்களில் நின்ற காவல் வீரர்களை யும் கவனித்த டைபீரியஸ் இவை இளஞ்செழியன் உதவித் தலைவர்களின் உறைவிடங்களாயிருக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தான். கர்ப்பக் கிரகத்தின் வாயிலில் நிற்கும் துவாரபாலகர்களைப் போல் இளஞ்செழியன் மாளிகையின் முன் புறத்திலே நின்ற அந்தக் கட்டடங்களைத் தாண்டிப் படைத் தலைவன் பாசறையை அடைந்த டைபீரியஸ் அந்தப் பாசறையின் முகப்பிலும் உள்ளேயும் செய்யப்பட்டிருந்த அபரிமிதமான வேலைப் பாடுகளையும், உள்ளே வைக்கப் பட்டிருந்த பொருள்களையும் கண்டு பிரமிப்படைந்தான். பாசறை கீழே மூன்று கட்டுகளையும் மேலே ஒரு கட்டு உப்பரிகையும் கொண்டதாயிருந்தது. கீழ்க்கட்டின் முகப்புக் கூடத்தில் வாளும் ஈட்டிகளும் ஏந்திய காவலர் காவல் புரிந்து நின்றனர். அப்படியே பின்கட்டிலும் காவல் இருந்தது. இடையேயிருந்த நடுக்கட்டிலிருந்த பெரிய கூடம் மன்னர்கள் தூதர்களை வரவேற்கும் மண்டபம் போல் விசாலமாக இருந்ததன்றி, யவனர்களின் சித்திர விளக்குகளாலும் இளஞ்செழியன் போரில் வெற்றி கொண்ட நாடுகளிலிருந்து கொண்டுவந்த அபூர்வப் பொருள்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டு இந்திரலோகம் போல் விளங்கியது. கூடத்தின் மூலை களில் சாத்தப்பட்டிருந்த போர்க்கருவிகள் மட்டும் இல்லா திருந்தால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் இந்திரவிழா மாளிகைக் கூடத்துக்கும் அந்தப் பாசறைக் கூடத்துக்கும் வித்தியாசம் எதுவுமே இருந்திருக்காது. அத்தனை அழகுள்ள அந்தக் கூடத்தில் நுழைந்ததும் டைபீரியஸை ஒரு மஞ்சத்தில் உட்காரச் சொன்ன இளஞ்செழியன் எதிர் மஞ்சத்தில் தானும்

உட்கார்ந்து கொண்டான். அவன் இருபுறங்களிலும் பயங்கர விழிகளைக் கொண்ட குமரன் சென்னியும், ஆஜானுபாகு வான யவன ஹிப்பலாஸூம் நின்று கொள்ள, சற்றுத் தள்ளி யிருந்த பெரும் தூணில் வலை போலவே இரும்புடை அணிந்து பரதவ வல்லாளனும் சாய்ந்து கொண்டான்.

மிகுந்த மதிப்புடன் விருந்தாளியைப்போல் நடத்தப் பட்டாலும் வாணகரையில் தான் சிறைப்பட்டவன் என்பதில் லவலேசமும் சந்தேகமில்லாத டைபீரியஸ் உள்ளே எழுந்த உணர்ச்சிகளைச் சிறிதும் வெளிக்குக் காட்டாமல் இளஞ் செழியனின் உதவித் தலைவர்கள் நின்ற தோரணையைக் கவனித்தும் கவனிக்காததுபோல், “இரவு ஏறிவிட்டது. அடுத்தபடி சோழர் படைத் தலைவரின் உத்தேசம் என்ன?” என்று வினவினான்.

இளஞ்செழியன் மிக நிதானமாகவும் திடமாகவும் பதில் சொன்னான், “தாங்கள் ஒரு ஓலை எழுத வேண்டும்” என்று.

“யாருக்கு ஓலை?” என்று வினவினான் டைபீரியஸ் உணர்ச்சி எதையும் காட்டாமலே.

“புகாரின் கோட்டைத் தலைவனுக்குத்தான்.”

“அடிகளையும் பெண்மணிகளையும் விடுவிக்கச் சொல்லியா?”

“ஆம்!”

“நான் மறுத்தால்?”

“மறுக்கக்கூடிய நிலையில் தாங்கள் இல்லை.”

“சிறைப்படுத்திவிட்டதால் அத்தனைத் திட்டமாக முடிவு கட்டுகிறீர்களா?”

“இல்லை. ஆபத்துக்கு அஞ்சுபவர் தாங்கள் அல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ராணியின் கட்டளை அப்படி. அதற்குத் தாங்கள் கீழ்ப்படிவீர்களென்பது எனக்குத் தெரியும்.”

“ராணி கட்டளை யிட்டிருக்கிறாரா?” இதைக் கேட்ட டைபீரியஸின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன.

“ஆம்.”

"ஏன் அப்படிக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள்?"

"இப்பொழுதுள்ள நிலையைத் தங்களைவிட ராணி புரிந்து கொண்டிருப்பதுதான் காரணம். வேண்டுமானால் ராணியை நீங்களே கேட்டுக்கொள்ளலாம்" என்று கூறிய இளஞ்செழியன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து டைபீரியஸை ராணியிருந்த உப்பரிகை அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஒருமுறை குரல் கொடுத்த பின் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு இளஞ்செழியன் உள்ளே நுழைந்தபோது ராணி மஞ்சத்தில் உறங்காமல் சற்று அப்புறம் கடலை நோக்கித் திறந்திருந்த சாளரத்தின் அருகே நின்றிருந்தாள். இளஞ்செழியனும் படைத்தலைவனும் உள்ளே நுழைந்ததும் கவனத்தைக் கடலிலிருந்து உள்ளே திருப்பிய ராணி அவர்கள் இருவரையும் நோக்கிச் சற்றுப் புன்முறுவல் செய்தாள்.

டைபீரியஸ் ராணியைச் சில வினாடிகள் உற்று நோக்கி விட்டுக் கேட்டான், "ராணி! என்னிடம் சிறைப்பட்டிருப்பவர்களை விடுதலை செய்யும்படி உத்தரவிட்டீர்களா?" என்று.

ராணி பதிலேதும் சொல்லாமல், 'ஆம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தன் அழகிய தலையைச் சிறிதே அசைத்தாள்.

"பிரும்மானந்தர் வெறும் துறவியல்லவென்று கோட்டைத் தலைவன் சொல்கிறான் ராணி!" என்றான் டைபீரியஸ்.

"தெரியும் எனக்கு" என்றாள் ராணி அலட்சியமாக.

"துறவறத்தைவிடப் போர் அறத்தை நன்றாக அறிந்தவராம்" என்றான் மீண்டும் டைபீரியஸ்.

"அதுவும் தெரியும்."

"அவரை விடுதலை செய்வதில் ஆபத்திருக்கிறது."

"ஆபத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுப் பயனில்லை டைபீரியஸ்."

"ஏன்?"

"எப்பொழுது ஊரை விட்டுக் கடலோடி இத்தனை தூரம் வந்திருக்கிறோமோ, ஆபத்தைப் பற்றி ஏன் கவலைப் படவேண்டும்?"

"அப்படியானால் தாங்கள் நிலை?"

"அதில் என்ன மாறுதல் ஏற்பட முடியும்?"

"இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்?"

"ஒரு மாறுதலும் இல்லையே?"

யவன ராணி மெல்லச் சிரித்தாள். டைபீரியஸுக்கு மட்டுமல்ல, இளஞ்செழியனுக்கும் அவள் சிரிப்பின் காரணம் புரியவில்லை. ஏதும் விளங்காததால், "ஏன் சிரிக்கிறீர்கள் ராணி?" என்று கேட்டான் டைபீரியஸ்.

"படைத்தலைவரைக் கேள்" என்ற ராணி இளஞ்செழியனைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

"என்னையா? என்ன கேட்க வேண்டும்!" என்று வியப்புடன் வினவினான் இளஞ்செழியன்.

ராணி கேட்டாள்: "என்னைப் புகாரின் வசந்த மாளிகையிலிருந்து தூங்கி வந்தீர்களல்லவா?"

"ஆமாம்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"நான் ஏதாவது ஆட்சேபணை செய்தேனா?"

"இல்லை."

"தாங்கள் தோள்மேல் போட்டுக் கொண்டபோது திமிறினேனா?"

"இல்லை."

"ஏன்?"

"ஏன்? ஏன்?" இருமுறை இளஞ்செழியனும் கேட்டான். பதிலேதும் கிடைக்காததால்.

ராணி சாளரத்தைவிட்டு அறை நடுவுக்கு வந்து மஞ்சத்தருகில் நின்று கொண்டாள். பிறகு, இளஞ்செழியன்மீது நீண்ட நேரம் நீலமணிக் கண்களை நாட்டினாள். அந்தக் கண்கள் சில வினாடிகளில் கனவுலகத்தில் சஞ்சரிப்பதைப் படைத்தலைவன் கண்டான். ஏதோ கனவில் பேசுபவள் போல் பேசினாள் ராணி. "புரியவில்லையா படைத் தலைவரே! தங்களையும் என்னையும் விதி ஒன்றாகப் பிணைத்திருக்கிறது என்று நான் முதல் நாளிரவே சொன்னேனே அது

நினைப்பில்லையா உங்களுக்கு? என்று என்னை எங்கள் குலச் சின்ன ஆபரணத்துடன் தொட்டுத் தூக்கினீர்களோ அன்றே எங்கள் நாட்டு வழக்கப்படி நான் உங்கள் சொத்தாகி விட்டேன். யவன குருமார்கள் சொன்னது பொய்க்குமா? ஒருக்காலும் பொய்க்காது படைத்தலைவரே. யார் இஷ்டப் பட்டாலும் படாவிட்டாலும் புகாரில் யவன ராஜ்யம் ஏற்படுவது நிச்சயம். அதற்கு ஏற்கெனவே அறிகுறிகள் பல இருக்கின்றன. சோழ மன்னர் குலம் மறைந்துவிட்டது. ஆள்பவர் யாரென்று விளங்கவில்லை. அரசனில்லா நாடு சிதறிப்போகும். சிதறும் அந்தத் தூள்களில் புகார் ஒன்று. அதை யாரும் தடுக்க முடியாது. சோழர் படைத்தலைவரின் மதிகூட இந்த விதியை உடைக்க முடியாது. அதை அறிந்துதான் நான் உங்களுடன் வந்தேன். டைபீரியஸ் உங்களைச் சிறைப்படுத்தி யிருந்தால் உங்களை என் பக்கத்தில் இருத்திக் கொண்டிருப் பேன். ஆனால் அவனால் சிறைப்படுத்த முடியாததால் நீங்கள் தூக்கிச் செல்ல உங்களுடன் முழுச் சம்மதத்துடன் வந்தேன். நான் உங்களிடம் இருக்கும்வரை யவனர் வெற்றி நிச்சயம். இது கிரேக்க குருமார்கள் சொன்னது...'' என்று சொல்லிக் கொண்டு போனவளை, சற்றே தடை செய்த இளஞ்செழியன், "என்ன! என்னை யவன குருமார்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று வினவினான்.

"தங்களைத் தெரியாது. ஆனால் நான் தமிழர் மண்ணில் காலை வைத்ததும் உள்ளூர்வாசி யொருவனின் துணை ஏற்படும் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சோதிடம் தப்பாது படைத்தலைவரே. விண்மீன்களை ஆராய்வதில் குருமார்கள் வல்லவர்கள்" என்று கூறிய ராணி டைபீரியஸை நோக்கி, "சிறைப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்ய உத்தரவிட்டு ஓலை எழுதிவிடு. ஆனால் புகாரை மட்டும் விடாதே!" என்றாள்.

"நானும் இங்கு சிறைப்பட்டிருக்கிறேனே. புகாரை நான் எப்படிக் கைப்பற்ற முடியும்?" என்று டைபீரியஸ் கேட்டான்.

ராணியின் பதில் திட்டமாக வந்தது. "படைத்தலைவர் உன்னைத் திருப்பியனுப்பச் சம்மதிப்பார்" என்றாள்.

"நான் சம்மதிக்காவிட்டால்?" என்று வினவினான் இளஞ்செழியன்.

"விடுதலை ஓலையை என் கடற்படைத் தலைவர் எழுத மாட்டார்" என்று கூறிய ராணி சற்றே நிமிர்ந்து மகாராணி யைப் போல் மிகுந்த கம்பீரத்துடன் இளஞ்செழியனை நோக்கினாள்.

"உங்கள் இருவரையுமே சிறை செய்து இங்கேயே வைத்திருந்தால்?"

"பூவழகியும் அடிகளும் அங்கே சிறையிருப்பார்கள்."

"உங்களைக் கொண்டு வந்தது போல் அவர்களைக் கொண்டு வர முடியாதா என்னால்?"

"நான் இஷ்டப்படாவிட்டால் என்னையே இங்கு கொண்டு வந்திருக்க முடியாது படைத் தலைவரே! நீங்கள் பலகணி வழியாக உள்ளே நுழைந்தபோது நான் கூச்சலிட் டிருந்தால் யவன வீரர்கள் கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்திருப்பார்கள்'' என்று சொல்லி இளஞ் செழியனை நோக்கி மந்தகாசம் செய்த ராணி, "சோழர் படைத்தலைவரே! சகலமும் என்னிஷ்டப்படி தான் நடக்கும். ஆகவே நிபந்தனைக்கு ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். அடிகளும் அந்த அழகியும், அவள் பெயரென்ன, ஆமாம் பூவழகி, அவளும் இங்கு வந்த பின்பு டைபீரியஸ் விடுதலையாகிச் செல்லட்டும்" என்று கூறினாள் ராணி.

"இல்லையேல்?"

"அவர்கள் அங்கே. நாம் இங்கே. டைபீரியஸும் நானும் மறைந்த பிறகு கோட்டைத் தலைவனோ மற்ற யவனர்களோ தூங்கமாட்டார்களென்பது நீங்கள் அறியாததல்ல."

இளஞ்செழியன் நீண்டநேரம் மௌனமாக உலவிவிட்டு யவனராணி சொன்னதைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தான். அவள் பிடிவாதம் அவள் கண்களில் திட்டமாகத் தெரிந்தது. அவள் காலால் இடும் வேலையைத் தலையால் செய்யக் காத்து நின்ற டைபீரியஸின் உறுதியையும் அவன் அறிந்தே இருந்தான். ஆகவே அவளிஷ்டப்படியே அவள் சொன்ன நிபந்தனைக்கு

ஒப்புக்கொண்ட இளஞ்செழியன் அந்த இடத்தைவிட்டுப் போகக் கிளம்பினான். அவனைப் போக வொட்டாமல் தடுத்த ராணி, "டைபீரியஸ், நீ கீழே சென்று படைத்தலைவர் கேட்டபடி ஓலை எழுதி இவர் உதவித் தலைவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு அங்கேயே சிறையிரு" என்று உத்தரவிட டைபீரியஸ் பதிலேதும் சொல்லாமல் படிகளில் இறங்கிச் சென்றான்.

அவன் சென்றதும் ராணி வெகு ஒய்யாரமாக நடந்து இளஞ்செழியன் அருகே வந்து, அவன் இரு தோள்களிலும் தன் கைகளை வைத்து, தன் அழகிய விழிகளை அவன் விழிகளுடன் உறவாடவிட்டாள். பிறகு சற்றே கால்களை உயர்த்திக் கட்டை விரல்களை ஊன்றி, அவன் உயரத்துக்கு எழுந்து நின்று, அவன் காதில் மெல்ல இரண்டொரு வார்த்தைகளைப் பேசினாள்.

நெருப்பை மிதித்தவன்போல் இளஞ்செழியன் அவளை விட்டு விலகி, "பொய்! பொய் ராணி! ஒருக்காலும் இருக்காது அது சாத்தியமே இல்லை" என்று இரைந்து பேசியதன்றி, மீண்டும் அவள் கைகளை இறுகப் பற்றி, "உண்மையைச் சொல், உனக்கெப்படித் தெரியும் அது?" என்று அதட்டவும் செய்தான்.

"இதோ, இதைப் படியுங்கள்" என்று மடியிலிருந்து ராணி ஓர் ஓலையை எடுத்து இளஞ்செழியனிடம் நீட்டினாள். அந்த ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு விளக்குக்கு விரைந்து சென்று படித்த இளஞ்செழியன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்ததன்றி, "இருங்கோவேள்! அந்தப் பாதகனா?" என்ற சொற்களும் அவன் வாயிலிருந்து உஷ்ணத்துடன் உதிர்ந்தன.

அத்துடன் மீண்டும் ராணியை நோக்கித் திரும்பிய இளஞ்செழியன், "அப்படியானால்..." என்று ஏதோ சொல்ல முற்பட்டவனைப் பாதியிலேயே தலையை ஆட்டி ஆமோதித்து நிறுத்தினாள் யவன ராணி. இருவர் கண்களும் கலந்தன. ஆனால் அந்த இரண்டு ஜோடிக் கண்களில்

துளிர்த்தது அந்த சமயத்தில் காதலல்ல. பூம்புகாரின் எதிர் காலத்தைப் பற்றிய பெரும் பிரமை, சோழ மண்டலத்தின் பிற்காலத்தைப் பற்றிய பெரும் அபாயம் - இவைதான் கண்கள் வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தன. இப்படி ஒரு திருப்பம் பூம்புகாரின் நிலையில் ஏற்படும் என்று அந்த விநாடிவரை அறியாத இளஞ்செழியனின் விழிகளில் மட்டும் பிரமிப்புடன் திகைப்பும் கலந்து கொண்டது.

17. அவளா துரோகி!

வாணகரைக் குன்றின் உச்சி மாளிகையின் உப்பரிகை அறையில் யவன மாதரசி தன் மடியிலிருந்து எடுத்து நீட்டிய ஓலையில் கண்ட செய்தியைப் படித்ததும் திகைத்துச் செயலற்று அவளைப் பார்த்தவண்ணமே நின்றுவிட்ட சோழர் படை உபதலைவனான இளஞ்செழியன், அந்த அறையில் தொங்கிய மணிவிளக்கின் பிரகாசத்தில் ஓலையை இரண்டு மூன்று முறை படித்ததன்றி, அந்த ஓலை எப்படி டைபீரியஸுக்கும் கோட்டைத் தலைவனுக்கும் தெரியாமல் ராணியிடம் சிக்கியிருக்க முடியும் என்று ஏற்பட்ட சந்தேகத்தில் சிறிது குழப்பமும் அடைந்தான். ஓலையின் செய்தியை முதல் முறை படித்ததால் ஏற்பட்ட குழப்பம், சந்தேகம் - அனைத்தையும் அவன் முகமாறுதலிலிருந்தே உணர்ந்துகொண்ட யவன ராணி, தான் நின்றிருந்த இடத்தை விட்டுச் சிறிதும் அசையாமலும் உதட்டில் தவழவிட்ட புன்முறுவலைச் சிறிதும் அகற்றி வேறு உணர்ச்சிகளைக் காட்டாமலும் கிரேக்க நாட்டு வெண்சிலையைப் போல் நின்றிருந்தாள்.

ஒரு கையை இடுப்பில் ஊன்றிக்கொண்டு, இளஞ்செழியன் தன்னைவிட்டு விலகியதும் ஒரு கையால் மஞ்சத்தைப் பற்றி, அந்த மஞ்சத்தின் பக்கத்தில் சற்றே இடை சாய, தலை இளஞ்செழியனை நோக்கித் திரும்ப மிக

ஒய்யாரமாக நின்ற யவன ராணியை விளக்கின் அடியிலிருந்து கவனித்த சோழற்படை உபதலைவனின் மனம் நாட்டுக்குப் பேராபத்து நேர்ந்திருந்த சமயத்திலும், சித்தம் குழம்பியிருந்த அந்த விநாடியிலும், அந்த யவனப் பெண்ணின் இணையற்ற அழகைக் கண்டு திக்பிரமையடைத்தான் செய்தது. முதன் முதலில் ஓலை தந்த செய்தியின் திகைப்பும் கவலையும் அந்த இணையற்ற அழகு விரித்த வலையில் மெள்ள மெள்ள அடங்கத் தொடங்கின. தமிழர் பிற்காலத்தைப் பற்றி எழுந்த எண்ணங்களை அந்த யவனப் பெண்ணின் அழகும் நீலமணிக் கண்களும் வீசிய வலை சிறிது சிறிதாக அழுத்தத் தொடங்கவே இளஞ்செழியன் இதயத்தில் நாட்டைப் பற்றிய துன்ப அலைகள் மறையத் தொடங்கி, இன்ப அலைகள் தலை காட்டத் தொடங்கின. அந்த அலைகள் விசிறிடவே வந்தது போல் கடற்கரையிலிருந்து கிளம்பி சாளரத்தில் புகுந்த காற்று மேலிருந்து தொங்கிய யவனர் மணி விளக்கைச் சிறிது ஆட்டி விடவே அந்தத் தீபச் சுடர் ஊஞ்சலாடியதால் ராணியின் முகத்திலும் உடலிலும் ஒளி மாறிமாறிப் பட்டு ஏதோ இந்திர லோகப் பிரமையை ஏற்படுத்தியதன் விளைவாக இளஞ் செழியன் மனமும் அந்த விளக்கின் சுடரைப் போலவே ஊசலாடத் தொடங்கியது. அதுவரை மூடிய வண்ணமே புன்முறுவல் செய்த ராணியின் செவ்விய அதரங்கள் லேசாகத் திறந்து உள்ளேயிருந்த முத்து வரிசையைக் காட்டவே விளக்கின் சுடரொளி, நன்முத்துக்களைச் சாணை பிடிக்கும் சிற்பியைப் போல் அந்த வரிசைமீது தாவித் தாவிச் சென்றதால் ஏதோ பெரிய மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன்போல் படைத் தலைவன் பிரமை பிடித்து நின்றான்.

அவன் நிலையை, உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சலனத்தை அவன் முகச்சாயையிலிருந்தும் கண்களின் சலனத்திலிருந்தும் எடை போட்டுவிட்ட அந்த எழிலரசி, அவனை நோக்கி மெல்ல நடந்தாள். இருவருக்கும் இடையேயிருந்தது பத்தே அடிகள்தான். ஆனால், அந்தப் பத்தடிகளையும் அவள் வேண்டுமென்றே, தன் பூவுடல் ஆடி அசைய, அழகுப் பிம்பங்கள் நெகிழ்ந்து நெளிய, மெள்ள மெள்ளக் கடந்தாள். இடையில் கையை வைத்த வண்ணம் அவள் இடையை அசக்கி அசக்கி நடந்ததால் கையிலிருந்த யவன ராஜ குடும்பச் சின்னமான சிறகு விரித்த அன்னப்பறவையும் உயிர் பெற்று அவள் உடலில் அசைவதுபோல் தோன்றியது இளஞ்செழிய னுக்கு. அந்தப் பறவையின் சிறகிலிருந்த உயர்ந்த வைரங்கள் விளக்கொளியில் பல வர்ண ஒளிகளைச் சிதறிப் படைத்தலை வனைச் சித்திரவதை செய்யத் தொடங்கின. இவற்றையெல் லாம் அணு விடாமல் கவனித்து, படைத்தலைவனை அணுகிய யவன ராணி அவன் கையைத் தன் கையால் பிடித்து விரல்களை அவன் விரல்களோடு பின்னவிட்டு அவனை அழைத்து வந்து மஞ்சத்தில் உட்கார வைத்துவிட்டு மஞ்சத்தின் பின்புறத்தில் நின்ற வண்ணம் அவன்மீது மெள்ளச் சாய்ந்தாள்.

அவள் இடையளவு உயரமே யிருந்தது மஞ்சம். அவள் பின்னாலிருந்து படைத்தலைவன்மீது சாய்ந்தபோது, அவள் பொன்னிறக் கொண்டையிலிருந்து அவிழ்ந்து தொங்கிய தங்கக் கம்பிகள் போன்ற இழைகள் சில இளஞ்செழியன் முகத்தின்மீது விழுந்ததாலும், அவள் அவன் தலையின்மீது தன் முகவாய்க்கட்டையை வைத்துக் கொண்டு அவன் தோள்களின் இருபுறமும் வெண்மையான தன் கரங்களைத் தவழவிட்டதாலும் எங்கோ மாயாலோகத்தை நாடிச் சென்று கொண்டிருந்த படைத் தலைவன் மனம், அந்த உலகத்தில் உறையூர் ஓலையை நழுவ விட்டு விடப் போகிறோமே என்ற பயமும் கொண்டதாகையால் வலக்கரத்தின் விரல்கள் அந்த ஓலையைச் சற்று நெருக்கியே பிடித்துக்கொண்டன.

கடற்கரையிலிருந்து யவன ராணியைத் தூக்கி வந்த இரவே அவள் பேரழகினால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தை உணர்ந்துகொண்ட சோழர் படை உபதலைவன், அன்றிரவில் தன் கண்ணுக்குக்கூடப் படாமல் தன் பின்புறமாக நின்ற அந்த

நேரத்தில் அவள் அழகின் சக்தி எத்தன்மையதென்பதைச் சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டான். தன் தோளில் ஊர்ந்து உடலில் இறங்கிய கைகளின் மென்மையை மட்டுமன்றி, நீண்டு ஏதோ புஷ்பத்தின் சிறு இதழ்கள்போல் கண்ணுக்கெதிரில் காட்சி அளித்த சிறு விரல்களையும், அந்த விரல்களின் நுனியில் மருதாணி இடாமலே ரத்த ஓட்டத்தினால் செவேலென்று தெரிந்த நகங்களையும் கவனித்த படைத்தலைவன் பிரும்மசிருஷ்டிப்பில் இப்படியொரு அழகு இருக்குமா என்று பிரமித்தே போனதன்றி, தன் இடது கையைத் தூக்கி அந்தத் தளிர் விரல்களுடன் தன் விரல்களையும் பின்னிக் கொண்டான்.

அவன் விரல்களுடன் அந்தத் தளிர் விரல்கள் எத்தனை எத்தனை மொழிகளைப் பேசின. எத்தனை எத்தனை செய்திகளைச் சொல்லி அவன் இதயத்தைக் குழப்பின. சித்தத்தை மயக்கின!

விடை சொல்ல முடியாத எத்தனையோ கேள்விகள்! விவரம் புரியாத எத்தனையோ பதில்கள்! இரண்டும் கலந்ததுதான் இயற்கையளிக்கும் காதல் பாசம். அதைக் காதலாகவும் இலக்கியத்திலும் அகராதியிலும் வித்தியாசம் பெரிதாயிருக்கலாம். அனுபவத்தில் ஏற்படும் வித்தியாசம் மிக நுண்ணியது. கண்ணுக்குத் தெரியாத கயிறு அது. விதி ஒன்றே விளக்கக்கூடிய பெரும் புதிர். காலம் ஒன்றே அவிழ்க்கக் கூடிய பெரும் சிக்கல்.

அந்தச் சிக்கலில் அகப்பட்டுக் கிடந்தான் படைத் தலைவன். எத்தனை யவன அழகிகள் தொட்டு மாலை போட்ட காலத்திலும் கலங்காத அவன் இதயம், யவன ராணியின் கைகள் பட்ட மாத்திரத்தில், அவள் நீலமணிக் கண்கள் அவனைச் சற்றுத் துழாவிய மாத்திரத்தில் அவனை நிலைகுலைந்து போகும்படி செய்யக்கூடிய சக்தியைப் பெற்றிருந்தன. அவனுக்கு நிதானத்தை அளிக்கக்கூடிய சக்தி ஒன்று. அது காவிரிக்கு அக்கரையில் புகாரின் இந்திர விழா

விடுதியில் கிடந்தது. யவன ராணி பின்னாலிருந்து அவன் மீது கைகளைத் தவழவிட்ட அந்த இரவில் அவன் மனச் சந்திரன் மீது மாய மேகம் மூடிவிட்டதால் பூவழகியைப் பற்றிய நினைப்பே அவன் இதயத்திலிருந்து அகன்றிருந்தது. ஆகவே அவள் கை விரல்களை அழுத்திப் பிடித்த படைத்தலைவன், "இப்படி வா ராணி" என்று மஞ்சத்தைச் சுற்றி அவளை இழுத்தான்.

இஷ்ட விரோதமாக வருபவள் போல் யவன ராணி மஞ்சத்தைச் சுற்றி வந்து அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, "ஏன் படைத்தலைவரே!" என்று மதுரமான குரலில் அவன் காதுக்கு மட்டுமே கேட்கும்படியாக வினவினாள்.

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் ஏது? பக்கத்தில் வந்து உட்காரும்படி ஏன் அழைத்தான் என்பது ராணிக்குத் தெரியும். அழைத்தவனுக்கும் தெரியும். வேறு எதுவும் பேச வழியில்லாததால் படைத்தலைவன் அவளைத் தனக்காகச் சாய்த்தான். அவள் அவன் இழுத்த இழுப்புக்கு வராமல் சிறிது விலகியதைக் கண்ட படைத்தலைவன் ஒரு விநாடி ஆச்சரியப் பட்டானானாலும் மறு விநாடி அவளுடைய கையிலிருந்த தன் விரல்களை விடுவித்துக் கொண்டு, அவள் கையின் மேல்புறத்தைச் சற்று அழுத்திப் பிடித்தான். அந்த முரட்டுப் பிடியில் அவள் வேதனையை அடைந்தாலும் மெல்லக் கலகலவென நகைத்தபோது சகோடயாழின் நரம்புத் தந்திகள் புதுப்புது ஸ்வரங்களை உதிர்ப்பது போல் தோன்றியதால் அவள் இருதோள்களையும் பிடித்துத் தனக்காக நோக்கித் திருப்பிய இளஞ்செழியன், "ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்றான் குரல் சற்றே தடுமாற.

அவள் பதில் பேசாமல் அவன் பிடித்ததால் கன்னிச் சிவந்துவிட்ட தன் கையைக் காட்டினாள். அதைக் கண்ட இளஞ்செழியனின் இதயமும் கன்னிச் சிவந்துவிட்டது என்பதற்குச் சான்று கூறவோ என்னவோ, அவள் அழகிய முகமும் சற்றே சிவந்தது. அவள் கை வழவழப்பான தந்தக்

கையை மெல்ல வருடியது. அந்த நிலையில் அவன் அவளை நோக்கினான். நீலமணிக் கண்களின் கடலாழம் அவனை எங்கோ இழுத்துச் சென்று, வெளேரென்ற கழுத்தின் ஒளிவீச்சு அவன் கண்களுக்கெதிரே மின்னல்போல் பளிச்சிட்டது. இரண்டு வருஷ காலம் பூவழகியின் வெறுப்புக்கு இலக்கான அவன் மனம், காதலித்தவளின் இன்பச் சொற்கள் நீராகப் பிரவாகிக்காததால் வறண்டு போன பாலைவனம் போல் கிடந்தது. அதிலே பொழிந்த யவன ராணியின் காதல் சிறு தூற்றலை ஆசையுடன் இழுத்துக் கொண்டது பாலைவனம். கையில் கன்னிய இடத்தில் இவன் உதடுகள் முரட்டுத்தனமாகப் பதிந்தன. அவன் தலை அவள் மடியில் சாய்ந்தது. யவன ராணி அவன் தலையை ஆதரவுடன் தடவிக் கொடுத்தாள்.

அந்த நிலையில் அவள் மனத்தில் அரசு ஆசையில்லை. புகாரைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பும் இல்லை. இளஞ்செழியனின் கம்பீரம், தன்னிடம் சிக்கிக் கொண்ட சமயங்களில் அவனிருந்த நிராதரவான நிலை, பெரிய வீரன் குழந்தைபோல் தன் மடியில் படுத்துக் கிடந்த பரிதாபம்—இவையனைத்தும் அவள் கருத்திலே உண்மை அன்பையும் நிகரற்ற காதல் உணர்ச்சியையுமே கிளப்பிவிட்டன. அதனால் சிறிது அச்சமும் அடைந்த யவன ராணி, மடியில் அமைதியுடன் படுத்துக் கிடந்த படைத்தலைவன்மீது தன் கண்களை ஆசையுடன் ஓடவிட்டாள். 'நான் வந்த காரியமென்ன? அடைந்த நிலையென்ன? இந்தத் தமிழனை அடிமைப்படுத்த முனைந்த நானே இவனுக்கு அடிமையாகி விட்டேனே' என்று உள்ளே எண்ணங்களை ஓடவிட்டு, 'என்னதான் ராணியானாலும் பெண் பெண்தானே' என்று பெருமூச்சும் விட்டாள். இதனால்தான் 'பெண்கள் சபல சித்தமுடையவர்கள். அவர்களிடம் உருப்படியான அலுவல் எதையும் ஒப்படைக்காதே என்று உலக சாத்திரங்கள் அனைத்தும் சொல்கின்றனவா?' என்றும் கேட்டுக் கொண்டாள் ராணி.

என்ன கேட்டும் விவாதித்தும் விஷயத்தை அலசியும் அவள் பெண் உள்ளத்தில், அது கிளறிவிட்ட உணர்ச்சிகளில் பதில் ஒன்றுதான் கிடைத்தது. ஆணையும் பெண்ணையும் சிருஷ்டித்த இயற்கை தரும் பதில் அது. நாடுகளையோ சாதிகளையோ அறியாத பிருத்வி தரும் பதில் அது. நிற பேதத்தையோ செயற்கை வழக்கங்களையோ கணக்கில் வைத்துக் கொள்ளாத புலன்கள் தரும் பதில் அது. அந்தப் பதில் அவளை அயர வைத்தது. இதழ்களைப் படைத் தலைவன் காதருகே கொண்டு சென்று, "படைத்தலைவரே!" என்று ரகசியமாக அழைத்தாள்.

"ஊம்."

"மிகவும் களைத்திருக்கிறீர்கள்" என்றாள் ராணி பரிதாபமும் அன்பும் ததும்பிய குரலில்.

இதற்குப் பதிலே இல்லை. அவன் மனம் அந்தச் சமயத்தில் இருந்த நிலை இன்னும் சற்று நீடித்திருந்தால் யவன ராணி எதைச் சொன்னாலும் கேட்டிருப்பான் படைத்தலைவன். ஆனால் அந்த மாயவலையைச் சரேலென்று கிழிக்கவும் அவனைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டுவரவும் கதவு பலமாகத் திறக்கப்பட்டதோடு அசந்தர்ப்பமாக உள்ளே நுழைந்து விட்டோமென்ற எண்ணத்தில் யாரோ, "மன்னிக்கவும்" என்று சொன்ன சொல்லும் காதில் விழுந்ததால் இளஞ்செழியன் ராணியின் மடியிலிருந்து எழுந்து சற்று விலகி உட்கார்ந்து வாயிற்படியை நோக்கினான்.

வழக்கமாகத் தான் தாங்கி நிற்கும் பயங்கரமான வேலுடனும், சங்கடப்பட்ட கண்களுடனும் தான் பார்த்ததையே நம்பாதவன் போலக் குமரன் சென்னி வாயிற்படியில் நின்றிருந்தான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட சங்கடத்தைவிட அதிக சங்கடத்துக்கு ஆளான இளஞ்செழியன் சிறிது நேரம் வரை அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கச் சக்தியில்லாமல் தரைமீது தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டுக் கடைசியில் கேட்டான்: "எங்கு வந்தாய் சென்னி?"

"தங்கள் உத்தரவைப் பெற வந்தேன்." ஒரு வீரன் பேசும் முறையில் உணர்ச்சிகளை மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டுத் திட்டமாகப் பதில் சொன்னான் குமரன் சென்னி.

"என்ன உத்தரவு?"

"ஓர் ஓலையை இன்றிரவே புகாருக்கு எடுத்துச் செல்ல உத்தரவிட்டதாக யவனர் தலைவர் சொன்னார்."

"ஓலை எழுதிக் கொடுத்தாரா?"

"எழுதிக் கொடுத்தார்."

"என்ன எழுதியிருக்கிறது ஓலையில்?"

"பிரும்மானந்தர் முதலியோரை உடனே விடுதலை செய்து என்னுடன் அனுப்பும்படி எழுதியிருக்கிறது."

"சரி போய் அழைத்துவா."

இந்த உத்தரவு கிடைத்ததும் குமரன் சென்னி தன் நெடுங் கால்களைத் திருப்பி வெளியே செல்லத் துவங்கினான்.

"இரு. நானும் வருகிறேன்" என்று கூறிய இளஞ்செழியன் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து, "ராணி, படுத்துக்கொள். நான் வருகிறேன்" என்று விடை பெற்றுக்கொண்டு செல்ல முயன்றவன் திடீரென வாயிற்படியில் நின்று திரும்பி, "ராணி! இது உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?" என்று கையிலிருந்த ஓலையைக் காட்டி வினவினான்.

"உறையூரிலிருந்து வந்த தூதன் ஒருவன் கொடுத்தான்" என்றாள் ராணி.

"யாரிடம் கொடுத்தான்?"

"கோட்டைத் தலைவனிடம்."

"கோட்டைத் தலைவன்...?"

"என்னிடம் கொடுத்தான்."

"இதை ஏன் நீ டைபீரியஸிடம் கொடுக்கவில்லை?"

பதிலுக்கு யவன ராணி சிரித்தாள். "ஏன் சிரிக்கிறாய் ராணி?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"காரணத்தை நீங்களே புரிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று சொன்ன ராணி மீண்டும் சாளரத்தருகே சென்று பழையபடி நின்று கொண்டு படைத்தலைவனுக்கு முதுகைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

படைத்தலைவன் உப்பரிகை அறையைவிட்டுப் படிகளில் இறங்கிக் கூடத்துக்கு வந்ததும் குமரன் சென்னி பெரு விழிகள் படைத்தலைவனைக் கூர்ந்து நோக்கின. அந்தப் பார்வையில் தொனித்த கேள்வியைப் புரிந்துகொண்ட இளஞ்செழியன், அவனிடம் ஏதும் பேசமாட்டாமல் அவன் நினைப்பை வேறு திசையில் மாற்றி, கையிலிருந்த ஓலையை அவனிடம் கொடுத்து, "நீயே படித்துப் பார்" என்றான்.

ஓலையைப் படித்த குமரன் சென்னியின் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது. "இது டைபீரியஸிடம் சிக்கினால் புகார் அழிந்து விடுமே!" என்று கேட்கவும் செய்தான்.

"புகார் நாளைக்கே யவனர் கைகளுக்கு மாற இதை விட சிறந்த ஆயுதம் தேவையில்லை" என்று ஒப்புக்கொண்டான் இளஞ்செழியனும்.

"அப்படியானால் இதை ராணி ஏன் டைபீரியஸிடம் கொடுக்கவில்லை?" குமரன் சென்னியின் கேள்வியில் வியப்பும் கலந்து இருந்தது.

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. எந்த ஒரு காரியத்துக்காக ராணியும் டைபீரியஸும் தமிழ்நாட்டை நாடி வந்தார்களோ, எந்த ஒரு சோதிடத்தை யவன குருமார்கள் சொன்னார்களோ, அந்தச் சோதிடமும் லட்சியமும் நிறைவேற வழிகாட்டும் இந்த ஓலையை யவன ராணி ஏன் டைபீரியஸிடம் கொடுக்கவில்லை? இருங்கோவேள் மனமார யவனர் கையில் புகாரைக் கொடுப்பதற்காகவே எழுதப்பட்ட இந்த ஒப்பந்தப் பத்திரத்தை எதற்காக ராணி மறைத்து

வைத்தான்? ஏதும் விளங்கவில்லை சென்னி. எதற்கும் நீ போய் பிரும்மானந்தரை விடுவித்து வா. அவர் ஒருவேளை இதற்கு விடை காண முடியும்" என்று சொன்னான் இளஞ்செழியன்.

அதற்குமேல் தாமதிக்காமல் டைபீரியஸ் தந்த விடுதலை ஓலையுடனும், பரதவ வல்லாளனுடனும் அந்த இரவின் மூன்றாம் ஜாமத்திற்குள்ளேயே புறப்பட்ட குமரன் சென்னி விரைவில் காவிரியைத் தாண்டிப் பொழுது புலருவதற்கு முன்பாகவே திரும்பி வந்தான். திரும்பி வந்தவர்களை எதிர் கொள்ள உச்சி மாளிகையில் விழித்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்த இளஞ்செழியனுக்கு அதிர்ச்சியைத் தரும் செய்தியைக் கொண்டுவந்தான் குமரன் சென்னி. மிகுந்த வேகத்துடன் மாளிகைக்குள் நுழைந்த பிரும்மானந்தரையும் குமரன் சென்னியையும் பரதவ வில்லாளனையும் கண்ட இளஞ்செழியன், "எங்கே வேளிர் மகள்? எங்கே அவள் தோழிகள்?" என்று வினவினான்.

"பூவழகி உறையூருக்குச் சென்றுவிட்டாள். தோழிகளும் அவளுடன் சென்று விட்டார்கள்" என்று பிரும்மானந்தர் சொன்னார்.

"யார் விடுதலை செய்தது?"

"கோட்டைத் தலைவன்."

"ராணியின் உத்தரவில்லாமல் எப்படி விடுதலை செய்தான்?"

"அதற்கும் மேற்பட்ட உத்தரவு கிடைத்தது."

"ராணி உத்தரவுக்கும் மேற்பட்ட உத்தரவு யவனர்களுக்கு உண்டா?"

"கிடையாது படைத் தலைவரே. ஆனால் கோட்டைத் தலைவன் நிலைமை மிகவும் சங்கடமானது. அவன் செய்தது சரிதான்."

"சரிதானா?"

"சோழ மன்னர் உத்தரவை அவன் எப்படிப் புறக்கணிக்க முடியும்?"

"யார் இப்பொழுது சோழ மன்னர்?"

"இருங்கோவேள்?"

இளஞ்செழியன் இதயம் வெகு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. "இருங்கோவேள்! சோழ மண்டலத்தின் மன்னன்! இதைவிடக் கேவலம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?" என்று வேகத்துடன் கேட்டான்.

"ஏன் இருக்க முடியாது?" என்று விளக்கத் தொடங்கினார் பிரும்மானந்தர். அவர் விளக்க விளக்க, சோழநாடு அதலபாதாளத்தில் அழுந்திப் போவதையும், யவனர் கொடி பூம்புகாரில் பறப்பதையும் அகக் கண்ணில் கண்ட இளஞ்செழியன், "இதை இன்னும் ஒரே மாதத்தில் தடுத்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லி வாளை உருவிக் கொண்டு மாளிகைக்கு வெளியே விரைந்தான்.

"பொறுங்கள் படைத் தலைவரே! எங்கு போகிறீர்கள்?" என்று கூறினார் பிரும்மானந்தர். அவர் கூறியது இளஞ்செழியன் காதில் விழவில்லை. குதிரைக் கொட்டடியை நோக்கி வெகு வேகமாக நடையைக் கட்டினான். பிரும்மானந்தரின் கட்டளைமீது படைத்தலைவனைத் தடை செய்து திருப்பி அழைத்து வந்த குமரன் சென்னிமீது மட்டுமின்றி, பிரும்மானந்தர் மீதும் எரிந்து விழுந்த இளஞ்செழியன், "என்னைத் தடைசெய்யக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டான்.

"உங்களிடம் ராணி ஓலை கொடுத்தாளாமே, அதைக் காட்டுங்கள்" என்றார் அடிகள்.

படைத் தலைவன் மடியிலிருந்து ஓலையை எடுத்துக் கொடுத்தான். அதைப் படித்த அடிகள் முகத்தில் அதிர்ச்சி யில்லை, ஆத்திரமும் ஏற்படவில்லை. ஆழ்ந்த யோசனை

மட்டுமே தென்பட்டது. சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு தெளிவும் ஏற்பட்டது. "இப்பொழுது புரிகிறது" என்றார் அடிகள்.

"என்ன புரிகிறது?" படைத் தலைவன் கேட்டான் துடிப்புடன்.

"நீ உறையூர் செல்லக் கூடாது என்பதன் காரணம்" என்று சொன்ன அடிகள், காரணத்தை விளக்கியதன்றி யவன மகளின் இதயத்தையும் ஓரளவு புரிந்து கொண்டார். அதை வெளிப்படையாகவும் சொன்னார்: "இந்த நிலையில் புகாரைக் காப்பாற்றக் கூடியவர் ஒருவர்தான்" என்று.

"யார் அது?" என்று கேட்டான் குமரன் சென்னி.

"ராணி" என்று பதில் சொன்னார் அடிகள்.

இதைப் பக்கத்திலிருந்து கேட்ட ஹிப்பலாஸ் பிரமித்தான். ஒருவேளை பிரும்மானந்தருக்கு அறிவு கெட்டிருக்குமோ என்று அவர்மீது சந்தேகப் பார்வையை ஓடவிட்டான் படைத் தலைவன். அவர்கள் சம்பாஷணையை மறைவிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த டைபீரியஸின் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத பல உணர்ச்சிகள் தென்பட்டன. "ராணி யவனர்களுக்குத் துரோகியா?" என்ற சொற்களையும் அவன் உதடுகள் ஆச்சரியத்துடனும் கோபத்துடனும் உதிர்த்தன.

18. வஞ்சகக் கண்கள்

ராணிதான் புகாரைக் காப்பாற்ற முடியும்! பிரும்மானந்தரின் விந்தையான இந்தச் சொற்கள் இளஞ்செழியனின் சிந்தையிலே மூட்டிவிட்ட ஏளனச் சிரிப்பு அவன் இதழ்களிலும் சற்றே விரிந்தது. யவன குருமார்கள் சோதிடத்தை நம்பிப் பூம்புகாரில் யவன அரசை நிறுவ வந்த ராணிதான் தமிழர்களின் அந்த மாபெரும் துறைமுக நகரத்தைக் காப்பாற்ற முடியுமென்றால் அதைவிட விபரீத நிலை வேறொன்று இருக்க முடியாது என்று இளஞ்செழியன்

மட்டுமல்ல, கூட இருந்த குமரன் சென்னியும் ஹிப்பலாஸும் கூடத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். புகாரைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே, யவனர்கள் போராட முக்கிய சின்னமொன்று இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே, புகாரிலிருந்து பல கஷ்டங்களுக்கிடையில் சிறையெடுக்கப்பட்ட யவன ராணியின் கையில் தான் பூம்புகாரின் பிற்காலம் இருக்கிறதென்றால், அந்தப் பிற்காலம் கண்டிப்பாய்த் தமிழ்நாட்டின் பொற்காலமாக இருக்க முடியாது என்பதைப் படைத் தலைவனும் அவனது போர்த் தோழர்களும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிப் புரிந்து கொண்டார்கள். இந்த நிலையில் பிரும்மானந்தர் முகம் மட்டும் ஏதோ ஒரு புது வழியைக் கண்டுபிடித்து விட்டது போல் பூரிப்படைந்திருப்பதன் காரணத்தை மாத்திரம் அவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாததால் குமரன் சென்னி கேட்டான்: "ராணியால்தான் புகாரைக் காப்பாற்ற முடியுமென்றால் புகார் நம் கையைவிட்டுப் போன மாதிரி தானே" என்று.

பிரும்மானந்தர் சிறிதும் யோசிக்காமலே பதில் சொன்னார், "இல்லை" என்று மிகத் திட்டமாக.

இதைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் முகத்திலும் வியப்புத் தாண்டவமாடவே அவனும் குறுக்கே பாய்ந்து, "என்ன அவ்வளவு திட்டமாகச் சொல்கிறீர்கள் பிரும்மானந்தரே?" என்று வினவினான்.

"காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதை ரகசியத்தில் பேசுவோம், வா" என்று இளஞ்செழியனையும் மற்ற இரு உதவிப் படைத் தலைவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு பின்கட்டுக் கூடத்துக்குச் சென்றார் பிரும்மானந்தர். மறைவிலிருந்து இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த டைபீரியஸுக்கும் அவர்களைத் தொடர வேண்டுமென்றும், அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டுமென்றும் ஆசையாகத்தானிருந்தது. என்றாலும் இரண்டு கட்டுகளுக்குமிடையே காவல் புரிந்த வீரர்கள் தன்னை அனுமதிக்க மாட்டார்களென்பதை அறிந்திருந்தானாகையால், அவன்

அவர்களைத் தொடராமல் தான் சிறையிருந்த முன் கூடத்தில் எந்தப் பெரிய தூண் மறைவில் நின்றிருந்தானோ அந்தத் தூண் வீசிய விளக்கின் நிழலிலேயே சென்று கோடியிலிருந்த மஞ்சத்தில் பழையபடி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

பின்கட்டுக்குச் சோழர் படை உபதலைவனையும் அவனைச் சேர்ந்த இரு உதவித் தலைவர்களையும் அழைத்துச் சென்ற பிரும்மானந்தர் ஆயுதங்களும், கவசங்களும் நிறைந்த படைக்கலப் பயிற்சிக் கூடத்திலிருந்து விளக்கில், மறுபடியும் ஓலையைப் படித்துப் பார்த்து, ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய் இளஞ்செழியனை நோக்கி, "படைத்தலைவரே! இந்த ஓலையைச் சரியாகப் படித்தீரா?" என்று வினவினார்.

"படித்தேன்" என்றான் படைத் தலைவன், பழைய விஷயத்தை எதற்காகப் பிரும்மானந்தர் திரும்பக் கேட்கிறார் என்பதை அறிந்துக் கொள்ளாமலே.

"இதில் கையெழுத்திட்டிருப்பது பேரமைச்சர்" என்று பிரும்மானந்தர் சற்று அழுத்தியே சொன்னார்.

"ஆம் அடிகளே" என்று ஒப்புக்கொண்டான் படைத் தலைவன்.

"வழக்கமாக வரும் அரசாங்க உத்தரவுகளைப் போல் புலி இலச்சினையும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது."

"ஆமாம்."

"சோழ மன்னன் இருங்கோவேளின் உத்தரவுப்படி என்று கூட்டி, பேரமைச்சர் கையொப்பமிட்டிருக்கிறார்."

"ஆம்."

"ஆகவே, இருங்கோவேள் சோழ மன்னர்கள் உட்கார வேண்டிய அரியாசனத்தில் உட்கார்ந்து விட்டான் என்பதில் சந்தேகமில்லை."

"இல்லை."

"ஆகவே இது அரச சாஸனம். யவனர்கள் தனது அரசுக்கு உறுதுணையாய் நிற்பதனால் அவர்கள் வாணிபம் பெருவாரியாகவுள்ள பூம்புகார் நகரை அவர்களுக்குச் சன்மானமாக வழங்குவதாகவும், எந்த யவனத் தலைவனை

யவனர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்களோ அவனைப் புகாரின் குறுநில மன்னனாக ஒப்புக் கொள்வதாகவும் இந்த சாஸனம் கூறுகிறது."

"ஆம்."

"இத்தகைய சாஸனத்தை ஏன் ராணி ஏற்கவில்லை? எதற்காக மறைத்தாள்? இந்த ஓலையோ கோட்டைத் தலைவனுக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்க அவனுக்கும் இதன் விவரங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால் அவன் ஏன் இந்த விவரங்களை டைபீரியஸிடம் சொல்லவில்லை? ராணி இங்கு வந்த பின்புதானே டைபீரியஸ் இங்கு வந்தான்?"

கேள்விமேல் கேள்வியாகப் பிரும்மானந்தர் அடுக்கியதைக் கேட்ட படைத்தலைவன் மட்டுமின்றி, குமரன் சென்னியும் ஹிப்பலாஸுங்கூட விடை காணாமல் தவித்தார்கள். பிரும்மானந்தர் நீண்ட நேரம் மௌனம் சாதித்து ஏதேதோ யோசித்துவிட்டுச் சொன்னார்: "படைத்தலைவரே! ராணி மட்டும் இஷ்டப்பட்டிருந்தால் இந்த ஓலைப்படி அவள் இன்று பூம்புகாரின் ராணியாயிருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவள் ஓலையை மறைத்ததன்றி டைபீரியஸிடம் ஓலையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாமென்று கண்டிப்பான உத்தரவிட்டுக் கோட்டைத் தலைவன் வாயையும் கட்டியிருக்கிறாள். நீங்கள் அவளைச் சிறையெடுத்தபோது இஷ்டப்பட்டுக் கூடவே வந்திருக்கிறாள்."

மேலே பேசப்போன பிரும்மானந்தரைத் தடுத்த இளஞ்செழியன், "ஆம் ஆம்! அதை அவளே சொன்னாள்" என்று கூறினான்.

பிரும்மானந்தர் உதடுகளில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. "அவள் சொல்லாமலே எனக்குத் தெரியும், அவள் நடவடிக்கையின் காரணம். தமிழ்நாட்டின் அபாயமான காலத்தில் அவள் தமிழருக்குச் செய்திருக்கும் இந்த உதவி மகத்தானது" என்று கூறிய அடிகள், "படைத்தலைவரே! நாட்டின் நிலை உமக்குப் புரிகிறதல்லவா?" என்று கூறினார்.

"சந்தேகமறப் புரிகிறது" என்றான் படைத்தலைவன்.

"தாயாதிக் காய்ச்சல்...!"

"தமிழ்நாட்டை அடிமைப்படுத்த முயலுகிறது."

"இருங்கோவேள் இளஞ்சேட்சென்னியின் தாயாதி. சமயம் பார்த்து அரசரையும் அகற்றி இளவலையும் மறைத்து விட்டான்."

"அரசர் இறந்தது...?" மேற்கொண்டு பேச மாட்டாமல் திகைத்து நின்றான் படைத்தலைவன்.

"அரசர் இறக்கவில்லை; அழிக்கப்பட்டார். அரசுக்காகக் கொலை புரிவது வரலாற்றில் காணப்படாத புதுமையல்ல படைத்தலைவரே. நமக்குத் தெரிய வேண்டியதெல்லாம் இளவரசர் எங்கிருக்கிறார் என்பதுதான்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"இளவரசர் கொல்லப்படவில்லையென்பது தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"திருமாவளவன் கொல்லப்பட்டிருந்தால் நாட்டில் இத்தனை நேரம் புரட்சி கிளம்பியிருக்கும். அரசர் அழிவும் நேரடியாக நடந்திருக்காது. மக்கள் கண்களில் மண்ணைத் தூவியிருக்கிறான் இருங்கோவேள். அரசர் இறப்பு விபத்து என விளம்பரப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இளவரசர் மறைவுக்குக் காரணம் கூறப்பட்டிருக்கும். உணவை ஜீரணம் செய்ய இஷ்டப்படுபவன் சிறிது சிறிதாகத்தான் உண்பான். முதலில் அரசர், பிறகு இளவரசர், இப்படித்தான் நடக்கும். இளவரசர், ஒன்று, விஷயமறிந்து தப்பியிருக்க வேண்டும். அல்லது சிறையிருக்க வேண்டும்."

"அதை அறிவது எப்படி?"

"வழி இருக்கிறது படைத்தலைவரே. இருங்கோவேள் மிகச் சாமர்த்தியமாக வேலை செய்கிறான். புகாரை அவன் யவனர்களுக்கு ஏன் கொடுக்கிறான் தெரியுமா?"

"ஏன்?"

"எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க. வாணகரைத் தளத்தைப் பற்றி அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். சோழ மன்னரிடம் உமக்குள்ள பக்தியையும் நன்றாக அறிவான். எதிர்க்கரையில் ஒரு பலமான விரோதியைத் தடுக்க, பிற நாட்டாருக்கு அளிக்கப்படும் சன்மானம், புகார். இதில் அவன் தனியாக எதுவும் செய்யவில்லை."

"வேறு யார் துணை?"

'வேறு யார்? சோழர் பெருமையால் பொறாமை கொண்ட இருவர், சேரமானும் பாண்டிய மன்னனும்."

"சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் கூடவா?" இதைக் கேட்டுச் சில விநாடிகள் வாயடைத்து நின்ற இளஞ்செழியன், படைத்தலைவன் சொற்களிலும் பார்வையிலும் துளிர்த்த அவநம்பிக்கை ஹிப்பலாஸ், குமரன்சென்னி இவர்கள் முகங்களிலும் சுடர்விட்டது.

மூவர் முகக் குறியையும் கண்ட பிரும்மானந்தர், "சந்தேகம் வேண்டாம் படைத்தலைவரே! பிரதி தினம் வாணிபத்தாலும் படைபலத்தாலும் வீரர்கள் செறிவாலும் வலுவடைந்து வரும் சோழ நாட்டைக் கண்டு சேர மன்னனும் பாண்டியப் பெருமானும் வாளாவிருப்பார்களென்று எண்ணுவதைப்போல் அரசியல் அறிவுச் சூனியம் வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. புகார் ஏற்பட்ட பின்பு கொற்கையில் யவனர் வாணிபம் குறைந்தது. சேரமானின் மேற்குக் கடற்கரையில் திண்டியின் மகத்துவமும் முயற்சியின் முக்கியத்துவமும் மறைந்தன. இதை இரு மன்னர்களும் பொறுப்பார்களா? இல்லை படைத்தலைவரே, இல்லை. அவர்கள் கடைக்கண் பார்வையில்லாமல் இச்சதி நடக்கவில்லை. இல்லையேல் குறுநில மன்னனும் இளஞ்சேட்சென்னியின் தேர்களைக் கண்டே நடுங்கிக் கொண்டிருந்தவனுமான இருங்கோவேள் மன்னனாக முடியுமா? ஒருக்காலும் முடியாது. பலமான இரு கரங்கள் மறைவிலிருந்து உதவுகின்றன. வஞ்சகனான இருங்கோவேள் அதை மிகத்

தந்திரமாக உபயோகப்படுத்துகிறான்" என்று விளக்கிய பிரும்மானந்த அடிகள் கவலையால் பெருமூச்சும் விட்டார்.

உலக பந்தங்களை அறவே ஒழித்து, செங்கற்பொடிக் கூரை யணிந்த அடிகள், இந்த மாதிரி நாட்டைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டுப் பெருமூச்சு விட்டதை மூன்றாம் பேர்வழிகள் கண்டால் அவர்களுக்கு ஒருவேளை ஆச்சரியமாயிருக்கலாம். ஆனால் பிரும்மானந்தரை முழுக்க முழுக்க அறிந்த படைத் தலைவனுக்கோ அவனது துணைவர்களுக்கோ அது எந்தவித வியப்பையும் அளிக்கவில்லை யென்றாலும், அவரது அடுத்த வார்த்தைகள் அவர்களைக் கூட பிரமிக்க வைத்தன.

சற்று யோசித்துவிட்டுப் பிரும்மானந்தர் கேட்டார், "படைத்தலைவரே! இந்த யவன ராணி நல்ல அழகி இல்லையா?" என்று.

யவன ராணியின் அழகுக்கும் அன்றுள்ள அரசியல் நிலைமைக்குமுள்ள தொடர்பு என்ன என்பதை அறியாத படைத்தலைவன், "ஆம் அழகிதான், அதற்கென்ன?" என்று கேட்டான்.

"நீர் ஒப்புக்கொண்டது நல்லதாகப் போய்விட்டது" என்றார் பிரும்மானந்தர், ஏதோ பெரிய சுமை தலையிலிருந்து இறங்கிவிட்டதுபோல் பெருமூச்சு விட்டு.

"என்ன அடிகளே இது?" பிரமிப்புடன் கேட்டான் படைத்தலைவன்.

"இல்லை, பூவழகியிடமிருந்த மயக்கத்தில் ராணியின் அழகைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டீர்களோ என்பதற்காகக் கேட்டேன்" என்றார் அடிகள்.

பதிலேதும் சொல்லாமல் தனது உதவிப் படைத் தலைவர்களையும் நோக்கி அடிகளையும் நோக்கினான் இளஞ்செழியன். பிரும்மானந்தர் கேட்ட அடுத்த கேள்வி இளஞ்செழியனையும் மற்ற இருவரையும் ஒரு உலுக்கு உலுக்கியே விட்டது.

"பூவழகிதான் உறையூர் போய்விட்டாள். இங்கிருப்பவள் ராணி. அவளோ உம்மைக் காதலிக்கிறாள். அவள் மீது நீரும் சற்று அன்பு செலுத்தினால்தானென்ன?" என்று வினவினார் பிரும்மானந்தர், தமது சின்னஞ்சிறு கண்களில் விஷமம் சொட்ட.

இளஞ்செழியன் உடல் இதைக் கேட்டதும் ஒரு முறை ஆடியதன்றி, அவன் உள்ளமும் பெரிதும் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தது. சற்று முன்பாக உப்பரிகை அறையில் தான் கண்டதையெல்லாம் குமரன்சென்னி அடிகளிடம் சொல்லி யிருப்பானோ? என்று சந்தேகித்த இளஞ்செழியன், குமரன் சென்னியை நோக்கினான். நிர்மலமாயிருந்த குமரன் சென்னியின் கண்கள் 'நான் ஏதும் சொல்லவில்லையே' என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னதன்றி, "இது தகாத வார்த்தை அடிகளே" என்று அவன் உதடுகள் சிறவும் தொடங்கின. ராணி வந்த இரவிலிருந்து இளஞ்செழியன் போக்கில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களைக் கவனித்துக் கொண் டிருந்த ஹிப்பலாஸ் மட்டும், ஏதும் பேசாமல் மௌனமாக நின்றான்.

குமரன் சென்னிமீது தமது யானைக் கண்களைத் திருப்பிய பிரும்மானந்தர் கேட்டார்: "எது தகாத வார்த்தை?"

"நீங்கள் அந்தப் பெண்ணையும் படைத்தலைவரையும் இணைத்துப் பேசுவது" என்றான் குமரன் சென்னி.

"உனக்குத் தகாத வார்த்தையாயிருக்கலாம் சென்னி. ஆனால், நாட்டுக்குத் தகாத வார்த்தையல்ல. அந்த யவனப் பெண்ணும் படைத்தலைவரைக் காதலிக்கிறாள். ஆகையால் அவருக்கும் தகாத வார்த்தையல்ல..." என்று சொல்லிக் கொண்டுபோன பிரும்மானந்தரை இடைமறித்த குமரன் சென்னி, "அது எப்படி அடிகளுக்குத் தெரியும்?" என்று கேட்டான், தான் அறையில் கண்ட காட்சியை மனத்திற்குள் எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டு ஆனால் வெளிக்கு மட்டும் வெறுப்பைக் காட்டி. "என் ஆசிரமத்தில் படைத்தலைவர் அவளை அழைத்துக் கொண்டு வந்த சமயத்தில் அவள் கண்களைக் கண்டேன். அவள் படைத்தலைவர் மீது நாட்டிய பார்வையைப் பார்த்தேன்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"பெண்களின் கண்களிலிருந்தே உள்ளத்தை அறியும் வித்தை துறவறத்தில் இருக்கிறதோ?" என்று குமரன் சென்னி வினவினான்.

"எந்த அறத்திலும் மனோதத்துவம் முக்கியம் சென்னி. அதை அறியும் சக்தி துறவிகளுக்கு உண்டு. அந்தச் சக்தி உங்களைவிட எனக்கு அதிகமிருப்பது தற்சமயம் நாட்டுக்குப் பயன்படுகிறது" என்று கண்டித்துப் பேசிய பிரும்மானந்தர், "இப்படி வாருங்கள்; உட்கார்ந்து பேசுவோம்" என்று பக்கத்தி லிருந்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அவர்களையும் உட்காரச் சொல்லி, தமது திட்டத்தை விவரிக்கத் தொடங்கி, "படைத்தலைவரே! புகாரை யவனர்களுக்குச் சாசனம் செய்த பத்திரத்தை உமது மீதுள்ள ஆசையினால்தான் ராணி மறைத்துவிட்டாள். டைபீரியஸுக்கு மட்டும் அது முன்ன தாகத் தெரிந்திருந்தால் பறையறைவித்துப் புகாரைக் கைப்பற்றியிருப்பான். அப்படிச் செய்திருந்தால் ராணி புகாரை அடைந்திருப்பாள். ஆனால் உம்மை இழந்திருப்பாள். இரண்டையும் கைப்பற்றுவது அவள் திட்டம். அதில் ஒன்றைக் காப்பது நமது திட்டம். ஆகவே ராணியைக் கைவிட வேண்டாம் படைத்தலைவரே" என்றார்.

"அப்படியானால் பூவழகி..." என்று படைத்தலைவன் முணுமுணுத்தான்.

"அவளைப்பற்றிப் பிறகு கவனிப்போம். எப்பொழுது பூவழகியை விடுதலை செய்து இருங்கோவேள் அழைத்துச் சென்றிருக்கின்றானோ அப்பொழுது பூவழகியின் தந்தை மாரப்பவேளும் இருங்கோவேளுடன் இணைந்திருக்க வேண்டும்."

"சதியிலா?"

"ஆம்."

"இருக்காது! ஒருக்காலும் இருக்காது. அவர் நாணயந் தவறாதவர்."

"பொறுத்துப் பார்ப்போம். தந்தை உறையூரிலில்லா விட்டால் பூவழகி எதற்காக உறையூருக்குப் போக வேண்டும்"

என்று கேட்ட பிரும்மானந்தருக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திகைத்தான் படைத்தலைவன்.

பிரும்மானந்தர் அவனைச் சமாதானப்படுத்தத் தொடங்கி, "படைத்தலைவரே, சொந்த உணர்ச்சிகளை, பாசபந்தங்களை உதறவேண்டிய வேளை இது. நாடு அபாய மான நிலையிலிருக்கிறது. அதன் நன்மைக்குப் பூவழகி பலியாக வேண்டுமென்றால் அவளைப் பலியிட வேண்டியது தான். இப்பொழுது நாட்டுக்கு நலம் புரியக் கூடியவள் ராணி. அவளை வசப்படுத்த முயலவேண்டும். நாமெல்லாருமே அரசியல் சதுரங்கத்தின் காய்கள். விதி நகர்த்தும் வழியில் நகரவேண்டும். நீங்கள் நாளையே கருவூர் புறப்படவேண்டும்" என்று அறிவித்தார்.

"எதற்கு?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன்.

"இரும்பிடர்த்தலையாரைச் சந்திக்க" என்றார் அடிகள்.

"யார், திருமாவளவன் மாமனையா?"

"ஆம்."

"எதற்காக?"

"அவர்தான் சமீப காலம்வரை உறையூரில் இருந்திருக் கிறார். அவருக்குத்தான் உண்மை அரசியல் நிலை தெரியும்."

"கருவூரில்...?"

"மறைந்து வசிக்கிறார்."

"நிச்சயமாகத் தெரியுமா உங்களுக்கு?"

"தெரியும்! அவர் இருக்குமிடமும் அறிவேன்."

"எங்கிருக்கிறார்?" ?

"கருவூருக்கு வடதிசையிலிருக்கும் சமண மடத்தில்,"

"யார் தலைவர் அதற்கு?"

"எனக்கு வேண்டிய ஒருவர். அவரே எனக்குத் தகவல் அனுப்பினார். ஆகவே நீர் கருவூருக்குக் கிளம்பும். இரும்பிடர்த் தலையாருக்கு ஒரு ஓலை தருகிறேன். அதை அவரிடம் கொடும். அதில் என் திட்டம் பூரணமாக இருக்கும்" என்று

கூறிய பிரும்மானந்தர் "உம்முடன் ராணியையும் அழைத்துச் செல்லும்" என்றார்.

"ராணி எதற்கு அடிகளே?" என்று கேட்டான் படைத் தலைவன்.

"காரணமில்லாமல் நான் எதையும் சொல்லவில்லை படைத்தலைவரே. நீர் ராணிக்குக் கொடுத்துள்ள வாக்குப்படி டைபீரியஸை உடனே விடுதலை செய்தாக வேண்டும். டைபீரியஸ் புகாரில் யவனர்களைத் திரட்டி ராணியை மீட்க முயலுமுன்பாக ராணி அவன் கைக்கு எட்டாத தூரத்தில் இருக்க வேண்டும். அவள் இஷ்டப்பட்டு உங்கள் ஒருவருடன் தான் வருவாள். அடுத்த சில மாதங்களில் சோழ மண்டலத்தின் கதியல்ல, தமிழ்நாட்டின் தலைவிதியே தீர்மானிக்கப்படும். அதை வகுப்பதில் ராணி ஒரு முக்கிய பாத்திரம். அவள் உமது கையிலிருந்து நழுவாமல் பார்த்துக்கொள்ளும்" என்று கூறிய பிரும்மானந்தர், காவல் வீரர்களைக் கூப்பிட்டு எழுது கருவிகள் கொண்டு வந்து, ஓலையொன்றை எழுதி முடித்து, முத்திரையும் வைத்தார். படைத்தலைவனிடம் அதை ஒப்படைத்த பிரும்மானந்தர், "படைத் தலைவரே! உம்மிடம் இப்பொழுது நான் ஒப்படைப்பது ஓலையல்ல, தமிழகத்தின் தலைவிதி. இதை திருமாவளவன் மாமனிடம் ஒப்படையும். இது எதிரிகள் கையில் விழுவதைவிட உமது உயிரை விடுவதே மேல். டைபீரியஸை விடுதலை செய்து அவன் இங்கிருந்து படகேறிய மறுவிநாடி நீரும் ராணியும் கருவூருக்குப் புறப்பட வேண்டும்" என்று கூறிய பிரும்மானந்தர், "குமரன் சென்னி! டைபீரியஸை விடுதலை செய்து, படகில் ஏற்றி வா. அவன் செல்வதை ராணியும் படைத் தலைவரும் பார்க்கட்டும். அதே சமயத்தில் இவர்கள் செல்ல இரு புரவிகளும் தயாராகட்டும்" என்று அவனுக்கு உத்தரவிட்டார்.

அடிகள் சொற்படியே அனைத்தும் நடந்தன. அவர் உத்தரவின்படி ராணியுடன் கருவூர் சமண மடத்தை மூன்றாவது நாளிரவு அடைந்த இளஞ்செழியனை சமண மடத் தலைவரே வாயிலில் நின்று வரவேற்றார். படைத் தலைவன் காலத்தை ஓட்டாமல் கேட்டான், "இரும்பிடர்த் தலையார் எங்கிருக்கிறார்?" என்று.

"உள் மண்டபத்தில் புத்தர் பிரான் திருஉருவத்தருகில் அமர்ந்திருக்கிறார்" என்று கூறிய சமணத் துறவி படைத் தலைவனையும் ராணியையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். ஆஜானுபாகுவான ஒரு மனிதன் புத்த பகவானுக்கு எதிரே மண்டியிட்டு வணங்கிக் கிடந்தான்.

"படைத் தலைவர் வந்திருக்கிறார்" என்றார் சமணத் துறவி பின்புறமிருந்தே.

தலையைத் திருப்பாமலே கையை நீட்டினான் அந்த மனிதன். ஓலையை அவனுடைய கையில் வைக்கும்படி சமணத் துறவி சைகை செய்யவே, கச்சையிலிருந்த பிரும்மானந்தர் ஓலையை எடுத்து அவன் கரத்தில் வைத்தான் இளஞ்செழியன். அந்த மனிதனும் புத்த பகவானை வணங்கிய தோரணையிலே முத்திரை ஓலையைப் பிரித்துப் படித்துவிட்டு மெல்லச் சிரித்தான். பிறகு எழுந்திருந்து இளஞ்செழியனை நோக்கித் திரும்பினான். இளஞ்செழியனின் ஈட்டி விழிகளுடன் இருங்கோவேளின் விஷம் சொட்டும் வஞ்சகக் கண்கள் ஒரு விநாடி கலந்ததன்றி அவன் முகத்திலிருந்த பெரிய மீசையும் இளஞ்செழியனை நோக்கி ஒருமுறை பயங்கரமாக அசைந்தது!

19. சிரித்த முகம் தேனூறும் சொல்! விஷ நெஞ்சம்!

இதயத்தில் கருணை மருந்துக்குக்கூட இல்லாத இருங்கோவேளின் கண்களை இளஞ்செழியனின் கண்கள் சந்தித்த அந்த விநாடியில் இளஞ்செழியன் மட்டுமல்ல, சமண விஹாரத்தின் அந்தப் பெரும் பிரார்த்தனைக்கூடமே மௌனத்திலும் நிசப்தத்திலும் ஆழ்ந்து விட்டது போல் தோன்றியது. இதயமற்ற இருங்கோவேள் மக்களை வாழ்விக்கவே பிறந்த கருணைக் கடலான புத்தர் பிரான் திருவடி

களுக்கெதிரில் வணங்குவதில் என்ன அர்த்தமிருக்க முடியும் என்று நினைத்துப் பார்த்த இளஞ்செழியனின் மனத்தில் அவனுக்கு வடமொழிப் பயிற்சி அளித்த ஆசிரியர் சொன்ன உவமை உள்ளத்திலே எழுந்து உலாவலாயிற்று. 'அப்பனே! எந்தக் காரியமும் செய்பவனைப் பொறுத்திருக்கிறது. கெட்டவன் நல்லது செய்தாலும் முடிவு கெட்டதாகவே இருக்கும். உதாரணமாகப் புலியை எடுத்துக்கொள். மிகவும் துஷ்டமான மிருகம். ஏகாதசி உபவாசம் சிறந்தது என்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் புலி ஏகாதசியன்று பட்டினி விரதமிருந்தால் மறுநாட் காலை பாரணை செய்யப் பசுமாட்டை அடித்துத் தின்றுவிடும். துஷ்டனுடைய விரதத் தால் நல்லவர்களுக்கு ஆபத்தே விளையும். ஆகவே கெட்ட வர்கள் நல்ல பணிகளில் ஈடுபடுவது ஒரு பேராபத்துக்குத் தான்!' என்று ஆசிரியர் பன்னாட்களுக்கு முன்பு கூறிய சொற்கள் அந்தச் சமயத்தில் அவனது மனத்தில் எழுந்து பெரிதாக ஒலிக்கவே செய்தன. 'இந்த வஞ்சகன் கருவூருக்கு எப்பொழுது வந்தான்? ஏன் வந்தான்? நான் வரும் விஷயம் இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? இரும்பிடர்த்தலையார் இங்கு இருக்கும் செய்தி இவனுக்குத் தெரிந்திருப்பதாகவே தோன்று கிறது. அப்படியானால் அவர் என்ன ஆனார்?' என்ற கேள்விகள் எழுந்து மனத்தில் தாண்டவமாடவே சம்பாஷணையை இருங்கோவேளே துவங்கட்டும் என்று அவன்மீது தன் கண்களை ஓட்டினான்.

நல்ல உயரத்துடனும் உயரத்தைவிடச் சற்று அதிகமான பருமனுடனும் விளங்கிய இருங்கோவேளின் மார்பில் சோழ மன்னர்கள் பட்டம் சூடிய நாள் முதல் இறுதி நாள் வரை அணியும் புலிப்பதக்க வைர ஆரம் புரண்டு கிடந்ததையும், ஓலையைப் பிடித்திருந்த அவன் விரல்கள் ஒன்றில் புலியின் தலை மட்டுமே செதுக்கப்பட்டுக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட முத்திரை மோதிரம் பளிச்சிட்டதையும் கண்ட இளஞ் செழியன், உண்மையில் சோழமண்டலம் இருங்கோவேளின் கைகளுக்கு மாறிவிட்டதென்பதையும், புகாரில் கிடைத்த

செய்தி வெறும் புரட்டு அல்லவென்பதையும் புரிந்து கொண்டான். இருங்கோவேளின் பெரும் கண்களில் ஒன்று மட்டும் சற்று ஓரமாக ஒதுங்கிக் கிடந்ததால் கண்களின் பார்வையில் சற்று விகாரமும் வஞ்சகமும் துளிர்விட்டதன்றி, கண்களுக்கு மேல் நன்றாக வளையாமல், சற்று நேராகவே நீண்டு, பொட்டின் பக்கம் சென்ற அடர்த்தியான கரிய புருவங்களில் ஓரிரு மயிர்கள் அதிகமாகவே வளர்ந்து கண்ணை இடறத் தொங்கியதால் அவன் முகம் பார்ப்பதற்கு மிகவும் பயங்கரமாகவே இருந்தது. அந்தப் பயங்கரத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்த மேலுதட்டில் எழுந்து கன்னத்தையும் கால்வாசி அடைத்துக்கொண்ட பெரும் மீசையும், தலையில் என்ன சீவினாலும் அடங்காத சுருண்டு பெருத்த மயிர்களும் பெரிதும் உதவின. இவற்றுள் நாற்பது வயது தாண்டிவிட்டதன் விளைவாக முதலில் தெரிந்த இரண்டு மூன்று வரிக்கோடு களும், அனாவசியமாகப் பருத்துக் கிடந்த கன்னங்களும் சோழ மண்டலத்தின் தற்காலிக மன்னனுடைய உணவில் மதுவும் ஊனும் மண்டிக் கிடந்தன என்பதைச் சந்தேகமறத் தெளிவுபடுத்தின. இத்தனையிலும் அவன் பெரு உதடுகளில் ஒரு உறுதியிருந்தது. அந்த உறுதியில் துஷ்டத்தனமும் கலந் திருந்ததால் அவன் உறுதி செல்லும் திக்கு மக்களுக்கோ மாநிலத்துக்கோ நற்பயன் தராத உறுதியென்பதும் நன்றாகப் புலனாயிற்று. இத்தனைக்கும் அவன் நீண்ட கரங்களில் இருந்த வடுக்கள் மட்டும் அவன் பெரும் வீரனென்பதற்கு அத்தாட்சி யாக விளங்கின.

இத்தகைய ஓர் அபாயமான மனிதனிடம் சிக்கிக் கொண்டு விட்டோமே என்ற நினைப்பினாலும், எவனை ஒழித்துக் கட்ட பிரும்மானந்தர் ஓலை எழுதிக் கொடுத்தாரோ அவனிடமே ஓலையைக் கொடுத்துவிட்டோமே என்ற மனச் சஞ்சலத்தாலும் சிறிது நேரம் மௌனமாகவே நின்ற இளஞ் செழியன், தன்னை இருங்கோவேள் கூர்ந்து நோக்கிய சில விநாடிகளுக்குள்ளாகவே என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டு சோழர் அரியாசனத்தில்

அமர்ந்துவிட்ட அந்த வஞ்சகனுக்கெதிரே சிரம் தாழ்த்தி மிகப் பணிவுடன் வணங்கினான். இளஞ்செழியனிடம் இத்தகைய பணிவைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத இருங்கோவேளின் மனத்தில் சந்தேகம் உதயமாகவே அவன் மறுபடியும் இளஞ்செழியன் கண்களை ஒரு முறை ஆராய முற்பட்டாலும், படைத்தலைவன் வணங்கி நின்றதால், அது முடியாமற் போகவே, மெல்ல சம்பாஷணையைப் புகுத்தி விஷயத்தைத் கக்க வைக்கலாமென்ற முடிவுடன் பேசத் தொடங்கி, "படைத் தலவருக்கு இது எதிர்பாரா சந்திப்பு!" என்று, அரசாங்க ஆணையை வெளியிடுபவன் போல் நிதானமான குரலில் சொன்னான்.

இருங்கோவேளின் நிதானத்துக்குச் சிறிதும் குறைவில்லாத நிதானத்துடனேயே வெளிவந்தது படைத்தலைவன் பதிலும். "ஆம் மன்னவா! எதிர்பாராத சந்திப்புத்தான், ஆனால் மகிழ்ச்சியளிக்கும் சந்திப்புங்கூட" என்றான் படைத் தலைவன்.

"மன்னரா! யார் மன்னர்?" ஏதும் புரியாதவன்போல் கேட்டான் இருங்கோவேள்.

"விந்தையான கேள்விதான். ஆனால் இந்தக் கேள்விக்கு இடமில்லாமல் சோழ மண்டலத்துக்குத் தாங்கள் பேருதவி செய்துவிட்டதாகப் புகார் மக்கள் நினைக்கிறார்கள்" என்று பதில் சொன்னான் படைத்தலைவன், குரலில் எத்தகைய உணர்ச்சியும் காட்டாமல்.

படைத்தலைவன் தன்னை நோக்கி நகைக்கிறானா, உண்மையாகத்தான் பேசுகிறானா என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் திணறிய இருங்கோவேள் மேற் கொண்டும் கேட்டான், "அப்படியா நினைக்கிறார்கள் பூம்புகாரின் மக்கள்?" என்று.

"ஆம் மன்னவா! மன்னர் இளஞ்சேட்சென்னி தீ விபத் தில் மாண்டுவிட்டதாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள்."

"அப்படியானால் மன்னர் மகன் திருமாவளவன்?"

"எங்கோ மறைந்துவிட்டாராம்!"

"உண்மை."

"மன்னர் இருக்கும்போதுதான் திருமாவளவன் சிறு பிள்ளைத்தனமாக இருந்தார். இறந்த பின்னும் பழையபடியே பொறுப்பில்லாமல் போகும் இடத்தையும் தெரிவிக்காமல் போய் விட்டது பற்றி மக்கள் கொதிப்படைந்திருக்கிறார்கள்."

இந்தப் பதில் இருங்கோவேளுக்கு அதிகச் சந்தேகத்தை விளைவிக்கவே சற்று தூரத்தே நின்ற சமணத்துறவியை ஒருமுறை நோக்கினான். அந்தப் பார்வையின் பொருளைப் புரிந்துகொண்ட படைத்தலைவன், "நான் சொல்வதில் மன்னர் பிரானுக்கு நம்பிக்கையில்லைபோல் தோன்றுகிறது. அனுமதி கொடுத்தால் விளக்குகிறேன்" என்று மிகப் பணிவுடன் கூறினான்.

"சரி, சொல்" என்பதற்கு அறிகுறியாக அரச தோரணையில் இடது கையை இருங்கோவேள் ஆட்டவே பேச்சைத் தொடர்ந்த இளஞ்செழியன், "திருமாவளவனுக்கு இப்பொழுது வயது சுமார் இருபது இருக்கும்" என்று தமிழ்நாடு அறிந்த உண்மையைப் புதுமைபோல் சொன்னான்.

"ஆம்" என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான் இருங்கோவேள்.

"மிகச் சிறு பிராயத்திலிருந்தே துடுக்கானவர்."

"அது மக்கள் அறிந்தது."

"மக்கள் அதை மட்டும் அறியவில்லை, பிரபு."

"ஊம்..."

"பத்தாவது வயதிலேயே மன்னருக்குத் தெரியாமல் யவனர் கப்பலில் கொற்கைக்கு ஓடிப்போனவர்."

"ஆமாம்."

"மறுபடியும் அடிக்கடி புகாருக்கு ஓடிப் போய்விடுவதும் யவனர் குமாரர்களோடு கடலாடுவதும், குறுவாள் பயிற்சியில் ஈடுபடுவதும், நாள் கணக்கில் அரண்மனையில் தலை காட்டாமலிப்பதும் ஊர் அறிந்தது."

"சந்தேகமில்லை."

"அப்பேர்ப்பட்டவர் இப்பொழுதும் ஓடிப்போய் விட்டதைக் கண்டு மக்கள் கொதித்திருக்கிறார்கள்."

"திருமாவளவன் ஓடிப் போய்விட்டதாகப் பேச்சில்லையே. நான் சிறைப்படுத்தி வைத்திருப்பதாகவல்லவா வதந்தி?" என்று இடையிலே ஓர் அஸ்திரத்தை வீசி இருங்கோவேள் அந்தச் சொல்லம்புக்குப் படைத்தலைவனிடமிருந்து என்ன பதில் வருகிறதென்று பார்த்தான்.

படைத்தலைவன் சிறிதும் தயக்கமில்லாமலே பதில் சொன்னான். "புகாரில் அத்தகைய வதந்தி இல்லை; நேர் மாறான வதந்தியே இருக்கிறது. திருமாவளவன் வழக்கப்படி பொறுப்பில்லாமல் மறைந்துவிட்டதால் அவர் வரும்வரை அரசைக் காக்க அடுத்த உரிமைக்காரரான தாங்கள் தற்காலிக முடி சூடியிருப்பதாகப் பூம்புகார் வாசிகள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். தவிர, தங்கள் தயாள குணத்தைக் கண்டு யவனர்களும் தங்கள் பக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டார்கள்."

இருங்கோவேளின் பயங்கர மீசை மீண்டும் ஒருமுறை அசைந்ததன்றி அவன் கண்களும் படைத் தலைவனை ஒரு முறை ஆராய்ந்தன. ஏதோ யோசித்துவிட்டுச் சட்டென்று திரும்பிக் கேட்டான், "புகார் வாசிகள் அனைவருமே நமது பக்கந்தான் என்று சொல்லும்" என்று.

"ஆம். பெரும்பாலோர் தங்கள் பக்கம்தான்."

"அப்படியானால் நமக்குப் பெருவாரியான ஆதரவிருக்கிறது?"

"சந்தேகமில்லை."

"அந்த ஆதரவுக்கு இதுதான் அத்தாட்சியா!" கடைசியாக வந்த இருங்கோவேளின் வார்த்தைகள் இடியென உதிர்ந்தன. "அந்த ஆதரவைக் காட்டத்தான் உமது குருநாதர் பிரும்மானந்தர் இந்த ஓலையை இரும்பிடர்த் தலையாருக்கு அனுப்பியிருக்கிறாரா? அந்த ஆதரவைக் காட்டத்தான் இதை எடுத்துக் கொண்டு இந்தச் சமண மடத்துக்கு வந்தீரா! இளஞ்சேட்சென்னி மறைந்த ஒரு மாதத்துக்கு முன்பிருந்தே பிரும்மானந்தரின் சீடர்கள் என்ற ஒற்றர்கள் உறையூரிலும் கருவூரிலும் உலாவி வருவதும் அந்த ஆதரவைக் காட்டத் தானா?" என்று ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அழுத்தி அழுத்திப் பேசினான் இருங்கோவேள்.

இந்தச் சொற்களால் சோழர் படை உபதலைவன் குழம்பிப் போவானென்றோ திகில் கொண்டு உளறிவிடுவானென்றோ இருங்கோவேள் எதிர்பார்த்திருந்ததால் அவன் ஏமாந்தே போனான். இளஞ்செழியன் சிறிதும் பதட்டமில்லாமலே சொன்னான், "தங்களுக்கு ஆதரவைக் காட்டும் எண்ணம் பிரும்மானந்தருக்கு லவலேசமும் இல்லை. முடிந்தால் இளவரசரைக் கண்டுபிடித்து அரசில் இருத்தவே நினைக்கிறார்" என்று.

எதற்கும் அசையாத இருங்கோவேள்கூட இதைக் கேட்டதும் ஸ்தம்பித்துச் சிறிது நேரம் நின்றுவிட்டதன்றி, படைத் தலைவன் போக்கில் சிறிது நம்பிக்கையும் உண்டாகவே, "அப்படியானால் படைத் தலைவர்..." என்றான்.

"மன்னருக்கு அடிமை" என்றான் படைத்தலைவன் திட்டமாக.

"நம்ப முடியவில்லையே இளஞ்செழியா!" என்று படைத் தலைவனின் பெயரை மகிழ்ச்சியுடன் உச்சரித்து முதன் முதலாகப் பேசினான் இருங்கோவேள். அவன் முகமும் சிறிது மலர்ந்தது. "இளஞ்சேட்சென்னியின் ரத விழாக்களில் முதற்பரிசு பெறும் நீ, இளஞ்சேட்சென்னியிடம் அளவிலா பக்தி கொண்ட நீ, எப்படி என்னிடம் அன்பு கொள்ள முடியும்?"

படைத் தலைவன் மிகவும் பணிவுடனேயே பதில் சொன்னான்; "தவறு மன்னவா! தாங்கள் படைவீரர்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. வீரனுக்கு எந்தத் தனி மனிதனிடமும் பக்தி கிடையாது. அரச பீடத்திடம்தான் பக்தி. அதற்கே வீரன் ஊழியம் புரிகிறான். தாங்கள் இன்று சோழ மண்டலத்தில் அரச பீடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். ஆகவே இந்த வாள் ஊழியம் புரியக்கூடியது தங்களுக்குத்தான். தவிர, தாங்கள் என்ன தவறு செய்து விட்டீர்கள்? மன்னரைக்

கொலை செய்து விட்டீர்களா? விபத்துக்கு, தாங்கள் எப்படிப் பொறுப்பாளி? விபத்து யாருக்கும் ஏற்படக்கூடியதுதானே? நாளை தங்களுக்கே ஏற்படலாம். அதற்காக நாடு மன்னனில்லாமல் இருக்க முடியுமா? மன்னனில்லா விட்டால் மக்கள் நலம் எப்படிப் பாதுகாக்கப்படும்?"

படைத்தலைவன் பேசிய ஒவ்வொரு பேச்சையும் மனத்திற்குள்ளேயே எடை போட்ட இருங்கோவேள், இளஞ்செழியன் வார்த்தைகளில் விஷமமும் நிறைந்திருப்பதைக் கவனித்து, "அத்தகைய அரச பக்தியுள்ள நீர் இந்த ஓலையை எப்படி இரும்பிடர்த்தலையாருக்குக் கொண்டு வந்தீர்? நீர் வருவது அகஸ்மாத்தாக எனக்குத் தெரிந்திருக்காவிட்டால் இத்தனை நேரம் இந்தச் சதித்திட்ட ஓலை இரும்பிடர்த் தலையாரிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்குமல்லவா?" என்று வினவினான்.

இளஞ்செழியன் இருங்கோவேளை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து இளநகை கூட்டியதன்றி, "இங்குதான் மன்னர் சிறிது தமது ஆராய்ச்சித் திறனைச் செலுத்த வேண்டும்" என்றான்.

"ஆராய்ச்சித் திறனா?" ஏதும் புரியாமல் கேட்டான் இருங்கோவேள்.

"ஆம் மன்னவா? தாங்கள் புத்தர் பிரான் முன்பு வணங்கிக் கிடந்தீர்களல்லவா?"

"ஆமாம்."

"தங்கள் கழுத்திலிருக்கும் நவரத்தின மாலைக்கு இரண்டு பதக்கங்கள் உண்டு."

"ஆமாம்."

"ஒன்று, முதுகுப் பக்கத்திலிருக்கிறது, அதிலும் புலிச் சின்னமிருக்கிறது."

படைத் தலைவன் என்ன சொல்ல முயல்கிறானென்பதைப் புரிந்து கொண்ட இருங்கோவேள், "அந்தப் பதக்கத்தை முதலிலேயே பார்த்து விட்டதாகச் சொல்கிறீர்?" என்றான்.

"அரசர் ஆரத்துக்கு இரண்டு பதக்கம் உண்டு என்பது நாடறிந்த விஷயம். தாங்கள் அரச பீடத்தை ஏற்றதும் நாடறிந்த விஷயம். அப்படியிருக்க, தங்களைக் கண்டதும் இந்த ஓலையைத் தங்களிடம் நான் கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. தவிர, தாங்கள் இங்கு தனியாகவே இருக்கிறீர்கள். என்னிடம் வாளும் இருக்கிறது. நான் அரச பீடத்துக்குத் துரோகியாயிருந்தால், இரும்பிடர்த் தலையாருடனும் பிரும்மானந்தருடனும் சதியில் இறங்குவதாயிருந்தால் நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய முறையே வேறு" என்று பக்குவமாக விளக்கினான் இளஞ்செழியன்.

உண்மையில் இளஞ்செழியன் ஆரம்பத்தில் அந்தப் புலிப் பதக்கத்தைப் பார்க்கவில்லையென்பதையும், பின்னால் தான் சமாளித்துக் கொண்டானென்பதையும் இருங்கோவேள் எப்படி உணருவான்? ஆகவே அந்த வஞ்சகன் உள்ளத்திலும் மெள்ள மெள்ள நம்பிக்கை உதயமாகவே, அவன் கேட்டான், "எனக்குப் பதில் இங்கு நீர் எதிர்பார்த்த இரும்பிடர்த் தலையார் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்?"

"அதற்கும் திட்டமில்லாமலா வருவேன்? அவரிடம் ஓலையைக் கொடுத்து பிரும்மானந்தர் அழைத்து வரச் சொன்னதாகக் கூறி, பூம்புகார் அழைத்துச் செல்லுவேன்."

"அவர் வர மறுத்தால்?"

"அரசர் பெயரால் சிறை செய்வேன்."

"அதற்கு உமக்கு அதிகாரம்?"

"இதோ" என்று கூறிய இளஞ்செழியன், சற்றுப் பின்னடைந்து, அதுவரை தன் பின்னால் மறைவிலிருந்த ராணியின்மீது விளக்கின் வெளிச்சம் பூரணமாக விழும்படி செய்தான்.

புத்த பகவான் பீடத்திலிருந்த இரு குத்துவிளக்குகளின் பொன்னிறப் பிரகாசம் ராணியின் முகத்தில் நன்றாக விழவே அவள் நீலமணிக்கண்கள் நீலமும் தங்கமும் கலந்த கோமேதக விழிகளென ஒளிவிட்டன. இளஞ்செழியன் பார்வையில் தெரிந்த ஆணையைக் கவனித்தும் அவள் மன்னனுக்குச் சிரம்

தாழ்த்தாமல் சாம்ராஜ்ய ராணியைப் போல் மிகக் கம்பீரமாகவே நின்றாள். தந்தச் சிலைபோல் நின்ற யவன ராணியைக் கண்ட இருங்கோவேள் பிரமிப்படைந்து அவள் மீது வைத்த கண்ணை வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அந்த அற்புதக் கிரேக்கச் சிலை திடீரெனக் கண் முன் எழுந்ததால் திகைத்துப் போன இருங்கோவேளின் உதடுகளிலிருந்து சொற்கள் பிரமிப்புத் தட்டியே எழுந்தன. "யார் இவள்?"

புகாரின் சம்பவங்கள் அத்தனை துரிதமாகக் கருவூரை வந்தடைய முடியாதென்பதை நன்றாக அறிந்திருந்த இளஞ்செழியன் சற்றும் தடுமாற்றமில்லாமல் பதில் சொன்னான், "புகாரின் ராணி" என்று.

"புகாரின் ராணியா...?" வியப்புடன் கேட்டான் இருங்கோவேள்.

"ஆம், மன்னவா!"

"அப்படியொரு ராணி இருப்பதாக எனக்குத் தெரியாதே"

"தெரியக் காரணமில்லை. இவள் புகாரில் புரண்டு ஒரு வாரமே ஆகிறது!"

"புகாரில் புரண்டா?"

"ஆம் மன்னவா! இவள் யவன அரசகுமாரி. தனது கடற்படைத் தலைவன் டைபீரியஸுடன் தமிழ்நாடு வந்தாள். இடையே கடற்கொள்ளைக்காரர்களால் மரக்கலம் தீக்கிரையாகவே, உடைந்த மரப்பலகையைப் பிடித்துத் தப்பி புகார்க் கடற்கரையில் புரண்டு கிடந்தாள்."

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட இருங்கோவேளின் விழிகளில் ஆச்சரியம் மேலும் மேலும் விரிந்தது. சந்தர்ப்பத்தை விடாமல் ராணியின் கையிலிருந்த அன்னப் பறவை ஆபரணத்தைச் சுட்டிக் காட்டிய இளஞ்செழியன், "இது யவன அரச குடும்பச் சின்னம். நம்மைவிட நம்மூர்த் துறவிகளுக்கு இதைப்பற்றித் தெளிவாகத் தெரியும்" என்று கூறி சமணமடத் தலைவரை நோக்கி, "சுவாமி! இதைப் பாருங்கள்" என்றான்.

அவன் அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கு முன்பாக அதைக் கண்டுவிட்ட துறவி, "மன்னவா, சந்தேகம் வேண்டாம். அது யவன அரச குடும்பச் சின்னம்தான்" என்று வலியுறுத்தினார்.

அந்த வலியுறுத்தலைத் தொடர்ந்து இளஞ்செழியனும், "தாங்கள் அனுப்பிய சாசனப்படி இவள் புகாரின் ராணி, யவனர்கள் தலைவி" என்றான்.

"ஓலையை நான் கோட்டைத் தலைவனுக்கல்லவா அனுப்பினேன்?" என்று வினவினான் இருங்கோவேள்.

"ஆம் மன்னவா! ஆனால் யவன அரச பரம்பரையினர் முன்பாக வேறு யாரும் தலைமைப் பதவி ஏற்க முடியாது. இது யவனர் எடுத்துக்கொள்ளும் பிரமாணம்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

இருங்கோவேளின் கண்கள் ராணியின் அழகை மீண்டும் பருகின. அந்த மயக்கத்தினாலும் இளஞ்செழியன் கோவையாகச் சொன்ன கதையாலும் அனைத்தையும் நம்பிய வஞ்சகனான இருங்கோவேள், "படைத்தலைவரே! இத்தகைய அழகிய சான்றுடன் வந்திருக்கும் நீர் சொல்லும் அனைத்தையும் நான் எப்படி நம்பாமலிருக்க முடியும்! உம்மை நம்புகிறேன். உம்மிடம் நம்பிக்கையில்லாததாலும், உமது வாணகரைத் தளத்தினிடமுள்ள பயத்தாலுமே யவனர்களுக்குப் புகாரை அளித்தேன். அதற்கு இத்தகைய அழகி தலைவியாக வருவாளென்பது எனக்குத் தெரியாது. பூவழகியை விடுவித்துக் கொண்டுவர நான் அனுப்பிய வீரர்கள் சொன்னார்கள், நீர் அவளை விடுவிக்காமல் ஒரு யவனப் பெண்ணைத் தூக்கிச் சென்றுவிட்டதாக. முதலில் நம்பவில்லை. இப்பொழுது நம்புகிறேன். இந்தத் தந்தச் சிலைக்கு முன் பூவழகி எம்மாத்திரம்?" என்று கூறிவிட்டு "படைத் தலைவரே! இன்று இந்த மடத்திலேயே தங்கும். நாளை நாம் உறையூருக்குப் பயணமாவோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு மடத்திலிருந்து கிளம்ப முற்பட்டான். போகு முன்பு சமணத் துறவியை நோக்கி "அடிகளே! சோழ மண்டலத்தின் பிரதான படைத்தலைவர் தங்க, மடத்தில் சரியான வசதிகள் செய்து

கொடும் அதோ அந்த அறையில் மறைந்திருக்கும் வீரர்களை அழையும். அவர்கள் இனி மறைந்திருக்க அவசியமில்லை. படைத்தலைவருக்குப் பணிபுரிய உதவுவார்கள்'' என்று இருங்கோவேள் உத்திரவிட்டதும் பக்கத்து அறையிலிருந்து வாளேந்திய வீரர் பலர் பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் நுழைந்தனர்.

''இவர் நமது படைத்தலைவர். ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று அவர்களுக்கும் ஆணை யிட்டு, "படைத்தலைவரே! நீர் இங்கு தங்கலாம். ஆனால் இந்த ராணி வேண்டுமானால் என்னுடன் வரட்டும். அரச மாளிகையில் இருக்கவேண்டியவள்..." என்று இளஞ்செழி யனிடம் தன் எண்ணத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தினான்.

''மிக்க நன்றி மன்னவா! ராணி என்னுடனேயே இருப்பவள். என்னால்தான் காப்பாற்றப்பட்டவள். இனியும் காப்பாற்றப்படுவாள்'' என்று வார்த்தைகளைச் சற்று வலுவாகக் கூறவே, இருங்கோவேள் ராணியைப் பார்த்து காமமும் வஞ்சகமும் கலந்த சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு வெளியே நடந்தான்.

இருங்கோவேளின் உத்தரவுப்படி ராணிக்கும் இளஞ் செழியனுக்கும் தனியறை ஒழித்து விடப்பட்டு நல்ல பஞ்சணைகளும் அளிக்கப்பட்டன. நீராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு உணவருந்தியதும் தனி அறையில் விடப்பட்ட ராணியும் இளஞ்செழியனும் ஒருவரையொருவர் மௌன மாகவே பார்த்துக்கொண்டனர். சிறிது நேரம் கழித்து ராணி கதவுக்கு வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். பிறகு சாளரத்தின் மூலம் சமண விஹாரத்தின் நந்தவனத்தை எட்டிப் பார்த்தாள். கடைசியாக இளஞ்செழியன் அருகில் வந்து, "சுற்றிலும் காவலிருக்கிறது" என்றாள்.

"தெரியும்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"உங்களை முழுதும் அவன் நம்பவில்லை."

"அதுவும் தெரியும்."

"வஞ்சகன்."

"சிரித்த முகம், தேனூறும் சொல், விஷ நெஞ்சம்."

"மூன்று குணங்கள்."

"அயோக்கியனுக்கு அடையாளம். எங்கள் ஆசிரியர் சொல்லுவார்."

"இது..."

"வடமொழி வாசகம், இங்கு மொழிகள் பல உண்டு. சாதிகள் பல உண்டு. எங்கள் நாட்டில் வண்ணங்கள் பல உண்டு ராணி. இந்த நாடு பல ரத்தினங்கள் கொண்ட பேராபரணம்."

ராணி அவனைப் பெருமையுடன் பார்த்தாள். பிறகு கேட்டாள், "இனி என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று.

"நள்ளிரவு வரை பொறு, சொல்லுகிறேன்" என்றான் படைத்தலைவன்.

அவன் பொறுக்கச் சொன்ன நள்ளிரவும் வந்தது. புத்த விஹாரத்தில் நிசப்தம் நிறைந்து கிடந்தது. இளஞ்செழியன் ஒரு மஞ்சத்திலும், ராணி ஒரு மஞ்சத்திலும் படுத்துக் கிடந்தார்கள். இருவரும் பற்பல யோசனைகளால் நித்திரையின்றியே கிடந்தார்கள். படைத்தலைவன் எப்பொழுது திட்டத்தை விவரிப்பான் என்று ராணி ஏங்கிக் கிடந்த சமயத்தில் சாளரத் தருகே 'தட்' என்ற சத்தம் மெள்ளக் கேட்டது. அந்தச் சத்தம் சற்று நேரத்துக்குப் பின்பு மீண்டும் இருமுறை கேட்டது. அடுத்த வினாடி ஒரு கை மட்டும் கீழேயிருந்து எழுந்து சாளரத்தைத் தாவிப் பிடித்தது.

20. கவசத்தில் ஒரு பிளவு

சமண விஹாரத்தின் தோட்டத்தை நோக்கித் திறந்து கிடந்த சாளரத்தருகே 'தட்தட்' என்ற ஓசை கேட்டதுமே எச்சரிக்கையடைந்து மூடிக்கொண்டு அரைப் பார்வையைச் சாளரத்துக்காக ஓடவிட்ட யவன ராணி, பலமான கையொன்று சாளரத்தின் அடிக்கட்டையைத் தாவிப் பிடிக்

கவே அத்தனை காவலையும் கடந்து நள்ளிரவில் கள்ளத்தனமாக உள்ளே நுழைய முயலும் அந்த மனிதன் யாரென்பதை உற்றுக் கவனிக்கலானாள். ஆனால் நீண்ட நேரம் மட்டும் சாளரக்கட்டையைத் தாவிப் பிடித்த கை அப்படியே நின்று விட்டதையும், யாரும் ஏறி உள்ளே வராமலிருப்பதையும் கண்ட யவன ராணி, அதன் காரணம் எதுவாயிருக்க முடியும் என்பதை அறியாதவளாய், தன் விழிகளைச் சற்று அகல விரித்ததன்றி, தலையையும் திருப்பி அடுத்த மஞ்சத்தில் படுத்துக்கிடந்த இளஞ்செழியனைப் பார்த்தாள். இளஞ்செழியன் மஞ்சத்தில் சிறிதும் அசையாமல் படுத்துக் கிடந்தான். அவன் கண்கள் சற்றே மூடி மந்தப்பட்டுக் கிடந்ததையும் முகத்தில் சாதாரணமாகத் தாண்டவமாடும் ஒளியும் சற்றே மறைந்திருப்பதையும் கவனித்த யவன ராணி, படைத்தலைவன் உணர்ச்சிகள் பெரிதும் விழித்துக்கொண்டிருப்பதை அறிந்தாள். பூம்புகாரிலிருந்த அவனுடைய மளிகையில் யவன வீரர்கள் அவனைப் பிடிக்க வந்த சமயத்தில் இம்மாதிரியே அவன் பார்வையும் முகமும் மந்தப்பட்டுக் கிடந்ததையும், அதையடுத்து வெகுவேகமாக நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டதையும் எண்ணிப் பார்த்த யவன ராணி, அப்போது ஏற்படும் ஆபத்து எதுவானாலும் படைத்தலைவன் சமாளித்துக் கொள்ளத் தயாராகிவிட்டானென்பதை நினைத்து அமைதிக்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

இளஞ்செழியன் மட்டும் மூச்சுப் பேச்சில்லாமலும் உடலைச் சிறிதுகூட அசையாமலும் படுத்தது படுத்தபடியே கிடந்து சாளரத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்த நள்ளிரவில் உள்ளே வர முயலுபவன் யாராயிருந்தாலும் பாதி உடலைச் சாளரத்துக்கு வெளியே காட்டிய பின்புதான் உள்ளே குதிக்க முடியுமென்பதையும், அப்படிப் பாதி உடல் தெரிவதற்கும் உள்ளே குதிப்பதற்கும் இருக்கும் இடைவேளையில் சில வினாடிகளுக்குள்ளாகவே வருபவனை மடக்கிவிட முடியுமென்பதையும் திட்டமாகப் புரிந்து கொண்ட இளஞ்செழியன் எதையும் நிர்வகிக்கத் தயாராகவே இருந்தான்.

ஆனால் சாளரத்தின் கட்டையைத் தாவிப் பிடித்த மனிதன் இத்தனை ஏற்பாடுகளுக்கும் சிறிதும் அவசியமில்லாமல் செய்துவிட்டானாகையால் அந்த மனிதனுடைய தலை தெரிந்ததுமே யவனராணி மட்டுமன்றி இளஞ்செழியனும் ஒரு விநாடி ஆச்சர்யத்தில் ஆழ்ந்து போனான்.

சாளரத்தைப் பிடித்திருந்த கை மெல்ல அசைந்து இன்னும் அதிகக் கெட்டியாகக் கட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டது. அதற்குத் துணையாக இன்னொரு கையும் சாளரத்தைப் பற்றியதும் மெள்ள மெள்ளச் சாளரத்தில் சமண விஹாரத் தலைவரின் வழுக்கைத் தலை மேலே கிளம்பியது. சமண அடிகள் மெள்ளச் சாளரத்தைப் பற்றிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு உடலை மேலே கிளப்பி ஒரு வினாடி சாளரத்தின் கட்டையில் மாரை வைத்துக் கழைக்கூத்தாடி வித்தை காட்டுவதுபோல் உடலை வளைத்து அதன்மேல் தவழ்ந்து உள்ளே இறங்கினார். உள்ளே இறங்கியவர் உடனே மஞ்சங்களுக்கு அருகில் வராமல் மீண்டும் வெளியே எட்டிப் பார்த்துத் தம்மை ஏதோ சமாதானப்படுத்திக் கொள்வது போல் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு படைத்தலைவன் கட்டிலை நோக்கி நடந்து வந்தார். அவர் கட்டிலை அணுகு முன்பே படைத் தலைவனும் யவன ராணியும் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்ததைக் கண்டு பிரமித்த சமண அடிகள், "என்ன! நள்ளிரவாகியும் நீங்கள் தூங்கவில்லையா?" என்று வினவினார்.

"உறக்கத்துக்கு வேண்டிய சாதனம் இங்கு என்ன இருக்கிறது அடிகளே?" என்று வினவினான் இளஞ்செழியன்.

"ஏன், இந்த மஞ்சங்களுக்கென்ன?" என்று வினவினார் அடிகள்.

"மஞ்சங்களில் ஒரு குறைவுமில்லை" என்று ஒப்புக் கொண்டான் படைத்தலைவன்.

"பஞ்சணைகள்?"

"துறவிகளின் மடங்களில் இருக்கத் தகுந்தவைதானா என்பதுதான் சந்தேகம். அரசர்கள் பள்ளியறையில் இருக்க வேண்டியவை."

"பின்னர் என்னதான் தேவை உங்களுக்கு?"

"உறக்கத்துக்கு மஞ்சமும் மெல்லணையும் மட்டும் போதாது அடிகளே, மனத்தில் நிம்மதி வேண்டும்."

"ஏன் நிம்மதியிழப்பதற்கு இப்பொழுது என்ன வந்து விட்டது?" என்று அடிகள் வினவினார் ஆச்சரியத்துடன்.

இளஞ்செழியன் ஒரு வினாடி அவரை வேடிக்கையாகப் பார்த்துவிட்டு இதழ்களில் புன்முறுவலையும் படரவிட்டுக் கூறினான், "நிம்மதி இழப்பதற்கு ஏதும் ஏற்படவில்லை அடிகளே. இரும்பிடர்த்தலையாருக்குப் பதில் இருங்கோவேள் இங்கிருந்ததே மனத்திற்குப் பரிபூரண நிம்மதியை அளிக்க வல்லது" என்று.

இகழ்ச்சி ஒலியுடன் வெளிவந்த அந்தச் சொற்களைக் கவனித்த அடிகள், "ஆம் ஆம். அதில் கவலை ஏற்படத் தங்களுக்குக் காரணமிருக்கிறது" என்றார்.

"இந்த அல்ப விஷயத்தைத் தாங்கள் ஒப்புக் கொண்டதே பெரிய விசேஷம்" என்று இளஞ்செழியன் பதில் கூறியபொழுது அவன் குரலில் இகழ்ச்சி முன்னைவிடப் பலமாக ஒலித்தது.

அவன் குரல் தொனித்த வகையையும் அதைத் தொடர்ந்து உள்ளே எழுந்துகொண்டிருந்த கொதிப்பையும் நன்றாக உணர்ந்துகொண்டாலும், சாதாரணமாகவே பேசத் தொடங்கிய அடிகள், "படைத்தலைவரே! தாங்கள் கவலைப் படக் காரணமிருக்கிறது. ஏன், கோபப்படக்கூடக் காரண மிருக்கிறது" என்று சொல்ல முற்பட்டதை இடையே புகுந்து வெட்டிய இளஞ்செழியன், "சந்தேகப்படவும் காரணமிருக் கிறது அடிகளே" என்றான்.

"உண்மை படைத்தலைவரே! ஆனால் கவலை, கோபம், சந்தேகம் மூன்றும் உடலை, வாட்டும் உணர்ச்சிகள். அவற்றை

அறுக்கவேண்டியது மனிதக் கடமை" என்றார் அடிகள் சிரித்துக் கொண்டே.

"இங்கு நான் துறவறம் பூண வந்திருப்பதாக அடிகளுக்கு நினைப்போ?" என்று வினவினான் இளஞ்செழியன் விஷமமாக.

"அப்படி நினைக்கக் காரணமில்லை" என்று கூறிய அடிகள் யவனராணியை நோக்கிக் கண்களைச் செலுத்தி னார்.

அந்தப் பார்வையாலும் சமண அடிகள் விஷமப் புன் முறுவல் கோட்டியதாலும் சிறிது சங்கடத்துக்குள்ளான இளஞ்செழியன், "நிலைமையை நீங்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை அடிகளே. எனக்கும் ராணிக்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் கிடையாது" என்றான்.

"இல்லாதிருந்தால் நல்லதுதான்."

'நான் சொல்வதை நீங்கள் நம்பவில்லை போலிருக் கிறது."

"நான் நம்பினால் என்ன, நம்பாவிட்டால் என்ன?"

"வேறு யார் நம்பவேண்டும்?"

"இருங்கோவேள் நம்ப வேண்டும்."

"இருங்கோவேளுக்கும் ராணிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"இதுவரை எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை. இனி எப்படி இருக்குமோ தெரியாது. இருங்கோவேள் சென்றபோது அந்தப் பெண்ணை எப்படிப் பார்த்தான் என்பதைக் கவனித்தீர் களா?"

"கவனித்தேன்."

"காமம் நிறைந்த பார்வை."

"பார்வையிலுள்ள இந்தப் பாகுபாடுகள் அடிகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும் போலிருக்கிறது."

"மனித மனத்திலுள்ள விகாரங்களைத் துறவிகள் நன்றாக அறிவார்கள். அப்படி நான் அறிந்திருப்பதும் ஒரு

வகையில் உங்களுக்கு உதவும். நல்லவேளை, ராணியைக் கண்டு இருங்கோவேள் மயங்கியிருக்கிறான்."

"அது நல்லவேளை யென்பது அடிகள் எண்ணமோ?"

படைத்தலைவன் குரலில் மெள்ள மெள்ளத் துளிர் விட்டுக்கொண்டிருந்த கோபத்தை அடிகள் நன்றாக அறிந்து விட்டாராகையால் மறைமுகப் பேச்சைத் தொடர்வதை மாற்றி, கவலை பூரணமாகத் தொனித்த குரலில், "படைத் தலைவரே! நீங்கள் இப்பொழுதிருக்கும் நிலையை அறிவீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்" என்று கேட்டார்.

"நன்றாக அறிகிறேன் அடிகளே!" என்றான் இளஞ் செழியன்.

"இரும்பிடர்த்தலையாருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ஓலையை அவருடைய பரம விரோதியான இருங்கோவேளி டம் கொடுத்திருக்கிறீர்" என்று மீண்டும் கூறினார் அடிகள்.

"அப்படிக் கொடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்ததற்கு அடி களுக்குத் தமிழ்நாடு கடமைப்பட்டிருக்கிறது."

"ஏற்பாடுகள் செய்தது நானல்ல படைத்தலைவரே."

"உமது சீடர்களாக்கும்?"

"நிலைமையைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறீர். நீர் இங்கு வர இரண்டு நாழிகைகளுக்கு முன்புதான் இருங்கோவேள் இந்த மடத்துக்குத் தன் வீரர்களுடன் வந்து சோதனையிட்டான்."

"சோதனை எதற்கு?"

"இரும்பிடர்த்தலையார் இங்கு ஒளிந்திருப்பதாக யாரோ அவனுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம். ஆகையால் அவரைச் சிறை செய்ய வந்தான். அவர் இல்லையென்று தெரிந்ததும் போய்விடுவானென்று நினைத்தேன். போகவில்லை. வீரர்களை ஒரு அறையில் காவலிருக்கச் சொல்லி நீர் வந்ததும் உள்ளே அழைத்து வரச் சொல்லி எனக்கு ஆணையிட்டான்."

"அவன் ஆணையை நீர் நிறைவேற்ற வேண்டிய காரணம்?"

"என்றாவது ஒருநாள் கூட்டிலிருந்து விடுதலையடைய வேண்டிய இந்தப் பாழும் உயிரின் மேல் உள்ள பாசத்தால் தான்."

"உம்மைக் கொல்வதாக மிரட்டினானா?"

"மிரட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை படைத்தலைவரே. அவன் பார்வையில், சிரிப்பில் தோற்றத்தில் அத்தனையிலும் கொலைக்குறி தாண்டவமாடுகிறது. நீர் இங்கு வரப்போகும் விஷயம் அவனுக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது. நீர் ஏதாவது செய்தி கொண்டுவருவீர் என்பதையும் அறிந்திருந் தான்."

"இதெல்லாம் உமக்கு முன்பே தெரிந்திருந்தும் வாசலி லேயே எனக்குச் சிறிய சைகையாவது செய்திருக்கலாமே?"

"செய்திருக்கலாம். ஆனால் இப்பொழுது உம்மிடம் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க முடியாது. என் தலைக்கு நேர் மேல் மாடியில் இருங்கோவேளின் வீரன் ஒருவன் குறுவாளுடன் நிறுத்தப்பட்டிருந்தான்."

நிலைமையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டதற்கு அடையாளமாகப் படைத்தலைவன் ஒருமுறை தலையை அசைத்தான். அவன், தாமிருந்த அபாயமான நிலையைப் புரிந்து கொண்டதால் சற்றே மகிழ்ச்சியடைந்த சமண அடிகள், அடுத்தபடி எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை விளக்கலானார்.

"படைத்தலைவரே! இளஞ்சேட் சென்னியைத் தீர்த்துக் கட்டி உறையூர் அரசபீடத்தை அடைந்த இருங்கோவேள் இத்தனை சீக்கிரத்தில் கருவூருக்கு வருவானென்பதை நான் அறிய நியாயமே இல்லை. சேரனும் பாண்டியனும் கண் காணிக்காமல் இருங்கோவேள் சோழ சிம்மாசனத்தை அடைந்திருக்க முடியாதென்பது அனைவருக்கும் தெரியு

மானாலும், வெளிப்படையாக இரு மன்னர்களும் இவனுக்கு ஆதரவை அளிக்கத் துணியமாட்டார்களென்றும், சோழ அரச பீடம் இருங்கோவேளுக்கு உறுதிப்படும் வரையில் அவன் கருவூரில் தலைகாட்ட முடியாதென்றுந்தான் நினைத்தோம். ஆகவே, இருங்கோவேளை இங்கு சற்றும் எதிர்பார்க்காத நான், இரும்பிடர்த்தலையார் இந்த ஊரில் தங்க அனுமதித்தேன். ஆனால், அவர் இங்கு வந்திருப்பது இருங்கோவேளுக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது. ஆகவே, அவரைத் தொடர்ந்து ரகசியமாக இங்கு வந்திருக்கிறான். அவன் கருவூரிலிருப்பது யாருக்குமே தெரியாது. நேற்று மடத்தைச் சோதனை செய்ய வந்த பின்புதான் நானே அறிந்தேன். இருங்கோவேளின் ஒற்றர்கள் எங்கும் நடமாடுகிறார்கள். அவன் பக்கபலமும் அதிகரித்து வருகிறது. தமிழகத்தின் ஓரிரண்டு வேளிர்களைத் தவிர மற்ற எல்லா வேளிர்குலச் சிற்றரசரும் அவனுடன் இணைந்து விட்டார்கள். வேளிர் குல ஆட்சியைச் சோழ மண்டலத்தில் நிரந்தரமாக நிறுவிவிட்டால் சோழ மன்னர்களின் சூரியவமிசம் அற்றுவிடும் என்று கனவு காண்கிறார்கள் வேளிர்கள். இந்தக் கனவைத் தூண்டி விட்டவன் இருங்கோவேள். அவனுக்குத் துணை நின்றவர்கள் வேளிர்கள் மட்டுமல்ல, சோழ மண்டலத்தின் கீர்த்தியைக் கண்டு பொறாமை கொண்டுள்ள சேரனும், பாண்டியனும் கூட இந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டு போன அடிகள் பேச்சைச் சற்று நிறுத்திப் படைத் தலைவனைப் பார்த்தார்.

"புரிகிறது அடிகளே! மேலே சொல்லுங்கள்" என்றான் படைத்தலைவன்.

மேலும் சொன்னார் அடிகள்: "இந்த அபாய நிலையிலிருந்து சோழ நாட்டைக் காக்கக்கூடியவர்கள் இருவர் என்று நேற்று வரையிலும் நினைத்தேன்."

இளஞ்செழியன் வியப்புடன் தன் விழிகளை அவர்மீது நாட்டினான். அவன் விழிகளில் விரிந்த விழிப்பையும் விழிப்

புடன் எழுந்த கேள்விக் குறியையும் கண்ட அடிகள் விளக்கினார்: "நேற்றுவரை நீரும் இரும்பிடர்த் தலையாருமே சோழ மண்டலத்தைக் காக்க முடியுமென்று நினைத்தேன் படைத் தலைவரே! மூன்றாவது ஒருவரும் உதவ முடியுமென்பதை இன்று புரிந்து கொண்டேன்."

"யாரது?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"இதோ இருக்கும் இந்த யவனப்பெண்" என்று சுட்டிக் காட்டிய அடிகள், அவள் அழகிய முகத்தையும் உடலையும் மீண்டும் ஒருமுறை ஆராய்ந்தார். அவர் அப்படித் தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்ட யவனராணி சிரித்ததன்றி அதுவரையிருந்த மௌனத்தைக் கலைத்து, "தமிழ்நாட்டுத் துறவிகளை நம்ப முடியாது படைத்தலைவரே. துறவறம் இவர்களுக்கு ஒரு போர்வை போலிருக்கிறது. அங்கு பிரும்மானந்தர், இங்கு இந்த அடிகள்..." என்று கூறவே அப்படியே திகைத்துப் போய் நின்று விட்ட சமண அடிகள், "படைத் தலைவரே! இவளென்ன தமிழில் பேசுகிறாளே!" என்று குமுறினார்.

"தமிழ் தெரியும்; பேசுகிறாள்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"ஐயோ! அதை ஏன் முன்பாகச் சொல்லவில்லை?"

"தமிழை அறிவது என்ன அவ்வளவு கெடுதலா?"

"இல்லை படைத்தலைவரே! இவளுக்குத் தமிழ் தெரியுமென்பதை அறிந்திருந்தால் நான் அரசாங்க விஷயங்களைப் பேசியே இருக்கமாட்டேனே!" என்றார் அடிகள்.

"அதனால் பாதகமில்லை அடிகளே! இவள் முன்பாக நீர் எதையும் பேசலாம்" என்றான் படைத்தலைவன்.

படைத் தலைவன் இப்படிக் கூறிய பின்பும் தயங்கிய அடிகளை நோக்கிய யவன ராணி, "படைத்தலைவர் பேச்சிலும் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையா அடிகளே?" என்று கேட்டாள்.

"இருக்கிறது..." என்று இழுத்தார் அடிகள்.

"அப்படியானால் ஏன் சொல்லத் தயக்கம்?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன்.

அடிகள் மீண்டும் தயங்கவே, "எதுவாயிருந்தாலும் பாதகமில்லை அடிகளே! சொல்லுங்கள்" என்றாள் ராணி.

"சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டீர்களே" என்று தயக்கத்துடன் மீண்டும் வினவினார் அடிகள்.

"இல்லை; சொல்லுங்கள். உங்கள் மனத்திலுள்ளது எனக்குத் தெரியும்!" என்றாள் ராணி.

துறவியின் மனத்திலிருந்தது ராணிக்கு மட்டுமென்ன இளஞ்செழியனுக்கும் புரிந்துதானிருந்தது. என்றாலும் அவன் அதைப்பற்றிப் பேசவும் தயங்கினான். அடிகளே சற்றுத் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு மென்று விழுங்கிக் கொண்டு சொன்னார், "படைத் தலைவரே! இருங்கோ வேளின் கண் ராணியின்மீது விழுந்திருக்கிறது'. என்று.

இளஞ்செழியன் இதயம் அடிகள் துவங்கிய பேச்சின் விளைவாக ஏற்பட்ட அருவருப்பால் படபடவென அடித்துக் கொண்டதாகையால் அவன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாகவே மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அடிகளே தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னார், "படைத் தலைவரே! சொல்வதற்கே நாக்கூசுகிறது. ஆனால் என் திட்டத்தால் ராணிக்கு எந்தவித ஆபத்தும் ஏற்படாது. ஏராளமான மக்களின் வாழ்வு பாதிக்கப் படும்போது சிலருடைய தியாகம் அவசியமாகிறது. பெரும் ஆபத்துக்களை நாம் சமாளிக்க முற்படும்போது அவர்கள் பலவீனத்தை நாம் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. கவசத்தைப் பற்றிப்பல போர்களைக் கண்டிருக்கும் தங்களுக்கு நான் எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை."

"கவசமா?" என்று வினவினான் படைத் தலைவன்.

"ஆம் படைத் தலைவரே! எப்பேர்ப்பட்ட கவசமும் உலோகத் தகடுகளால் பிணைக்கப்படுகிறது. ஆகவே

அவற்றுக்கு இடையில் பிளவு இருக்கத்தான் செய்யும். அந்தப் பலவீனப் பகுதியில் அம்பு எய்பவனே வீரன் எனப்படுகிறான்" என்று விளக்கினார் அடிகள்.

"இருங்கோவேளின் கவசத்தில்..."

"ஒரு பிளவு, பலவீனப் பிரதேசம் இருக்கிறது."

"அது?"

"ராணியிடம் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஆசை."

"ஆகவே..."

"அந்த இடத்தில் அவனைத் தாக்க வேண்டும்."

இதைக் கேட்டதும் முகத்தில் கோபம் இணையற்றுத் தாண்டவமாடியதாலும், அந்தக் கோபம் உடலையே ஒரு முறை ஆட்டி விட்டதாலும் மஞ்சத்தைவிட்டு எழுந்த இளஞ்செழியன், சற்று எட்டவே நின்றிருந்த அடிகளை நெருங்கி, 'அடிகளே! உமக்கு அறிவு ஏதாவது இருக்கிறதா?" என்று சீறியதன்றி, இடையிலிருந்த குறுவாளின் மீது கையையும் வைத்தான்.

"அப்படித்தான் இந்த அடியவனின் அபிப்பிராயம்."

"நான் கருத்து வேறுபாடு கொள்கிறேன்."

"காலை வரையில்தான் கொள்ளலாம்."

"ஏன்?"

"காலையில் ராணியை அழைத்து வரும்படி இருங்கோ வேள் தனது வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டுச் சென்றிருக்கிறான். இந்த மடத்தைச் சுற்றி இப்பொழுது ஆயுதபாணிகளான வீரர்கள் நூறு பேர் இருக்கிறார்கள்."

"அப்படியானால் உமது திட்டந்தான் என்ன?"

"இருங்கோவேளுக்கு இணங்குவதுபோல் ராணி பாசாங்கு செய்யட்டும். இரண்டு நாட்கள் அவனை இங்கு

தாமதிக்கச் செய்யட்டும். அதற்குள் இருங்கோவேளைத் தீர்த்துக்கட்டிவிட முடியும்."

"எப்படி?"

"அதற்கு ஏற்பாடு நடக்கிறது."

"நம்ப முடியவில்லை."

அடிகள் பதிலேதும் கூறாமல் இளஞ்செழியனைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு சாளரத்தருகே சென்று தமது கையால் தூரத்தே தெரிந்த ஒரு இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, "அதோ வெள்ளை வெளேரென்று தெரியும் மாளிகையைப் பாருங்கள் படைத்தலைவரே!" என்றார்.

"அதோ அந்த மாளிகையா?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன், அடிகள் காட்டிய இடத்தைத் தானும் கையால் சுட்டிக்காட்டி.

"ஆம். நதியின் இக்கரையிலிருக்கிறதே அந்த மாளிகைதான். அதோ, விளக்கொன்று தெரியவில்லை அதன் சாளரத்தில்?" என்று மீண்டும் சுட்டிக் காட்டினார் அடிகள்.

"தெரிகிறது" என்றான் படைத்தலைவன்.

"அந்த மாளிகையைப் பெரிய மர்மம் சூழ்ந்திருக்கிறது" என்றார் அடிகள், படைத்தலைவன் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக.

"என்ன மர்மம்?"

"அந்த மாளிகைக்கு அருகில் யாரும் போக அனுமதிக்கப்படுவதில்லை."

"காரணம்?"

"காரணம்?..." என்று ஆரம்பித்த அடிகள் மேற்கொண்டு எதையோ விவரிக்கப் போனவர், சட்டென்று ஒரு வினாடி தாமதித்துப் பிறகு, "படைத்தலைவரே! அதோ உற்றுக் கவனியும். அந்த விந்தையைப் பாரும். பிரதி தினம் நிகழ்கிறது" என்று நடுங்கும் குரலில் கூறினார்.

இளஞ்செழியன் இமை கொட்டாமல் தூரத்தே தெரிந்த அந்த வெள்ளை மாளிகை மாடியறைச் சாளரத்திலிருந்த விளக்கை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அடுத்த சில வினாடிகளில் அங்கே இளஞ்செழியன் உணர்ச்சிகளையே உலுக்கும் விந்தைகள் நிகழ்ந்தேறின. விந்தைகளோடு நின்றிருந்தால் பிரதி தினம் அதைக் கண்டு கொண்டிருந்த அடிகளார் அசந்திருக்கமாட்டார். ஆனால், அந்த விந்தைகளைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட விபரீதம் அடிகளையும் அலறச் செய்தது. "கெட்டது குடி! நம் திட்டத்தில் மண் விழுந்தது. அத்தனையும் தொலைந்தது படைத்தலைவரே! அத்தனையும் தொலைந்தது" என்று வாய்விட்டு அலறினார் அடிகள்.

21. எரிந்த மாளிகை!

இருங்கோவேளுக்கு யவன ராணிமீது ஏற்பட்ட காம இச்சையை ஒரு மாயவலையாகப் பயன்படுத்தி இரண்டு நாட்களாவது அவனைக் கருவூரில் தங்க வைத்துவிட்டால் அவனை ஒழித்துக் கட்டிவிடலாமென்று சமணத் துறவி சொன்ன யோசனையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே சொல்லவொண்ணா அருவருப்பை அடைந்த இளஞ்செழியன், தூரத்தே நதிக்கரையில் தெரிந்த மாளிகையை அவர் சுட்டிக் காட்டியபோது, அந்தச் சமணத் துறவியைத் திருப்தி செய்வதற்காக அதைப் பார்க்கத் துவங்கினானே யொழிய, அவருடைய யோசனையை ஏற்கும் எண்ணமோ அவருடைய திட்டங்களைப் பரிசீலிக்கும் அபிப்பிராயமோ எள்ளளவும் இல்லாமலேயே அந்த மாளிகையை நோக்கித் தன் கண்களை ஓடவிட்டான். நகரத்தை விட்டுச் சற்று விலகி நதியின் கரையில் வெள்ளை வெளேரென்று நின்றிருந்த அந்த மாளிகைக்கு அக்கம் பக்கத்தில் வீடுகளோ மனித சஞ்சாரமோ சிறிதும் இல்லை. சேரமான் தலைநகரான கருவூர் வஞ்சியில் அப்படியொரு மாளிகை தனித்து இருக்க முடியுமென்பதைக்

கனவிலும் கருதாத இளஞ்செழியன், இந்த மாளிகையை எதற்காகத் தனித்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய விரும்பி, அதற்குப் பின்னால் தூரத்தே எழுந்த கருவூரின் பெரும் தெருக்களையும் உயர எழுந்து நின்ற அரச மாளிகைக் கூடங்களையும் ஒருமுறை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான்.

பின், நிலவு லேசாகக் காய்ந்த அந்த இரவில் சேரமான் தலைநகரான கருவூர் வஞ்சி கண்ணுக்கு இணையற்ற பெரு விருந்தாகக் காட்சியளித்தது. எத்தனையோ விவாதங்களுக்குத் தற்காலத்தில் இலக்கான திருச்சி ஜில்லா கருவூர் அக்காலத்தே பெரும் பொலிவு பூண்டு விளங்கியதென்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு. சேரமான் தலைநகராகச் சங்க காலத்தில் விளங்கியது இந்தக் கருவூர்தானா, அன்றி மலையாளத்திலுள்ள கொடுங்கோளூர் என்ற முசிறியா என்பது பற்றிச் சமீப காலம் வரை பெரும் தர்க்கம் நடந்து வந்தது. திருவஞ்சிக்குளமே சேரமான் தலைநகராயிருந்தது என்பது மலையாள அறிஞர்கள் கருத்து. திருச்சி ஜில்லாவிலுள்ள கருவூர், சங்க காலத்தில் வஞ்சி மாநகர் என்ற பெயருடன் சேரன் தலைநகராகத் திகழ்ந்தது என்பது தமிழறிஞர் வழக்கு. முற்காலத்திய தமிழ் நூல்களையும், பிற்காலத்திய சில சாஸனங்களையும் ஆராயுமிடத்து தமிழர் வழக்குக்கே சரியான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன என்பது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தெரிகிறது.

குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என மூவகைப் பகுப்பு உடைய தமிழகத்தே குடபுலம் சேரர்க்கும், குணபுலம் சோழர்க்கும், தென்புலம் பாண்டியர்க்கும் உரியதாயிருந்ததன்றிச் சேரர்கள் நிலமான குடபுலம் (மேல் திசை நாடு) குணமலை நாடென்றும் குடமலை நாடென்றும் இரு பிரிவாக விளங்கி வந்ததென்றும், பிற்காலத்தில் கொங்கு மண்டலம் என்று அழைக்கப்பட்டது சேரரது குணமலை நாடேயென்றும் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகின்றன. அந்தச் சேரரது குணமலை நாட்டின் பகுதியான கிழக்குச் சேர மண்டலத்திலேயே திருச்சி ஜில்லாவின் பகுதிகளாகக் கருவூர், ஆமூர்,

குழுமூர், பேரூர் இருந்தனவென்பதற்கும், சோழ வேந்தன் கரிகாலனுக்கு அரச வாகை சூடிய யானை புறப்பட்ட கழுமலம் என்ற இடமும் கருவூருக்கு அருகிலிருக்கிறதென்பதும் சுவடிகளால் அறியப்படுகின்றது. ஆகவே சேரமான் தலைநகரான வஞ்சி மாநகர் திருச்சி ஜில்லாவின் ஆன்பொருநை என்ற ஆம்பிராவதி நதிக்கரையிலுள்ள கருவூரேயன்றி மலையாளத்திலுள்ள கொடுங்கோளூர் அல்ல என்று தமிழர் *ஆராய்ச்சி நூல்கள் கூறுகின்றன. தமிழ் ஆராய்ச்சி முறையே யொட்டியே இந்தக் கதையும் எழுதப் படுவதால் அன்று இளஞ்செழியன் கண்ட மாளிகையை அடுத்து ஓடியது கருவூரை அடுத்து நின்ற ஆன்பொருநையென்ற ஆம்பிராவதி நதியே என்று கொள்ளுவோம்.

ஆம்பிராவதியிலுள்ள பளிங்கு நீரும் அதில் பிரதிபலித்த சந்திர வெளிச்சத்தில் பாதி தெரிந்தும் தெரியாமலுமிருந்த வெள்ளை மாளிகையின் உப்பரிகை உச்சியும் இளஞ்செழியன் கண்களையும் உள்ளத்தையும் அப்படியே கவர்ந்தன. அவற்றிலிருந்து நகரத்தின் நெருக்கமான பகுதிகளுக்காகக் கண்களை ஓடவிட்ட சோழர் படையின் உபதலைவன், சேரமான் தலைநகரான கருவூர் வஞ்சி எத்தனை பலமுடையது, எத்தகைய படைத் தாக்குதல்களைச் சமாளிக்கும் ஆற்றலுடையது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். நகரத்தில் விசாலமான

* ஆராய்ச்சியில் ஆசையுள்ள தமிழ் மாணவர்களுக்காக இந்தக் குறிப்பு கொடுக்கப்படுகிறது.

சேரர் வஞ்சி கருவூர்தான் என்பதைக் காலஞ்சென்ற மகாவித்வான்கள், மு. ராகவய்யங்கார் எழுதிய 'சேரன் செங்குட்டுவன்'; 'ஆராய்ச்சித் தொகுதி' ஆகிய நூல்களிலும், ரா. ராகவய்யங்கார் எழுதிய 'வஞ்சி மாநகர்' என்ற நூலிலும் காணலாம். A Descriptive catalouge of Tamil Manuscripts: Vol.II p.612 (1916) The Madras Museum plates of Jatilavarman [Er Ind. VolXXII] Mackenies : Miss : கருவூர்ச் சாசனங்கள், இவற்றிலுள்ள விவரங்களையும் தொகுத்துக் காண்க.

வீதிகள் சோழர் நகர வீதிகளைப்போல் நேர்ச் சதுக்கங்களாகக் கட்டப்படாமல் ஆங்காங்கு திருப்பித் திருப்பிப் பல முக்கோணங்களாகக் கட்டப்பட்டிருப்பதையும், அத்தனை முக்கோணங்களும் பார்ப்பதற்குத் தனிப்பிரிவுகளைப்போல் தோன்றினாலும் ஒவ்வொன்றையும் இணைக்கப் பெருஞ் சுவர்கள் எழுந்ததையும், அப்படி இணைந்த சுவர்கள் தூரத்தே தெரிந்த மலைக்காடுகளை நோக்கிச் சென்று கண்ணுக்கு மறைந்ததையும் கண்ட இளஞ்செழியன் அந்த நகரத்தைத் தாக்கி வெற்றிகொள்வது அவ்வளவு சுலபமல்லவென்பதை யும், சேரனை முறியடிக்க வேண்டுமானால் அவனை அந்த நகரத்தைவிட்டு வெளியே இழுக்கவேண்டுமென்பதையும் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்டான். அத்தனை ஏற்பாட்டுடன் நகர நிர்மாணத்தை நன்றாக அறிந்த அறிவாளிகள் உதவியால் கட்டப்பட்டுள்ள அந்த நகரத்துக்குப் பெரும் பலவீனமான ஒரு தனி மாளிகையை எதற்காக ஊர்ப்புறத்தே கட்டினார்கள் என்பதை அறிய முடியாமல் திணறிய இளஞ்செழியன், "எத்தனை பலமான நகரம்! எத்தனை பலமான அரண்கள்! எத்தனை படை வீடுகள்!" என்று கருவூரை உள்ளூர மெச்சிய தல்லாமல் அதை வாய் விட்டும் மெள்ளச் சொன்னான். அவன் மேற்கொண்டு பேசுவதற்குள் சமணத்துறவி சொன்ன படி அந்த மாளிகையில் நிகழ்ந்த விந்தைகள் அவன் யோசனை களைச் சட்டென்று அறுத்து நிறுத்தவே மாளிகைச் சாளரத் தையே கண் கொட்டாமல் பார்த்தான் படைத்தலைவன்.

சாளரத்தே துறவி காட்டிய விளக்கு மெள்ள மெள்ள அசைந்து அசைந்து பின்வாங்கி முன்வந்தது. பிறகு பக்க வாட்டில் லேசாக அப்புறமும் இப்புறமும் சஞ்சரித்தது. பிறகு இருமுறை ஆலத்தி எடுப்பதுபோல் சுழன்றது. அப்படி விளக்கை யாரும் எடுத்து ஆட்டுவதாகவும் தெரியாததால் இளஞ்செழியன் பிரமிப்புடன் துறவியை நோக்கி, "அடிகளே! வெண்ணிலவு நன்றாகத்தானே காய்கிறது?" என்று வினவினான்.

பேச்சுக் கொடுக்கச் சிறிதும் இஷ்டப்படாத அடிகள், "ஆமாம்" என்று மட்டும் வேண்டா வெறுப்பாகப் பதில் சொல்லி மாளிகையையே கவனித்தார்.

"இவ்வளவு நிலவு காயும்போது மாளிகை மாடியறை யில் யாராவது இருந்தால் லேசாகவாவது தெரியுமே!"

"தெரியும்" என்றார் அடிகள் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்காமலே.

"ஆனால் தெரியவில்லையே."

"இல்லை."

"அப்படியானால் விளக்கு தானாக ஆடுமா?"

"ஆடாது."

"யாராவது எடுத்து அசைத்தால்தானே ஒளி இடம் மாறும்?"

"ஆம்."

"அப்படி யாரும் அசைப்பதாகவும் தெரியவில்லையே?" என்றான் படைத்தலைவன்.

சிறிதும் பேசாமல் மாளிகையைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்த அடிகள் இந்தத் தருணத்தில்தான் முன் அத்தியாயத் தின் இறுதியில் கூறியது போலத் திடீரென அலறினார். "கெட்டது குடி, திட்டத்தில் மண் விழுந்தது. அத்தனையும் தொலைந்தது" என்று.

சமணத் துறவி அப்படி அலறியதற்குத் திட்டமான காரணம் ஏதும் இளஞ்செழியனுக்குப் புரியவில்லையென்றா லும், மாளிகைச் சாளரத்தில் லேசாகக் கண்ணுக்குத் தென் பட்ட நிகழ்ச்சிகள் மட்டும் அவன் மனத்திலும் சந்தேகத்தை யும் ஓரளவு திகிலையும் ஏற்படுத்தின. அதுவரை சாளரத்தில் உலாவியிருந்த விளக்கு திடீரென வெளியே விசிறியெறியப் பட்டுச் சாளரத்திலிருந்து கிளம்பி வால் நட்சத்திரம் போல் பறந்து தூரத்தே சென்று விழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து யாரோ இரண்டு மூன்று பேர் அறைக்குள் சண்டையிடும் காட்சி, அந்த அறைக்குள் திடீரென நுழைந்த ஒரு பந்தத்தின்

வெளிச்சத்திலிருந்து தெரிந்தது. அடுத்த சில விநாடிகளில் சந்தடி எதும் செய்யாமல் பிசாசுகளைப் போலப் பலர் ஊர்ந்து சென்று, மாளிகையைச் சுற்றி எதையோ அடுக்கிவிட்டு, அவற்றுக்கெல்லாம் தீயும் வைத்துவிட்டு மறைந்தார்கள். கண் மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் அந்த மாளிகையைச் சுற்றிப் பெருந் தீ எரிந்தது. அப்பொழுதுகூட அடிகள் கூச்சல் போடவில்லை. ஆனால் அந்தத் தீப்பிடித்த மறுகணம் எங்கிருந்த பறந்து வந்த குதிரை வீரர்கள் அந்த மாளிகையை வளைத்துக்கொண்டதும் தான் அடிகள் மனம் தாங்காமல் அலறினார்.

அந்த நிகழ்ச்சிகளின் காரணத்தை லவலேசமும் அறிய முடியாததால் குழம்பியிருந்த படைத்தலைவனை அணுகிய யவன ராணியும், தூரத்தே தீப்பிடித்துக் கொண்டிருந்த மாளிகையைக் கண்டு, "இதென்ன படைத்தலைவரே! யார் அந்தத் தீயை வைத்திருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"எனக்குத் தெரியாது ராணி. துறவிதான் அறிவார்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

தூரத்தே எரிந்த அந்த மாளிகையைப் பார்த்து அலறிய தன்றி, திக்பிரமையடைந்து தலையில் கையையும் வைத்துக் கொண்டு நின்ற துறவியைத் தன் நீலமணிக் கண்களால் ஒருமுறை துழாவிய யவன ராணி, "ஆபத்தைக் கண்டு கலங்கு வதாலோ அஞ்சுவதாலோ பயனில்லை அடிகளே! விஷயத்தை என்னவென்று விளக்கிச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டாள்.

நீர் தளும்பி நின்ற கண்களுடன் ராணியை நோக்கிய அடிகள், "விளக்கத் தேவையில்லை ராணி. அந்தத் தேவை தீர்ந்துவிட்டது" என்று குரல் தழுதழுக்க, துக்கம் தொண்டை யடைக்கப் பதில் சொன்னார்.

"ஒரு மாளிகை தீக்கிரையாகியதற்கா இத்தனை சோகம் உங்களுக்கு? யவன நாட்டில் ஊர்களே எரிந்தாலும் நாங்கள் கலங்குவதில்லை" என்று அடிகளுக்கு ராணி எடுத்துக் காட்டினாள்.

சமணத் துறவி அவளை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து விட்டு வெறுப்புடன் சொன்னார், "எங்களுக்கும் அத்தனை துணிவு உண்டு பெண்ணே" என்று.

ராணி அவரைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு அவர் கண்களி லிருந்து கிளம்பிக் கன்னத்தில் வழிந்தோடிய நீரையும் கவனித்தாள். அவள் பார்வை பதிந்த இடங்களையும், அவள் தன்னைக் கவனித்துவிட்டுச் செய்த புன்முறுவலின் காரணத்தையும் புரிந்துகொண்ட சமணத் துறவி சொன்னார்: "யவனர் துணிவுக்கு எங்கள் துணிவு குறைந்ததல்ல பெண்ணே. ஆனால் நீ இப்பொழுது கண்டது சாதாரணக் காட்சியல்ல; தீ வைக்கப்பட்டதும் தனி மாளிகைக்கல்ல."

"அது தனி மாளிகையல்லவா?" வியப்புடன் வினவினாள் ராணி.

"மாளிகை தனி மாளிகைதான்." வருத்தத்துடனேயே வெளிவந்தது துறவியின் பதில்.

"ஆகவே தீ வைக்கப்பட்டது தனி மாளிகைக்குத் தானே?"

"இல்லை ராணி, இல்லை. அதோ எரியும் தீ மாளி கைக்கு வைக்கப்பட்டதல்ல. இரும்பிடர்த்தலையாரின் தலையில், இல்லையில்லை, சோழமண்டலத்தின் தலைமேல் வைக்கப்பட்ட தீ."

ராணிக்கு மட்டுமல்ல சோழர் படையின் உபதலைவ னுக்கும் சமணத் துறவியின் பேச்சு பெரும் புதிராயிருந்தது. ஒரு தனி மாளிகை எரிவதால் சோழ மண்டலத்துக்கு என்ன கெடுதல் ஏற்பட முடியும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாததால் சற்றே குழப்பமடைந்த இளஞ்செழியன், "அடிகளே! சோழ மண்டலத்துக்குத் தீங்கு நேருவதாயிருந் தால் அதைத் தடுப்பது படைத்தலைவனான என் கடமை. விஷயத்தை விளக்கிச் சொல்லுங்கள். என்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறேன்" என்றான்.

கண்களிலிருந்து வழிந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அடிகள் படைத்தலைவனை நோக்கிவிட்டுச் சொன்னார்: "படைத்தலைவரே! அந்த மாளிகையில் நடப்பது என்னவென்பது எனக்குத் திட்டமாகத் தெரியாது. ஆனால் அந்த மாளிகையிலிருந்த யவனர்கள் சிலர் ஒரு நாள் சேரமான் உத்தரவால் திடீரென்று அப்புறப் படுத்தப்பட்டார்கள். பிறகு சில நாட்கள் மாளிகையின் உதிர்ந்த சுவர்களுக்குச் சாந்து பூசி வெள்ளை வைத்துப் பழுது பார்த்தார்கள். மாளிகையின் அந்த மதிளின் ஒரு பகுதி இடிந்தும் கிடந்தது. அதையும் செப்பனிட்டார்கள். பின்பு மாளிகைப் பகுதியில் காவல் அதிகரித்தது. மாளிகையை அடுத்துள்ள ஆம்பிராவதியின் நீராடும் துறைக்குப் போகக்கூடாதென்று மக்களுக்குத் தடையும் விதிக்கப்பட்டது. எல்லாம் சில நாட்களுக்குள்ளாகவே நடந்தது. பிறகுதான் இரும்பிடர்த் தலையாரும் உறையூரிலிருந்து இங்கு வந்து சேர்ந்தார்."

மேலே சொல்லும் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த இளஞ்செழியன் சாளரத்தைவிட்டு அறையின் நடுவிடத்தை அடைந்தான். அடிகள் மேற்கொண்டு சொன்னார்: "இரும்பிடர்த்தலையார் அடிக்கடி மடத்துக்கு வந்து சென்றார். வந்த முதல் நாளே இந்த மாடியறையில் தங்கி, அந்த வெள்ளை மாளிகையைக் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டுப் போனார். இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் அந்த மாளிகைச் சாளரத்தில் விளக்கு எரிந்தது. அந்த விளக்கு தினம் அசையுமென்றும், அசைவு ஏதாவது ஒரு இரவில் நின்றால் தனக்கு அறிவிக்கும்படியும் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார். தினமும் கவனித்து வந்தேன். இடையே பூம்புகார் நிலைமையைப்பற்றிக் குழப்பமான செய்திவந்திருந்தது. நீங்கள் வருவதற்கு முதல்நாள்தான் நீங்கள்வரப் போவதாகவும் வந்தவுடன் உங்களைச் சந்திப்பதாகவும் இரும்பிடர்த்தலையார் கூறிச் சென்றார். அந்த மாளிகையைப் பற்றிய மர்மத்தை அவர் வாய் திறந்து கூறாவிட்டாலும் நான் ஓரளவு புரிந்து கொண்டேன். சமணத் துறவியின் புத்தியும் அத்தனை மந்தமல்ல பாருங்கள்."

"அப்புறம் என்ன நடந்தது?" இதைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் குரலில் கவலை தோய்ந்து கிடந்தது.

"அப்புறம் நடந்ததைத் தாங்களறிவீர்கள். இங்கு வரவேண்டிய இரும்பிடர்த்தலையார் வரவில்லை. பதிலுக்கு அவருடைய பரம விரோதி இருங்கோவேள் வந்தான். அவரிடம் கிடைக்கவேண்டிய ஓலை அவனிடம் கிடைத்துவிட்டது. இரும்பிடர்த்தலையாரின் திட்டங்கள் தவிடுபொடியாகிவிட்டன. அதோ மாளிகையைப் பற்றவைத்துவிட்டான் இருங்கோவேள். அதோ சோழமண்டலம் பற்றி எரிகிறது" என்று சொல்லிய அடிகள், "இருக்கட்டும் இருக்கட்டும். இதற்கு அந்தப் பாதகனைப் பழி வாங்காமல் விடப் போகிறேனா? இதோ இந்த ராணி தயவு வைக்கட்டும். அவனை இந்த இடத்திலேயே குத்திப்போட்டு அவன் ரத்தத்தில் தலையை முழுகுகிறேன்" என்று வெறி பிடித்தவர்போல் கூச்சலிட்டார்.

சமணத் துறவி அப்படிக் கூச்சலிட்டது யவன ராணிக்கு மட்டுமன்றி இளஞ்செழியனுக்கும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. இருங்கோவேளைக் குத்திப் போடுவதைப் பற்றியும் குருதியில் தலை முழுகுவது பற்றியும் அஹிம்ஸா மூர்த்தியின் பெயரால் திகழும் ஒரு மடத்தின் தலைவர் பேசியது பொருத்தமாயில்லை யென்றாலும் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த அந்தத் துறவியின் உள்ள உணர்ச்சிகளின் வேகத்தைப் புரிந்துகொண்ட இளஞ்செழியன் இதயத்தில் ஒரு பெருமிதமும் எழுந்து விளையாடியது. சமணத் துறவியானாலும் நாட்டுப்பற்று அவருக்குப் போகவில்லையென்பதை உணர்ந்த படைத்தலைவன், அவரைப் பற்றித் தான் முதலில் கொண்ட சந்தேகத்தை நினைத்து வருந்தவே செய்தான். அந்த வருத்தத்துடன் அனுதாபத்தின் வசமும் பட்ட இளஞ்செழியன் துறவியைச் சமாதானப்படுத்த முயன்று, "அடிகளே! சோழ மண்டலத்தைப் பல ஆபத்துக்களிலிருந்து காப்பாற்றியுள்ள ஆண்டவன் இப்பொழுது மட்டும் அதை எரித்துவிடுவானென்று நினைப்பது தவறு. எதற்கும் அந்த மாளிகைக்குச் சென்று

என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்போம்" என்று சொன்னதன்றி, "ஆமாம்! இருங்கோவேள் வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கும் வீரர்கள் கண்களில் படாமல் வெளியே செல்ல வழி இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

"அது பிரமாதமில்லை" என்றார் அடிகள்.

"அப்படியானால் வாருங்கள் போவோம்" என்றழைத்தான் இளஞ்செழியன்.

"சற்றுப் பொறுங்கள். நான் வந்த வழியே கீழே போய் இங்கு ஏதோ சத்தம் கேட்பதாகச் சொல்லி ஒரு காவலனை அழைத்து வருகிறேன்" என்று சொல்லிய துறவி கண்ணைச் சிமிட்டிப் புன்முறுவலும் செய்தார்.

துறவியின் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட ராணி நகைத்ததன்றி, "நல்ல துறவி" என்று கூறி ஏளனமும் செய்தாள்.

"உங்கள் நாடு இந்த நிலையில் இருந்தால் உங்கள் நாட்டுத் துறவிகளும் வாளாவிருக்கமாட்டார்கள் ராணி" என்று பதிலுக்குக் கூறிய துறவி, "காஷாயத்துக்குள்ளிருப்பவனும் மனிதன்தான்" என்றும் வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

"புரிகிறது அடிகளே, புரிகிறது" என்று ராணி மீண்டும் நகைத்தாள்.

அவள் ஏளனச் சிரிப்பைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத துறவி, சாளரத்தின்மீது தாவி ஏறி, மெள்ள வெளிப்பக்கமாக இறங்கி மறைந்தார்.

அவர் மறைந்ததும் இளஞ்செழியன் ராணியை நோக்கி, "ராணி! மஞ்சத்தில் படுத்துத் தூங்கு. நான் சீக்கிரம் திரும்பி வருகிறேன். எதற்கும் அஞ்சாதே" என்றான்.

"அச்சம் என் ரத்தத்தில் கிடையாது படைத்தலைவரே! ஆனால், நீர் போகும் வேலை பயனற்றது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றாள் ராணி.

"என்ன வேலை? எது பயனற்றது? எதைக் கண்டு விட்டாய் ராணி?"

"அந்த மாளிகையில் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருப்பவர் ஒன்று, இத்தனை நேரம் தப்பியிருக்க வேண்டும். இல்லை

அழிந்திருக்கவேண்டும். அதோ பாருங்கள். தீ மாளிகை முழுவதையும் சூழ்ந்துவிட்டது. சாளரக் கட்டைகள் கூடத் தீப்பிடித்து வெடித்து விழுகின்றன."

"ஆம்" என்று தலையசைத்தான் இளஞ்செழியன்.

"அப்படியானால் நீங்கள் போய் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? சிறையிலிருப்பவர் அழிந்திருந்தால் நீங்கள் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை. தப்பியிருந்தால் உங்கள் உதவி அவருக்குத் தேவையில்லை" என்று ராணி விளக்கினாள்.

"எதற்கும் நான் போயாக வேண்டும் ராணி. அதிலிருந்தவர் தப்பியிருந்தாலும் அழிந்திருந்தாலும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது என் கடமை. எதற்கும் நீ ஜாக்கிரதையாயிரு. அந்தப் பாதகன் இருங்கோவேள் வந்தால்..." என்று சொல்லிய படைத்தலைவனை இடை மறித்து, "பயப்பட வேண்டாம். இதோ இருக்கிறது" என்று மடியிலிருந்த மெல்லிய குறுவாளொன்றை எடுத்துக் காட்டினாள் யவனராணி.

அந்த யவன நாட்டுக் குறுவாளைக் கண்டு வியந்த இளஞ்செழியன், அதைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்துப் பிரமிப்படைந்து, "எத்தனை மெல்லியது! ஆனால் எத்தனை உறுதி! என்ன கூர்மை!" என்று கூறினான்.

"தாழை மடலில்கூட ஒளிக்கலாம்" என்றாள் யவன ராணி.

"ஆம் ராணி!"

"ஆனால் எடுப்பது தெரியாமல் எடுத்து, புதைப்பது தெரியாமல் யார் மார்பிலும் புதைக்கலாம்" என்று ராணி சொல்லி, அவனை ஒருமுறை கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு மீண்டும் கத்தியை அவனிடமிருந்து வாங்கி மடியில் மறைத்துக் கொண்டாள்.

சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே அடிகளின் குரல் கதவுக்கு வெளியே கேட்டது. "சிறைப்பட்டவர்கள் தப்பிவிட்டுப் போகிறார்கள். உள்ளே போய்ப் பாருங்கள்" என்றது அடிகளின் குரல்.

அவர் உத்தரவுப்படி கதவைச் சரேலென்று திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் இருங்கோவேளின் காவலர் தலைவன். அவ்விதம் நுழைந்தவன் விடுவிடு என்று நடு அறையை நாடி அப்புறமோ இப்புறமோ திரும்புவதற்குள், அவனைத் தொடர்ந்து கையில் கமண்டலத்துடன் வந்த அடிகள் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து, அவன் தலைமீது கமண்டலத்தை வேகமாகவும் பலமாகவும் இறக்கவே, சிறிதும் மூச்சுக்கூட விடாமல் தரையில் சாய்ந்தான் காவலர் தலைவன். இந்தக் கைங்கரியத்தை முடித்த அஹிம்ஸாமூர்த்தியான சமணத் துறவியார் இளஞ்செழியனை நோக்கி, "இவனுடைய மேலங்கியையும், தலைப்பாகையையும் அணிந்து கொள்ளுங்கள்" என்று கூறினார்.

காவலர் தலைவன் தலைப்பாகையையும் அங்கியையும் அணிந்துகொண்ட இளஞ்செழியன் ராணியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, துறவியுடன் புறப்பட்டு மடத்தின் வாயிலை அடைந்தான். மடத்தைவிட்டுக் கிளம்பு முன்பாக சமணத் துறவி, மேலே யாரும் போக வேண்டாமென்றும் மேலறையிலிருந்து சத்தம் வந்தாலும் அலட்சியம் செய்ய வேண்டாமென்றும் வீரர்களுக்குப் பணித்ததன்றி, "நானும் இவருடன் சென்று வருகிறேன்" என்று கூறித் துரிதமாக வெளியே நடையைக் கட்டினார்.

இப்படிக் காவலர் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு ஆம்பிரா நதிக்கரையோரமாகவுள்ள மரங்களின் நிழல்களில் ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் பதுங்கி மாளிகையின் முன்பிருந்த சிறு தோட்டத்தருகே வந்து துறவியின் காதுகளில் வாட்கள் பலமாக மோதும் அரவம் கேட்கவே, "பேசாமல் வாருங்கள்" என்று இளஞ்செழியனை அழைத்துக்கொண்டு ஒருமரத்தின் பக்கத்தில் பதுங்கினார்.

அவர்கள் பதுங்கிய மறு நிமிடம் ஒரு வாலிபன் ரத்தம் தோய்ந்த வாளுடன் அந்த மரக் கூட்டங்களுக்கிடையில் ஓடி வந்தான். அதிகமாக ஓட முடியாமல் ஒரு காலை நொண்டி நொண்டிக் கஷ்டப்பட்டுத் தட்டுத் தடுமாறி ஓடிவந்த அவன்

தன் கண்களை நாலாபுறமும் சில வினாடிகள் ஓட்டினான். ஆனால் அப்படிப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வருமுன்பாகவே தடதடவென்று பல வீரர்கள் தோட்டத்துக்குள் புகுந்து அவனை வளைத்துக் கொண்டார்கள்.

22. பட்ட மரமும் பசுந் தளிரும்

அந்த வாலிபனை நோக்கி ஈட்டிகள் பல பறந்தன. வாட்களைத் தாங்கிய வீரர்கள் அவனை வெட்டிப் போட பெருவேகத்தில் நெருங்கினார்கள். அவன் காலம் முடிந்தே விட்டதென்று நினைத்த இளஞ்செழியன், தன் தலையிலிருந்த தலைப்பாகையை எடுத்தெறிந்துவிட்டு தன் வாளை உருவிக் கொண்ட அந்த வாலிபனுக்கு உதவ முன்னே செல்ல முயன்றான். அடிகள் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி, "ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள் படைத்தலைவரே!" என்றார்.

படைத்தலைவன் பொறுத்தது ஒரு நிமிடம்தான். ஆனால் அந்த ஒரு நிமிடத்தில் அவன் கண்டது என்ன! இந்திர ஜாலமா! மகேந்திர ஜாலமா! செப்பிடு வித்தையா! இல்லை. அத்தனையும் இணைந்த பெரும் கனவா! ஏதும் புரியவில்லை படைத்தலைவனுக்கு. ஒரு வாலிபன் உயிர் ஆபத்திலிருக்கிறதே என்ற உணர்ச்சியோ அதைத் தடுக்க வேண்டுமென்ற கடமையோ, எதுவுமே கருத்தில் தோன்றாமல் தன் கண்ணெதிரே நிகழ்ந்த அற்புதங்களைக் கண்டு வியப்பெய்தி ஸ்தம்பித்துக் கற்சிலையென நிலைத்து நின்று விட்டான் சோழர்களின் பிரசித்தி பெற்ற உபதலைவனான இளஞ்செழியன்.

ஆவணித் திங்களின் அந்தத் தேய்பிறைப் பின்நிலவு லேசாகவே காய்ந்துகொண்டிருந்தாலும், மேலே திரையிட்டு நின்ற மரக்கிளைகளின் அடர்த்தியான இலைகளின் காரணமாக மாளிகையை அடுத்த தோப்பில் அதன் வெளிச்சம் அதிகமாக விழாததாலும் நொண்டி நொண்டி ஓடிவந்து பட்டமரத்தில் சாய்ந்துகொண்ட வாலிபனின் முகம் சற்று

அப்பாலிருந்த மரமொன்றின் மறைவில் பதுங்கி நின்ற சமணைத்
துறவிக்கோ சோழர் படை உபதலைவனுக்கோ ஆரம்பத்தில்
தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் அந்த வாலிபனைத்
துரத்திய வீரர்களுக்கு வெளிச்சம் காட்ட வந்த காவலர் தீப்
பந்தங்களின் ஒளி வீசியதும் அவர் முகம் நன்றாகவே புலனா
யிற்று. பட்ட மரத்தில் சற்றுக் கஷ்டப்பட்டே சாய்ந்த அந்த
வாலிபனின் பால் வடியும் முகம் குழந்தை முகத்தைப்போல
அழகாகவும், மிகக் குறுகுறுப்பாகவும் இருந்ததன்றி அவன்
கண்களின் வீரமும் ததும்பி நின்றதையும் அவனைத் துரத்தி
வந்த காவலரின் காலடி ஓசையைக் கேட்டதும் அவன்
உதடுகள் மடிந்து சற்றே உறுதிப்பட்டதையும் கவனித்த இளஞ்
செழியன், அந்த வாலிபனின் துணிவைக் கண்டு எல்லையற்ற
வியப்பெய்தியதல்லாமல் அவனை எங்கோ பார்த்திருப்பது
போன்ற நினைப்பும் அவன் சிந்தையில் எழலாயிற்று. அந்த
நினைப்பின் விளைவாக அந்த முகத்தை அதிகமாக ஊன்றிக்
கவனித்த இளஞ்செழியன் அந்த வாலிபன் நெற்றியிலும் இடது
தோளிலும் ரத்தம் வடிந்து கொண்டிருப்பதையும், நெற்றிப்
விருந்து கோடு போல் வளைந்து இமைப் பக்கமாக ஓடிய குருதி
யின் சுவடுகூட அவன் முகத்துக்கு அழகைக் கொடுத்ததையும்
பார்த்து 'இவன் பெரும் வீரர் மரபில் பிறந்தவனாயிருக்க
வேண்டும்' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான்.
அந்த வாலிபனின் நீண்ட கரங்களும், சுமார் இருபது வயதுக்கு
உள்ளாகவே மதிக்கக்கூடிய அவன் உருவத்தின் பொதுத்
தோற்றமும் அவன் வீரத்துக்கு இணையற்ற சான்றுகளாக
விளங்கியதல்லாமல், இடைக்குக் கீழே உடையிருந்த நிலைமை
யிலிருந்தும் நொண்டி நின்ற காலின் தன்மையிலிருந்தும் அந்த
வாலிபன் சற்றுத் தூரத்தே பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்த
மாளிகைத் தீயிலிருந்தே தப்பி வந்திருக்கிறான் என்பதையும்
படைத்தலைவன் புரிந்துகொண்டான். மேலும் அந்த
வாலிபனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியில் படைத்தலைவன் ஈடு
பட்டிருப்பான். அத்தனை கவர்ச்சியான வீரத் தோற்றம்தான்.
அத்தனை தூரம் எண்ணத்தைக் கவரக்கூடிய கண்கள்தான்!

ஆடுகளை எதிர்பார்த்து நிற்கும் புலியின் கண்களைப்
போலவே தொடர்ந்துவரும் வீரர்களை எதிர்பார்த்த அந்தக்
கண்களைக் கண்டே பிரமித்தான் இளஞ்செழியன். ஆனால்
படைத் தலைவனுடைய ஆராய்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கா
மலும் பிரமிப்பை மட்டும் அதிகப்படுத்தும் வகையிலும்
அடுத்த நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின.

அந்த வாலிப வீரன் பட்ட மரத்தில் உடலைத் தாங்கிக்
கொண்ட சில வினாடிகளுக்குள்ளாக வேல்கள்பல அவனை
நோக்கிப் பறந்ததன்றி வாட்களைத் தாங்கிய வீரர்களும்
அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தனர். யாரும் உயிரை விநாடியில்
இழக்கக்கூடிய அந்த நிலையை மின்னல் வேகத்தில் அந்த
வாலிபன் சமாளித்துக்கொண்டதைக் கண்ட இளஞ்செழியன்
பிரமிப்பு மேலும் மேலும் உயர்ந்தது. தன்னை நோக்கி வீசப்
பட்ட வேல்களிலிருந்து தப்பிச் சட்டென்று தரையில்
உட்கார்ந்து கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் எழுந்து விட்ட அந்த
வாலிபன், அடுத்துப் பாய்ந்த நான்கு வீரர்களின் வாட்களைத்
தன் வாளால் சரேலென்று தடுத்து நிறுத்திவிட்டானாகை
யால், குறி தவறிய வேல்களில் இரண்டு பின்னிருந்த பட்ட
மரத்தில் தைத்துக்கொண்டதன்றி மற்ற வேல்கள் தொலை
தூரத்துக்கு அப்பால் சென்று விழுந்தன. அவன் வாளால்
தடுத்து நிறுத்தப்பட்ட வீரர்களும் திடீரெனத் தாக்குவதால்
உண்டாகக்கூடிய ஆரம்ப வேகத்தை அடியோடு இழந்து
விட்டனர். அந்த ஆத்திரத்தில் தடுக்கப்பட்ட தங்கள்
வாட்களைப் பின்னுக்கு உருவி மீண்டும் தாக்க முயன்றபோது
அந்த வாலிபன் வாள் நீண்ட கரத்தில் பம்பரம் போலச்
சுழலத் தொடங்கி எதிரிகளைக் கிட்டே அணுக முடியாத
வண்ணம் தூரவே நிறுத்திவிட்டதைக் கவனித்த படைத்
தலைவன் ஆச்சரியத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக்
கொண்டு நின்றான்.

வாலிபனின் வாள் எதிரிகள் வந்த இடமெல்லாம் அவர்
களைத் தடுத்து வெகுவேகமாகச் சுழன்றபோது கையில் கால
சர்ப்பத்தைப் பிடித்துச் சுழற்றினால் இப்படித் தானிருக்கும்

என்று நினைத்த இளஞ்செழியன் அந்த வாலிபனின் வாள் திறத்துக்கு முன்னால் அவனைக் கொல்ல வந்தவர்கள் எதுவும் செய்ய முடியாமல் தவித்ததையும், அடுத்த இரண்டு வினாடிகளிலே இரு வீரர்கள் மாண்டு கீழே விழுந்துவிட்டதையும் கவனித்தான். வாலிபன் அத்தனை வீரமாகப் போராடினாலும் அவனை எதிர்த்த வீரர்களின் தொகையையும் தூரத்தே மாளிகையைச் சுற்றி நின்ற மற்ற வீரர்களும் எந்த நிமிஷத்திலும் அந்தத் தோப்பிற்கு வந்துவிடலாமென்பதையும் அறிந்த இளஞ்செழியன் அதற்கு மேலும் சமணத்துறவியின் தடையை லட்சியம் செய்வதோ வாலிபனுக்கு உதவாமல் நிற்பதோ சரியல்ல என்ற தீர்மானத்துடன் மறைந்திருந்த மரத்தடியிலிருந்து மெள்ள நழுவி இருளடித்துக் கிடந்த இடங்களின் வழியாக மெள்ள நடந்து, அந்த வாலிபன் நின்றிருந்த பட்ட மரத்தை அணுக முயன்றான். சமணத் துறவியும் பின் தொடர்ந்து சென்றதல்லாமல் ஏதோ கனவில் நடப்பதுபோல் நடந்து சென்றுகொண்டே, 'இந்த வாலிபனை எங்கோ இதற்கு முன் பார்த்திருக்கின்றேன். ஆனால் எங்கே?' என்று தம்மைத் தாமே கேட்டுக் கொண்டார். என்ன எண்ணிப் பார்த்தும் விடை கிடைக்காததால் குழம்பிய சித்தத்துடன் படைத் தலைவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற அடிகளை வேறொரு இடத்தில் பதுங்கச் செய்த இளஞ்செழியன், "அடிகளே! இந்த இடத்திலேயே நில்லும்" என்று மெதுவாகக் கூறினான்.

"எதற்காக?"

"உம்மால், சண்டையிட முடியாது."

"யார் சொன்னது? நான் பிரும்மானந்தரிடம் வாள் வித்தை பயின்றவன்."

சாதாரண சமயமாயிருந்தால், இதைக் கேட்டு இளஞ்செழியன், ஒன்று, வியப்பெய்திருப்பான், அல்லது விஷமமாக ஏதாவது பேசியிருப்பான். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் இருந்த சூழ்நிலை, அந்த வீர வாலிபன் எந்த நிமிடத்திலும் கொல்லப்படலாமென்ற பயம்—இந்த இரண்டின் காரணமாக மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமலும் இதர உணர்ச்சிகள் எதற்கும்

இடம் கொடாமலும், "அப்படியானால் ஒன்று செய்யுங்கள். நான் உம்மைக் கூப்பிட்டு மற்றவர்களை அழைக்கச் சொன்னதும் நன்றாக இரைந்து கூவி அழையும்" என்றான்.

அடிகள் நிமிடத்தில் விஷயமென்னவென்பதை ஊகித்துக் கொண்டு, "இல்லாதவர்களைத்தானே? கண்டிப்பாய் அழைக்கிறேன்!" என்று வினவினார்.

"ஆம், ஆனால் கூப்பிட்டதுடன் நிற்க வேண்டாம்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"வேறென்ன வெய்யவேண்டும்?"

"குறி தவறியதால் அதோ கிடக்கும் வேல்களில் ஒன்றை எடுத்து—"

"யாராவது ஒருவனுக்கு விடுதலை அளித்துவிடுகிறேன்."

இப்படிச் சொல்லியதோடு நில்லாமல் அடிகள் சற்றுத் தூரத்தில் கிடந்த வேலொன்றையும் எடுக்கச் சென்றவுடன் இளஞ்செழியனும் பதுங்கிப் பதுங்கிப் பட்ட மரத்துக்கு அருகில் வந்தான். அவன் வருவதற்குள்ளேயே இன்னும் இரண்டு வீரர்களின் இதயத்தின் ரத்தத்தை வாலிபனின் வாளிருசி பார்த்துவிடவே நால்வர் மாண்டுவிட்டதால் மற்றவர்கள் மிக மூர்க்கமாக வாலிபனை நெருங்கினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் தன் வாளுடன் மற்றொரு வாளும் எதிரிகள்மீது பாய்வதைக் கண்டு, உதவிக்கு வந்தது யாராயிருக்கும் என்பதைக் கவனிக்க வாலிபன் திரும்பியதும், அந்த அஜாக்கிரதையைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட வீரனொருவன் வாலிபன் தோளில் தன் வாளை ஆழப் பாய்ச்சி விட்டான். பட்ட கையில் மீண்டும் கத்தி பட்டதால் ரத்தம் அதிகமாகப் பிரவாகித்ததைக்கூட லட்சியம் செய்யாமல் அந்த வாளை, தோளிலிருந்து பிடுங்கியெறிந்த வாலிபன் மீண்டும் எதிரிகளைத் தாக்க முற்பட்டான். அதற்கு முன்பே இளஞ்செழியன் எதிரிகளிருவரை வெட்டிவிட்டதன்றி மிக நிதானமாக வாலிபனை மறைத்து நின்றுகொண்டு பலமான தன் வாளைக் கரகரவெனச் சுழற்றினான். படைத்தலைவன் நீண்ட வாளில் பட்ட வாட்கள் 'கிளாங் கிளாங்' என்ற ஒலிகளைப்

பறந்தன.

பரப்பிக்கொண்டு எதிரிகளின் கைகளை விட்டுப் பறந்தன. வாலிபனால் நால்வர் வெட்டுண்டதன்றிப் புதிதாக வந்தவ ரானாலும் இரண்டுபேர் போய்விட்டதைக் கவனித்ததுமே சற்றுப் பயங்கொண்ட வீரர்கள் இளஞ்செழியன் வாள் வேகத்தைக் கண்டதும், அதிக அச்சமடைந்து விட்டார்க ளாதலால் ஒரு விநாடி போர் முறையைத் தளர்த்தவே இகழ்ச்சிப் புன்முறுவல் கோட்டிப் படைத்தலைவன், "எந்த நாட்டு வீரர்களப்பா நீங்கள்? வாள் வீச்சிலும் அறவழியைக் கைவிடாத தமிழ் மண்டலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தானா? ஒரு வாலிபனைக் கொல்ல எத்தனை வீரர்கள்? சரி, சரி, வாருங்கள்! உங்கள் மூதாதையர்கள் உங்களுக்காக நரகத்தில் காத்துக் கிடக்கிறார்கள்" என்று அழைத்து மீண்டும் போரிட வாளை உயர்த்தினான்.

அவன் ஏளனத்தைக் கண்டு பயத்துடன் வியப்பும் அடைந்த வீரர்களில் இருவர், 'நேராக நின்று இவனுடன் போராடுவதால் பயனில்லை, என்று தீர்மானித்துச் சற்று எட்டச் சென்று பின்புறமாக அணுக முயலவே, அந்தக் காடே அலறும்படியாக இரைந்தான் படைத்தலைவன். "யாரங்கே! இவர்கள்மீது வேலெறிந்து கொன்றுவிடு. மறைந்திருக்கும் நமது வீரர்களை வரச் சொல்" என்று.

இந்த இரைச்சல் வெறும் பயமுறுத்தல் என்று முதலில் எதிரிகள் நம்பினாலும் அடுத்த வினாடி இருளிலிருந்து துறவி யார் எறிந்த வேல் ஒருவனைத் தாக்கி மாய்த்து விடவே படைத் தலைவன் கூச்சல் வெறும் புரட்டல்ல என்று நினைத்துத் திரும்பியோட முற்பட்டார்கள். அவர்கள் ஓடியதற்குக் காரண முமிருந்தது. படைத்தலைவன் கூச்சல் போட்ட சில விநாடி களில் அவன் கூச்சலுக்கு ஆண்டவனே செவி சாய்த்து வீரர்களை அனுப்பியதுபோல் பல வீரர்கள் வரும் காலடிச் சத்தமும் மரக் கூட்டத்துக்கு அப்பால் கேட்டது.

தான் கூப்பிட்டதும் கூப்பிடாததுமாக உதவிக்கு வரும் வீரர்கள் யார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத இளஞ் செழியன் ரத்தத்தால் நனைந்த கையுடன் நின்ற அந்த

வாலிபனைத் தன்னைத் தொடரும்படி சைகை காட்டி அழைத்துச் சென்று சமணத் துறவியுடனும் வாலிபனுடனும் மற்றொரு மரத்தடியில் மறைந்துகொண்டான். அவன் மறைந்த சில விநாடிகளுக்குள் வீரர்கள் பலர் சண்டை நடந்த அந்த இடத்துக்கு வரத்தான் செய்தார்கள். அந்த வீரர் கூட்டத் துக்கு முன்னால் வந்து சண்டையில் வீழ்ந்து கிடந்தவர்களைக் கூர்ந்து நோக்கியவனைக் கண்டதும் ஓரளவு அதிர்ச்சியை இளஞ்செழியன் மட்டுமன்றி துறவியார் கூட அடைந்தார்.

பக்கத்திலே காவலர் பிடித்திருந்த பந்தங்களின் வெளிச் சத்திலே இருங்கோவேளின் வஞ்சகக் கண்கள் மிகத்தெளி வாகத் தெரிந்தன. செத்துக்கிடந்த வீரர்களில் ஒருவனைக் காலாலுதைத்துவிட்டுத் தன் பக்கத்தில் நின்றிருந்தவர்களைத் திரும்பி நோக்கிய அந்த வஞ்சக விழிகளில் அந்தச் சமயத்தில் குரூரமும் பரிபூரணமாகக் கலந்திருந்தது. அந்தக் குரூரம் அவன் உதிர்த்த சுடு சொற்களிலும் நன்றாகத் தொனித்தது.

"இதற்கென்ன அர்த்தம்?" என்று வினவினான் இருங் கோவேள் கடுங்கோபத்துடன்.

கூட வந்திருந்த காவலர்களின் தலைவனைப் போல் தோன்றிய ஒருவன் பதில் சொன்னான், "இங்கு சண்டை நடந்திருக்கிறது போல் தெரிகிறது" என்று.

இருங்கோவேளின் கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின. "அப்படியானால் இரும்பிடர்த்தலையான் இங்கு வந்திருக்க வேண்டும்" என்ற சுடு சொற்களும் அவன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்தன.

"மன்னர் எண்ணுவது சரியல்ல" என்றான் காவலர் தலைவன்.

"ஏன் சரியல்ல?"

"இரும்பிடர்த்தலையார் இருக்கும் இடத்தைச் சுற்றி ஒற்றர்களை நிறுத்தியிருக்கிறேன். அவர்கள் கண்ணில் படாமல் அவர் வெளிவர முடியாது."

"ஒற்றர்கள் ஏமாறவில்லையென்பது உனக்கெப்படித் தெரியும்?"

"இந்த மாளிகைக்குத் தீ வைக்க வருமுன்பு அவன் இல்லத்தைக் கவனித்து விட்டுத்தான் வந்தேன்."

"பின் யார் இங்கு போராடியிருக்க முடியும்?"

"அதுதான் புரியவில்லை. ஆனால் சிறையிலிருப்பவன் தப்பியிருக்க முடியாது."

"ஏன்?"

"அவன் அறையிலிருக்கும்போதே அவன்மீது பாய்ந்து அவனைக் கட்டிப் போட்டோம். பிறகுதான் தீ வைத்தோம்."

"தீ வைத்த பின்புதான் நீ என்னைத் தேடி வந்துவிட்டாயே! அந்தச் சமயத்தில் அவன் தப்பியிருந்தால்?"

"கைகால் கட்டப்பட்டவன் முதலில் அதிலிருந்து விடுபடவேண்டும். அது எளிதல்ல. அப்படியே விடுபட்டாலும் தீயைத் தாண்ட வேண்டும். அதைத் தாண்டினாலும் சுற்றி நின்ற காவலரைத் தாண்ட வேண்டும். இத்தனை கஷ்டங்களையும் ஒரு வாலிபன் தாண்ட வேண்டுமானால் அவன் தெய்வப் பிறவியாயிருக்கவேண்டும்."

காவலர் தலைவன் அத்தனை தூரம் உறுதி கூறியும் இருங்கோவேளுக்கு நம்பிக்கை பிறக்காததால், "இந்தச் சண்டைக்குக் காரணம் தெரியவில்லையே. இங்கு மாண்டு கிடப்பவர்களும் நம் மாளிகைக் காவல் புரிய அனுப்பிய வீரர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தானே!" என்று சொல்லியதல்லாமல், "வாருங்கள்" என்று அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு தீப்பிடித்துப் பெரும் சத்தத்துடன் கட்டைகள் வெடிக்க எரிந்துகொண்டிருந்த மாளிகையை நோக்கி வேகமாக நடந்தான்.

அவன் பேசியதையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் கேட்ட இளஞ்செழியன் சமணத் துறவியை நோக்கி, "அந்தப் பாதகன் நம்பவில்லை அடிகளே! விஷயம் தெரிந்தால் இந்த வாலிபனை விடமாட்டான்" என்றான்.

"ஆம்" என்று தலையை ஆட்டினார் அடிகள்.

கையிலிருந்த காயத்தால் அதிகம் ரத்தம் விரயமானதன் விளைவாக மெள்ள மெள்ளச் சோர்வடைந்த வாலிபனை

நோக்கிய படைத்தலைவன், "அடிகளே! இந்த வாலிபனுக்குச் சீக்கிரம் சிகிச்சை செய்தாக வேண்டும். நமது மடத்துக்குப் போகலாமா?" என்று கேட்டான்.

"வாலிபனைக் காப்பாற்றுவதானால் அங்கு போக வேண்டாம்" என்றார் அடிகள்.

"இருங்கோவேளின் வீரர்கள்..."

"மடத்தைச் சுற்றிக் காவல் புரிவதுதான் உங்களுக்குத் தெரியும்."

"ஆமாம்."

"தவிர, நாமிருவரும் ஓடிப் போய்விட்ட விஷயமும் இத்தனை நேரம் தெரிந்திருக்கும்."

"உண்மைதான்."

"ஆகவே அங்கு செல்வது வாலிபனை மாத்திரமன்றி நம்மையும் இருங்கோவேளின் கையில் ஒப்படைப்பது போலத்தான். அதற்குப் பதில் அத்தனை தூரம் நடக்காமல் இங்கேயே இருங்கோவேளிடம் தலையை நீட்டிவிடலாம்."

சமணத் துறவியின் தர்க்கரீதியான பேச்சும் அசந்தர்ப்பமான நகைச்சுவையையும் ரசிக்காத படைத்தலைவன், "வேறு என்னதான் வழி?" என்று வினவினான்.

"சற்றுத் தூரம் போய் வடக்குப்புறம் திரும்பினால் நமது மடத்திலிருந்து சில வீடுகள் தள்ளி ஒரு பழைய மாளிகை இருக்கிறது. அதிக நாளாகப் பழுது பார்க்காத இடம்தான். ஆனால் அங்கு நமது மடத்துச் சீடர் ஒருவர் இருக்கிறார். அந்த இடத்துக்கு யாரும் வரமாட்டார்கள்" என்றார் அடிகள்.

"அப்படியானால் அங்கு அழைத்துச் செல்லும்" என்று உத்தரவிட்ட இளஞ்செழியன், மயக்கமடையும் நிலைக்கு வந்த வாலிபனைத் தன் வலது கரத்தால் பலமாக அணைத்து அழைத்துக்கொண்டு நடந்தான்.

அடிகள் மரக்கூட்டங்களின் நிழலடித்த இடங்களிலேயே அவ்விருவரையும் மிக ஜாக்கிரதையாக அழைத்துச் சென்றார். வாலிபனும் இளஞ்செழியனும் இருங்கோவேளின் வீரர்களுடன் போரிட்ட இடத்துக்கும் பழைய மாளிகையிருந்த இடத்துக்கும் தூரம் சற்று அதிகமென்றாலும், சமணத் துறவி எதிரிகளின் கண்களில் படாதிருக்க அவர்களை ஆம்பிராவதி நதிக்கரையிலிருந்த புதர்களின் ஒற்றையடிப் பாதையில் சுற்றுவழியாக அழைத்துச் சென்றதால், தூரம் மிக அதிகமாக வளர்ந்தது. சோர்ந்து கிடந்த வாலிபன், எதிரே தெரிந்த பாழடைந்த மாளிகையைக் கண்டதும் ஆறுதல் நிரம்பிய பெருமூச்சுவிட்டான். அடுத்த விநாடி மயக்கமுற்றுத் தரையிலும் சாய்ந்தான்.

"துறவியாரே! வாலிபன் மயக்கமுற்றுவிட்டான்" என்று கீழே தன் கையிலிருந்து நழுவிக்கொண்டிருந்த வாலிபனைக் காட்டிய படைத்தலைவன், அவனை மெள்ள இரு கைகளாலும் தூக்கிக்கொண்டான்.

"இப்படிக் கொண்டு வாரும்" என்று கூறிக்கொண்டே மாளிகை வாயிற்படிக்கு வந்த சமணத் துறவி கதவைப் பலமாக மூன்று முறை இடித்தார். சற்று நேரத்தில் கதவைத் திறந்தாள் ஒரு பெண். அந்தப் பெண்ணைக் கண்டதும் மிக மிஞ்சிய ஆச்சரியமடைந்தது சமண அடிகள் மட்டுமல்ல, எதிர்பாராத அந்தச் சந்திப்பால் இளஞ்செழியனும் வியப்படைந்து, "இன்பவல்லி! நீயா!" என்று கூவினான்.

"யார், நீங்களா? இங்கு எங்கு வந்தீர்கள்?" என்று இன்பவல்லியும் ஆச்சரியத்தால் திறந்த பவள வாயில் நன் முத்துக்களைக் காட்டிக்கொண்டே வினவினாள்.

"பேச நேரமில்லை. கதவைத் திற" என்றான் இளஞ்செழியன்.

இன்பவல்லி அவன் கையிலிருந்த சுமையைக் கவனித்தாள். அந்தச் சுமையிலிருந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்த ரத்தத்தையும் கவனித்தாள். "சரி, சரி, உள்ளே வாருங்கள்" என்று கூறி, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கதவைத்

தாளிட்டு விட்டு உள்ளே சென்றாள். அவள் உள்ளே முன் கூடத்துக்கு வருமுன்பே வெளியே குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தம் பலமாகக் கேட்டது. வாயிலில் பலர் இறங்கும் அரவமும் அவர்கள் காதில் விழவே, ஒருமுறை இளஞ்செழியனையும் அவன் கரத்தில் கிடந்த வாலிபனின் பசுந்தளிர் முகத்தையும் கவனித்தாள் இன்பவல்லி.

"பட்ட மரத்திலிருந்து சற்று முன்புதான் தப்பியது இந்தப் பசுந்தளிர், இன்பவல்லி. இதுவும் பட்டுப் போகக் கூடாது" என்றான் இளஞ்செழியன்.

அவன் கருத்தைப் புரிந்துகொண்டாள் இன்பவல்லி. "நீங்கள் கூடத்தைத் தாண்டிச் சென்றால் பக்கத்தில் ஓர் அறை இருக்கும். அதன் மஞ்சத்தில் அவரைப் படுக்க வையுங்கள். வருகிறவர்களை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்" என்று கூறி விட்டு மீண்டும் திரும்பிச் சென்று கதவைத் திறந்துகொண்டு வாயிற்படியில் நின்றாள். அவள் வாயிற்படியில் நின்றதற்கும் வாயிலில் குதிரை வீரர்கள் வந்து குதிப்பதற்கும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

"யார் நீங்கள்?" என்று கேட்டாள் இன்பவல்லி.

"சோழ நாட்டு வீரர்கள்" என்றான் காவலர் தலைவன்.

"இங்கென்ன வேலை?"

"ஒரு வாலிபனைத் துரத்தி வந்தோம்."

"அதற்கு இத்தனை பேர் தேவையா?" இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் இன்பவல்லி.

"அதிகமாகப் பேச நேரமில்லை. இங்கு காயமடைந்த வாலிபன் யாராவது வந்தானா?" என்று அதிகாரத்துடன் கேட்டான் காவலர் தலைவன்.

"யாரும் வரவில்லை."

'எங்குதான் அப்படி மாயமாய் மறைந்திருப்பான்?" என்று சற்று உரக்கவே தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டே காவலர் தலைவன், ஏதும் புரியாததால் குழப்பமடைந்து ஏதோ யோசனையில் தலையைக் கீழே தொங்கப்போட்டுக் கொண்டான். அவ்வளவுதான்! தரையில் நிலைத்த கண்களில்

சொல்லவொண்ணா கோபம் எழுந்து தாண்டவமாடியது. படபடப்பால் உதடுகள் துடித்தன. அவன் காலடியில் மின் நிலவின் வெளிச்சத்தில் பாழடைந்த மண்டபமாதலால் மேற் கூரையில்லாமல் வெறும் தூண்களே நின்றிருந்த வாயில் தாழ் வாரத்தில், செக்கச் செவேலென்று தெரிந்தது ஒரு ரத்தத் துளி. சற்று விலகி நின்று பார்த்தான் காவலர் தலைவன். ரத்தத் துளிகள் வெளியிலிருந்து தொடர்ச்சியாக வந்து வாயிற்படி யருகில் நின்றன.

அந்தத் துளிகளையும் நோக்கி இன்பவல்லியின் கண் களையும் ஏறெடுத்து நோக்கிய காவலர் தலைவனின் கண் களில் மட்டுமன்றி, இதழ்களிலும் குரூர சாயை பலமாகப் படர்ந்தது.

23. பேசாதே!

ரகுவம்ச மகா காவியத்தில் கர்ப்ப ஸ்திரீகளின் முகத்துக்குப் பின்நிலவை உவமையாகக் கூறினான் மகாகவி காளிதாசன். கர்ப்பத்திலிருக்கும் குழந்தை, ரத்தத்தில் பெரும் பகுதியை ஈர்த்துக் கொள்வதால் ஸ்திரீகளின் முகம் ரத்தமிழந்து வெளிறிட்டு விடுவதுபோல, அடுத்த நாள் உற்பத்தி முதல் நாளிரவின் கடைப்பகுதியின் கலையை வாங்கிக் கொள்வதால் வானத்திலுள்ள மதியும் தன் பொலிவை இழந்து மங்கிவிடுகிறான் என்பதைக் குறிக்கவே அந்த உவமை கூறப்பட்டது. ஓர் உயிர்த் தோற்றத்துக்கு மற்றோர் உயிரின் சக்தியை இயற்கை வாங்கியளிப்பதால், சக்தியளிக்கும் உயிர் ஓரளவு பிரகாசத்தை இழந்து விடுகிறது. இது சிருஷ்டியில் காணப்படும் விந்தை. ஓர் உயிர், சக்தியையோ கலையையோ தியாகம் செய்து இன்னொரு உயிரைத் தோற்றுவிப்பதால் ஏற்படும் இந்த விந்தையில் விளைவது உலகம். இந்த விந்தையில் துளிர்விடும் விபத்துகளும் சம்பத்துக்களும், ஆயாசங்களும், உல்லாசங்களும், அழிவுகளும் ஆக்கங்களும், எத்தனை எத்தனையோ!

அன்று அந்தப் பாழடைந்த மாளிகைத் தாழ்வாரத்தை வானிலிருந்து பார்த்த மதிகூட ஒளி மங்கித்தான் இருந்தான். அடுத்த நாளை ஈன்றெடுக்கத் தன் கலையைத் தியாகம் செய்த அவன் முகமும் வெளிறிட்டுக் கிடந்ததால் நிலவு மங்கித்தான் இருந்தது. ஆனால் அடுத்த நாளைக்கு அத்தனை தியாகம் செய்த அந்த நேரத்திலும் அந்த மாளிகைக்குள்ளிருந்த மற்றொரு உயிருக்காக உலை வைக்கக் கூடிய பணியில் அந்தச் சந்திரன் ஏன் ஈடுபட்டான்? எதற்காக அந்தப் பாழடைந்த மாளிகைத் தாழ்வாரத்திலிருந்து அந்த ரத்தத் துளிகளை அவ்வளவு சிவப்பாக அவன் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும்? இப்படி இத்தனை அக்கிரமங்களை அந்த வெண்மதி செய்திருப்பான்: இதனால்தான் கலைகள் தேய்ந்து தேய்ந்து அவன் துன்பப்பட வேண்டும் என்று சாபம் கிடைத்ததா? இதயம் மட்டும் அன்று கேள்விகளில் லயித்திருந்தால் இன்பவல்லி இத்தனை கேள்விகளையும் கேட்டிருப்பாள். ஆனால் ரத்தத் துளிகளையும் நோக்கித் தன்னையும் நோக்கிய காவலர் தலைவரின் முகத்தில் படர்ந்த குரூரச் சாயை எந்தக் கேள்விகளுக்கும் இடம் வைக்காததால் அவள் இதயம் குதிரை வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அது செய்த படபடப்பின் பேரொலி உணர்ச்சி, நரம்புகள் மூலம் காதுக்கு எட்டிப் பெரிய டமாரம் சப்திப்பது போன்ற பிரமையை அளித்து விட்டதால், இன்பவல்லி உள்ளூர நடுங்கிக் கொண்டு வெளிக்கு மிகக் கம்பீரமாகவும் வாசற்படியிலே நின்றாள்.

மயங்கிய அந்த நிலவிலும் கட்டடத் தாழ்வாரத்தில் சொட்டிக் கிடந்த ரத்தத் துளிகள் அவளைப் பார்த்துத் தீவிழி விழித்ததன்றி, 'நன்றாக அகப்பட்டுக் கொண்டாய்' என்று சற்று எட்ட இருந்த மரங்களிலிருந்து வெண்ணிறப் பூக்களும் காற்றில் ஆடி அவளைப் பார்த்து நகைத்தன. காவலர் தலைவன் மீண்டும் ஒரு முறை ரத்தத் துளிகளைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு, "இங்கு யாரும் வரவில்லையா?" என்று இடியை விடப் பயங்கரமான குரலில் வினவினான்.

உள்ளேயிருந்த பயத்தையெல்லாம் மறைக்க முகத்தைத் கல்லாக்கிக் கொண்ட இன்பவல்லி, "இல்லையென்று தான் முன்பே சொன்னேனே. இரைந்து கூவினால் புதிதாக ஆட்கள் வந்து விடுவார்களா என்ன?" என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள்.

காவலர் தலைவன் கோபம் மெல்ல எல்லை மீறிக் கொண்டிருந்தாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் கீழிருந்த ரத்தத் துளிகளைச் சுட்டிக்காட்டி, "இவை என்ன தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

'இதென்ன பெரிய விந்தை! ரத்தம் சிந்தியிருக்கிறது!' என்று சாவதானமாகப் பதில் சொன்னாள் இன்பவல்லி.

"ரத்தத் துளிகள் எங்கிருந்து வந்தன?"

"கேட்பானேன்? காயத்திலிருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும்."

"காயமடைந்த வாலிபன் யாரும் இங்கு வரவில்லை என்று சொல்லவில்லையா நீ?"

காவலர் தலைவன் பேச்சில் மரியாதை குறைவதையும் அவன் பதட்டம் அதிகமாவதையும் கவனித்த இன்பவல்லி கூடிய மட்டும் காலத்தைக் கடத்தத் தீர்மானித்து வாயிற் படிக்குக் குறுக்கே நன்றாக நின்றுகொண்டு காவலர் தலைவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

"என்ன பார்க்கிறாய்?" என்று சீற்றத்துடன் கேட்ட காவலர் தலைவன், உள்ளே சென்ற அறையை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்தும் வைத்தான்.

இன்பவல்லி வாயிற்படியை நன்றாக மறைத்து நின்று ஒரு பக்கத்தில் தன் கையையும் வைத்து அவனைத் தடுத்து "என்ன கேட்டாய் நீ?" என்று பொய்க் கோபம் துளிர்த்த குரலில் வினவினாள், தானும் மரியாதையைக் கைவிட்டு.

"என்னைச் சுட்டெரித்து விடுவதுபோலப் பார்த்தாயே, அது எதற்காக என்று கேட்டேன்" என்று காவலர் தலைவன் பதில் கூறினான்.

"நீ சோழ நாட்டு வீரன் என்று சொன்னாயே, அது உண்மையா என்று பார்த்தேன்" என்றாள் இன்பவல்லி.

"அதில் சந்தேகப்படக் காரணம்?"

"உன் பேச்சு, நடத்தை?"

"என் பேச்சுக்கு என்ன?"

"பேச்சில் மரியாதையில்லை. ஏகவசனத்தில் பேசு கிறாய். எங்கள் நாட்டு வீரர்கள் பண்பு தெரிந்தவர்கள். பெண்களை மரியாதையாகத்தான் அழைப்பார்கள். நீ மட்டும் சோழ நாட்டு வீரனாயிருந்தால் நாளைக்கே உன் தலையைச் சீவிவிட என்னால் முடியும்."

இன்பவல்லி கடைசிப் பகுதியைச் சுடச்சுடப் பேசினாள். பேச்சிலும் கடுமையை வரவழைத்துக் கொண் டாள். அவள் பேச்சிலிருந்த கடுமையைக் கண்ட காவலர் தலைவன்கூடச் சிறிது அசந்துபோய், மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று திகைத்தானாலும், "நான் கடமையைச் செய்கிறேன். என் தலையை வாங்க யாராலும் முடியாது பெண்ணே" என்றான், மெல்ல தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு.

இன்பவல்லியின் அடுத்த கேள்வி அவன் தைரியத்தைத் தூளாக்கி விட்டபடியால் காவலர் தலைவன் கால்கள்கூடப் பயத்தால் நடுங்கின.

"மன்னர் இருங்கோவேள் கூடவா உன் தலையை வாங்க முடியாது?" என்று ஓர் அதிர்வேட்டை எடுத்து வீசினாள் இன்பவல்லி.

"மன்னர்... மன்னர்...?" குழறினான் காவலர் தலைவன்.

"இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறார்" என்று இன்பவல்லி இன்னும் ஓர் அம்பை ஏவினாள்.

"அது உங்களுக்கும் தெரியுமா?" காவலர் தலைவன் வார்த்தைகளில் மட்டுமல்லாமல் தோரணையிலும் மிகுந்த மரியாதையும் பணிவும் தெரிந்தன.

"அவர்தான் இங்கு எங்களை அழைத்து வந்தார். பொழுது விடிந்ததும் அவரே வருவார். இந்த ரத்தத் துளிகளைப்பற்றி அவரையே நீ விசாரித்துக் கொள்வது

நல்லது. என்னை மீறி நீ உள்ளே நுழைந்தால் பலனை அனுபவிக்கத் தயாராக இரு" என்று இன்பவல்லி மிரட்டினாள். காவலர் தலைவனை, அவன் பணிந்துவிட்டான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு.

அலைகடல் துரும்பெனக் காவலர் தலைவன் தத்தளித்தான். இத்தகைய ஒரு நிலையை அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இருங்கோவேள் மிக ரகசியமாகக் கருவூருக்கு வந்திருக்கிறார் என்பதும், அவருக்கு அந்தரங்கமானவர்களுக்குத் தவிர வேறு யாருக்கும் அந்தத் தகவல் தெரியாதென்பதும் காவலர் தலைவன் திட்டமாக அறிந்திருந்தானாகையால் இருங்கோவேளின் விஜயத்தைப்பற்றி அறிந்திருக்கும் அந்தப் பெண், மன்னனுக்கு வேண்டியவளாகத்தான் இருப்பாள் என்பதில் அவனுக்கு லவலேசமும் சந்தேகம் ஏற்படாதது மட்டுமல்ல, ஓரளவு அவளிடம் பயமும் ஏற்பட்டது. ஆனால் எரிந்த மாளிகையிலிருந்து தப்பி வந்தவன் அணுகுவதற்கோ மறைவதற்கோ இந்த ஒரு மாளிகையை விட்டால் வேறு இடமும் இல்லையென்பதை அவன் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். காயமடைந்த ஒருவன் மாளிகைக்குள் இருக்கிறான் என்பதற்குத் தாழ்வாரத்தில் பனிச்சிட்ட ரத்தத் துளிகள் திட்டமான சான்றாக நின்றன. இந்த நிலையில் உள்ளே சென்று, சோதனை செய்யாமல் போனாலும் தவறு. சோதனை செய்வதற்கோ குறுக்கே நிற்கிறாள் இன்பவல்லி. அவளோ மன்னனை நன்றாக அறிந்தவள்!

இந்த நிலையில் காவலர் தலைவன் என்னதான் செய்வான்? ஒரு விநாடி மனத்திற்குள் மன்னனைச் சபித்ததன்றி, எதிரே இருந்த இன்பவல்லியையும் பார்த்து, 'இந்தப் பிசாசு எங்கிருந்து வந்தது?' என்று அவளையும் மனத்திற்குள் நிந்தித்தான். அவ்வளவு தூரம் யாரைச் சபித்தும் நிலைமைத் திருத்திக் கொள்ள இடமில்லாது போகவே இன்பவல்லியை நோக்கி, கெஞ்ச முற்பட்டு, "அம்மணி! நாங்கள் ஊழியர்கள். எங்களை மிரட்டிப் பயனில்லை. அரசர் கையிலிருந்து தப்பி

ஒரு வாலிபன் ஓடி வந்து விட்டான். அவனைப் பிடிக்காவிட்டால் மன்னருக்கே ஆபத்து. கொஞ்சம் நீங்கள் அனுமதித்தால் உள்ளே சென்று பார்த்து விடுகிறேன்" என்றான்.

"ஒரு வாலிபனால் மன்னருக்கு ஆபத்தா?" வியப்புடன் கேட்டாள் இன்பவல்லி.

"ஆம்."

"சோழ மண்டலாதிபதிக்கு ஒரு வாலிபனால் ஆபத்தா? ஒரு வாலிபன். நீங்கள் சொல்லுவதைப் பார்த்தால் காயமடைந்தவன். அவனால் என்ன ஆபத்து நேரிட முடியும்?"

"அவனும்..." என்று ஆரம்பித்த அவன் சட்டென்று வார்த்தையை நிறுத்திக்கொண்டு கலவரத்துடன் இன்பவல்லியை நோக்கினான்.

அவன் ஏதோ முக்கியவிஷயத்தைச் சொல்ல முயன்று நிறுத்திக் கொண்டு விட்டான் என்பதை இன்பவல்லி அறிந்து கொண்டாளானாலும், கலவரப்பட்டவளைப் போல் நடித்து, 'அப்படியானால், இங்கு நின்றுகொண்டு ஏன் காலத்தை வீணாக்குகிறீர்கள்? இங்கு எந்த வாலிபனும் வரவில்லை. வந்தாலும் மன்னருக்கு விரோதியானால் நாங்களே அவனைச் சிறைப்படுத்தி விடுவோம். மன்னர் வீரர்களில் சிலர் உள்ளேயும் இருக்கிறார்கள். அப்படி யாராவது வாலிபன் வந்தால் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் வேறெங்காவது தேடுங்கள்" என்றாள்.

"அப்படியானால் இந்த ரத்தத் துளிகள்?" என்று இழுத்தான் காவலர் தலைவன்.

"எங்களுடன் ஒரு சமணத் துறவி வந்திருக்கிறார். அவருக்குப் பட்ட காயத்திலிருந்து வந்தவை. வேண்டுமானால் அவரை அழைத்து வருகிறேன்" என்று உள்ளே செல்லத் திரும்பினாள் இன்பவல்லி.

அவள் சொல்லிய விவரங்களாலும், மன்னரே அவர்களையும் அங்கு கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறார் என்பதை இன்பவல்லி அறிவித்ததாலும், காயமடைந்தவரைக்கூட அவள் காட்டத் தயாராயிருந்ததாக நடித்ததாலும், தன்

நடுக்கத்தையெல்லாம் பறக்கவிட்ட காவலர் தலைவன் தன் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பினான். திரும்பு முன்பாக இன்பவல்லியை ஒரு கேள்வி கேட்டான். "இங்கு வந்த விஷயத்தை மன்னரிடம் சொல்லப் போகிறேன். உங்கள் பெயர் என்ன?"

"இன்பவல்லி?"

"ஊர்?"

"புகார். என் பெயரைச் சொன்னாலே மன்னருக்குத் தெரியும். பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைவார். என் தலைவி அவர் நண்பர் மகள்."

"யார் அந்த நண்பர்?"

"மாரப்பவேள்!"

இதைக் கேட்டதும் இடிந்துபோய் நின்றான் காவலர் தலைவன். தமிழகத்தின் பதினைந்து வேளிர்களுள் மிகச் சிறந்தவரான மாரப்பவேளின் இல்லத்தில் அனாவசியமாக விசாரணை செய்துவிட்டோமே என்ற பயத்துடனேயே திரும்பிச் சென்றான் காவலர் தலைவன்.

பாதி உண்மையையும் பாதி பொய்யையும் சொல்லிக் காவலர் தலைவனைப் பயமுறுத்தித் திருப்பி யனுப்பி விட்ட இன்பவல்லி, கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு ஆயாசம் தீர்ந்ததற்கு அறிகுறியாக ஒரு பெருமூச்சு விட்டு, மனத்தில் ஓரளவு சாந்தி நிலவ மாளிகைக்குள்ளே நடந்தாள். மாளிகை உட்கூடத்தை அடுத்த முற்றத்தில்கூட நிலவு வெளிச்சத்தில் ரத்தத் துளிகள் நன்றாகத் தெரிந்தன. உள்ளே சென்று ஒரு காவலரை அழைத்து, முற்றத்தின் ரத்தத் துளிகளைத் துடைக்கச் செய்த இன்பவல்லி, காயமடைந்து வந்த அந்த வாலிபனைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் அவனிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அந்த அறையில் தன் தலைவி படுக்க வேண்டிய பஞ்சணையில் அந்த வாலிபன் படுத்துக் கிடப்பதையும் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்யத் தன் தலைவியே பச்சிலை யுடனும் மருந்துகளுடனும் வந்திருப்பதையும் கண்ட

இன்பவல்லியின் ஆச்சரியம் எல்லையைக் கடந்தாயிற்று. வாயிலில் காவலர்தலைவன், வாலிபனைப்பற்றிக் கூறிய தகவல்களின் பெருண்மையை அந்த அறையிலிருந்த சூழ்நிலையைக் கண்டதும் இன்பவல்லி சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாள். அவன் படுத்திருந்த பஞ்சணையில் ஒரு பக்கத்தில் பச்சிலையை வாட்ட பூவழகி விளக்கு ஒன்றை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தாள். மற்றொரு பக்கத்தில் சற்று எட்டத் தள்ளி நின்றிருந்த இளஞ்செழியன் என்ன கவனத்தாலோ அந்த வாலிபன் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். நடுத்தர வயதுக்குமேல் ஏறியதால் அந்த அறைக்குள்ளேயே பெரியவரான சமணத் துறவி அந்த வாலிபன் காலடியில் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு மிகுந்த பணிவுடனும் கவலையுடனும் நின்று கொண்டிருந்தார். அறையில் மௌனம் பூர்ணமாகக் குடி கொண்டிருந்தது. படுகாயப்பட்டு மயக்கமாகப் படுத்திருந்த வாலிபனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் கவலை பலமாகத் தோய்ந்து கிடந்தது. விளக்கை ஏற்றிவிட்டு வாலிபனின் காயங்களைப் பரிசோதித்த பூவழகியின் கண்களில் கவலைக் குறி மற்றவர்களைவிடப் பெரியதாகப் படர்ந்தது.

"ஏனம்மா! பெரிய காயமா?" என்று கேட்டார் சமணத் துறவி.

"நெற்றிக் காயம் பலமில்லை. தோள் பட்டையில் பாய்ந்திருக்கும் வேல்தான் ஆழப் பதிந்து விட்டது. அதிலிருந்து ரத்தம் விரயமாகியதால்தான் மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று பூவழகி பதில் சொன்னாள்.

"ரத்தத்தை நிறுத்த முடியுமல்லவா?" கவலை கரை புரண்டோட, துக்கம் தொண்டைய அடைக்கக் கேட்டார் துறவி.

பூவழகி உடனே பதில் சொல்லாமல் மீண்டும் தோள்பட்டையைப் பரிசோதித்தாள். கடைசியில் தலையை அசைத்து, பாதகமில்லை. ரத்தத்தை நிறுத்தி விடலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு, ஜலத்தில் தோய்ந்த துணியைக் கொண்டு

நெற்றிக் காயத்தின் ரத்தத்தையும் தோள்பட்டை ரத்தத்தையும் நன்றாகத் துடைத்து, மேற்கொண்டு ரத்தம் வராதிருக்க இரண்டு இடங்களிலும் துணிகளை உருட்டி அழுத்தி, "இவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டிருங்கள்" என்று துறவிக்கு உத்தரவிட்டு, "இன்பவல்லி! செம்பில் பால் வைத்திருக்கிறேன், சிறிது கொண்டு வா" என்று தன் பணிப் பெண்ணிடம் கூறினாள்.

"இத்தனை நேரத்துக்குப் பால் நன்றாயிருக்குமா?" என்று இன்பவல்லி கேட்டாள்.

"நன்றாகக் காய்ச்சின பால்தானே, கெடாது, எடுத்து வா. கொஞ்சம் பருகினால்தான் இவர் கண்விழிப்பார். பிறகுதான் பச்சிலையைப் போட முடியும்" என்றாள் பூவழகி.

இன்பவல்லி வெகுதுரிதமாகச் சென்று பாலைக் கொண்டு வந்தாள். அதற்குள்ளே வாலிபன் கண்களைக் குளிர்ந்த நீர் கொண்டு துடைத்த பூவழகி, துறவியின் உதவியாலும் இளஞ்செழியன் உதவியாலும் அவனைத் தலையணைகளில் உயரத்தூக்கிக் கிட்டத்தட்ட உட்கார்ந்த பாவனையில் சாய வைத்ததன்றி, வெள்ளிக் குவளையில் இன்பவல்லி கொண்டுவந்த பாலையும் அவன் வாயைப் பலவந்தமாகத் திறந்து மெள்ள மெள்ள ஊற்றினாள். இரண்டு வாய்ப் பால் உள்ளே சென்றதாலும், காயங்களில் துணி அமுக்கப்பட்டதால் ரத்தப் போக்கு நின்றதாலும் மெள்ள மெள்ள மயக்கம் நீங்கிய அந்த வாலிபன் தன் கண்களைத் திறந்து அக்கம் பக்கம் இருந்தவர்களையும் பார்த்தான். தான் இருக்குமிடம் எது என்பதையோ, தனக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்கும் பெண்கள் யார் என்பதையோ அறியாத அந்த வாலிபன், அவர்களை யார் என்று விசாரிக்க மெல்ல உதடுகளைத் திறந்தான்.

"பேசவேண்டாம். சற்றுப் பொறுங்கள். பிறகு நிரம்பப் பேசலாம்" என்று கடிந்துகொண்ட பூவழகியைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் கோட்டினான் அந்த வாலிபன். பிறகு துறவியை நோக்கி ரத்தத்திலிருந்து துணிகளை நீக்கச் சொன்ன அந்த

வேளிர்குலப் பேரழகி, தன் உடலை ஒருபுறமாக வளைத்துத் திருப்பிக்கொண்டு, பக்கத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கில் கையிலிருந்த பச்சிலையை வாட்டத் தொடங்கினாள்.

சமணத்துறவி அந்தப் பெண் பக்குவமாகப் பச்சிலையை வாட்டும் முறையைக் கண்டு வியந்து நின்றார். பஞ்சணையில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த வாலிபன் அவள் அழகைக் கண்டு பிரமித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சாதாரண சமயமாயிருந்தால் இளஞ்செழியன் கண்ணும் பூவழகியை விட்டு அகன்றே இருக்காது. ஆனால், பாழடைந்த மாளிகையின் அந்த உள் அறையில் அவன் பார்வை, எண்ணங்கள் எல்லாமே பஞ்சணையில் படுத்திருந்த வாலிபனிடமே லயித்திருந்தன. இவனை எங்கு பார்த்திருக்கிறோம் என்பதை ஆராய்ந்து முடிவு கட்டுவதிலிருந்தது மனம். மனத்தின் நிலையை நெற்றியில் பிரதிபலித்த உணர்ச்சி மாற்றங்கள் தெள்ளென விளக்கின; திடீரென்று தெளிவு கண்டதற்கு அறிகுறியாக அவன் கண்கள் பளிச்சிட்டன. உள்ளே வியப்பு திடீரெனத் தோன்றியதற்கு அறிகுறியாக 'ஹூம்' என்ற ஒலியும் அவனிடமிருந்து கிளம்பி அறை முழுவதும் மெள்ள எதிரொலி செய்தது. அந்த ஒலியைக் கேட்டதும் பஞ்சணையில் சாய்ந்திருந்த வாலிபன் இளஞ்செழியனை நோக்கித் தன் கண்களைத் திருப்பினான். நான்கு விழிகளும் சந்தித்தன. புரிந்துகொண்டன. விழிகள் விண்ட விடுகதையைச் சொல்ல இளஞ்செழியன் இதழ்கள் ஆவலுடன் விரிந்தன.

'பேசாதே!' என்று ஆணையிடும் முறையில் வாலிபன் விழிகள் இளஞ்செழியனை நோக்கி அதிகாரத்துடன் மலர்ந்தன. அந்த விழிகளின் ஆணையை வலியுறுத்த இஷ்டப்பட்டதுபோல் அவன் இடது கையும் மெள்ளப் பஞ்சணையிலிருந்து கிளம்பி, 'நில்!' என்று எச்சரித்தது. இந்த சமிக்ஞைகளை மற்றவர்கள் கவனிக்காவிட்டாலும், சதா எச்சரிக்கையுடனிருக்கும் இன்பவல்லியின் கூர்விழிகள் மட்டும் நொடிப் பொழுதில் கண்டுகொண்டன.

24. விழிநீர்! வேந்தன் ஆணை!

பாழடைந்த மாளிகையின் உள்ளறையில் பஞ்சணையில் படுகாயத்துடன் படுத்துக் கிடந்த வாலிபனைப் பற்றிய அறிவு இளஞ்செழியன் கண்களில் இமைப் பொழுது தோன்றியதையும், அந்த அறிவை உதிர்க்க அவன் உதடுகள் மேற்கொண்டு அசையாவண்ணம் படுக்கையிலிருந்த வாலிபன் கை உயர்த்தி எச்சரிக்கை செய்து தடுத்து விட்டதையும், மற்ற யாரும் பார்க்காவிட்டாலும் இன்ப வல்லியின் கூர் விழிகள் மட்டும் கவனித்துவிட்டனவாகையால், சென்ற சில நாழிகைகளில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை அவள் சித்தம் அக்கக்காக அலச முற்பட்டது. சோழ மண்டலாதிபதிக்கே இந்த வாலிபனால் ஆபத்து என்று வாயிலில் காவலர் தலைவன் குறிப்பிட்டபோது, 'அந்த வாலிபனும்...' என்று அவன் ஏதோ சொல்ல முற்பட்டு வார்த்தைகளை விழுங்கிவிட்டதையும், எவருக்கும் தலை வணங்காதவனென்று பிரசித்தி பெற்றிருந்த சோழர் படை உபதலைவனான இளஞ்செழியன் கூட வாலிபன் எச்சரித்த மாத்திரத்தில் வாயைச் சட்டென்று மூடிக்கொண்டு விட்டதையும் உலகத்தையே வெறுத்து புத்த பகவானைத் தவிர, வேறெவருக்கும் அடிபணிய அவசியமில்லாத சமணத் துறவி, காயத்தில் பூவழகி அழுத்தச் சொன்ன துணிகளை நீக்கிய பிறகு மீண்டும் அந்த வாலிபன் காலடியில் கைகட்டிக் கவலையுடன் நின்றதையும் தொகுத்துப் பார்த்த இன்ப வல்லிக்குப் படுக்கையில் படுத்திருந்த வாலிபன் யாரென்பது தெள்ளென விளங்கிவிட்டதென்றாலும், அவள் தனக்கு ஏற்பட்ட அறிவை வெளிக்குக் காட்டவும் அஞ்சினாள். பஞ்சணைப் பக்கத்திலிருந்து எழுந்து இளஞ்செழியனை எச்சரிக்கை செய்த கையின் உட்புறமும் சற்றுத் தள்ளி நின்றிருந்த இன்பவல்லிக்குத் தெளிவாகப் புலனாகவே அதுவரை அவளுக்கு ஏதாவது சந்தேகங்கள் இருந்தால் அவையனைத்தும் விநாடி நேரத்தில் பஞ்சாகப் பறந்தன. அந்த

இளவலின் உள்ளங்கையில் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்த புலியின் உடற்பச்சைக் கோடுகளும் செஞ்சாந்துச் சாறால் தீட்டப் பட்டிருந்த சிவப்புக் கண்களும் படுத்திருந்தவன் யாரென் பதைச் சந்தேகமற விளக்கிவிட்டனவாகையால், இன்பவல்லி யின் இதயத்தில் விவரிக்க இயலாத வியப்புடன் அரச சன்னிதானத்தில் நிற்கிறோமே என்ற பயமும் சூழ்ந்து கொள்ளவே அவள் கண்களும் வாலிபனை நோக்கிக் கலவரத் துடன் சலித்தன. பக்காவாட்டிலிருந்து எழுந்து அவன் உள்ளங்கை மீண்டும் பஞ்சணையில் பதிந்ததும் இன்பவல்லி யின் கண்கள் வாலிபனின் முகத்தை நோக்கியதன்றி, 'மங்கையர் கவரி வீச, குறுநில மன்னர் மண்டியிட்டுத் தலை குனிய, மக்களெல்லாம் ஜயகோஷம் செய்ய, சோழ மண்டலத்தின் அரச பீடத்தில் அமர வேண்டிய திருமா வளவன் இந்தப் பழைய பஞ்சணையில் ஏதோ பரதேசிபோல் படுத்துக் கிடக்கிறானே! என்ன அநியாயம்!' என்று அவள் இதயமும் உள்ளூரவே பேசிக் கொண்டது.

இன்பவல்லியின் கண்களில் பளிச்சிட்ட உணர்வு, அவள் இதயத்தில் துளிர்விட்ட அனுதாபம், அந்த அனுதாபத்துடன் இழைந்து நின்ற பயம், அத்தனையும் சோழ மண்டலத்தின் உண்மை அதிபதியான திருமாவளவனின் விழிகள் இமைப் பொழுதில் புரிந்துகொண்டதால் அவன் இதழ்களில் லேசாகப் புன்னகையும் அரும்பியது. அந்தப் புன்னகையிலேயே, 'தெரிந்த ரகசியத்தை வெளியே விடாதே!' என்ற ஆணையுங் கலந்து நின்றதால் இன்பவல்லி மௌன மாகவே நின்றாள். எல்லோருக்கும் முன்பே மாளிகையி லிருந்து தப்பிய வாலிபனை யாரென்று புரிந்து கொண்டு விட்ட சமணத் துறவியும் தமக்கு மாத்திரமே அந்த ரகசியம் தெரியுமென்று நினைத்து, வாயைத் திறந்தால் உண்மை வெளியாகிவிடப் போகிறதோ என்ற பயத்தால் அவரும் பேசாமலே நின்றார். திருமாவளவனை, சிறு பிள்ளையா யிருக்கும்போது ஓரிருமுறையே பார்க்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற தால், 'இவனை எங்கு பார்த்திருக்கிறோம்' என்று வெகுநேரம்

குழம்பி கடைசியில் உண்மையை உணர்ந்த சோழர் படை உபதலைவன்கூட திருமாவளவன் செய்த எச்சரிக்கை காரணமாக மௌனமே சாதித்தான்.

காயங்களைச் சோதித்துக் கழுவுவதிலும் பச்சிலையை வாட்டுவதிலும் முனைந்திருந்த பூவழகி மட்டும் தன் பணியிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தாளாகையால், அறையிலிருந்து மற்றவர் மனோபாவத்தைக் கவனிக்கவோ, தன்னை விழுங்கிவிடுவது போல் திருமாவளவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அறியவோ வாய்ப்பில்லாது போயிற்று அந்த வேளிர்குலப் பேரழகிக்கு.

சோழ நாட்டின் அந்தப் பழைய விளக்கில் பச்சிலையை மிக நிதானமாக வாட்டிய பூவழகி, பக்கத்தில் கிண்ணத்தி லிருந்த சிவப்புச் சாற்றையும் எடுத்து வாட்டப்பட்ட இலையின் உட்புறத்தில் லேசாகத் தடவினாள். அறையில் மௌனத்தை நீடிக்கவிட்டால் விஷயம் ஏதாவது வெளியாகி விடலாம் என்ற யோசனையாலும் திருமாவளவன் மெள்ளப் பேசத் துவங்கி, "இத்தனை அழகிய கைகள் சிகிச்சை செய்யுமென்று அறிந்திருந்தால் இன்னும் இரண்டு காயங்களைப் பட்டுக்கொண்டிருப்பேன்" என்று சொல்லி மெள்ளச் சிரிக்கவும் சிரித்தான்.

கிண்ணத்திலிருந்த சிவப்புச் சாற்றை இலையில் தடவுவதைச் சற்றே நிறுத்திவிட்டு, சோழ நாட்டு இளவலைத் தன் அழகிய விழிகளால் ஒரு வினாடி நோக்கிய பூவழகியும், "அதற்கு வாய்ப்பு சீக்கிரம் கிடைக்கும். பயப்படாதீர்கள்" என்று சொல்லி நகைத்தாள்.

புலியின் கண்களைப் போலவே திட்சண்யமான திருமாவளவன் கண்களில் ஒரு விநாடி திட்சண்யம் மறைந்து சிரிப்பு துளிர்த்தது. "மீண்டும் காயமடைய வாய்ப்பா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் இளஞ்சேட் சென்னியின் திருமகன்.

"ஆம்" என்றாள் பூவழகி, பச்சிலை ஒன்றை நெற்றியில் அழுத்திவிட்டு மற்றொரு பச்சிலையைக் காய்ச்சத் துவங்கி.

"வாய்ப்பை நீங்களே அளிப்பீர்கள் போலிருக்கிறதே" என்று மறுபடியும் கேட்டான் சோழ மண்டலாதிபதி.

"அதற்குத் தேவையில்லை. உங்களைத் துரத்தி வந்திருப்பவர்கள் திரும்பவும் வருவார்கள்."

"அதெப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு?"

"குட்டிச்சுவரில் முட்டிக்கொள்ள வெள்ளெழுத்து எதற்கு? ஏதோ பொய் சொல்லி இன்பவல்லி அவர்களைத் திருப்பியிருக்கிறாள். பொய் எத்தனை நேரத்துக்கு நிலைக்கும்? அதுவும் தங்களைப் போன்ற ஒரு வீரரை வேட்டையாட எண்ணும் வீரர்கள் வேறெங்கும் நீங்கள் கிடைக்கா விட்டால் திரும்ப இந்த இடத்துக்குத்தானே வருவார்கள்?" என்று திருமாவளவனுக்குப் பதில் சொன்ன பூவழகி, தன் தோழியை நோக்கித் திரும்பி, "இன்பவல்லி! இவரைத் துரத்தி வந்தது யார்?" என்று வினவினாள்.

"சோழ நாட்டு வீரர்கள்" என்று பதில் சொன்னாள் இன்பவல்லி.

"யாரைத் தேடி வந்தார்கள்?" என்று பூவழகி மீண்டும் கேட்டாள்.

"இவரைத்தான்."

"அது தெரியும். என்னவென்று சொன்னார்கள்?"

"காயமடைந்த ஒரு வாலிபனைத் தேடி வந்ததாகச் சொன்னார்கள்!"

"எப்படி அவர்களைத் திருப்பியனுப்பினாய்?"

"இங்கு அப்படி யாரும் வரவில்லையென்று சொன்னேன். அவர்கள் நம்பவில்லை. இவருடைய காயத்திலிருந்து சொட்டிய இரத்தத் துளிகளைத் தாழ்வாரத்தில் பார்த்து விட்டார்கள்."

"அதைப் பார்த்துமா திரும்பிச் சென்றார்கள்?"

"ஆம். நம்முடனிருக்கும் ஒரு சமணத் துறவிக்குக் காயம் பட்டு விட்டதாகக் கூறினேன்."

இதைக் கேட்ட சமணத் துறவி சங்கடப்பட்டுச் சிறிது அசைந்ததன்றி, 'ஹ'ம்' என்று முனகவும் செய்தார். இன்பவல்லியின் பதிலையும் அடிகளின் சங்கடத்தையும் கவனித்த திருமாவளவன் இதழ்கள் புன்சிரிப்பால் மலர்ந்தன. "அடிகள் வந்ததும் நன்மையாகத்தான் போய்விட்டது" என்று வேடிக்கையாகவும் பேசினான்.

"அடிகள் இங்கு வந்தது மட்டுமல்ல, அங்கு வந்ததும் நன்மைக்குத்தான்" என்று சமணத் துறவி கூறினார், தமக்கும் சிறிது நகைச்சுவை உண்டு என்பதை அறிவிக்க.

"எங்கு வந்ததைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?"

"எரிந்த மாளிகைக்கு அருகில்?"

"ஓகோ!"

"சந்தேகமிருந்தால் அவரைக் கேட்டுப் பாருங்கள். என் உதவியில்லாதிருந்தால் அவர் அங்கு வந்திருக்க முடியாது. அவர் அங்கு வந்திருக்காவிட்டால் தாங்களும் இங்கு வந்திருக்க முடியாது" என்று அடிகள் விஷமமாகப் பேசி இளஞ்செழியனையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

"அப்படியா!" என்று கேட்டான் திருமாவளவன் படைத்தலைவனை நோக்கித் திரும்பி.

"உண்மைதான், அடிகள் தான் என்னைத் தப்புவித்து அழைத்து வந்தார்."

"தப்புவித்தா?"

"ஆம்."

"எங்கிருந்து தப்புவித்தார்?"

"மடத்திலிருந்து."

"மடத்திலிருந்தா? சிறையிலிருந்தா?"

"இரண்டுக்கும் இப்பொழுது வித்தியாசமில்லை. மடத்தைச் சுற்றிக் காவலிருக்கிறது" என்று இடையே சம்பாஷணையில் புகுந்தார் சமணத் துறவி.

"மடத்தைச் சுற்றிக் காவலா! தமிழகத்தில் வழக்கமேயில்லையே" என்றான் திருமாவளவன்.

"தமிழகத்தில் பல வழக்கங்கள் மாறி வருகின்றன. மாளிகை சிறையாகிறது. மடம் சிறையாகிறது. நாடே சிறைக்கூடமாகும் போது இந்த இடங்களைப்பற்றிக் கவலைப்படுவானேன்? மாளிகையும் மடமும் நாட்டுக்குள் அடக்கந்தானே" என்று விளக்கினார் துறவிகள்.

திருமாவளவன் துறவியின் சொற்களின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டானாகையால் சற்று நேரம் எதும் பேசாமல் மௌனமாகவேயிருந்தான். மாளிகையைச் சுற்றிக் காவல் போட்ட இருங்கோவேளே சமண மடத்தைச் சுற்றியும் காவல் போட்டிருக்கிறானென்பதையும், என்ன காரணத்தினாலோ கருவூர் வந்த படைத்தலைவன் அந்தக் காவலில் சிக்கி விட்டானென்பதையும் புரிந்துகொண்ட திருமாவளவன் இளஞ்செழியனை நோக்கித் திரும்பி, "படைத்தலைவர் எதற்காகக் கருவூர் வந்தார்?" என்று வினவினான்.

படைத்தலைவனைத் திருமாவளவன் அறிந்துகொண்டு விட்டது படைத்தலைவனுக்கு மட்டுமின்றிச் சமணத் துறவிக்கும் வியப்பாயிருக்கவே, "என்ன! படைத்தலைவரைத் தங்களுக்கு முன்பே தெரியுமா?" என்று வினவினார் அடிகள், உள்ளத்தில் பூத்த வியப்பு முகத்திலும் விரிய.

"சோழ நாட்டின் சிறந்த உபதலைவர்களில் ஒருவரான இளஞ்செழியனை நான் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையென்றால் வேறு யார் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும்" என்று கேட்டான் திருமாவளவன்.

"நாம் அடிக்கடி சந்தித்ததில்லையே" என்றான் படைத்தலைவன்.

"நீங்கள் என்னைச் சந்தித்ததில்லை. நான் பல முறை உங்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன்."

"எங்கு?"

"யவனர் கேளிக்கைச் சாலைகளில்."

"அங்கு எப்படி...?"

"ஊரைவிட்டு வீட்டைவிட்டு அடிக்கடி ஓடி வந்து விடுவது வழக்கம்" என்று இளஞ்செழியன் மட்டுமின்றி சோழ

நாடே அறிந்த உண்மையைச் சற்று அழுத்திச் சொன்ன திருமாவளவன் மெள்ளப் புன்முறுவல் காட்டிய தன்றி, மேற்கொண்டு அதைப்பற்றி விஸ்தரிக்க வேண்டாமென்று விழிகளாலும் எச்சரித்தான்.

பூவழகியின் மான் விழிகள் மட்டுமின்றிப் புலன்கள் எல்லாமே மருத்துவத்தில் லயித்திருந்தபடியால் திருமா வளவனும் மற்றவர்களும் பேசிக்கொண்டதை அவள் அதிகமாகக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாவிட்டாலும், யவனர் கேளிக்கைச் சாலைகளில் அந்த வாலிபன் இளஞ்செழியனைச் சந்தித்திருப்பதாகச் சொன்னதும் மருத்துவத்தை ஒரு விநாடி நிறுத்தி இளஞ்செழியனை எரித்துவிடுவதுபோல் பார்த்தாள். பச்சிலையொன்றைத் தோள்பட்டையில் அழுத்தப் போன பூவழகியின் கை சட்டென்று நின்றதையும், படைத்தலை வனை அவள் சுடச்சுடப் பார்த்ததையும் கண்ட திருமாவளவன் விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டதால், 'படைத் தலைவன்மீது அத்தனை காதல் கொண்டுள்ள இவள் யார்? என்பதை அறிய ஆசைப்பட்டு, "தங்களுக்குப் படைத் தலைவரை முன்பே தெரியுமா?" என்று விசாரித்தான்.

"தெரியும் தெரியும்." இருமுறை வந்தது ஒரே சொல் எரிச்சலுடன், பூவழகியின் பொறாமை பொங்கிய இதயத்தி லிருந்து.

திருமாவளவன் மட்டுமன்றி, சமணத் துறவிகூட இளஞ்செழியனை நோக்கிப் புன்சிரிப்புச் சிரித்தார். திருமாவளவன் திரும்பவும் கேட்டான் பூவழகியை நோக்கி, "அப்படியானால் தாங்களும் புகாரில் இருந்திருக்கிறீர்களா?" என்று.

"பல வருஷங்கள் இருந்திருக்கிறேன்."

"தங்கள் பெயர்?"

இந்தச் சமயத்தில் இளஞ்செழியன் இடைமறித்து "பூவழகி" என்று தெரியப்படுத்தினான்.

பூவழகியின் விழிகளில் நெருப்புப் பொறி பறந் ததல்லாமல் அவள் சொற்களிலும் சூடு நிரம்ப இருந்தது. "என் பெயரை எனக்கே சொல்லத் தெரியும்" என்றாள்.

சமய சந்தப்பமறியாத சமணத் துறவி தமது சாமர்த்தியத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, "இருப்பினும் அந்த அழகிய பெயரை உச்சரிப்பதில் படைத்தலைவருக்கு அதிக திருப்தி போலிருக்கிறது" என்று கூறி லேசாகச் சிரிக்கவும் சிரித்தார்.

அவர் சிரிப்பு நெருப்புத் துண்டங்களாக இதயத்தில் விழுந்ததால் அவள் உள்ளத்திலே கோபம் கொந்தளித்தெழவே அவள் குரூரம் நிரம்பிய சொற்களைக் கொட்டினாள்.

"அடிகளே, படைத்தலைவருக்குத் திருப்தியளிக்கக் கூடிய இன்னும் பல காரியங்களை என்னால் செய்ய முடியும்" என்றாள் பூவழகி.

"அதிலென்ன சந்தேகம்?" என்று மீண்டும் விஷமமாகப் பேசினார் அடிகள்.

"சந்தேகமில்லை அடிகளே! உமக்குத் திருப்தியளிக்கக் கூடிய காரியங்களையும் என்னால் செய்ய முடியும். நான் கையைத் தட்டினால் போதும்."

"என்ன நடக்கும்?"

"இருங்கோவேளின் வீரர்கள் வருவார்கள்."

"அட சங்கடமே. இங்கும் அவன் வீரர்களா இருக் கிறார்கள்?"

"ஆமாம், சுவாமி! எங்களைக் காவல் புரிவதும் அவன் வீரர்கள்தான். அவன் பெயரைச் சொல்லித்தான் இன்பவல்லி யும் அவர்களை அனுப்பியிருக்க வேண்டும்" என்று கூறிய பூவழகி, "என்ன இன்பவல்லி, அப்படித்தானே?" என்று தோழியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

'ஆம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தோழி தலையை அசைத்தாள். பூவழகி மேற்கொண்டு துறவியை நோக்கிச் சொன்னாள்: "தெரிகிறதா சுவாமி? உங்களுக்குத் திருப்தி யானவை மட்டுமல்ல. அதிருப்தியான விஷயங்களும் இங்கு நடக்கக் கூடும். அதிகமாக நீங்களோ படைத்தலைவரோ உங்கள் திருப்தியைக் காட்டினால் நானும் என் சுபாவத்தைக்

காட்டுவேன்" என்று எச்சரித்த பூவழகி, மீண்டும் காயங்களுக்குப் பச்சிலைகள் வைத்து அழுத்தினாள்.

அவள் பொறாமையால் ஏற்படக்கூடிய சங்கடங்களை அறிந்திருந்த இளஞ்செழியனும், அவள் மிரட்டியதால் கலவரப்பட்டுப் போன துறவியும் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாவிடாலும் திருமாவளவன் மட்டும் அவளை நோக்கிக் கேட்டான், "அம்மா, நீ பெருங்குடிப் பெண்ணாகத் தோன்றுகிறாய். அப்படி இருக்கக் காயமடைந்தவனைக் காட்டிக் கொடுக்க உன் இதயம் இடங்கொடுக்குமா?" என்று.

"இடங்கொடுக்காது வாலிபரே! இந்தப் படைத்தலைவரும் துறவியும் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தால் வேளிர் மகளும் வாயைத் திறக்கமாட்டாள்" என்றாள் பூவழகி.

"நீங்கள் வேளிர் குலமா?"

"ஆம்."

"தந்தை பெயர்?"

"மாரப்பவேள். சந்தேகமிருந்தால் படைத்தலைவரைக் கேளுங்கள். யவனர் கேளிக்கைச் சாலைகளில் மட்டுமல்ல, வேளிர் இல்லங்களிலும் பழகியவர்" என்றாள் பூவழகி.

கருணை சொட்டும் அழகிய அவள் முகத்தைப் பார்த்த திருமாவளவன், 'இவள் சொல்லாமலே இவள் பெருங்குடி மகள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டேன். மாரப்பவேள் மகளா இவள்?' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டதன்றி, "அம்மா! தங்களுக்குத் திருப்தியில்லாத எதையும் இவர்கள் இனிப் பேச மாட்டார்கள்" என்று துறவிமீதும் படைத்தலைவன்மீதும் கண்களை ஓட்டினான். பிறகு, "இந்தக் காலையும் கொஞ்சம் பாருங்கள்" என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்டு, தன் இடது காலை லேசாக நீட்ட முயன்று முடியாமல் சொல்லவொண்ணா வேதனையால் தத்தளித்தான்.

அவன் காலை நன்றாகக் கூர்ந்து நோக்கிய பூவழகியின் அழகிய விழிகளில் நீர் திரண்டது. முழங்காலிலிருந்து பாதம் வரை நன்றாகத் தீயில் வெந்து கருகிவிட்ட காலில் தீப்புண்கள் நன்றாகக் கொப்புளித்து நின்றன. ஒவ்வோரிடத்தில் சருமம்

நீங்கிவிட்டதுடன் உட்சரும நீரும் ஊறி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்சியைப் பார்த்த அவள் கண்களில் திரண்ட நீர்த்துளிகளில் இரண்டு திருமாவளவன் கால்களிலும் சுடச்சுட விழுந்தன.

விழிநீர் விழுந்ததால் காலின் அந்தக் குறிப்பிட்ட பகுதி மட்டுமின்றி உடல், உள்ளம்-இரண்டுமே சாந்தி பெற்றதால், "அம்மா! இத்தனைக்கும் நான் தகுதியல்ல, இதை விடச் சிறந்த மருந்தும் தேவையல்ல" என்றான் திருமாவளவன்.

அர்த்தம் புரியாமல் அவனை நோக்கினாள் பூவழகி.

"அர்த்தம் புரியவில்லையா உங்களுக்கு? நான் ஒரு மண்டலாதிபதியாயிருந்து என் கால்களில் குறுநில மன்னரெல்லாம் வாசனை நீர் தெளித்து மண்டியிட்டாலும் உங்கள் விழி நீர் அளித்த சாந்தியில் நூற்றிலொரு பங்கைக்கூட நான் பெறமாட்டேன். இந்தக் காயத்தைப் பார்த்து என் தாய் இருந்தால் இப்படிக் கண்ணீர் விட்டிருப்பாள். அவள் இல்லாத குறையை இன்று நீங்கள் பூர்த்தி செய்திருக்கிறீர்கள்" என்று திருமாவளவன் பூவழகியின் இதயமே கரையும் படியாகப் பேசினான்.

"எனக்கு அத்தனை வயதாகவில்லையே!" என்றாள் பூவழகி.

"கருணை வயதைப் பொறுத்ததல்ல, இதயத்தைப் பொறுத்தது."

"நன்றாகத்தான் பேசுகிறீர்கள். நீங்கள் யார்? எந்த ஊர்? உங்கள் பெயரைக்கூடச் சொல்லவில்லையே!"

இந்தக் கேள்வி அறையிலிருந்த அத்தனை பேரையும் தூக்கிவாரிப் போட்டாலும் திருமாவளவன் முகத்தில் மட்டும் அதிகக் கிளர்ச்சி ஏற்படவில்லை. சிந்தனையே சிறிது ஓடியது. அவன் புலிக்கண்கள் ஒருமுறை தீயினால் கருகியிருந்த அவன் இடது காலை நோக்கின. பிறகு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன் போல் கேட்டான், "அம்மா! காயம் ஆறிய பிறகு இந்தக் கால் எப்படியிருக்கும்?" என்று.

"கருப்பாக இருக்கும்" என்றாள் பூவழகி.

"அப்படியானால் என்னைக் கரிகாலன் என்று அழையுங்கள்" என்றான் திருமாவளவன்.

பக்கத்திலிருந்த சித்திர வேலைப்பாடமைந்த கூடையிலிருந்த செம்பருத்திப் புஷ்பங்களை எடுத்துப் பிழிந்த சாற்றைத் துணியால் தோய்த்துத் தீப்புண்ணுண்ட காலில் சொட்ட விட்டுக் கொண்டிருந்த பூவழகி, "அப்படி ஒரு பெயர் இருக்க முடியுமா? உங்கள் பெயரைச் சொல்ல இஷ்டப்படவில்லையென்று சொல்லுங்களேன்!" என்றாள் திருமாவளவனை நோக்கி.

"இல்லை பூவழகி!" என்று முதன் முறையாக அவள் பெயரை உச்சரித்த திருமாவளவன், "இனி இந்தப் பெயர் தான் எனக்குச் சாசுவதம். இதைச் சொல்லித்தான் இனி என்னை எல்லோரும் அழைக்க வேண்டும். உன் விழிகளிலிருந்து இன்று வழிந்த கருணை நீரின்மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், இந்தப் பெயர் சரித்திரத்தில் நிலைக்கும்" என்று உணர்ச்சி வேகத்துடன் பேசினான்.

அவன் குரலில் தொனித்த ஆவேசம் அதிகாரம் இவற்றையும், அவன் சரித்திரத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதையும் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்த பூவழகியின் கண்கள் சரேலென அவன் முகத்தை நோக்கிச் சந்தேகத்துடன் திரும்பின. செம்பருத்தியின் சாற்றைப் பிழிய உயர எழுந்த அவள் அழகிய கையும் அப்படியே நின்றுவிட்டது.

25. சகோதரி

செம்பருத்தி மலரின் சாற்றைப் பிழிய எழுந்த பூவழகியின் செங்கமலக் கை சட்டென்று நின்றுவிட்டதையும் அவள் தாமரை விழிகள் வியப்பினாலும் சந்தேகத்தினாலும் பெரிதாக மலர்ந்து தன் முகத்தில் பதிந்ததையும் கண்ட திருமாவளவன் கரை கடந்த உணர்ச்சியாலும் உணர்ச்சி தூண்டிய ஆவேசத்தாலும் தான் எல்லை மீறிப் பேசிவிட்டதை உணர்ந்துகொண்டு, மருத்துவச் சாற்றையும் கருணை நீரையும்

கலந்து தன் காலில் தெளித்த அந்த வேளிர்குல மாதரசியின் உள்ளத்தில் எழுந்த சந்தேகத்தைத் துடைக்கும் நோக்கத்துடன், "என் அப்படி என்னைக் கூர்ந்து பார்க்கிறாய் பூவழகி? நான் பேசியதில் உன் மனத்தைப் புண்படுத்தும் சொற்கள் ஏதாவது இருந்தனவா?" என்று கல்லும் கரையும் குரலில் கேட்டான்.

பூவழகி அவன் கேள்விக்கு உடனே பதில் சொல்லாமல் அவன் முகத்தை நீண்ட நேரம் ஊன்றிக் கவனித்து, அந்த முகத்தில் இருந்த கம்பீரத்தையும் கண்களில் சதா ஒளிர்விட்ட அதிகாரத்தையும்கண்டு, 'இந்த வாலிபன் சாதாரண மனிதனாயிருக்க முடியாது' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். தன் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் அவள் தன்னை உற்றுக் கவனிப்பதையும், அவள் சித்தத்திலே ஏதேதோ எண்ணங்கள் எழுந்து அலைமோதுவதையும் முக பாவத்திலிருந்தே கண்டுகொண்ட திருமாவளவன், "பெண்களில் பேசாமடந்தை அபூர்வம். அந்த அபூர்வப் பிறவிகளில் நீயும் ஒருத்தியா பூவழகி?" என்று மறுபடியும் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

இந்த இரண்டாவது கேள்வியைக் கேட்டதும் பூவழகி தன் அழகிய இதழ்களில் சற்றே புன்முறுவல் காட்டி, "ஏதோ பழைய கதை பேசுகிறீர்கள்!" என்று பதில் சொன்னாள்.

"எது பழைய கதை?" என்று திருமாவளவன் கேட்டான், குரலில் லேசாக ஆச்சரியத்தைக் காட்டி.

"பேசா மடந்தையின் கதை."

"புதுக் கதை எது?"

"ஆண்களிலும் பேசா மடந்தை உண்டு என்பது" என்று சொல்லி, வாயைத் திறக்காமல் நின்ற இளஞ்செழியனையும் சமணத் துறவியையும் பார்த்தாள் பூவழகி.

பூவழகியின் சித்தத்தில் உலாவிய எண்ணங்களைப் புரிந்துகொண்ட திருமாவளவன், தன் எச்சரிக்கையினாலேயே படைத்தலைவனும் சமணத்துறவியும் மௌனமாகி விட்டார்களென்பதை அந்த வேளிர்குலப் பெண் அறிந்து கொண்டு விட்டாளென்பதையும், தன்னைப்பற்றி ஏதோ

சந்தேகப் படுகிறாளென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் மெல்ல நகைத்தான்.

"ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள் பூவழகி.

"பெண்கள் கண்களிலிருந்து எதுவும் தப்பவில்லை என்பதைப் பார்த்தேன்."

"எதைச் சொல்கிறீர்கள்?"

"படைத் தலைவரையும் துறவியாரையும் நீங்கள் பார்த்த பார்வையிலிருந்து..."

"அவர்கள் மௌனத்திற்கு நான்தான் காரணம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு விட்டீர்கள்."

"இதற்குப் பிரமாத ஆராய்ச்சி தேவையில்லையே. இருங்கோவேளின் வீரர்களிடமிருந்து படுகாயத்துடன் தப்பியிருக்கிறீர்கள். இங்கு உள்ளுக்கு வந்தது முதல் படைத்தலைவரும் துறவியாரும் ஆந்தைபோல் விழித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். உங்கள் மூவர் முகத்தையும் பார்த்தாலே இங்கு நடக்கும் மௌன நாடகத்துக்குத் தலைபோகும் காரணம் இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. தவிர, நீங்கள் பேசும் பேச்சு..."

"அதற்கென்ன!"

பூவழகி நிதானமான குரலில்தான் பதில் சொன்னாள். ஆனால் அவள் பதில், சோழ மண்டலாதிபதியான திருமாவளவன் நிதானத்தை மட்டுமல்லாமல் அறையிலிருந்த மற்றவர்கள் நிதானத்தையும் தூக்கி யெறிந்து விட்டது. திருமாவளவன்மீது தன் வேல் விழிகளை நாட்டிய அந்த வேளிர்குலப் பாவை சொன்னாள், "நீங்கள் பேசும் பேச்சு சாதாரண மனிதன் பேசும் பேச்சாயில்லை" என்று.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், பஞ்சணையில் சற்றே நெளிந்து திருமாவளவன், "என் பேச்சுக்கும் சாதாரண மனிதன் பேச்சுக்கும் என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது?" என்று வினவினான்.

"என்னைப் பூவழகியென்று பெயர் சொல்லி அழைக்கிறீர்கள்."

"உம்."

"அப்படி என்னை என் தந்தையும் இன்னொருவரும் தவிர வேறு யாரும் அழைக்கத் துணிந்ததில்லை" என்று சொல்லிய பூவழகி, அந்த இன்னொருவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது இளஞ்செழியனை ஒரு பார்வை கோபத்துடன் பார்த்து விட்டு, மீண்டும் விழிகளைத் திருமாவளவனை நோக்கித் திருப்பினாள்.

அவள் விழிகள் திசையையும் குரலில் துளிர்த்த உஷ்ணத்தையும் கவனித்த திருமாவளவன், 'இங்கு ஏதோ காதற்போர் நடக்கிறது' என்பதை ஊகித்துக் கொண்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், பேச்சை வேறு திசையில் திருப்ப எண்ணி, "அம்மா! உன்னைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தது குற்றமா? அன்னையைப் போல் எனக்கு மருத்துவம் செய்யும் உன்னை என் சகோதரியாகப் பாவிப்பது தவறா?" என்று கேட்டான்.

"தவறல்ல வாலிபரே, தவறல்ல! தனக்குப் பரிச்சயமில்லாத பெண்களை வயதுக்கிரமத்தையொட்டித் தாயாகவும் சகோதரியாகவும் பாவிப்பதுதான் அறவழி. ஆனால் அந்த வழியையொட்டி எல்லா மங்கையையும் ஒரு வாலிபன் பெயர் சொல்லி அழைக்க முடியுமா? அப்படியே அழைத்தாலும் ஊர் மக்கள் சும்மா இருப்பார்களா?" என்று பூவழகியும் கேள்வி கேட்டாள்.

"உண்மை" என்று திருமாவளவனும் ஒப்புக் கொண்டான்.

"அதுமட்டுமல்ல, துணிவுடன் என்னை நீங்கள் பெயர் சொல்லி அழைத்திருக்கிறீர்கள். அந்த அழைப்பில் நான் சகோதரி யென்ற சொந்தத்தை மட்டும் காணவில்லை, அதிகாரத்தையும் கண்டேன்."

"அதிகாரமா?"

"ஆம். உங்கள் குரலில் அதிகார ஒலி இயற்கையாயிருக்கிறது. என் பெயரை யார் சொன்னாலும் வெகுண்டு எழக்கூடிய படைத்தலைவர்கூட, நீங்கள் கூப்பிடுவதை சகஜமாக எண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறார்."

"தவறாக நினைக்கவேண்டாம். இதில்..." என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார் துறவியார்.

"மர்மமிருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும் அடிகளே" என்று அவர் பேச்சை வெட்டிய பூவழகி, மேற்கொண்டும் அவரை நோக்கி, "மருத்துவத்தில் நான் முழுக் கவனம் செலுத்தியிருந்ததால் உங்கள் ஜாடைமாடைகளை என்னால் பூர்ணமாகக் கவனிக்க முடியாவிட்டாலும், இந்த அறையில் நிலவிய அனாவசிய மௌனத்திலிருந்தும், இவ்வாலிபர் முகத்தில் சுடர்விடும் பெருங்குடிப்பிறப்பின் களையிலிருந்தும் இவர் வார்த்தை உங்களுக்கு வேதவாக்கு என்பதை அறிந்து கொண்டேன். இருங்கோவேளின் வீரர்கள் இவரைத் துரத்தி வந்ததிலிருந்து இவர் இருங்கோவேளின் பரம வைரி என்பதையும் புரிந்துகொண்டேன். இருங்கோவேளுக்கு பரம வைரி சோழ மண்டலத்தில் ஒருவர் தானுண்டு. அவர் சரித்திரத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்."

"என்ன!" என்று அதிர்ச்சியடைந்து எழுந்திருக்க முயன்ற திருமாவளவனைப் படுக்கையில் தனது இடது கையால் அழுத்திப் படுக்கவைத்த பூவழகி, "அஞ்ச வேண்டாம். இங்கு எல்லோரும் இளஞ்செட்சென்னியின் குலவிளக்கிடம் பக்தி கொண்டவர்கள்தான். உங்கள் முகத்திலுள்ள ராஜகளை உங்களை முதலில் காட்டிக் கொடுத்தது. அப்பொழுதும் முழு உண்மை எனக்குத் தெரியாது. இருங்கோவேளின் வீரர்கள் துரத்தி வந்தபோதுகூட அதிகமாக உண்மை துலங்கவில்லை எனக்கு. ஆனால் நீங்கள் பெயர் சொல்லி அழைத்தீர்களே, அப்பொழுது விழித்துக் கொண்டேன். அதை எதிர்க்காமலிருந்தாரே படைத்தலைவர், அப்பொழுது புரிந்து கொண்டேன். சரித்திரத்தைப் பற்றி பேசினீர்களே, அப்பொழுது கிடைத்து விட்டது விளக்கம் பூரணமாக" என்று உணர்ச்சி மெள்ள மெள்ளப் பொங்கி உச்ச நிலை அடையப் பேசினாள் பூவழகி.

"ஏன், தனி மனிதன் தன் சுய சரித்திரத்தைப் பற்றிப் பேசக்கூடாதா பூவழகி?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"பேசலாம். ஆனால் தாங்கள் சரித்திரத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது நாட்டின் சரித்திரத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். இந்தப் பெயர் சரித்திரத்தில் நிலைக்கும் என்று எத்தனை திட்டமாகச் சொன்னீர்கள்! உங்கள் உணர்ச்சி, உங்கள் ஆவேசம் உங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தது. வாலிப வயதின் தவறு அது. இருங்கோவேளைப் போன்ற துன்மார்க்கனைச் சமாளிக்க வேண்டுமானால் இந்தத் தவற்றை இனிச் செய்யாதீர்கள். வேண்டுமானால் படைத் தலைவர் பாடம் சொல்லித் தருவார்" என்றாள்.

"படைத் தலைவரா!" என்று கேட்டான் திருமாவளவன்.

"ஆமாம், உள்ளத்தில் எத்தனை கெட்ட எண்ணங்கள் இருந்தாலும் பேச்சிலோ பார்வையிலோ காட்டமாட்டார்" என்று சொல்லி இகழ்ச்சிப் புன்முறுவல் கோட்டினாள் பூவழகி.

"படைத்தலைவர் அப்படிப்பட்டவரல்லவே?" என்று இடையே புகுந்தார் துறவியார்.

"படைத்தலைவரை உம்மைவிட எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்" என்று சொன்ன பூவழகி மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் மருத்துவத்தில் முனைந்தாள். செம்பருத்திச் சாற்றைக் கிண்ணத்திலிருந்து துணியில் நனைத்து, மெள்ள மெள்ளத் திருமாவளவனின் காலில் பிழிந்தாள். பின்பு காலில் பச்சிலைகளை வரிசையாக அணைத்து மெல்லிய துணியால் காலை லேசாகக் கட்டினாள். கடைசியாக அறையைவிட்டு வெளியே சென்று, சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நீளமான புலித் தோல் பட்டையுடன் திரும்பி வந்து, அந்தப் பட்டையைக் காலில் சுற்றி, மேலும் கீழும் பட்டுக் கயிறுகளால் பிணைத்து, பச்சிலைகளைக் கீழே விழாதபடிச் செய்து, கட்டை அசைத்துப் பார்த்து, "இனி இரண்டு நாள்களுக்குக் கட்டு அவிழாது. சில விநாடிகளில் சாறும் இறுகிவிடும். நீங்கள் எழுந்துகூட நடக்கலாம்" என்றாள்.

"என்னை விரட்டுகிறாயா பூவழகி?" என்று கேட்டு நகைத்தான் திருமாவளவன்.

"நான் பிடித்து வைத்தாலும் நீங்கள் இங்கு இருக்கப் போவதில்லை. இருக்கவும் கூடாது. எந்த வினாடியிலும் இருங்கோவேள் இங்கு வரலாம்."

"இருங்கோவேள் இங்கு வருவானா?" என்று திகைத்துக் கேட்டார் துறவி.

"ஆம் துறவியாரே, அவன்தான் எங்களை இங்கு அழைத்து வந்தான்."

வெகு நேரம் கழித்து முதன் முதலாகப் பேசினான் படைத்தலைவன்: "நீயும் இன்பவல்லியும் உறையூருக்குச் சென்றதாகக் கேள்விப்பட்டேன்."

"உறையூருக்குத் தந்தை அழைப்பதாகத்தான் ஓலை வந்தது புகாருக்கு. அந்த ஓலையை கண்டுதான் உறையூர் வீரர்களிடம் எங்களை ஒப்படைத்தான் புகார்க் கோட்டைத் தலைவனும். ஆனால், சிறிது தூரத்திற்குப் பின்னர் எங்கள் ரதம் சுவடு மாறியது. கருவூருக்குக் கடுங்காவலுடன் கொண்டு வரப்பட்டோம். அன்று முதல் இந்த மாளிகையில் சிறையிருக்கிறோம்" என்றாள் பூவழகி.

இருங்கோவேள் எதற்காகப் பூவழகியைப் புகாரிலிருந்து கிளப்பிக் கருவூருக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறான், எதற்காக உறையூரைவிட்டுக் கருவூரிலேயே நடமாடுகிறான் என்பதைப் பற்றி படைத்தலைவன் தீவிர யோசனையிலிறங்கினான். ஆனால் பூவழகி மட்டும் அந்த யோசனைகளுக்கு இடம் கொடுக்காமல், "மன்னர் இனி எழுந்திருக்கலாம். உதயம் நெருங்க இன்னும் மூன்று நான்கு நாழிகைகளே இருக்கும். எந்த வினாடியும் இங்கு வந்து போன வீரர்கள் திரும்பக்கூடும்" என்று எச்சரிக்கவே, திருமாவளவன் மெள்ளச் சிரமப்பட்டுப் பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து இடது காலைத் தரையில் ஊன்றினான். "கரிகாலரே! அந்தக் காலை இரண்டு நாள்களுக்கு மெள்ளவே ஊன்றுங்கள்" என்று எச்சரித்ததன்றி, சரித்திரத்தில் பிற்காலத்தில் பிரசித்தமான அந்தப் பெயரை,

திருமாவளவனுக்கு அடுத்தபடியாக முதன் முதலில் உச்சரித்த பூவழகி, இன்பவல்லியை நோக்கி, "இன்பவல்லி! பின்கட்டு வழியாகக் கொட்டடிக்குச் சென்று, உன் புரவியை அவிழ்த்து, வாயிற்பக்கம் கொண்டு வா" என்று உத்தரவிட்டாள்.

பூவழகியின் கட்டளையை நிறைவேற்ற இன்பவல்லி சென்றதும், ஆடைகளைச் சரிப்படுத்தித் தன் வாளையும் இடையில் கட்டிக்கொண்டு புறப்படச் சித்தமான சோழ நாட்டு இளவலை அழைத்துக்கொண்டு பாழடைந்த மாளிகையின் வாயிலை அடைந்தப் படைத் தலைவனும் துறவியும் அங்கு புரவியொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு இன்பவல்லி தயாராக நிற்பதைக் கண்டனர்.

இன்பவல்லியின் கையிலிருந்து சேணத்தை வாங்கிக் கொள்ளு முன்பாக மாளிகைப் படிகளில் நின்ற பூவழகியின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்ட கரிகாலன், "சகோதரி! ஒருமுறை என்னைப் பெயர் சொல்லி அழை" என்று கெஞ்சினான்.

"கரிகாலரே!" என்றாள் மிருதுவாகக் குழைந்த குரலில் பூவழகி.

"இந்தப் பெயருடன் உன் தயவால் மீண்டும் உயிருடன் உலகத்தில் நுழைகிறேன் சகோதரி. என் தந்தையின் கனிவாயி லிருந்து புறப்பட்ட இந்தப் பெயருடன் தரணியையும் ஆள முயலுவேன் நான். மீண்டும் சந்திப்போம். அப்பொழுதும் நீ என் தங்கை; நான் உன்..."

"அண்ணன்."

"நினைப்பிருக்கட்டும்."

"இருக்கும்." தொண்டை அடைத்தது. கண்களில் நீர் சுரந்தது பூவழகிக்கு. காயமடைந்த கரிகாலன் தன்னந்தனியே செல்கிறானே என்ற சோகத்தால் பெருமூச்சு ஒன்றும் அவள் இதயத்திலிருந்து எழுந்தது.

அந்தத் தாபத்தின், கருணையின், உணர்ச்சி வெள்ளத்திலே மிருந்து செல்லுபவன்போல் புரவிமீது ஏறி எதிரேயிருந்த காட்டுக்குள் மறைந்தான் கரிகாலன். மற்றவர்

வீட்டுக்குள் நுழைந்தனர். கடைசியாக நுழையப் போன துறவி மட்டும் காட்டு முகப்பில் சருகுகளின் சலசலப்பைக் கேட்டுச் சற்று நின்று திரும்பிப் பார்த்தார். மரங்களின் நிழலில் நின்றிருந்த ஒரு கருப்பு உருவத்தின் தலைமட்டும் மரக் கூட்டத்தை அடுத்த வெளிச் சதுக்கத்தில் நிழலாக நீட்டிக் கிடந்தது. அந்தப் பகுதியை உற்றுக் கவனித்து விட்டு, மறைந்து நிற்பவன் யாராயிருக்கக் கூடும் என்று நினைத்துப் பார்த்தும் விடை காணாத அடிகள் முன்னே சென்றவர்களைத் திரும்பி அழைக்க வாயைத் திறந்தார். அதை உணர்ந்து கொண்டது போல் இருளில் நின்றிருந்த உருவம், வாயில் ஒரு விரலைப் புதைத்து, 'யாரையும் அழைக்காதே' என்று எச்சரித்தன்றிக் கையை நீட்டி அவரை, 'வா' என்று அழைத்தது.

26. ஆசை துடித்தது; நாணம் தடுத்தது!

தாயாதிக் காய்ச்சலாலும் அரசுரிமைப் பேராசையாலும் இளஞ்சேட்சென்னியைத் தீர்த்துக் கட்டியதன்றிச் சோழ நாட்டு இளவலையும் ஒழித்துவிடச் சூழ்ச்சி செய்து ஆன்பொருனை நதிக்கரை மாளிகைக்குத் தீ வைத்த இருங்கோவேளின் வஞ்சக வலையைத் தன் வாள் பலத்தால் அறுத்தெறிந்து வெளிவந்தபோது தன்னைச் சூழ்ந்துவிட்ட தீயால் இடதுகால் கருகிவிட்டதாலும், சொந்தப் பெயரைச் சில நாள்கள் மறைத்துவைப்பதே நலமெனக் கருதியதாலும் கரிகாலன் என்ற காரணப் பெயரைச் சூடி, புதுப்பெயருடன் புது மனிதனாக உலகில் புகுந்துவிட்ட திருமாவளவனைப் பற்றிய நினைப்பே உள்ளங்களில் சூழ்ந்து நின்றதால், பாழடைந்த மாளிகைக்குள் மீண்டும் நுழைந்த இளஞ்செழியனோ பூவழகியோ இன்பவல்லியோ பின்னால் தங்கிவிட்ட சமண அடிகளைச் சிறிதும் கவனிக்கவேயில்லை. மாளிகை உட்கூடத்தில் நுழைந்த பின்பே அவர் உள்ளே வராததைக் கவனித்த இன்பவல்லி, "அம்மா! அடிகளைக் காணோம்" என்று கேட்டபோதுகூட, "எல்லாம் வருவார், வா" என்று

அசட்டையாகவே பூவழகி பதில் சொன்னாள். வாயிலில் ஏற்பட்ட குதிரைக் குளம்படிச் சத்தத்தைக் கேட்ட சோழ வீரர்கள் இருவர், பூவழகியை உட்கூடத்தில் சந்தித்து, "அம்மா! வாயிலில் யாரோ போகிறார்கள் போலிருக்கிறது" என்று பாதி கேள்வி போலும் பாதி விஷயத்தை விசாரிக்கும் தோரணையிலும் கேட்டபோது கூட, "யார் போனால் உங்களுக்கென்ன? போய் உறங்குங்கள். தேவையாயிருந்தால் நானே கூப்பிடுகிறேன்" என்று வேளிர்குலமங்கை உஷ்ணமாகப் பதில் கூறவே, வீரர்களும் பயந்து தங்கள் அறைகளை நோக்கிப் பின்வாங்கினர். இளஞ்செழியன் பின்தொடர மாளிகை உட்கூடத்தைக் கடந்து திருமாளவன் படுத்திருந்த தன் சொந்த அறைக்குள் பூவழகி நுழைந்தபோது, அவர்கள் இருவருக்கும் நாலடி பின்னாலேயே சென்ற இன்பவல்லிக்கு, படைத்தலைவன் பூவழகி இருவருடைய உறவுமுறையும் காதல் விரோதங்களும் நன்றாகத் தெரிந்ததாகையால், அடுத்து நேரக்கூடிய சொல்லம்பு வீச்சுக்கும் உணர்ச்சிப் போராட்டத்துக்கும் இடையே தான் தலையிடுவது உதிதமல்லவென்று அந்த அறைக்குள் நுழையாமல் பின் தங்கி நின்று, சற்று யோசித்துவிட்டு, மீண்டும் வாயிற் பக்கத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

பூவழகியின் இதயம் பெரும் போர்க்களமாக இருந்ததால் அவள், இன்பவல்லி பின்தங்கிவிட்டதையோ வாயிலுக்குச் சென்றுவிட்டதையோ சிறிதும் கவனிக்காமலும், படைத்தலைவன் மட்டுமே தன்னைத் தொடர்ந்து வருகிறான் என்ற நினைப்பேயில்லாமலும் தன் அறைக்குள் நுழைந்தாள். நுழைந்ததும் எதிரேயிருந்த பஞ்சணையை நோக்கினாள். அந்தப் பஞ்சணையில் அப்பொழுதும் சோழ நாட்டு இளவல் படுத்திருப்பது போன்ற பிரமையே ஏற்பட்டதால் படுக்கையைச் சற்றுநேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள், பூவழகி. உறையூர் மாளிகை உப்பரிகையில் பணிப்பெண்கள் கவரி வீச, சுற்றிலும் அகிற்புகை எழுந்து பரிமளிக்க மலரணையில் படுக்கவேண்டிய சோழ

மண்டலாதிபதி, காயமடைந்து தன் படுக்கையில் அனாதை போல் படுத்துக் கிடந்த பரிதாபத்தை எண்ணியதும் அவள் கருணை இதயம் பாகாக உருகி அனுதாபத் துளிகளைக் கண்களிலும் திரட்டி நிறுத்தியது. அந்த நீர்த்துளிகள் இட்ட திரையிலும் எதிரே படுக்கையிலிருந்து திருமாவளவன் தன்னை நோக்கிப் புன்னகைபுரிவதுபோல் தோன்றியது பூவழகிக்கு. அவன் சகோதரியென்று அழைத்ததை எண்ணிய அவள் இதயத்தில் தாபத்துடன் பெருமையும் போட்டி போடவே, கண்களில் நீர்த்துளிகள் தேங்கி நின்ற அந்தச் சமயத்திலும் அவள் இதழ்களில் பெருமைப் புன்சிரிப்பு ஒன்றும் படர்ந்தது. 'எத்தனை இளவயது! எப்படி அந்த மாளிகையிலிருந்து தப்பினார் இளவரசர்? காவலர் இருப்பார்களே, அத்தனை பெயரையும் வெட்டிப்போட்டு வருவதானால் அந்த மெல்லிய கரங்களில் வலிமை எத்தனை இருக்க வேண்டும்!' என்று நினைத்த பூவழகிக்கு, கரவலிமை பற்றிய நினைப்பு வந்தவுடன் படைத்தலைவனைப்பற்றிய நினைப்பும் வந்தது. படைத்தலைவன் கைகளும் மிக மெல்லியதென்பதையும், ஆனால் அவை தன் கைகளைச் சாதாரணமாகப் பிடித்த சமயங்களில்கூட, பிடி இரும்புப் பிடியாயிருப்பதையும் எண்ணி, பாதி கோபமும் பாதி ஆசையும் கலந்து உறவாட சங்கடப்பட்ட அந்த வேளிர்குலப் பாவை மேற்கொண்டு படைத்தலைவனைப்பற்றி நினைக்க இஷ்டப்படாமல் "இன்பவல்லி!" என்று அழைத்துக் கொண்டு சரேலெனத் திரும்பியவள் ஓசைப்படாமல் தன்னைப் பின்புறமாய் நெருங்கி நின்றுகொண்டிருந்த படைத்தலைவன்மீது மோதிக்கொண்டாள்.

எதிர்பாராது திரும்பித் தன்மேல் மோதிக்கொண்ட பூவழகியின் பூவுடலைக் கீழே விழாமல் பிடித்துக்கொண்ட இளஞ்செழியன், "இன்பவல்லி இங்கில்லையே" என்றான்.

பூவழகி படைத்தலைவனுக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல் ஒரு கணம் நின்றாள். தன்னைப் பிடித்து நின்ற கைகளின் வலிமையை அந்தச் சமயத்தில் அனுபவித்துக்

கொண்டு சிறிது நேரம் பேசாமலே நின்றாலும், தான் சற்று முன்பு அந்தக் கரங்களைப்பற்றி நினைத்தது சரியாகவே இருக்கிறதென்ற முடிவுக்கும் வந்தாள். உடலை அவன் பற்றி நின்ற இடங்கள் கன்னிச் சிவந்திருக்கும்போல் தோன்றினாலும் பூவழகி அந்தப் பிடியிலிருந்து தளராமலும், கை பிடித்த வலியை அணைத்து ஓடிய இன்ப தாரையில் மூழ்கியும் தத்தளித்து நின்றாள். இருப்பினும் இரண்டு கணங்களில் சுயநிலைக்கு வந்துவிட்ட அந்த வேளிர்குலப் பாவை, தன் உடலை, அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு பஞ்சணைப்பக்கம் திரும்பி அதிலிருந்த பட்டு விரிப்புகளை நீக்கி உதற முற்பட்டாள்.

காரணமில்லாத கோபம் அவள் இதயத்தில் தேங்கி நின்றதால் அவள் பஞ்சணையைச் சீர்படுத்துவதில் அவசியத்துக்கு அதிகமான வேகத்தைக் காட்டினாள். அந்த வேகத்தில் அவள் உடல் எத்தனை மோகனாகரமாக அப்படியும் இப்படியும் வளைந்தது! எத்தனை எத்தனை கவர்ச்சி ஜாலங்களைக் காட்டிக் காட்டி மறைத்தது! எத்தனை எத்தனை முறை அந்தக் கூர்விழிகள் அவன்மீது கோபக் கணைகளை வீசின! வேகத்தில் படுக்கையின் தலைமாட்டுக்கும் கால்மாட்டுக்கும் சென்றபோது அவள் உடல் எத்தனை முறை வேகத்துடன் அவன்மீது உராய்ந்தது! இவற்றையெல்லாம் கவனித்தும் அனுபவித்தும் உணர்ச்சிகள் பெரும் அலைகளாக உள்ளத்தில் எழுந்து மோதப் பேசாமல் நின்ற இளஞ்செழியன், 'அப்பா! பெண்களின் கோபமே இத்தனை இன்பங்களை அள்ளி வீச முடியுமானால், அவர்கள் ஏன் கோபித்துக் கொண்டே இருக்கக்கூடாது?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டான். அவள் கோபத்துக்குக் காரணம், தான் அவளுடன் தனிமையில் இருப்பதுதான் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தே இருந்தது படைத்தலைவனுக்கு.

ஆனால் அவள் ஏன் அவனுடன் தனிமையிலிருக்க வேண்டும்! இன்பவல்லியை இரு முறை குரல் கொடுத்து

அழைப்பதைத் தடுத்தது யார்? அவசியமிருந்தால் உட்கூடத்தில் சந்தித்த வீரர்களைக் கூப்பிட்டால் துணைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள், ஏன் அவள் அவர்களை அழைக்கவில்லை? துணை தேவையில்லையா?

இளஞ்செழியன் இருக்கும்போது வேறு துணையை அவள் இதயம் விரும்பவில்லையென்பது வேளிர்குலப் பேரழகிக்கு நன்றாகத் தெரிந்தே இருந்தது. வாழ்க்கையில் பெண்களுக்காக ஏற்பட்ட துணைவர்கள் மூவர் தான் என்று வடமொழி வாக்கியம் கூறுகிறது. இளமையில் தந்தை, வாலைப் பருவத்தில் கணவன், வயோதிகத்தில் மைந்தன் என்று மூவர் துணையுடனும், அந்த மூவருக்கு அடங்கியும் பெண்கள் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று அறநூல் கூறுகின்றது. அந்த மூன்று துணைவர்களில் பெண்கள் இரண்டறக் கலப்பது வாலைப் பருவத்தில் கிடைக்கும் துணையுடன்தான். இனம் தெரியாத இளமைப் பருவமே வாலிபத் துணையின் அவசியத்துக்குக் கோடி காட்டுகிறது. வயோதிகம் வாலிபத் துணையின் நாள்களை நினைத்து சாந்தி பெறுகிறது. இப்படி ஒரு பருவத்தில் எதிர்பார்ப்பையும், இன்னொரு பருவத்தில் சாந்தியையும் அளிக்கும் அந்த வாலிபத் துணை அருகிலிருக்கும்போது, கோபத்திலும் தாபத்திலும், வெறுப்பிலும் விருப்பிலும் பெண்மை அந்தத் துணையின் இன்பத்தை அடைவதிலேயே நாட்டத்துடன் நிற்கிறது. அந்த நாட்டம் ஏற்படும்போது கோபம், குதர்த்தம், ஆர்ப்பாட்டம், பிகு முதலிய விகாரங்களும் ஏற்படுகின்றன. இன்பமென்னும் அழகுக்கு இந்த விகாரங்களும் தேவையாயிருக்கிறது. அழகிய வைரங்களைப் போல் ஜொலிக்கும் நட்சத்திரங்களுக்கு இருண்ட ஒரு ஆகாயம் தேவையாயிருக்கிறதல்லவா? இன்பமான நதிச்சுனை புறப்படக் கடினமான மாலைக் கருக்கல் தேவையாயிருக்கிறது அல்லவா?

இப்படிக் கடுமையிலிருந்து துளிர்க்கும் இன்ப வேதனையில் பூவழகி அந்தச் சமயத்திலும் மூழ்கியிருந்ததால் அவள் போக்கே விபரீதமாயிருந்தது. விடுவிடு என்று பஞ்சணை

விரிப்புகளை எடுத்து உதறிப் பஞ்சணையைச் சீர்ப்படுத்திய பிறகு செம்பருத்திச்சாறு வைத்திருந்த கிண்ணத்தை எடுத்து அந்த அறையின் சாளரத்தருகில் கொண்டுபோய் வைத்த பூவழகி மீண்டும் பழையவிடத்துக்கு வராமல் சாளரத்துக்கு அருகிலேயே நின்றாள். சற்று நேரத்துக்கு முன்பு பச்சிலை வாட்ட உதவிய விளக்கின் தங்க ஒளி அவள் அழகிய உடலின்மீது லேசாகப் பட்டுக்கொண்டிருந்தாலும், அவள் இளஞ்செழியனுக்கு முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு நின்றிருந்தாலும் சாளரத்தை அடுத்த சுவர்களில் அவள் அழகிய உருவத்தின் பக்கப் பகுதிகள் மட்டும் நிழலாக விழுந்திருந்தன. விவரம் பூராவும் புலனாகாமல் நிழலாக விழுந்து கிடந்த சமயத்திலும் இணையற்ற அவள் எழில் உடலின் கம்பீரம் படைத்தலைவன் மனத்தைப் பெரிதும் அலைக்கழித்தது. கருமையான பெரும் பாம்புபோல் அவள் முதுகில் புரண்டு இடைக்குச் சற்றுக் கீழே தடைப்பட்டு ஒரு பக்கமாக வளைந்து கிடந்த அவள் அழகிய பின்னலும் பின்னலுக்கு அகப்படாமல் கழுத்துப் பிரதேசத்தில் விலகி நின்று கழுத்தின் சிவப்பைச் சற்று அதிகமாக எடுத்துக்காட்டிய கேசப் பிரிவுகளும் பூவழகியின் பின்னழகு முன்னழகுக்குச் சிறிதும் குறைந்ததல்ல என்பதை நிருபித்தது. பின்னால் ஒரு புருஷன் தன்னை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதால் சங்கடப்பட்ட உள்ளத்தின் காரணமாக இரண்டு மூன்று முறை தத்தளித்து அசைந்த கால்கள் இதர லாவண்யங்களையும் லேசாக அசைத்துக் காட்டவே இளஞ்செழியன் முன்னால் செல்லவோ அறையிலிருந்து கிளம்பி வெளியே ஓடிவிடவோ திராணியில்லாமல் நின்றான்.

பின்னால் சற்று தூரத்தில் நின்ற புருஷனும் புதியவனல்ல, அவன் முறைப் பிள்ளைதான்; தன்னைப் பார்க்காதவனும் அல்ல, வருஷக்கணக்கில் பழகியவன்தான். தொடாதவனும் அல்ல, தொட்டுப் பேசியவனுங்கூட. எதுவும் புதிதல்ல. இருப்பினும் அந்தச் சமயத்திலும் புது உணர்ச்சிகள் அந்தப் பேதையின் உள்ளத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

வாலிபத்தின் உணர்ச்சிகளின் தன்மையை நினைத்து அவள் பெரிதும் வியந்தாள். 'எல்லாம் பழைமை தான். இருப்பினும் அவ்வப்பொழுது புதிதாகத் தோன்றும் இந்த உணர்வின் மர்மந்தான் என்ன! எத்தனையோ முறை இவருடன் பழகியிருக்கிறேனே. ஏன் இவரைக் கண்டதும் உடல் கூசுகிறது! மனம் துடிக்கிறது. வெட்கம் தடுக்கிறது!' என்று எண்ணிப் பார்த்துத் தடுமாறினாள் பூவழகி. வாலிபப் பருவத்தில் மட்டும் பழைமையெல்லாம் அந்தந்த நேரத்திற்குப் புத்தம் புதிதாகக் காட்டும் இயற்கையின் இந்திர ஜாலத்தை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள் பூவழகி. இந்தப் பெருமூச்சில் அவள் உடல் ஒருமுறை எழுந்து தாழ்ந்தது.

அந்தப் பெருமூச்சையும் அதன் விளைவாக எழுந்து தாழ்ந்த பின் அழகையும் கவனித்த இளஞ்செழியன், மெள்ளத் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு கட்டிலைச் சுற்றிச் சென்று அவளை அணுகி மிகவும் நெருங்கி நின்றான்.

அவன் காலடிகள் கட்டிலைச் சுற்ற முற்பட்ட அந்தக் கணமே முறைப்பிள்ளை தன்னை நோக்கி வருகிறான் என்பதை உணர்ந்த பூவழகி, சாளரத்தின் கதவொன்றை ஒரு கையால் பற்றிக்கொண்டாள். அவன் தன்னை நெருங்கிவிட்டதையும் பின்னால் வெகு அருகில் நிற்பதையும் அவள் கண்கள் காணாவிடினும் உணர்ச்சிகள் ,மூட்டிவிட்ட நெருப்பை விசிற அவன் மூச்சு அவள் கழுத்தைத் தடவியது. இரவில் திடீரென எழுந்ததால் தலையிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஓரிரு தனிச் சரங்களின் மலர்களின் நறுமணத்தை முகர்ந்த படைத் தலைவன் உணர்ச்சிகள் பெரும் கொந்தளிப்பை அடைந்ததால் அவன் மூச்சும் வெகு உஷ்ணமாகவே இருந்தது.

உள்ளே உணர்ச்சிகள் மூட்டிவிட்ட நெருப்புடன் புறத்தே காதலன் வீசிய மூச்சுக் காற்றின் உஷ்ணமும் சேர்ந்து கொள்ளவே பூவழகியின் உடல் முழுவதும் இன்ப ஜ்வாலை பெரும் புயலாக வீசியது.

அந்த ஜ்வாலையில் வெந்து கருகிவிடும் நிலையிலிருந்த அந்த மலர் உடலுக்கு ஆறுதலளிக்க இஷ்டப்பட்டதுபோல்

இளஞ்செழியன் இடது கரம் அவள் தோளை மெல்லப் பற்றியது. அந்த கரஸ்பரிசத்தின் இன்பப் பிரவாகம் உடலெங்கும் பாய்ந்தாலும் அந்தப் பழைய உணர்ச்சி ஜ்வாலையின் வேகம் மட்டும் அடங்காமலே இருந்தது பூவழகிக்கு. உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் அவள் மிதந்தாள். அந்த வெள்ளத்தில் உடன் வர, அடித்துச் செல்ல, அமிழ்ந்து இந்த வேகத்திலிருந்தே மறைந்துவிட, இளஞ்செழியனையும் அவள் உணர்ச்சிகள் இரைந்து அழைத்தன. அந்த அழைப்புக்கு அவன் இணங்கியது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. அதிகமாக நெருங்காவிட்டாலும் சங்கடத்தில் அசைந்த அவன் உடல் தன்மீது இருமுறை லேசாக உராய்ந்ததை அவள் உணர்ந்ததால் அசைந்தாள். ஏதோ விவரிக்க இயலாத அச்சம் அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டது. அச்சம் மடத்தைத் தேடி ஓடியும் இடம் கிடைக்காததால் திணறினாள் அவள். ஆசை துடித்தது; ஆனால் நாணம் தடுத்தது. பெண்மை உயர் குணங்களெல்லாம் அவளிடம் அந்த நிலையில் எழுந்து நின்றதால் ஒரே புருஷனிடம் லயிக்கும் கற்புடைய தமிழ்ப் பெண்டிரின் பொலிவு அவள் உடலெங்கும் கண்டது. அது அவள் முகத்தில் நன்றாகப் பிரகாசித்தது. கண்கள் சுடர் விட்டாலும் நாணத்தால் இமை தாழ்த்தின. இவற்றையெல்லாம் பார்க்க முடியவில்லை இளஞ்செழியனுக்கு. அவள் முகந்தான் சாளரத்தை நோக்கியிருந்ததே. இருப்பினும், உணர்ச்சிகள் அபரிமித வேகத்துடன் உடலில் சுழன்றதால் சுய பலத்தை இழந்த படைத் தலைவன் ஓர் ஊன்றுகோலாக அவளுடைய இன்னொரு தோளையும் கையால் பற்றியதன்றி, "பூவழகி" என்று மெள்ள அழைக்கவும் செய்தான்.

இன்னிசை போன்ற பெண் குரலல்ல அது. கரகரப்பான ஆண்மகன் குரல். தோளில் பிடித்த கை, மலர்க் கையல்ல. வாளைப் பிடித்துப் பிடித்துக் கடுமையாகிவிட்ட இரும்புக் கை. ஆனால் அந்தக் கரகரப்புக் குரல் எத்தனை இன்பமாயிருந்தது பூவழகிக்கு? இரும்புக்கை பிடித்த இடத்தில் தோள் வலிக்கத்தான் செய்தது. ஆனால், அந்த வலி காட்டியது

சொர்க்க மார்க்கம் போலிருந்தது அந்த வேளிர்குல மங்கைக்கு. அவள் இதயம் வெகுவேகமாக அடித்துக் கொண்டது. ஆசை துடித்தது. நாணம் தடுத்தது. அதை உதறித் திரும்பி அவனை நோக்கினாள் அவள். அவனை மட்டும் நோக்கியிருந்தால் முடிவு எப்படித் திரும்பியிருக்குமோ தெரியாது. ஆனால் வாயிற்படியில் யாராவது இருக்கப் போகிறார்கள் என்ற பயத்தால் அங்கும் நோக்கினாள்.

ஆசை பறந்தது. நாணம் வெற்றி கொண்டது. திகிலும் அவள் சித்தத்தில் சூழ்ந்தது. அப்படி அவளைத் திகிற்படுத்த வேளையில்லா வேளையில் திடும் பிரவேசமாக மாளிகையில் நுழைந்து வாயிற்படியில் பூதாகாரமாக நின்ற அந்த அரக்கன் யார்?

27. புத்தர் சிலை மர்மம்

உள்ளம் காதலின் கள் வெறிகொண்டதால் உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் ஆசை துடித்தது நிற்க, இன்பத்தை அள்ளி வீசிய இரு கருவிழிகளால் தன்னை நோக்கிய பூவழகி சட்டென வாயிற் பக்கமும் கண்களை ஓட விட்டதையும் அப்படி ஓடவிட்டதும் அவள் செந்தாமரை முகத்தில் காதல் பொழிவு மறைந்து, கோபச் சாயையும் திகிலும் கலந்து படர்ந்து விட்டதையும் கவனித்த இளஞ்செழியன், அவள் உணர்ச்சி மாற்றத்துக்குக் காரணத்தை அறிய விரும்பி, தன் கண்களையும் வாயிற்படி பக்கம் திருப்பினான். தங்கள் இருவரையும் உற்று நோக்கிய வண்ணம் வஞ்சிமாநகரின் அந்தப் பெரு மாளிகையின் உயர்ந்த வாயிற்படியின் உச்சியைத் தொடும் நல்ல உயரத்துடனும் வாயிற்படி அகலத்துக்குச் சற்று அதிகமாகவே உடல் அகலமிருந்ததால் உடலை ஒரு பக்கம் ஒருக்களித்து நின்றிருந்த ராக்ஷஸ சொரூபத்தைக் கண்டதும் இளஞ்செழியன் முகத்தில் கோபத்துக்குப் பதில் ஆச்சர்ய சாயை துளிர்விட்டதன்றி, முதலில் கோபத்துடன் திரும்பிய கண்களிலும் எல்லையற்ற அடக்கமும் பணிவும் பரவலாயிற்று

எதிர் பாராத விதமாக அந்த மனிதனைத் திடீரென சந்தித்து விட்டதால் ஏதும் பேச வழியில்லாமல் நின்ற சோழர்படை உபதலைவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்த ராக்ஷஸ சொரூபம், வாயிற்படியைவிட்டு நீங்கி மிகுந்த சொந்தத்துடன் உள்ளேயும் காலடி எடுத்து வைத்தது.

முன்னறிவுப்புச் சிறிதுமில்லாமல் அத்தனை துணிவுடன் தன் பள்ளியறையில் நுழைந்த அந்த மனிதனைப் பார்த்ததால் கண்களில் கோபமும், தங்கள் ஏகாந்தத்தைக் கெடுத்த அந்த மனிதனைப் பார்த்ததும் படைத்தலைவன் ஏதும் பேசாமல் அடங்கி ஒடுங்கி நிற்கிறானே என்ற எண்ணத்தால் சிந்தையில் வெறுப்பும் ஒருங்கேயடைந்த பூவழகி, படைத் தலைவனைத் தன் கையால் ஒதுக்கிக் கொண்டு ஒரு அடி முன்னெடுத்து வைத்து, "யார் நீ? இங்கு வர உனக்கு யார் அனுமதியளித்தது?" என்று கனல் கக்கும் சொற்களைக் கொட்டினாள்.

பதிலுக்கு அந்த மனிதன் புன்முறுவலே செய்ததால் வியப்புடன் அவனை நோக்கினாள் பூவழகி. நல்ல பருத்த உடலானாலும் சதை நன்றாகக் கெட்டிப்பட்டு உயரமும் அதிகமாயிருந்ததால் அந்த மனிதனுடைய சரீரம் விகாரமாயில்லாமல் கம்பீரமாகவே இருந்தது. அவன் பெருத்த இடையைச் சுற்றிப் பட்டையாகச் சென்ற கச்சையிலிருந்து தொங்கிய வாளின் நீளமும் அகலமும் சாதாரணப் போர் வாள்களைவிட அதிகமாவே யிருந்ததைக் கவனித்த பூவழகி, இத்தனை பெரிய வாளைச் சுழற்றக்கூடியவன் உண்மையில் பெரிய வீரனாகத்தானிருக்க வேண்டும்' என்று தீர்மானத்துக்கு வந்தாள். வாள் பெரியதாயிருந்தாலும் அதில் வேலைப்பாடுகள் இல்லாதிருந்ததைக் கவனித்த வேளிர்குலப் பாவை அந்த மனிதன் யாராயிருந்தாலும் அவன் படாடோபத்தில் பிரியமில்லாதவன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். அந்த மனிதனின் எளிய வாழ்க்கைக்குச் சரிகையோ, பூ வேலைப்பாடோ சிறிதுமில்லாத அவன் மேலங்கியும், ஆபரணம் ஏதுமில்லாத கழுத்தும் சான்றாக நின்றன.

இத்தனைக்கும் அவன் விசாலமான கண்களில் தெரிந்த கம்பீரமும் கருணையும் பெரிய உதடுகளில் விளையாடிய குறுநகையும், அதனால் சற்றே புடைத்து நின்ற கன்னக் கதுப்புகளும், அவன் பெருங்குடியில் பிறந்தவனென்பதைச் சந்தேகமற நிரூபித்தன. அவ்வளவு கம்பீரமான முகத்துக்கு அதிகக் கம்பீரத்தையும் ஓரளவு பயங்கரத்தையும்கூட அளித்தது அவன் பெருமீசை மட்டுமல்ல, சுருட்டை சுருட்டையாக இரும்புக் கம்பிகளைப் போல் வளைந்து வளைந்து தொங்கிய அவன் தலைமயிர்களும்தான். அந்தத் தலைமயிரின் விசித்திரத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்ட பூவழகி, 'இப்படியும் சிகையிருக்க முடியுமா?' என்று பிரமித்தாள். அவன் தலைக்கேசங்கள் முழுக் கறுப்பாயில்லாமல் ஓரளவு பழுப்பாகவே யிருந்தபடியால் பூமியிலிருந்து தோண்டி யெடுக்கப்பட்ட இரும்பின் மூலக்கனியைப் போலக் காட்சியளித்ததன்றி, அவை சுருண்டிருந்த முறை ஏதோ பல இரும்பு வளையங்களின் தொகுப்புப் போலத் தெரிந்ததல்லாமல், சில இடங்களில் மயிர், குச்சிகுச்சியாக ஆணிகளைப் போலவும் எழுந்து நின்றது.

விநோதமான அந்தத் தலைமுடியைக் கவனிக்கக் கவனிக்க பூவழகிக்கு வியப்பாயிருந்தாலும், படைத் தலைவன் உணர்ச்சிகள் மட்டும் வேறு மார்க்கத்தில் திரும்பி அவன் உள்ளத்தே ஏதேதோ எண்ணங்களைச் சுழலவிட்டன. வாயிற்படியில் நின்ற அந்த மனிதனை அந்த இடத்தில் சந்திக்கப் போவதாகக் கனவில்கூட நினைக்காததாலும் அப்படி அவனைச் சந்தித்துவிட்டதன் விளைவாக அவனுக்குத் தான் சொல்லக்கூடிய சமாதானங்கள் பல இருந்தாலும், பேச்சை எப்படித் துவங்குவதென்றே புரியாமல் திணறிய படைத்தலைவனைப் பூவழகியின் இரண்டாவது கேள்வி சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. "நான் கேட்பது உன் காதில் விழவில்லையா? உனக்கு யார் அனுமதி கொடுத்தது இங்கு வர?" என்று கடும் கோபத்துடன் கேட்டாள் பூவழகி.

கேள்வி மிக உஷ்ணமாகவே கிளம்பினாலும் அந்த மனிதன் பதில் மட்டும் மிக சாந்தமாகவே வெளிவந்தது.

"பெண்களின் அறையில் நுழைய சந்திர வெளிச்சம் அனுமதி கேட்பதில்லை. தென்றலோ சூறாவளியோ அனுமதி கேட்பதில்லை. சாளரம் திறந்திருந்தால், தானே உள்ளே நுழைகின்றன" என்றான் அந்த மனிதன்.

அந்த மனிதன் சொன்ன பதில் வேடிக்கையாயிருந்தது பூவழகிக்கு. இரும்புக் கம்பிகளைப் போன்ற பயங்கரமான அவன் தலைமயிரை நோக்கிய பூவழகி, "தென்றல் மிக நன்றாயிருக்கிறது" என்று இகழ்ச்சியுடன் கூறியதன்றி, "ஏன் உள்ளே நுழைந்தாய் என்று கேட்டால் கவிபாடுகிறாயே, உனக்கென்ன பைத்தியமா?" என்று கேள்வியொன்றையும் வீசினாள்.

பதிலுக்கு அரக்கன் போன்ற அந்த மனிதன் லேசாக நகைத்துவிட்டுக் கூறினான்: "பெண்ணே! கவிக்கும் பைத்தியத்துக்கும் அதிக வேற்றுமை இல்லையென்பது உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும். ஆனால் கவிகள் கண்ட இடங்களில் நுழைவதில்லை."

"கண்ட இடமென்று நினைத்திருந்தால் இங்கு நானும் நுழைந்திருக்க மாட்டேன்."

"சொந்தமென்று நினைத்து நுழைந்தாயோ?" வெட்டும் கத்திபோல் எழுந்தது பூவழகியின் அடுத்த கேள்வி.

"ஆம்!"

"நீ பைத்தியமல்ல."

"பின்?"

"திமிர் பிடித்தவன்"

"யார் சொன்னது?"

"உன் முகம் சொல்லுகிறது."

"அப்படியா!"

"அது மட்டுமல்ல."

"வேறு எது சொல்கிறது?"

"உன் இரும்புத் தலை."

இதைக் கேட்டதும் பூவழகியை அடக்க முன் வந்த இளஞ்செழியனைத் தடுத்த அந்த மனிதன் சற்றுப் பெரிதாகவே கலகலவென நகைத்துவிட்டான்.

தங்கள் இருவரின் உரையாடலையும் கேட்டுக் கொண்டு திடீரென்று உள்ளே நுழைந்ததல்லாமல், இறுமாப்புடன் பேசிய அந்த இரும்புத் தலையனை அடக்க முன்வராமல் இடித்த புளிபோலிருந்ததல்லாமல் தன்னையே அடக்க முன்வந்த படைத்தலைவன்மீது சீற்றம் ததும்பிய விழிகளை நாட்டிய பூவழகி, "யார் இவன்? எதற்காக நகைக்கிறான்?" என்று வினவினாள்.

"பூவழகி! இவர்..." என்று ஏதோ பதில் சொல்லத் துவங்கிய இளஞ்செழியன் வார்த்தைகளை இடையிலேயே வெட்டிய அந்த மனிதன், "படைத்தலைவரே! நீர் எதற்காகச் சிரமப்பட வேண்டும்? பூவழகியே நான் யாரென்று சொல்லி விட்டாளே" என்றான்.

"நான் எங்கு சொன்னேன்?" என்று சீறினாள் பூவழகி.

"இரும்புத் தலையன் என்று என்னை நீ அழைக்க வில்லையா?" என்று கேட்டான் அந்த மனிதன்.

"அழைத்தேன்."

"அதுதான் என் பெயர்."

"உண்மையாகவா?"

"ஆம். சிறிது மாற்றமுண்டு. இரும்பிடர்த்தலையன் என்றுதான் என்னை அழைக்கிறார்கள். தலைமயிரைப் பார்த்து வைத்த காரணப் பெயர்தான். இருந்தாலும் தாய் வைத்த பெயர். அதைத் துறக்க நான் இஷ்டப்படவில்லை."

மெள்ள மெள்ள நிதானமாகவே ஏதோ ஒரு சாதாரண விஷயத்தைச் சொல்லுவதுபோல் அந்தச் சொல்லை அந்த மனிதன் சொன்னாலும், அதைக் கேட்டதும் பூவழகியின் கண்களிலிருந்த கோபம், வெறுப்பு, இகழ்ச்சி அத்தனையும் மறைந்தன. திடீரெனக் கீழே குனிந்து அவன் முன்பாக மண்டியிட்டு வணங்க முழங்காலைத் தாழ்த்தினாள்.

இரண்டு எட்டில் அவளுக்கும் தனக்கும் இடையிலிருந்த தூரத்தைக் கடந்த அந்த மனிதன் அவளுடைய இரு கைகளையும் பிடித்துக் குழந்தையைத் தூக்குவது போல் தூக்கி அவளை நிறுத்திவிட்டு, "வேண்டாம் பூவழகி! வேண்டாம். மாரப்பவேளின் மகள் ஒருவனுக்கு மண்டியிட்டாள் என்ற பெயர் வேண்டாம்" என்றார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

அவர் கூறிய வார்த்தைகளால் மிதமிஞ்சிய பெருமையும் தமிழ்நாட்டின் மிகச் சிறந்த கவிஞரும் ராஜதந்திரியுமான இரும்பிடர்த்தலையாரைச் சந்தித்து விட்டதல்லாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டோமோ என்ற காரணத்தால் ஓரளவு அச்சமும் பூவழகியின் உள்ளத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டன. வஞ்சிமாநகருக்கு இரும்பிடர்த்தலையார் ஏன் வந்தார், எப்பொழுது வந்தார் என்பதை அறியாததால் திகைத்த பூவழகி, "தங்கள் இன்னாரென்று அறியாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டேன்" என்று பணிவு நிரம்பிய குரலில் கூறினாள்.

"குழந்தைகள் பேசுவதில் தகப்பனுக்கு என்ன கோபமிருக்க முடியும் பூவழகி? மழலை இன்பத்தையே அளிக்கிறது. குழந்தைகள் காலால் உதைப்பதும் கையால் அடிப்பதும் இன்பம்" என்று சொன்ன இரும்பிடர்த் தலையாரை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கிய பூவழகி, அவர் பிடியிலிருந்து மெள்ளத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

அவருடைய அரக்கத் தோற்றத்தை அகற்றவே ஏற்பட்டதுபோல கடை இதழில் சதா தவழ்ந்த புன்சிரிப்பு நன்றாக மலர்ந்தது. இந்தச் சிரிப்பில் அவருடைய விசாலமான முகம் எத்தனை ராஜகளையைப் பெற்றது என்பதை அப்பொழுதுதான் கவனித்தாள் பூவழகி. அவருடைய கவிதைக் கண்கள் ஏதோ கனவைக் காண்பதுபோலத் தூரப் பார்வையைக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றில் வெகு ஜாக்கிரதையும் கலந்திருந்ததைப் பூவழகி கவனித்தாள்.

திருமாவளவன் மாமனும், கவியும் ராஜதந்திரியுமான இரும்பிடர்த்தலையார் உறையூரைவிட்டு, கருவூருக்கு ஏன் வந்தார், எப்பொழுது வந்தார் என்று பூவழகியின் இதயத்தில்

ஒடிய கேள்விகளுக்கு அவரே பதில் சொன்னார். "மகனே, சோழ நாட்டில் சதிமேகங்கள் கூடி வருகின்றன. அந்த மேகங்களை வீசி சோழ நாட்டின் தெளிவான அரசியல் வானத்தைக் கருப்பாக்க முயலும் சூறாவளிகள் சோழ மண்டலத்தின் தெற்கிலிருந்தும் மேற்கிலிருந்தும் புறப்பட்டிருக்கின்றன. உறையூர்விவகாரத்தைச் சமாளிக்கு முன்பாக இந்த இருபகுதிகளில் உள்ள நிலையைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. அதற்காகவே கருவூர் வந்தேன். வந்த வேலையில் பாதியை நீ முடித்துவிட்டாய்! பாதியைக் கரிகாலனே முடித்துவிட்டான். என் வேலை இனி சுலபமாகி விட்டது."

"கரிகாலனா! அந்தப் பெயர் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டாள் பூவழகி.

"நான்தான் சொன்னேன்" என்று கூறிக்கொண்டே வாயிற்படியைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்தார் சமண அடிகள்.

பூவழகியின் கண்கள் மட்டுமின்றி இளஞ்செழியன் விழிகளும் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. அந்த வியப்புக்கு விடை காணப் படைத்தலைவன் கேட்டான், "எங்கே நீங்கள் இவரைச் சந்தித்தீர்கள்?" என்று.

"இளவரசர் வாயிலில் புரவி ஏறிச் சென்றாரல்லவா?" என்று கேட்டார் சமண அடிகள்.

"ஆம்."

"அப்பொழுது நானும் வாயிலில்தானே இருந்தேன்"

"இருந்தீர்கள்."

"இளவரசர் சென்றதும் நீங்களெல்லாம் உள்ளே வந்து விட்டீர்கள்."

"ஆமாம்."

"நானும் வரத்தான் திரும்பினேன்."

"உம்."

"மரங்களின் இருளிலிருந்து யாரோ என்னைக் கூப்பிட்டார்கள். நான் போனேன். அங்கு பார்த்தால் இரும்பிடர்த் தலையார் இருந்தார்."

மதி விஷயங்களைப் புரிந்துகொள்வது அவ்வளவு கஷ்டமில்லாததால் இளஞ்செழியன் இரும்பிடர்த்தலையாரை நோக்கிக் கேட்டான்: "இளவரசர் இங்குதான் வந்திருப்பாரென்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"உட்காருங்கள் சொல்கிறேன். பூவழகி! நீயும் உட்கார்" என்று இருவரையும் பஞ்சணையில் உட்காரச் சொல்லிய இரும்பிடர்த்தலையார், தாம் மட்டும் உட்காராமல் அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டே கரிகாலன் வரலாற்றைக் கூறலானார்.

"கரிகாலன் இங்கு வந்திருப்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும் என்று கேட்கிறீர்கள் படைத்தலைவரே. கரிகாலனைக் கண்ணிமை காப்பதுபோல் காக்க உறுதி கொண்டிருக்கும் என்னைத் தவிர வேறு யார் இவன் நடமாட்டங்களைக் கவனிக்க முடியும்! அப்படி இரவும் பகலும் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்காவிட்டால் மன்னர் இளஞ்சேட்சென்னி சென்ற இடத்திற்கு இவனும் சென்றிருப்பான். சோழமண்டலத்தில் சூரிய வம்சமும் அடியோடு அற்றுப் போயிருக்கும். இளஞ்செட்சென்னியின் மாளிகை இன்னும் என் கண் முன்பாக நிற்கிறது! எத்தனை பெரிய மாளிகை திடீரெனத் தீபக்குன்றாகத் தெரிந்தது. எத்தனை மரங்கள் வெடித்தன! மரங்களா வெடித்தன? இல்லை இல்லை? உறையூர் மக்களின் மனங்கள் வெடித்தன. உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னியின் அழகிய ரதங்கள் இனி உறையூர் சாலைகளில் உருண்டோடாவே என்று உறையூர் மக்களின் இதயங்கள் வெடித்தன. அன்று கொளுத்தியது உறையூர் பெருமாளிகையையல்ல; அரசன் மாண்டு அராஜகம் ஏற்பட்டால் மாற்றார் அரசை ஏற்றுவிடுவாரே என்று ஏங்கிய எண்ணற்ற மக்களின் உள்ளங்கள் கொளுத்தின. திடீரென்று நள்ளிரவில் ஏற்பட்ட அந்தச் சதியால் உறையூர் அன்னையின் முகமே சிவந்து விட்டதுபோல் தீ ஜ்வாலை வெகு தூரத்துக்குச் செக்கச்செவேலெனத் தெரிந்தது. நெருப்பை அணைத்தார்கள் மக்கள்.

சதியை அணைக்க முடியவில்லை. தீயில் தீய்ந்து கருவிட்ட பல சடலங்கள்தாம் மாளிகையில் கிடைத்தன. எது அரசர் சடலம், எது வேலையாள் சடலம் என்று நிர்ணயிக்க முடியாமல் ஆபரணங்களையும் கத்திகளையும் வேல்களையும் கூடக் கருக்கிவிட்டது அந்தப் பாழும் தீ. அந்த மாளிகைக்கு நானே சென்றேன். சடலங்களை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டினேன். எது என் தங்கை, எது என் தங்கை புருஷன்? ஏதும் தெரியாமல் திணறினேன். பிணங்களைப் புரட்டிய கைகள் நடுங்கின. அரச மரியாதையுடன் புதைக்கக்கூடச் சடலங்கள் கிடைக்கவில்லை..." என்று சொல்லிய இரும்பிடர்த்தலையார் உணர்ச்சி மிகுதியால் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினார்.

பூவழகி துக்க வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தாள். "கோரம் கோரம்" என்று அவள் உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

இரும்பிடர்த்தலையார் நீர் ததும்பிய கண்களுடன் அவளைப் பார்த்துவிட்டு மேலும் சொன்னார்: "கேட்பதற்கே கோரமாயிருக்கும் இந்தச் சதியின் விளைவை நேரில் பார்த்த எனக்கு எப்படியிருக்கும் பூவழகி? இளஞ்சேட்சென்னிக்கு என் தங்கையை மணமுடித்துக் கொடுத்த அதே கைகளால் அவர்கள் இருவர் பிணங்களையும் தேடியும் கிடைக்காத என் உள்ளம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? அந்த உள்ளத் கொதிப்பில் சதிகாரர்களைப் பழி வாங்க நெருப்பணைந்த அந்த மாளிகைச் சாம்பலையே கையில் எடுத்துச் சத்தியம் செய்தேன். உடனே படைகளைத் திரட்டிப் பாதகன் இருங்கோவேளைக் கொன்றும் இருப்பேன். கொல்லவும் முயன்றேன். ஆனால், இரு வல்லரசுகள் அவனுக்குத் துணை நின்றன. தீ வைத்துத் தாயாதி இளஞ்சேட்சென்னியைக் கொன்ற இருங்கோவேள் அதை விபத்து என்று பறை சாற்றினான். எந்தக் குற்றமும் புரியாத இரண்டு அப்பாவிகளைத் தீ வைத்ததாக நீதி மன்றத்தில் நிறுத்தித் தண்டிக்கவும் செய்தான். சேரநாட்டு, பாண்டிய நாட்டுத் தூதர்கள் அதற்கு ஒத்துப் பாடினர். நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டேன். நல்லவேளை! அரசர் மாளிகை எரிந்த இரவு கரிகாலன் என்

மாளிகையில் உறங்கினான். அவனைத் தப்புவிக்கும் எண்ணத்துடன் என் மாளிகைக்கு ஓடினேன். அங்கு என் மனைவி வெட்டப்பட்டுக் கிடந்தாள். கரிகாலன் மறைந்துவிட்டான். புலன் விசாரித்து சேரர் வஞ்சியில் கரிகாலன் சிறைப்பட்டிருப்பதை அறிந்து இங்கு வந்தேன். ஆன்பொருனை நதிக்கரை மாளிகையில் கரிகாலன் சிறையிருப்பதை அறிந்து சில காவலருக்குப் பணம் கொடுத்து என் பக்கத்தில் சேர்த்தேன். இரவு நேரங்களில் கரிகாலனும் நானும் விளக்குகளை ஆட்டி ஜாடை மூலம் கருத்துக்களை அறிவித்துக் கொண்டோம். அதற்குச் சமணத் துறவி பெரிதும் உதவியாயிருந்தார்..."

"சமண அடிகள் அதைத்தான் சாளரத்தின் மூலம் காட்டினாரோ?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"ஆமாம்" என்றார் அடிகள் மெதுவாக.

இளஞ்செழியனின் கேள்வியையோ அடிகளின் பதிலையோ கவனிக்காமல் இரும்பிடர்த்தலையார் மேலும் சொன்னார்: "இந்த ஒரு அவகாசம் கிடைத்திருந்தால் திருமாவளவன் கால் கருகியிருக்காது; அவன் பெயரும் மாறியிருக்காது. ஆனால், நான் கருவூருக்கு வந்திருப்பதை இருங்கோவேள் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டான். என்னைப் பிடிக்க ஏதேதோ முயற்சிகள் செய்தான். பிரும்மானந்தர் முன்னெச்சரிக்கை செய்ததால் தப்பினேன். இல்லாவிடில் நீரும் நானும், இருவருமே அவனிடம் சிக்கியிருப்போம் படைத் தலைவரே!"

இரும்பிடத்தலையார் உருக்கமாக உரைத்த அந்த சோகக் கதையால் இதயம் நெகிழ்ந்துவிட்ட இளஞ்செழியன் அவர் முடிவாக உரைத்த வார்த்தைகளால் விழிப்படைந்து, "ஆம் ஆம், நான் தப்பியது தெய்வாதீனம்" என்றான்.

"நான் தப்பினதும் தெய்வாதீனந்தான். பிரும்மானந்தர் பூம்புகாரிலிருந்து அவ்வப்போது அளித்த தகவலால் தான் தப்பினேன் படைத்தலைவரே. இருங்கோவேளின் சதி நோக்கம் முன்பே பிரும்மானந்தருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. உறையூருக்கே செய்தியனுப்பினார்; உறையூரிலிருந்து நான்

இங்கு வருவதை எப்படியோ அறிந்து இங்கும் சமண அடிகளை எச்சரித்திருக்கிறார். இத்தனையையும் சமாளித்து விவரம் அறிந்திருக்கிறான் இருங்கோவேள். மீண்டும் ஒரு தி விபத்தைச் சிருஷ்டித்து இளவரசரையும் ஒழித்துவிட முயன்றான். அந்தக்கொலை முயற்சியிலிருந்து கரிகாலன் எப்படித் தப்பினான் என்பது எனக்கே புரியவில்லை" என்றார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

"உங்களையிருந்த காவலரை வெட்டிப் போட்டு வெளி வந்தார் இளவரசர்" என்று விளக்கினான் இளஞ்செழியன்.

"வெளியே காவலர் இருந்திருப்பார்களே?"

"இருந்தார்கள். ஆனால், அவர்களை எதிர்த்து நின்றார் இளவரசர்."

"தன்னந்தனியாகவா?"

"இல்லை" என்றார், படைத்தலைவனுக்கும் இரும்பிடர்த்தலையாருக்கும் இடையே புகுந்த சமணத்துறவி. "சமயத்தில் படைத்தலைவரும் சண்டையில் கலந்து கொண்டார். இரத்தப்பெருக்கால் மூர்ச்சையடைந்த இளவரசரை இங்கு தூக்கி வந்ததும் இவர்தான்!"

நன்றி ததும்பிய கண்களைப் படைத்தலைவன் மீதும் பூவழகியின் மீதும் நாட்டிய இரும்பிடர்த்தலையார், "நீங்கள் இன்று காப்பாற்றியது இளவரசரை மட்டுமல்ல, சோழ மண்டலத்தையே காப்பாற்றியிருக்கிறீர்கள்" என்று கூறிவிட்டு, "இந்தப் பஞ்சணையில்தானே படுத்திருந்தார் இளவரசர்?" என்று கேட்டார்.

அதுவரை மனம் நெகிழ்ந்து பரிதாபத்தாலும், உறையூரின் கோர சம்பவத்தின் விவரத்தைக் கேட்டதால் பயத்தாலும், மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்த பூவழகி, "ஆம்" என்று மெள்ளப் பதில் சொன்னாள். "இந்த ஏழையின் பஞ்சணையில் தான் மன்னர் படுத்திருந்தார்" என்றும் கூறினாள்.

இரும்பிடர்த்தலையார் ஆமோதிப்பதற்கு அறிகுறியாகத் தமது பெரும் தலையை அசைத்து, "ஆம், இனி மன்னர் என்று அழைப்பதே பொருந்தும்" என்று கூறிவிட்டு, "பூவழகி!

இனிமேல் ஏழையின் பஞ்சணை என்று சொல்லாதே. சோழமண்டலாதிபதி படுத்த படுக்கை இது" என்று சொல்லி, திருமாவளவனையே தடவிக் கொடுப்பதுபோல் அந்தப் படுக்கையைத் தடவினார்.

அவர் ஆசையுடன் படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்ததைக் கண்ட பூவழகியின் கண்களில் நீர் திரண்டது. 'மேலுக்கு ராக்ஷஸன் போல் காட்சியளிக்கும் இந்த மனிதனிடம் எத்தனை அன்பு இருக்கிறது' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

இளஞ்செழியனுக்கு மட்டும் திடீரெனச் சந்தேக முண்டாகவே கேட்டான், "பிடர்த்தலையாரே! மன்னர் சென்றதை எதற்காக மர நிழலில் இருந்து பார்த்தீர்? ஏன் அவரை அழைத்து நிறுத்தவில்லை" என்று.

"நிலவு மங்கியிருக்கிறது. அடையாளம் சரியாகப் புரியவில்லை. மன்னர் போக வேண்டிய இடம் இவருக்குத் தெரியும்" என்றார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

"எந்த இடத்துக்குப் போவார்?" என்று வினவினான் இளஞ்செழியன்.

'சமண மடத்துக்குத்தான்" என்று பதில் சொன்னார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

"ஐயோ, அங்கா!"

"ஏன்?"

"அங்கு இருங்கோவேளின் வீரர்கள் இருப்பார்களே!"

"இருந்தால் பாதகமில்லை."

"பாதகமில்லையா?"

"ஆம்."

"ஏன்?"

"புத்தர் சிலையும் இருக்கிறது."

"புத்தர் சிலை என்ன செய்ய முடியும்?"

இதைக் கேட்ட இரும்பிடர்த்தலையார் மட்டுமின்றிச் சமண அடிகளும் உரக்க நகைக்கவே வெகுண்ட இளஞ்

செழியன், "நீங்கள் சிரிக்கும் காரணம் எனக்குப் புரியவில்லை" என்றான், குரலிலும் கோபம் தொனிக்க.

"இப்படி வாரும்" என்று அருகே இளஞ்செழியனை அழைத்த இரும்பிடர்த்தலையார், அவன் காதோடு காதாக ஏதோ சொன்னார். இரும்பிடர்த்தலையார் விவரித்த மர்மத்தைக் கேட்டு எல்லையில்லாத பிரமிப்பால் இளஞ்செழியன் கண்கள் அகன்றன. "இதென்ன புதுமையாய் இருக்கிறதே. தமிழர் பொறி இயல் நூலோ, சமய பாடங்களோ விளக்க முடியாத பெரும் புதிராகவல்லவா இருக்கிறது!" என்று குரலிலும் பிரமிப்பு தட்டக் கேட்டான்.

"நமது சமயத்துக்கும் பொறி இயலுக்கும் புறம்பானது தான் புத்தர் சிலை. ஆனால் யவனர் சூழ்ச்சிக்கும் திறனுக்கும் புறம்பானதல்ல" என்றார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

இளஞ்செழியன் நனவுலகத்திலிருந்து கனவுலகத்துக்குச் சென்றான். புகாரையும் யவனரையும் நினைத்த அவன் சித்தத்திலே வஞ்சி மாநகர் சமண மடத்துப் புத்தர் சிலை மீண்டும் மீண்டும் வலம் வந்தது. போதிஸத்வரின் அருள் விழிகள் அவனை நோக்கி நகைப்பது போலும் தோன்றியது. "கூடாது! கூடாது! அருளே வடிவமான புத்தர்பிரான் சிலையில் இத்தனை பயங்கர மர்மத்தை இணைப்பது பொருந்தாது. அதர்மம், அக்கிரமம். இதற்கு நாம் இடமளிக்கக் கூடாது இரும்பிடர்த்தலையாரே!" என்று இரைந்து கூவினான் படைத்தலைவன்.

28. ராணி சிரித்தாள்!

"சுடப்பட் டுயிருய்ந்த சோழன் மகனும்
பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்று—கடைக்கால்
செயிரறு செங்கோல் செவிஇயினா னில்லை
யுயிருடையா ரெய்தா வினை"
—பழமொழி

தீயினால் சுடப்பட்டாலும் கால் மட்டும் கருகிய சோழன் மகன் பிடர்த்தலைப்பேரான் உதவி பெற்று

அரசுரிமை எய்தினான் என்று சங்கப்பாட்டுகள் மட்டுமன்றிப் பழமொழியும் புகழ் பாடும் இரும்பிடர்த்தலையாரின் இரும்பு நெஞ்சையும் கூரிய அறிவையும், திடசாத்திரத்தையும் கண்டு வியந்த இளஞ்செழியன் சமணமடத்துப் புத்தர் சிலையைப் பற்றி அவர் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டதும் திகைப்பட்டு, இப்படியும் ஒரு அநீதி தமிழ்நாட்டில் நடக்க முடியுமா?" என்று பிரமித்தான். புத்தர் சிலையைப் பற்றிய அந்தப் பெரிய மர்மம் கரிகாற்பெருவளவத்தானுக்குப் போதிய காப்பை அளிக்குமென்றாலும், அந்தச் சிலையை மன்னன் எப்படி அணுக முடியும் என்று நினைத்துப் பார்த்து ஓரளவு சஞ்சலமும் அடைந்தானாகையால், "பிடர்த்தலையாரே! மன்னர் சமண மடத்துக்குள் சென்ற பிறகு புத்தர் சிலைப் பாதுகாப்பு அவருக்கு ஏற்படலாம். ஆனால் அந்த மடத்துக்குள் நுழைவது எப்படி? சுற்றிலும் இருங்கோவேளின் வீரர்கள் காவல் புரிகிறார்களே!" என்று வினவினான்.

அப்பொழுதுதான் சமண மடத்தைப் பற்றியும் அங்கு நாம் செய்து வந்துள்ள சேஷ்டையைப் பற்றியும் நினைத்துக் கொண்ட சமணத் துறவியும், "ஆமாம்; மறந்தே போய் விட்டேன். மடத்தைப் பற்றிய காவல் பலமாயிருப்பது மட்டுமல்ல, வேறொரு விசேஷமும் நடந்திருக்கிறது" என்றார் இரும்பிடர்த்தலையாரை நோக்கி.

"என்ன அது?" என்று இரும்பிடர்த்தலையார் வினவினார்.

"நானும் படைத்தலைவரும் ஆன்பொருநை நதிக்கரை மாளிகைக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தோம்."

"சரி."

"மாளிகையைச் சுற்றிக் காவலிருந்தது."

"அதிலிருந்து தப்பினீர்கள். அவ்வளவுதானே?"

"அத்தனை சுலபமாகச் சொல்லிவிடாதீர்கள். தப்புவது எளிதாயில்லாததால், காவலர் தலைவனை நமது படைத் தலைவர் அறைக்கு அழைத்து வந்தேன். வந்ததும் அவன் ஸ்மரணை இழக்க நேர்ந்தது. அந்த நிலையில் இருப்பவனை

எழுப்புவது சரியல்லவென்று அவன் நீண்ட நேரம் எழுந்திருக்காமல் இருப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தோம். பிறகே அவன் உடையில் படைத்தலைவர் வெளியேறினார்..."

படைத்தலைவரும் தாமும் தப்பிய இந்தக் கதையைச் சொன்ன சமணத்துறவி, இரும்பிடர்த்தலையாரின் உணர்ச்சிகள் எந்தத் திசையில் ஓடுகின்றன என்பதை அறிய அவர் முகத்தை நோக்கினார். இரும்பிடர்த்தலையாரின் பெருமுகத்தில் ஆழ்ந்த யோசனையின் விளைவாகச் சுருக்கங்கள் சில தெரிந்தன. சமண மடத்தின் நிலையை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட இரும்பிடர்த்தலையாரின் உள்ளத்தில் கரிகாலன் நிலையைப் பற்றிய கவலையும் தோன்றவே அந்தக் கவலைக்குறி முகத்திலும் நன்றாகப் படர்ந்தது. "அப்படியானால் கரிகாலனை ஏன் மடத்துக்குப் போகவிட்டீர்? காவலர் தலைவனை நீங்கள் கட்டிப்போட்டு ஓடியதை இருங்கோவேள் இத்தனை நேரம் அறிந்திருப்பான். அறிந்திருந்தால் எச்சரிக்கையும் அடைந்திருப்பானே!" என்று துறவியைப் பார்த்து உள்ளத்தில் உதயமாகி முகத்திலே சுடர்விட்ட கவலை, குரலும் தொனிக்க வினவினார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

இரும்பிடர்த்தலையாரின் கவலை பாய்ந்த மொழிகளைக் கேட்ட சமணத்துறவிக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியாததால் ஒரு நிமிஷம் திணறினாலும் மறுநிமிஷம் பதில் சொன்னார்: "நான் என்ன செய்வேன் பிடர்த்தலையாரே! மன்னரை இங்கு வைத்திருப்பதும் சாத்தியமில்லை. இங்கும் இருங்கோவேளின் வீரர்களே காவலில் இருக்கிறார்கள். பூவழகியின் சாமர்த்தியத்தால்தான், காயமடைந்தவர் சோழநாட்டின் மன்னர், இருங்கோவேளின் பரம எதிரி என்ற உண்மை மறைக்கப்பட்டது. எரிந்த மாளிகையிலிருந்த மன்னரைத் தேடி வந்தவர்கள் மீண்டும் வந்தால் என்ன செய்வது என்ற கிலியில் அவரை இங்கிருந்து அனுப்பினால் போதும் என்று எண்ணினோம். மன்னரும் போக அவசரப்பட்டார். அவர் மறைந்திருக்கவும் தப்பவும் யவனர்கள்

நிர்மாணித்த சமண மடத்தைத் தவிர வேறு சரியான இடமெதுவும் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை..." என்று சமாதானம் சொன்னார் துறவி.

அவருடைய சமாதானத்தை எண்ணி ஏதோ யோசனையில் இரும்பிடர்த்தலையார் ஆழ்ந்தாரேயொழிய, அவர்சொன்ன தகவலின் இறுதிப்பகுதி பூவழகிக்கும் இளஞ்செழியனுக்கும் பேராச்சரியத்தை அளிக்கவே இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஒரு விநாடி பார்த்துக் கொண்டனர். இருவர் மனத்திலும் எழுந்த சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள இளஞ்செழியன் வெளிப்படையாகவே கேட்டான், "என்ன விசித்திரமாக இருக்கிறதே! சமண மடத்தை யவனர்கள் கட்டுவதாவது?" என்று.

"என்ன! வஞ்சிமாநகர் சமண மடத்தைப் பற்றிய நீர் கேள்விப்பட்டதில்லையா?" என்று வியப்புடன் வினவினார் சமணத்துறவி.

"இல்லை. கேள்விப்பட்டதில்லை" என்று விடையிறுத்தான் படைத்தலைவன் சமணத்துறவியின் குரலில் தெளிவாகத் தெரிந்த வியப்புக்குக் காரணம் புரியாமல்.

"இந்த மடம் முதலில் ஜெயினர்களைச் சேர்ந்திருந்தது படைத்தலைவரே..." என்று துறவியார் ஏதோ பெரிய விஷயத்தை விளக்குபவர்போல் ஆரம்பித்தார்.

"முதலில் ஜெயின மடமா இது?"

"ஆம், படைத்தலைவரே! ஜெயின மடத்தில் புத்த பகவான் சிலை எப்படி வந்தது என்று உமக்கு வியப்பாக இருக்கும்."

"சந்தேகமென்ன! ஜெயினர் வணங்கும் புனிதர் வேறு, புத்த பகவான் வேறு! மாறுபட்ட சமயமொன்றின் மடத்தில் புத்தர் சிலை இருப்பது ஆச்சரியம்தானே?"

படைத் தலைவன் பேச்சைக் கேட்ட சமணத் துறவி சிறிது யோசித்துவிட்டு, "ஆச்சரியம்தான் படைத் தலைவரே! ஆனால் இந்த ஆச்சரியம் நிகழ்ந்து இருநூறு ஆண்டுகளாகிவிட்டன. ஆதியில் சேர நாட்டுக்கு வந்த யவனர்கள் இங்குள்ள

மக்களிடம் நெருங்கிப் பழகினார்கள். இங்குள்ள மத அரசியல் சண்டைகளை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். அவ்வப் பொழுது பலப்படும் பக்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஜைனம் பலப்பட்ட காலத்தில் அந்த மடத்திலேயே புத்தர் சிலையை வைத்தார்கள். புத்தர் சிலை வைக்கப்பட்ட காலத்தில் பௌத்தர்கள் அதனால் பெருமையே அடைந்தார்கள். ஆனால் அந்த புத்தர் சிலை ஒரு பெரிய ஆயுத சாலையென்பதை பௌத்தர்களோ, மற்ற சமணர்களோ, அரசர்களோ அறியவில்லை. இன்றுகூட இந்த மர்மம் சேர மன்னன் பெருஞ்சேரலாதனுக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் அதை இருங்கோவேளுக்குக் கொடுத்திருக்கமாட்டான். இருங்கோவேள் மட்டும் புத்திசாலியாயிருந்தால் சமண மடத்தை வைத்துக்கொண்டு, புத்தர் சிலையின் உதவியால் பெரும் சதியை நடத்தலாம். இந்தச் சேர அரசையும் கவிழ்க்கலாம்" என்று ரகசியத்தை உடைத்தார் சமணத் துறவி.

"இந்த ரகசியம் உங்களிருவருக்கும் எப்படித் தெரிந்தது?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன்.

அந்தக் கேள்விக்கு இரும்பிடர்த்தலையாரே பதில் சொன்னார்: "படைத்தலைவரே! யாருமறியாத இந்த மர்மத்தை உடைத்தவர் பிரும்மானந்தர். அவர்தான் எங்களுக்குப் புத்தர் சிலை மர்மத்தை விளக்கினார்."

"பிரும்மானந்தருக்கு இந்தச் சிலையின் மர்மம் எப்படித் தெரியும்?" என்று மீண்டும் ஒரு கேள்வியை வீசினான் இளஞ்செழியன்.

"பிரும்மானந்தரின் தந்தை பெரிய சிற்பி" என்றார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

"அது தெரியும் எனக்கு. பூம்புகாரில் மணிவண்ணன் கோட்டத்தை நிர்மாணித்தவரே அவர் தந்தைதான்" என்று விளக்கிய இளஞ்செழியன் பூவழகியையும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தான்.

தன்னையும் இன்பவல்லியையும் படைத்தலைவனையும் அழைத்துக்கொண்டு சுரங்க வழியாக மணிவண்ணன்

கோட்டத்துக்கு வந்து டைபீரியஸிடமிருந்து பிரும்மானந்தர் தங்களைக் காப்பாற்றிய விவரங்களை எண்ணிப் பார்த்த பூவழகி, "ஆம். பிரும்மானந்தரே சொல்லியிருக்கிறார் தமது தந்தை பெரிய சிற்பியென்று!" என்று படைத்தலைவன் சொன்னதை ஆமோதித்துப் பேசினாள்.

இரும்பிடர்த்தலையார் பூவழகியையும் இளஞ்செழியனையும் மாறி மாறி நோக்கிவிட்டுக் கூறினார்: "பிரும்மானந்தரின் தந்தை பெரிய சிற்பி மட்டுமல்ல. பொறி இயல் நூலிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். யந்திர சூட்சுமங்களை நன்றாக அறிந்தவர். தந்தையின் திறன் பூராவையும் பிரும்மானந்தர் பெற்றிருக்கிறார். சமண மடத்துப் புத்தர் சிலையைப் பார்த்ததும் அவர் உண்மையை நொடிப் பொழுதில் உணர்ந்து கொண்டார். இவரது நுண்ணிய பார்வையிலிருந்து யவனர் பொறி இயல் மர்மமும் தப்பவில்லை. சிலையைப் பார்த்ததுமே, 'இது நம்மவர் படைத்ததல்ல' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டார். உங்களுக்கு நினைப்பில்லையா துறவியாரே?" என்று சமணத் துறவியை நோக்கிக் கேட்டார்.

"ஏன் நினைப்பில்லை! இப்போதுகூட அந்தக் காட்சி என் கண் முன்னே நிற்கிறது. பிரும்மானந்தர் புத்தர் சிலையைவிடக் கல்லாக அதன் எதிரே நின்ற காட்சியை எப்படி மறக்க முடியும்? நின்ற சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் அவர் கண்கள் ஏதோ புதையலைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதைப் போல் பளிச்சிட்டதைத்தான் எப்படி மறக்க முடியும்? அடுத்தபடி என்னையும் மற்றத் துறவிகளையும் வெளியே செல்ல ஆணையிட்டதையுங்கூட மறக்க முடியாது படைத்தலைவரே. அன்று புத்தர் சிலையுடன் சுமார் கால் ஜாமம் அவர் தனிமையில் செலவிட்டது எங்களுக்கே எரிச்சலாயிருந்தது. ஆனால் அவர் ஆராய்ச்சி அளித்த பலன் இன்று எத்தனை உதவியாயிருக்கிறது. அவர் சொல்லியதால் தான் பெருஞ்சேரலாதனைக் கண்காணிக்கவும், கரிகாலனைக் காக்கவும், சமண மடத்தை இடமாக்கிக் கொண்டோம்" என்று சமணத் துறவியார், பாதி இரும்பிடர்த்தலையாரையும்

பாதி படைத்தலைவனையும் திரும்பித் திரும்பி நோக்கிப் பேசித் தமது கிளர்ச்சியைக் காட்டிக் கொண்டார்.

சுமார் இருநூறாண்டுகளுக்கு முன்பாக, தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், அப்போதிருந்த சேர மன்னனுக்கு உதவவும் யவனர்கள் நிர்மாணித்துவிட்டுப் போன புத்தர் சிலையின் மர்மம் சோழநாட்டு விமோசனத்துக்குத் தற்சமயம் பிரயோசனப்படுகிறதேயென்ற எண்ணத்தால் படைத் தலைவன் ஓரளவு மகிழ்ச்சியடைந்தாலும், 'அந்தச் சிலையை மன்னன் நாட முடியாதே, மடத்துக்குள் நுழையுமுன்பே கரிகாலனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்தால் என்ன செய்வது?' என்று மனத்தை அலையவிட்ட இரும்பிடர்த்தலையாரை நோக்கி, "பிடர்த்தலையாரே! இதோ, பொழுது புலரும் தருணமாகி விட்டது. நாம் இங்கிருந்தால் ஆபத்து. பூவழகியையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்படுவோமா?" என்று கேட்டான்.

இரும்பிடர்த்தலையார் நீண்ட நேரம் யோசித்துவிட்டு, பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய், "வேண்டாம் படைத் தலைவரே! பூவழகியை நம்முடன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டாம். தற்சமயம் இங்கேயே இருக்கட்டும்" என்றார்.

"இங்கேயே பூவழகியை விட்டுப் போவதா? ஒருக்காலும் சம்மதிக்க மாட்டேன். கிளியைப் பூனை வாயில் கொடுத்து விட்டுப் போவதுபோல் பூவழகியை இருங்கோவேளின் பார்வையில் விட்டுவிட்டுப் போவது சாத்தியமே அல்ல" என்று திட்டமாகக் கூறிய படைத்தலைவனைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்த இரும்பிடர்த்தலையார், "படைத்தலைவரே! உமக்குப் பூவழகியிடம் உள்ள பிடிப்பைப்பற்றி நீர் எதுவும் எனக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. சற்று முன்பாக உள்ளே நுழைந்தபோது என் கண்ணாலேயே உங்களிருவர் அன்பின் ஆழத்தைக் கண்டேன். ஆனால் ஒரு ராஜ்யத்தின் பெரிய பிரச்னைகள் முடிவு செய்யப்படும் காலம் இது. அவசியமானால் அன்பையும் அன்புக்குரியவர்களையும்கூட உதற வேண்டிய வேளை இது. என் மனைவி வெட்டப்பட்ட பின்பு துறவியாகிவிட வேண்டிய நான் இன்று வாள்பிடித்து

இங்கு வந்திருப்பது என் மருமகனைக் காப்பாற்ற அல்ல. சோழ மன்னனைக் காப்பாற்ற, சோழ மண்டலத்தைக் காப்பாற்ற. நீரும் அந்த எண்ணத்துடன் நிலைமையைச் சீர்தூக்கிப் பாரும்" என்றார்.

"இதில் பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? மாரப்பவேள் மகள் கபடத்தனத்தால் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு இருங்கோவேளால் தீங்கு நேரிடாமல் காப்பது என் கடமையல்லவா?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன்.

"கடமைதான் படைத்தலைவரே! ஆனால் இப்பொழுது பூவழகிக்குத் தீங்கு ஏதும் நேரிடாது."

"ஏன்?"

"இருங்கோவேள் ஏதாவது தீங்கு செய்வதாயிருந்தால் இங்கு அவளை அழைத்து வந்த அன்றே செய்திருக்கலாம். பூவழகியை அவன் அணுகக்கூட இல்லை. காமுகனான அந்த வஞ்சகனே எந்தத் தீங்கும் செய்யவில்லையென்றால் அவன் இவளை இங்கு அழைத்து வந்ததற்குக் காரணம் இவள் அழகல்ல, இவள் மேலுள்ள ஆசையுமல்ல."

"வேறு என்ன காரணம்?"

"அரசியல் காரணங்கள். இவள் வேளிர்குல மகள். வேளிர் குலத்தார் உதவியில்லாமல் இருங்கோவேள் சோழ சிம்மாசனத்தில் திடமாக உட்கார முடியாது. மாரப்பவேள், வேளிர்களில் சிறந்தவர். நல்ல படைபலமுள்ளவர். அவர் புதல்விக்கு இருக்கோவேள் ஹானி விளைவிக்க முயல்வது தலையில் கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்துச் சொறிந்து கொள்வதற்குச் சமானம். இருங்கோவேள் வஞ்சகனே தவிர முட்டாளல்ல. அதர்மத்துக்கு இணங்காத மாரப்பவேளைத் தன் சூழ்ச்சிக் கூட்டத்தில் இணைக்க, அவர் மகளைக் காட்டிப் பயமுறுத்த, பூவழகியை இங்குக் கொண்டுவந்து சிறை வைத்திருக்கிறான் அந்தப் பாதகன். இவளைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். வாருங்கள். மடத்திற்குச் சென்று மன்னனைக் காப்பாற்றுவோம்" என்று கூறினார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

பூவழகி ஏதும் பேசாமலே நின்றிருந்தாள். "நீ என்ன சொல்கிறாய் பூவழகி?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன்.

"பிடார்த்தலையார் சொல்வது உண்மைதான். நீங்கள் சென்று மன்னரைக் கவனியுங்கள்" என்றாள் பூவழகி.

இளஞ்செழியன் அவளை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். உலக விவகாரம் தெரிந்த இரும்பிடார்த்தலையார் அவ்விருவரையும் தனிமையில் விட்டு, துறவியை அழைத்துக் கொண்டு வெளியேறினார். வெளியே வந்து மரக் கூட்டத்திடையே நின்று கொண்டு நீண்ட நேரம் பார்த்தும் இளஞ்செழியன் வராததைக் கண்ட சமண அடிகள் வெகுண்டு, "இத்தனை நேரம் என்னதான் செய்வான்?" என்று கடிந்து கொண்டார்.

"உமக்குப் புரியாது அடிகளே!" என்று விஷமமாகப் பேசிய இரும்பிடார்த்தலையாரும் நேரமாவதால் சஞ்சலப் பட்டார். கடைசியாக வேண்டா வெறுப்பாக வெளியே வந்த படைத் தலைவன் ஏதும் பேசாமலே இரும்பிடார்த் தலையாரையும் சமண அடிகளையும் பின்பற்றிச் சென்றான். மௌனமாகவே சென்ற அம்மூவரும் இடையேயிருந்த தோப்புகளின் வழியாகவே மறைந்து சென்று கடைசியாக சமண மடத்தின் மேல் திசையிலிருந்த தோப்பின் மறைவில் நின்று சாளரத்தின் மூலமாக உள்ளே கூடத்தைக் கவனித்தனர்.

கூடத்தின் நடுவேயிருந்த பிரும்மாண்டமான புத்தர் சிலையின் ஒரு பக்கத்தில் யவன ராணி நின்றிருந்தாள். மற்றொரு பக்கத்தில் இருங்கோவேள் நின்றிருந்தான். அந்த வேளையில் அவ்விருவரும் அந்தச் சிலைக்கு முன்பாக என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று இரும்பிடார்த் தலையார் யோசித்தபோதே, எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும் முகத்தை இருங்கோவேள் ராணியை நோக்கித் திருப்பினான். "எதற்காக அதை உற்றுப் பார்க்கிறாய் ராணி? நான் கேட்பதற்கு ஏன் பதிலில்லை?" என்று தோப்பு வரையில் கேட்கும்படி இரையவும் செய்தான்.

ராணி பதில் பேசாமல் அந்தச் சிலையையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த இளஞ்செழியன் திடீரென அவள் நீலமணிக் கண்களில் எதையோ அறிந்ததற்கு அடையாளமாக ஓர் ஒளி தோன்றி மறைந்ததைக் கண்டான். அடுத்த வினாடி தன் தலையைப் பின்னால் சாய்த்தும் பொன்னிறக் கேசங்கள் சில கொண்டையிலிருந்து அவிழ்ந்து விளையாட ஒரு முறை தலையை ஆட்டி, மிக மதுரமாகச் சிரித்தாள் ராணி. ஏதோ மரத்திலிருக்கும் பனிநீர் இழேயுள்ள பளிங்குக் குட்டையில் சொட்டுவது போல் மிக இன்பமாக ஒலித்த அந்தச் சிரிப்பு பெரும் நாராசமாக இருந்தது இரும்பிடார்த்தலையாருக்கு. சமணத் துறவி இடிந்தே போனார். அவர்கள் அப்படி அடியோடு திகிற்பட்டுக் கலங்கிவிட்ட காரணம் இளஞ்செழியனுக்கும் புரிந்துவிட்டதால் அவனும் பெரிதும் அச்சமே அடைந்தான்.

மிக சூட்சமமான பார்வையுடைய ராணியின் கண்கள் புத்தர் சிலை மர்மத்தைக் கண்டறிந்துவிட்டன என்பதை அறிந்துகொண்ட இளஞ்செழியன் கவலை நிறைந்த கண்களுடன் இரும்பிடார்த்தலையாரை நோக்கி, "பிடார்த்தலையாரே! ராணி..." என்று கூறத் தொடங்கினான்.

"புரிந்துகொண்டுவிட்டாள், புத்தர் சிலை மர்மத்தை" என்ற இரும்பிடார்த்தலையார், "யார் இவள் படைத் தலைவரே?" என்று வினவினார்.

"யவன ராணி" என்றான் படைத்தலைவன்.

"இவள் மட்டும் தான் அறிந்ததைச் சொல்லிவிட்டால் போதும். கரிகாலன் கதை முடிந்துவிடும். அதைத் தடுக்க ஏதாவது வழி உண்டா?" என்று கேட்டார் இரும்பிடார்த் தலையார் சோகம் ததும்பிய குரலில்.

அவர் சோகத்தை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டுபோகும் செயலில் உள்ளே இறங்கினான் இருங்கோவேள். ராணி சிலையை உற்றுப் பார்த்ததையும், அவள் நீலமணிக் கண்கள் பளிச்சிட்டதையும், அதைத் தொடர்ந்து அவள் சிரித்ததையும் கண்ட இருங்கோவேள், அவளை வெகு வேகமாக அணுகி,

அவள் இரு கைகளையும் பலமாகப் பிடித்து, "என்னை கண்டாய் அந்தச் சிலையில்! உண்மையைச் சொல், இல்லையேல்..." என்றான்.

இருங்கோவேள் வாசகத்தை முடிக்காவிட்டாலும் அவன் கருத்து அவளுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. அவன் பிடியிலிருந்து தன் கைகளைத் துளிக்கூடச் சிரமமில்லாமலும் அலட்சியமாகவும் உருவிக்கொண்டே யவன ராணி, ஓர் அடி பின்னுக்கு நகர்ந்து, அவனை மிகக் கம்பீரமாகப் பார்த்தாள். அவனையும் பார்த்து, புத்தர் சிலையையும் பார்த்து மீண்டுமொரு முறை நகைத்தாள்.

இருங்கோவேளின் உள்ளம் கோபத்தின் உச்ச நிலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்ததை அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட விகாரம் மட்டுமன்றி, பயங்கரமாக அசைந்த அவன் மீசையும் நிரூபித்தது. அந்தக் கோபக் களவில் எழுந்த வார்த்தைகளும் தணல்களைப் போலவே தெறித்தன. "ஏன் நகைக்கிறாய்?" என்று மீண்டும் இரைந்தான் இருங்கோவேள்.

"இந்தச் சிலை ஏற்பட்டு எத்தனை நாளாகிறது?" என்று வினவினாள் ராணி.

"இருநூறு வருஷங்கள்" என்று பதில் சொன்னான் இளங்கோவேள்.

"இத்தனை வருஷங்களாக இந்தச் சிலையைப் பற்றி உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாதா?" ஏளனத்துடன் கேள்வி கேட்டாள் ராணி.

"தெரியாது."

"சுவர்களில் பார்த்திரா?"

"பார்த்தேன்"

"ஜெயின மதச் சின்னங்கள்."

"ஆம்."

"இது புத்தர் சிலை."

"எனக்குத் தெரிந்ததை நீ சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. எனக்குத் தெரியாததை, இந்தச் சிலையைப் பற்றி நீ அறிந்ததைச் சொல் ராணி. சொல்லாவிட்டால் சொல்ல வைப்பேன்."

ராணியின் முகத்தில் கோபச் சாயை பலமாகப் படர்ந்தது மட்டுமன்றி, அவள் கண்கள் அந்த வஞ்சகனை வெறுப்புடனும் நோக்கின.

"என்னையா மிரட்டுகிறாய்? நான் யார் தெரியுமா உனக்கு?"

"தெரியும், யவன நாட்டு ராணி."

"நினைப்பிருக்கட்டும். திடமில்லாத சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நீ, திடமான அரியணையில் அமர்ந்திருக்கும் யவன ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த என்னை மிரட்டிப் பயனில்லை. நான் இஷ்டப்படாவிட்டால் என்னிடமிருந்து ஒரு சொல்லும் கிளம்பாதென்பது நினைவிருக்கட்டும். இருநூறு வருஷங்களாகக் கண்டுபிடிக்கப்படாத ஒரு பெரிய உண்மையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை?"

"என்ன அது? சொல். எது வேண்டுமானாலும் உனக்குத் தருகிறேன்" என்றான்.

"என் ஒரு சொல் உன் பிற்காலத்தைப் பொற்காலமாக்கும். சொல்லுகிறேன். ஆனால், என் ஆணையை நிறைவேற்ற உடன்படுகிறாயா?" என்று கேட்டாள்.

சத்தியத்தைப் பற்றி அதிகமாகப் பயப்படாத இருங்கோவேள் அவள் எதைச் சொன்னாலும் செய்வதாக வாக்களித்தான்.

நிபந்தனையைக் கூறினாள்.

அவ்வளவுதான். இருங்கோவேள் சீறியெழுந்தான். பெண் முன்பாகப் பேசத் தகாத வார்த்தைகள் அவன் வாயில் சரமாரியாக எழுந்தன. "டேய்! இங்கே வாருங்கள். இந்த ராணியைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்" என்று கூவித் தன் வீரர்களை அழைக்கவும் செய்தான்.

அடுத்த விநாடி சொல்லவொண்ணாப் பயத்தாலும் பிரமிப்பாலும் பின்னடைந்தான். இம்முறை ராணி சிரித்தாள்.

இன்பமாக அல்ல; ஏளனமாக. இருங்கோவேளின் உயிரை வாங்கிவிடுவது போன்ற இகழ்ச்சிச் சிரிப்பொன்றைப் பெரிதாக உதிரவிட்டாள். அந்தச் சிரிப்பைச் சமணமடத்தின் பெரும் சுவர்கள் வாங்கி எதிரொலி செய்ததால், சுவர்களிலிருந்த ஜெயினச் சின்னங்களெல்லாம் அவனைப் பார்த்து நகைப்பதுபோல் தோன்றியது. அப்படிச் சிரித்த ராணி மெள்ள மெள்ளப் பின்வாங்கி, புத்தர் சிலைக்கருகில் நின்றுகொண்டு எதிரே பாய்ந்து நின்ற வஞ்சகனை நோக்கி, "இருங்கோவேள்! இஷ்டப்பட்டால் இந்த விநாடியே நான் உன்னை இந்த இடத்தில் பிணமாக்கி விடுவேன் தெரியுமா, யவன ராணிமீது கை வைக்க என்ன துணிச்சல் உனக்கு?" என்று கூறிக் கொண்டே தன் கையைப் பின்புறம் கொண்டு போய்ப் புத்தர் மடியில் வைத்தாள்.

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! ராணி, பொறு" என்று அதிகாரத்துடன் கூறிய பெருங்குரலொன்று சமண விஹாரத்தின் கூடத்துள் ஊடுருவிச் சென்றது. யவன ராணி புத்தர் சிலையை நோக்கி நகர்ந்தபோதே திகிலடைந்த இரும்பிடர்த்தலையார் புதிதாக ஏற்பட்ட குரலைக் கேட்டதும் கல்லாய்ச் சமைந்தே போனார்.

29. இவர் என் மணாளர்

புத்தர் சிலையுள்ள அந்த விசித்திர சமண விஹாரத்தை இரும்பிடர்த்தலையாரும், இளஞ்செழியனும், சமணத் துறவியும் அடைந்த சில விநாடிகளில் எஞ்சிய இராப் பொழுதின் கடைசிக் கட்டம் முடிவடைந்து விட்டபடியால் வஞ்சிமா நகரில் பொழுது மெள்ள மெள்ளப் புலர்ந்து விட்டாலும், விஹாரத்தின் பெரும் சுவர்களின் காரணமாக உட்கூடத்திலும் அடர்ந்த மரங்களின் காரணமாக வெளித் தோப்பிலும் ஓரளவு இருட்டு இருந்துகொண்டே யிருந்ததன் விளைவாகத் தோப்பில் நின்றிருந்த மூவரும் மறைந்திருக்க முடிந்ததன்றி உட்கூடத்தில் புத்தர் சிலைக்கருகில் தொங்கிக்

கொண்டிருந்த தூங்கா விளக்கின் வெளிச்சத்தில் ராணியின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கவும் முடிந்தது. இருங்கோவேள் சீறிய அந்த ஆபத்தான சமயத்திலும் ராணி அவனைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் நடந்து கொண்டதையும் அவனுக்கே நிபந்தனை சொல்லி மிரட்டியதையும் கண்ட இரும்பிடர்த் தலையாரும் சமணத் துறவியும் வியப்பின் எல்லையை அடைந்தார்களென்றாலும், இளஞ்செழியன் கருத்து மட்டும் அந்த விநாடியில் இணையற்ற அவள் லாவண்யத்தைப் பருகி வெளிச்சத்தில் நீலக் கற்களைப் போல மின்னிய அவள் அழகிய கண்கள் மீதும் கொண்டையிலிருந்து விலகித் தொங்கிய பொன்னிற மயிர்கள்மீதும், தந்தம் போன்ற மேனியின்மீதும் தாவித் தாவிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

கோபக் கனல் வீசிய கண்களால் இருங்கோவேளை ஏறெடுத்து நோக்கிய யவன ரணி புத்தர் சிலைக்கருகில் உலகத்தையே ஆளவந்த பெரும்சக்கரவர்த்தினியைப் போல் நின்றிருந்தபோதும், அவள் கடுமையிலும் கன்னம் சிவப்பு தட்டி அவள் அழகைப் பன்மடங்காக்கி விட்டதைப் படைத் தலைவன் கண்டான். அவள் தன் இரு கரங்களையும் பின் புறமாகக் கொண்டுபோய்ப் புத்தர் சிலையின் மடியில் வைத்ததால், அவளுடைய உடற்கட்டின் அழகைக் கண்ட இளஞ்செழியன் மனம் ரணியின் அழகையும் பூவழகியின் அழகையும் இணைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கி எது மேற்பட்ட அழகு என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாததால், 'அழகுப் புஷ்பம் முல்லையா, தாமரையா?' என்ற கேள்வியில் லயித்தது. வெண்மையான முல்லையைப் போன்ற அந்த மேல்நாட்டு வெள்ளைப் பெண்ணின் நிறத்தில் ஒருவிதக் கவர்ச்சியையும், சூரிய ரச்மியில் விகசிக்கும் தாமரை இதழின் அடிப்புற நீலமும் மேற்புறம் செவ்வரியும் படர்ந்து ஓடும் தமிழ்ப் பெண்ணின் சிவந்த நிறத்தில் மற்றொரு விதக் கவர்ச்சியையும் கண்ட படைத்தலைவனின் இதயம் இரண்டு பக்கங்களிலும் சமவேகத்துடன் இழுபட்டதால் யார் பக்கம் சாய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருந்தது. காலம் அந்தத்

திகைப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு எந்தப் பெண் இளஞ்செழியன் முன்பு நிற்கிறாளோ அந்தப் பெண் வசம் அவன் இதயத்தை இழுத்துச் சென்றது. இயற்கையின் இந்தச் செயற்கையின் காரணமாகச் சில வினாடிகள் முன்பு பூவழகியிடம் லயித்த நின்ற படைத் தலைவன் மனம் ராணியை நோக்கிப் பாய்ந்தது.

தன் மன நிலையின் விசித்திரத்தைக் கண்ட இளஞ்செழியனே ஆச்சரியப்பட்டான். திடமான நெஞ்சுள்ளவன் என்று பிரசித்தி பெற்ற என் கதியே இப்படியிருந்தால் திடமற்றவர்கள் கதி என்ன என்று எண்ணிப் பார்த்தான். 'நான் நெஞ்சின் திடத்தை எப்படி இழந்தேன்? இதற்குக் காரணம் என்ன? பூவழகியிடம் எனக்கு அன்பு குறைவா? இல்லை, இல்லை. அவள் என் உயிர். அவள் வெறுத்ததால் பித்தன் போல் அலைந்தேனே. அப்படி அலைந்த ஒரு நாளில்தானே அலைகள் இந்த அழகியை என் கால்களில் இடற விட்டன. இல்லை, இல்லை. பூவழகியை நான் மறக்க முடியாது. ஆனால் ராணியையும் மறக்க முடியாது போலிருக்கிறதே. இதற்குக் காரணம் முதல் நாள் இரவில் ராணி சொன்னாளே அந்த விதியாயிருக்க முடியுமா? விதியாவது! சே, சே! அதை நான் எப்படி நம்புவேன்? அப்படி விதி இருந்தாலும் மதியால் அதை உடைக்கலாமே' என்று எண்ணிக் கொண்டே ராணியின் அழகைப் பார்த்துப் பிரமித்துக் கொண்டிருந்த படைத் தலைவனைக் கூட, கூடத்துள் நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் கனவுலகத்திலிருந்து இந்த உலகத்துக்கு இழுத்து வந்தன.

சாளரத்திலிருந்து தோப்பு சற்றுத் தள்ளியே இருந்தாலும், இருங்கோவேளும், ராணியும் இரைந்தே பேசியதால் வெளியே இருந்தவர்களுக்கு அவர்கள் சம்பாஷணை தெளிவாகவே கேட்டதென்றாலும், ராணி தன் நிபந்தனையை மட்டும் மெள்ளச் சொன்னதால் அந்தப் பகுதி காதில் விழாததால் 'ராணி இருங்கோவேளிடம் என்ன நிபந்தனையைக் கூறினாள்? அவன் ஏன் அவ்வளவு தூரம்

வெகுண்டெழுந்தான்?' என்று யோசித்த இரும்பிடர்த்தலையாருக்குக் காரணம் அறவே புரியாமற் போகவே அதைப் பற்றிச் சமணத் துறவியைக் கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்தாலும், அடுத்த நிகழ்ச்சிகள் அதற்கு இடம் கொடாததால் அவர் எந்த யோசனையையும் செய்யச் சக்தியற்றவராய்ப் பிரமித்து நின்றிருந்தார். கூடத்தில் அடுத்து விளைந்த நிகழ்ச்சிகள் இரும்பிடர்த்தலையாரை மட்டுமல்ல, இளஞ்செழியனையும், சமணத் துறவியையும் கூட அசரவைத்து விட்டதால் அவர்கள் மூச்சுக்கூட விடாமல் கூடத்தில் கண்களை மட்டுமன்றித் தங்கள் கருத்துக்களையும் நாட்டி நின்றிருந்தனர்.

இருங்கோவேளை நோக்கிக் கோப நகை நகைத்து விட்டுப் புத்தர் சிலையை அணுகி, அதன் மடியில் ராணி கை வைத்ததுமே இருங்கோவேள் ஒழிந்தான் என்று நினைத்த இரும்பிடர்த்தலையார் அதனால் ஏற்படக்கூடிய பயங்கர விளைவுகளை எண்ணிப் பெரிதும் மனம் கலங்கினார். 'இருங்கோவேள் வஞ்சி மாநகரில் இருப்பது சேரர் பெருமானுக்குத் தெரிந்தே இருக்க வேண்டும். ஆகவே, இருங்கோவேள் ராணியால் கொல்லப்பட்டால், பெருஞ்சேரலாதன் அந்தக் கொலை செய்த ராணியை மட்டுமன்றிக் கொலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நம்மையும் சும்மா விடமாட்டான். தவிர இருங்கோவேளின் கொலை தமிழர்களிடையே அவனைப் பற்றி அனுதாபத்தையே கிளப்பும். இந்த அனுதாபத்தை மற்ற வேளிர்களும், பெருஞ்சேரலாதனும், பாண்டியனும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளாமல் விடமாட்டார்கள். தற்சமயம் இந்தச் சமண மடம் கரிகாலனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் சோழ அரசை சேர நாட்டிலிருந்து கைப்பற்ற முடியாது. அதற்கான சண்டை சோழ நாட்டில் தான் நடைபெற வேண்டும். இருங்கோவேள் இறந்தால் எல்லாம் நாசமாகிவிடுமே' என்று, சஞ்சலப்பட்ட இரும்பிடர்த்தலையாருக்கு ஒரு பக்கம் ஆறுதலையும், மற்றொரு பக்கம்

கவலையும் அளிக்கவே முற்பட்டது போல், "வேண்டாம் ராணி! பொறு" என்று எழுந்த பலமான குரல் அவரைப் பெரிதும் திகைக்க வைத்ததால், தாம் கேட்ட குரல் அதுதானா என்று அறியக் காதை மட்டுமன்றிக் கண்களையும் தீட்டிக் கொண்டார் இரும்பிடர்த் தலையார்.

அந்தக் குரலைக் கேட்டதால் சற்றே தயங்கிய யவன ராணியின் கண்களில்கூட ஆச்சரிய ரேகை பலமாகப் படரவே, அவள் தன் விழிகளை ஒரு விநாடி இருங்கோவேளிடமிருந்து குரல் வந்த திசையில் திருப்பினாள். கழுத்தில் வழக்கமான மகரகண்டி ஆட அந்தப் பழைய விஷமப் புன்முறுவலுடனும் சதா எள்ளி நகையோடும் கண்களுடனும் பிரும்மானந்தர் புத்த பகவான் சிலையின் பின் புறத்திலிருந்து மெள்ள வெளிவந்தார்.

அவர் வருகை ராணிக்கு மட்டுமல்லாமல் இருங்கோவேளுக்கும் இணையற்ற ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கவே அவன் கண்களில் கோபச் சாயை மறைந்து, வியப்பின் வேகம் விளையாட ஆரம்பித்ததன்றி, வஞ்சகமும் மெள்ளத் மெள்ளத் துளிர்விட்டது. பூம்புகாரில் இருப்பதாகத் தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்த பிரும்மானந்தர் திடீரென அங்கு தோன்றியது தனக்கு நன்மையே பயக்குமென்றும் தன்னுடைய பரம விரோதிகளில் ஒருவரான பிரும்மானந்தர் சிங்கத்தின் வாயில் தலையை நுழைப்பதுபோல் தாமாகவே வந்து தன்னிடம் சிக்கிக்கொள்வது, தான் முன்பிறப்பில் செய்த புண்ணியத்தின் பயனென்றும் நினைத்த இருங்கோவேள், 'எதிரிகள் அனைவரும் வஞ்சியிலேயே கூடிவிட்டார்கள். இவர்களைக் கூண்டுடன் கைலாசமனுப்பி விடுகிறேன்' என்று உள்ளூர எண்ணமிட்டுத் 'திருமாவளவனிலிருந்து பிரும்மானந்தர், இரும்பிடர்த்தலைவர் முதலியோர்வரை சகலரும் தன்னிடம் அகப்படுக்கொண்டதை நினைத்து ஓரளவு உவகையும் அடைந்தான். இத்தனை நேரம் தன்னைக் கொல்வதாகச் சீறிய அந்த யவனப் பெண்ணின் கொட்டத்தை அடக்கி அவளைத்

தான் பெண்டாளும் நாளும் அதிக தூரத்திலில்லை என்பதையும் நினைத்து, நன்மைகள் அனைத்தும் நம்மை வழியில் வந்து அடைவது ஆண்டவன் அருள்தான்' என்று தன் வஞ்சக மனதில் ஆண்டவனுக்கு ஒரு வினாடி இடம் கொடுத்தான் இருங்கோவேள்.

அவன் உள்ளத்தில் ஓடிய எண்ணத்தையும், ராணியின் பிரமிப்பையும் நொடிப்பொழுதில் ஊகித்துக் கொண்ட பிரும்மானந்தர், இருங்கோவேளை ராணி கொன்றுவிடப் போகிறாளே என்பதால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஆரம்பத்தில் இட்ட கூச்சலை உதறிவிட்டு சர்வ சாதாரணமாக அவ்விருவரையும் அணுகி, "ராணி! இருங்கோவேள் சோழநாட்டு மன்னன். அவனுக்குத் தீங்கிழைக்க நீ முயலுவது நியாயமல்ல. தவிர நன்றிகெட்ட செய்கையும் ஆகும்" என்றார்.

ராணியின் இதழ்கள் வெறுப்புக் கலந்த புன்முறுவலொன்றைக் காட்டியது. "நன்றி கெட்ட செய்கையா அடிகளே! என்னை மிரட்டும் துணிவுகொண்ட இந்த வஞ்சகனை அழிப்பது நன்றி கெட்ட செய்கையா?" என்று சீறவும் செய்தாள் ராணி.

"நன்றிகெட்ட செய்கைதான் ராணி. தமிழர்களின் தனிப்பெரும் துறைமுகமான பூம்புகாரையே உனக்குச் சாசனம் செய்து கொடுத்த சோழ மன்னனைக் கொல்ல முயன்றதை வேறு எப்படிக் கூறுவது ராணி?" என்று கேட்டார் பிரும்மானந்தர்.

பிரும்மானந்தர் வரவு மட்டுமன்றி, வந்தபின் அவர் பேசிய பேச்சும் நடந்துகொண்ட மாதிரியும் இருங்கோவேளுக்குப் பெரும்வியப்பை அளிக்கவே ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களை அவர்மீது நாட்டினான். அவன் பார்வையில் தொக்கி நின்ற வியப்பைக் கண்ட பிரும்மானந்தர், "மன்னவா! இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. நீ எங்கள் நாட்டு மன்னன். உன்னைக் காப்பது எங்கள் கடமை" என்றார்.

"இத்தனை கருணை என்மீது எத்தனை நாளாக ஏற்பட்டது தங்களுக்கு?" என்று வினவினான், இருங்கோவேள் இகழ்ச்சி தொனித்த குரலில்.

"நீ அரச பீடத்தில் அமர்ந்த நாளாக..." சாவதானமாகவே பதில் சொன்னார் பிரும்மானந்தர்.

"அந்த அன்பின் விளைவாகத்தான் இரும்பிடர்த் தலையாருக்கு ஓலையனுப்பினீர் போலிருக்கிறது?"

"இல்லை, அன்பினால் அனுப்பவில்லை. அவசியத்தை முன்னிட்டு அனுப்பினேன்."

"என்ன அவசியம் அது?"

"இளஞ்சேட்சென்னியின் மகனை அரியணையில் அமர்த்தத் திட்டமிட்டேன்."

"அந்தத் திட்டம்..."

"இந்த இரவில் குலைந்துவிட்டது. திருமாவளவன் தீக்கிரையாகிவிட்டதைச் சற்று முன்பே உணர்ந்தேன்."

"அதற்குள் விஷயம் எட்டிவிட்டதா உமக்கு?"

"எட்டாவிட்டால் இப்பொழுது நீ உயிருடன் இருக்க மாட்டாய் இருங்கோவேள். ராணி உன்னைக் கொல்வதை நான் தடுத்திருக்க மாட்டேன். புத்தர் சிலையின் பின்புறத்தில் ஒளிந்திருந்த நான் உன் பிணத்தை அடக்கம் செய்யவே வெளியே வந்திருப்பேன்."

பிரும்மானந்தர் கோபத்துடனும், வெறுப்புடனும் சொன்ன வார்த்தைகள் இருங்கோவேளின் வஞ்சக நெஞ்சத்திலும் ஓரளவு நம்பிக்கையை ஊட்டவே, அவன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் சற்று நேரம் அந்தக் கூடத்தில் உலாவினான். பிறகு சட்டென்று நின்று, "புத்தர் சிலையின் பின்புறத்திலிருந்த உமக்கு முன்புறத்தில் நின்றிருந்த எங்கள் செய்கைகள் எப்படிப் புலனாயின?" என்று வினவினான்.

பிரும்மானந்தர் வெறுப்புக் கலந்த சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டு, "இருங்கோவேள்! துராக்ருதத்தால் சோழ நாட்டுச் சிம்மாதனத்தை அடைந்திருக்கும் உனக்கு எதிலும் சந்தேகம் ஏற்படுவது சகஜம்தான். உன்மீது எனக்கு அன்பில்லை. ஆனால் உன்னை விட்டால் இப்பொழுது சோழ மண்டலத்தை அரசாள அரச வமிசத்து தாயாதிகள் யாருமில்லை. ஆகையால் உன்னைக் காப்பாற்றினேன். புத்தர் சிலையின் பின்புறமாக நான் ஒளிந்திருந்தபோது நீயும் ராணியும் முன்புறத்தில் என் கண்ணெதிரில்தான் ஆரம்பத்தில் இருந்தீர்கள். பிறகுதான் ராணி புத்தர் சிலையிடம் வந்தாள். அவள் முதுகைச் சிலையை நோக்கித் திருப்பிய பிறகு அவள் என் கண்களில் படவில்லையென்றாலும் அவள் செய்ய முயன்றது என்னவென்பதை ஊகித்துக் கொண்டேன்" என்று பிரும்மானந்தர் விளக்கினார்.

இருங்கோவேளின் கண்கள் வஞ்சகத்தால் புருவத்தை நோக்கி ஒருமுறை எழுந்தன. "அவள் என்ன செய்ய முயன்றாள்? என்ன ஊகித்தீர்?" என்று கேட்டான் இருங்கோவேள்.

"கொலை செய்ய முயன்றாள். அதைத்தான் ஊகித்தேன்" என்றார் பிரும்மானந்தர் திடமான குரலில்.

இந்தப் பதிலுக்குப்பின் இடியென எழுந்தது இருங்கோவேளின் குரல். "அதைக் கேட்கவில்லை அடிகளே! இவள் எப்படி என்னைக் கொலை செய்ய முயன்றாள்? இந்தப் புத்தர் சிலையில் என்ன சூட்சுமமிருக்கிறது? எந்தச் சூட்சுமத்தை உடைத்துவிடப் போகிறாள் என்று கூவினீர்?" என்று இரைந்து கேட்ட இருங்கோவேள், "அடிகளே! அதைச் சொன்னாலொழிய, உமக்கும் இந்த ராணிக்கும் இங்கேயே சமாதி கட்டிவிடுவேன். இந்த மடம் பூராவும் என் வீரர்கள் நிரம்பியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் என்னைக் கொலை செய்த மறுவிநாடி என் வீரர்களால் கண்டதுண்டமாக வெட்டப்படுவீர்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டே மெள்ள மெள்ள

நகர்ந்து புத்தர் சிலையை விட்டுச் சிறிது தூரம் தள்ளி நின்று கொண்டான். அந்த நிலையில் மீண்டும் சொன்னான்: "பிரும்மானந்தரே! இந்தச் சிலையின் மர்மத்தைச் சொல்ல ஒரு விநாடி அளிக்கிறேன் உமக்கு. பதில் உடனே வரவேண்டும். இல்லையேல் என் வீரர்கள் வருவார்கள்."

இதைக் கேட்ட யவன ராணி சற்றுப் பெரிதாகவே நகைத்துவிட்டு, பிரும்மானந்தரை நோக்கிச் சொன்னாள்: "மன்னனைக் காக்க வந்த அடிகளே! கண்டீரா இவன் நன்றியை? கொலைகாரனை அரச பீடத்தில் இருத்த முயன்றதால் ஏற்படும் விளைவு இது. பாம்புக்குப் பால் ஊற்றினால் அது பதிலுக்குத் தரக்கூடியது விஷம்தான். இப்பொழுதும் சரியென்று சொல்லுங்கள். இவன் வரவழைக்கட்டும் வீரர்களை. எல்லோரையும் சேர்த்து ஒழித்து விடுவோம்" என்று.

பிரும்மானந்தர் கையமர்த்தி அவளை அடக்கிவிட்டு இருங்கோவேளை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்தார். அவர் முகத்தில் வெறுப்பும் கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடியது. அவர் குரலிலும் அந்தக் கோபமும் வெறுப்பும் கலந்து நிற்கக் கூறினார்: "இருங்கோவேள்! வேளிர்களில் நீ முதல்வன். பிடிவாதத்தால் உயிரை இழக்காதே. இப்பொழுது உன் உயிர் மட்டுமல்ல, என் உயிர், இந்தக் கூடத்தில் நுழையக்கூடிய-அனைவருடைய உயிரும் இந்த யவன ராணியின் தளிர்க் கரங்களில் இருக்கின்றன. இந்தப் புத்தர் சிலையின் சூட்சமத்தைச் சொல்ல எனக்கு உரிமையில்லை. சொன்னாலும் தற்சமயம் பயனுமில்லை. தவிர, முழு சூட்சமமும் எனக்குத் தெரியாது. இருநூறு வருஷங்களாகப் புதைந்து கிடக்கும் மர்மத்தை என் கைகள் தோண்டி எடுக்க முடியாது. சோழ மன்னனான உன்னைக் காப்பது சோழ நாட்டுக் குடிகளில் ஒருவனான என் கடமை. ஆகவே சொல்கிறேன். போய்விடு இருங்கோவேள் போய்விடு" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

இருங்கோவேள் சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்: "போக இஷ்டமில்லை பிரும்மானந்தரே!

இருப்பினும் போகிறேன், என் அரசுரிமைக்கு இடையூறு செய்யாமலிருப்பதாக நீர் சத்தியம் செய்தால் போகிறேன்" என்று.

"ஆணைக்கு அவசியமில்லை இருங்கோவேள். ஆணை எத்தனை அர்த்தமற்றது என்பது நீ அறியாததல்ல. உன் நலன்தான் இப்பொழுது சேர நாட்டில் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு. நெடுஞ்சேரலாதன் உன் பக்கலில் இருப்பது எனக்குத் தெரியும். பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. ஆகவே போய்விடு. சமண மடம் அரசியல் சூதரங்கம் என்பது பிறருக்குத் தெரியவேண்டாம். ஆன்பொருனை நதிக்கரை விபத்துக்குப் பிறகு பெருஞ்சேரலாதனும் பட்டப்பகலில் உன்னுடன் ஒத்துழைக்க முடியாது. ஆகவே போய்விடு. வேண்டுமானால் இன்றிரவு இங்கு வா. சோழ மண்டலத்தின் கதியை நிர்ணயிப்போம்" என்றார்.

இருங்கோவேள், சிறிது நேரம் யோசனை செய்துவிட்டுக் கூறினான்: "போகிறேன் அடிகளே; போய் இரவில் திரும்புகிறேன். திரும்பியதும் உறையூர் பயணமாவேன். அப்பொழுது நீரும் ராணியும் படைத்தலைவனும் என்னுடன் வரச் சித்தமாக வேண்டும்" என்று.

"படைத் தலைவரா?" என்று ஆச்சரியப்படுபவர் போல் கேட்டார் பிரும்மானந்தர்.

"ஆம், சுவாமி! இளஞ்செழியன்! அவனும் இந்தச் சமண மடத் துறவியும் என் காவலனை அடித்துப் போட்டு ஓடி விட்டார்கள். ஓடிய காரணமும் இடமும்கூட எனக்குத் தெரியும். நான் போனதும் அவர்கள் இங்கு வருவார்கள்..."

"இங்கு வருவார்கள் என்பது எப்படித் தெரியும் உனக்கு?"

"படைத் தலைவனுடைய புத்தி கூர்மையானது; ஊசி போன்றது."

"அதனாலென்ன?"

"அந்த ஊசியைக் கவரும் காந்தம் இதோ இருக்கிறது" என்று கூறி, ராணியைச் சுட்டிக்காட்டிச் சிரித்துவிட்டுக்

கூடத்தைவிட்டு வெளியேறினான் இருங்கோவேள். கூடத்திலிருந்து அவன் வெளியே சென்றதையும் சில விநாடிகளில் மடத்து வாயிலுக்கு வந்த வீரர்கள் பதின்மருடன் அவன் சென்றுவிட்டதையும் தோப்பிலிருந்து கவனித்த இரும்பிடர்த்தலையார், இளஞ்செழியன், சமண அடிகள் ஆகிய மூவரும் வெளியே வந்து மடத்துக்குள் நுழைந்தனர்.

அவர்கள் கூடத்தில் நுழைந்தபோது பிரும்மானந்தர் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் ராணியை உற்று நோக்கிக் கொண்டு நின்றார். அவர் கவலையை ராணி மட்டுமன்றி மற்றவர்களும் கவனித்தனர். கவலைக்குக் காரணத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத இரும்பிடர்த்தலையார் கேட்டார்: "இருங்கோவேள் திரும்பி வருவதைப்பற்றிக் கவலையோ?" என்று.

"இல்லை இரும்பிடர்த்தலையாரே! அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"வேறு எதைப்பற்றிக் கவலை?" என்று கேட்டார் சமண அடிகள்.

இதற்கு ராணியே பதில் சொன்னாள்: "பிரும்மானந்தர் கவலைப்படுவது என்னைப்பற்றி, என் இனத்தாரைப்பற்றி."

"யவனர்களைப் பற்றியா?" என்று வினவினான் இளஞ்செழியன்.

"ஆம்."

"கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது?"

பிரும்மானந்தர் இளஞ்செழியனை உற்று நோக்கினார். "படைத்தலைவரே! இதுவரை நான் புகார்தான் யவனர் கைகளுக்கு மாறும் என்று கவலை கொண்டிருந்தேன். இனித் தமிழ் நாட்டினர் கதியைப் பற்றியே கவலையாயிருக்கிறது. அந்தக் கவலையை நீக்கக் கூடியவள்..." என்று இழுத்த பிரும்மானந்தரை இடையில் வெட்டிய இரும்பிடர்த்தலையார், "ராணிதான் என்கிறீரா" என்று வினவினார்.

பிரும்மானந்தர் இரும்பிடர்த் தலையாரின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் கவலை தோய்ந்த கண்களை ராணிமீது

நாட்டி, கரங்களைப் பிட்சை கேட்கும் முறையில் நீட்டிக் கேட்டார், "ராணி! இந்தச் சிலையைப்பற்றி ஓரளவு எனக்குத் தெரியும். முழு விவரமும் கொடுக்க உனக்குத்தான் தெரியும். அந்த ரகசியத்தைச் சொல்லுவாயா? இந்த ஒரு வரம் கொடுக்க உன்னால் முடியுமா?" என்று.

திடமான பிரும்மானந்தரின் குரல்கூட இந்த வரத்தை யாசிக்கையில் நெகிழ்ந்து கிடந்ததை இளஞ்செழியன் கவனித்தான். அப்படியென்ன பெரிய மர்மம் இந்தச் சிலையில் புதைந்து கிடக்க முடியும் என்று ஆச்சரியப்பட்ட அவனை, ராணி பிரும்மானந்தருக்குச் சொன்ன பதில் இன்னும் அதிக ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

"ரகசியத்தைச் சொல்கிறேன். பிரும்மானந்தரே, ஆனால் ஒரு நிபந்தனை" என்றாள் ராணி.

"என்ன நிபந்தனை ராணி?" என்று கேட்டார் பிரும்மானந்தர்.

"படைத்தலைவர் என்னை மணக்கவேண்டும்- அதுவும் இன்றே மணக்கவேண்டும். இவரை முதலில் பார்த்த நாளே இவர்தான் என் மணாளர் என்பதை முடிவு கட்டுவிட்டேன்" என்று மிக மிருதுவான குரலில் கூறிய ராணி மற்றவர்கள் முகத்தில் படர்ந்த ஆச்சரியத்தையும் திகிலையும் கண்டு வெகுண்டாள். அந்தக் கோபத்தில் தெளிவாக மீண்டும் சொன்னாள்: "இந்த வரம் நீங்கள் எனக்குக் கொடுங்கள் அடிகளே. நீங்கள் கேட்ட வரத்தை, சோழ நாட்டின் பொற்காலத்தை இந்த இடத்திலேயே சிருஷ்டிக்கிறேன். இல்லையேல்..." அத்துடன் பேச்சை நிறுத்தினாள் ராணி. வாசகத்தை முடிக்காவிட்டாலும் அவள் இதயத்தில் ஓடிய எண்ணங்களைப் புரிந்துகொண்ட பிரும்மானந்தர், 'இதென்ன கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதே' என்று திகைத்து, 'இவளுக்குத் திருமணம் தேவை. நமக்கு நாட்டின் நலன் தேவை. ஆனால் படைத் தலைவனுக்கு...' என்று யோசித்துப் படைத்தலைவனை நோக்கிப் பரிதாபமும் கெஞ்சலும் கலந்து நின்ற பார்வையொன்றை வீசினார்.

30. பாதாளக் குகை

ராணியின் விசித்திர நிபந்தனையையும் அதை யொட்டிப் பிரும்மானந்தர் தன்மீது வீசிய பரிதாபங் கலந்த பார்வையையும் கவனித்த இளஞ்செழியன் முதலில் ஆச்சரியமும் ஓரளவு கோபத்தையும் அடைந்தானென்றாலும் சற்று யோசித்த பின்பு ராணியின் போக்கில் ஆரம்பத்திலிருந்து அன்றுவரை ஒரு தொடர்ச்சியும், உறுதியும் இருப்பதைக் கண்டான். அவளைப் பாதத்திலிருந்து கழுத்துவரை தொட்டுத் தடவிய அலைகளிலிருந்து தன் கைகளில் தூக்கி பூம்புகாரிலுள்ள தன் மாளிகைக்குக் கொண்டுவந்த அன்றிரவே அவள் விதியைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்ததையும், பிறகு 'விதி நம்மிருவரையும் ஒன்றாகப் பிணைத்திருக்கிறது படைத் தலைவரே' என்று அழுத்திச் சொல்லி இருவரும் எந்தக் காரணத்தாலும் பிரிய முடியாது என்பதை வலியுறுத்தியிருப்பதையும் நினைத்துப் பார்த்த இளஞ்செழியன், அவள் தன்னைத் தனித்திருக்க விடமாட்டாள் என்று தீர்மானமாகத் தெரிந்து கொண்டான். யவன குருமார்களின் சோதிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்த ராணி, தன்னைக் கொண்டே தமிழ் நாட்டில் ஒரு யவன முடியரசை ஸ்தாபிக்க முயலுகிறாள் என்பதிலும் அவனுக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லாதிருந்தது. ஒரு புறம் தமிழகத்தில் தனியரசை ஸ்தாபிக்க முயலும் யவனர்கள், இன்னொரு புறம் சோழ அரசை வஞ்சகத்தால் கவர்ந்துள்ள வேளிர்கள், மற்றொரு புறம் அந்த வஞ்சகத் துக்குத் துணை புரிந்து சோழர்களின் தனியரசைத் தங்கள் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட குறுநிலமாக்க முனைந்துள்ள பாண்டிய சேர அரசுகள்; இந்த மூன்று சக்திகளுக்கிடையில் திண்டாடும் சோழ மண்டலத்தின் கதிக்கும், இந்தப் புத்தர் சிலைக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கக்கூடும் என்பது மட்டும் இளஞ்செழியனுக்கு விளங்காமற் போகவே, "எனது திருமணம் ஒருபுறமிருக்கட்டும், பிரும்மானந்தரே! இந்தப் புத்தர் சிலை

மர்மத்தை நாம் அறிய வேண்டிய அவசியமென்ன?" என்று வினவினான்.

பிரும்மானந்தர் முகத்தில் கவலை பெரிதாகப் படர்ந்தது. அவர் சொன்னார்: "படைத் தலைவரே! இந்தத் தமிழகம் எப்படி தர்மத்துக்கும், வாணிபத்துக்கும் இலக்கியத் துக்கும், கலைக்கும் பெயர் போனதோ அம்மாதிரியே யவன நாடு பொறி இயலுக்குப் பேர்போனது. அவர்கள் யந்திரங்கள், யந்திரங்களால் இயக்கப்படும் சுரங்க வழிகள், அந்த வழிகளி லுள்ள பாதுகாப்புகள், படுகுழிகள் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து அளவிடத் தமிழகத்தில் எந்தச் சிற்பியுமில்லை. இங்கு சிற்பமும் பொறி இயலும், கோவில் சுரங்கங்களை அமைப்பது, கலைத் தெய்வங்களை அமைப்பது, மன்னர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது இத்தகைய ஆக்க வேலைகளுக்கே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் யவனர்கள் பொறிஇயல் பிற மக்களை வெற்றி கொள்ளும் ஆதிக்க வெறிக்கே இயக்குகிறது. இந்த உண்மையை அறியாத தமிழ் மன்னர்கள் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே யவனர்களைக் கொண்டு பல இடங்களில் சுரங்க வழிகளையும் ஆயுத சாலைகளையும் சிருஷ்டித்தார்கள். ஆனால் அந்த யவனர்கள் மன்னர்களின் பாதுகாப்புக்கு மட்டும் ஆயுத சாலைகளையும் சுரங்கங்களையும் அமைக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் தங்கள் மக்களின் ஆக்கிரமிப்பு இந்நாட்டில் ஏற்படுமானால் அதற்கும் உதவட்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வேறு பல சூட்சமங்களை யும் இணைத்து இந்த ஆயுதசாலைகளைச் சிருஷ்டித்தார்கள். அத்தகைய ஆயுத சாலையில் இந்த புத்தர் சிலையும் ஒன்று. பல வருடங்களுக்கு முன்பே இதன் மர்மத்தை நானறிந்தேன். காலஞ் சென்ற மன்னர் இளஞ்சேட் சென்னிக்கும் இதோ இருக்கும் இரும்பிடர்த்தலையாருக்கும் இதைப்பற்றிய தகவலைச் சொன்னேன். ஆனால் இதை இயக்கும் முழு விவரம் எனக்குத் தெரியாது. இது ஒரு பயங்கர இயந்திரம் என்பது மட்டும் தெரியும்."

"இந்தப் புத்தர் சிலையைச் சமண மடத்தில் அமைக்க எப்படி மக்கள் ஒப்புக் கொண்டார்கள்? யவனர்கள்தான் ஆகட்டும் ஜைனமதக் கடவுளை ஏன் இங்கு அமைக்க வில்லை?" என்று வினவினான் இளஞ்செழியன்.

"தமிழர்களை நீங்கள் இன்னும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லையா படைத்தலைவரே! தமிழ்நாட்டில் உதித்த உமக்குமா நான் இதை விளக்கவேண்டும்? இங்கு ஒரு சமயத்துக்கும் மற்ற சமயத்துக்கும் பேதம் ஏது! சிவபிரான் கோட்டங்களில் விஷ்ணுவின் சிலைகளும், விஷ்ணுவின் கோயில்களில் சிவமூர்த்திகளும் பிரதிஷ்டையாவதும், பிற மதத்தார் சகலரும் அதைப் பூசை செய்வதும் தமிழகத்தில் சர்வ சகஜமல்லவா? பூம்புகாரில் மணிவண்ணன் கோட்டமும் குமரன் கோட்டமும் ஒரே பகுதியில் இல்லையா? தவிர பௌத்தத்துக்கும் ஜைனத்துக்குமுள்ள வித்தியாசம் மிகக் குறைவு. சமணர்களுக்குப் புத்தர் அனுக்கிரகம் உண்டாவது கூட இலக்கிய மரபில் காணப்படுகிறது. ஆகவே, இங்கு புத்தர் சிலை அமைக்க அதிக ஆட்சேபணை ஏற்பட்டிருக்காது. சமண மடத்தில் யவனர்கள் புத்தர் சிலையை வைத்ததற்குக் காரணங்கள் உண்டு" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"என்ன காரணம்?"

"புதிதாக வரும் யவனர்கள் மாறுபட்ட மதச் சிலைகளுள்ள கோயில்களைக் கண்டறிந்தால் யவனர் பொறி இயல் சாலைகள் எங்கிருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்வார்கள். அவசியம் ஏற்பட்டால் தமிழர்களை எதிர்க்கவோ தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவோ அந்தச் சாலைகளை உபயோகப்படுத்திக் கொள்வார்கள். அத்தகைய ஒரு ஆயுத சாலை இந்த புத்த பகவான் சிலை. இந்த மாதிரி தமிழ்நாட்டில் எத்தனை சிலைகள் இருக்கின்றனவோ தெரியாது..."

பிரும்மானந்தரின் இந்தக் கடைசி வார்த்தையில் இடையே புகுந்த யவன ராணி, "மொத்தம் எட்டுச் சிலைகள் இருக்கின்றன" என்றாள்.

பிரும்மானந்தர் அதிகத் திகைப்பினால் சற்று நேரம் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டார். "என்ன, எட்டுச் சிலைகளா! எந்தெந்த இடங்களில்?" என்று குரலில் நடுக்கம் காணக் கேட்கவும் செய்தார்.

"அந்த அத்தனை ரகசியத்தை சுலபமாகச் சொல்லி விட முடியுமா அடிகளே! என்னை இந்த நாட்டில் ஒரு ராணி யாக்க இஷ்டப்பட்ட யவன குருமார்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள விவரங்களைச் சொல்லாமலா அனுப்பியிருப்பார்கள்?" என்று ராணி கேட்டுச் சற்றுப் புன்முறுவலும் செய்தாள்.

இரும்பினால் செய்யப்பட்டது போலவே விளங்கிய தலையுடனிருந்த இரும்பிடர்த்தலையாரின் சிரம்கூட இதைக் கேட்டதும் சுற்ற ஆரம்பித்தது. 'எத்தகைய ஆபத்துக்களை இந்தத் தமிழகம் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது!' என்று எண்ணிச் சமணத் துறவியை நோக்கினார். சமணத் துறவியின் மூளை அதுவரை கேட்ட சம்பாஷணையால் பெரிதும் குழம்பிப் போயிருந்ததால் அவர் முகத்தில் உணர்ச்சி எதையும் காட்டச் சக்தியற்றவராய், கல்லாய்ச் சமைந்து நின்றார்.

அங்கிருந்த ஒவ்வொருவர் மனப்போக்கையும் ராணி யின் கண்கள் கவனிக்கத் தவறாததால் அவள் ஓரளவு சினங் கொண்டு பிரும்மானந்தரை நோக்கித் தமது இறுதி அஸ்தி ரத்தை வீசத் தொடங்கி, "பிரும்மானந்தரே! இருங்கோவேள் இந்தச் சிலையின் மர்மத்தை அறிய விரும்பினான். புகாரை மட்டுமன்றி வஞ்சி வரையில் இருபது ஊர்களையாவது தொடர்ச்சியாகக் கொடுத்து என்னைச் சோழ மன்னனுக்குச் சமமான ராணியாக்கினால் இந்தச் சிலையின் மர்மத்தைச் சொல்ல ஒப்புக் கொண்டேன். அவன் இணங்கவில்லை. எதிர்த்து என் கைகளைத் துணிந்து பிடித்தான். நீர் குறுக்கிடா திருந்தால் இத்தனை நேரம் இருங்கோவேள் இந்த இடத்தில் ஐந்தாறு துண்டங்களாக விழுந்திருப்பான். அடுத்தபடி நீர் இந்தச் சிலையின் மர்மத்தைக் கேட்டீர். நீர் சிற்பியென்பது எனக்குத் தெரியும். இதை இயக்கும் முறையையும் நீர் அறிவீர் என்பதையும் உமது நண்பர்களுக்கும் இந்த மர்மம் ஓரளவு

தெரியும் என்பதையும் நீங்கள் பார்த்த பார்வையிலிருந்தே தெரிந்துகொண்டேன். ஆனால் இந்த ஆயுத சாலையையும் அதற்குப் பின்னால் புதைந்து கிடக்கும் பெருமர்மம் யாராலும் உமக்குத் தெரியாது. அதைப்பற்றிக் கேட்டீர். அதற்கும் நிபந்தனை கூறினேன். உம்மிடமிருந்து பதிலேதும் வரவில்லை. என்ன சொல்கிறீர், அடிகளே! படைத்தலைவர் என்னை மணக்கப் போகிறாரா இல்லையா?" என்று கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்வியால் பிரும்மானந்தரும் இரும்பிடர்த் தலையாரும் பெரிதும் சங்கடத்திற்குள்ளானார்கள். "ராணி! உனக்குத் தெரியாத விஷயமில்லை. திருமணத்தில் கட்டாயம் உதவுமா? அதுவும் படைத்தலைவர்..." என்று இழுத்தார்.

யவன ராணி கோபத்தைவிட்டு மெள்ள நகைத்தாள். "படைத்தலைவர் இதயம் உமது ஆசிரமத்தில் நான் சந்தித்த அந்தத் தமிழ்ப் பெண்ணிடம் லயித்து விட்டதென்று கூறுகிறீர்கள். அது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நானிருக்கும் வரையில் படைத்தலைவர் அவளை மணக்க முடியாது' என்று திட்டமாகப் பதிலும் சொன்னாள்.

"ஏன்?" என்று இடைபுகுந்து கேட்டார் இரும்பிடர்த் தலையார்.

"விதி எங்கள் இருவரையும் ஒன்றாக்கியிருக்கிறது. பல வருஷங்களுக்கு முன்பே எங்கள் இருவர் வாழ்க்கையும் ஒன்றாகிவிட்டது..." என்று சொல்ல ஆரம்பித்த யவன ராணியின் கண்கள் சொப்பன உலகத்தில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தன. அப்படிப் பிரமைதட்டிய கண்களுடன் முற்காலத்தையும் பிற்காலத்தையும் பற்றிப் பேச முற்பட்ட ராணி கூறினாள்: "ஆம்! எங்கள் இருவரையும் விதி என்றோ பிணைத்துவிட்டது. யவன குருமார்கள் சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே ஆகாயத்தைப் பார்த்து நக்ஷத்திரங்களைக் கணக்கிட்டு, 'இவளுக்கு உதவ ஒரு தமிழன் வருவான். அவன் இவளுடன் பிணைந்தே நிற்பான். அவனால் இவள் தமிழகத்தில் ஒரு ராணியாவாள்' என்று சொன்னார்களே, அது பொய்யாகுமா? ஒருக்காலும் அவர்கள் வாக்குப் பொய்யாகாது. அவர்கள் சொன்னபடி தமிழகத்தில்

நான் புரண்ட அன்றே இவர் காலில் தட்டுப்படவில்லையா? பிறகு என்றாவது இவரைப் பிரிந்திருக்கிறேனா? வஞ்சிக்கு வரும்போதுகூட இந்த வஞ்சியும் கூடத்தானே வந்தேன். பிரும்மானந்தரே, விதியை வெல்ல முடியாது. ஆகவே படைத் தலைவரை ஒப்புக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள். இந்த விநாடியில் இந்தச் சிலையின் மர்மத்தை உடைக்கிறேன். இந்த ஒரு சிலையின் மர்மம் உடைந்தால் தமிழ்நாட்டிலுள்ள எட்டுச் சிலைகளின் மர்மமும் உடைந்த மாதிரிதான். பிறகு உங்கள் இளவரசர் திருமாவளவன், சோழர் நாடு என்ன தமிழ் மண்டலத்தையே ஏகசக்ராதிபதியாக ஆளலாம். அவரை இன்று எதிர்க்கும் பெருஞ்சேரலாதனும் பாண்டியனும் சோழப் பேரரசுக்கு உட்பட்ட சிற்றரசர்களாவார்கள். அந்த முதல் வெற்றியை இப்பொழுதே ஆரம்பிக்கிறேன். இன்றே இருங்கோவேள் மறைவான். சில நாழிகைகளில் சேரமன்னனும் சிறைப்படுவான். என்ன சொல்கிறீர்?"

ராணியின் வார்த்தையைக் கேட்ட பிரும்மானந்தர் அதிக வியப்பைக் காட்டாவிட்டாலும் இரும்பிடர்த் தலையாரின் முகத்தில் மட்டும் சற்று ஆச்சரியக்குறியும் அவநம்பிக்கையும் தோன்றவே, "திருமாவளவன் உயிருடன் இருப்பது உனக்குத் தெரியுமா! வெற்றியை இன்றே ஆரம்பிக்கிறாயா?" என்று கேட்டார்.

"திருமாவளவன் உயிருடனிருப்பது எனக்குத் தெரியும். ஏனென்றால் அவர் தற்சமயம் என் அறையில்தான் இருக்கிறார். அவர் இருங்கோவேள் கண்ணில் படவேண்டுமென்பதற்காகவும், இருங்கோவேள் ஏதாவது தீங்கு செய்ய முற்பட்டால் புத்தர் சிலையைக்கொண்டு அவனைத் தீர்த்துவிடவுமே அவனை இந்தக் கூடத்துக்கு அழைத்து வந்தேன்" என்று பதில் கூறினாள் ராணி.

"திருமாவளவன்..." என்று ஏதோ சந்தேகம் கேட்கத் துவங்கினார் சமணத் துறவி.

"மடத்தைச் சுற்றிக் காவலிருப்பதைப் பார்த்து நீங்கள் ஏறி இறங்கும் சாளரம் வழியாக என் அறைக்கு வந்தார். அதே

சமயத்தில் அறைக்கதவை இருங்கோவேள் இடித்தான். நான் அவனைக் கூடத்தில் சந்திப்பதாகக் கூறியனுப்பி உங்கள் மன்னரைப் பத்திரப்படுத்திவிட்டு இங்கு வந்தேன்" என்றாள் ராணி.

"புகாரையும் இருபது கிராமங்களையும் கொடுத்தால் புத்தர் சிலை மர்மத்தை அவனுக்குக் கூறுவதாகச் சொன்னாயே ராணி?" என்று சமணத் துறவி மீண்டும் கேட்டார்.

"ஆம், சொன்னேன். ஆனால் நாட்டைக் கைப்பற்ற ஆங்காங்கு தீ வைத்து மன்னர் குடும்பத்தை அழிக்க முயலும் இருங்கோவேள் அதற்கு உடன்பட மாட்டானென்பது எனக்குத் தெரியும்" என்று பதிலிறுத்தாள் ராணி.

"இந்த நிபந்தனைக்கு நான் மட்டும் இணங்குவே வென்று உனக்கெப்படித் தெரியும்?" என்று கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்கக் கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

"பொது நலத்துக்காக, தமிழ்நாட்டின் பிற்காலத்துக்காக, நீங்கள் எந்தத் தியாகத்தையும் செய்வீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்" என்று ராணி தனது முழு நம்பிக்கையைத் தெரிவித்தாள்.

"அப்படி வலிய என்னை மணக்கும் உன்னிடத்தில் அன்பிருக்கும் என்று நினைக்கிறாயா?" என்று இளஞ்செழியன் வினவினான்.

"மணந்தபின் அன்பை உருவாக்க எனக்கு வழி தெரியும். தவிர யவன குருமார்கள் நம்பிக்கையும்..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன ராணியை, "நிறுத்து ராணி, நிறுத்து. எதற்கெடுத்தாலும் அந்த யவன குருமார்களைக் கொண்டு வராதே. அந்தச் சனியன்கள் உன் புத்தியில் உருவாக்கியிருக்கும் நம்பிக்கைகளால் நம் இருவர் வாழ்க்கையும் பாழாகும். நான் சொல்வதைக் கேள். இப்பொழுது திருமணத்துக்கு நான் உடன்பட மாட்டேன். பிற்காலத்திலும் உடன்பட மாட்டேன். என் மனம் வேறு இடத்தில் லயித்திருக்கிறது" என்றான்.

"மனம் ஒரு குரங்கு. நிலையில்லாதது. எந்தப் பக்கமும் சாயக்கூடியது. இதை உங்கள் சாத்திரமே சொல்லுமே!"

"என் மனம் அப்படிப்பட்டதல்ல. நிலையானது. ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குத் தாவாதது."

பகிரங்கமாக நடந்த இந்தத் தர்க்கத்தால் பிரும்மானந்தர் மட்டுமன்றி மற்ற இருவருங்கூட சற்று வெட்கப்பட்டனர். பிரும்மானந்தர் அத்தனை வெட்கத்திலும் காரியத்திலே கண்ணுள்ளவராய், "படைத்தலைவரே! ராணியும் அழகாகத்தான் இருக்கிறாள். நாட்டுக்கு அவள் உதவி தேவையாயிருக்கிறது..." என்று ஆரம்பித்தவர் இளஞ்செழியனின் ஒரு பார்வையால் வாயைச் சட்டென்று மூடிக் கொண்டார்.

வீரம் ததும்பும் கண்களைப் பிரும்மானந்தர் மீதும் இரும்பிடர்த்தலையார் மீதும் நாட்டிய இளஞ்செழியன் ஆவேசத்துடன் கூறினான்: "அடிகளே! சோழ மண்டலத்தின் பிற்காலம் இந்த யந்திர சாலைகளால், பிறநாட்டு ராணிகளால் தீர்மானமாகாது. இதோ இருக்கும் இந்த வாளினாலும் என் படை பலத்தாலும் தீர்மானிக்கப்படும். இவள் புத்தர் சிலை மர்மத்தை உடைத்தால் ஏற்படக்கூடிய லாபமென்னவென்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த ஆயுத சாலைக்குக் கீழே அரச மாளிகைக்குச் செல்லும் சுரங்கமிருக்கலாம். அதன் மூலம் நாம் ஆட்களை நடத்திச் சென்று சேரனைப் பிடித்துக் கொண்டு போகலாம். இவள் உதவியினால் பாண்டியனுக்கும் அதே கதி ஏற்படலாம். மதுரை எல்லையிலும் இப்படியொரு சிலை யிருக்கக்கூடும். ஆனால் இத்தகைய வஞ்சகத்தால் எதிரிகளை வெற்றி கொள்ள நான் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன். கரிகாலரும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார். வீரவாளேந்தி வெஞ்சமரில் போர்க்களத்தே நாட்டப்படும் சோழ மண்டலத்தின் பெரு வெற்றி! அதற்கு நடுயந்திரமாக விளங்கப் போவது பூம்புகார். புகாரில் யவனர்களைத் தீர்த்துக் கட்டும் எனது படை! சேரனையும் பாண்டியனையும் நடுநிலத்தில் சந்திக்கும்! பொறுத்துப் பாரும் அடிகளே! ஹிப்பலாஸின்

பட்டாக்கத்தி எதிரிகள் மார்பில் பாய்வதையும் குமரன் சென்னியின் நெடு வேல்கள் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு பறந்து மாற்றார் உடலைப் பிளப்பதையும் பார்க்கப் போகிறீர்! அப்புறம்தான் நிலைநாட்டப்படும் சோழப் பேரரசு யந்திரத்தாலல்ல, தந்திரத்தாலுமல்ல, திருமணத்தாலும் அல்ல?"-இப்படிப் பிரும்மானந்தரைப் பார்த்துக் கூறிய இளஞ்செழியன் ராணியைப் பார்த்து, "ராணி, இந்தச் சிலையின் மர்மத்தை உன் மணாளனுக்குச் சொல்லிக்கொடு. ஆனால் இது நிச்சயம். நான் உன் மணாளனல்ல" என்று கூறிவிட்டுக் கூடத்தைவிட்டு அகன்று வெகு வேகமாகப் படிகளில் ஏறி, தான் முதல் நாளிருந்த அறைக்குச் சென்று விட்டான்.

அவன் ஆவேசத்தாலும் வார்த்தைகளாலும் ராணி கோபப்படுவாளென்று மற்றவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தால் ஏமாந்தே போனார்கள். இளஞ்செழியன் பேச்சைக் கேட்ட ராணி தலையை நன்றாகத் தூக்கிச் சற்று நிமிர்ந்து நின்றாள். அவன் படிமேல் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்துவிட்டு, "சரி. அடிகளே! ஸ்நானபானாதிகளை முடித்துக்கொண்டு இரவு இருங்கோவேளுடன் உறையூருக்குப் புறப்படச் சித்தமாயிருப்போம்" என்று கூறிவிட்டு, தன் எழிலெல்லாம் அசைந்தாட வெகு ஒய்யாரமாக, நிதானமாக, ஏதும் நடக்காததுபோல மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்றாள்.

பகல் நொடிப் பொழுதில் ஓடி விட்டது. கரிகாலனும், இரும்பிடர்த் தலையாரும், பிரும்மானந்தரும் பல முறை சந்தித்துப் பேசியும் அன்றிருந்த நிலைக்குச் சரியான முடிவு ஏதும் ஏற்படாததால் பெரிதும் குழம்பிப் போயிருந்தனர். அவர்கள் குழப்பத்தை இரவு இன்னும் அதிகப்படுத்தியது. அவர்களை உறையூருக்கு அழைத்துப் போவதாகச் சொன்ன இருங்கோவேள் நடுநிசிவரை தலையைக் காட்டவில்லை. வாணகரையிலிருந்து இளஞ்செழியன் கிளம்பிய சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் புகாரிலிருந்து டைபீரியஸைப் பற்றி வந்த செய்தியின் விளைவாகக் கிளம்பி துரிதமாகக் கருவூரை

அடைந்த பிரும்மானந்தர் கருவூரில் சமண மடத்தில் ஏற்பட்ட நிலைகண்டு அதிர்ச்சியுற்றுப் படுத்திருந்தார். இரும்பிடர்த் தலையார் மட்டும் அந்த மடத்திலிருக்க இஷ்டப்படாமல் இரவு சற்று ஏறியதும் கரிகாலனை அழைத்துக் கொண்டு தன் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார்.

நடுநிசியும் தாண்டியது. எங்கும் ஒரே நிசப்தம். நிசிவரை சப்தித்துக் கொண்டிருந்த கௌளிகூடத் தன் கூச்சலை நிறுத்திக் கொண்டது. ராணி மெள்ளக் கண்விழித்துப் பக்கத்துப் படுக்கையிலிருந்து இளஞ்செழியனைக் கவனித்தாள். படைத் தலைவன் நல்ல உறக்கத்திலிருப்பதைக் கண்டு அவனை இருமுறை ஆட்டிப் பார்த்தாள். உறக்கம் பலமாக இருந்ததால் திருப்தியடைந்து அடிமேலடி வைத்து மெள்ள அறைக்கு வெளியே சென்றாள். அறைக்கு வெளியே வந்ததும் மற்ற அறைகளையும் நன்றாகச் சாத்தி வெளியே தாழிட்டுப் படிகளில் இறங்கி மீண்டும் புத்தர் சிலையிருந்த கூடத்துக்குள் வந்தாள். அங்கு வந்தது முதல் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்ட ராணி கூடத்தில் மிக மெதுவாக நடந்து சென்று எல்லாக் கதவுகளையும் தாழிட்டாள். பிறகு புத்தர் சிலையை மெள்ள அணுகி அதன் பீடத்துக்கு அருகில் நின்று கொண்டு புத்தர் பிரான் திருவடிகளின் கட்டை விரல் நகங்களை லேசாகத் திருகினாள். அவள் ஒரு திருகு திருகியதுமே புத்தர் சிலை ஒரு முறை கிர்ரென்று சுழன்றது. பிறகு ஏதோ கட்டடமே இடிந்து தலையில் விழுவது போன்று ஒரு சப்தம் பயங்கரமாகக் கேட்டதன்றி, சிலையும் சரிபாதியாக வெடித்து அகன்றது. அதன் இரண்டு கைகளிலிருந்தும் இரண்டு பெரிய கத்திகள் அசுர வேகத்தில் கிளம்பிக் கூடம் பூராவிலும் சுழன்றன. புத்தர் சிலைக்குள்ளே சம பாகமாகத் தெரிந்த இரண்டு பகுதிகளிலும் தமிழகத்தின் யவன ஆயுதங்களும் கலந்து காட்சியளித்தன. வடநாட்டு பிண்டிபாலம் முதல், யவனர் இரும்பு முள்கதைகள் வரை சகல ஆயுதங்களும் இருந்ததால் பெரிய ஆயுத சாலையாக அந்தச் சிலைப் பகுதிகள் தெரிந்தன. சுமாரான வீரர்கள் தரிக்கக் கூடிய

ஆயுதங்களைக் கொண்ட அந்த இரு பகுதிகளையும் சற்று நேரம் உற்றுக் கவனித்த ராணி, சிலையின் இரு கைகளையும் அழுத்தினாள். மீண்டும் இடிபோன்ற பெரும் சப்தம் அந்த இரவில் இளம்பி, சமண விஹாரத்தின் சுவர்களிலும் பிரதிபலித்து மிகப் பயங்கரமாக ஒலித்தது.

சிலை இரண்டாகப் பிரிந்த இடத்தில் ஒரு பெரும் பாறை அகன்றது. கீழே பாதாளத்தை நோக்கிப் படிகள் ஓடின. புத்த பகவான் திருவடிகளில் ஒன்றிலிருந்த விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு படிகளில் இறங்கிச் சென்ற ராணி சுமார் நூறு படிகளைக் கடந்ததும் சமதரைக்கு வந்தாள். சமதரையின் அடித்தளம் கருங்கற் பாறைகளால் அமைக்கப்பட்டு, பெரிய கூடம் போல் தெரிந்தது. சுற்று முற்றும் எங்கும் பெரும் தூண்கள் எழுந்து நின்றன. பாதாள குகையை யவனர்கள் திறம்படவே சிருஷ்டித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்த ராணி பெருமையால் புன்முறுவல் செய்தாள். தூண்களி லிருந்த கருங்கற்களின் அமைப்பு எகிப்திய பாரோமன்னர்கள் சமாதி மண்டபங்களைப் போலிருந்ததைக் கண்ட ராணி அந்தக் கல்லில் ஒன்றைப் பிடுங்கினாலும் குகை தலைமேல் விழுந்துவிடும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு சுற்றுமுற்றும் நோக்கினாள். குகையின் ஓரத்தில் ஒரு பயங்கரக் குட்டை இருந்தது.

அதன் கரையில் முதலைகள் பல படுத்துக்கிடந்ததன்றி, மனித அரவம் கேட்டதால் ஓரிரண்டு முதலைகள் அவளை நோக்கி ஊர்ந்து வரவும் முற்பட்டன. மிகப் பயங்கரமான சூழ் நிலை. ராணி பயந்திருந்தால் அந்தக் குகைக்குப் பயந்திருக்க வேண்டும். அல்லது முதலைகளுக்குப் பயந்திருக்க வேண்டும். இரண்டுக்கும் அஞ்சாத அவளையும் அச்சப் படுத்த ஒரு குறுவாள் அந்த மண்டபத்தின் நடுவில் கிடந்தது. தனக்கு முன்பாக யாரோ அங்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்ட ராணி பெரும் பீதியடைந்து அந்த வாளை அணுகி அதை எடுக்கப் போய்ச் சற்றுக் குனிந்தாள்.

அதே சமயத்தில் அவள் அச்சத்தை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டுபோக எழுந்த சிரிப்பு, அந்தக் குகையைப் பயங்கர மாக ஊடுருவிச் சென்றது.

அடுத்த வினாடி நீண்ட வாட்கள் நான்கு, குகைத் தூண்கள் அடித்துவிட்ட இருட்டிலிருந்து இளம்பி அவளது வெண்மையான கழுத்தில் பதிந்தன.

31. இருளில் வாட்போர்

சச்சதுரமான கருங்கற்களைக் கொண்டே அமைக்கப் பட்ட பாதாளக் குகையின் சமதரையில் விழுந்து கிடந்த குறுவாளைப் பார்த்ததுமே தனக்கு முன்பாக யாரோ அந்த இடத்துக்கு வந்திருக்கிறார்களென்பதை அறிந்ததால், ஒரு விநாடி பெரும் பீதி அடைந்த யவன ராணி, இயற்கையாகவே அவளுக்குள்ள நெஞ்சுறுதியாலும் வேறு நாட்டில் யவன அரசை ஸ்தாபிக்க வந்திருப்பவள் கோழையாயிருப்பது கேவலம் என்ற நினைப்பாலும் அந்தப் பீதியை நொடி நேரத்தில் உதறிக் கொண்டாளதலால், குகையில் பயங்கரச் சிரிப்பு ஊடுருவிச் சென்றதையோ தன் கழுத்தில் ஒரே சமயத் தில் நான்கு வாட்களின் நுனிகள் புதைந்ததையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் கீழே கிடந்த குறுவாளைக் கையி லெடுத்துப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினாள். புத்த பகவான் திருவடியிலிருந்து எடுத்து வந்து கருங்கல் தூணின் இடையே வெளிப்பட்டு நின்ற முகப்பு ஒன்றில் அவள் வைத்திருந்த விளக்கின் வெளிச்சம், மற்ற இடங்களிலிருந்த பெரும் தூண் களின் காரணமாக வேறெந்த இடத்திலும் விழாமல் உட்கார்ந் திருந்த அவளுடைய வெண்ணிற தேகத்தின்மீது மட்டும் விழுந்ததால் விளக்கின் ஜோதிக்கு மெருகு கொடுக்கவந்த மற்றொரு ஜோதிபோல் யவன ராணி விளங்கினாள். எதிரே சற்றுத் தூரத்திலிருந்து ஊர்ந்து அவளை நோக்கி மெல்ல நகர ஆரம்பித்து குகையில் என்றும் கேட்காத சிரிப்பொலி கேட்டதும் தலையைத் தரையில் போட்டுப் படுத்துவிட்ட

முதலைகளின் கண்கள் விளக்கொளியில் பளீரெனப் பயங்கரமாக மின்னின. ஆனால் அத்தனை பயங்கரத்தையும் சமாளிக்கும் ஆற்றல் ராணிக்கு உண்டு என்பதை வலியுறுத்த தோளிலிருந்து விலகித் தொங்கிய ஆடைக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்த அன்னப்பறவை ஆபரணம் தன் நீ விழிகளை வெளியே காட்டியது. விளக்கு ஒரே தூணின் இடைப் பகுதியில் இருந்ததால் மற்றத் தூண்கள் விகாரமான நிழல்களைக் குகை யெங்கும் பாய்ச்சி, முதலைக் குட்டை நீரையும் முக்கால்வாசி மூடிவிட்டாலும் ராணிக்குச் சற்று அப்பால் மிகுதியிருந்த நீர்ப்பரப்பு முதலைகளின் வால்களால் அப்படியும் இப்படியும் எழுப்பப்பட்டு விளக்கொளியில் ஏதோ பலரை விழுங்கக் காத்திருக்கும் மந்திரக் குட்டைபோல் காட்சியளித்தது. போதாக் குறைக்கு எந்தப் பாதாளத்தில் கட்டடம் கட்டினாலும் அந்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்து உறையும் சுவர்க் கோழியின் ஓசையும், வெளவால்களின் சப்தமும் குகையின் பயங்கரத்தை மிகவும் அதிகப்படுத்தின.

இந்தச் சூழ்நிலையில் கத்திகளுக்கிடையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட யவனராணி கத்திகளைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாமல் கீழே கிடந்த குறுவாளைக் கவனிப்பதிலேயே மும்முரமாயிருந்ததைக் கண்டு அவள்மீது கத்தி வீசியவர்களுக்கே பிரமிப்பு உண்டாகியிருக்க வேண்டும். ஆகவே கத்தியை வீசி அவள் கழுத்தைத் தடவியவர்கள் மேற்கொண்டு எந்த எச்சரிக்கையும் செய்யாமலும், கத்திகளை குறிவைத்த இடத்திலிருந்து அகற்றாமலும், மறைவிடங்களை விட்டு வெளிவராமலும் மௌனமாகவே இருந்தார்கள். அவர்கள் மௌனத்தையும் நிதானத்தையும் பயன்படுத்திக் கொண்ட ராணி மிகச் சாவதானமாகவே கத்தியைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கி, அதன் பிடியிலிருந்த அரச முத்திரையைப் பார்த்து, "இது சங்கு முத்திரை. சேரர்களின் அரசுச் சின்னம். ஆகையால் அந்த மரபில் யாருக்கோ ஒருவருக்கு இந்தக் குகையின் மர்மம் தெரிந்தேயிருக்கிறது" என்று சற்று உரக்கவே சொன்னாள். இதைக் கேட்டதும் வந்திருப்பவன் யாராயிருந்தாலும் அவன்

கூட்டாளிகள் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் ஏதாவது பதில் பேசுவார்கள் என்று ராணி எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் வந்த பேர்வழிகள் வாயையும் திறக்கவில்லை; தாங்கள் ஒளிந்திருந்த மறைவிடத்திலிருந்து வெளிவரவும் இல்லை. கரகரப்பான ஒரு குரல் மட்டும் மிகவும் கடுமையாக எழுந்து, "ராணி! பரிசோதனை முடிந்து விட்டால் கத்தியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். போவோம்" என்று கூறியது.

அந்தக் குரலை அதற்கு முன் எந்த இடத்திலும் கேட்டதாக ராணிக்குத் தோன்றாததால், யாரோ முன்பின் அறியாத புது மனிதனிடம் தான் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதை அவள் அறிந்தாலும், 'இவன் மாத்திரம் என் பெயரை எப்படித் தெரிந்து கொண்டான்' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டு அதற்கு விடை காணாததால், "நீ யார்? உனக்கு எப்படி இந்த இடம் தெரிந்தது? என்னைச் சிறைப்படுத்த உனக்கு அதிகாரம் அளித்தது யார்?" என்ற கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டே உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து மெள்ள எழுந்து நின்றாள். அவள் எழுந்தபோது கழுத்தில் ஊன்றியிருந்த வாட்களும் ஊன்றியது. ஊன்றியபடியே எழுந்தனவேயொழிய, கழுத்தை விட்டு விலகவில்லை. மறைந்திருந்த வீரர்களும் வெளிவரவில்லை. குகையின் இருட்டிலிருந்தே பதிலும் வந்தது யவன ராணிக்கு. "ராணி! நான் யாரென்பதைப் பற்றிச் சொல்ல எனக்கு உத்தரவில்லை; சொல்ல அவசியமுமில்லை. உங்களைச் சிறை செய்வதும் உங்கள் நன்மையை முன்னிட்டுத்தான். ஆகவே, பேசாமல் அந்தத் தூணுக்குச் சென்று விளக்கை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று மீண்டும் பேசியது பழைய குரல்.

ராணி அந்தக் குரலின் ஒலியை நன்றாகக் கவனித்துக் கேட்டாள். வந்திருப்பவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் வேண்டுமென்றே குரலை மாற்றிப் பேசுகின்றான் என்பதையும், அது அவன் இயற்கைக்குரல் அல்லவென்பதையும் புரிந்து கொண்டாளானாலும், குரலுக்குடையவன் இன்னானென்பதை அறிய முடியாததால் அதைப் பற்றிச் சிந்தனை

செய்யாமல் அடுத்து நடக்க வேண்டியதைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்தான். அவள் முகத்திலோடிய சிந்தனைக் குறியை மறைவில் நின்று உத்தரவிட்டவன் கவனித்திருக்க வேண்டும். அவன் சற்று முன்னைவிடக் கடுமையாகவே கூறினான்: "தப்ப முயலுவதிலோ உங்களைமீறிச் செல்ல வழி அகப்படுமா வென்று ஆராய்ச்சி செய்வதிலோ பயனில்லை ராணி! நீங்கள் எங்கள் கட்டளையை மீறச் சற்று முயன்றாலும் உங்களைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டிப்போட எங்களுக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறது. பேசாமல் நடந்து சென்று அந்த விளக்கை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்."

அதற்கு மேலும் தாமதிப்பதில் அர்த்தமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ராணி மிகக் கம்பீரமாக நிமிர்ந்த தலையுடன் விளக்கிருந்த தூணை நோக்கி நடந்து சென்று தன்னைச் சிறை செய்ய வந்தவன் ஆணைப்படி விளக்கையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டாள். "ராணி! திரும்பி அந்தக் குட்டையைப் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு விநாடி நில்லுங்கள்" என்று மறுபடியும் உத்தரவிட்டது அந்தப் பழைய குரல். வார்த்தை பேசாமல் ராணி முதலைக் குட்டையை நோக்கித் திரும்பி நின்று கொண்டாள். "டேய்! யாராவது ஒருவன் ராணியின் கண்களைக் கட்டுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். அந்த மனிதன். கழுத்தில் பதிந்திருந்த நான்கு கத்திகளில் ஒன்று அகன்று அதற்குடையவன் தூண் மறைவிலிருந்து வெளியே வந்து, ராணியைப் பின்புறமாக அணுகி அவள் கண்களை ஒரு துணியால் இறுகக் கட்டினான். அதற்குப் பிறகு மற்ற வாள்களும் தன் கழுத்தைவிட்டு அகன்றுவிட்டதையும் தன்னைச் சுமார் நான்கு பேர் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டதையும் ஐந்தாவது ஒருவன் மட்டும் முரட்டுப் பிடியாகத் தன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டதையும் உணர்ந்த ராணி அவர்கள் கட்டளைப்படி மெள்ளத்தட்டுத் தடுமாறி நடக்க ஆரம்பித்தாள். கண் தெரியாததாலும் கால் நிதானத்திலேயே நடக்க வேண்டியிருந்ததாலும் இரண்டு மூன்று முறை கீழே கால் தடுக்கியதால் விழ இருந்த ராணி, "இந்தா, இந்த

விளக்கையாவது பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். தரையிலும் கருங்கற்கள் சரியாகப் பாவவில்லை" என்று கூறி, விளக்கை அக்கம் பக்கத்தில் நீட்டுவது போல் பாசாங்கு செய்து அருகிலிருந்த வீரன் முகத்தில் சுடரை வைத்துத் தீய்த்து விடவே, 'அடி சண்டாளி!" என்று பெரிதாக அலறினான் சுடப் பட்டவன். ராணியைப் பலமாகப் பிடித்திருந்த அவன் கையும் திடீரென நழுவவே, ராணி சட்டென்று குனிந்து குகையின் ஒரு புறத்துக்கு ஓடினாள்.

"பிடியுங்கள்! அவளை விடாதீர்கள், அவளைத் தப்ப விட்டால் பேராபத்து. தலைவர் நமது விழியைப் பிடுங்கி விடுவார்!" என்று கூவி அவளைச் சிறை செய்ய உத்தரவிட்டான் வந்திருந்த வீரர்களின் தலைவன். ஆனால் அந்த உத்தரவை நிறைவேற்றுவது மட்டும் அத்தனை சுலபமல்லவென்பதை அவன் கூட்டாளிகள் உணர்ந்து கொண்டபடியால் அவர்களில் ஒருவன், "அவள்தான் உங்கள் முகத்திலேயே விளக்கைத் தீய்த்து அணைத்து விட்டாளே. ஒரே இருட்டாயிருக்கிறதே. என்ன செய்வது?" என்று கேட்டான். அதே சமயத்தில் கையில் அணைந்த திரியிலிருந்து கடைசிப் புகையை மட்டும் விட்டுக் கொண்டிருந்த வெண்கல விளக்கை ஓங்கி, பேசியவனிருந்த இடத்தைக் குரலாலேயே அனுமானித்து ராணி எறியவே, விளக்கு சரியாக அவன் புருவ மத்தியில் தாக்க, "ஐயோ எசமான்! இது ராணியல்ல, பிசாசு!" என்று அலறிக் கொண்டே பேசியவன் கீழே சாய்ந்தான்.

"பிசாசுமல்ல பேயுமல்ல! பிடியுங்கள் இந்த ராணியை! இல்லையேல் உங்களனைவரையும் காலையில் கழுவேற்றி விடுவேன். உம், குகை மூலைகளைத் தடவிப் பாருங்கள்" என்று அவர்கள் தலைவன் உத்தரவிட்டதன்றி, தானும் உருவிய வாளை நீட்டியபடி குகைத் தூண்களைத் தடவித் தடவிக் கொண்டு திரிந்தான். மற்ற நான்கு வீரர்களும் குகைக்குள் மிகவும் எச்சரிக்கையாக வலம் வந்தனர். யவன ராணியும் தன் கண்கட்டை அவிழ்த்தெறிந்து விட்டு மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் குகையின் மூலைப் பாறைகளில் ஒட்டிப்

பதுங்கிப் பதுங்கி நகர்ந்து பழைய படிகளைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றான். குகையில் இருள் நன்றாகச் சூழ்ந்திருந்தபடியாலும், குகை சிறிதாகையால் எந்த விநாடியும் அந்த முரடர்கள் கையில் தான் சிக்கிவிடக்கூடும் என்ற பயத்தாலும், அவ்வப்பொழுது இடம்விட்டு இடம் மாறிய ராணிக்குப் படிகளின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது பிரம்மப் பிரயத்தனமாயிருந்தது! அந்தப் படிகளில்லாவிட்டாலும் குகையில் நுழைபவர்களைத் தொலைதூரம் கொண்டு போய் விடக்கூடிய வேறு வழிகள் இருக்கக்கூடும் என்பதற்காகச் சுவர்களில் யந்திரசூட்சுமங்கள் எங்கிருக்கின்றன என்பதைக் கண்டுபிடிக்கத் தடவித் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டே ராணி சென்றாள். எங்கும் யந்திர சூட்சுமம் கிடைக்காததாலும், அத்தனை இருளிலும் தன் தலையில் இரவு செருகியிருந்த ஒற்றைச் செண்பகப் பூவின் நறுமணம் அந்த நேரத்தில் அளவுக்கு அதிகமாகவே குகையில் சூழ்ந்ததாலும், அந்த நறுமணத்தைக் கொண்டே வீரர்கள் தன்னை நெருங்கிவிட முடியும் என்ற உணர்வாலும் ராணி மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் ஓரளவு பயத்துடனுமே குகைச் சுவர் ஓரமாக நடந்து சென்றாள்.

குகையில் மிகப் பயங்கர நிலை சூழ்ந்து கிடந்தது. அந்தக் குகையின் அமைப்பும் நிசப்தமுமே யாருக்கும் திகிலை விளைவிக்கக்கூடிய கோர நிலையைச் சிருஷ்டிக்க முடியும். அத்துடன் இருட்டும் சூழ்ந்து நிசப்தத்தை உடைத்த முதலைகள் புஸ்புஸ்ஸென்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு யார் கால் தங்கள் வாயில் அகப்படும் என்று நெளிந்து நெளிந்து ஊர்ந்து கொண்டிருந்ததாலும், அப்படித் தரையில் ஊர்ந்து வராத முதலைகள் வாலைச் சுழற்றித் தண்ணீரில் திடீரென அடித்ததாலும், பிசாசுகள் போல் இருட்டில் உலாவிய வீரர்களின் காலடிச்சத்தம் வேறு கேட்டதாலும் யாருக்கும் குலைநடுக்கமெடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலை மண்டிக் கிடந்தது. திடீரென யாரோ ஒரு வீரன் காலை முதலையொன்று பிடித்துக் கொள்ளவே, "ஐயோ! முதலை! முதலை" என்று அவன் கூச்சலிட்டது குகையின் கூரைக் கற்களையே சாய்த்து விடுவதுபோன்ற கிலியை உண்டாக்கியது. அந்த அலறலைத் தொடர்ந்து அவன் தன் கத்தியால் முதலையை வெட்டத் துணிந்ததன்றி அந்தக் கத்தி அதன் முரட்டு முதுகை ஊடுருவ முடியாததால் பயம் தலைக்கேற, "உதவுங்கள், ஐயோ! முதலை இழுக்கிறது. உதவுங்கள்" என்று மரணக் கூச்சலிட்டான்.

முதலைகளிடமிருந்த பயத்தில் மற்ற வீரர்கள் அவனிருந்த பக்கத்தைவிட்டு விலகியது மட்டுமல்லாமல் ராணியைத் தேடுவதையும் சற்று நிறுத்தவே முதலையிடம் அகப்பட்ட வீரன், "செத்தேன், வாருங்கள், உதவுங்கள்" என்று பெருத்த ஓலமிட்டாலும் அந்த ஓலமும் சில விநாடிகளே கேட்டது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குட்டையில் அவன் உடல் பல முதலைகளால் புரட்டப்படுவதை ஓசையிலிருந்தே ராணி தெரிந்து கொண்டாள். அவன் பயங்கர முடிவைக் கண்டு அவளைச் சிறை செய்ய வந்தவர்களின் தலைவனும் திகைத்திருக்க வேண்டும். ஆகவே, அவன் எந்த உத்தரவும் இடாமல் திக்பிரமை பிடித்துச் சில விநாடிகள் நின்றுவிட்டான். குகையில் அந்த இருட்டில் நிகழ்ந்த அந்தப் பயங்கர மரணத்தை ராணியைப் பிடிக்க வந்ததால் கொடுக்க வேண்டி வந்த அந்தக் கொடூர பலியை, நினைத்து அவன் சொல்லவொண்ணாத் திகில் கொண்டானாதலால் குகையில் மௌனமே நிரம்பி நின்றது. அந்த மௌன நிலையின் பயங்கரத்தைக் குட்டையிலிருந்த சடலத்தின் எலும்புகளை முதலைகள் தங்கள் பெரும் பற்களால் கரகரவெனக் கடித்து எழுப்பிய சப்தம் உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு போகவே ராணியின் இரும்பு இதயம்கூட ஓரளவு நெகிழ்ந்து மாண்டவனின் கோர மரணத்தை நினைத்துத் துக்கித்தது.

யவன நாட்டுச் சிறைச்சாலைகளில் இதைவிடக் கோரமான மரணங்களைப் பார்த்திருக்கும் ராணி வெகு சீக்கிரம் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, எப்படியும் தன்னைச் சிறை செய்ய வந்தவர்களிடமிருந்து தப்ப வேண்டும்

என்ற எண்ணத்தில் மெள்ள மெள்ள நகர்ந்து படிகளைத் தேடினாள். படிகள் கிடைக்காவிட்டாலும் அவள் மீண்டும் நகரத் தொடங்கியதால் கேட்ட கலவரத்தைக் கவனித்த வீரர்களின் தலைவன், "அதோ, அந்த மூலையில் இருக்கிறாள் ராணி. பிடியுங்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டு அவளிருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அவளைப் பிடிக்க மீதியிருந்த வீரர்கள் மூவரும் அவர்கள் தலைவனும் குகையைச் சுற்றி வந்தும் பயனில்லாமற் போகவே, "டேய்! குகையின் முற்புறத்தை மட்டும் சூழ்ந்து கொள்ளுங்கள். முதலைக் குட்டையைவிட்டு விடுங்கள். இவள் அதில் விழுந்து சாவதானால் சாகட்டும். மற்ற மூன்று புறமும் மூவர் வந்தால் இவள் கையில் தட்டுப்படுவாள். நேராக எதிர்ப் பக்கம் வந்தால் இங்கே நானிருக்கிறேன்" என்று கூறவே வீரர்கள் பிரிந்து மூன்று புறங்களிலும் சுவரைத் தடவித் தடவிக்கொண்டு வந்தார்கள். தலைவனும் நேர்ப்புறமாகத் தூண்களைத் துழாவித் துழாவி நடந்து வந்தான். இனித் தான் தப்பமுடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட ராணி தன் மடியி லிருந்து தாழைச் சர்ப்பம் போன்ற கத்தியை உருவிக் கொண்டாள். அடுத்த விநாடி அந்தக் கத்தி அவளிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்டது. யாரோ ஒருவன் அவளைக் குழந்தைபோல் எடுத்துத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு நடந்தான். மறுகணம் நீண்ட வாளொன்றும் அந்த மனிதன் கரத்தில் எழுந்து நாற்புறமும் சுழன்றது.

அவளைத் தூக்கிக் கொண்ட மனிதன் வேண்டுமென்றே தன் வாளை இருமுறை குகையின் கருங்கல் தூண்களில் தட்டினான். ராணியைச் சிறை செய்ய வந்த வீரர்கள் தங்களைத் தவிர வேறு ஒரு வீரனும் குகைக்குள் வந்து விட்டானென்பதையும் அறிந்துகொண்டு வாட்களை உருவிக் கொண்டார்கள். வந்த மனிதன் ராணியைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு இடதுகையால் அவளைப் பிடித்தபடியே வலது கையால் வாளைச் சுழற்றி எதிரிகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு அவர்களிருந்த திக்கிற்கு நேர் எதிர்ப்பக்கமாக நகர்ந்தான்.

அவன் காலடி ஓசைகளைக்கொண்டு அவனைத் துரத்திய வீரர்கள் வாள்களை வீசித் தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

தன்மீது பாய்ந்த நான்கு வாட்களையும் நீண்ட தன் வாளால் தடுத்து நிறுத்திப் போரிட்டபடியே நகர்ந்தான் அந்த மனிதன். இரண்டு விநாடிகளுக்குள் ராணியைச் சிறை செய்ய வந்த வீரர்களில் இருவர் நிராயுதபாணியானார்கள். அந்த வீரனுடைய வாளால் சுழற்றப்பட்டுக் கையிலிருந்து பறந்தோடிய எதிரி வீரர் வாட்கள் 'கிளாங் கிளாங்' என்ற ஒலியுடன் குகைத் தூண்களில் தாக்கி, சளக் சளக்கென்று முதலைக் குட்டையில் விழவே முதலைகள் வேறு சீறி எழுந்து தரையில் சரசரவென்று ஊரத் தொடங்கின. ராணியைத் தூக்கிக்கொண்ட வீரனுடைய கண்கள் அந்தக் கும்மிருட்டில் புலியின் கண்களைப்போல் ஒளியிட்டன. வாளும் ஏதோ கண்ணுக்குத் தெரியாத தேவாஸ்திரம் போல் சுழன்று அவனை அதிகமாக நெருங்கிய இரு வீரர்களின் மார்புகளிலும் பாயவே அவர்கள் அலறி விழுந்தனர். அந்த அலறல் குகைச் சுவர்களில் தாக்கி எழுப்பிய பயங்கர எதிரொலியுடன் ராணியைத் தூக்கிக்கொண்டு திடமாக நடந்த அந்த மனிதனின் காலடி ஓசையும் கலந்து கொண்டது. தோளில் இருபுறமும் தொங்கிய ராணியை இடது கையால் அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு குகையின் ஒரு மூலைக்கு ஓடிய அந்த வீரன் அங்கிருந்த படிகளில் தடதடவென்று ஏறிச் சென்றான். அவன் காலடி ஓசையைக் கொண்டே மீதியிருந்த இரண்டு எதிரிகளும் அவனைப் பின்பற்றினாலும், எப்பொழுதும் அவர்கள் முகத்தை மிக லேசாகத் தடவிய அந்த வீரனுடைய நீண்ட வாள் அவர்களை அணுக வொட்டாமல் செய்து கொண்டிருந்தது. அந்த வாளிடமிருந்த பயத்தாலோ அல்லது வந்த வீரன் வேறு திசையில் மறைந்துவிட்ட காரணத்தாலோ எதிரிகள் அவனைத் தொடருவதைக் கைவிட்டனர்.

சிறிது தூரம் படிகளில் ஏறிச் சென்ற அவ்வீரன் எதிரிகள் தன்னைத் தொடர்ந்து வரவில்லையென்பதை அறிந்ததும்

சிறிது நிதானமாகவே நடக்கத் தொடங்கினான். படிகள் ஏறி முடிந்த இடத்தில் நீண்ட தாழ்வாரமொன்று எங்கோ ஓடியது. அந்தத் தாழ்வாரத்தின் கோடியிலிருந்த மலர்களின் நறுமணம் காற்றில் மிதந்து வந்தது. வீரன் அவளை அப்பொழுதும் கீழே இறக்காமலே தூக்கிக் கொண்டு தாழ்வாரத்தின் எதிர் வாசலை அடைந்தான். அவனுடைய இடது கையின் அணைப்பிலும் திரண்ட தோளிலும் கிடந்த ராணியும் அந்த உயர் பதவியிலிருந்து கீழே இறங்க இஷ்டமில்லாமல் செயலற்றுக் கிடந்தாள். முதன் முதலில் குகையில் அவன் கை மேலே பட்டபோதே அவனை இன்னானென்று அறிந்து கொண்ட ராணிக்குப் பயமெல்லாம் காற்றில் பறந்து, புயலில் சிக்கிய மரக்கலம் தரையை அடைவதால் ஏற்படக்கூடிய சாந்தியை அடைந்தாள், அவள். 'முன்பொருமுறை பூம்புகாரில் என்னைத் தூக்கித்தான் சென்றார். ஆனால் அப்பொழுது உணர்விழந்திருந்தேன். இப்பொழுது உணர்விருக்கின்றது. அப்பப்பா! இந்த ஆண்மகனுக்குத்தான் எத்தனை பலம்! மெல்லிய இந்தக் கரங்களுக்குத்தான் எத்தனை வலிமை!' என்று எண்ணி எண்ணிப் பூரித்தாள்.

ராணி அப்படி மனப்பூரிப்பிலிருக்கையிலேயே அவளைக் கீழே இறக்கிய படைத் தலைவன், "இரு ராணி! வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு எதிரேயிருந்த பெரும் கதவு ஒன்றைத் திறக்க முடியாமல் திணறினான்.

"அதை அத்தனை லேசாகத் திறக்க முடியாது. இப்படி வாருங்கள்" என்று அவனைப் பின்னுக்கிழுத்த ராணி, தான் முன் சென்று கதவைத் தடவிப் பார்த்து ஒரு ஆணியைத் திருகவே கதவு சத்தம் ஏதும் செய்யாமல் மெள்ளச் சுழன்று திறந்து வழியும் கொடுத்தது. அந்த வழியின் மூலமாக வெளி நிலத்துக்கு வந்த ராணி இளஞ்செழியனைப் பார்த்து, "இது கருவூரில் எந்தப் பகுதி?" என்று வினவினாள்.

படைத்தலைவனும் சுற்றும் முற்றும் நோக்கினான். வந்த இடம் காடா, நந்தவனமா என்று புரியாத பெரும் விசித்திரப் பிரதேசமாயிருந்தது அவனுக்கு. ஏதோ காரணமாகவே அந்த

நந்தவனப் பிரதேசத்தில் காட்டுச் செடிகளையும் முட்புதர்களையும் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று மட்டும் புரிந்து கொண்டான். திட்டமாக இடம் எது என்று தெரியாததால், "தெரியவில்லை ராணி. எது எப்படியிருந்தாலும் இனி ஆபத்து ஏதுமில்லை. வா போவோம்" என்று கூறி ஆசுவாசத்திற்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சும் விட்டு அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான்.

அவன் நினைத்தபடி ஆபத்து தீரவில்லை. பக்கத்திலிருந்த புதர்களிலிருந்து எழுந்த சில முரடர்கள் அவ்விருவர் மீதும் பெரும் கம்பளங்களைத் திடீரென வீசினார்கள். படைத்தலைவன் வாளிடம் கையைக்கொண்டு போவதற்குள் அவன்மீது நாலைந்து பேர் பாய்ந்தார்கள். தலையில் பலமான வாளொன்று இடிபோல் இறங்கியது. எதிர் பாராத அந்தத் தாக்குதலால் படைத்தலைவன் கண் இருண்டது. எங்கோ யாரோ தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போவது போன்ற உணர்ச்சி! "இருவரையும் ரதத்தில் போடுங்கள்" என்று யாரோ உத்தரவிட்டது எங்கோ தூரத்திலிருந்து பேசுவது போல் காதில் விழுந்தது படைத் தலைவனுக்கு. 'ராணி! ராணி!' என்று கூப்பிட முயன்ற உதடுகள் அசைந்தனவே யொழிய, சத்தம் வரவில்லை. அவ்வளவுதான். அந்த அசைவும் நின்றது. நினைவு பறந்தது!

32. இவர் வாழ்வில் எத்தனைப் பெண்கள்

நடுக் காடா நந்தவனமா என்று நிர்ணயமாகச் சொல்ல முடியாத மரக் கூட்டங்களின் இடையே முளைத்திருந்த முட்புதர்களின் மறைவிலிருந்து எழுந்த முரடர்களால் தாக்கப்பட்டுச் சுய நினைவை இழந்துவிட்ட சோழர் படையின் உபதலைவன், சுரணை வந்து கண்விழித்து நீண்ட நேரம் வரைக்கும் அரைமயக்கத்திலேயே இருந்தானாகையால் தானும் ராணியும் சிக்கியிருப்பது யாரிடம், தங்களை எங்கு கொண்டு செல்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் சிந்தித்துப்

பார்க்கும் திராணியை இழந்திருந்தானென்றாலும், வேகமாகச் சென்ற ஒரு ரதத்தில் தான் கிடப்பதை அறிந்து கொண்டதோடு, தன் கன்னத்தில் இழைந்து கொண்டிருந்த வழவழப்பான மற்றொரு கன்னம் அளித்த இன்ப ஆதரவால் தன்னுடன் அதே ரதத்தில் ராணியும் கட்டுண்டு கிடக்கிறாள் என்பதையும் புரிந்து கொண்டான். அந்த அரை மயக்கத்தோடு ராணியின் சரீரத்தின் அண்மை அளித்த இன்பமயக்கமும் படைத்தலைவன் உணர்ச்சிகளை எங்கெங்கோ சுழற்றியதால் அவன் தெளிவாகச் சிந்திக்கும் சக்தியை அறவே இழந்து, 'தலையில் அடிபட்ட இடத்திலிருந்து தன் கன்னத்தில் வழிந்தோடிய ரத்தத்தில் ராணியின் கன்னம் இழைந்ததால் அவள் கன்னமும் எத்தனை சிவப்பாய் மாறியிருக்கும்! இப்படி எதற்காக ஒரு ரத்த பந்தம் எங்களுக்குள் ஏற்படுகிறது?' என்று ஏதேதோ பித்தனைப்போல் எண்ணிப் புரண்டு கொண்டிருந்தான்.

அடிபட்டதால் ஏற்பட்ட அரை மயக்கம், ராணியின் அழகாலும் அந்த அழகின் அண்மையாலும் அத்தனை ஆபத்திலும் அவள் தோள் தன் தோளுடன் உராய்ந்து சொல்லிய ஆயிரமாயிரம் செய்திகளின் உல்லாசத்தாலும் முழு மயக்கமாக மாறி, படைத்தலைவனுக்குப் போதையைப் பூரணமாக அளிக்கவே, அவன் சிந்தை பழைய சிந்தனைகளில் லயித்தது. 'புகாரின் கடற்கரையில் ராணி என் காலடியில் விழுந்த இரவில் கலங்கரை விளக்கம் வீசிய பொன்னொளியில் கடலரசன் அவள் கழுத்துவரை எத்தனை பொன்னலை ஆடைகளைப் போர்த்துப் போர்த்துப் பிரித்தான்! நான் அவளைத் தூக்கிச் சென்றபோது அவள் அழகிய தேகம் எத்தனை மென்மையுடனும் திண்மையுடனும் என் உடலில் இழைந்தது! அவளைக் கொண்டுபோய்ப் புகாரில் என் மாளிகையறையில் கிடத்தியபோது அவள் லாவண்யத்தின் எல்லையைக் கண்டேன். அப்பொழுது என் மனம் என்ன பாடுபட்டது. அந்தக் காட்சியைக் காணவும் சக்தியில்லாமல் தானே ஹிப்பலாஸைவிட்டு அவள் மோகன உடலைப்

போர்த்தச் செய்தேன்!' என்றெல்லாம் எண்ணிய படைத்தலைவனின் நிலையற்ற புத்தியில் அத்தனை காட்சிகளும் வலம் வந்தன. வாணகரையில் தன் மாளிகையின் மாடியறையில் அவள் வலையில் தான் விழுந்தது, மிக சேவல நிலையில் தன்னையும் அவளையும் குமரன் சென்னி கண்டது, இந்தக் காட்சிகளும் இளஞ்செழியன் புத்தியிலே சுற்றிச் சுற்றி வந்ததால் அவன் நாட்டு வாழ்வையும், தன் வாழ்வையும் அடியோடு மறந்தான். தான் அப்பொழுதிருந்த அபாய நிலையைக்கூட மறந்தான். அடிபட்ட தலையில் அழகுக்கு அடிமைப்படும் எண்ணங்களே நிரம்பி நின்றதால் ரதம் சாலையில் வேகமாகப் புரண்டோடி இரண்டுமுறை திரும்பியதைக்கூடப் படைத்தலைவன் கவனிக்க மறந்தான்.

ஆனால், படைத்தலைவனின் இந்த மயக்கத்தையும் நீக்கத் தமிழ்நாட்டு மண் தன்னாலானவரை முயன்று தன் மேனிமீது உருண்டோடிய ரதத்தின் சக்கரங்களைப் பல மடிப்புகளில் தட்டுப்பட்டுத் தூக்கி எறியும்படிச் செய்ததாலும் தமிழன்னையின் மேனியில் பிறந்து, மேனியில் முளைத்து, அவளிட்ட உணவில் செழித்து வளர்ந்த ரதத்தின் சக்கர மரத் துண்டுகளும், இணைப்புச் சகடைகளும் ரத ஓட்டத்தில் 'சட் சட்' என்று சத்தம் கிளப்பி, "நாடு இந்தப் பாட்டிலிருக்கும் போது இந்த மயக்கமா உனக்கு?" என்று கேலி செய்வதுபோல காதைத் துளைத்ததாலும், படைத்தலைவன் மெள்ளச் சுரணை வரப்பெற்றுத் தன் நிலையை ஆராய முற்பட்டுத் தலையை மெள்ளத் தூக்கினான். தலையில் ஏதோ பெரும் பாறாங்கல்லைக் கட்டிவிட்டிருப்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டதால் தலையில் அடி பலமாகவே விழுந்திருக்கிறதென்பதை உணர்ந்து கொண்ட படைத்தலைவன், சற்றுத் திரும்ப முயன்ற தன் கால்கள் பலமாகப் பிணைக்கப் பட்டிருப்பதன்றிக் கைகளும் முதுகுப் பக்கமாகச் சேர்த்து வலுவான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தான். இந்த உணர்வின் காரணமாகத் தன்னைப் பிடித்துக் கட்டியவர் யாராயிருந்தாலும் அவர்கள் பணியைத் திறம் படவே புரிந்

இருக்கிறார்களென்பதை அறிந்துகொண்ட படைத் தலைவன் கட்டுண்ட தன் காலை மெள்ள நகர்த்தி ராணியின் நிலை எப்படியிருக்கிறதென்று பரிசோதித்தான். கட்டுண்ட கால்களை நன்றாக முழங்கால் பகுதியில் வளைத்து ராணியின் கால்களைத் தன் கட்டை விரல்களால் தடவிப் பார்த்த இளஞ்செழியன், அவள் கால்களும் நன்றாகப் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதோடு, அந்தக் கால் கட்டிலிருந்து வலிய கயிறு ஒன்று மேற்பக்கமாக ஓடியதைக் கவனித்து அவள் உடலில் குறுக்கிலும் ஒருகட்டு இருக்கிறதென்பதைப் புரிந்துகொண்டான். இப்படி தன்னைவிட ஒரு பங்கு அதிகமாக ராணியைப் பிணைத்திருப்பதிலிருந்து தான் தப்பினாலும் ராணியைத் தப்பவிடக் கூடாது என்ற உறுதி தங்களைப் பிடித்தவர்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்பதை அறிந்து கொண்ட இளஞ்செழியன், 'என்னைவிட ராணியை அத்தனை முக்கியமாக மதிப்பதற்கு என்ன காரணமிருக்க முடியும்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாலும் விடை காணமுடியாமல் தவித்தான்.

ரதம் வேகமாக இரண்டு சாலைகளில் திரும்பி மூன்றாவது சாலையில் ஓட ஆரம்பிக்கவே இனி அனாவசிய சர்ச்சைகளில் ஈடுபடுவதில் அர்த்தமில்லையென்பதை உணர்ந்த இளஞ்செழியன் பாரமாயிருந்த தலையைத் தூக்கி மெள்ளப் பக்கவாட்டில் புரண்டு பக்கத்தில் கிடந்த ராணியைக் கவனித்தான். ராணியின் நீலமணிக் கண்கள் நன்றாக விழித்துக் கிடந்தன. மூன்றாவது ஜாமம் நடந்து கொண்டிருந்ததால் கிளம்பிவிட்ட பின்நிலவுக் கிரணங்கள் சாலையின் இருப்புறங்களிலும் வளர்ந்திருந்த பெரு மரங்களின் கிளைகளின் இடுக்குகள் வழியாக அவ்வப்பொழுது அந்தக் கண்களின்மீது வட்ட வட்டமாக விழுந்தாலும், ரதமோடிய வேகத்தில் அந்த வட்ட நிலவுக்குழிகள் வேகமாக மாறி மாறிப் பதித்தாலும் கண்களின் சோபை நூறு மடங்கு அதிகமாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவு அழகையும் பெரு மயக்கத்தையும் தந்த அந்தக் கண்கள் தன் கண்களை எதிர் நோக்கி ஏதோ சேதி சொல்ல முற்பட்டதைக் கண்ட

படைத்தலைவன் ராணியின் வாயில் துணியடைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்து, அவன் வாயில் துணியடைத்தவர்கள் தன் வாய்க்கும் அதே தடையை விளைவிக்க முற்படாததன் காரணத்தை ஊகித்துக் கொண்டான். தலையில் பலமாகத் தாக்கப்பட்டுத் தான் சுயநினைவு இழந்துவிட்டதால் நீண்ட நேரம் கூச்சலிட முடியாதென்பதைத் தன்னைத் தாக்கியவர்கள் நிச்சயித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், அந்த நிச்சயத்தாலேயே ராணிக்குக் கிடைத்த உபசாரம் தனக்குக் கிடைக்கவில்லையென்றும் நிர்மானித்துக்கொண்ட இளஞ்செழியன், 'வாயால் சேதி சொல்ல முடியாத ராணி, கண்களால் என்ன சொல்கிறாள்?' என்பதை அறிய அவள் கண்களைக் கவனித்தான். ராணியின் கண்கள் ஒருமுறை மேற்புறம் நோக்கிப் பிறகு ரதத்தின் பக்கவாட்டையும் பார்த்ததைக் கண்ட படைத்தலைவன் அவள் கண் சென்ற இடங்களில் தன் கண்களையும் ஓடவிட்டான்.

ரதத்தின் அமைப்பு இளஞ்சேட்சென்னியின் பந்தய ரதங்களில் அமைப்பைப் பெற்றிருந்ததையும், யவனர் ரதப் போட்டியில் அது பலமுறை கலந்து கொண்டிருப்பதற்கு அறிகுறிகள் இருந்ததையும் கவனித்த இளஞ்செழியன், இந்த ஒற்றைக் குதிரை ரதத்தில் சரியான புரவி கட்டப்பட்டிருந்தால் அடர்த்தியான தோப்புகளின் வழியாகக்கூட இதை வேகமாகச் செலுத்த முடியும் என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டு, ரதத்தை ஓட்டுபவன் யாரென்பதைப் பார்க்க ராணியின் கண்கள் சென்ற திக்கில் தன் கண்களையும் செலுத்தினான். ரதத்தை ஓட்டியவன் யவனர் ரத மோட்டும் பாணியில் நின்று கொண்டே ரதத்தை ஓட்டிக் கொண்டே இருந்தானானாலும், அவன் உடையிலிருந்தும் அவன் நின்று புரவியின் முகக்கயிறுகளைப் பற்றியிருந்த மாதிரியிலிருந்தும் அவன் தமிழ் நாட்டு வீரன்தானென்பதையும், அதுவும் சேர நாட்டைச் சேர்ந்தவனென்பதையும் புரிந்துகொண்டான் படைத்தலைவன். சாலை இருமருங்கிலும் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த அடர்த்தியான மரங்கள் முழுநிலவை உள்விட மறுத்ததால்

நிழலும் நிலவும் மாறிமாறி வந்த நிலையிலிருந்த ரதத்திலிருந்து அதிகப்படி தகவல்களைப் படைத்தலைவனால் உணர முடியவில்லையென்றாலும், முன்னும் பின்னும் ஓடிய குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தங்களால் சரியான காவலுடனேயே தாங்கள் கொண்டு செல்லப்படுவதை மட்டும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

'இவ்வளவு பலமான காவலுடன் செல்லும்போது தப்ப முடியாது. அப்படியிருக்க ராணி எதற்காக ரதத்தின் பக்கத்தில் தன் கண்களை ஓட்டினாள்?' என்று எண்ணிய படைத் தலைவன் அந்தப் பக்கத்திலும் தன் கண்களைத் திருப்பி ராணியினுடைய பார்வையின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டான். ரதத்திலிருக்கும் இருவரும் தப்புவது எந்த விதத்திலும் சாத்தியமல்ல என்று உறுதியில் ரதமோட்டிய வீரன் தன் வாளை ரதத்தின் பக்கவாட்டில் செருகியிருந்தான். ரதமோட்டுபவன் நிராயுதபாணி என்பதை வலியுறுத்தவே ராணி அந்தப் பகுதியில் தன்னைப் பார்க்கச் செய்தாளென்பதை இளஞ்செழியன் அறிந்து கொண்டாலும், 'இவன் நிராயுதபாணியாயிருப்பதால் நமக்கு என்ன பயன்?' என்று யோசித்தான்.

ஏதேதோ யோசித்துப் பார்த்தும் தப்ப எந்த வழியும் தோன்றவில்லை படைத்தலைவனுக்கு. முன்னே நான்கு வீரர்களும் பின்னே நான்கு வீரர்களும் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்க இந்த ரதத்திலிருந்து எப்படித் தப்ப முடியும் என்பது அடியோடு புரியாவிட்டாலும் ஏதாவது சந்தர்ப்பம் அகப்படுமா என்று மட்டும் கண்குத்திப் பாம்புபோல் ரதமோட்டியைக் கவனித்துக்கொண்டேயிருந்த இளஞ்செழியனைக் கவனித்த ராணியின் கண்களில் சாந்தி நிலவியது. நிலைமை நெருக்கடியாகும்போது, படைத் தலைவன் முகம் மந்தப்பட்டுக் கண்களும் மங்குவதுபோல் தோன்றும். அந்த பார்வை, படைத்தலைவன் வதனத்தில் பூரணமாகப் படர்ந்து கிடந்ததைக் கவனித்த ராணி, 'இதே பார்வைதான் அன்று புகாரின் மாளிகையில் யவன வீரர்கள் இவரைச் சூழ்ந்து

கொண்டபோதும் இருந்தது. ஆகவே விமோசனத்துக்கு வழி கண்டிப்பாய் இருக்கும்' என்று தன்னைத் தைரியமும் படுத்திக் கொண்டான்.

ரதம் அந்த நெடுஞ்சாலையில் வெகு வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஓரிரு மடிப்புகளில் சக்கரம் எழுந்து விழும் சப்தத்தையும், ரதத்தின் புரவியும் காவல் வீரர் புரவிகளும் ஓடியதால் ஏற்பட்ட குளம்படி ஒலிகளையும் தவிர வேறு ஒலிகள் இல்லாத அந்த இரவில் மூன்றாம் ஜாமத்தில் சாலை ஓவென்று பயங்கரமாகவே இருந்தது.

சாதாரணமாக நல்ல காற்று வீசும் சாலை மரங்கள் கூட ரதத்தில் போகும் இருவர் கதி என்ன ஆகுமோ என்ற திகிலால் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு சலனமற்று நின்றனவேயொழிய, ராணியொருத்தி போகிறாளே என்று மதித்து ஆலவட்டம் வீசக்கூட முற்படவில்லை. அத்தனை நிசப்த இரவில் அந்த நீள் சாலையில் ஓடிய அந்த ஒற்றைப் புரவி ரதத்தை ஓட்டிய வீரன்கூட, இனி அஞ்ச வேண்டிய அவசியமில்லையென்ற துணிவினால் ஒருமுறை ரதத்தில் கட்டுண்டு கிடந்தவர்களைப் பார்த்தான். சிறைப்பட்ட இருவரும் பிணம்போல் கிடப்பதைக் கண்டு திருப்தியுடன் புன்முறுவல் செய்துகொண்ட அந்த வீரன், குதிரையின் கடிவாளக் கயிறுகளைச் சற்று எடுப்பாயிருந்த ரதத்தின் முகப்பின் உட்புறத்தில் அழுத்திச் செருகவே அந்தக் கயிறுகளின் நுனிகள் படுத்துக் கிடந்த இளஞ்செழியன் முகத்தருகே தொங்கின. அப்படித் தொங்கிய கயிற்று நுனிகள் முகத்தைத் தடவியதுமே அதுவரை காணாத பெரும் சாந்தி படைத் தலைவன் முகத்திலே படர்ந்ததைக் கண்ணை அரைவாசி திறந்து கொண்ட ராணி கவனித்தான்.

கடிவாளக் கயிறுகளை ரதத்தின் உட்புறத்தில் செருகிய பின்பு ரதமோட்டிய வீரன் ரதத்தின் முகப்பில் நன்றாகச் சாய்ந்துகொண்டு தன் இரு கைகளையும் மார்பில் கட்டிக் கொண்டான். இரு கால்களை மட்டுமே ஏர்க்காலில் ஊன்றிக் கயிற்றைக்கூடப் பிடிக்காமல் வெகுவேகமாகச் செல்லும் பந்தய

ரதத்தில் நிற்கக் கூடியவன் சாமானிய வீரனாக இருக்க முடியாதென்பதைப் புரிந்துகொண்ட படைத்தலைவன் பக்கத்திலிருந்த ராணியை அருகில் நகரும்படி சைகை செய்தான். ராணி ஓசைப்படாமல் கடலில் அசையும் வாளை மீனைப்போல் மிக மிருதுவாக அசைந்து அருகில் வந்தாள். இளஞ்செழியன் மெல்ல மல்லாந்தவாக்கிலிருந்து குப்புறப் புரண்டு அவள் வாயிலடைக்கப்பட்டிருந்த துணியைத் தன் பற்களால் மெள்ளக் கடித்து இழுத்து வெளியே தள்ளிவிட்டு அவளையும் குப்புறப் படுக்கும்படி ஜாடை காட்டினான். அவன் கட்டளைப்படி ராணி படுத்ததும் இளஞ்செழியன் மெல்லத்தலை நிமிர்த்தித் தனக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டிருந்த ரதமோட்டியையும் பார்த்து முன்னே பிரிந்த சாலையையும் கவனித்தான். சாலை சற்றுத் தூரத்தில் வலப் பக்கத்தில் திரும்புவதையும் இடது பக்கம் சரிவாகப் பள்ளமாக இருந்ததையும் பார்த்த இளஞ்செழியன் நடவடிக்கைக்குத் தயாராகி, மெள்ளத் தலையை மட்டுமன்றி முழங்கால்களை ஊன்றி உடலையும் சிறிது நிமிர்த்திக் கொண்டான்.

ரதத்துக்குப் பின்னால் காவல் புரிந்து வந்த வீரர்கள் மட்டும் சற்று எச்சரிக்கையாயிருந்திருந்தால் இளஞ்செழியன் உடல் நிமிர்ந்ததைக் கவனித்திருக்கலாம். ஆனால் கருவூரை விட்டுக் கிளம்பிய ஒன்றரை ஜாம காலத்தில் சாதிக்க முடியாத எதையும் அதற்குமேல் படைத்தலைவன் சாதிக்க முடியாதென்ற உறுதியாலும், முன்னாலும் பின்னாலும் ஆயுதந் தரித்த காவலிருக்கையில் கைகள் கட்டுண்ட ஒருவன் எதும் செய்ய முடியாதென்ற நினைப்பாலும், பின் வந்த காவலர் சிரித்து வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொண்டே வந்ததால் படைத்தலைவன் செய்கை எதையும் அவர்களால் கவனிக்க முடியாமல் போயிற்று. அவர்கள் கவனித்தபோது காரியம் தலைமிஞ்சிப் போய்விட்டது.

சாலையின் திருப்பம் வந்து வலது புறத்தில் ரதம் சுழல் வதற்கும் இளஞ்செழியன் தலையைத் தூக்கித் திடீரென்று

ரதமோட்டியைப் பின்பக்கத்தில் பலமாக முட்டி இடப் பக்கச் சரிவில் உருட்டி விடுவதற்கும் பட்டுக் கத்தரித்தது போல் நேரம் திட்டமாக வகுக்கப்பட்டதாலும், 'ஐயோ' என்ற பேரிரைச்சலுடன் ரதமோட்டி சரிவில் உருண்டதால் திகைத்தபின் காவலர் அவனைக் கவனிக்கச் சரிவில் ஒட்டுக்குக் குதிரைகளை நடத்தியதாலும் கிடைத்த இடைவேளையில் ரதப் புரவியின் கடிவாளக் கயிறுகளை உட்புறத்திலிருந்து பற்களால் கடித்துக்கொண்ட படைத்தலைவன் கையால் ரதமோட்டும் வேகத்தில் வாயாலும் கயிறுகளை அசைத்து ஓட்டவே புரவி கனவேகத்தில் பறந்தது. பின்னால் கேட்ட அலறலால் திடீரெனத் திரும்பிய முன்காவலரின் குதிரைகள் திருப்பப்படுவதற்குள் இளஞ்செழியன் ரதப் புரவி காவலர் வரிசையில் பாய்ந்து ஊடுருவிச் சென்று விட்டதால், பின்னால் விரைந்த காவலர்களின் புரவிகளும் முன் காவலர் புரவிகளும் மோதிக் கொண்டன. அந்தக் குழப்பம் ஏற்பட்ட இடை நேரத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட இளஞ்செழியன் சாலையைவிட்டு மாறி, பக்கத்தில் அடர்த்தியாயிருந்த தோட்டத்துக்குள்ளே ரதத்தைச் செலுத்தினான்.

பல்லால் கடிவாளக் கயிறுகளை பற்றி ஓட்டி, அவன் கண்களால் செய்த ஜாடையைக் கண்ட ராணியும் ரதத்தில் ஊர்ந்து மெள்ள நிமிர்ந்து படைத்தலைவன் கைக் கட்டுக்களைப் பற்களால் கடித்து இழுத்து அவிழ்த்தாள். அவன் பாதக் கட்டுகளையும் தன் பற்களால் கடிக்கப்போன ராணியைத் தடுத்த இளஞ்செழியன், "வேண்டாம் ராணி, காலில் உன் உதடுகள் படவேண்டாம்" என்றான்.

"அதுதான் என் பாக்கியம் பிரபு! தடுக்காதீர்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே ராணி அவன் காற்கட்டுகளையும் பற்களால் மெள்ள மெள்ள ஏதோ ஒரு பெரும் கடமையைப் புரிபவள்போல அவிழ்த்து எடுத்தாள். கையும் காலும் சுதந்திரமடைந்துவிட்ட படைத்தலைவனுக்கு ஒரு கையால் ரதத்தைச் செலுத்திக்கொண்டே இன்னொரு கையால் ராணியின் கட்டு

களை அவிழ்ப்பது ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல அல்லவா! ராணியின் கட்டுகளும் சீக்கிரமே அவிழ்க்கப்பட்டுச் சுதந்திரமடைந்தாலும் அவர்களைப் பின்னால் துரத்தி வந்த குதிரை வீரர்கள் அவர்கள் சுதந்திரம் எந்த நேரத்திலும் பாதிக்கப்படலாம் என்பதை வலியுறுத்தினார்கள். கை சுவாதீனப்பட்டு விட்டதாலும் எப்பொழுதும் ஆபத்து வந்தால் உற்சாகப்படக் கூடிய இதயத்தாலும், பந்தய ரதங்களை ஓட்டி யவனர்களையே வெற்றி கொண்டதால் உள்ளூர இருந்த பெருமிதத்தாலும் அந்த ஒற்றைப் புரவி ரதத்தைத் தோட்ட மரங்களின் குறுகிய பாதைகளில் ஏதோ மந்திரவாதிபோல வளைத்து வளைத்து ஓட்டினான், இளஞ்செழியன். மந்திரத்தால் சுழல்வதுபோல் தோட்டத்தில் சிறு பாதைகளிலும் பறந்து சென்ற ரதம் பலமுறை மரங்களில் பட்டுப்படு தூளாகிவிடும் போலிருந்தாலும், மயிரிழையில் விலகிச் சென்று கொண்டிருந்ததைக் கண்ட ராணி இளஞ்செழியன் கையில் புரவி இஷ்டப்படி திரும்புவதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டு, 'இவர் சென்ற பிறவியில் யவனரோ!' என்று நினைத்து மகிழ்ச்சி கொண்டு பின்புறமாக அவனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

கடிவாளக் கயிறும் புரவியும் கையில் சிக்கியதும் இளஞ்செழியன் உலகத்தையே மறந்தான். எதிரே தன் கை வண்ணத்தால் அம்புபோல் பறக்கும் புரவி, பக்கத்தே சக்கரங்கள் குறுக்குச் சட்டங்கள் தெரியாமல் சுழலும் விந்தை, பின்னே ரதம் எழுப்பி, துரத்தி வருபவர்களுக்கும் தனக்கும் இடையே இட்ட பெரும் புழுதித்திரை, மேலே இத்தனையையும் பார்த்து நகைத்த விண்மீன்கள், வெண்ணிலவு–இவற்றையெல்லாம் கவனித்து, வானவெளியில் ரதமோட்டும் தேவன்போல் அலட்சியமாகப் புரவியைத் தூண்டினான் இளஞ்செழியன்.

ரதத்தின் வேகத்துக்கு இணையாக வர முடியாவிட்டாலும் துரத்தி வந்தவர்கள் ரதத்தைக் கண் பார்வையில் வைத்துக் கொண்டே தொடர்ந்தனர். இளஞ்செழியனும் அவர்கள் தொடருவதை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டு அக்கம் பக்கத்தையும் சாலை சென்ற வழியையும் பார்த்தான் கருவூரிலிருந்து ரதம் வெகுதூரம் வந்து விட்டதையும், தானிருப்பது அநேகமாகச் சோழ நாட்டு எல்லையே என்பதையும் தீர்மானித்துக் கொண்ட படைத்தலைவன் தூரத்தே தெரிந்த தென்னந்தோப்பையும் அதற்குமேல் காட்சியளித்த வான விளிம்பையும் பார்த்தான். அக்கம் பக்கத்திலிருந்த சோலைகளையும் தூரத்தே தெரிந்த மாட மாளிகைகளையும் கவனித்து உறையூரின் எல்லையைத் தான் அடைந்து விட்டதையும் புரிந்து கொண்டான்.

இதற்குப் பிறகு திட்டமிடுவது மிகச் சுலபமாகி விட்டது இளஞ்செழியனுக்கு. இளஞ்சேட் சென்னிக்கு அடுத்தபடி ரதங்களைச் செலுத்துவதில் இணையற்றவனென்று பெயரெடுத்த இளஞ்செழியன், ரதத்தின் புரவியின் காதில் படும்படியாக ஏதோ வார்த்தைகளைக் கூறிக்கொண்டே ரதத்தைச் செலுத்தியபடி கடிவாளக் கயிற்றை இறுக்கி ரதத்தின் முகப்பில் கட்டிவிட்டு, ரதம் ஒரு மூலையில் திரும்புகையில் சட்டென்று ராணியை அணைத்துக் கொண்டு ரதத்தின் பக்கவாட்டில் விழுந்து புரண்டு ஒரு புறமாக அவனை இழுத்துக்கொண்டு பதுங்கினான். ரதம் வெகு வேகமாகத் தோப்பைக் கடந்து உறையூரின் பெருஞ்சாலையை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றது. அதைத் துரத்திக் கொண்டு வீரர்களும் குதிரைகளை வேகமாகச் செலுத்திச் சென்றனர்.

குதிரைகள் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் இளஞ்செழியன் எழுந்திருந்து ராணியைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு தோப்பின் நிழலில் நடந்து சென்று தூரத்தே தெரிந்த சில விடுதிகளை அணுகினான். "ராணி! பத்திரமான இடத்துக்கு வந்துவிட்டோம், பயப்படாதே" என்று தைரியம் கூறிய படைத்தலைவன், அவள் கையைப் பற்றிய வண்ணமே சென்று எதிரே தெரிந்த வீதியை அணுகி ஒரு வீட்டின் கதவைத் தட்டினான்.

"யார் அது?" என்று மென்மையான பெண் குரலொன்று உள்ளிருந்து கேட்டது.

"நான்தான்" என்றான் இளஞ்செழியன். உள்ளே யாரோ ஆச்சரியத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டதுபோல் காதில் விழுந்தது ராணிக்கு. கதவும் அவசர அவசரமாகத் திறக்கப்பட்டது. "வாருங்கள்" என்று அழைத்தாள் ஒரு பெண்.

பேசாமல் படைத்தலைவனுடன் உள்ளே நுழைந்த ராணி அந்தப் பெண்ணைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். தலையில் சுருண்டு தொங்கிய கருங்குழலுடன் சந்திரனைப் பழிக்கும் அழகைப் பெற்ற அந்தப் பெண்ணின் கண்களில் படைத் தலைவனைக் கண்டதும் அன்பு ஆறாகப் பெருகுவதைக் கவனித்த ராணியின் உள்ளத்தில் பொறாமை கொழுந்து விட்டு எரிந்தது.

"படைத்தலைவருக்கு இன்னும் எத்தனை அழகான பெண்களின் நேசம் உண்டு?" என்று உள்ளுக்குள் எண்ணிச் சீறினாள் ராணி.

அந்தச் சீற்றத்தை அந்த அழகி பன்மடங்காக விசிறத் தொடங்கி, படைத்தலைவனை ஆசை ததும்பும் கண்களுடன் நோக்கி, கையிலிருந்த விளக்கையும் ஒருபுறம் வைத்தாள். "என் வீடு இப்பொழுதுதான் உங்களுக்கு அடையாளம் தெரிந்ததா?" என்று கெஞ்சிய அந்தப் பாவையின் செவ்விய இதழ்கள் புன்முறுவலால் விகசித்தன. மிகச் சுதந்திரமாக படைத்தலைவன் கையைத் தன் கையில் கோத்துக்கொண்டு ராணியைக் கவனியாமலே உள்ளே நடந்து சென்றாள் அந்த அழகி.

உள்ளே செல்லும்போது இளஞ்செழியனும் அந்த இள மங்கையும் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டது ராணியின் கோபத்தை உச்சநிலைக்குக் கொண்டுபோனதன்றி, அந்தப் பெண் படைத்தலைவனை நோக்கிக் கேட்ட கேள்வி ராணியை அடியோடு அதிரவைத்தது. அதைக்கூடப் பொறுத்துக் கொண்டாள் ராணி ஓரளவு. ஆனால் படைத் தலைவன் அவளுக்குச் சொன்ன பதில் சே! சே! வெட்கக் கேடு! அவள் உயிரையே அழித்துவிடும் போலிருந்தது!

33. குங்கும பந்தமும், ரத்த பந்தமும்

தரையில் தங்க நாணயங்கள் விசிறினால் ஏற்படும் இன்ப நாதத்துக்கிணையாக சற்று பலமாகவே கலகலவெனச் சிரிப்பொலியை உதிரவிட்டதன்றி, மிகவும் சுதந்திரமாகப் படைத் தலைவன் கையையும் பற்றி, உள்ளே அழைத்துச் சென்ற அந்தக் கருங்குழற் காரிகையை உட்கூடத்தில் நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்த யவன ராணி அழகில் அவள் பூவழகிக்கு ஈடாக மாட்டாளென்றும் எந்த ஆடவன் மனத்தையும் வசீகரிக்கும் சுருட்டை மயிரும் சுந்தர வதனமும் பளீரென்று மின்னும் கண்களும் அவளுக்கு இருந்ததைக் கவனித்து, படைத்தலைவன் அவளிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்தால் அதில் வியப்பேதுமில்லையென்றே நினைத்தாள். நாணங் கலந்திருந்த போதிலும் அந்தப் பெண்ணின் நடையில் ஒரு அலட்சியமிருந்ததையும், அந்த அலட்சியத்தின் காரணமாகச் சிற்றிடை சற்று வேகமாகவே அசையவே, இதர அங்க லாவண்யங்களும் கவர்ச்சி தரும் முறையில் இயங்கியதையும் கண்ட ராணி இந்தப் பெண்ணிடமிருந்தும் ஆண்களின் ஆசைக் கண்கள் தப்ப முடியாதென்பதை உணர்ந்து கொண்டாளாகையால், அந்தப் பெண்ணிடம் படைத் தலைவன் நடந்து கொண்ட முறையும் பேசிய பேச்சும் அவளுக்கு அடியோடு கசக்கவே செய்தது. ஆனால் யவன ராணியைச் சற்றும் திரும்பிப் பார்க்காமலும் அவள் மனக் கசப்பையோ முக வெறுப்பையோ சிறிதும் கவனிக்காமலும் ஒருவரையொருவர் மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு உட்கூடத் தில் நின்றுவிட்ட படைத்தலைவனும் அந்தப் பெண்ணும் எதையோ எண்ணித் திடீரென நகைத்தனர்.

படைத்தலைவன் சிரித்ததன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டாலும் புரிந்து கொள்ளாதவள் போல நடித்த அந்தப் பெண், "எதற்காக நகைக்கிறீர்கள்?" என்று வினவி வெட்கத் துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

"நீ எதற்காக நகைத்தாய் அல்லி? அதற்கு முதலில் காரணத்தைச் சொல்" என்றான் படைத்தலைவன் மீண்டும் நகைத்துக் கொண்டே.

"உங்கள் கைகளைப் பார்த்தேன். சிரிப்பு வந்தது" என்றாள் அல்லி.

"கன்னத்தைப் பார்த்தால் சிரிப்பு வரவில்லையோ?" என்று படைத்தலைவன் கேட்டான்.

யவனராணியின் இதயம் இந்தக் கேள்வி பதில்களால் எரிமலையாகிக் கொண்டிருந்தாலும், அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவனிக்காமலே இருவரும் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்கள். அல்லியின் அடுத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அடியோடு ஸ்தம்பித்துப்போன யவன ராணி, 'இப்படியொரு வெட்கம் கெட்டவள் இருப்பாளா?' என்று தனக்குள்ளே வியந்து கொண்டாள்.

"கன்னத்தைப் பார்த்தால் எனக்கு சிரிப்பு வராது படைத்தலைவரே! அதைப் பார்த்துச் சிரிக்க வேறொருத்தி இருக்கிறாள். முதலில் என்னை உங்கள் கைகளில் தூக்கிக் கொள்ளுங்கள். என்னைப் பிடித்துத் தூக்கி நீண்ட நாளாகி விட்டதே!" என்ற அல்லி மீண்டும் நகைக்கத் தொடங்கி தன் முத்துப் பற்களைக் காட்டினாள்.

அல்லியின் பேச்சும் சிரிப்பும்தான் வெட்கம் கெட்டிருந்ததென்றால் அதைவிட மோசமாகப் பதில் சொன்ன படைத்தலைவனைக் கண்ட யவனராணிக்கு அவனை அந்த இடத்திலேயே கொன்று போட்டுவிடலாம் போலிருந்தது.

"கையில் தூக்கிக் கொள்கிறேன் அல்லி. ஆனால் நீ நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு இட்டுக் கொள்ளவில்லையே" என்றான் படைத்தலைவன்.

"குங்குமப் பொட்டு அவசியம் வேண்டுமா?" என்று அல்லி ஏதும் புரியாதது போல் வினவினாள்.

"அவசியம் வேண்டும் அல்லி. அப்பொழுதுதானே உன் முகத்தில் நான் கன்னத்தை இழைக்க முடியும்?" என்றான் படைத்தலைவன்.

இத்தனை தூரம் எவ்வளவோ சங்கடத்துக்கிடையில் சம்பாஷணையைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த யவனராணி, பொறுமையைச் சரேலென்று கைவிட்டுத் தன் அழகிய காலைத் தரையில் உதைத்து, "படைத்தலைவரே, உங்கள் சரச சல்லாபத்துக்குச் சாட்சி அவசியமாயிருந்தால் வேறு யாரை யாவது பாருங்கள். அவள்தான் வெட்கம் கெட்டு உளறுகிறா ளென்றால் நீங்களுமா மட்டு மரியாதை, மதி அனைத்தையும் காற்றில் பறக்க விட்டீர்கள்" என்று சீறினாள்.

அப்பொழுதுதான் ராணி தன்னுடன் வந்திருப்பதை நினைவு படுத்திக்கொண்ட படைத்தலைவன் ஒரு நிதானத் துக்கு வந்து, "மன்னிக்க வேண்டும் ராணி; அல்லியைப் பார்த்து நீண்ட நாளாகிவிட்டது. ஆகையால் சற்று விளையாடினேன்" என்றான்.

ராணியின் செவ்விய இதழ்கள் ஒரு ஓரத்தில் மடிந்து இகழ்ச்சி நகை புரிந்ததல்லாமல் அடுத்து வந்த அவள் சொற் களிலும் இகழ்ச்சி ஒலி பூரணமாகத் தொனித்தது. "விளை யாட்டா படைத்தலைவரே! விந்தையான விளையாட்டுதான். நெறியுடனிருப்பவர்கள் விளையாட வேண்டிய முறை தானிது!" என்று கடிந்துகொண்ட ராணி, படைத்தலைவனை நோக்கி வெறுப்பு நிரம்பிய பார்வையொன்றையும் வீசினாள்.

"இது அண்ணன் தங்கை விளையாட்டு ராணி! தவறாக நினைக்காதே" என்றான் படைத்தலைவன்.

"அண்ணன் தங்கை விளையாட்டா படைத் தலைவரே!"

"ஆம் ராணி!"

"நீங்கள் அண்ணன்...!"

"ஆம்."

"அவள் தங்கை."

"சந்தேகமென்ன!"

"சந்தேகமில்லை, படைத்தலைவரே! சந்தேகமே யில்லை. தெளிவாயிருக்கிறது. மிகத் தெளிவாயிருக்கிறது."

"எது ராணி?"

'அண்ணன் தங்கை விளையாட்டு முறை. இவள் குங்குமப் பொட்டு இட்டு வருவாள். நீங்கள் இவளைக் கைகளில் தூக்கிக்கொள்வீர்கள். உங்கள் கன்னத்தில் அவள் முகத்தை இழைப்பாள்..." இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டதாலும் உணர்ச்சிகளின் வேகத்தில், சொல்லும் வாயிலிருந்து வெளிவர மறுத்ததாலும் மீதி சொல்ல வேண்டியதைக் கண்களாலேயே ராணி சொன்னாள்.

ராணியின் உணர்ச்சிகளின் வேகத்துக்குக் காரணத்தை அறிந்த அல்லி, அவளை விந்தை விளையாடிய விழிகளுடன் நோக்கிப் படைத்தலைவனையும் பார்த்தாள். "இவள்தான் யவன ராணியா படைத்தலைவரே?" என்றும் கேட்டாள்.

"ஆம் அல்லி, இவள்தான். இந்த ராணியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? இவள் தமிழகத்தில் கால் வைத்துப் பத்து நாட்கள்கூட ஆகவில்லையே," என்றான் படைத்தலைவன்.

"நாட்கள் ஆகாவிட்டாலும் இங்கு நாடான வந்திருக்கும் ராணியைப்பற்றி உறையூரே பேசுகிறது படைத்தலைவரே" என்றாள் அல்லி பதிலுக்கு.

"அப்படியா?"

"ஆம். இந்த ராணியைக் கண்டு இருங்கோவேளே அஞ்சுவதாகவும், இவளைப் பிடித்து வரவே அவன் கருவூர் போனதாகவும் ஜனங்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்."

"அப்படியா! அிருக்கட்டும். இவள்தான் யவன ராணி என்பது உனக்கெப்படித் தெரியும்? தமிழகத்தில் யவன மங்கையர் பலர் இருக்கிறார்களே!"

"இருக்கலாம். ஆனால் அதோ அந்த அன்னப் பறவை ஆபரணத்தை அணிந்தவர்கள் யாரும் இருக்க முடியாதாம்."

"இதுவும் ஊரில் புரளியா!"

"புரளியோ என்னவோ தெரியாது. ஆனால் இந்த ஆபரணத்துடன் இவள் பட்டணத்துள் நுழைந்தால் இவளைச் சிறை செய்யச் சோழ வீரர்களுக்கு உத்தரவிருக்கிறது. இதைப் பற்றி என் தந்தையே சொன்னார்" என்று அல்லி கூறினாள்.

படைத்தலைவன் கைகளிரண்டையும் மார்பில் கட்டிக் கொண்டு நீண்ட நேரம் அந்த உட்கூடத்தில் உலாவினான். வாயிலிலிருந்து கொண்டுவந்து உட்கூடத்தில் வைத்த விளக் கொளியில் அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிய அல்லி, படைத்தலைவன் பெரும் கவலையால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறா னென்பதை உணர்ந்து கொண்டாலும், 'இத்தனை அக்கறை இந்த ராணிமீது எதற்குப் படைத்தலைவருக்கு?' என்ற நினைப்பில் ராணியின்மீதும் கண்களை நாட்டி ராணியின் இணையற்ற எழிலைப் பார்த்து, 'காரணம் புரிகிறது புரிகிறது' என்று மனத்துக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

ராணியின் மனத்தில் மட்டும் அடுத்துவரும் ஆபத்தைப் பற்றிக் கவலை சிறிதுமில்லாததால், 'இந்தப் பெண் யார்? இவளுடன் சரசம் பேசிவிட்டு இவளைத் தங்கை முறை கொண்டாடுகிறாரே படைத்தலைவர்' என்ற எண்ணங்களே ஓங்கி நின்றதன் விளைவாக அவள் படைத்தலைவரை நோக்கித் திட்டமான கேள்வியொன்றை வீசினாள். "இவள் யார்? இவளுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்."

ராணியின் கேள்வியில் தொனித்த கடுமையின் காரண மாக, படைத்தலைவன் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்து சற்றே மீண்டு, "அதைப்பற்றிச் சிந்திக்க இப்பொழுது அவசியமில்லை ராணி. உன்னைக் காப்பாற்றுவதைப் பற்றித்தான் தற்சமயம் யோசிக்கவேண்டும்" என்று கூறித் தன் குரலிலும் சற்றுக் கடுமையைக் காட்டினான்.

ராணி மிகுந்த சீற்றத்துடன் மீண்டும் சொன்னாள்: "என்னைப் பாதுகாப்பதைப்பற்றிய கவலை வேண்டாம் படைத்தலைவரே! இவள் யார்? முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள்."

"அதுதான் சொன்னேனே. இவள் பெயர் அல்லி. என் தங்கை."

"உடன் பிறந்தவளா?"

"இல்லை."

"வளர்ப்புத் தங்கையா?"

"இல்லை."

"வேறு எப்படித் தங்கை?"

"சூழ்நிலையால் தங்கையானவள். இவள் தங்கையான தால்தான் என் வாழ்வே நசிந்தது."

"வாழ்வு வளம் பெற்றது என்று சொல்லுங்கள். இவன் தான் உங்கள் கன்னத்தில் முகத்தை இழைப்பானே!"

"அதனால் வந்த வினைதான் அனைத்தும்."

இதைச் சொன்ன படைத்தலைவன் குரலில் வெறுப்பும் வருத்தமும் கலந்திருந்ததை ராணி கவனித்தாள். ஆகவே சிற்றத்தைச் சற்றுக் குறைத்துக் கொண்டு, "விளக்கிச் சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

"சொல்கிறேன் ராணி, சொல்கிறேன். அந்தப் பழைய கதையை மீண்டும் சொல்கிறேன்" என்று அலுத்துக்கொண்ட படைத்தலைவன் கூறலானான்:

"இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்த கதை அது ராணி. பூம்புகாரில் வருஷாவருஷம் நடக்கும் இந்திர விழா அன்றும் நடந்தது. அந்த விழாவிலே கலந்துகொள்ள மன்னர் இளஞ்சேட்சென்னி தமது சிறப்பு ரதத்தில் வந்தார். ரதத்தின் பெரும்பகுதி சேரநாட்டு யானைகளின் தந்தத்திலிருந்து கடைந்தெடுத்து, பெரும் இரிசுகள், குடங்கள், ஏர்க்கால்கள், சக்கரங்கள் நீங்கலாக எல்லா இணைப்புக்களுமே தந்தத்தால் செய்த ரதம். அந்த அற்புத ரதத்தைப் பார்க்கவே மக்கள் திரண்டு வருவார்கள். அதன் வெண்ணிறப் புரவிகளைப் பார்க்கவரும் கூட்டத்தை வார்த்தையால் வர்ணிக்க இயலாது. அந்த ரதத்தை மன்னர் இளஞ்சேட்சென்னி செலுத்தினால் அவ்வேகத்தைப் பார்க்க வீரர்கள் கூட்டம் ஏராளமாயிருக்கும். யவனர்கள், சோனகர், வட நாட்டார், குடபுலத்தார் முதலியோர் கலந்து நிற்கும் அந்தக் கூட்டத்தின் இடையேயுள்ள பாதையில் இளஞ்சேட்சென்னி ரதம் காற்றைப்போல் சீறிவரும். அந்த ரதத்தின் புரவிகள் எழுப்பும் புழுதியில்

புகாரே மறையும். அத்தனை வேகத்துடன் வரும் ரதத்தை வேடிக்கை பார்த்த பலருள் இந்த அல்லி ஒருத்தி. திடீரென்று கும்பலால் தள்ளப்பட்டு ரதத்தின் பாதையிலே விழுந்தாள். பக்கத்திலே நின்றிருந்த நான் ரதத்துக்குக் குறுக்கே பாய்ந்து அவளை அள்ளித் தூக்கிக் கொண்டு எதிர்ப்பக்கத்தில் உருண்டிருக்கா விட்டால் இன்று அல்லி இங்கு இருக்க மாட்டாள், நகைக்க மாட்டாள், உன் சீற்றத்திற்கும் இலக்காகி இருக்கமாட்டாள். ரதத்துக்கு இந்திர விழாவின் பலியாக அன்றே மாண்டிருப்பாள்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன படைத்தலைவன் சற்றுக் கதையை நிறுத்தினான்.

படைத்தலைவன் பேசப் பேச நெக்குருகிக் கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கிய அல்லி தனது தழுதழுத்த குரலில் படைத்தலைவன் விட்ட இடத்திலிருந்து கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

"இளஞ்சேட்சென்னியின் ரத வேகத்தாலும் திடீரென ஏற்பட இருந்த விபத்தாலும் நான் மூர்ச்சையாகிவிட்டேன். படைத்தலைவர் என்னை இரு கரங்களிலும் தூக்கிக் கொண்டு என் தந்தை இறங்கியிருந்த இல்லம் சென்றார். என் தலை துவண்டு தொங்கியது. ஆகவே நெற்றியை நிமிர்த்தி தன் கன்னத்தை முட்டுக் கொடுத்தார். என்ன நெற்றியிலிருந்த குங்குமப் பொட்டு அவர் கன்னத்தில் பதிந்தது. அதன் தூள்கள் மார்பிலும் விழுந்தன. என்னை வீட்டில் தந்தையிடம் ஒப்படைத்த படைத்தலைவர் அவசர அவசரமாகத் தன் முறைப் பெண்ணைப் பார்க்க ஓடினார். ஓடி முறையை இழந்தார். பெண்ணையும் இழந்தார். அதைப் பற்றி பின்னால் சொன்னார். முறைப்பெண் சொன்னதை விவரமாக அப்படியே என்னிடம் சொன்னார். இப்பொழுது அந்த வார்த்தைகளை மறந்து விட்டேன். பூவழகி என்னென்ன கேட்டாள் படைத்தலைவரே?"

"யார் அந்தக் குங்குமக் கன்னி. என்றாள். போனது, இந்திர விழாவல்ல, காமன் பண்டிகை என்றாள்: கண்ணாடியில் கன்னத்தைப் பாருங்கள் என்று சீறி உள்ளே சென்றாள்"

என்று சொன்ன படைத்தலைவன், பழைய சம்பவங்கள் கண்முன்னே எழுந்ததால் நெஞ்சில் துக்க அலைகள் கிளம்ப தலையை கீழே தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான்.

ராணியை ஏளனச் சிரிப்புடன் ஏறெடுத்துப் பார்த்து அல்லி சொன்னாள்: "கேட்டாயா ராணி! ஒரு பெண்ணை ஆபத்திலிருந்து காக்கப்போய் முறைப் பெண்ணின் சீற்றத்துக்கு இலக்கானார். அதை அறிந்த என் நெஞ்சு என்ன பாடு பட்டிருக்கும். எண்ணிப் பார், ராணியாயிருந்தாலும் நீயும் ஒரு பெண்தானே... எண்ணிப் பார் என் இதயக் குமுறலை. இவருக்கு ஆறுதலளித்தேன். நாங்கள் அண்ணன் தங்கையானோம். அதில் ஆறுதல் கண்டோம். நான் சில நாட்களில் தந்தையுடன் இங்கு வந்துவிட்டேன். இருப்பினும் சென்ற இரண்டு வருடங்களில் படைத்தலைவர் பலமுறை இங்கு வந்தார், தங்கையைப் பார்க்க. சில வேளைகளில் அந்தத் துக்கக்கதையை எண்ணி, போயும் போயும் என்னை நினைத்துப் பொறாமை கொண்டாளே அந்த வேளிர் குலப் பாவை, அந்த விந்தையை எண்ணி, இருவரும் நகைப்போம் விளையாடுவோம், அந்தக் கதையைத்தான் இன்றும் பேசினோம். நாங்கள் அதைப்பற்றி மேலுக்கு விளையாடுகிறோம் ராணி. ஆனால், அது விளையாட்டல்ல. அந்த நிகழ்ச்சி படைத்தலைவர் இதயத்தில் கீறிவிட்ட பெரும் வினை. அழிக்க முடியாத பெரும் வேதனை. அதனை நினைத்து மேலுக்கு நகைக்கிறோம், பேசுகிறோம். இப்பொழுதாவது புரிந்துகொள் ராணி. ஆண் பெண் உறவில் ஒரேவித உறவு முறைதான் உண்டு என்ற தவறான எண்ணத்தை நீக்கி விடு."

ராணியின் கண்களில் மெள்ள மெள்ளச் சீற்றம் மறைந்து அன்பும் பரிதாபமும் மண்டின. அவள் கூடத்தில் நடந்து சென்று அல்லியின் இரு கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு, "அல்லி! உன்னைத் தவறாக நினைத்து விட்டேன். மன்னித்து விடு. படைத்தலைவர் இதயத்தில் பூவழகி கீறி விட்ட அந்தப் புண்ணை ஆற்ற நானும் பாடுபடுகிறேன்.

படைத் தலைவருக்கு இனிவரும் காலம் பொற்காலம். அவர் இஷ்டப்பட்டால் பெருவாழ்வும் அரியணையும் அவருக்காகக் காத்திருக்கும்" என்று கூறிவிட்டு, "படைத்தலைவரே! என் ஆபத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்; நான் யாரிடத்தும் சிக்க மாட்டேன். யவன குருமார்கள் என் பிற்காலத்தைப் பற்றித் திட்டமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். விதியின் வழியில் மனிதனுடைய பிரயத்தனம் குறுக்கிட்டு எதுவும் செய்ய முடியாது படைத்தலைவரே! கவலை வேண்டாம்" என்று தைரியம் சொன்னாள்.

"மீண்டும் விதி! யவன குருமார்கள் சோதிடம்! இவை தான் உன்னைச் சற்று முன்பு ரதத்திலிருந்து காப்பாற்றினவா?" என்று கடிந்து கொண்டான் படைத்தலைவன்.

"சந்தேகமென்ன படைத்தலைவரே! விதிக்குத் தக்கபடி புத்தி இயங்குகிறது. ஆகையால்தான் உமது புத்தியும் சுறுசுறுப்புடன் வேலை செய்தது. நாம் தப்பினோம்" என்றாள் ராணி.

படைத்தலைவனின் கோபம் உச்சியை அடைந்தாலும், அவன் ஏதும் சொல்லமாட்டாமல் சிறிது நேரம் தவித்தான். 'விதியாம் விதி. விதியால் என் புத்தி இயங்கியதாம். ஏன், அந்த விதி இவள் புத்தியை இயக்குவதுதானே' என்று உள்ளுக்குள் ராணியை ஒரு விநாடி சபித்தான். பிறகு, வேறு துறையில் பேச்சைத் திருப்பி, "சரி, சரி, பொழுது புலர இன்னும் சற்று நேரம் இருக்கிறது. அதுவரை இளைப்பாறுவோம்" என்று கூறி அல்லியை நோக்கினான் படைத்தலைவன்.

"ஒரு அறைதான் காலியாயிருக்கிறது படைத்தலைவரே, மற்றொன்றில் வேறொரு விருந்தினர் படுத்திருக்கிறார்" என்றாள்.

"பாதகமில்லை. ஒரு அறை போதும், வா அல்லி" என்று படைத் தலைவன் கூற, ராணியையும் படைத்தலைவனையும் அழைத்துக் கொண்டு அல்லி அந்த விடுதியின் மாடிக்குச் சென்று விசாலமான அறையொன்றைக் காட்டினாள். படைத்தலைவன் கட்டளைப்படி அறையிலிருந்த ஒரே மஞ்சத்தில்

ராணி படுத்துக் கொண்டாள். "உங்களுக்கு" என்று வினவிய அல்லிக்கு, "எனக்குப் படுக்கை வேண்டாம் அல்லி. இந்தக் காயத்தைக் கழுவ வேண்டும். கொஞ்சம் நீர் கொண்டுவா" என்றான் படைத்தலைவன்.

அதுவரை தலைக் காயத்தையோ அதிலிருந்து வழிந்து காய்ந்துவிட்டிருந்த ரத்தத்தையோ பார்க்காத அல்லி ரத்தத்தைப் பார்த்ததும் திகிற்பட்டு, கீழே ஓடி நீருடன் வந்து காயத்தைக் கழுவிக் கட்டியதன்றி, ஒருவேளை ராணிக்கும் காயமிருக்குமோ என்று அவளையும் கவனித்தாள். ராணி கன்னத்தில் ரத்தமிருந்தது. ஆனால் அது காயத்திலிருந்து வழிந்த ரத்தமல்ல, படைத் தலைவன் தலை ரத்தம் அவள் கன்னத்தில் இழைத்த ரத்தக் குழம்பு அது என்று புரிந்து கொண்டாள் அல்லி. ராணியின் வெண்மைக் கன்னத்தில் செவேலென்று தெரிந்தது, ரத்தக் குழம்பு. 'எனக்கும் இவருக்கும் குங்கும பந்தம்! இவருக்கும் அவளுக்கும் ரத்த பந்தம் போலிருக்கிறது!' என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்ட அல்லி, 'இந்த ரத்த பந்தத்தால் என்ன ஆபத்து இவருக்கு விளையப் போகிறதோ?' என்று உள்ளுக்குள்ளே அச்சப் பட்டாலும், அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் படைத் தலைவனையும் இளைப்பாறச் சொல்லிவிட்டுக் கீழே சென்றாள்.

அந்த ரத்த பந்தத்தால் அந்த இரவிலேயே அவள் இல்லத்திலேயே படைத்தலைவனுக்குப் பேராபத்து விளைய இருந்ததை அந்தப் பேதை எப்படி அறிவாள்? அறியாமையால் அவளும் சற்றுப் படுத்தாள். மாடியறையில் ராணியின் மஞ்சத்துக்குப் பக்கத்தில் தரையில் படைத்தலைவனும் படுத்துச் சில வினாடிகளில் கண்களை மூடினான். ஆனால் படுத்த ஒருவன் எழுந்தான். அவன் தான் பக்கத்து அறையி லிருந்த புது விருந்தாளி. மாடித் தாழ்வாரத்தில் காலோசை கேட்டதுமே விழித்துக் கொண்டாலும் தூங்குவதுபோல் பாசங்கு செய்த அல்லியின் மற்றொரு விருந்தாளி, அல்லியும் கீழே போய், படைத்தலைவனும் படுத்து, வீட்டில் நிசப்தம் உலவியதும் தனது படுக்கையைவிட்டு எழுந்து, அடிமேலடி எடுத்து வைத்து ராணியிருந்த அறைக்கு வந்து அவ்விருவரை யும் சில விநாடிகள் உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு மீண்டும் தன் அறைக்குச் சென்று நீண்ட வாளுடன் திரும்பி அந்த வாளின் நுனியால் ராணியை மெள்ள இருமுறை தட்டினான். ராணி சட்டென்று விழித்து மஞ்சத்தின் பக்கத்தில் நின்ற அந்த மனிதனை நோக்கினாள். நோக்கிய மறுகணமே அவள் விழிகள் திடீரென மலர்ந்தன. மலர்ந்த அந்த மோகன விழிகளில் விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சியொன்றும் வெகு வேகமாகப் படர்ந்தது.

34. உறையூர் எல்லையில்...

நெற்றியிலிட்ட குங்குமப் பொட்டினால் இளஞ்செழி யனின் காதல் வெற்றியை ஒரே இரவில் தோல்வியாக மாற்றி, பூவழகியின் இதயத்திலே பெரும் குமுறலையும் படைத் தலைவன் மனத்திலே வேதனையையும் கிளறி விட்ட அழகி அல்லி, யவன ராணியின் கன்னத்திலே குழைந்து கிடந்த இரத்தத்தைக் கண்டு, 'இந்த ரத்த பந்தத்தால் என்ன ஆபத்து நேரிடுமோ?' என்று கிலேசப்பட்டாலும், அந்த ஆபத்து அத்தனை துரிதமாக நெருங்கி வருமென்றோ அதுவும் தன் வீட்டு விருந்தாளியாலேயே விளையுமென்றோ லவலேசமும் நினைக்கவில்லையாதலால் கீழே சென்றதும் நிம்மதியாகவே உறங்கினாள். ஆனால் மாடியறையில் படுத்துக் கிடந்த யவன ராணியின் நினைப்புகள் மட்டும் பல நிகழ்ச்சிகளை எண்ணி எண்ணிச் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன வாகையால், அவள் தீவிர உறக்கம் கொள்ளாமல் லேசாகக் கண்ணயர்ந்த காரணத்தால் விருந்தாளியின் நீண்ட வாள் தன்னை இரு முறை தொட்டதுமே சட்டென்று விழித்துக் கொண்டாள். விழித்த அவள் கண்கள் எதிரே ஆஜானுபாகுவாக நின்ற விருந்தாளியைக் கண்டதும் ஒரு கணம் ஆச்சரியத்தைக் காண் பித்தாலும், மறுகணம் எல்லையற்ற கோபத்தைக் கனலெனக்

சுக்கத் தொடங்கித் தன்மீது மெல்லப் படிந்திருந்த வாள் நுனியையும் நோக்கி எதிரேயிருந்தவனின் முகத்தையும் ஏறெடுத்து நோக்கின. அவள் கோபத்துக்குக் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட அந்த மனிதனும் வாளைக் கையில் பிடித்த வண்ணமே தலை தாழ்த்தி ராணியை வணங்கி, 'பேச வேண்டாம்' என்பதற்கு அறிகுறியாக வாயையும் பொத்திக் காட்டினான்.

அப்படி அவன் காட்டிய மரியாதையால் ஓரளவு கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்ட யவன ராணி, அவன் கத்தியைத் தன்மீதிருந்து ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சில விநாடிகள் தீவிரமாக எதையோ யோசித்தாள். பிறகு மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்திருந்து வெளித் தாழ்வாரத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டே தன்னைப் பின்பற்றி வரும்படி அந்த மனிதனுக்குச் சைகை செய்தாள். மிகவும் மௌனமாகவும் பணிவுடனும் ராணியைப் பின் தொடர்ந்த மனிதன் வெளித் தாழ்வாரத்தை அடைந்ததும் மண்டியிட்டு ஒருமுறை ராணியை வணங்கியதன்றி, "ராணி! இன்றுதான் என் கவலை நீங்கியது. நான் உறங்கி நாட்கள் எட்டு ஆகின்றன. குருமார்கள் ஆசியால் இன்று நீங்கள் கிடைத்தீர்கள்" என்று கூறி, பெரும்பாரம் தன் தலையிலிருந்து இறங்கிவிட்டதற்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சும் விட்டான்.

வெளித் தாழ்வாரத்திலடித்த பின்நிலவு அந்த மனிதன் மீது பூரணமாகப் படிந்து இயற்கையாகவே கம்பீரமாயிருந்த அவன் உருவத்துக்குப் பன்மடங்கு அதிகப் பொலிவை அளித்ததையும், அவன் வலக்கன்னத்திலிருந்த வாள் வெட்டு வடுவை, கன்னக் கதுப்பு ரோமங்களிடையே பளிரென எடுத்துக் காட்டி, அவன் வீரத்துக்கு அத்தாட்சி கூறியதையும் கண்ட யவனராணி, இத்தகைய ஒரு வீரனைத் தன் நாடு பெற்றெடுத்தது பற்றிப் பெருமை கொண்டாள். அதன் விளைவாக அவள் உள்ளத்தே எழுந்த கர்வத்தின் சாயை அவள் முகத்திலும் படர்ந்தது. அவன் உள்ளத்தில் எழுந்த அந்தக் கர்வத்தைப் புரிந்து கொண்டவன் போலவே பேசினான்

எதிரே மண்டியிட்டுக் கிடந்தவன், "அரச குடும்பத்துக்குப் பணிபுரியவே யவன நாடு எங்களைப் பெற்றெடுத்திருக்கிறது ராணி! உங்களிடம் தனிமையில் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும். என் அறைக்குச் செல்ல உத்தரவா? அல்லது இந்த வீட்டைவிட்டு வெளியே போகலாமென்பது ராணியின் சித்தமா?" என்று தலையை நிமிர்த்தாமலே வினவினான்.

ராணியின் இதயத்திலே கர்வத்துடன் மகிழ்ச்சியும் கலந்து கொண்டது. தனது நாட்டை எண்ணினாள், குருமார்களை எண்ணினாள்; வானக் கணிதர்களை எண்ணினாள்; அவர்கள் குறிப்பிட்ட பிற்காலத்தை நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வகுத்துச் சரியெனக் காட்டும் விதியின் விசித்திரத்தை எண்ணினாள். கண்கள் கனவுலகில் சஞ்சரித்தன. இதயம் அவள் பார்வையை உள்ளுக்கிழுத்துக் கனவுப் பாதையில் அழைத்துச் சென்று புதுப்புது உலகங்களையும் புதுப்புது வாழ்வின் இன்பங்களையும் காட்டியது. யவனர்கள் கைகளில் புகார் பெரும் பிரசித்தியடைவதை அவள் கண்டாள். யவனப் போர்க்கலங்கள் புகாரின் பெரும் கடலில் ஆடி ஆடி நிற்பதைக் கண்டாள். காவிரியன்னை தன் பரந்த புனலைக்கடலில் கொட்டி யவனப் போர்க்கலங்களுக்குக் காணிக்கையளிப்பதாக நினைத்தாள். இந்தக் காட்சிகளாலும் இன்னும் பல பிரமைகளாலும் தானிருந்த இடத்தை மறந்துவிட்ட யவன ராணி, மண்டியிட்டுக் கிடந்த யவனனுக்கு நீண்ட நேரம் பதில் சொல்லாமலே இருந்தாள். பதில் சொன்ன போதும் பாதி கனவிலிருப்பது போலவே, அவள் பேசினாள். அந்தக் கனவுக்கும் தனக்கும் அந்தச் சமயத்தில் ஏற்பட்ட அபரிமித துணிவுக்கும் காரணம் எதிரே மண்டியிட்டுக் கிடந்தவன் என்பதை அவள் உணர்ந்தேயிருந்தாள். அத்தனை மதிப்பு இருந்தது அவளுக்கு யவன கடற்படைத் தலைவனான டைபீரியஸிடம். அவளுக்கு மட்டுமென்ன, யவன நாட்டு வீரர்கள், அரச குடும்பத்தார் அனைவருக்குமே அவனிடம் இணையற்ற நம்பிக்கை இருந்தது. உலகத்தில் தப்பிக் குதித்து விட்ட தேவதூதனாகவே டைபீரியஸை யவனர்கள் எண்ணி

னார்கள். டைபீரியஸ் சாதிக்க முடியாதது உலகத்திலே எதுவும் இடையாது என்று யவனர்கள் திட்டமாக நம்பினார்கள். அந்த எண்ணம் ராணிக்குமிருந்ததால் படுக்கையில் அவள் கண் விழித்து அவனது கூரிய விழிகளைக் கவனித்ததுமே, இனிமேல் தன் கையே ஓங்கி நிற்குமென்பதையும், படைத்தலைவன் இனித் தன்னைப் பின்தொடருவதைத் தவிர வேறு வழி யில்லை யென்பதையும் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். டைபீரியஸ் தன்மீது வாள் நுனியை வைத்ததால் ஒருவிநாடி ராணி சீற்றம்கொண்டாலும், அந்த வாளை அவன் பிடித்திருந்த முறை, தலை தாழ்த்தி நின்ற நிலை, இரண்டும் அவள் சீற்றத்தைப் போக்கடித்துவிடவே மகிழ்ச்சி நிரம்பிய உள்ளத்துடனேயே அவள் வெளித் தாழ்வாரத்துக்கு வந்தாள். அவன் தன்னை உத்தரவு கேட்ட பின்பும் எழுந்திருக்காமல் மண்டியிட்ட நிலையிலிருந்ததையும் தான் நீண்ட நேரம் பதில் சொல்லாமல் கனவில் சஞ்சரித்து விட்டதையும் நினைத்துப் பார்த்த ராணி அன்பும் ஆதரவும் பரிபூர்ணமாகத் தொனித்த குரலில், ''உன் அறைக்குப் போகவேண்டிய அவசியமில்லை டைபீரியஸ். வெளியிலும் செல்லத் தேவையில்லை. இப்படி வா, தாழ்வாரத்தின் கோடியிலே பேசலாம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே தாழ்வாரத்தின் கோடிக்குச் சென்றாள்.

அவள் செல்ல இரண்டடி எடுத்து வைத்ததுமே மண்டியிட்ட நிலையிலிருந்து எழுந்து தாழ்வாரக் கூரையைத் தலையால் இடித்து விடுபவனைப்போல மிக உயரமாக நின்ற டைபீரியஸ், அவளை மௌனமாகவே பின்பற்றிச் சென்று தாழ்வாரத்தின் கோடியை அடைந்த பின்பும் ஏதும் பேசாமல் ராணியின் கேள்விகளை எதிர்பார்த்து நின்றான். யவன ராணி ஒரு முறை தான் படுத்திருந்த அறையை நோக்கிக் கண்களைச் செலுத்தினாள். அறையில் எந்த அரவமும் கேட்காமலிருக்கவே படைத்தலைவன் நல்ல தூக்கத்திலிருக்கிறானென்பதைப் புரிந்துகொண்டு கவலை ஏதுமின்றி உரையாடலைத் துவங்கி, "உன்னை இங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை

டைபீரியஸ்—உன்னைப் பார்த்ததும் ஆச்சரியத்தால் திடுக்கிட்டே போனேன்" என்றாள்.

டைபீரியஸ் பதில் சொல்லுமுன்பு மரியாதைக்கு ஒரு புறமாகச் சிரம் தாழ்த்திவிட்டு, "இந்த ஆச்சரியம் ராணிக்கு மட்டுமல்ல; அதில் பங்கு இந்த அடிமைக்கும் உண்டு" என்று கூறி சாதாரணமாக அவன் மன அழுத்தத்தைக் குறிக்கும் உதடுகளைச் சற்றே வாயின் உட்புறத்தில் மடித்துப் புன்முறுவல் செய்தான்.

"உறையூருக்கு எதற்காக வந்தாய் டைபீரியஸ்?" என்று கேட்டாள் ராணி, குற்றவாளியை விசாரிக்கும் நீதிபதியின் தோரணையைக் குரலில் காட்டி.

''தங்களை எதிர்பார்த்துதான் வந்தேன்'' என்று டைபீரியஸ் கூறினான்.

"என்னை எதிர்பார்த்தா?"

"ஆம் ராணி!"

"நீ வீரன்தானே டைபீரியஸ்?"

"அதில் ராணிக்குச் சந்தேகமிருக்கிறதா?"

"இல்லை இல்லை. நீ வீரனாயிற்றே. சோதிடம் கற்க அவகாசமில்லையே. எப்பொழுது சோதிடனாக மாறினாய் என்பதற்காகக் கேட்டேன்."

"இதில் சோதிடம் என்ன இருக்கிறது ராணி?"

''என்னை எதிர்பார்த்து உறையூர் வந்ததாகச் சொன்னாயே டைபீரியஸ். இங்கு வருவேனென்பது எனக்கே தெரியாதே. அப்படியிருக்க உனக்குத் தெரிந்திருக்கிறதென்றால் சோதிடத்தைத் தவிர வேறு வழி ஏதாவது இருக்கிறதா?"

ராணியின் இந்தக் கேள்வி டைபீரியஸின் உதடுகளில் சற்றே புன்முறுவலை விளைவித்தது. அந்தப் புன்முறுவலைத் தொடர்ந்து வந்த வார்த்தைகளிலும் ஏளனம் சற்றுக் கலந்

திருந்தது. ஆனால் ராணியிடம் பேசுகிறோமென்ற காரணத்தால் அந்த ஏளனத்துக்கு மரியாதைப் போர்வையைப் பலமாகப் போர்த்திய டைபீரியஸ், "சோதிடத்தைத் தவிர வேறு சாத்திரங்களும் உண்டு ராணி. தவிர, நல்ல அறிவிலூகம் என்ற ஒரு சாதனத்தையும் இறைவன் படைத்திருக்கிறான்" என்று மெள்ளப் பேசினான்.

அவன் மரியாதைப் போர்வையைப் பலமாகப் போர்த்தி யிருந்தாலும் வார்த்தைகளைச் சொல்லும் முறையில் பணிவை மிகவும் அதிகமாகவே காட்டினாலும், ராணியின் கூரிய அறிவுக்கு யவனர் கடற்படைத்தலைவன் பேச்சின் உள்வயணம் நொடிப் பொழுதில் புரிந்துவிட்டு இருந்த போதிலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் ராணியும் விஷமமாகவே பேசத் தொடங்கி, "அப்படியா டைபீரியஸ்! வேறு சாத்திரங்களும் இருக்கின்றனவா?" என்றாள், ஏதுமறியாதவள் போல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு.

"ஆம், ராணி! இருக்கின்றன. உதாரணமாக, அரசியல் சாத்திரம் என்று ஒன்று உண்டு" என்று கூறினான் டைபீரியஸ்.

"ஆமாம் ஆமாம்; இருக்கிறது" என்றாள் ராணி.

"அதைத் தமிழ் நாட்டுக்கு உபயோகித்துப் பார்த்தேன்."

"எப்படி?"

"தாங்கள் இந்த மண்ணில் காலை வைத்தீர்கள்."

"அன்றே இந்நாட்டு மன்னர் விபத்தில் மாண்டு இளவரசரும் மறைந்துவிட்டார்."

"அப்படித்தான் கேள்விப்பட்டேன்."

"அந்த விபத்தை உண்டாக்கிய புது மன்னர் யவனர்களை ஆதரிக்க முன் வந்தார்."

"ஏன்?"

"யவனர்களால் தமக்குத் தொந்தரவு ஏற்படாதிருக்கவும், அவசியமானால் அவர்கள் உதவியைப் பெற்று உள்ளூர் விரோதிகளைச் சமாளிப்பதற்கும்."

"இருக்கலாம்."

"தவிர, அவருக்குச் சேரனும் பாண்டியனும் உதவுகிறார்களாம்."

"ஆம்."

"ஆகவே வெளியில் அவருக்கு ஆதரவிருக்கிறது. நாட்டுக்குள்ளே ஆதரவும் படைகள் உதவியும் வேண்டும்."

"அவசியம் வேண்டியதுதான்."

"இளஞ்செழியனும் அவர் படையும் இருங்கோவேளின் ஆசைக்குச் சோழநாட்டிலிருக்கும் பேராபத்துக்கள். ஆகவே படைத்தலைவரையும் அவர் படையையும் அழிப்பது இருங்கோவேளின் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும். அந்த நோக்கம் ஈடேறப் படைத்தலைவர் நடவடிக்கைகளை ஒற்றர்களைக் கொண்டு கவனிக்கத் தவறமாட்டார் புது மன்னர்."

"தவற மாட்டான்" என்று ராணியும் ஒப்புக்கொண்டாள். இருங்கோவேளைப்பற்றிய இந்த வார்த்தையில் மரியாதையைக் கைவிட்டதைக் கவனித்த டைபீரியஸ் புது மன்னனைப்பற்றிய பிரஸ்தாபத்தில் ராணியின் முறையையே கைப்பற்றி, "தவறவில்லை என்று சொல்லுங்கள் ராணி, வாணகரைக் குன்றிலிருந்து நீங்கள் கிளம்பிய நாள்முதல் நீங்கள் போகுமிடங்களை. புது மன்னன் மட்டுமல்ல, நானும் விடாது கவனித்து வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் புகார் பிராந்தியத்திலிருந்து கிளம்பிய இரண்டு நாழிகைகளுக்கெல்லாம் யவன ஒற்றர்கள் உங்களைத் தொடர்ந்திருக்கிறார்கள். உறையூரிலிருந்து இருங்கோவேள் கருவூருக்குச் சென்றிருப்பதாகவும் செய்தி கிடைத்தது. இருங்கோவேள் சாமானியமானவனல்ல. அவன் ஒற்றர்கள் இல்லாத இடமில்லை என்று புகாரின் கோட்டைத் தலைவனே சொன்னான். ஆகவே நீங்களும் கருவூர் சென்று இருங்கோவேளும் கருவூரிலிருந்தால்

அவன் படைத்தலைவரைச் சிறை செய்து கண்டிப்பாய் உறையூர் கொண்டு வருவானென்று ஊகித்தேன். ஊகத்தில் தவறுதல் ஒன்றுதான்..." என்றான் டைபீரியஸ்.

"என்ன தவறுதல்?" என்று உதடுகள் கேட்காவிட்டாலும் அந்தக் கேள்வி தொக்கி நிற்கும் பாவனையில் ராணி புருவங்களைச் சற்றே உயர்த்தினாள். ஜாடையிலிருந்தே கேள்வியைப் புரிந்துகொண்ட டைபீரியஸ் சொன்னான்: "இருங்கோவேள் உங்களை அழைத்து வருவான். படைத்தலைவர் சிறைப்படுவாரென்று நினைத்தேன். ஆனால் இருங்கோவேளை ஏமாற்றி, படைத்தலைவர் உங்களை உறையூர் கொண்டு வருவாரென்பது எனக்குத் தெரியாது. ஊகம் அங்குதான் சிறிது மூளியாயிற்று. உங்களைத் தப்புவித்த படைத்தலைவர் வாணகரை செல்லாமல் இங்கு ஏன் வந்தார் என்பதுதான் புரியவில்லை..." என்ற டைபீரியஸின் சந்தேகத்தை உடைக்க, "அனுமதி கொடுத்தால் நான் புரிய வைக்கிறேன்" என்ற இளஞ்செழியன் குரல் குறுக்கே புகவே, ராணியும் டைபீரியஸூம் சட்டென்று பின்புறம் திரும்பினர்.

அதிர்ச்சி தரக்கூடிய எந்தவித நிகழ்ச்சியும் ஏற்பட்டிருந்தால் எந்த சாதாரண உணர்ச்சிகள் ஒரு மனிதன் முகத்திலிருக்குமோ அத்தகைய மிக சகஜமான முகக்குறியுடனும் இதழ்களின் கோடியில் மெல்லத் தவழ்ந்த புன்முறுவலுடனும் நின்ற படைத்தலைவனைக் கண்ட டைபீரியஸ், 'இத்தனை நிதானத்துடன் ஒரு மனிதன் இருக்க முடியுமா!' என்று வியந்து அந்த வியப்பை ஓரளவு முகத்திலும் காட்டினான்.

அந்த வியப்புக் குறி யவனர் கடற்படைத்தலைவன் முகத்தில் படர்ந்ததைக் கண்டாலும் காணாதவன் போலவே நடந்துகொண்ட இளஞ்செழியன், "யவனர் படைத் தலைவரே! ராணியிடம் நீங்கள் காட்டும் அன்பு இணையற்றது" என்று பாராட்டினான்.

"சோழர் படைகளின் உபதலைவருக்கு இது விந்தையாயிருக்கலாம். எங்கள் நாட்டில், இது ஆச்சரியமல்ல. யவனர்கள்

தங்கள் அரச குடும்பத்தினரைக் காப்பதற்காக உயிரையும் விடக் கடமைப்பட்டவர்கள். அவர்கள் ஊழியனான நானோ கண் இமையைக் காப்பது போல் ராணியைக் காப்பதாக அரச குடும்பத்தாரிடம் உறுதி கூறி இந்நாடு வந்திருக்கிறேன்" என்று விளவினான் டைபீரியஸ்.

"இந்த இடத்தில் உங்களை நானும் எதிர்பார்க்கவில்லை, ராணியும் எதிர்பார்க்கவில்லை" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"அதை ராணியே சொன்னார்கள். ஆனால் தங்களை இருங்கோவேள் சிறை செய்தால் ராணியும் இங்குதான் கொண்டு வரப்படுவார் என்று நம்பியே இங்கு வந்ததாக ராணியிடம் சற்று முன்புதான் கூறினேன்" என்றான் டைபீரியஸ்.

"அதை நானும் கேட்டேன். தங்கள் ஊகம் சரிதான். ஆனால் அதில் ஒரே ஒரு தவறு இருக்கிறது..." என்று படைத் தலைவன் மெள்ள ஆரம்பித்தான்.

டைபீரியஸ் கண்களில் ஏதோ ஒருவித சந்தேகம் ஒரு வினாடி தோன்றி மறைந்தது. மறுபடியும் சாதாரணமாகவே கேட்டான் டைபீரியஸ், "தவறா? என்ன தவறு படைத் தலைவரே?" என்று.

"இருங்கோவேள் யவனர்களின் நண்பன்."

"ஆம்."

"இருந்தும் ராணியைப் பயமுறுத்தினான்."

"என்ன, எங்கள் ராணியையா?"

"ஆமாம். மரியாதைக் குறைவாக அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கூட மிரட்டினான்."

இதைக் கேட்ட டைபீரியஸின் உடல் ஒருமுறை ஆடியது. யவனர்கள் ராணியைத் தொட்டு மிரட்டக்கூடிய ஒருவன் உலகத்தில் பிறந்திருக்க முடியும் என்று எப்பொழுதும் நம்பாத டைபீரியஸின் கண்களில் இயற்கையாகவுள்ள சாந்தம் மறைந்து கோபம் ஜ்வாலையாக எரிந்தது. அந்த

ஜ்வாலையை மேலும் விசிறிவிட, "அது மட்டுமல்ல யவனர் படைத்தலைவரே! ராணியைத் தூக்கிப் போவதும் அவனது நோக்கம். ராணி புத்தர் சிலையைத் திருகிப் பாதாளப் படிகளில் இறங்கியபோது அவளைத் தொடர நான்கு வீரர்களையும் ஏவினான்" என்று சொல்லிக்கொண்டுபோன படைத்தலைவனை இடைமறித்த யவன ராணி, "அது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் படைத்தலைவரே?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

இளஞ்செழியன் மெள்ளப் புன்முறுவல் கோட்டினான். "ராணி! நீ கதவைத்தான் தாளிட்டாயே தவிர, சாளரம் திறந்துதானே இருந்தது? சாளரத்தின் வழியாக வெளியே வந்துவிட்டால் கூடத்தின் சாளரத்தை அணுகுவது பிரமாதமல்லவே! டைபீரியஸ் மட்டும்தான் உன்னைக் கண்ணிமை போல் காக்கிறான் என்று நினைக்காதே ராணி. அதற்குச் சோழர் படைகளின் உபதலைவனும் இருக்கிறான். நீ படுக்கையைவிட்டு எழுந்தபோதும் மற்றவர் அறைகளை வெளியில் தாழிட்டபோதும் விழித்துக் கொண்டுதானிருந்தேன். நீ வெளியில் சென்றதும் உன்னைத் தொடருவதற்காகச் சாளரத்தின் வழியாகத் தோட்டத்தில் இறங்கினேன். அங்கிருந்து கூடத்தின் சாளரத்துக்கு வர நினைத்தேன். ஆனால் அதற்கு அவசியமில்லாமல் போயிற்று. இருங்கோவேள் தோட்டத்தில் சேரநாட்டு உடையிலிருந்த ஒருவனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். நான் உற்றுக் கேட்டேன். புத்தர் சிலையை இயக்கும்போது கூடத்திலிருப்பது ஆபத்து என்றும், மேல் பலகணித் தாழ்வாரத்தில் மறைந்திருந்தால் சிலை சுழன்று நின்றதும் அங்கிருந்து கூடத்தில் இறங்கிச் செல்லலாமென்றும் சேரவீரன் சொன்னான். ஆனால் சுரங்கப்பாதையில் நுழைய வேறு வழியும் இருப்பதாகவும், அந்த ரகசியம் எனக்குத் தெரியும் என்றும் அவன் கூறினான். எப்படியாவது உன்னை உறையூர் கொண்டு வந்து விட்டால் ஏராளமான பொன்னும் பதவியும் அளிப்பதாக இருங்கோவேள்

அவனுக்கு ஆசை காட்டவே, அதற்காக சகல ஏற்பாடுகளும் முடிந்துவிட்டதாகச் சேரநாட்டு வீரன் குதூகலத்துடன் பதில் கூறினான். இருட்டில் அந்த வீரன் முகத்தை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. பேசிய சிறிது நேரத்திற்குள் அவன் தோட்டத்தில் நடந்து சென்று மரக் கூட்டத்தில் மறைந்து விட்டான். நான் அவனைத் தொடர முடியவில்லை. அவன் சொல்லியபடி கூடத்தின் பலகணிக்கு வந்தேன், ராணி! நீ புத்தர் சிலையை இயக்கியதைக் கண்டேன். அது ஆயுதசாலையாக வெடித்ததைக் கண்டேன். கீழே கல் நகர்ந்து படிகள் ஓடியதையும், நீ அவற்றில் இறங்கிச் சென்றதையும் கண்டேன். நானும் பலகணியிலிருந்து இறங்கிக் கூடத்துக்கு வந்து ஓசைப்படாமல் உன்னைத் தொடர்ந்தேன். பிறகு நடந்தவை உனக்கே தெரியும் ராணி" என்றான் இளஞ்செழியன். இந்தக் கதையைக் கேட்ட டைபீரியஸ் இளஞ்செழியனையும் நோக்கி ராணியையும் நோக்கினான். மீதிக் கதையை ராணியே கூறினாள். படைத்தலைவன் முதலைக் குட்டைக் குகையில் மற்ற வீரர்களுடன் போரிட்டுத் தன்னை மீட்டது, இருவரும் சிறைப்பட்டது, இளஞ்செழியன் ரதமோட்டியை முட்டித் தள்ளித் தன்னைத் தப்புவித்தது—இந்த வரலாற்றை ராணி சொல்லச் சொல்ல இளஞ்செழியனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கிய டைபீரியஸ், படைத்தலைவனை நெருங்கி, "சோழர் படை உபதலைவரே! வீரர்கள் பலரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் கிரேக்கப் புராணங்களிலிருப்பது போன்ற அமானுஷ்யச் செயல்களை ஒரு மனிதன் புரியமுடியுமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட செயல்களைப் புரியமுடியும், புராண வரலாறு பொய்க் கதையல்ல என்பதை நிரூபிக்க நீர் ஒருவர் இருக்கிறீர்" என்று பாராட்டி, அவன் இரு கரங்களையும் தன் கரங்களால் பிடித்துக் கொண்டான்.

அந்த இரு வீரர்களும் ஒருவர் கரங்களை மற்றொருவர் பிடித்துக் கொண்டதைக் கண்ட ராணியின் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் துளிப்பதற்கான அறிகுறி மெல்லத்

தோன்றியது. அந்தச் சந்துஷ்டியை டைபீரியஸின் அடுத்த சொற்கள் உச்சத்துக்குக் கொண்டு போயின.

"சோழர் படை உபதலைவருக்கு யவனர்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ராணிக்கு தாங்கள் புரிந்த இந்த உதவி என் இதயத்தில் நன்றி எனும் கோலால் நிரந்தரமாக வரையப்பட்டிருக்கும். சமயம் வரும்போது இந்த உதவிக்குப் பிரதி உதவியை டைபீரியஸ் செய்யத் தவறமாட்டான்" என்று கூறிய டைபீரியஸ், "அடுத்தபடி நடக்க வேண்டியதென்ன?" என்று படைத்தலைவனையே கேட்டான்.

"புகார் செல்லவேண்டும்" என்றான் படைத்தலைவன்.

"சரி புறப்படுங்கள்" என்றான் டைபீரியஸ்.

"இருங்கோவேளின் வீரர்கள் இத்தனை நேரம் நான் தப்பியதை அறிந்துகொண்டிருப்பார்கள். எங்களைத் தேடு வார்கள்" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம் படைத்தலைவரே. உங்களிருவரையும் இங்கிருந்து புகார் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது என் கடமை. நான் சோழ நாட்டில் எந்த இடத்திலும் உலாவ, எதையும் செய்யச் சோழ நாட்டுப் பேரமைச்சரே அதிகார ஓலை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். அதை இதோ வைத்திருக்கிறேன். நீங்களிருவரும் இளைப்பாறுங்கள். சற்று நேரத்தில் வருகிறேன்" என்று கூறி, ஓலையிருக்கும் இடத்தைக் குறிப்பிடக் கச்சையையும் இரு முறை தட்டித் தட்டிக் காட்டி விட்டு அந்த வீட்டை விட்டுச் சென்றான் டைபீரியஸ்.

அவன் சென்றதும் அல்லியை எழுப்பிய இளஞ் செழியன், "அல்லி! உன் விருந்தாளி எங்கள் நண்பர்தான். உங்களுக்கு எப்படி அவரைத் தெரியும்?" என்று விசாரித்தான்.

"தந்தை புகாரிலிருந்து இங்கு வரும்போது வழியில் அவர் ரதத்தில் இரிக முறிந்துவிட்டது. இந்த யவன வீரரும் இங்கு வந்து கொண்டிருந்தாராம். தந்தையின் நிராதரவான நிலையைப் பார்த்து தமது ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்தார். வந்த அன்றிலிருந்து எங்களுடன்தான் இருக்கிறார்," என்றாள் அல்லி.

"வந்து எத்தனை நாளாயிற்று?"

"இரண்டே நாட்கள்தான்."

"சரி, உன் தந்தை எங்கே?"

"இரண்டு நாட்களாக அரண்மனையில் இராக் காவல் காவற்படைக்குத் தந்தைதானே தலைவர்!"

"ஆமாம், ஆமாம்" என்று ஆமோதித்த இளஞ்செழியன் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டு அல்லியிடம் விடை பெற்றுக்கொள்வதற்கும், டைபீரியஸ் வீட்டு வாயிலில் பெரும் திரைச்சீலைகளால் மூடப்பட்ட இரட்டைப் புரவி வண்டியைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துவதற்கும் நேரம் சரியாக இருந்தது. மூடுவண்டிக்குள் ராணியையும் இளஞ்செழியனையும் மறைத்த டைபீரியஸ், தானே வண்டியை ஓட்டத் தொடங்கிப் புரவிகளைத் தூண்டினான். புரவிகள் கணவேகத்தில் கிளம்பி உறையூரின் எல்லைப்புற வீடுதிகளைத் தாண்டி புகார் செல்லும் பெரும் சாலையில் பறந்தது. "விடிவதற்குள் உறையூர் எல்லையைத் தாண்டி விட்டால் பிறகு பயமில்லை" என்று கூறிய டைபீரியஸ் புரவிகளைக் காற்று வேகத்தில் இயக்கினான். அந்த வேகத்தில் வந்த மூடு வண்டி எல்லைப்புறத்தில் கடைப் பகுதியில் சட்டென்று நின்றது. எல்லைப் புறத்தில் அந்த நேரத்தில் காவல் அதிகமாக இருக்காது என்று எண்ணிய டைபீரியஸ், பத்துப் பதினைந்து குதிரை வீரர்கள் திடீரென வண்டியைத் தடுத்து நிறுத்தவே அந்தக் காவலுக்குக் காரணம் என்னவா யிருக்குமென்று சிந்தித்தான். அதிக சிந்தனைக்கு இடம் கொடுத்தால் சந்தேகத்துக்கு இடம் ஏற்படுமென்ற காரணத் தால் வெறுப்பைக் காட்டும் முறையில் புருவத்தைச் சுளித்த தன்றி மிகவும் அதிகாரமான குரலில், "இந்த வண்டியைத் தடுக்க யார் அதிகாரமளித்தது உனக்கு?" என்றும் கேட்டான்.

பதிலுக்கு வண்டியை வளைத்துக்கொண்ட வீரர்களின் தலைவன் பலமாக நகைத்தான். அதைக்கண்டு டைபீரியஸ் மிகவும் சீற்றம் கொள்வதைப்போல் அபிநயித்து, "வீணாக நகைக்காதே! என்னிடம் பேரமைச்சரின் அதிகார ஓலை இருக்கிறது. இதோ" என்று கூறியதன்றி ஓலையை எடுக்க

கையையும் கச்சையிடம் கொண்டு போனான். காவலர் தலைவனோ, வண்டியை வளைத்துக்கொண்ட வீரர்களோ பேரமைச்சர் ஓலையைப் பற்றியோ, டைபீரியஸின் மிரட்டலைப்பற்றியோ லட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. பலமான ஒரு கை சரேலென வண்டித்திரையைக் கிழித்தது. "இதோ இருக்கிறாள்! இதோ இருக்கிறாள்!" என்று கூவினான் ஒரு வீரன். அடுத்த வினாடி டைபீரியஸின் மார்பை நாலைந்து வாட்கள் தடவின. காவலர் தலைவன் பேய்ச் சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொண்டே தயை தாட்சண்யமின்றி வண்டிக்குப் பின்புறம் வந்து குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்துப் பின்புறத் திரைச் சீலையைத் தூக்கி உள்ளே தலையை நுழைத்து, "உம்! இறங்கு" என்று அதட்டியதோடு நில்லாமல், மட்டு மரியாதையின்றிப் பலவந்தமாக ராணியின் கையையும் பற்றி இழுத்தான்.

35. புனல் வெள்ளத்தில் மோக வெள்ளம்

உறையூர் எல்லைக் காவலர் வண்டியை நிறுத்திய போதும் சோழப் பேரமைச்சரின் அதிகார ஓலை தன்னிடமிருக்கிறதென்று கூறிய பின்பும் காவலர் அதைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் வாட்களைக் கொண்டு தன் மார்பைத் தடவியபோதும், ஏன், காவலரில் ஒருவன் வண்டியின் முகப்புத் திரைச்சீலையை அகற்றி, 'இதோ இருக்கிறாள். இதோ இருக்கிறாள்' என்று ராணியைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூவிய போதும் கூட, சுயநிலையிலிருந்து சிறிதும் பிறழாமலும் நிதானத்தை எள்ளளவும் இழக்காமலும் உட்கார்ந்திருந்த டைபீரியஸ், காவலர் தலைவன் வண்டிக்குப் பின்புறம் சென்று திரைக்குள் தலையை நுழைத்து "உம், இறங்கு கீழே" என்று ராணியை அதட்டியதுமின்றிக் கையையும் பிடித்திழுக்கத் தொடங்கியதும் அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த உணர்ச்சிகளையும் நிதானத்தையும் அடியோடு மறந்துவிட்டான். புயலின் ஆரம்பத்தை உணர்ந்த மரங்களின் உச்சிக் கிளைகள் ஆடுவதைப் போல் அவன் கைகள் லேசாக நடுங்கியதன்றிக் கோபம் உள்ளூர கொந்தளிக்கத் தொடங்கவிட்டதை நிரூபிக்க முகத்திலும் ரத்தம் குபீரென்று பாய்ந்து வெளேரென்ற அவன் முகத்தைச் செக்கர்வானமாக அடித்தது. டைபீரியஸின் கூரிய பெரும் விழிகளும் எதிரே வாட்களை உருவி நின்ற எல்லைப்புறக் காவலர்களை நோக்கிப் பயங்கரமாகச் சுழன்றன. அந்த நேரத்திலும் புரவிகள் கடிவாளக் கயிறுகள் தன் கைவசமேயிருப்பதையும், அவற்றைப் பறித்துக் கொள்ளாமலே சோழ வீரர்கள் தங்கள் அலுவலில் கவனமாயிருப்பதையும் உணர்ந்த டைபீரியஸ், அந்தக் கடிவாளக் கயிறுகளை ஒருமுறை தளர்த்தி இழுத்தால் புரவிகள் எதிரே நின்றிருக்கும் வீரர்களைச் சிறிது விழச் செய்து ஊடுருவிச் சென்றுவிடுமென்பதையும் ஊகித்துக் கொண்டானாகையால், வண்டிக்குப் பின்புறம் சென்று, அநாகரிகமாகத் திரைக்குள் தலையிட்ட காவலர் தலைவனுக்கு அவன் ஜன்மத்தில் அனுபவித்திராத படிப்பினையும் அளிக்கலாமென்ற உறுதியுடன் கடிவாளக் கயிறுகளைக் கையில் சற்று இறுக்கியும் பிடித்தான். சாதாரண சமயத்தில் அவன் திட்டங்கள் கண்டிப்பாக நிறைவேறியிருக்கும். ஆனால் ராணியை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கைநழுவ விடக் கூடாதென்ற கண்டிப்பான உத்தரவைப் பெற்றிருந்த குதிரை வீரர்களில் ஒருவன், டைபீரியஸின் முகபாவங்களையும் அவனுடைய கைவிரல்கள் கடிவாளக் கயிறுகளைச் சற்றே இறுக்கிப் பிடித்ததையும் கண்டு விட்டானாகையால், தன் வாளை அவன் மார்பில் பலமாகவே அழுத்தி, "புரவிகளை விரட்டும் முயற்சி பலிக்காது யவன வீரரே! உமது கைவிரல்கள் இன்னும் ஒருமுறை கயிறுகளை இறுக்கிப் பிடித்தால் என் வாள் தயை தாட்சண்யமின்றி உமது இதய ரத்தத்தை குடித்துவிடும்" என்று எச்சரித்ததுமல்லாமல், இன்னொரு வீரனைப் புரவியிருந்த கடிவாளக் கயிறுகளைப் பறித்துக் கொள்ளுமாறும் பணித்தான். அந்தக் கட்டளைப்படியே எல்லைப்புறக் காவலனொருவன் டைபீரியஸின் கையிலிருந்த

கடிவாளக் கயிறுகளையும் அகற்றி விடவே சிறகிழந்த பட்சியைப் போலத் தவித்த யவனர் கடற்படைத்தலைவன் ராணியின் கதி அதோகதிதான் என்ற முடிவுக்கு வந்ததல்லாமல், தன்னைப் போன்ற கடற்படைத்தலைவனுக்கெதிரில் யவன ராணியொருத்தி, பிறரால் சிறைப்படுவதால் அதைவிடப் பெருத்த அவமானம் தனக்கு நேரிட முடியாதென்பதையும் அறிந்து மனம் வெதும்பிக் கலங்கினான். எந்த சமயத்திலும் எதிரிகளிடமிருந்து தப்ப ஏதாவது ஒரு வழியைக் கண்டு பிடிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த இளஞ்செழியன் எதற்காக எதுவும் பேசாமலும், சிறிதும் அசையாமலும் இடித்த புளிபோல் வண்டிக்குள்ளேயே உட்கார்ந்திருக்கிறான் என்று சோழர் படை உபதலைவனைச் சபிக்கவும் தொடங்கினான் டைபீரியஸ்.

டைபீரியஸின் இந்த மனச் சஞ்சலத்தையோ, காவல் வீரர்களின் துராக்ருதச் செயலையோ சிறிதும் கவனிக்காமல் வண்டிக்குள்ளேயே உட்கார்ந்திருந்த இளஞ்செழியனின் செயலற்ற நிலையைக் கண்டு வெகுண்ட டைபீரியஸ் சோழர்படை உபதலைவனால் தனக்கோ ராணிக்கோ அந்த சமயத்தில் எந்தவித உதவியும் கிடைக்காதென்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தான். அவன் தீர்மானம் சரியென்பதை உணர்த்த ஏற்பட்ட அடுத்த நிகழ்ச்சி ஒருபுறம் டைபீரியஸுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்தாலும் மற்றொரு புறம் விவரிக்க இயலா வியப்பும் அளித்தது. ராணியைப் பிடித்திழுத்துக் கீழே இறக்கத் திரைச்சீலைக்குள் தலையை நுழைத்த காவலர் தலைவன் ஒருகணம் ஏதோ சிந்தித்துவிட்டு வண்டிக்குள் ஏறிக்கொண்டு சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் வண்டியின் முன்புறத் திரைச் சீலையை விலக்கித் தலையை வெளியே நீட்டி வண்டியை மறித்து நின்ற குதிரைக் காவலனை நோக்கி, "டேய்! இவரிடம் ஏதோ ஓலையிருப்பதாகச் சொன்னாரே அதை வாங்கிப் படியுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான்.

"அந்த ஓலையைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை, தலைவரே! நமக்கும்தான் உத்தரவு திட்டமாயிருக்கிறதே" என்றான் வீரர்களில் ஒருவன்.

வண்டிக்குள் திடமாக அமர்ந்துவிட்ட காவலர் தலைவனின் பதிலும் திட்டமாகவே வெளிவந்தது. "சொல்கிறபடி செய். நமது உத்தரவைப் போலவே இவர்கள் அதிகார ஓலையும் திட்டமானதாயிருந்தால் பேரமைச்சரின் சீற்றத்துக்கு நாம் இலக்காக வேண்டியிருக்கும்" என்றான் காவலர், தலைவன்.

காவலர் தலைவனுக்கு அத்தனை நேரம் ஏற்படாத ஞானோதயம் திடீரென ஏற்பட்டதைக் கண்டு வியந்த டைபீரியஸ் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடக் கூடாதென்ற காரணத்தால், "இதைப்பற்றி அனாவசிய சர்ச்சை எதற்கு? ஓலையைத் தருகிறேன், பாருங்கள்" என்று தன் கச்சையிலிருந்த ஓலையை எடுத்து, எதிரே நின்ற வீரனிடம் நீட்டாமல், தன் பக்கத்தில் தலையை நீட்டிக் கொண்டிருந்த காவலர் தலைவனிடமே நீட்டினான். காவலர் தலைவனும் உள்ளிருந்து எழுந்து திரைச் சீலைக்கு முன்பு வந்து டைபீரியஸின் பக்கத்தில் வண்டியோட்டும் முகப்பு மணையில் அமர்ந்து ஓலையை வாங்கி ஒருமுறைக்கு இரு முறையாகப் படித்தான். பிறகு ஒரு வினாடி யோசித்து விட்டு, "சரி! இவரிடமிருக்கும் வாளை அகற்றுங்கள். அந்தக் கடிவாளக் கயிறுகளை என்னிடம் கொடுங்கள். வண்டியை நான் ஓட்டி வருகிறேன். காவலுக்கு இருவர் இருந்தால் போதும். மற்றவர் முன் சென்று பேரமைச்சரிடம் இவர்கள் சிறைப்பட்டதை அறிவியுங்கள்" என்று கூறி, காவல் வீரன் கையிலிருந்து கடிவாளக் கயிறுகளைத் தன் கையில் வாங்கிக் கொண்டான்.

டைபீரியஸின் உள்ளத்தில் மீண்டும் கவலை படர்ந்தது. பேரமைச்சரின் அதிகார ஓலையைக் கண்டு காவலர் தலைவன் பயந்து தங்களைப் போக விடுவான் என்ற எண்ணத்தில் மண் விழுந்ததன் விளைவாக அவன் இதயத்தில் கவலையுடன் கோபமும் வியப்பும் கலந்து விளையாடவே

டைபீரியஸ் கேட்டான்: "காவலர் தலைவரே! ஓலையைப் படித்தீரல்லவா?"

"ஒரு முறைக்கிருமுறை படித்தேன்" என்றான் காவலர் தலைவன் எரிச்சலுடன்.

"இந்த நாட்டில் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்ல யாரை வேண்டுமானாலும் அழைத்துச் செல்ல அந்த ஓலை எனக்கு அதிகாரமளிக்கிறது."

"உண்மை."

"அப்படியிருந்தும் ஏன் எங்களைப் போகவிட மறுக்கிறீர்?"

"உங்கள் ஓலையைப் போலவே என்னிடமும் ஓர் ஓலை இருக்கிறது. வேண்டுமானால் படித்துப் பாருங்கள்" என்ற காவலர் தலைவன், தன் மடியிலிருந்து ஓர் ஓலையை எடுத்து டைபீரியஸிடம் கொடுத்தான்.

அந்த ஓலையை வாங்கிப் படித்த டைபீரியஸ் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிப்பதைக் கவனித்துச் சற்று உரக்கவே நகைத்த காவலர் தலைவன், "அந்த ஓலையும் யாரை வேண்டுமானாலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டு போக எனக்கு அதிகாரமளிக்கிறது. இல்லையா?' என்றான்.

"ஆம்." டைபீரியஸின் வறண்ட குரல் சற்று அதிக வறட்சியுடனே ஒலித்தது.

"அதனால் உங்களைக் கொண்டு போகிறேன் உறையூர் சிறைச் சாலைக்கு. உங்களை எங்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டுபோக ஓலை அதிகாரமளிக்கிறதல்லவா?" என்று கேட்ட காவலர் தலைவரின் ஏளனக் குரல் முன்னைவிட அதிக ஏளனத்துடன் ஒலித்தது.

உணர்ச்சிகளின் மிகுதி, கோபத்தின் உச்சம், ஆத்திரத்தில் எல்லை-இவை மூன்றும் வாய்க்குப் பூட்டுப் போட்டு விட்டதால் அதற்கு மேல் ஏதும் பேசாமல் உட்கார்ந்து விட்டான் யவனர் கடற்படைத் தலைவன் டைபீரியஸுக்குக் காவலர் தலைவன் பேச்சும், அந்தப் பேச்சில் தொனித்த ஏளனமும் வேப்பங்காயாயிருக்கவே,

'இந்தத் தமிழர்கள் எல்லாருமே விஷமிகள்போல இருக்கிறது' என்று மனத்திற்குள்ளேயே எண்ணமிட்டான். டைபீரியஸிடம் தன் ஓலையைக் காட்டிய பிறகு, அதைத் திரும்பக்கூடப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் வீரர்களில் மற்றவரைப் பேரமைச்சரிடம் ஓடிச் சேதி சொல்லவும், இருவரை மட்டும் வண்டியின் முன் செல்லவும் பணித்த காவலர் தலைவன், குதிரைகளின் கடிவாளக் கயிறுகளைத் தளர்த்திப் பின்பு இழுத்து அவற்றை அரை ஓட்டத்தில் செலுத்தலானான். அப்படிச் சிறிது தூரம் சென்றதும் பொழுது புலருவதற்கான அறிகுறிகள் எங்கும் தோன்றலாயின.

உறையூரையும் புகாரையும் பிணைக்கும் நெடுஞ்சாலையின் இரு மருங்கினும் உள்ள பெரிய மரங்களில் இரவில் உறங்கிய புள்ளினங்கள் சில, காலை வரவை உணர்த்தப் பெரும் சத்தமிட்டன. மற்றும், சில, மரப்பொந்துகளிலிருந்து வெளிவந்து ஆகாயத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையை நோக்கிப் பறந்தன. எல்லைப்புறக் கோடியிலுள்ள வீடுகளிலுள்ள கோழிகள் மந்திர சுருதியில் கரகரப்புடன் அருணனுக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடின. கீழ்வானமும் மெள்ள மெள்ள வெளுக்கத் தொடங்கியது. அதைப் பார்த்த காவலர் தலைவன், காவலுக்கு வந்த இரு வீரர்களையும் நோக்கி, "நீங்கள் இருவரும் நேராக அரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள். நான் இந்தப் பாதை வழியாக வருகிறேன்" என்று கூறினான்.

"ஏன் தலைவரே?" என்று வினவினான் வீரர்களில் ஒருவன் சற்றுச் சந்தேகத்துடன்.

அந்தச் சந்தேகத்தைக் கவனித்த காவலர் தலைவன் முகத்தில் கோபம் சுடர்விட்டு எரியவே, "காரணம் என்னையா கேட்கிறாய்? உத்தரவிட்டவர்களைக் கேள். மன்னரின் எல்லைப்புற மாளிகைக்கு ராணியை அழைத்து வரும்படி தான் எனக்கு உத்தரவு" என்று அவன் கூறினான். உள்ளே எழுந்த கோபத்தின் உக்கிரத்தைக் குரலிலும் ஓரளவு பாய்ச்சி.

அதற்குமேல் காவலர் தலைவனை எதிர்த்து நிற்கச் சக்தியற்ற வீரர்கள் இருவரும் அவன் உத்தரவுப்படியே

அரண்மனைச் சாலையில் புரவிகளை நடத்திச் சென்றார்கள். இப்படி அந்த இரு காவலரும் சென்றதும், அந்த மூடு வண்டியைப் பக்கத்துப் பாதையில் இறக்கிச் சிறிது நேரம் உறையூர் எல்லைப்புற மாளிகையை நோக்கி ஓட்டிய காவலர் தலைவன், பிறகு எந்தக் காரணத்தாலோ வேறு பக்கம் திரும்பி நெடுஞ்சாலைப் பகுதிக்கு வந்தான். அவன் வண்டியை முதலில் பக்கத்துப் பாதையில் திருப்பியபோது, எதிரே தூரத்தில் பிரும்மாண்டமாக எழுந்து நின்ற சோழ மன்னர்களின் உறையூர் எல்லைப்புற மாளிகை சில விநாடிகள் மெள்ள மெள்ள வேறு பக்கத்தில் திரும்பிவிட்டதையும், அதை அடுத்து ஓடிய காரியும் கண்ணிலிருந்து மறைந்ததையும் கவனித்த டைபீரியஸ், 'எந்தக் காரணத்தால் இவன் வழி மாறி வண்டியை ஓட்டுகின்றான்?' என்று எண்ணி ஏதும் புரியாததால் ஒருகணம் திகைத்தாலும் அடுத்த கணத்தில், அதாவது வண்டி பெருஞ்சாலையில் ஓடிய பின்பு உண்மையை உணர்ந்து கொண்டான்.

பெருஞ்சாலையில் ஏறி வண்டி சிறிது தூரம் சென்றதும், "ஒரு புறமாக வண்டியை நிறுத்து" என்று உள்ளிருந்து வந்த சோழர்படை உபதலைவனின் அதிகாரக் குரல் ஓரளவு உண்மையை டைபீரியஸுக்கு விளக்கியது. அந்த உத்தரவுப்படி வண்டியைக் காவலர் தலைவன் நிறுத்தியதும் அவன் இடையிலிருந்த கச்சை அவிழ்க்கப்பட்டு அது வாளுடன் திரைச் சீலைக்குள் இழுக்கப்பட்டு மறைந்ததையும் கவனித்ததும் அதுவரை டைபீரியஸின் இதயத்தைச் சூழ்ந்து நின்ற சந்தேக இருட்டு சட்டென்று கிழிக்கப்பட்டது. வண்டி நின்றதும், உள்ளிருந்து கீழே குதித்த இளஞ்செழியன் காவலர் தலைவனையும் இறங்கச் சொல்லி, "சற்று இந்தப்புறம் வருகிறீர்களா?" என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு சாலையை அடுத்திருந்த மரங்களின் மறைவுக்குச் சென்றான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தக் காவலன் உடுப்பை அணிந்து கொண்டு இளஞ்செழியன், கடிவாளக் கயிறுகளைப் பிடித்துக்

கொண்டு புரவிகளைப் புகாரின் பெருஞ்சாலையில் வேகமாகத் தூண்டிவிட்டான்.

காலைக் கதிரவன் மெள்ள எழுந்து புகாரின் சாலை மரங்களின் இலைகளின் அடர்த்தியையும் ஊடுருவி, வண்டியின் முகப்பிலிருந்து இளஞ்செழியன் மீதும் டைபீரியஸின் மீதும் தன் கிரணங்களைப் பாய்ச்சினான். அந்தக் கிரணங்களின் சக்தியால் ஓரளவு பேசும் சக்தியைப் பெற்ற டைபீரியஸ் படைத் தலைவனை வியப்பைக் கக்கும் விழிகளுடன் நோக்கி, "மௌனத்தினால் பலனிருக்கிறது படைத் தலைவரே" என்று பாராட்டினான்.

"மௌனம் எல்லாவற்றையும் சாதிக்கவல்லது என்றொரு வடமொழிப் பழமொழியிருக்கிறது, யவனர் தலைவரே!" என்றான் இளஞ்செழியன்.

"பேரமைச்சர் ஓலையைப் பற்றிக் கூறி நான் எத்தனை மிரட்டியும் வீரர்கள் கேட்கவில்லை."

"அதைப் பார்த்துத்தான் பேச்சுப் பயனில்லை என்று தீர்மானித்தேன்."

"வண்டியின் பின்புறம் வந்து அத்தனை அநாகரிகமாகக் காவலர் தலைவன் நடந்து கொள்வானென்று நான் நினைக்கவில்லை."

"நினைக்கிறபடி எதுவும் நடப்பதில்லை யவனர் தலைவரே! அவன் அநாகரிகமாக நடப்பானென்று நீங்களும் நினைக்கவில்லை. அந்த அநாகரிகத்தின் விளைவு என்னவென்பதை அவனும் நினைக்கவில்லை."

"ஆமாம்."

"அவன் அப்படி முன்பின் யோசிக்காமல் அநாகரிகமாக மூடு வண்டிக்குள் தலையை நீட்டியிராவிட்டால் நமக்கு விமோசனமும் இருந்திருக்காது."

"வாஸ்தவம், நிலைமையை நன்றாகச் சமாளித்திருக்கிறீர்கள்."

"தலையைத் தானாகக் கொண்டு வந்து அவன் நீட்டிய பின்பு நான் செய்த எதிலும் சாமர்த்தியமென்ன இருக்கிறது! தலையை உள்ளே நீட்டியதும் ஒரு கையால் அவன் கழுத்தை அழுத்தி மற்றொரு கையால் என் குறுவாளை அவன் ஊட்டியில் தடவினேன். பேசாமல் உள்ளே ஏறி ஒழுங்காக நடந்தும் கொள்ளும்படி காதில் மந்திரம் ஓதினேன். அவன் வண்டியில் ஏறினான். இரு புறமும் மூடப்பட்ட வண்டியில் உள்ளே குறுவாளின் சந்நிதானத்தில் ஒரு மனிதன் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமோ அப்படி நடந்து கொண்டான். அவன் திரைச்சீலை முன்பு வந்து கடிவாளக் கயிறுகளைப் பிடித்துக் கொண்ட சமயத்திலிருந்து இங்கு வரும்வரை என் குறுவாள் அவன் முதுகுப்புறத்தில் ஊன்றி எந்த நிலையையும் சமாளிக்கத் தயாராயிருந்தது. என் இஷ்டவிரோதமாக அவன் எதைச் செய்திருந்தாலும் அதே விநாடி அவன் பிணமாய் இருப்பான். ஆபத்திலிருக்கும் எந்த மனிதனுக்கும் மூளை துரிதமாக வேலை செய்கிறது, யவனர் தலைவரே. ஆகவே, தன் பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எத்தனை சாமர்த்திய மாக நடந்து கொள்ள முடியுமோ அத்தனை சாமர்த்தியமாக நடந்து கொண்டான் காவலர் தலைவன். பிராண பயம் யாரை விட்டது?" என விளக்கி வேதாந்தமும் பேசிய இளஞ்செழியன், தான் சர்வ சகஜமான ஏதோ ஒரு காரியத்தைச் செய்தவன் போல் புரவிகளை முடுக்கினான்.

டைபீரியஸின் சித்தத்தில் சோழர் படை உபதலை வனைப் பற்றிய மதிப்பு முன்னைவிட ஆயிரம் மடங்கு அதிகரித்து நின்றது. 'எத்தகைய அபாயமான நிலையையும் புத்தித் தெளிவாலும் நிதானத்தாலும் தனக்கு அனுகூலமாக மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய சக்தி வாய்ந்த இத்தகைய விரோதியை எப்படி வெற்றி கொள்ளப் போகிறோம்?' என்று நினைத்து எதற்கும் சலிக்காத டைபீரியஸே சலித்து நின்றான். அவன் சலிப்பையோ தன்னிடம் மதிப்பு அதிகரித்ததால் டைபீரியஸின் முகத்தில் ஏற்பட்ட பாவத்தையோ சிறிதும் கவனிக்காமலே ஆழ்ந்த யோசனையுடன் புரவிகளைத்

தூண்டி நீண்ட நேரம் வண்டியை வாயுவேகத்தில் பறக்க விட்ட இளஞ்செழியன், சூரியோதமாகி ஒரு ஜாமத்திற்குப் பிறகு காவிரியின் கரையோரத்திலிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் வண்டியை நிறுத்தி ராணியையும் டைபீரியஸையும் முகம் கழுவி, பல் துலக்கச் செய்து, ஆகாரத்தை முடித்துக் கொள்ளச் செய்தான். இதற்காகச் சில நிமிஷங்களே நிதானித்த இளஞ்செழியன் மீண்டும் வண்டியைப் புகாரின் சாலையில் இயக்கினான்.

அடுத்த மூன்று நாட்களில் பல காட்டுப் பாதை களையும் நாட்டுச் சாலைகளையும் கடந்துவிட்ட இளஞ் செழியன் புகாரை அணுகியதும், "இனி வண்டி தேவை யில்லை. படகில் செல்லலாம்" என்று ராணிக்கும் டைபீரியஸுக்கும் அறிவித்து வண்டியை நிறுத்தினான். அந்தச் சமயத்தில் இரவு நன்றாகக் கவிழ்ந்திருந்தது. தூரத்தே புகாரின் விளக்குகள் ஜாஜ்வல்யமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. காவிரியில் படகுகள் ஆடி ஆடிச் சென்றதால் அவற்றின் விளக்குகளும் ஆடிக்கொண்டிருந்த சிறப்புக் காட்சியைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி கொண்டான் இளஞ்செழியன். வண்டியைப் புரவியுடன் நிறுத்திவிட்டுக் காவிரிக்கரைக்கு டைபீரிய ஸுடனும் ராணியுடனும் வந்த இளஞ்செழியன், காவிரியின் பெருநீர்ப் பரப்பிலே தவழ்ந்து வந்த காற்றைப் பருகியதால் புத்துணர்வு பெற்றான். மீண்டும் தாயைக் கண்ட சேயென அவன் முகம் மலர்ந்தது. "இன்னும் ஒரே நாழிகை! அதோ உள்ள வாணகரையை அடைந்துவிடலாம் ராணி!" என்று தான் செல்லவிருந்த இடத்தையும் மகிழ்ச்சியுடனும் குறிப் பிட்டான் இளஞ்செழியன்.

டைபீரியஸ் பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாகவே இருந்தான். காவிரிக்கரை மேட்டிலிருந்து கீழே துறையில் நின்றிருந்த படகோட்டியை அழைக்க இளஞ்செழியன் சென்றபோது கூட, ராணியை அழைத்துக் கொண்டு போகவோ இளஞ்செழியனுக்கு எதிராக வேறுவித நடவடிக்கை எடுக்கவோ அவன் முயலாததைக் கண்டு

ஆச்சரியப்பட்ட ராணி சுட்டிக் காட்டினாள், "டைபீரியஸ்! படைத் தலைவருக்கும் நமக்கும் இப்பொழுது தூரம் அதிகமிருக்கிறதே" என்று.

டைபீரியஸின் முகத்தில் நன்றிப் புன்முறுவல் படர்ந்தது. "உண்மைதான் ராணி. ஆனால் நாம் தப்பியது படைத்தலைவரால். இப்போது நாம் அவர் வசமிருக்கிறோம். இந்தச் சமயம் அவர் நம்மை நம்பித் தனிமையில் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். வீரனாயிருப்பவன் இன்னொரு வீரனுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யமாட்டான். போரிடலாம், ராஜதந்திரத்தில் இறங்கலாம். இரண்டையும் யவனர் அறவழி அனுமதிக்கிறது. ஆனால் நன்றி கொல்லுதல், நம்பிக்கை மோசம் செய்தல் இரண்டையும் அனுமதிக்கவில்லை" என்றான் டைபீரியஸ்.

டைபீரியஸின் வார்த்தைகள் ராணியின் இதயத்தில் மகிழ்ச்சிப் புயலைப் பாய்ச்சின. இளஞ்செழியன் படகு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்த பிறகு மூவரும் காவிரியின் பெரும் புனல் பரப்பிலே பயணம் செய்த சமயத்தில் அந்த மகிழ்ச்சிப் புனல் பெருவெள்ளமாகியது. அவள் உள்ளத்தேயிருந்த மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பெரிதா, புறத்தே இருபுறமும் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் படர்ந்த காவிரி வெள்ளம் பெரிதா என்பதை அவளால் அளவிட முடியவில்லை. அதை அளவிட டைபீரியஸும் சக்தியற்றவனாகவே வீற்றிருந்தானாகையால் அவன் கண்கள் எங்கோ தெரிவது போலிருந்த கடற்பகுதியை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

நடுக்காவிரியில் சென்ற அந்தப் படகின் உடையிலே மூன்றுநாள் பிரயாண அலுப்பின் விளைவால் படுத்துக் கிடந்த இளஞ்செழியன் தலையை ராணி எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். இரவு கவிந்துவிட்டதால் நன்றாகச் சூழ்ந்துவிட்ட இருளில் படகின் முகப்பில் அவர்களிடமிருந்து சில அடிகள் தள்ளி உட்கார்ந்திருந்த டைபீரியஸ்கூட அந்த இருவரின் நிலையைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. படகின் முகப்பிலும் சுக்கான் பிடிக்கும்

இறுதிப்பகுதியிலுமே இருந்த இரு விளக்குகளைக் சுக்கான் பிடிப்பவனும் துடுப்புத் தள்ளுபவனும் மறைத்திருந்ததால் படகின் நடுவில் இருட்டு மண்டிக் கிடந்தது. அந்த இருட்டிலே ராணியின் மடியிலே, மடியை நிர்மாணித்த மலர்த் தூண்களிலே கிடந்த இளஞ்செழியன் தலை ஒருமுறை புரண்டதால் படகின் இருபுறங்களைத் தாக்கிய காவிரியின் அலைகளைப் போலவே உணர்ச்சி அலைகளும் ராணியின் இதய ஓரங்களைத் தாக்கின. அதன் விளைவாகப் படைத் தலைவன் முகத்தை நோக்கி இடையை வளைத்துக் குனிந்த அந்த யவன மங்கையின் பட்டுக்கன்னமும் அவன் கன்னத்தில் இழைந்தது. ஜாதி மல்லிகையின் வாசனையைப் போல் இயற்கையாகவே அவள் உடலிலிருந்து எழுந்த வாசனையை அவள் சற்று முன்பாகக் கழுத்தில் தடவியிருந்த யவன நாட்டு மலர்த்துளிகளின் சுகந்தம் அதிகப்படுத்தியது. அத்துடன் பக்கத்தில் படகைத் தாக்கிய ஓரிரு அலைகள் அவள் முகத்தில் வாரியடித்த நீர்த்துளிகள் வேறு தங்கள் நறுமணத்தையும் அத்துடன் சேர்க்கவே, காளிதாஸ் மகாகவி திலீப் மகாராஜ னுடைய அனுபவத்தைப் பற்றி எழுதிய வர்ணனையில் மயக்க உலகத்துக்குப் படைத்தலைவனும் சென்று விட்டான்.

'தன் மனைவியும், இணையில்லா அழகுடையவளு மான சுதக்ஷிணையின் முகத்தை முகர்ந்த திலீபன், காட்டுப் பிராந்தியத்தில் சிறு தூறல் போட்டால் எழும் மண் வாசனையை முகர்ந்த யானைக் கூட்டங்கள் எப்படிச் சிறிதும் திருப்தியடையாமல் மீண்டும் மீண்டும் அந்த வாசனையை முகர்ந்து மயங்குமோ அப்படியே மயங்கினான்' என்ற காளிதாஸன் விளக்கம் எத்தனை தத்ரூபமானது என்று இளஞ்செழியன் அத்தனை மயக்கத்திலும் எண்ணமிட்டான். வண்டல் மண்ணை வாரி வந்த காவிரியின் நீரில் மிதந்து வந்த தென்றலில் உலாவிய தமிழகத்து மண் மணம், யவன மாதரசி யின் உடலிலே எழுந்த இயற்கையும் செயற்கையும் கலந்த அதி அற்புதப் பெண் மணம், இரண்டும் சேர்ந்து எங்கோ ஒரு

கனவுலகத்துக்கு இழுத்துச் சென்றதால், படைத்தலைவன் அந்த யவன மங்கையின் மடியிலே மயங்கிக் கிடந்தான்.

புகாரின் சங்கமத் துறைக்கருகே முதன்முதலாக அவன் காலடியில் கடலரசன் வீசிய மோகனாஸ்திரம் அந்த இரவில் காவிரியன்னையின் நீர் மடியில், படகின் தாலாட்டில், அவள் அழகிய உடல் பல இடங்களிலுமிருந்து தொடுத்த மலர்க் கணைகளால் பெரு வலுப்பெற்றது. அந்த வலுவின் விளைவோ, அல்லது மூன்று நாள் பயணத்தின் அலுப்போ தெரியாது இளஞ்செழியன் கண்கள் மெள்ள மூடின.

இன்ப உலகத்திலே, இதய உல்லாசத்திலே அந்தச் சமயத்திலே அவன் கண்களை மூடினான். கண்களைத் திறந்த போது தான் இருந்த சூழ்நிலை வேறு, உலகமே வேறு என்பதை உணர்ந்தான். உணர்ந்ததால் பெரும் திகைப்புக்குள்ளானான். தன் வாழ்வு திடீரென இத்தனை கேவலமாக பாதையிலே திரும்புமென்று அவன் எதிர் பார்க்காததால் முதன் முதலாக அதைரியத்துக்குக்கூட இலக்காகி இடி விழுந்தவன் போலானான்.

அதே சமயத்தில் ராணியின் வாழ்விலும் பெருமாறுதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்ததையும், அலைமேல் வந்த அந்த அழகியின் கதையின் இரண்டாம் பகுதி துவங்கிவிட்டதையும், அதனால் தமிழகத்தின் பெரும் போர் மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதையும் அலைமேல் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த படைத் தலைவன் எப்படி உணர்வான்? அவன் கண் திறந்த அதே வினாடியில் 'யவன ராணி' வரலாற்றின் இரண்டாம் பாகத்தைத் துவக்கிய டைபீரியஸ், புகாரின் வசந்த மாளிகையில் பேய்ச்சிரிப்பாக ராணியை நோக்கி, இல்லை இல்லை, தமிழகத்தையே நோக்கி நகைத்துக் கொண்டிருந்ததையும் யவனர் கப்பலில் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த தமிழகத்தின் அந்த மாபெரும் வீரன் அறியாததில் வியப்பென்ன இருக்கிறது?

36. காமக் கண்ணும் கடமைக் கண்ணும்

வங்கக் கடலில் முளைத்த ஒரு தங்கப் பழமென எழுந்த காலைக் கதிரவன், நீர் மட்டத்தில் அரை நாழிகை தவழ்ந்து விட்டுத் தொடு வானத்தில் ஊர்ந்து ஏறிவிட்டதன் விளைவாக அவன் கிரணங்கள் பொன்னிறம் மாறி வெண்மையும் உஷ்ணமும் பெற்றும், கடலலைகளை சிறிது சூடுபடுத்தி விட்டதால் அலைத் திரைகள் பூம்புகாரின் கடற்கரைக்கு மெல்ல மெல்ல ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. ஆவணித் திங்கள் புகுந்து நாட்கள் பல ஆகிவிட்ட போதிலும் அந்தக் காலை வேளையைக் கோடையின் காலை வேளை யைப் போலவே கதிரவன் உஷ்ணப்படுத்தி யிருந்ததால், பூம்புகார் கடற்கரையில் மெருகு கொண்ட கருமணல் இடையிடையே பொடி வைரங்களை ஒளித்துக் கொண் டிருந்தது போல் பளிச்சிட்டுக் கொண்டும், காலை வைத்தால் தகித்துக் கொண்டும் இருந்ததனாலும், அதைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாத பரதவர்கள் சிலர் அந்தச் சுடுமணலில் நிதான நடை போட்டுத் தங்கள் படகுகளை நோக்கிக் கரையில் கட்டுச் சாதங்களுடனும் தோளில் பெருவலை, தூண்டில் முதலிய சாதனங்களுடனும் சென்று கொண்டிருந் தார்கள். ஏற்கெனவே படகுகளை அடைந்துவிட்ட பரதவர், படகுகளை அலைகள்மீது தள்ளித் தாங்களும் தாவி ஏறிக் கடலோட முற்பட்டனர். அவர்களுக்கும் முன்பாகக் கடலில் பாய்ந்து விட்ட மற்றும் சில பரதவரின் படகுகள் பாய் விரித்து கடலின் நீர்மட்டத்தை ஊடுருவி வெகுவேகமாகச் சென்று விட்டனவாதலால் தூரத்தே பல வெள்ளைப் புள்ளிகள் உலாவுவதைப் போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்திக் கொண் டிருந்தன. இரவில் நடுச்சாமத்துக்கு மேல் புகாரை அடைந்த தால் வாணிபப் பொருள்களையோ வணிகர்களையோ இறக்காமல் கடலின் சிறிது தூரத்திலேயே நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்ற மரக்கலங்கள் சில, வணிகர்களையும் அவர்கள் சரக்குகளையும் தரைசேர்க்க முயற்சியெடுத்து, கப்பல்களைச்

சுற்றி நின்ற படகுகளில் வணிகர்களை இறக்கிக் கொண் டிருந்தன. அப்படி இறங்கிய வணிகர்களின் உடல்களிலே சூரியகிரணங்களின் உக்கிரம் அந்தக் காலை வேளையிலேயே வியர்வையைக் கிளப்பிவிட்டு, பட்டாடைகளைச் சிறிது நனைத்துவிட்ட போதிலும் அதைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமலே தாங்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து கொண்டுவந்த வாணிபப் பொருள்களையும், பொன் நாணயப் பேழைகளையும் இறக்குவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்த அந்தப் பெருமக்களைக் கவனித்த காவிரியன்னை, திரைகடலோடிப் பொன்னும் மணியும் பொருளும் கொணர்ந்து சோழநாட்டை வளப்படுத்தும் அவர்களுக்கு நல்வரவு கூறுவதுபோல் சங்கத் துறைக்கு அருகிலிருந்து சுங்கத்துறை கருங்கற்படிகளில் தன் சிற்றலைகளைத் தாக்கித் தாக்கி மகிழ்ச்சி ஒலிகளைக் கிளப்பியதன்றி, அந்தக் காலை வேளையின் சூரிய வெப்பத்திலிருந்து ஆறுதல் பெறச் சங்கத் துறையில் இறங்கிய புகாரின் பெண்மணிகளையும் சிறுவர்களையும் தன் தண் புனலால் அணைத்து ஆதரவு தந்தாள். காவிரியன்னையின் ஆதரவைப் பெற்ற வரையில் தன் சொரூபத்தைக் காட்ட முடியாத கதிரவன், அவர்கள் கரையேறியதும் முன்னை விடச் சுடு கிரணங்களைப் புகாரின் தரைமீது பாய்ச்சவே கொதிக்கும் மணலில் சுருங்கச் சுருங்க அடியெடுத்து வைத்துப் பெண்மணிகள் இல்லங்களை நோக்கி விரைந்தனர். வாணிபப் பொருள்களுடன் படகுகளில் சங்கத் துறையைச் சேர்ந்த வணிகப் பெருமக்கள் மட்டும் பலவித சீதோஷ்ண ஸ்திதிகளைப் பார்த்தவர்களாதலால் அந்த வெயிலுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாமல் கருங்கற்படிகளில் நீண்ட நேரம் சுங்கக் காவலருடன் சர்ச்சை செய்து கொண் டிருந்தனர். காலையில் படகேறிக் கடலோடும் கணவன் இரவில் வருவானோ மாட்டானோ என்ற நிலையில் வாழ்ந்து வந்த பரதவ மங்கையருக்கு, சுகதுக்கங்கள் மழையும் வெயிலும் போலச் சமமாகவே இருந்தபடியால், அவர்கள் அந்தக் காலை வெப்பத்தை அணுவளவும் லட்சியம் செய்யாமல் தங்கள்

வேலைகளைக் கவனிக்கச் சுடுமணலில் நிதானமாகவே நடந்து சென்றனர்.

இப்படி எங்கும் உயிர் நடமாட்டம் மிகுந்து, அரவம் பெருகி, கதிரவன் தன் சுடுவிழியைப் புகாரின் மீது நாட்டி நாழிகை நான்கு ஆகியும், இந்திர விழாவின் போது மன்னர் குலத்தார் தங்குவதால் இந்திர விழா மாளிகையென்றும், வசந்த காலம் முழுவதுமே சில சமயங்களில் தங்க நேரிட்டால் வசந்த மாளிகையென்றும் பிரசித்தி பெற்ற பெருவிடுதியிலே சாளரத்தின் மூலமாகச் சூரியக் கிரணங்கள் பாய்ந்து தொட்டெழுப்ப முயன்ற பின்பும் சிறிதும் அசையாமல் சித்திரப் பாவைபோல் பஞ்சணையிலே படுத்துக் கிடந்த யவன ராணியை, டைபீரியஸூம் புகாரின் கோட்டைத் தலைவனும் நீண்ட நேரம் மௌனமாகவே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். உடல்மீது கழுத்து வரையில் நன்றாகப் போர்த்தப்பட்டிருந்த பாண்டிய நாட்டுத் தங்கத்தகடியில் பட்ட சூரிய ரச்மிகள் லேசாக அந்தப் பொன்னாடையிலிருந்து பிரதிபலித்து, அவள் முகத்தின் மீதும் தங்கநிற ஒளியை மெல்லப் பாய்ச்சியும் ராணியின் மலர் விழிகள் சிறிதும் மலராமல் மூடிய மொட்டுப் போலவே கிடந்ததைக் கண்ட கோட்டைத் தலைவன் முகத்தில் கவலைக்குறி லேசாகப் படரவே டைபீரியஸை நோக்கிக் கேட்டான்: "ராணியை மயக்க முறச் செய்ய நீங்கள் உபயோகித்த விஷத் துளிகள் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்வது?" என்று.

அந்தப் பெரு மாளிகையின் கூரையைத் தொட்டு விடுபவன் போல மிக உயரமாகவும் கம்பீரமாகவும் நின்ற டைபீரியஸ் ஒரு விநாடி திரும்பிப் பக்கத்தில் நின்ற கோட்டைத் தலைவனைப் பார்த்தான். பிறகு மீண்டும் தன் கண்களை ராணி மீதே நாட்டினான். ராணி அப்பொழுதும் மயக்கத்திலிருந்தாலும் அவளுக்கு ஆபத்து ஏதும் ஏற்படக் காரணமில்லை என்பதைச் சந்தேகமற அறிந்திருந்தாலும் கோட்டைத் தலைவன் கிளப்பிவிட்ட சந்தேகத்தால்

கவலைக்குள்ளான டைபீரியஸ் தன் கையை அவள் மூக்குக்கு அருகில் வைத்துச் சோதித்துப் பார்த்தான். சுவாசம் ஒரே சீராக வந்து கொண்டிருந்ததை மூச்சுக் காற்றுக் கையில் பட்டதால் மட்டுமன்றி ராணியின் உடல் மெள்ள மெள்ள எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்து கொண்டிருந்ததிலிருந்தும் அறிந்த டைபீரியஸ், ராணியின் கை நாடியையும் சிலவிநாடிகள் பரிசோதித்தான். யவனக் கடற்படைத் தலைவனின் கை தன் மீது பட்ட காரணத்தாலோ என்னவோ திடீரென்று ஒருமுறை உடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்ட யவன ராணி, தன் கைகளில் ஒன்றை எடுத்துத் தன் மார்புமீது குறுக்கே போட்டுக் கொண்டாள். இதனால் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த கவலையும் நீங்கிவிடவே டைபீரியஸ் கோட்டைத் தலைவனை நோக்கி, "ராணி விழித்துக் கொள்ளும் நேரம் வந்துவிட்டது. ராணி முகத்தைக் கழுவிக் கொள்ளப் பணியாட்கள் நீர் கொண்டு வரட்டும். அத்துடன் மதுவையும் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான்.

ராணி பள்ளியெழுந்ததும் அவளுடைய உபசரணைக்கு வேண்டிய சகலமும் நொடிப் பொழுதில் வந்தன. இரண்டு பொற்கிண்ணங்களில் வடிகட்டிய காவிரி நீர், பல் துலக்க மதுரமான மரப்பட்டைகளும், பவழ வெள்ளி பஸ்பங்களும் சேர்ந்து பரிமளிக்கும் நறுமணப் பொடி, முகம் கழுவி வாய் கொப்புளிக்க ஆழமான பெரும் பொன் தட்டு-இத்தனையும் யவனக் காவலர் தாங்கி நின்று ராணியின் பள்ளியெழுச்சிக்குக் காத்திருந்தனர். டைபீரியஸ் எதிர்பார்த்தது போல் ராணி மெள்ள ஒருமுறை கண் விழித்தாளானாலும் தங்கத் தகடியிலிருந்து பிரதிபலித்த சூரிய வெளிச்சத்தைப் பார்க்க முடியாமல் மீண்டும் சில வினாடிகள் கண்களை மூடினாள். மறுபடியும் அவள் கண்திறந்த போது அப்புறமும் இப்புறமும் நின்றிருந்த யவனக் காவலர்களைப் பார்த்து ஏதும் புரியாமல் சில வினாடிகள் விழித்தாளென்றாலும், சற்றுத் தள்ளி நின்றிருந்த டைபிரியஸைக் கண்டதும், அவளுக்கு மெள்ள மெள்ள உண்மை புரியலாயிற்று. உள்ளத்தில் மலர்ந்த

அந்த உண்மை சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கச் சில வினாடிகள் மற்றுமொருமுறை ராணி கண்களை மூடினாள்.

கண்களை மூடியதும் உள்ளத்தே முதலில் எழுந்த அந்த இன்ப உலகம் எப்படி இருண்ட உலகமாயிற்று என்பதற்குத் தெளிவுபெற முயன்ற ராணி காவிரியன்னையின் நீர் மடியில் மிதந்த படகில் தன் மடியில் படுத்துக் கிடந்த சோழர் படை உபதலைவனைப் பற்றிச் சற்றே எண்ணமிட்டாள். அந்த எண்ணத்தால் அவள் முகத்தில் மென்மைக்குறி படர்ந்தது. இரவளித்த அமைதியில், மடியிலிருந்த காதலனை நோக்கித் தான் இடைவளைத்துக் குனிந்து கன்னத்தோடு கன்னத்தை இழைந்தவரையில் அவளுக்கு நினைப்பு இருந்தது. 'பிறகு யாரோ என்னை நோக்கி நடந்து வந்தார்கள். நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். இரண்டு கரங்களே தெரிந்தன. பிறகு?... எதுமே தெரியவில்லை... ஏன்?' என்று கடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துப் பார்த்த ராணி, வஞ்சகமாகத் தன்னை மயக்கி, புகாரின் அந்த மாளிகைக்குக் கொண்டுவந்தவன் டைபீரியஸே என்று தீர்மானித்துக் கொண்டதால், அவள் முகத்தில் மென்மைக் குறியைத் தொடர்ந்து கோபக் குறியும் படர்ந்தது. ஆகவே அவள் கண் விழித்து டைபீரியஸை நோக்கியபோது அந்த விழிகளில் நட்புக்கும் நன்றிக்கும் பதிலாகக் கோபத்தையே கண்டான் யவனர் கடற்படைத் தலைவன்.

மாறுபட்ட அவள் முகபாவங்களைக் கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டு நின்ற டைபீரியஸ், அவள் உள்ளத்திலோடிய எண்ணங்களைச் சந்தேகத்துக்குச் சிறிதும் இடமின்றிப் புரிந்து கொண்டானாகையாலும் அவள் சுடு விழிகளை அவன் மீது நாட்டிய போது அவன் எந்தவித உணர்ச்சியையும் முகத்தில் காட்டாமல் மிகுந்த அமைதியுடனேயே நின்றிருந்தான். ராணியும் தன் கோப விழிகளைச் சிறிது நேரம் அவன்மீது நாட்டினாலும் டைபீரியஸின்

முகமிருந்த தோரணையைக் கவனித்து, அவன் எதற்கும் துணிந்திருக்கிறானென்பதை ஊகித்துக் கொண்டாளாதலால் தன் கோபத்தை உள்ளடக்கி உதடுகளில் லேசாகப் புன்முறுவலைப் படரவிட்டதன்றி, "நீண்ட நேரம் தூங்கி விட்டேன் டைபீரியஸ்" என்று கூறி, சம்பாஷணையைச் சகஜமாகவே துவங்கினாள்.

அவள் கோபவிழிகளைக் கண்டு சிறிதும் அஞ்சாத டைபீரியஸ் அவள் சிரிப்பைக் கண்டு சிறிது அஞ்சவே செய்தானானாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமலே, "அரச குடும்பத்தினர் நீண்ட நேரம் உறங்குவது தவறல்ல ராணி" என்று கூறி, மிகுந்த மரியாதையுடன் அவள் முன்பாகத் தலை தாழ்த்தி வணங்கினான். ராணி அவனை நோக்கி, கோட்டைத் தலைவனையும் இதர யவனக் காவலரையும் ஒருமுறை நோக்கிவிட்டு, கிண்ணங்களையும் மதுரப் பொடியையும் தட்டையும் அருகில் கொண்டு வரும்படி சைகை செய்து மெள்ளப் பஞ்சணையில் எழுந்து உட்கார்ந்து, பல் துலக்கி, முகம் கழுவினாள். முகத்தைத் துடைக்கக் காவலர் நீட்டிய பட்டாடையில் பட்டைவிட வழவழப்பான தன் முகத்தை நன்றாகத் துடைத்துக் கொண்டு, கிண்ணத்தில் கொடுக்கப் பட்ட மதுவையும் மெள்ள அருந்தி விட்டுக் கட்டிலிலிருந்து எழுந்து சாளரத்தை நோக்கி அன்னத்தையும் பழிக்கும் வண்ணம் நடந்து சென்றாள் யவன நாட்டுப் பேரழகி.

அவள் சாளரத்தை நோக்கிச் சென்றதுமே பணியாட் களையும் கோட்டைத் தலைவனையும் அறையை விட்டு வெளியே செல்லும்படி கண்களாலேயே கட்டளையிட்ட டைபீரியஸ், ராணி பேச்சைத் துவக்குவதற்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றான். ராணி நீண்ட நேரம் சாளரத்துக்கு வெளியேயிருந்த காவிரியையும், காவிரிக்கு அப்பாலிருந்த வாணகரைக் குன்றையுமே நோக்கிக் கொண்டு மௌனமாக நின்றாள். கடைசியாக அறையின் உட்பக்கத்தை நோக்கித் திரும்பி, சாளரத்தின் மீது சாய்ந்து கொண்டு நின்றவாறே

டைபீரியஸை நோக்கி, "டைபீரியஸ்! மயக்கத் துளிகளில் எத்தனை துளிகள் எனக்கு அளித்திருப்பாய்!" என்று வினவினாள்.

டைபீரியஸ் சிறிதும் கலக்கமில்லாத முகத்துடன் ராணியை நோக்கிச் சொன்னான்: "நான்கே துளிகளைத் தான் என் உள்ளங்கையில் தடவிக் கொண்டேன். அவை போதுமானதாயிருந்தது. முகர்ந்ததுமே படகில் சாய்ந்து விட்டீர்கள்."

"நான்கே துளிகளைக் கொண்டா மயக்கி விட்டாய் டைபீரியஸ்! மிகவும் சாமர்த்தியசாலிதான்" என்று கூறிய ராணி, குரூரப் புன்முறுவல் ஒன்றையும் இதழ்களில் தவழ விட்டாள்.

"வேறு சமயமாயிருந்தால் தங்களை மறக்க அதிகத் துளிகள் தேவையாயிருந்திருக்கும். ஆனால் நீங்கள் ஏற்கெனவே அரை மயக்கத்திலிருந்தபடியால் நான்கே துளிகளில் காரியத்தை முடிக்க முடிந்தது" என்ற டைபீரியஸ் இகழ்ச்சிப் புன்முறுவல் கோட்டினான்.

டைபீரியஸ் எதைக் குறிப்பிடுகிறான் என்பதை ராணி அறிந்தே இருந்தாள். சோழர் படை உபதலைவனிடம் தனக்கிருந்த காதல் மயக்கத்தையே அவன் சுட்டிக் காட்டுகிறா னென்பதை உணர்ந்து கொண்ட ராணி, மீண்டும் விஷமமாகவே பேசத் தொடங்கி, "அப்படியானால் படகிலும் சோழர் படைத்தலைவர் உனக்கு உதவியிருக்கிறார் டைபீரியஸ்" என்றாள்.

"உண்மைதான் ராணி! அவர் தங்களுக்கு அளித்த அரை மயக்கந்தான் என் வேலையைச் சுலபமாக்கியது" என்றா டைபீரியஸ்.

"என்ன வேலை அது டைபீரியஸ்? நீ பணிய வேண்டிய ராணியின் நாசியில் மயக்கத் துளிகளைத் தடவுவதுதான் அந்தப் புனிதப் பணியா? அதற்காகத்தான் யவன குருமார்கள் இங்கு உன்னை அனுப்பினார்களா?" என்று கூறிய ராணியின் முகம் மெள்ளக் கோபத்தால் சிவக்கத் தொடங்கியது.

"யவன குருமார்கள் இங்கு நம்மிருவரையும் அனுப்பிய காரணத்தைத் தாங்கள் மறந்திருக்கலாம். நான் மறக்கவில்லை" என்று பதில் கூறிய டைபீரியஸ், 'நம்மிருவரையும்' என்ற சொல்லைச் சற்று அழுத்தியும் வாசகத்தின் இதர பகுதிகளில் போதிய கடுமையைக் காட்டியும் பேசினான்.

பதிலுக்கு யவன ராணி தன் கையிலிருந்த அன்னப் பறவை ஆபரணத்தையும் நோக்கி, டைபீரியஸையும் நோக்கினாள். அவள் பார்வையின் பொருளை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட டைபீரியஸ் சொன்னான்: "ராணி! அன்னப் பறவை ஆபரணத்தை அணிந்த யவன ராஜ குடும்பத்தாரை எதிர்த்து எதுவும் செய்ய எந்த யவனனுக்கும் உரிமை கிடையாது. இதை என்னைவிட நன்றாக அறிந்தவர் வேறு யாருமில்லை" என்று.

"அறிந்துதான் ராணிக்கு மயக்க மருந்தை அளித்தாயா?"

"ஆம், ராணி! அறிந்துதான் அளித்தேன். அதோ உங்கள் கையில் மின்னும் அன்னப்பறவை ஆபரணம் யவன அரச குடும்பச் சின்னம்! யவன அரச குடும்பம் யவனப் பொது மக்களின் பெருமைச் சின்னம். ஆகவே யவன மக்களின், யவன நாட்டின் பெருமையை அதிகப்படுத்தவும், அதற்காக மாநிலப் பகுதிகளைப் பல இடங்களில் சேர்க்கவும் யவன குருமார்கள் திட்டமிட்டார்கள். ஐந்து கிரகங்கள் உச்சமாயுள்ள நீங்கள் அதற்கு உதவியாயிருப்பீர்கள் என்று எண்ணி என் துணையுடன் உங்களை இங்கு அனுப்பினார்கள். ஆனால் இங்கு வந்த பின் நடந்த கதை வேறு. யவன நாட்டு ராணி தன் கடமையை மறந்தார்கள். பதவியை மறந்தார்கள். வந்த பணியை மறந்தார்கள், கேவலம் ஒரு தமிழனுக்கு அடிமையானார்கள். பேரரசர்களும், ராணிகளும் கடமையை முன்னிட்டுத் துறக்க வேண்டிய காம இழிகடலில் விழுந்தார்கள். அழுந்தவும் இருந்தார்கள்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன டைபீரியஸ் ராணியைத் தன் கூரிய விழிகளால் ஒருமுறை நோக்கினான்.

ராணி பதிலேதும் சொல்லாமல் 'மேற்கொண்டு சொல்' என்பதற்கு அடையாளமாகக் கையை மட்டும் ஆட்டினாள்.

"அந்தக் கடலிலிருந்து ராணியைத் தப்புவிப்பது என் கடமையாயிற்று. இந்நாட்டை நெருங்குமுன் கடற் கொள்ளைக்காரர்களால் நமது கப்பல் எரிந்து போனபோது உங்களைக் சாப்பாற்றியது பெரிதல்ல ராணி. அதில் அழிந்திருந்தால் உங்கள் உயிர் மட்டும் அழிந்து போயிருக்கும். ஆனால் இங்கு உங்கள் உள்ளம், யவன நாட்டின் பெருமை எல்லாம் அழிந்துவிடும் போலிருந்தது. அந்தக் கடலிலிருந்து உங்களைக் காப்பாற்ற முற்பட்டேன்" என்றான் டைபீரியஸ்.

"டைபீரியஸ்!"

"ராணி!"

"கருவூர் வஞ்சியில் என்னைச் சோழர்படை உப தலைவர் இருங்கோவேளிடமிருந்து காப்பாற்றினாரல்லவா?"

"ஆம் ராணி!"

"அதைப்பற்றி உறையூரில் அவரிடம் என்ன கூறினாய்?"

"அவருக்கு யவனர்கள் கடமைப் பட்டிருப்பதாகக் கூறினேன்."

"இன்னும்..."

"ராணிக்குச் செய்த உதவி என் இதயத்தில் நன்றி எனும் கோலால் என்றும் வரையப்பட்டிருக்கும் என்றேன்."

"இன்னும்...?"

"சமயம் வரும்போது பிரதி உதவி செய்ய டைபீரியஸ் தவறமாட்டான் என்றும் கூறினேன்."

"இங்கு வந்தபின் அவர் காவிரிக் கரையில் படகு அமர்த்தச் சென்றாரே அப்பொழுது நான் தப்பச் சொன்னேனல்லவா?"

"ஆம்."

"நீ என்ன சொன்னாய்?"

"அது நன்றிகெட்ட செய்கையாகும் என்றேன்."

இதைக் கேட்ட ராணியின் உதடுகள் கோபத்தால் துடித்தன. இகழ்ச்சியும் அவள் முகத்தில் பரிபூரணமாகப் படர்ந்தது. "ஆஹா! யவனர் கடற்படைத் தலைவரே! என்னென்ன பேசினீர்? எப்பேர்ப்பட்ட பொன்மொழிகளை உதிர்த்தீர்! வீரனாயிருப்பவன் இன்னொரு வீரனுக்குத் துரோகம் செய்ய மாட்டான்! நன்றி கொல்லுதல், நம்பிக்கை மோசம் செய்தல் இரண்டையும் யவனர் அறவழி அனுமதிக்காது! ஆஹாஹா! எத்தகைய அறிவுரைகள்! நீர் சொல்லிய ஒவ்வொன்றையும் யவனர் சரித்திரப் பொன்னேடுகளில் பொறிக்கலாம். ஆனால் சொல் ஒன்று செய்கை ஒன்று. நீர் யவனர் சாதியில் எப்படிப் பிறந்தீர்?" என்று கோபத்தினால் என்றுமே வழக்கமில்லாத மரியாதையையும் காட்டிப் பேசினாள் ராணி.

டைபீரியஸ் அவள் பேச்சையும் பேச்சில் தொனித்த ஆத்திரத்தையும் கண்டு மெல்ல நகைத்தான். "ராணி! சரித்திரத்தையும் நீங்கள் காமக் கண்கொண்டு பார்க்கிறீர்கள். நான் யவன குருமார்களின் கட்டளையால் ஒரே துறையில் செலுத்தப்பட்ட கடமைக் கண்கொண்டு பார்க்கிறேன். தவிர நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு நடக்கிறேன்" என்று சிரித்துக் கொண்டு சொன்னான்.

"கடமை! நிலைமை! என்ன கடமை அது? என்ன நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டாய்?" இம்முறை ராணி பழைய ராணியானாள். மரியாதையைக் கைவிட்டாள். கேள்வியும் கோபத்தில் தோய்ந்தே எழுந்தது.

"யவன ராஜ்யத்திற்குத் தமிழகத்தில் அடிகோலுவது என் கடமை. அதற்குத் தேவையானதைச் செய்ய வேண்டியது என் பொறுப்பு. காவிரிக் கரையில் படகுத் துறையில் உங்கள் பேச்சைக் கேட்டு ஓடியிருந்தால், மீண்டும் உங்களை இளஞ்செழியன் அணுகுவது பிரமாதமல்ல. சோழர் படை உபதலைவரைப் போன்ற சிறந்த வீரனை, அறிவாளியைத் தந்திரக்காரரை நான் என் வாழ்வில் இதுவரை கண்டதில்லை ராணி. உங்களை அவரிடமிருந்து பிரித்தால்தான் யவன

ஆட்சியை இங்கு நிறுவுவது சாத்தியம். அவர் சோழ நாட்டில் இருக்கும்வரை அது நடவாது, ஆகவே..." என்று சற்றுப் பேச்சை நிறுத்தினான் டைபீரியஸ்.

"ஆகவே?" கவலையுடன் கேட்டாள் ராணி.

"அவர் என்றும் உங்களை அணுக முடியாத இடத்துக்கு அனுப்பிவிட்டேன்" என்று சொல்லி நகைத்தான் டைபீரியஸ்.

"கொன்றுவிட்டாயா?"

"இல்லை. அத்தனை சிறந்த வீரனைக் கொல்ல மனம் வரவில்லை."

"வேறு என்ன செய்தாய்?"

"யவன நாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டேன்!" பதிலை மெள்ளத்தான் சொன்னான் டைபீரியஸ். ஆனால் மெள்ள வந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு இடியாக ராணியின் தலைமீது இறங்கவே அவள் தலை சுழன்றது. சாளரத்தின் பக்கச் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அடுத்தபடி டைபீரியஸின் சொற்கள் பேரிரைச்சலுடன் எழுந்தன. "ராணி! எதற்காக வந்தோம் என்பதை மறந்து விட்டீர்கள். நாட்டை மறந்தீர்கள், கடமையை மறந்தீர்கள். குற்றமும் செய்திருக்கிறீர்கள். இதற்கு யவன நாட்டில் என்ன தண்டனை என்பது உங்களுக்கே தெரியும்" என்று சுரீல் சுரீரென ராணியின் உணர்ச்சிகளைத் தீண்டுமாறு கடுமையான சொற்களைப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கினான் டைபீரியஸ்.

"குற்றமா?" கோபத்துடன் கேட்டாள் ராணி.

"ஆம். புகாரை யவனர்களுக்கு அளித்துச் சோழப் பேரமைச்சர் எழுதியனுப்பிய சாசன ஓலையை மறைத்தீர்கள். அதை மட்டும் நீங்கள் மறைக்காமலிருந்திருந்தால் இன்று யவனர்கொடி புகார்மீது பறந்து கொண்டிருக்கும். கேவலம், சொந்த உணர்ச்சிகளுக்காக நாட்டு நன்மையைப் பலியிட்டீர்கள். படைத்தலைவனுடன் கருவூருக்கு ஓடினீர்கள். ஆனால் ராணி! உங்கள் ஒவ்வொரு அசைவையும்

கண்காணிக்க ஒரு டைபீரியஸ் இருக்கிறான் என்பதை மறந்துவிட்டீர்கள். இனியாவது கடமையை உணர்ந்து என் சொற்படி நடவுங்கள். இந்த ஓலையில் கையெழுத்திடுங்கள்" என்று மடியிலிருந்து ஓலையை எடுத்து ராணியிடம் நீட்டினான்.

ஓலையைப் படிக்க படிக்க ராணியின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன. "டைபீரியஸ்! யவன ராணியிடம் விளையாடி உயிரை இழக்காதே. இதில் ஒருக்காலும் கையெழுத்திட மாட்டேன். என்னை மிரட்ட உனக்கு எத்தனை துணிச்சல்!" என்று கூறிய ராணி, "டேய்! யாரங்கே!" என்று இரைந்தாள். அடுத்த விநாடி ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளே நுழைந்த இரு காவலரை நோக்கி, "இவனைச் சிறை செய்யுங்கள்" என்று உத்தரவு இட்டவள் மறுகணம் பிரமித்து நின்றாள்.

வீரர்கள் டைபீரியஸை நோக்கி நகரவும் மறுத்தார்கள். டைபீரியஸ் அந்தக் கட்டத்திலேயே அதிரும்படியாகப் பேய்ச் சிரிப்பாகச் சிரித்தான். "டேய்! இந்த ராணியைச் சிறை செய்து கீழ் அறையில் அடைத்து வையுங்கள். மீண்டும் இவர்களை இரவில் சந்திக்கிறேன்" என்று உத்தரவும் இட்டான். இம்முறை காவலர் தயங்கவில்லை. உருவிய வாட்களுடன் ராணியை நெருங்கினர்.

37. யவன மந்திரம்! பூதத்தின் தந்திரம்

உருவிய வாட்களுடன் தன்னை நோக்கி நகர்ந்த யவனக் காவலரையும், தானிருந்த இடத்திலிருந்து பத்தடி எட்டத் தள்ளி நின்று தன்னை நோக்கிப் பேய்ச் சிரிப்பாகச் சிரித்த யவனர் கடற்படைத்தலைவனையும் மிக அலட்சியமாகப் பார்த்த யவனராணியின் மனத்தில், 'உணர்ச்சிகளைச் சிறிதும் சிதறவிடும் பழக்கம் இல்லாத டைபீரியஸே உணர்ச்சிகளுக்கு முழுதும் இடம் கொடுத்து இரைந்து இடியெனச் சிரிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டானே' என்ற

எண்ணம் ஏற்படவே அவள் தன்னைப் பெரிதும் திடப்படுத்திக் கொண்டு, 'என்ன இருந்தாலும் ராணி ராணிதான், அடிமை அடிமைதான்' என்பதை டைபீரியஸுக்கு வலியுறுத்திக் காட்டுவதற்காக முகத்தில் ஏளனச் சிரிப்பு ஒன்றைப் படரவிட்டுக் கொண்டதன்றி, சற்று நிமிர்ந்தும் கம்பீரமாக நின்று கொண்டாள். ராணியைத் தான் சிறைசெய்ய உத்தர விட்டதுமே அவள் முகத்தில் இளஞ்செழியனைப் பற்றி ஏற்பட்ட கவலை உணர்ச்சி மறைந்து விட்டதையும், அவள் முகத்தில் புன்முறுவல் படிந்ததன்றிக் கண்களிலும் அலட்சியப் பார்வை ஏறிவிட்டதையும் கவனித்த டைபீரியஸ், தன் பேய்ச் சிரிப்பைச் சற்றே அடக்கிக் கொண்டு, ராணியை நோக்கி நகைத்துவிட்ட தவற்றை உணர்ந்தவன் போல் மரியாதையுடன் தலையையும் தரையை நோக்கித் தாழ்த்தினான். டைபீரியஸின் பேய்ச்சிரிப்பைக் கண்டு ராணி எப்படிக் கலங்கவில்லையோ, அப்படியே அவன் காட்டிய மரியாதையைக் கண்டோ தலை தாழ்த்திச் செய்த வணக்கத்தைக் கண்டோ சிறிதும் மசியாமல் அவனை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் நின்றாள். அவனுடைய கால்கள் திடீரெனக் குவிந்த முறை, சாளரத்தில் துவண்டு சாய்ந்து கிடந்த உடல் திடீரென நிமிர்ந்த வகை, முகத்தில் பட்டென்று பளிச்சிட்ட கம்பீரம், உதடுகளில் தோன்றி அப்பொழுதும் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த ஏளனப் புன்முறுவல்—இவையனைத்தையும் நொடிப்பொழுதில் டைபீரியஸ் மட்டுமன்றி, யவன ராஜ குடும்பத்தை அணுகுவதையே குற்றமெனக் கருதக்கூடிய யவனக் காவலரும் அறிந்திருந்தார்களாதலால், ராணியை நெருங்கிய அந்தக் காவலர் அடுத்து என்ன செய்வதென்பதை அறியாமல் டைபீரியஸைத் திரும்பி நோக்கினர்.

ஆனால் டைபீரியஸின் கண்கள் அவர்களைத் திரும்பி நோக்காமலும் அடுத்தபடி செய்ய வேண்டியதைக் குறித்து எந்தவித ஜாடையும் காட்டாமலும் மெள்ள மேலெழுந்து ராணியின் கண்களையே சந்தித்து நின்றன. ஈட்டிகளை விடக் கூர்மையான அந்த நீலமணிக் கண்களை நீண்ட நேரம் பார்க்க

முடியாத காரணத்தாலோ என்னவோ மறுபடியும் கண்களைக் கீழே தாழ்த்திய டைபீரியஸ் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டே ராணியிடம் பேச முற்பட்டு, "ராணி, இன்று உங்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்கிறேனென்றால் அதற்குக் காரணம் தாங்கள்தான். என்னிடம் கோபப்பட்டுப் பயனில்லை. நீங்கள் யவன நாட்டுப் பெருமையை, யவன மக்கள் அபிலாஷைகளை, யவன குருமார்களின் கட்டளையை நினைப்பில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால், உங்கள் உணர்ச்சிகளின் முன்னணியில் அவற்றைப் பிரதானமாக வைத்து நடந்து கொண்டிருந்தால், இன்று நீங்களிருக்கும் நிலை மட்டுமல்ல, புகாரின் நிலையும் வேறாயிருந்திருக்கும். ஆனால், நிலைமையைச் சிக்கலாக்கி விட்டீர்கள். சிக்கலை அவிழ்க்கும் தருணம் இது. இதை விட்டால் மறுதருணம் கிடைப்பது கஷ்டம். ஆகவே, அந்த ஓலையில் கையெழுத்திட்டுக் கொடுங்கள். மறுக்காதீர்கள். மறுத்து என்னைச் சங்கடமான நிலைக்கு உள்ளாக்காதீர்கள்" என்றான்.

ராணி மீண்டுமொருமுறை தன் கையிலிருந்த ஓலையைப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்தாள். இம்முறை அவள் ஓலையைப் படித்த போது அதில் பதட்டமில்லை. உடல் நடுங்கவில்லை, உணர்ச்சிகள் கொந்தளிக்கவும் இல்லை. மிக நிதானமாகவே படித்துவிட்டு அந்தப் பழைய ஏளனச் சிரிப்புடனேயே டைபீரியஸைப் பார்த்து, "இந்த ஓலையில் நான் கையெழுத்திட்டால்..." என்று வினவினாள்.

"தாங்கள் புகாரின் ராணியாவீர்கள்" என்று பதில் சொன்னான் டைபீரியஸ் அமைதியாக.

"தாங்கள் என்னுடைய பேரமைச்சராகவும் படைத் தலைவராகவும் பதவியேற்பீர்கள்!" என்று கேள்வி கேட்பது போல ஓலையிலிருந்த விஷயத்தை விவரித்தாள் ராணி.

"ஆம் ராணி!"

"பிறகு...?"

"புகார் யவனர் படைத்தளமாகும்."

"எப்படி?"

"புகாரில் தற்சமயம் ஐயாயிரம் யவன வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்."

"அத்தனை பேர் இருக்கிறார்களா?"

"ஆம் ராணி, அத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள். புகாரின் பாதுகாப்பே யவனர் கைகளில்தானிருக்கிறது."

"தமிழர் படை ஏதுமில்லையா?"

"இருக்கிறது ராணி, ஆனால் புகாரில் இருக்கும் படை சொற்பம், சுமார் ஆயிரம் வீரர்கள் இருப்பார்கள்."

"ஏன் அத்தனை குறைவாகச் சோழ மன்னர்கள் தமிழ் வீரர்களை இந்த முக்கியத் துறைமுகப் பட்டினத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள்?"

"யவனர்கள் மீது அத்தனை நம்பிக்கை அவர்களுக்கு."

"ஓ அப்படியா?" என்று சொன்ன ராணி, மெள்ள நகைத்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள் ராணி!" என்று வினவினான் டைபீரியஸ், யோசனைகள் எங்கெங்கோ பறந்து கொண்டிருந்ததால் அவள் சிரிப்பின் காரணத்தை ஊகிக்க முடியாமல்.

"யவனர்கள் நம்பிக்கை மோசச் செயலில் இறங்கி விட்டார்களே என்று சிரிக்கிறேன் டைபீரியஸ். நேர்மைக்கும் வீரத்துக்கும் பெயர் போனதால் யவனர்களால் தேவதூதன் என மதிக்கப்படும் யவனர் கடற்படைத் தலைவன் நம்பிக்கை மோசமாகிற இழிசெயலில் இறங்குகிறானே என்பதை நினைத்துச் சிரிக்கிறேன். இத்தகைய இழிசெயலில் நிறுவப் படும் அரசு எத்தனை நாளைக்கு நிலைக்கும் என்று நினைத்துச் சிரிக்கிறேன்" என்றாள் ராணி.

"சாதாரண வாழ்க்கை முறைக் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் ராஜீய வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாது ராணி! தினசரி வாழ்க்கைத் துறையில் தனி மனிதன் கொண்டாடும் நம்பிக்கை மோசம் ராஜீயத் துறையில் ராஜதந்திரம் எனப்படும். தனி மனிதன் இன்னொருவனுடைய உயிரை வாங்குவது கொலை. அதே கொலையை மனிதர்கள்

கூட்டமாகப் பெரு அளவில் செய்யும் போது அது போர் என்ற புனிதச் சொல்லால் அழைக்கப்படுகிறது. இரண்டுக்கும் அடிப்படை வேறு. தத்துவங்கள் வேறு" என்று டைபீரியஸ் விளக்கினான்.

டைபீரியஸ் மிகச் சாவதானமாக விளக்கிய தத்துவங்கள் எத்தனை உண்மையென்பதை ராணி அறிந்திருந்தாலும் கபடமான முறைகள் பலவற்றைக் கையாண்டாலும் முடிவு பயன் தருமானால் அவை 'ராஜதந்திரம்' என்ற போர்வைக்குள் அடங்கிவிடுமென்பதையும் அவள் சந்தேகமற உணராததுபோலவே பேசத் தொடங்கி, "உன் தத்துவங்களை அரசியல் தந்திர முறைகளை, நான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை டைபீரியஸ். அவை யவனர்களுக்கு உதவுவதற்குப் பதிலாகத் தீமையையே விளைவிக்கும். ராஜதந்திரங்கள் பல உண்டென்றாலும் அறவழியில் அரசு சம்பாதிப்பதை நமது குருமார்களும் தடுக்கவில்லை. தமிழர் அரசியல், யவன அரசுக்குத் தொலைதூரத்தில் இன்று நாமிருக்கிறோம். இங்கிருப்பவர்களை நம்பிக்கை மோசம் செய்து வென்றோம் என்றால் மக்கள் கொதித்தெழுவார்கள். பெரு வீரர்களாயிருக்கலாம். ஆனால் எழுந்துவரும் கடலை எதிர்த்து நிற்க முயன்ற பேதையின் கதையாகவே அது முடியும்" என்றாள் ராணி.

"அதையும் யோசித்தேன் ராணி. ஒரு நடவடிக்கையை எடுக்கும் போது பலாபலன்களை யோசிக்காமல் நடவடிக்கை எடுப்பேனென்று நீங்கள் நினைப்பதானால், உங்கள் கடற்படைத் தலைவனைப் பற்றி எத்தனை தாழ்மையான அபிப்பிராயம் தங்களுக்கு இருக்க வேண்டும்?" என்று கூறிச் சற்று வருத்தப்படுபவன் போல் பாசாங்கு செய்த டைபீரியஸ் மேலும் சொன்னான்: "ராணி! தமிழர்கள் யவனர்களை நம்பி இந்தக் கோட்டையை அவர்கள் காவலில் வைத்திருக்கிறார்கள். யவனர்களும் நெடுங்காலமாக அந்த நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். ஆகவே தமிழர்கள் அந்தப் பணிக்குப் பரிசாக இந்தப் பூம்புகாரை யவனர்களுக்கு அளிக்கிறார்கள். இதில் என்ன தவறிருக்கிறது? மன்னனான

இருங்கோவேளே இதை நமக்களித்திருக்கிறான். யவனர்களாக அபகரிக்கவில்லையே இதை...?"

"இருங்கோவேள்! கொலைகாரன்" என்றாள் ராணி.

"அதைப்பற்றி நமக்கென்ன ராணி? ஒருவரையொருவர் கொலை செய்து கொள்ளத் தமிழர்களுக்கு உரிமையில்லையா?" என்று டைபீரியஸ் மேலும் தன் கருத்தைச் சொல்ல முற்பட்டு, "ராணி! தமிழர் அரசியல் குழப்பங்கள் நமது முன்னேற்றத்துக்கு அவசியம். இளஞ்சேட் சென்னியை இருங்கோவேள் கொலை செய்திருக்கிறான். இதனால் அவனுக்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது. புகாரை நமக்கு அளிக்கிறான். அவன்மீது வெறுப்பு இன்னும் அதிகமாகும். ஆகவே மக்கள் நோக்கம் அவனை அழிப்பதில் முனைந்து நிற்கும், மக்கள் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க இருங்கோவேள் குரூர வழிகளில் இறங்குவான். அப்பொழுது புகார் சரியாக ஆளப்பட்டால் இங்கு சீரும் சிறப்பும் மிகுந்து கிடந்தால், மக்கள் இந்த ஆட்சியை விரும்புவார்கள். அந்த விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய, யவன வீரர் என்ற வெள்ளம் இந்த வாயில் வழியாகப் பிளவுபட்ட தமிழகத்தில் பாயும். யவன சாம்ராஜ்யம் இங்கும் விரியும். இங்கு தமிழர்களுக்கு அமைதி நிலவும். யவனர் ஆயுத பலம் மக்களைக் காத்து நிற்கும். அதன் பலனாக யவனர்கள் நாடு பொன்னாலும் முத்தாலும் மணியாலும் வளப்பம் பெறும். இப்பொழுதும் தமிழர் வாணிபத்தால் நமது நாட்டுச் செல்வம் இங்கு வருகிறது. அப்பொழுது இந்நாட்டுச் செல்வம் அங்குச் செல்லும். யவனர் ஆளும் வர்க்கமாக மாறுவார்கள். தமிழர்களிடம் இன்றிருப்பது போல நாம் சேவை செய்ய மாட்டோம். அவர்கள் நம்மிடம் சேவை செய்வார்கள்" என்றான்.

டைபீரியஸின் கண்கள் கனவுலகத்தில் சஞ்சரித்தன. யவனர்களின் பெரிய ஏகாதிபத்தியத்தை, எங்கும் விரிந்த பேராசை, தமிழகத்தை வளைத்துக் கொண்ட பெருவலையை அகக் கண்களில் கண்டான். அவன் புறக் கண்கள் ஏதோ மயக்கத்தில் இருப்பன போல் தெரிந்தன. உதடுகள்

வார்த்தைகளைச் சில வேளைகளில் மென்மையுடனும் உதிர்த்தனன். அவன் நிலையை ராணி கண்டாள். உணர்ந்தாள். யவன ஏகாதிபத்ய வெறியின் வலையில் அவன் சிக்கிச் சுழல்வதைப் பார்த்துப் பரவசப்பட்டாள். அதே சமயத்தில் தனக்கு அடிபணிய வேண்டிய யவன் தன்னை மயக்கத்திலாழ்த்திச் சிறையெடுத்து வந்திருக்கிறான். தன்னிஷ்டப்படி ஓர் ஓலையில் கையொப்பத்தினை இடச் செய்கிறான் என்ற நினைப்புகள் அவள் உள்ளத்தில் எழுந்ததாலும் இளஞ்செழியனைத் தான் மீண்டும் சந்திக்க முடியாத இடத்துக்கு அனுப்பிவிட்டானே என்ற துடிப்பினாலும், மீண்டும் தன் பிடிவாதத்தையே காட்ட முயன்ற ராணி, "உன் கனவு எனக்கும் உண்டு டைபீரியஸ். யவன அரசு விரிவடைவதில் என்னை விட உனக்கு அக்கறையிருக்க முடியாது. ஆனால் தமிழகத்தில் நீ கைப்பிடிக்க முயலும் முறை தற்சமயம் ஆபத்தானது. நீ நினைப்பது போல் இருங்கோவேள் அத்தனை பலமானவனல்ல. இன்று உள்ள பலமும் அவனுக்குச் சேரன், பாண்டியன் இவர்கள் உதவியால் கிடைத்திருக்கிறது. அந்த உதவி அகன்றால் அவன் அரசாள முடியாதது மட்டுமல்ல, அவன் கதியே அதோகதியாகும்! அவன் இன்று நமக்கு சாஸனம் செய்யும் புகாரும் அவன் கதியே அடையும். ஒரு அயோக்கியனை அண்டியதால் மக்கள் நம்மை வெறுப்பார்கள். லட்சக்கணக்கான உன் நாட்டு மக்களின் ஆவேசத்தை ஐயாயிரம் என்ன, பத்தாயிரம் யவனரும் அடக்க முடியாது. ஆகவே இந்த ஓலையில் கையெழுத்திட்டு நானும் நீயும் ராணியும் அமைச்சருமாக மாறுவது இங்குள்ள யவனர்களின் பிற்காலத்தை உருக்குலைப்பதாகும். தவிர யவன குருமார்கள் நம்பிக்கைக்கும் முரண்பாடாகும்" என்றான்.

"என்ன! யவன குருமார்கள் நம்பிக்கைக்கு முரண்பாடா!" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் டைபீரியஸ்.

"ஆம். டைபீரியஸ்! யவன குருமார்கள் என்ன சோதிடம் கூறினார்கள் தெரியுமா?"

"தெரியுமே. தாங்கள் புகாரின் ராணியாவீர்கள் என்று சொன்னார்கள்."

"அது மட்டுமல்ல டைபீரியஸ்! நான் தமிழகம் வந்ததும் ஒரு தமிழனைச் சந்திப்பேன். யவன அரசை நிறுவ அவன் உதவுவான் என்றும் கூறினார்கள்."

"ஆமாம்." டைபீரியஸ் மெள்ளப் பதில் சொன்னான்.

ராணியின் அடுத்த சொற்களில் வெறுப்புக் கலந்திருந்தது. "நமக்கு உதவக்கூடிய ஒரே தமிழனை யவன நாட்டுக்கு அனுப்பவிட்டாய். இந்த மண்ணை நான் தொட்ட முதல் நாளே என்னைக் காத்தவர் சோழர் படை உபதலைவர். பிறகு ஒவ்வொரு சமயத்திலும் என்னைக் காத்திருக்கிறார். வந்திருந்த அன்றே அவரிடம் நான் சொன்னேன், விதி எங்கள் இருவரையும் பிணைத்திருக்கிறதென்று. அவர் நம்பவில்லை. நான் நம்பினேன், ஹிப்பலாஸ் நம்பினான். அந்த நம்பிக்கைக்கு அத்தாட்சிகள் தொடர்ந்து வந்தன. அவர் இதயத்தை நான் பிளந்தேன். நான் இந்த நாட்டுக்கு வரும்வரை அவர் இதய மண்டபம் ஒன்றாயிருந்தது. ஓரே ஒரு சிலை அதில் வாசம் செய்தது. அந்த மண்டபத்துக்கு நான் குறுக்குச் சுவர் எடுத்தேன். ஒரு மண்டபத்துக்கு இரண்டாக்கினேன். ஒரு அறையில் நானும் அமர்ந்தேன். இரண்டுபட்ட இதயத்துடன் அவர் திண்டாடினார். விதி அவரையும் என்னையும் இணைபிரியாமல் சேர்த்தே வைத்தது. இன்னும் சில நாட்களில் அந்த இதய மண்டபம் முழுதுமே எனக்குச் சொந்தமாயிருக்கும். அவர் உதவியால் புகாருக்கு ராணியாகியிருப்பேன். இது யவன குருமார்கள் சோதிடத்துக்கும் சரியாயிருந்திருக்கும். இந்தப் பிரவாகத்துக்குக் குறுக்கே நீ அணை போட்டிருக்கிறாய் டைபீரியஸ். அந்த அணை நிலைக்காது. மனிதர் இட்டப்படி காரியங்கள் நடப்பதால் விதியின் கரத்துக்கு வலுவிருக்குமா? பொறுத்துப் பார் டைபீரியஸ்" என்றான்.

பொறுத்துப் பார்க்கும் நிலையில் டைபீரியஸ் இல்லை. யவன ஆதிக்கத்தைத் தவிர வேறெதுவும் தெளிவான அவன்

சிந்தைக்கு எட்டவில்லை. அவனும் யவனன்தான். விதியின் நம்பிக்கை உள்ளவன்தான். ஆனால் டைபீரியஸ் பெருவீரன். அந்தந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கிடைக்கும் அனுகூலங்களை நழுவவிட இஷ்டமில்லாதவன். ஆகவே புகாரைத் தன் கையிலிருந்து நழுவவிடக்கூட இஷ்டமில்லாமல் ராணியைப் பார்த்துத் திட்டமாகச் சொன்னான்: "ராணி! படைத் தலைவன் என்ற முறையில் நான் கற்றவித்தை இதுதான். புகாரை இருங்கோவேள் நமக்களிக்கிறான். நீங்கள் பேரமைச்சரின் சாசன ஓலையை மறைக்காத பட்சத்தில் அப்பொழுதே புகாரின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி உங்களைக் கட்டாயப்படுத்தியிருப்பேன். நாட்கள் சில கடந்து விட்டன. இன்னும் காரியம் மிஞ்சிவிடவில்லை. ஆகவே சோழ மன்னன் வெகுமதியை அங்கீகரிக்கும்படி உங்களைக் கேட்கிறேன். கிழக்குப் பகுதியில் பெரும் கோட்டை வலுவுள்ள ஒரே துறைமுகம் புகார். இதை அடைவதாலுண்டாகும் அனுகூலங்களை நான் அறிவேன். ஓலையில் கையெழுத்திடுங்கள். இல்லையேல்..."

"இல்லையேல்...?" ராணி கேட்டாள் அலட்சியமாக.

"இல்லையேல் உங்கள் சார்பில், யவனர் சார்பில் நான் அங்கீகரிப்பேன் புகாரை?"

"நான் மறுத்தால்?"

"மறுக்கும் நிலையில் நீங்கள் இருக்கமாட்டீர்கள்."

"என்னைச் சிறையிடுவாய்?"

"நான் விரும்பாத அந்தப் பணிக்கு என்னை ஏவாதீர்கள்?"

ராணியின் கண்களில் லேசாகக் கோபம் துளிர்த்தாலும் அதை அவள் உடனே மறைத்துக் கொண்டாள். "புகாரை இந்தத் தருணத்தில் என் வசமாக்கிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை டைபீரியஸ்" என்று தன் கருத்தைத் திட்டமாகச் சொன்னாள்.

டைபீரியஸின் உள்ளத்தில் எத்தனை எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் எழுந்து தாண்டவமாடினாலும் அவன் முகம் மட்டும் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் கல்லாயிருந்தது.

"அப்படியானால் காவலரைத் தொடர்ந்து செல்லுங்கள் ராணி!" என்று வறட்டுக் குரலில் கூறினான் டைபீரியஸ்.

ராணி அவனை நன்றாக ஏறெடுத்து நோக்கினாள். அவன் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தெரியவில்லையென்றாலும், அந்தச் சமயத்தில் தன் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் டைபீரியஸ் உறுதி கொண்டிருக்கிறானென்பதையும் அதற்காகத் தன்னைச் சிறை செய்வதை ஒரு கடமையாகவே கருதுகிறானென்பதையும் அந்தக் கல் முகத்திலிருந்தே உணர்ந்து கொண்டாளாதலால், அவள் வேறெதுவும் பேசாமல் வீரர்களைத் தொடர்ந்து சென்றாள். டைபீரியஸ் உத்தரவிட்டதும் அவளை முதலில் அணுகிய வீரர்கள், அவர்கள் இருவருக்கும் நடந்த தர்க்கத்தைக் கேட்டதும் பெரிதும் திகைத்து விட்டார்களாதலால், ராணியை அதிகமாக நெருங்காமல் சற்றுத் தள்ளியே நடந்து இந்திரவிழா விடுதியின் கீழறையொன்றில் அவளைப் புகச் செய்து வாயிலிலேயே நின்று கொண்டார்கள். காவலர் தன்னைத் தொடர்ந்து உள்ளே வரவில்லையென்றாலும் வாயிலில் காவல் செய்கிறார்களென்பதைப் புரிந்து கொண்ட ராணி, அறையைச் சுற்றுமுற்றும் கவனித்தாள். ஒரு அரசிக்கு வேண்டிய சகல சௌகரியங்களும் அந்த அறையில் இருந்ததைக் கவனித்த ராணி தன்னைச் சிறை செய்யும் முன்னேற்பாட்டுடனேயே டைபீரியஸ் நடந்து கொண்டிருக்கிறானென்பதையும் புரிந்து கொண்டாள். அறை விசாலமாயிருந்தது. அறையின் இருகோடிகளில் உள்ளறைகளும் இருந்தன. ஸ்நான அறை, படுக்கை அறை, ஓய்வெடுக்கும் அறை எனப் பல அறைகள் அந்தப் பெரு அறைக்குள்ளேயே இருந்ததைப் பார்த்த ராணி, 'இது சோழ நாட்டு ராணிகள் தங்கும் அறைகளில் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும்' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அந்த அறையின் தெற்கோடியி

லிருந்த சாளரத்தை அணைத்துக் காவிரி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சாளரத்தை நோக்கிச் சென்று வெளியே எட்டிப் பார்த்த ராணி, எதிரே தெரிந்த வாணகரைக் குன்றையும், அதன் பலமான கோட்டை வரிசைகளையும் கண்டு பெருமூச்செறிந்தாள். அந்தக் கோட்டையின் தலைவன் யவன நாட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அங்குள்ள குமரன் சென்னியும் பரத வல்லாளனும் அறிவார்களோ என்னவோ என்று நினைத்து, விடை காணாது கலங்கினாள் ராணி. டைபீரியஸ் ஒரு காரியத்தில் முனைந்தால் அதைத் திட்டமாகச் செய்து முடிப்பானென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லாத ராணி, இளஞ்செழியன் கதியை நினைத்துப் பெரும் கவலை கொண்டாள். இளஞ்செழியன் நிலை பற்றிய தகவலை வாணகரைக் குன்றுக்கு எப்படி அனுப்பலாமென்பதை அன்று பகல் முழுவதும் யோசித்துப் பார்த்தாள். யோசனை சிறிதும் பயன் தராததால் பெரிதும் வியாகூலத்திற்கு உள்ளானாள்.

தனக்கு உணவு கொண்டுவந்த பணியாட்களிடமும், உடையையும் ஆபரணங்களையும் கொண்டு வந்த யவனப் பணிப் பெண்களிடமும் 'புகாருக்குச் சமீபத்தில் வந்த யவனக் கப்பலின் பெயர் என்ன? என்று அந்தக் கப்பல் புறப்பட்டது என்பதை விசாரிக்க அவள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் வீணாயின. பணியாட்களும் பணிப்பெண்களும் அவளுக்கு எந்தவிதப் பதிலும் சொல்லத் தரமற்றவர்களாக இருந்தார்கள். மேலுக்கு மரியாதை காட்டினார்கள். "ராணி! ராணி!" என்று பயந்து பயந்து அழைத்தார்கள். ஆனால் அந்த மரியாதையும் மேற்பூச்சாகவே இருந்தது. அவர்களை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தது தானல்ல, டைபீரியஸ்தான் என்பதை ராணி உணர்ந்தாள். உணர்ந்ததால் எதற்கும் சோகம் கொள்ளாத ராணிகூட பெரும் சோகத்துக்குள்ளானாள்.

பகல் சென்று இரவு வந்தது. ஆனால் அந்த இரவும் எந்தச் சாந்தியையும் அளிக்கவில்லை அவளுக்கு. சில வினாடிகள் படுக்கையிலும் பல வினாடிகள் பலகணிக்கருகிலு

மாகக் காலத்தை ஓட்டினாள். அந்தப் பலகணியும் முதல் ஜாமத்திற்குப் பிறகு சாத்தப்பட்டு அதன் வெளிப்புறங்கள் பெரும் இரும்புச் சலாகைகளால் இறுக்கப்படுவதை ராணி அறிந்தாள். அறையின் வாயிற்கதவுகள் மட்டும் மூடப்படாமலிருந்தாலும் அவற்றை வீரர்கள் காத்து நிற்பதை அவள் உணர்ந்தாள். அன்று முழுவதும் டைபீரியஸ் அவளை வந்து பார்க்கவே இல்லை. நாழிகை ஓட ஓடச் சங்கடப்பட்ட ராணி அந்த பெரு அறையின் நடு மஞ்சத்திலேயே படுத்துப் புரண்டாள். இரண்டாவது ஜாமமும் முடிந்தது.

அதற்குமேல் தனக்கு உதவி ஏதும் வரக் காரணமில்லையென்பதையும், இனி தான் டைபீரியஸின் அடிமைதான் என்பதையும் புரிந்து கொண்ட ராணி, ஓரளவு மனோ தைரியத்தை இழக்கவும் தொடங்கினாள். அவள் நினைவு, கடலில் எங்கோ சென்று கொண்டிருந்த இளஞ்செழியனைத் தொடர்ந்து சென்றது. அதனால் ஓரளவு சாந்தி பெற்ற ராணி மஞ்சத்தில் சயனித்துச் சிறிது நேரம் கண்களை மூடினாள். அப்புறம் தூக்கம் வராததால் எழுந்திருந்து அந்தப் பெரு அறையின் மூலையிலிருந்த உள்ளறைப் பஞ்சணையில் படுக்கச் சென்றாள்.

மூன்றாவது ஜாமம் ஏறிக் கொண்டிருந்ததால் புகாரின் அரவம் அடங்கிவிட்டதன் விளைவாக இருப்புச் சலாகையில் பிணைக்கப்பட்ட பெரும் சாளரத்தின் மூலம் வந்து கொண்டிருந்த ஜனநடமாட்ட ஓசை அடங்கிக் காவேரிப் பிரவாக ஒலி மட்டுமே ஓங்கி நின்றதால் அச்சமூட்டும் அமைதியே அந்த அறையில் பரவிக் கிடந்தது. அந்த நிசப்தத்தைக் கூட லட்சியம் செய்யாமல் ராணி உள்ளறைக்குச் சென்று பஞ்சணையில் படுத்தாள். கண்களையும் அசதியால் சற்றே மூடி, உறங்க முயன்றாள். அப்படிக் கண்களை மூடினாலும் உறக்கம் பிடிக்காததால் விழித்தே சிலையெனக் கிடந்த ராணி திடீரென எச்சரிக்கை யடைந்தாள். அவள் படுத்திருந்த கட்டில் மெள்ள மெள்ள யாராலோ அசைக்கப்படுவதுபோல்

தோன்றியதால் ராணி மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். இருமுறை அசைக்கப்பட்டதால் ஆடிய கட்டில் பிறகு அறையின் ஓர் ஓரத்தை நோக்கி மிக மெதுவாக நகரவும் தொடங்கியது.

ராணி பிசாசுகளில் நம்பிக்கையில்லாதவள்தான். ஆனால் இரவில் ஒரு கட்டில் தானாக நகர்ந்தால் யாரைத்தான் அச்சம் அணுகாது? ஆகவே ஓரளவு அச்சத்துடனேயே ராணி மெள்ளப் பஞ்சணையில் புரண்டு மஞ்சத்தின் அடிப்பாகத்தை நோக்கினாள். அங்கு யாரும் இருப்பதாக ராணிக்குத் தெரியாததால் அவள் பீதிக்கும் குழப்பத்துக்கும் இலக்கானாள். பூம்புகாரை டைபீரியஸ் அடிமைப்படுத்த முயலுவதால், அந்தப் பெரும் துறைமுக நகரின் காவல் தேவதையான நாளங்காடிப் காவற்பூதமே தன் கட்டிலை அசைத்தெடுத்துச் செல்கிறதோ என்று நினைத்த ராணி மெள்ள நடுங்கவும் செய்தாள். அவள் நடுக்கத்திற்கு நியாயம் கற்பிக்கும் முறையில் கட்டிலுக்குச் சற்று தூரத்திலிருந்த சாளரமும் யார் உதவியுமின்றி மெள்ள அசையத் தொடங்கியது. இது காவற்பூதத்தின் தந்திரம்தானென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட ராணி, மஞ்சத்திலேயே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து நீண்ட நேரம் யவன குருமார்கள் சொல்லிக் கொடுத்த மந்திரங்களை ஓதி, பயத்திலிருந்து விடுபட முயன்றாள். அந்த மந்திரம் அவள் உள்ளத்தே ஒலித்தது. ஆனால், காதில் ஒலித்தன, "ராணி! ராணி!" என்ற சொற்கள் தெளிவுடன் இருமுறை. அந்தக் குரலை எங்கோ கேட்டது போலிருந்தது ராணிக்கு. ஆனால் உருவம் ஏதுமில்லாமல் அந்த ஒலி மட்டும் எப்படிக் கேட்கிறது என்பது புரியாததால் ராணி கண்களை விழிக்காமலே, "யார் நீ?" என்று கேட்டாள். பதில் திடமாகவும் மெள்ளவும் வந்தது. பதிலைக் கேட்டதும் உடல் சிலிர்த்தது ராணிக்கு. 'என்ன அதிசயம்! இது எப்படிச் சாத்தியம்!' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள் ராணி.

38. நீரும் நிலவறையும்

நள்ளிரவு தாண்டிக் கொள்ளையிருள் சூழ்ந்துவிட்டதால் குலை நடுக்கம் தரும் அமைதி மண்டியிட்ட மூன்றாம் ஜாமத்தில், பள்ளியறைப் பஞ்சணை யார் உதவியுமின்றித் தானாகவே நகர்ந்ததாலும் அந்த உள்ளறையின் சிறு சாளரமும் இடம் மாற ஆரம்பித்ததாலும், அத்தனையும் நாளங்காடி காவற்பூதத்தின் சேஷ்டையாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து மஞ்சத்தில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து பூதத்தை விரட்ட யவன நாட்டு மந்திரங்களை ஓதிய ராணி, தன்னை யாரோ இருமுறை அழைக்கத் தொடங்கியதும் ஒரு வினாடி அதுவும் பூதத்தின் விவகாரமாகத்தானிருக்குமென்று நினைத்தாலும் மறு வினாடி அந்தக் குரலொலியை அடையாளம் கண்டு பிடித்து விட்டாளாதலால், அந்த அறையில் நடந்த விசித்திரங்களில் மனித முயற்சியும் கலந்திருக்கிறதென்று உணர்ந்து ஓரளவு தைரியம் கொண்டாள். அப்படித் தைரியம் ஏற்பட்ட பின்பும் பக்கத்தேயிருந்த பிரதான அறையின் வாயிற்காவலர் கண்ணிமை கொட்டாமல் பாதுகாத்து உலாவும் அரவம் ஏற்பட்டதாலும், சாளரங்களையும் முன்னெச்சரிக்கையாக டைபீரியஸ் மூடி இருப்புச் சலாகைகளைக் கொண்டு தாழிடவும் ஏற்பாடு செய்திருந்ததை ராணி அறிந்திருந்தபடியாலும், அந்த உள்ளறையில் மனிதர் யாராலும் நுழைய முடியாதென்பதைத் திட்டமாக தெரிந்து கொண்டாளாதலால், 'இத்தனை கட்டுக் காவல்களைக் கடந்து இவள் எப்படி இங்கு வந்தாள்? எப்பொழுது புகாருக்கு வந்தாள்? புகாருக்கு வந்தாலும் நான் இந்த அறையில் சிறைப்பட்டிருப்பதை எப்படி உணர்ந்தாள்?' என்ற எண்ணங்கள் பல அலைமோதவே, "அல்லி!" என்று மெள்ள அழைத்தாள்.

அல்லி உடனே பதில் கூறாமல் ராணியை எச்சரிப்பதற்கு அடையாளமாக அவள் தோள்மேல் கையை வைத்துக் காதுக்கருகில் தன் உதடுகளைக் கொண்டுபோய், "ராணி!

பக்கத்துப் பெரு அறையின் வாயிற்கதவுகள் திறந்திருக்கின்றன. காவலரும் கண் விழித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கதவைத் தாழிட்டு வாருங்கள்" என்றாள். அல்லி செய்த எச்சரிக்கையின் அவசியத்தை உணர்ந்த ராணி, "சரி அல்லி! இந்தப் பஞ்சணையிலேயே உட்கார்ந்திரு. இதோ வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு உள்ளறையிலிருந்து பெரிய அறைக்கு வந்து, "யாரங்கே?" என்று அதட்டிக் காவலரை அழைத்தாள். அந்த அதட்டலைக் கேட்டதும் காவலர் இருவரும் உள்ளே ஓடி வரவே அவர்களை நோக்கித் தீ விழி விழித்த ராணி, "இந்த அறையில் நிம்மதியாக உறங்க முடியுமா, முடியாதா?" என்று சீறினாள்.

ராணிக்கு எந்த அசௌகரியம் நேர்ந்தாலும் டைபீரியஸின் சினத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமென்பதை அறிந்திருந்ததால் பேரச்சம் கொண்ட காவலர்களிருவரும் ஒரு வினாடி நடுங்கினாலும் அவர்களிலொருவன் சிறிது தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, "ராணிக்கு நிம்மதி தேவையென்பதற்காகத்தான் கடற்படைத் தலைவர் சாளரங்களைக்கூடத் தாழிடச் சொன்னார்" என்று பணிவுடன் கூறினான்.

"சாளரங்களைத் தாழிட்டுவிட்டு உங்களைக் கூச்சவிடச் சொன்னாரா படைத்தலைவர்?" என்று மீண்டும் சடிந்து கொண்டாள் ராணி.

"நாங்கள் கூச்சவிடவில்லையே ராணி!" என்றான் மற்றொரு காவலன் பணிவுடன்.

"எதற்காக இரவு முழுவதும் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடக்கிறீர்கள்? எனக்குச் சத்தம் கூடாது என்பதற்காகவா?" என்று ராணி தொடர்ந்து வினவினாள் பொய்ச் சீற்றத்தைக் காட்டி.

"யவன நாட்டில் அரச குடும்பத்தினருக்குக் காவல் புரியும் முறை, ராணி அறியாததல்ல" என்றான் முதல் காவலன்.

"இது யவன நாடு அல்லவே" என்றாள் ராணி.

"அல்ல ராணி!" என்று முதல் காவலன் மறுமொழி கொடுத்தான் குரலில் சற்றே நடுக்கத்தைத் தோற்றுவித்து.

"அப்படியானால் இந்நாட்டு முறைப்படி காவல் புரிந்தால் போதும். குறுக்கும் நெடுக்கும் அலையாமல் அரவம் ஏதும் கேட்காமல் பேசாமல் நின்ற இடத்தில் நின்று காவல் புரியுங்கள். மூன்றாவது ஜாமத்திலும் சில நாழிகைகள் ஓடிவிட்டன. ஒன்றரை ஜாமமாவது என்னை உறங்க விடுங்கள்" என்று படபடவெனச் சொற்களைப் பொழிந்து தள்ளிய ராணி, சரேலெனக் கதவுகளைச் சாத்தித் தாழிட்டுக் கொண்டு அந்தப் பெரிய அறையிலிருந்த மஞ்சத்திலேயே தொப்பென்று விழுந்த சில வினாடிகள் படுத்திருந்தாள். கதவு சாத்தப்பட்ட பிறகு மஞ்சத்தில் தான் விழுந்ததால் ஏற்பட்ட சப்தத்தாலும் அதைத் தொடர்ந்து நிலவிய அமைதியாலும் தான் பெரிய அறையிலேயே படுத்து விட்டதாகக் காவலர் நினைக்கட்டுமென்று அங்கேயே படுத்திருந்த ராணி, சில வினாடிகளுக்கெல்லாம் எழுந்திருந்து அடிமேலடி எடுத்து வைத்துப் பூனைபோல் நடந்து பழையபடி பஞ்சணையிருந்த உள்ளறைக்கு வந்து அந்த அறைக் கதவுகளையும் ஓசைப் படாமல் மூடினாள்.

ராணியின் ஏற்பாடுகளைக் கண்டு வியந்த அல்லி, 'ராணி பெரிய சாகசக்காரி. உலகத்தையே வேண்டுமானாலும் ஏமாற்றும் வல்லமை படைத்தவள்' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், ராணி பேச்சைத் துவங்கட்டும் என்று காத்திருந்தாள். உள்ளறைக் கதவை மூடியதுமே ராணி பஞ்சணையை நோக்கி வேகமாக வந்தாள். இருளில் ஒருவர் உருவம் மற்றொருவருக்கு தெரியாவிட்டாலும் ராணி பஞ்சணையில் உட்கார்ந்ததும், தன் கையை எடுத்து அல்லியின் மடியில் போட்டுக் கொண்டு ஸ்பரிசத்தையும் உணர்ச்சிகளையுமே கண்களாகக் கொண்டு அல்லியைப் பார்த்து, நேரிடையாகப் பேசுவது போலவே பேசத்தொடங்கி "அல்லி!" என்று அழைத்தாள்.

"ராணி!"

"கட்டில் தானாக அசைந்ததைக் கண்டதும் பயந்து விட்டேன்."

"ராணிக்கும் அச்சத்துக்கும் அதிக தூரம் என்று கேள்விப்பட்டேன். அதனால்தான் கட்டிலை நகர்த்தினேன்."

"கத்திக்கும் கலங்க மாட்டேன் அல்லி! வேல்களையும் அம்புகளையும் கண்டும் அஞ்ச மாட்டேன். பெரும் போர்களில் மனிதர்கள் வெட்டிக் குவிக்கப்படும் காட்சியும் எனக்குக் குலை நடுக்கம் தருவதில்லை. ஆனால், இரவில் பஞ்சணை நகருவது, சாளரம் அசைவது இவை மனித சக்திக்கு மீறியவை அல்லவா?"

"ராணி! மனித சக்திக்கு எதுவும் மீறியதல்ல. பிசாசுகளையும் பூதங்களையும் சிருஷ்டித்தவனே மனிதன் தான். அவற்றை அடக்க மந்திரங்களையும் அவனே சிருஷ்டித்தான். பூதங்களின் அலுவல்களைப் போலவே நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படக் கட்டிலை நகர்த்தவும் சாளரங்களை அசைக்கவும் சூட்சுமங்களை அமைத்தவனும் அவன்தான்."

ராணி வியப்பினால் ஒருமுறை 'உஹம்' கொட்டிவிட்டு அந்த வியப்பு வார்த்தைகளிலும் ஒலிக்கக் கேட்டாள். "அப்படியானால் இவையெல்லாம் யந்திர சூட்சமங்களா?" என்று.

"ஆமாம் ராணி! இல்லாவிட்டால் இந்த அறையில் இந்த நேரத்தில் நான் எப்படி வரமுடியும்?" என்று அல்லி கேட்டாள்.

"இதற்கு நிலவறை வழி ஏதாவது இருக்கிறதா?" என்று வினவினாள் ராணியும்.

"இருக்கிறது ராணி! இது இந்திரவிழா விடுதியல்லவா!"

"ஆமாம். அதனாலென்ன?"

"மன்னர்கள் தங்கும் இடம் இது."

"கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

"வசந்த காலத்தில் மன்னர்கள் பல நாட்கள் தங்குவதும் உண்டு."

"அதுவும் தெரியும்."

இம்முறை அல்லிதான் ஆச்சரியமடைந்தாள். ஆனால் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் ராணியை நன்றாக நெருங்கி, "ராணி! அரச மாளிகைகளில் நிலவறைகள் இல்லாமலிருக்குமா? பதவியுடன் பகைமையும் வருகிறதல்லவா? அரசர்களை அழிக்க எத்தனை பேர் காத்திருக்கிறார்கள்? அவர்களிடமிருந்து தப்பிவர எத்தனை சுரங்கவழிகளை, தந்திர அறைகளை, யந்திர சூட்சுமங்களை அமைக்க வேண்டியிருக்கிறது? மூவரசுகளில் முதல் அரசும் சூரிய குலத்தோரால் ஆளப்படுவதுமான சோழநாட்டுப் பேரரசர் தங்குமிடங்களில் பாதுகாப்பு சாதாரணமாகவா இருக்கும்? இந்த விடுதியின் சூட்சுமங்கள்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போன அல்லியை இடைமறித்த ராணி, "அனைத்தும் உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டாள்?

"எனக்கு எப்படித் தெரியும் ராணி?" என்றாள் அல்லி.

"வேறு யாருக்குத் தெரியும்."

"என்னை அனுப்பியவருக்குத் தெரியும்."

"யார் உன்னை அனுப்பியது?"

"பிரும்மானந்தர்."

ராணி சட்டென்று பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து விட்டாளாதலால், அவள் கூடவே எழுந்துவிட்ட அல்லி, "என்ன ராணி, ஏனிப்படிப் பதட்டப்படுகிறீர்கள்" என்று வினவினாள்.

"பதட்டத்துக்குக் காரணமிருக்கிறது அல்லி. அது கிடக்கட்டும். பிரம்மானந்தர் கருவூரிலிருந்து எப்பொழுது வந்தார்?" என்று ராணி விசாரித்தாள். அதுவரை சற்று இழுத்து இழுத்தே பேசிய ராணி, திடீரெனத் துணிவு பெற்று விட்டதால் அவள் குரலில் தைரியம் பூரணமாகத் திரும்பி விட்டதைக் கண்ட அல்லி, 'பிரும்மானந்தர் என்ற சொல்லே தைரியமளிக்கும் பெரும் மந்திரம் போலிருக்கிறதே' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாளாதலால் அவள் உதடுகளில் புன் முறுவலொன்று படர்ந்தது. "அவர் வந்து இரண்டு நாட்களாகின்றன ராணி! ஏன் கேட்கிறீர்கள்?" என்று அவள்

ராணியிடம் சொன்ன வார்த்தைகளில் ஆச்சரியமும் கலந்திருந்தது.

"காரணமாகத்தான் கேட்கிறேன் அல்லி. பிரும்மானந்தர் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறார்?"

"வாணகரையில்."

"வாணகரையிலா?" ராணியின் குரலில் மீண்டும் பலவீனம் தெரிந்தது. அதைரியமும் அவள் பேச்சில் ஊடுருவி நின்றது.

"ஏன் ராணி? அவர் எங்கிருந்தாலென்ன?" என்று கேட்டாள் அல்லி.

"புகாரிலிருப்பார் என்று நினைத்தேன்."

"ஏனிப்படி நினைத்தீர்கள்?"

"நீ நிலவறை வழியாக இங்கு வந்ததாகச் சொல்லவில்லையா?"

"சொன்னேன்."

"பிரும்மானந்தரையும் அப்படி அழைத்துவரச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன்."

"பிரும்மானந்தரை இங்கு அழைத்து வர முடியாது ராணி."

"ஏன்?"

"யவனர் காவல் பலமாயிருக்கிறது. நான் வந்ததே பெரும்பப் பிரயத்தனம். வேண்டுமானால் இதோ பாருங்கள்" என்று ராணியின் கையை எடுத்து தன் ஆடை மீது வைத்தாள்.

மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தாலும் விவரம் ஏதும் புரியாத குழப்பத்தாலும் தெளிவை இழந்த ராணி, "இதென்ன அல்லி! ஆடை நனைந்திருக்கிறதே" என்று கேட்டாள்.

"ஏன் நனையாது ராணி? காவிரியில் நீருக்குப் பஞ்சமா?" என்றாள் அல்லி.

"நிலவறை வழியாகத்தானே வந்தாய் அல்லி?"

"ஆமாம் ராணி."

"அப்படியானால் காவிரியில் நீ இறங்குவானேன்!"

"என் தலையைத் தொட்டுப் பாருங்கள் ராணி" என்று அல்லி கூறினாள்.

அவள் தலையையும், தலையைத் தொடர்ந்து உடலின் இதர பகுதிகளையும் தொட்டு பார்த்த ராணி, "அல்லி! இதென்ன, காவிரியில் முழுகியா வந்தாய்?" என்று உள்ளத்தி லெழுந்த பிரமிப்பு குரலிலும் ஓங்கக் கேட்டாள்.

"காவிரியில் முழுகாமல் இங்கு வரமுடியாது ராணி" என்று அல்லி விளக்க முயன்றாள்.

"எனக்கு விளங்கவில்லை அல்லி" என்று கூறிய ராணி, "விளக்கு!" என்று ஆணையிடும் தோரணையில் அல்லியின் தோளை மெள்ள அழுத்தினாள்.

"ராணி! அந்த அறைக்குக் கீழே ஓடும் நிலவறைப்படிகள் காவிரி நீர் மட்டத்துக்குச் சிறிது கீழேயே ஓடுகின்றன. அந்தச் சுரங்க அறையின் கதவு செங்கற் பொடியும் சுண்ணமும் கலந்து சுவர் போலவே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கதவின் பொறியை அழுத்தினால் கதவு காவிரி நீர் மட்டத்துக்கு இரண்டடி கீழேயே திறக்கும். அந்தக் கதவைக் காலால் தடவிப் பார்த்துப் பொறியை அழுத்திச் சட்டென்று முழுகி இந்த அறைக்குள் பாய்ந்து, பொறியை மறுபடியும் திருகினால் தண்ணீர் மீண்டும் உட்புகாதபடி சுவர் போன்ற கதவு அடைத்துக் கொள்கிறது. முதலில் கதவு திறக்கப் படுவதால் உள்ளே பாயும் சொற்ப நீரைச் சமயம் வரும்போது ரகசியமாக இந்த அறைக்குக் கொண்டுவந்து, இங்குள்ள சாளரத்தின் வழியாகக் காவிரியில் எடுத்து ஊற்றிவிடப் பிரும்மானந்தர் ஏற்பாடு செய்வார்."

அந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட ராணியின் ஆச்சரியம் உச்ச நிலையை அடைந்ததாகையால், "இந்த வழியாகவா நீ வந்தாய் அல்லி?" என்று வினவினாள்.

"ஆம் ராணி!"

"இந்த வழியை அவ்வப்பொழுது உபயோகப்படுத்துவ துண்டா?"

"கிடையாது ராணி. இது பெரும் ராஜ ரகசியமாம். புகாருக்குப் பேராபத்து நேரிடும் சமயங்களில் அரசர் தப்பிச் செல்ல மட்டும் உபயோகப்பட இந்த நிலவறையைச் சிருஷ்டித்திருப்பதாகப் பிரும்மானந்தர் சொன்னார். இந்த ரகசியத்தை அறிந்த முதல் பெண் நான்தான் என்றும் தெரிவித்தார்."

"இந்தப் பெரும் ரகசியத்தை ஏன் என்னிடம் கூறினாய்?"

"பிரும்மானந்தர் உத்தரவு."

"என்னிடம் அத்தனை நம்பிக்கையா பிரும்மானந்தருக்கு?"

"ஆம் ராணி. நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் உங்களை அழைத்துவர என்னை அனுப்புவாரா?"

இதைக் கேட்ட ராணி சரேலெனத் திரும்பினாள். "என்ன! என்னை இந்த வழியாக அழைத்துப் போகப் போகிறாயா?" என்றும் கேட்டாள் ஆச்சரியத்துடன்.

"ஆம்! ராணி!"

"அப்படி அழைத்துச் சென்றால் யவனநாட்டு மங்கையொருத்தியிடம் இந்த ரகசியம் சிக்கிவிடுமே!"

"ஆமாம்."

"என்னை எதற்காக அழைக்கிறார் பிரும்மானந்தர்!"

"காரணம் எனக்குத் தெரியாது ராணி. ஏதோ பெரிய அபாயத்தினால் மனம் குழப்பமடைந்தது போல் பகல் முழுவதும் ஒரு நிலையில் இல்லை பிரும்மானந்தர். திடீரென உங்களைப் பார்க்க விரும்பினார். அதற்கு என்னை அனுப்பினார். இங்கு வந்ததும் நீங்களும் அவரைப் பார்க்க விருப்பம் தெரிவித்தீர்கள். உங்கள் இருவர் மனமும் ஒரே வழியை நாடிக் கொந்தளிப்படைந்திருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது ராணி" என்றாள் அல்லி.

"அப்படியானால் ஏனித்தனை காலதாமதம் செய்துவிட்டாய்?" என்று கடிந்து கொண்டு கேட்டாள்.

"மூன்றாம் ஜாமம் முடிவில்தான் நிலவறைக்கு வரும்படி பிரும்மானந்தர் உத்தரவிட்டிருக்கிறார். அதற்கு முன்பு

தாவிரியில் ஏதாவது படகுகளின் நடமாட்டம் இருக்கலாமென்று நம்புகிறார்" என்றாள் அல்லி.

நீண்ட நேர சம்பாஷணையாலும் கவலையின் காரணமாக நேரமும் அனாவசியமாக நீண்டுவிட்டதாலும் சங்கடப்பட்டே பொறுத்திருந்த ராணியை மூன்றாம் ஜாம முடிவில் மெள்ள அழைத்த அல்லி, தான் தரையில் உட்கார்ந்து ராணியையும் உட்காரச் சொன்னாள். பிறகு கீழேயிருந்த சதுக்கக்கல்லை இருமுறை அழுத்தித் திருகவே கட்டில் பழைய இடத்துக்கு நகர்ந்து அதன் அடியில் நிலவறை மெள்ளத் திறந்தது. தூரத்தேயிருந்த சாளரமும் பழைய நிலையை அடைந்தது. அப்பொழுதுதான் பஞ்சணையின் மரக்கால்கள் தரையில் புதைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட ராணி, அந்தக் கால்களும் நிலவறையும் சாளரமும் ஒரே பொறியால் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தது மட்டுமல்லாமல், "அடாடா! இதைக் கண்டா அஞ்சிவிட்டோம்?" என்று ஒரு கணம் வெட்கப்பட்டாலும் மறுகணம் 'தமிழர் பொறி இயல் யவனர் பொறி இயலுக்குச் சற்றும் சளைத்ததல்ல போலிருக்கிறதே' என்று வியப்பும் அடைந்தாள். இந்த எண்ணங்களில் அவள் மனம் அலைந்து கொண்டிருந்த வினாடிகளில் நிலவறை நன்றாகத் திறந்து கொள்ளவே, அல்லி, ராணியை அழைத்துக் கொண்டு படிகளில் இறங்கிச் சென்றாள். படியில் ராணி காலைவைக்கும் முன்பாக, "ஜாக்கிரதை ராணி! படிகள் மிகச் சிறியவை. கால் இடறினால் என் மீது விழுவீர்கள். அப்படி விழுந்தால் நானும் நீங்களும் படிகளில் உருண்டு கீழேயுள்ள நிலவறைத் தரையில் நீர் பாய்ந்துள்ள இடத்தில் விழுவோம்" என்று எச்சரித்த அல்லி மிக நிதானமாகப் படிகளில் இறங்கினாள். ராணியும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அல்லியின் தோளைப் பிடித்துப் படிகளில் இறங்கி, தரை மட்டத்துக்கு வந்ததும் கணுக்கால் அளவு நீரில் தானிருப்பதைக் கண்டு, "இன்னும் எத்தனை நேரம் நாம் இப்படி நிற்கவேண்டும் அல்லி?" என்று வினவினாள்.

அல்லி அந்தக் கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லாமல், அடுத்தபடி ராணி நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையை விளக்க முற்பட்டு, "ராணி! கவனமாய்க் கேளுங்கள். நம் நேர் எதிரில் இருக்கும் சுவரை ஒட்டிக் காவிரியின் நீர் ஓடுகிறது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தச் சுவர் 'டக் டக்' என்று இருமுறை தட்டப்படும் ஒலி கேட்கும். ஒலி கேட்டதும் நான் பொறியைத் திருகுவேன். திடீரெனக் காவிரி நீர் பெருவேகத்துடன் உள்ளே பாயும். நீங்கள் ஒரு கையால் சுவரைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டு இன்னொரு கையை வெளியே நீட்டுங்கள். மற்ற விஷயங்களை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றாள்.

ராணி அல்லி சொன்ன விவரங்களையெல்லாம் மிகக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டு அல்லியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டே எதிரேயிருந்த சுவரை நோக்கி மெள்ள நடந்தாள். சுவரை அணுகியதும் ஒரு கோடியில் தான் நின்று கொண்டு இன்னொரு கோடியில் ராணியை நிறுத்தி, "ராணி! இந்தச் சுவரின் நடுப்பாகம்தான் கதவு. அது திறந்ததும் நீங்கள் வலது கையால் சுவரின் கோடியைப் பிடித்துக் கொண்டு புனலுக்கு வெளியே இடது கையை நீட்டுங்கள். உங்கள் கை பற்றப்பட்டதும் சுவரைப் பிடித்திருந்த கையை விட்டு விடுங்கள்" என்று கூறி, அத்துடன் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்ட அல்லி, சுவரின் மற்றொரு பக்கத்தில் அந்தக் காரிருளில் மௌனமாக நின்றாள். ஒடினவை நிமிடங்களேயென்றாலும் ராணிக்கு அந்தச் சில நிமிடங்கள் ஒரு யுகமாகத் தெரிந்தன. 'இன்னும் எத்தனை நேரம்?' என்று அலுத்துக் கொண்ட அதே சமயத்தில், கதவின் வெளிப்புறத்தில் 'டக் டக்' என்று யாரோ படகுத் துடுப்பால் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. அல்லி சொன்னபடி நடக்க ராணி தயாரானானள். திடீரெனச் சுவர் இடைவெளி கொடுத்து, காவிரி நீர் மிக வேகத்தில் உள்ளே பாய்ந்தது. ராணி தலையை நீரில் பாய்ச்சி வெளிப்புறம் கையை நீட்டினாள். பலமான ஒரு கை அந்தக் கையைப்

பிடித்து மின்னல் வேகத்தில் வெளியே இழுத்தது. நீர் மட்டத்துக்கு வெளியே தலையை நீட்டிய வினாடியில் பலமான இரு கைகளில் தான் கிடப்பதையும், பெரும் படகினில் காலொன்றினை ஊன்றி, இன்னொரு காலை தண்ணீருக்குள் இந்திர விழா விடுதியின் சுவரில் ஊன்றிக் கொண்டு சிறு பறவையைத் தாங்குவது போல், மிக அலட்சியமாகத் தன்னையும் தூக்கிக்கொண்டு குமரன் சென்னி நிற்பதையும் கண்ட ராணி அவன் திறமையையும் பலத்தையும் எண்ணி வியந்தே போனாள்.

ஏதோ கனவுலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போன்ற பிரமையே ஏற்பட்டது ராணிக்கு. கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் குமரன் சென்னியும் பரத வல்லாளனும் தன்னையும் அல்லியையும் தூக்கிப் படகில் போட்டதையும், குமரன் சென்னி தன் பெரும் வேலின் உதவி கொண்டே நீருக்குள்ளிருந்து நிலவறைக் கதவை மூடிவிட்டதையும் கண்ட ராணி 'தமிழர்கள் இந்திரஜால வித்தையில் தேர்ந்தவர்கள்' என்ற முடிவுக்கே வந்தாள். இத்தனை பலமும், நுண்ணறிவும் பொருந்திய படைத் தலைவர்கள் துணைக்கிருந்தும் யவனர் கப்பலில் சிறைப்பட்டு யாருமற்ற அநாதையாக இளஞ்செழியன் போக வேண்டியிருந்ததை நினைத்து வருந்திய ராணி அந்த நினைப்புகளே மேலோங்கி நிற்க, வாணகரைக் குன்றை அடைந்தாள். அவளை, குன்றின் உச்சியிலிருந்த இளஞ்செழியன் மாளிகையில் முன் கூடத்திலேயே சந்தித்த பிரும்மானந்தர், பூர்வ பீடிகைகளை அதிகமாக வைத்துக் கொள்ளாமல், ராணி ஆசனத்தில் அமர்ந்ததுமே அவளை அழைத்த காரியத்தைப் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கி, "ராணி! சோழ மண்டலம் பேராபத்தில் சிக்கியிருக்கிறது. அதைத் தவிர்க்க உன் உதவி வேண்டும். அதற்காகத்தான் உன்னை இங்கு வரவழைத்தேன். யாருமறியாத நிலவறையில் நீர்க் கதவு மர்மத்தைக் குமரன் சென்னி, பரத வல்லாளன், அல்லி, நீ ஆகிய நால்வருக்குத் தெரியப்படுத்திய காரணமும் அதுதான்" என்றார்.

ராணி பிரும்மானந்தரைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டுக் கேட்டாள், நீங்கள் எப்படி இருங்கோவேளிடமிருந்து தப்பினீர்கள்?" என்று.

"கருவூர்க் கதையைக் கேட்கிறாயா ராணி! அது சாதாரணக் கதை. நீ எங்களை அறையில் வைத்துப் பூட்டியதும் இளஞ்செழியன் சாளரத்தில் மூலமாக இறங்கி எப்படியோ மறைந்துவிட்டான். கரிகாலனும் இரும்பிடர்த் தலையாரும் அன்றிரவு போனவர்கள்தான். பிறகு அவர்கள் இருப்பிடமே தெரியவில்லை. பூவழகியையும் இன்பவல்லியையும் இருங்கோவேள் உறையூர் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். சமணமடத்தின் அறையில் என்னை மாத்திரமா வைத்துத் தாழிட்டிருந்தாய்? என் சீடனான அந்தச் சமணத் துறவியையும் தாழிட்டாய். சமணத் துறவியைப் பற்றித்தான் உனக்குத் தெரியுமே ராணி! அவருக்குச் சாதாரணமாக வாயிற்படி வழியாக உள்ளே வந்து பழக்கமில்லாததால் சாளரத்தின் மூலம் வெளியே சென்று என் கதவைத் திறந்து விட்டார். அது இடக்கட்டும். கருவூரில் கரிகாலன் மரணமடையாமல் தப்பியதுமே இருங்கோவேள் அந்த ஊரை விட்டு அகன்றான். சோழ நாட்டில் தன் அரியணையைப் பாதுகாக்கச் சகல முயற்சிகளையும் எடுப்பதில் இப்பொழுது முனைந்திருக்கிறான். சேரனும் பாண்டியனும் கூட எச்சரிக்கையடைந்து விட்டார்கள். இனி சோழ நாட்டை இரண்டிலொன்று பார்க்காமல் மூவரும் விடமாட்டார்கள். ஆகவே சோழ நாட்டில் போர் நிச்சயம் ராணி. இப்பொழுதே யுத்த மேகங்கள் சோழ மண்டல வானில் குவித்து வருவதைப் பார்க்கிறேன். அப்படிப் போர் வருமானால் எனக்கு வேண்டியது..." பிரும்மானந்தர் சற்று நிறுத்தினார்.

"தெரியும். பிரும்மானந்தரே! நீர் விரும்புவது சோழ நாட்டின் வெற்றி" என்றாள் ராணி.

"ஆம் ராணி!"

"அதற்கு என்ன வேண்டும்?"

"அவகாசம் வேண்டும்."

"அவகாசமா?"

"ஆம்! சோழ நாட்டுக்கு வெற்றியை அளிக்கக்கூடிய ஒரே படைப் பிரிவு இளஞ்செழியன் படைப் பிரிவுதான். ஆனால் யவனரும், தமிழரும், சோனகரும் கலந்த இந்தப் படையை நடத்தக் கூடியவர் இளஞ்செழியன் ஒருவர்தான்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"ஆம்" என்று ராணியும் ஒப்புக் கொண்டாள்.

"நீங்கள் இருவரும் டைபீரியஸுடன் உறையூரிலிருந்து இங்கு வந்ததாக அல்லி கூறினான். சோழர் படையின் உபதலைவர் இப்பொழுது யவனர் கப்பலில் செல்கிறார். சிறைப்பட்டு..." என்று பிரும்மானந்தர் ஏதோ சாதாரண விஷயத்தைக் கூறுவது போல் பேசினார்.

ராணி கனல் கக்கும் கண்களை பிரும்மானந்தர் மீது திருப்பி, 'தெரிந்துமா அவரை யவன நாடு செல்லவிட்டீர்கள்?" என்று சீறினாள்.

"காலங்கடந்து தெரிந்து கொண்டோம் ராணி! ஆனால் அஞ்சாதே. இளஞ்செழியன் எந்த உலகத்திலிருந்தாலும் வரவழைக்காமல் விடமாட்டோம். படைத்தலைவர் வரும்வரை இங்கு போர் மூளக்கூடாது. அதைத் தாமதப் படுத்த வழியிருக்கிறது" என்று கூறிய பிரும்மானந்தர், "ராணி! அதற்குத்தான் உன் உதவி தேவை" என்றும் கெஞ்சினார்.

"அதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?"

செய்ய வேண்டுவது என்ன என்பதைப் பிரும்மானந்தர் சுட்டிக்காட்டியதும், ராணியின் மலர் விழிகள் கோபத்தால் சிவந்து செந்தாமரைகளாகக் காட்சியளித்தன. ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ராணி, "என்னைச் சோதிக்கிறீரா அடிகளே? இல்லை உமக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா?" என்று கூவிய ராணி ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து பிரும்மானந்தருக்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்டாள். வந்து, தன் நீலமணிக் கண்களைப் பிரும்மானந்தரின் யானை விழிகளுடன் சில விநாடிகள் உறவாடவிட்டு, "பிரும்மானந்தரே! நான் யவன நாட்டு அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். யாருக்கும் நான் அடிமையாக

முடியாது? நினைப்பிருக்கட்டும்" என்று சுடச் சுடச் சொற்களை உதிர்த்தாள்.

"நீ அடிமையாகத்தான் வேண்டும் ராணி. தமிழகத்தின் நன்மைக்காக இந்தத் தியாகத்தை மட்டும் செய். தமிழர் உனக்குக் கோயில் கட்டி வழிபடுவார்கள். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அடிமையாகிப் போருக்குப் பலியாவது முறையா? அல்லது ஒரே ஒரு ராணி அடிமையாவது சிறந்ததா? யோசித்துப் பார் ராணி. நீ சம்மதிக்கத்தான் வேண்டும். சம்மதிக்காவிட்டால்..."

"சம்மதிக்காவிட்டால்..." ராணி கேட்டாள் பிரும்மானந்தரை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டே.

சம்மதிக்காவிட்டால் என்ன நேரிடும் என்பதை பிரும்மானந்தர் சுருக்கமாக இரண்டே சொற்களில் கூறினார். சொற்களா அவை? இல்லை! இல்லை! அவள் இதயத்தைச் சுட வந்த இருபெரும் ஜ்வாலைகள்! அவள் சித்தத்தைக் குலைக்க வந்த பேரிடிகள்! அந்த இரண்டே சொற்களால் நிலைகுலைந்த யவன ராணி, தன் மஞ்சத்திற்குத் தள்ளாடி நடந்து சென்று தொப்பென்று உட்கார்ந்தாள். "கூடாது கூடாது. எது நடந்தாலும் அது கூடாது" என்று பைத்தியம் போல் சற்று இரைத்தே பேசிக் கொண்ட ராணி, தன் அன்னப்பறவை ஆபரணத்தை நோக்கி வெறுப்புக் கலந்த பெரும் சிரிப்பு ஒன்றையும் உதிரவிட்டாள்.

39. பிரும்மானந்தர் உறுதி கூறினார்

சொற்கள் இரண்டேதான்! ஆனால் எத்தனை சிறு சொற்கள்! எதற்கும் அஞ்சாத நெஞ்சுரமுள்ள யவன ராணியின் சித்தத்திலே பாய்ந்து ரத்தத்திலே வெகு வேகமாகச் சுழன்று அவள் உணர்ச்சிகளையே ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிட்ட சொற்களையல்லவா பிரும்மானந்தர் சொன்னார்:

"இளஞ்செழியன் அழிந்தே போவான்" என்று பிரும்மானந்தர் வாயிலிருந்து வந்த இரண்டே சொற்களைக் கேட்ட

ராணியின் இதயத்தில் இரண்டு சொற்களும் இரண்டு அம்புகளாகப் பாய்ந்து விடவே அவள் ஒருகணம் திக்பிரமை பிடித்து நின்றாள். மறுகணம் பின்னாடி நகர்ந்து சென்று ஆசனத்தில் தொப்பென்று விழுந்து, "கூடாது! கூடாது! எது நடந்தாலும் அது கூடாது" என்று இரைந்தும் சொல்லிக் கொண்டாள். அந்த நேரத்தில், வாணகரைக் குன்றின் உச்சி மாளிகையின் முன்கூடத்தில் யவன ராணி தான் புகாரில் புரண்ட நாள் முதல் அன்றுவரை தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட பல நிகழ்ச்சிகளையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். அன்று தானிருந்த நிலையையும் எண்ணி அன்னப் பறவை ஆபரணத்தையும் ஒருமுறை நோக்கினாள். எந்த அன்னப்பறவை ஆபரணம் யவன ராஜ குடும்பச் சின்னமோ எந்த அன்னப்பறவை ஆபரணத்தை அணிந்தவர்களை எதிர்த்தாலோ வணங்க மறுத்தாலோ யவன நாட்டில் தலைபோகும் தண்டனை கிடைக்குமோ, எந்த அன்னப் பறவை ஆபரணம் யவன குருமார்களின் அந்தரங்கப் பொற்கொல்லர்களால் அரச குடும்பத்தாருக்கெனப் பல தந்திர வசதிகளுடன் தனிப்படச் செய்யப்படுகிறதோ, எந்த அன்னப்பறவை ஆபரணம் அரசை மட்டுமன்றி அழிவையும் அளிக்க வல்லதோ, அந்த ஆபரணத்தை நோக்கிய ராணி அதன் மகிமையெல்லாம் தமிழ்நாட்டில் பறந்துவிட்டதோ என்று எண்ணி வெறுப்புக் கலந்த சிரிப்பு ஒன்றையும் உதிர விட்டாள். இந்த ஆபரணத்தைக் கண்டதும் தலை தாழ்த்த வேண்டிய டைபீரியஸ் தன்னைச் சிறை செய்தானென்பதையும் தன் கட்டளையைச் சிரமேல் ஏற்கவேண்டிய அந்த யவனர் கடற்படைத்தலைவன், தான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றித் தனக்கே கட்டளையிட முற்பட்டதையும் நினைத்துத் தமிழ் நாட்டு மண் மாற்றாருக்குப் பெரும் விபரீதங்களை விளைவிக்கவல்லது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய ராணியான தானே சோழர்படை உபதலைவனிடம் தன் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டதையும் அதை உபயோகப்

படுத்திக் கொண்டு தன்னைக் கைப்பாவையாக்கிக் கொள்ள அந்தச் சிறுகண் பிரும்மானந்தர் தன் முன்னால் பளிச் பளிச்சென்று விழித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்ததையும் கவனித்த ராணி மீண்டும் வெறுப்புக் கலந்த சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்தாள். 'ஒருபுறம் டைபீரியஸ் எனக்குக் கட்டளை விடுகிறான்; இன்னொரு புறம் பிரும்மானந்தர் கட்டளை விடுகிறார். பிறர் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுபவள் ராணியா? அத்தகைய அடிமை ராணிக்கு ஒரு அரச குடும்பச் சின்னம் தேவையா? என்ன அடையாளமிது! அதிகார அடையாளமா? அல்ல அல்ல... அடிமையின் அடையாளம்' என்று அன்னப்பறவை ஆபரணத்தை நோக்கி வெறுப்புடன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள்.

"இளஞ்செழியன் அழிந்தே போவான்" என்ற தன் சொற்களால் யவன ராணி நிலைகுலைந்து போனதையும், ஆசனத்தில் தொப்பென்று விழுந்து அன்னப் பறவை ஆபரணத்தைப் பார்த்து நகைத்ததையும், பிறகு ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டதையும் கண்ட பிரும்மானந்தர் அவள் உள்ளத்தே ஓடிய எண்ணங்களை நன்கு புரிந்து கொண்டாராதலால், ராணி கண்டிப்பாகத் தன் கருத்துக்கு இணங்குவாள் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். பிரும்மானந்தர் துறவியானாலும் காதலின் வேகத்தையும் அது சம்பந்தமான உணர்ச்சிகளின் உட்போக்கையும் சந்தேகமற உணர்ந்திருந்தாராதலால், 'யவன ராணி குழப்பத்திலிருந்து கொஞ்சம் தெளிவுக்கு வரட்டும்' என்று சற்று நேரம் மௌனமாகவே இருந்தார்.

உள்ளத்தே கொந்தளித்தெழுந்த உணர்ச்சிகளை வெகு சீக்கிரம் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட ராணி மெள்ளக் குனிந்த தலையை நிமிர்த்திப் பிரும்மானந்த அடிகள் மீது தன் நீலமணிக் கண்களைச் சில விநாடிகள் நாட்டினாள். பிறகு தன் வலது கையால் இடது கரத்திலிருந்த ஆபரணத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, "அடிகளே! இது என்ன தெரியுமா?" என்று வினவினாள்.

"தெரியும் ராணி! என் ஆசிரமத்தில் முதன் முதலில் சந்தித்தபோது அதைக் கொண்டுதானே நீ யார் என்பதைத் தீர்மானித்தேன்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"இது ஆட்சிச் சின்னம் அடிகளே!" என்று ராணி சுட்டிக் காட்டினாள்.

"தெரியும் ராணி" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"அடிமைச் சின்னமல்ல" வற்புறுத்தி ராணி கூறினாள்.

"அதுவும் தெரியும் ராணி" என்று பிரும்மானந்தர் ஒப்புக் கொண்டார்.

"தெரிந்துமா டைபீரியஸுக்கு அடிமையாகச் சொல்கிறீர்கள்? என்னைச் சிறை செய்த டைபீரியஸின் சொற்படி நடந்தால் யவனர்கள் எனக்கு என்ன மதிப்பு வைப்பார்கள்?" என்று வினவினாள்.

பிரும்மானந்தர் சிறிதும் யோசிக்காமல் சட்டென்று பதில் சொன்னார்: "ராணி! யவனர்கள் மதிப்பு வைப்பார்களோ இல்லையோ தெரியாது. ஆனால் தமிழர்கள் மதிப்பு வைப்பார்கள். தமிழ்நாடு மூழ்கிவிட இருந்த சமயத்தில் அதைக் காப்பாற்றிய தாயென்று உன்னைப் போற்றுவார்கள். எங்கிருந்தோ வந்தாள் ஒரு ராணி, அவளால் தமிழ் நாடு பெரும் பாதாளத்திலிருந்து மீண்டும் எழுந்தது என்று உன்னைப்பற்றித் தமிழர் சரித்திரம் புகழுரைகள் கூறும். தமிழ்ப் பாவலர் பாட்டிசைப்பார்கள்."

"புகழும் பாட்டும் எனக்குத் தேவையில்லை அடிகளே!"

"ஆனால் காதலும் கடமையும் தேவை."

ராணி இதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. மௌனமாகவே இருந்தாள். மௌனத்தின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட பிரும்மானந்தர் சொன்னார்: "அந்தத் தேவை பூர்த்தியாக வேண்டுமானால் வழி நான் சொல்வதுதான். ராணி சோழர் படை உபதலைவர் திரும்பி வந்தாலொழிய, சோழ நாடு சீர்படாது. போர் மூண்டாலும் சோழநாடு தோல்வியே அடையும். அப்படி அழிய இருக்கும் நாட்டைக் காக்க முடியாதென்றால் இளஞ்செழியனைக் காக்கவோ

தேடித் திருப்பிக் கொண்டு வரவோ நான் பாடுபட மாட்டேன். படைத்தலைவர் அழிந்து போவதானாலும் எனக்குக் கவலையில்லை. படைத்தலைவரிடம் நீ கொண்டுள்ள காதல், அவரிடம் உனக்குள்ள கடமை, இரண்டுடனும் சோழநாட்டின் பிற்காலம் பிணைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நான் சொல்வது போல் செய். புகாரின் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள். டைபீரியஸின் இஷ்டப்படி தற்சமயம் நடந்துகொள்."

"டைபீரியஸின் இஷ்டத்துக்கு இணங்கி நான் புகாரின் ராணியானால் உண்மையில் நான் அவனுக்கு அடிமையாகவே இருக்க வேண்டி வரும் அடிகளே. பெயரளவில்தான் நான் ராணியாக இருப்பேன்."

"புலி பதுங்குவது பாய்வதற்காக மகளே! சமயத்திற்கு வளைந்து கொடுப்பது ராஜதந்திரம். டைபீரியஸின் கட்டளைப்படி ராணியானால் புகாரில் சில காலம் குழப்பம் ஏற்படாது. தமிழகத்தின் கிழக்குப் பகுதியின் பெரு வாயிலான புகார் யவனர் கைகளுக்கு மாறிவிட்டது என்பதை அறிந்தால் சேரனும் பாண்டியனும் போர் நடவடிக்கை எடுக்க மாட்டார்கள். இருங்கோவேளும் யவனர் ஆதரவு இருப்பதாக நினைத்து அயர்ந்துவிடுவான். நாட்டில் நிம்மதி நிலவும். அந்த நிம்மதி நல்ல நிம்மதி அல்லவென்று எனக்குத் தெரியும். அடிமை நாட்டு நிம்மதி ஒரு நிம்மதி அல்ல மகளே! ஆனால் அந்த நிம்மதியும் படைத்தலைவர் வரும்வரை தேவை. அதை அளிக்க உன்னால்தான் முடியும். டைபீரியஸ் இஷ்டப்படி சிறிது நாள் அவனுக்கு அடிமையாயிரு, அவன் சொற்படி கேள்" என்று பிரும்மானந்தர் கெஞ்சினார்.

ராணி சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். பிறகு அடிகளை நோக்கிய அவள் கண்களில் சற்று சந்தேகமும் படரவே அவள் கேட்டாள்: "நானும் யவன நாட்டுப் பெண் அடிகளே! தெரியுமல்லவா உங்களுக்கு?" என்று.

"அதில் சந்தேகமென்ன? நன்றாகத் தெரியுமே" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"இங்கு யவன ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கவே நான் வந்தேன்" என்றாள் ராணி மீண்டும்.

"அதுவும் தெரியும்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

வியப்பெய்திய விழிகளை அவர்மீது நாட்டிய ராணி, "நீங்கள் இப்பொழுது வகுக்கும் திட்டத்தால் யவனர் எண்ணம் நிறைவேறுகிறதே, புரியவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"நிறைவேறுகிறது ராணி!"

"அப்படியானால் நீரே தமிழகத்தை யவனர்களிடம் ஒப்படைக்கிறீரா?"

"இல்லை, யவனர்களிடம் ஒப்படைக்கவில்லை. அவர்கள் ராணியிடம் ஒப்படைக்கிறேன்."

"இரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?"

"நிரம்ப இருக்கிறது ராணி! யவனர்கள் எங்கள் தமிழகத்தை அடிமை கொள்ள நினைக்கிறார்கள். ராணிக்கு அந்த நினைப்பு ஆரம்பத்திலிருந்தாலும் இப்பொழுதில்லை."

"எப்படித் தெரியும் உமக்கு?"

"பிரும்மானந்தனை என்னவென்று நினைத்தாய் ராணி? விவரம் புரியாமல், மனிதர்கள் மனத்தின் தரத்தை அறியாமல், விளைவுகளை எண்ணிப் பாராமல், எதையும் செய்பவனல்ல பிரும்மானந்தன். ராணி! நீ தமிழருக்குத் தீமை விளைவிப்பதாயிருந்தால் அதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் ஒன்றிருந்தது. அதை நீ உபயோகித்துக் கொள்ளவில்லை. நீ மட்டும் மனம் வைத்திருந்தால், இருங்கோவேள் இஷ்டப்படி பல நாட்களுக்கு முன்னரே சோழப் பேரமைச்சர் அனுப்பிய புகார் சாஸன ஓலையை டைபீரியஸிடமிருந்து மறைக்காமலிருந்தால், இத்தனை நாள் புகார் யவனர் படைத்தளமாயிருக்கும். ஆனால் சாஸன ஓலையை மறைத்தாய். அதைப் படைத்தலைவரிடம் அளித்தாய். புகார் பிழைத்தது ராணி.

இன்னும் அது பிழைத்திருக்க வேண்டுமானால் உன்னைவிட அதை ஏற்றுக் காப்பாற்றக்கூடியவர் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? ஆகையால் புகாரை ஏற்றுக் கொள். ராணி புகாரை ஏற்பது சம்பந்தமாக டைபீரியஸ் எதைச் சொன்னாலும் அதைச் செய்ய மறுக்காதே. சில நாட்கள் டைபீரியனிடம் அடிமைத் தளைகளை அணிந்து கொள். சோழர்படை உபதலைவரைக் கொண்டு அவற்றை அவிழ்த்து எறிகிறேன்."

யவன ராணியின் அழகிய நீலமணிக் கண்கள் மறுபடியும் ஒரு முறை நீண்ட நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தன. அவள் கையிரண்டும் மடியில் சந்தித்து விரல்கள் ஒன்றையொன்று பின்னிக் கொண்டன. மிருதுவான குரலில் ராணி கேட்டாள்: "படைத்தலைவர் எந்தக் கப்பலில் கொண்டு செல்லப்பட்டார் தெரியுமா?" என்று.

பிரும்மானந்தர் நிதானமாகவே பதில் சொன்னார்: "இங்கு வாணிபத்துக்கு வந்த யவனர் கப்பலில் கொண்டு செல்லப்பட்டார். கப்பல் புறப்பட்ட பிறகுதான் எங்களுக்குச் செய்தி தெரிந்தது."

"யார் கொண்டு வந்தது செய்தி?"

"உங்களைப் படகில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்தானே அந்தப் பரதவன்."

"அவன் ஏன் முன்னமே சொல்லவில்லை உங்களிடம்?"

"டைபீரியஸ் படகோட்டியைக் காவலில் வைத்துவிட்டான்."

"காவலில் வைத்துவிட்டான் என்பதை எப்படித் தெரிந்து கொண்டீர்கள்?"

பிரும்மானந்தர் ராணியை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்துவிட்டு, "ராணி, பூம்புகாருக்கு வந்தாயே தவிர அதன் அழகிய கடற்கரையை, அங்குள்ள பரதவர் வாழ்க்கையை, அவர்கள் மகிழ்ச்சிக் கேளிக்கைகளை, திருவிழாக்களை நீ பார்க்கவில்லை. எத்தனை எத்தனையோ இன்பமான

காட்சிகள் இக்கடற்கரையில் உண்டு." என்று சொல்லிச் சற்றே நிறுத்திய பிரும்மானந்தர் புகாரின் கடற்கரைப் பகுதிக்கே சென்றுவிட்டாராதலால் கனவை விவரிப்பவர்போல் நெடுந்தூரப் பார்வையைக் கண்களில் தவழவிட்டுக் கொண்டு தொடர்ந்து சொன்னார்: "மகளே! பூம்புகாரின் பெரும் செல்வத்தைக் கொணர்பவர்கள் பரதவர். கடல் ஒளித்திருக்கும் முத்துக்களையும், நன்மணிகளையும் அவர்களே கொண்டு வருகிறார்கள். புகாருக்குச் செல்வம் சேர்க்கச் சில சமயங்களில் உயிரையும் இழக்கிறார்கள். காலையில் கடலோடும் பரதவர் இரவில் திரும்புவார்கள். சில வேளைகளில் திரும்பாமலே இருப்பதும் உண்டு. அவர்கள் திரும்பாததற்கு அறிகுறிகளும் உண்டு..."

"என்ன அறிகுறிகள் அடிகளே?" என்று ராணி இடைமறித்துக் கேட்டாள்.

*"கடலோடும் பரதவர் இரவில் திரும்பும்போது அவரவர் இல்லங்களின் இருப்பிடத்தை உணர்த்த, பரதவ மங்கையர் தங்கள் வீட்டு மாடங்களில் விளக்குகளை ஏற்றி வைப்பார்கள். பரதவர் தூர இருந்தே அந்த விளக்குகளைப் பார்த்து எண்ணுவார்கள். வீடு வந்து சேரும் பரதவர் இல்லங்களின் மாடவிளக்குகள் அவர் வந்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாக அணைக்கப்படும். வராத பரதவரின் இல்லங்களில் அந்த அடையாள விளக்கு எரிந்து கொண்டேயிருக்கும். அந்த அடையாளத்திலிருந்து வராத பரதவர் பட்டியல் அன்றன்று தயாரிக்கப்படும். பரதவரில் ஒருவன் வராது போனாலும் மறுநாளே செய்தி கிடைக்கும். ராணி, உங்களுக்குப் படகோட்டிய பரதவன் வீட்டு விளக்கு

* "நெடுங்கால் மாடத் தொள்ளெரி நோக்கி, கொடுந்திமிர் பரதவர் குருஉச்சுட ரெண்ணவும்–" (நீண்ட தூண்களை உடைய மாடத்தே ஒள்ளியவாகிய தீபஜ்வாலையை நோக்கி கட்டு மரத்திலே ஏறிச்சென்ற பரதவர் நிரவிய அந்தச் சுடரை எண்ணா நிற்பர்) – பட்டினப்பாலை, 111-112.

அன்றிரவு அணையவே இல்லை. மறுநாள் விசாரித்ததில் அவனை யவனர் கடற்படைத் தலைவன் நங்கூரம் பாய்ச்சிக் கடலில் நின்ற யவனர் மரக்கலத்துக்கு அழைத்துச் சென்றதாகச் சில படகோட்டிகள் கூறினார்கள். மீதியை ஊகித்துக் கொண்டோம். டைபீரியஸின் சிறையிலிருந்தென்ன எந்தச் சிறையிலிருந்தும் பரதவர் தங்கள் தோழர்களைத் தப்புவிக்கும் ஆற்றலுள்ளவர்கள்."

பிரும்மானந்தர் டைபீரியஸின் வஞ்சகத்தை அறிந்த முறை இன்னதென்று அறிந்துகொண்ட ராணி, 'இந்தப் பரதவர்கள் இருக்கும்வரை புகாரை யாரும் வெற்றிகொள்ள முடியாது' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டு அடிகளை நோக்கி, "அப்படியானால் முன்பு போல் வலைவீசி சாளரத்தின் மூலமாக என்னைக் கொண்டு வந்திருக்கலாமே, ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை?" என்று வினவினாள்.

"டைபீரியஸ் திறமையுடன் காரியங்களைச் செய்திருக்கிறான் ராணி. இந்திர விழா விடுதியில் சாளரத்துக்கு மேல் வலைகள் தொத்தும் தளைகளை அறுத்துவிட்டான் டைபீரியஸ். ஆகையால் தான் நிலவறை வழியாக உன்னை அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்தேன்" என்றார் பிரும்மானந்தர். மேற்கொண்டும் சொன்னார் பிரும்மானந்தர்: "மகனே! நான்காம் ஜாமம் துவங்கப் போகிறது. ஊரடங்கி மக்கள் ஆழ்ந்து துயில் கொள்ளும் வேளை இது. மறுபடியும் வந்த வழியே போ. நான் மன்றாடிக் கேட்பதை மட்டும் செய்."

ராணி ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து பிரும்மானந்தரை நோக்கி, "செய்கிறேன் பிரும்மானந்தரே! படைத்தலைவர் நலனுக்காக, உங்கள் நாட்டு நலனுக்காக எந்த யவன ராணியும் இதுவரை செய்யாத காரியத்தைச் செய்கிறேன். என் அடிமையான டைபீரியஸிடம் அடிமையாகி அவன் சொற்படி கேட்கிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை..." என்றாள்.

"நிபந்தனை தெரியும் ராணி. ஒப்புக்கொண்டு விட்டேன்" என்று பிரும்மானந்தர் பிரமாணம் செய்தார்.

"என்ன தெரியும் அடிகளே?" என்று ராணி கேட்டாள்.

"சில நாட்களுக்கு முன்பு சமண மடத்தில் சொன்ன அதே நிபந்தனைதானே ராணி, படைத்தலைவர் உன் மணாளராக வேண்டும். அவ்வளவுதானே, ஒப்புக்கொண்டு விட்டேன்" என்றார் அடிகள்.

அதுவரை அவ்விருவர் சம்பாஷணையிலும் ஈடுபடாமல் நின்று கொண்டிருந்த குமரன் சென்னி, "இது தாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயமா அடிகளே" என்று கூறி இகழ்ச்சிப் புன்முறுவலும் பூத்தான்.

பிரும்மானந்தர் தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து, "சென்னி! இந்த ராணி நமது நாட்டுக்காக எத்தனை பெரிய தியாகத்தைச் செய்கிறாள் தெரியுமா? அவள் வந்த காரியம், யவன மக்களிடம் அவளுக்குள்ள இணையற்ற பெரும் பதவி, ஏன் யவன நாட்டில் அவளுடைய பிற்கால நலன், வாழ்க்கை அனைத்தையும் தியாகம் செய்கிறாள். அந்தத் தியாகத்திற்கு ஈடாக இந்த நாட்டின் படைத்தலைவரில் ஒருவரென்ன எத்தனை படைத்தலைவர்களைக் கேட்டாலும் கொடுக்கலாம்" என்று நிதானம் மீறியே பேசினார்.

"அத்தனை படைத்தலைவர்களும் தேவையில்லை அடிகளே! ஒரே ஒரு படைத்தலைவர். அதுவும் என்னை முதன் முதலாக இந்தப் பூம்புகாரில் தொட்டுத் தூக்கியவர், அவர் மட்டும் போதும்" என்று கூறிய ராணி மகிழ்ச்சிப் புன்முறுவலும் செய்தாள்.

அவள் சிரிப்பைக் கண்டு நிதானத்தை ஓரளவு திரும்பிப் பெற்ற பிரும்மானந்தர் ராணியைப் பழையபடி இந்திர விழா விடுதிக்கு அனுப்பும் ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். படகு நிற்கும் இடத்தில் மூழ்கி நிலவறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே பாய்ந்து உடனே கதவை மூட வேண்டிய முறையை மறுபடியும் விவரித்தார் பிரும்மானந்தர். அந்த வழிகளைச் சரியாகத் தெரிந்து கொண்ட ராணியைக் குமரன் சென்னியும் பரத

எல்லாளனும் பழையபடி இந்திர விழா விடுதியின் சுவர் ஓரமாகக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். நீண்ட நாள் பழகியவளைப் போல் ராணி நீரில் மூழ்கிச் சென்று நிலவறைக் கதவையும் சாத்தி விட்டதைப் படகுத் துடுப்பால் தட்டியறிந்த குமரன் சென்னி அவள் தைரியத்தைப் பற்றிய ஆச்சரியத்திலேயே மனத்தைப் பறிகொடுத்துத் திரும்பினான்.

ராணி வெகு நிதானமாக நிலவறைப் படிகளில் ஏறி, பள்ளியறையை அடைந்து ஈர உடைகளை களைந்து வைத்து விட்டுத் தலை துவட்டிப் புது உடைகளை அணிந்து கொண்டு கட்டிலை நகர்த்தி நிலவறை இடத்தை மறைத்து விட்டு, மீண்டும் பெரிய அறையின் மஞ்சத்திலே படுத்து மிகுந்த நிம்மதியாக நித்திரை செய்தாள். வெயில் புறப்பட்டு நீண்ட நேரம் கழித்து எழுந்திருந்த ராணியைச் சந்தித்த டைபீரியஸ் ஒரே இரவில் அவள் போக்கு மாறி விட்டதைக் கண்டு பெரிதும் சந்தேகத்துக்குள்ளானான். முதல் நாளிரவு தன்னை நோக்கிப் புலிபோல் சீறிய ராணி மறுநாள் காலையில் மலர்ந்த முகத்துடன் தன்னை வரவேற்ற காரணம் என்னவென்பதை பற்றி நீண்ட நேரம் யோசித்த பின்பும் அதற்கு விடை காண இயலவில்லை. டைபீரியஸுக்கு அதிகார ஓலையில் கையெழுத்துப் போடும்படி அவன் காலையில் கேட்டதும் மறுக்காமல் ராணி ஒப்புக் கொண்டு ஓலையில் கையெழுத்தைப் பொறித்தது கண்டு அவன் சந்தேகம் பன்மடங்காயிற்று. அந்தச் சந்தேகத்தால் சலனப்பட்ட டைபீரியஸின் கழுகுக் கண்களுக்குப் பள்ளியறைக் கோடியிலிருந்த ராணியின் நனைந்த உடைகள் தெள்ளெனத் தெரிந்தன. அவற்றிலிருந்து பெருக்கெடுத்து ஓடிய நீரின் சுவட்டையும் அவன் கண்கள் கண்டன. 'ராணி எப்பொழுது நீராடினாள்? நீராடினால் ஆடைகள் முழுவதும் நனைவானேன்? இதில் ஏதோ மர்மமிருக்கிறது' என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாத டைபீரியஸ் ஓலையில் ராணி கையொப்பத்தைப் பொறித்த

தும் தலைதாழ்த்தி வணங்கிவிட்டு வெளியே சென்றவன் தன் அறையை அடைந்ததும் கோட்டைத் தலைவனைக் கூப்பிட்டனுப்பினான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தன் முன் வணங்கி நின்ற கோட்டைத் தலைவனைக் கூர்ந்து நோக்கிய டைபீரியஸ், "கோட்டைத் தலைவரே! ராணியை நாம் தங்க வைத்திருக்கும் அறையைவிட்டு வெளியே செல்ல வாயிலைத் தவிர வழி ஏதாவதிருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

"இல்லை படைத்தலைவரே! எந்த வழியும் இல்லை" என்றான் கோட்டைத் தலைவன்.

"நீராட மட்டும் வசதியிருக்கிறதல்லவா?" என்று கேட்டான் டைபீரியஸ்.

"நீராடவா? ஆம், ஓர் அறை இருக்கிறது. ஆனால் தற்சமயம் அதில் நீராட வசதிகள் இல்லை. முன்பு சோழ ராணிகள் தங்கும் போது அந்த ஸ்நான அறை நன்றாகப் பரிபாலிக்கப்பட்டிருந்தது. பிறகு அதைக் கவனிப்பாரில்லை. ஆகவே வேறு மஞ்சன அறை கட்டிவிட்டோம்" என்றான் கோட்டைத் தலைவன்.

டைபீரியஸின் இதழ்களில் இகழ்ச்சிப் புன்னகை படர்ந்தது. கோட்டைத் தலைவனை நோக்கி இறுதியாக உத்தரவிட்டான்.

"கோட்டைத் தலைவரே! இன்று முதல் ராணியை நன்றாகக் கண்காணிக்க வேண்டும். அவள் செயல்களைக் கவனிக்கத் திறமையுள்ள ஒற்றர்களை ஏவுங்கள். அவள் எதைச் செய்தாலும், எந்த இடத்தை நோக்கினாலும், யாரிடம் பேச முயன்றாலும், அத்தனையும் கவனிக்கப் படவேண்டும்."

"ஏன்? ராணி உங்கள் சொற்படி கேட்கவில்லையா?" என்று பணிவுடன் கேட்டான் கோட்டைத் தலைவன்.

"கேட்டுவிட்டாள். அதனால்தான் அஞ்சுகிறேன். கேட்காதிருந்தால் பயப்படமாட்டேன். ராணி ஒரே இரவில்

மனத்தை மாற்றிக் கொண்டது வியப்பையும் அச்சத்தையும் ஒருங்கே தருகிறது. எதற்கும் எச்சரிக்கையுடனிரு. ராணியை நன்றாகக் கவனியும்" என்றான் டைபீரியஸ்.

அவன் உத்தரவுப்படியே ராணியின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் யவன ஒற்றர்கள் கவனித்தார்கள். ஆனால் டைபீரியஸுக்கு அந்த இரவு சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளின் தகவல் எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. மர்மத்தை உடைக்க முடியாத டைபீரியஸ் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் தன் திட்டங்களைத் தயாரித்தான். புகாரை யவனர் படைத்தளமாக்கும் வேலைகள் மும்முரமாக நடந்தன. ஆனால் அந்தத் திட்டங்களைப் பற்றிச் சிறிதும், கவலைப்படாத ராணி அவன் எதைச் சொன்னாலும் ஆமோதித்தாள். அடுத்த சில தினங்களில் ராணி சுரணை சிறிதுமின்றியே நடமாடிய வண்ணம் சதா சர்வகாலம் சோழர் படை உபதலைவனைப் பற்றிய எண்ணங்களிலேயே ஆழ்ந்திருந்தாள். அவள் நினைத்த சமயங்களிலெல்லாம் இளஞ்செழியன் பேராபத்தில் சிக்கி உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டிருந்தான். அவனை அழித்து விடச் செயற்கைச் சக்திகளோடு இயற்கைச் சக்திகளும் சேர்ந்து கொண்டன. விதியை நம்பினான். அந்த யவனர் கப்பலிலேயே தன் வாழ்க்கை அஸ்தமித்து விடும் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

40. யவன மருத்துவன்

'ஹோ' என்ற பேரிரைச்சல் காதில் விழுந்தது! சிரேலென்று பெரும் நீர்த்துளிகள் முகத்தில் வாரியடித்தன! கண்ணுக்கெதிரே தெரிந்தது வானமா, நிலமா, நீர்ப்பரப்பா அல்லது எதுவுமற்ற இடைவெளியா? எதுவுமே தெரியவில்லை. மங்கலான ஏதோ ஒரு விவரிக்க இயலாத தோற்றம் தலையைத் தாங்கியிருந்ததும் மடியை அமைத்திருந்த மலர்த் தூண்களல்ல. கழுத்தை அழுத்த வலியை அளித்த கடினமான மரக்கட்டை!

'காவிரியின் பெரும் நீர்ப்பரப்பிலே இதுவரை மிதந்து வந்தது இன்பத் தென்றல்தானே! சூறாவளியைப் போன்ற இந்தப் பேரிரைச்சல் எழுவது எங்கிருந்து? காவிரியின் தென்றலே உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பால் சூறாவளியாக மாறிவிட்டதா என்ன? இருக்காது! இருக்காது! காது செவிடுபடும் இந்தப் பேரொலி எழுவது வேறிடத்திலிருந்து. ஆனால் கண்ணில் தெரிகிறதே அகண்டமான காவி வண்ண இடைவெளி, இது ஏது? இப்படிக் காவிரியில் எப்பொழுதுமே கண்டதில்லை! காவிரி நீருக்கும் காவி வண்ணமுண்டு. ஆனால் அதிக அலைகளின் துளிரிலிருந்து எழும் வெள்ளை நுரைகளையும் காணலாம். அது எதுவுமே செக்கச் செவேலென்ற இந்த இடைவெளியில் காணோமே. முகத்தில் வாரியடித்ததே சில்லென்று, அது எதுவாயிருக்கும்? யவன நறுமண மலர்த்துளிகளை என்மீதும் தெளிக்கிறாளா ராணி? இருக்காது இருக்காது. மலர்த் துளிகள் உப்புக் கரிக்காதே. உதட்டில் விழுந்த துளிகள் உப்புக் கரிக்கிறதே. ஒருவேளை புகாரின் கடலில் இருக்குமோ? புகாரின் கடலில் பேரிரைச்சலுண்டு. ஆனால் இத்தனை கோர சப்தத்தை இதுவரை கேட்டதில்லையே. இதென்ன தலையில் கட்டை? இந்த மரக்கட்டை எங்கிருந்து வந்தது? படகில் என்னைக் கிடத்திவிட்டு ராணி சென்றுவிட்டாளா?' என்று ஏதேதோ எண்ணமிட்ட சோழர்படை உபதலைவன் எதற்கும் விடையோ விளக்கமோ காணாமல், ஒரு தெளிவில்லாமல் மூளை தர்க்கிக்க, உடல் கனல் கக்க, ஒரு முறை இருந்த இடத்திலே புரண்டு படுத்தான்.

அவன் படுத்துக்கிடந்த இடமோ ஒரு நிலையில் நில்லாமல் இஷ்ட விரோதமாக அவனை அப்புறமும் இப்புறமும் பேயாட்டமாக ஆட்டி அங்கும் இங்கும் தூக்கித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. திறக்க முயன்ற கண்கள் முழுதும் திறவாததால் எதிரே சில நேரம் ஏதோ பழுப்பாகவும் சில நேரம் வெள்ளையாகவும் சில நேரம் இருட்டடித்து முழுக்

கறுப்பாகவும் பலவித வர்ணங்கள் தெரிந்ததால், அவற்றுக்கெல்லாம் என்ன காரணம் என்பதை அறிய முயன்றும் அறியச் சக்தியற்ற படைத்தலைவனின் காதில் மட்டும் சதா 'ஹோ' என்ற இரைச்சல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த இரைச்சலை மூளை அதிகப்படுத்தி உள்ளுக்குள் விபரீதமான ரீங்காரத்தைக் கிளப்பிவிட்டதால் தலையில் ஏதோ 'ஙொய்' என்ற சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

அவன் உடம்பை அப்பொழுதும் அனலாகத் தகித்துக் கொண்டிருந்த கடும சுரத்துக்கு அவன் மீது வாரியடித்த உப்பு நீர் சிறிது ஆறுதலை அளித்ததென்றாலும், அரை மயக்கத்திலிருந்த படைத்தலைவன் அந்த ஆறுதலை அனுபவிக்கவும் திராணி இல்லாதிருந்தான். மயக்கம் மெள்ள மெள்ளத் தெளிந்து கொண்டிருந்தாலும் சரேலென சுயநிலை அடைய முடியாததால் உலகத்திலே இல்லாத பலவிதக் காட்சிகளைக் கண்டு கொண்டிருந்த கண்ணும் இதயத்துக்கு அனுகூலமும் பிரதிகூலமும் விளைவிக்கும் உண்மைக் காட்சிகளைத் திரித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்த புத்தியும், தங்கள் அலுவல்களை மிக வேகத்தில் செய்து கொண்டிருந்தமையால், இளஞ்செழியன் பெரும் குழப்பத்துக்கு உள்ளானாலும் தன் கண்ணுக்கெதிரே சில மனித உருவங்கள் நடமாடுவதை மட்டும் கண்டான். அந்த உருவங்கள் யார், எந்த நாட்டவர் என்பதை உணர முடியாததாலும், கண் அப்பொழுதும் பஞ்சடைந்து கிடந்ததாலும், இரண்டு மூன்று முறை உணர்ச்சிகளை முடுக்க முயன்று முடியாமற் போகவே மீண்டும் தலையைத் தாங்கி நின்ற மரக்கட்டையில் புரண்டான் படைத்தலைவன். அப்படி இரண்டு மூன்றுமுறை புரண்டதால் கொஞ்சம் உணர்ச்சிகள் திரும்பவே சற்றுத் திடப்பட்ட படைத்தலைவன், தான் இருப்பது காவிரி நீர்ப்பரப்பின் படகல்ல வென்பதையும் கடலில் செல்லும் ஒரு பெரும் மரக்கலத்தில் தான் கிடப்பதையும் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிப் புரிந்து கொண்டான்.

"இந்த மரக்கலத்துக்கு எப்படி வந்தோம்?" என்பதை இரண்டு மூன்று முறை எண்ணிப் பார்த்தும் விடைகாணாததால் மெள்ளக் கைகளில் ஒன்றை ஊன்றி எழுந்திருக்க முயன்று முடியாமையால் மீண்டும் கீழிருந்த பலகையில் விழுந்தான். விழுந்தது மிக லேசாகத்தான் விழுந்தானென்றாலும் உடம்பே நொறுங்கிவிடுமோ என்று அச்சப்படக் கூடிய அளவுக்கு அவன் எலும்புகள் வலித்தன. சதைப்பகுதிகளும் மரண வேதனையை அளித்தன. பெரும் பலஹீனமான ஸ்திதியில் தானிருப்பதை உணர்ந்த இளஞ்செழியன், 'அத்தனை பலவீனம் எனக்கு எப்படி வந்தது?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். அதற்கு விடையை அவன் புத்தி அளிக்கவில்லையே தவிர வேறொரு இடத்திலிருந்து விடை மிகத் தெளிவாகக் கிடைத்தது.

"இவன் உடல் இரும்பாயிருக்க வேண்டும் பிரபு. இல்லாவிட்டால் பதினைந்து நாட்கள் கடல் சுரத்தைத் தாங்கியிருப்பானா? இதுவரை நமது வீரர்களிலேயே பத்து பேர் மாண்டு விட்டார்களே!" என்று யாரோ ஒருவன் இரைந்து பேசியது இளஞ்செழியன் காதில் கேட்டது.

"அப்படியானால் பிழைத்து விடுவானா?" என்று மற்றொருவன் கேட்டான்.

"இனிமேல் பயமில்லை. கண்டிப்பாய் பிழைத்து விடுவான்" என்றான் முதலில் பேசியவன்.

"இவன் இறந்துவிடுவானென்று ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பே சொன்னீர்களே!" என்று மீண்டும் ஒலித்தது இரண்டாமவன் குரல்.

"அன்று இருந்த நிலைமை அது. இன்று இருக்கும் நிலை இது."

"அப்படியானால் இவன் சாகமாட்டானா?"

"ஊஹூம்."

"என்ன காரணத்தால் அப்படித் திட்டமாகச் சொல்கிறீர்கள்?"

"இதோ இந்தக் கடல் நீரைப் பார்த்தீர்களா?"

"பார்த்தேன்."

"பலமுறை இவன்மீது அலைத்துளிகளை வாரியடித்திருக்கின்றன."

"ஆமாம்."

"அவற்றில் பாதியையும் உடல் உறிஞ்சிவிட்டது."

"உண்மை."

"எதனால் உறிஞ்சிவிட்டது பிரபு? உடலில் நல்ல சுரமிருக்கிறது. மயக்கத்துக்குப் பிறகு சுரம் வரும் மனிதன் சாக மாட்டான். சுரம் என்பதே மனித ரத்தம் வியாதியுடன் போராடுவதால் ஏற்படும் உஷ்ணம். அது ஆறாதவரை மனிதன் இறக்க மாட்டான் என்று மருத்துவ நூல் கூறுகிறது. மயக்கமடைந்த மனிதனுக்கு மீண்டும் சுரம் வருகிறதென்றால் உணர்ச்சிகள் திரும்புகின்றன என்று அர்த்தம்."

"சுரம் ஓய்ந்தால்?"

"சுரத்தின் ஓய்வு இருவிதத்தில் முடியும். ஒன்று மரணம்; இன்னொன்று ஜீவனம்."

"இவன் விஷயம் எப்படி?"

"அதுதான் பிழைத்துவிட்டான் என்றேனே!"

இதைக் கேட்ட மற்றவன் பெருமூச்சு விட்டதன்றி, "உம், கடைசியில் பிழைத்து விட்டான்!" என்று இரைந்து தன் வருத்தத்தையும் தெரிவித்தான். இந்த சம்பாஷணை பூராவையும் கேட்ட இளஞ்செழியனுக்கு அத்தனை சுரத்திலும் உள்ளூரச் சிரிப்பு எழுந்தது. தான் பிழைப்பதைக் கண்டு இத்தனை வருத்தப்படும் இந்த மனிதன் யார் என்பதை அறிந்துகொள்ள விரும்பிக் கண்களை அகல விரிக்க முயன்றான். அந்தச் சமயத்தில் அவன் கண்களைப் பலமான ஒரு கரம் பொத்தியது. நாவில் யாரோ விரல் கொண்டு சில துளிகளைத் தடவினார்கள். அத்துடன் சுய நினைவை இழந்தான் இளஞ்செழியன்.

எத்தனை நேரம் அந்த மயக்க நிலையில் இருந்திருப்பா னென்பதை படைத்தலைவனால் ஊகிக்க முடியவில்லை யென்றாலும் மீண்டும் அவனுக்குச் சுரணை வந்தபோது

கண்களை நன்றாகத் திறக்க முடிந்தது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்துத் தன் நிலையை, இருப்பிடத்தை, மனிதர்களைக் கூட அறிந்து கொள்ளும் சக்தி ஏற்பட்டிருந்தது. சுரணை வந்த உற்சாகத்தில் தானிருந்த இடத்தைச் சுற்றிக் கண்களை இருமுறை திருப்பினான். படுத்திருந்த இடத்தையும் நன்றாக அழுத்திப் பார்த்தான்.

படுத்திருந்தது அந்தப் பழைய மரக்கட்டையல்ல. மெத்தென்ற ஆட்டுத்தோல் பஞ்சணை. அவனிருந்த இடமும் திறந்த வெளியல்ல. மிகப் பெரியதாக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சிற்றறை என்று சொல்லலாம். ஆனால் அந்தச் சின்னஞ்சிறு அறையும் ஆடு, புலித் தோல்களாலும் பலவகை முத்து இளிஞ்சல் முதலியவற்றாலும் சிங்காரிக்கப் பட்டு வெகு ரம்மியமாகவே இருந்தது. ஒரு பக்கத்திலிருந்த மரக்கட்டை சிறிது பிளக்கப்பட்டுச் சாளரம் போலிருந்ததால், வெளியே சீறியெழுந்து கொண்டிருந்த கடலலைகளையும் அறையின் மரச் சுவர்களில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஆயுதங்களையும் பார்த்த இளஞ்செழியன் தான் ஒரு யவனர்கள் கப்பலில் சிக்கியிருப்பதை உணர்ந்தானானாலும், 'அந்தக் கப்பல் யாருடையது? எங்கு செல்கிறது?' என்ற விஷயங்களை அறிய முடியாமையால் மெள்ளத் தட்டுத் தடுமாறி அந்த ஆட்டுத் தோல் பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து சாளரத்தை நோக்கி நடந்தான். பஞ்சணைக்கும் சாளரத்துக்கும் இடையிலே இருந்தது சில அடிகளே என்றாலும், சற்றுச் சிரமத்துடனேயே இடைப் பகுதியைக் கடந்து சாளரத்தின் மரக்கட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே நோக்கிய படைத்தலைவன் கண்ணுக்குத் தெரிந்த இயற்கையின் வனப்பைக் கண்டு பிரமித்து நின்றுவிட்டான். கண்ணுக்கெதிரே பெரும் மலைகள் பச்சைப் பசேலென்று எழுந்து ஆகாயத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு நின்றன. அதன் உச்சியில் தொக்கிக் கொண்டிருந்த சில வெண்ணிற மேகங்கள் சற்றே அசைந்து அசைந்து ரோமாபுரி வீரர்களின் கிரீடங்களில் அலையும் வெண்ணிறப் பறவை இறகுகள் போல் காட்சியளித்தன. மலையடிவாரங்

களில், கடற்கரையைத் தொட்டுக் கொண்டு தென்னை மரக் கூட்டங்கள் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை சோலைகளாகக் காட்சியளித்தன. அந்தத் தென்னை மரங்களிலிருந்த பாளைக் குருத்துக்கள் லேசாக அவிழ்ந்து, தங்களைத் தாக்கவரும் கடலலைகளைப் பார்த்துத் தங்கள் மணிக்குரும்புகளைக் காட்டி நகைத்தன.

தென்னை மரங்கள் மிகுதியாகத் தெரிந்ததாலும் மலைகளும் இணைந்து சுவர்போல் அடர்த்தியாக நின்றதாலும், தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதிக்கு மரக்கலம் வந்து விட்டதை உணர்ந்து கொண்ட இளஞ்செழியன், தான் தமிழகத்தை விட்டுப் பதினைந்து நாட்களுக்கு மேலாகவே ஆகிவிட்டதென்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். கப்பல் யவனர் கப்பலாயிருந்ததாலும் அது மேற்குக் கடலில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்ததாலும் ஏதோ சூது செய்து டைபீரியன் தான் தன்னை அக்கப்பலுக்கு அனுப்பியிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான் இளஞ்செழியன். அந்தக் கதிக்குத் தன்னை ஆளாக்கிய டைபீரியஸைச் சோழ வீரர்களிடமிருந்து உறையூரில் தான் காப்பாற்றியது சரிதானா என்று நினைத்துப் பார்த்த இளஞ்செழியன் மனம், 'நீ அவனைக் காப்பாற்ற முயன்றது யவன ராணிக்காக. அவளிடமுள்ள மயக்கத்தில் ஊரை இழந்தாய், சுற்றத்தை இழந்தாய். உன் வீரர்களை இழந்தாய், பூவழகியையும் இழந்தாய், இப்பொழுது இந்த ஆழ்கடலில் ஆடிச் செல்லும் மரக்கலத்தில் நீயும் ஆடுகிறாய், உன் வாழ்க்கையும் ஆடுகிறது' என்று குத்திக் காட்டியது.

அந்தக் குற்றச்சாட்டுகள் நெஞ்சத்தைத் துளைக்கவே தலையை ஒரு விநாடி தொங்கப் போட்டுக் கொண்ட இளஞ்செழியன் மீண்டும் தலையை நிமிர்த்தி, எதிரேயிருந்த இயற்கைக் காட்சியில் லயித்ததன்றிப் பெருமூச்சும் விட்டான். அவன் எண்ணங்களால் தூண்டப்பட்ட கண்கள் எதிரேயிருந்த கடற்கரையை, தென்னஞ்சோலைகளை, பெரு மலைச் சாரல்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. அப்படி வந்த ஒவ்வொரு

முறையும் அதில் பூவழகியும் யவனராணியும் மாறி மாறிச் சிரித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். இரண்டு பேருக்கும் சிரிப்பில்கூட எத்தனை வித்தியாசங்கள்!

'அதோ பூவழகியின் அழகிய முகத்தில் எத்தனை நாணம்! அந்த நாணமே சிரிப்பின் அழகை உயர்த்துகிறதே! அதோ யவன ராணியும் சிரிக்கிறாள். எத்தனை மயக்கமான சிரிப்பு! சாய்ந்த நீலமணிக் கண்களில் துளிர்விடுவது நாணமா? ஏளனமா? தெரியவில்லையே! அப்பப்பா, என்ன மயக்கம் ராணியின் பார்வையில்! பூவழகி எத்தனை அடக்கம், அடக்கத்தில்தான் எழில் எப்படி எப்படி அசைந்து கண்ணுக்கு எந்தெந்த விதமான இன்பங்களை ஊட்டுகிறது! ஆனால் ராணியும் நடக்கிறாளே, அந்த அலட்சிய நடை, அதில் அசையும் இடை. அதிக நேரம் பார்த்தால் அவளை விட்டு இவளைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியதுதான்' என்று எதிரே தெரிந்த மலைக் காடுகளிலும் தென்னஞ் சோலைகளிலும் தன் இதயத்தை ஆட்கொண்ட இரு பெண்மணிகளின் வனப்பின் வண்ணத்தையெல்லாம் கண்டு கண்டு உள்ளம் விண்ட இளஞ்செழியன் மெள்ள மறுபுறம் திரும்பிப் படுக்கைக்குச் செல்ல ஓர் அடி எடுத்து வைத்தவன், அந்தச் சிற்றறையின் வாயிற் கதவுக்கருகில் சாய்ந்து நின்ற வண்ணம் தன்னை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு யவனனைக் கண்டு மீண்டும் காலைப் பின்னுக்கு வாங்கி, சாளரக் கட்டையில் சாய்ந்து கொண்டான்.

யவனன், சோழர் படை உப தலைவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்ததன்றி, "என் வைத்தியம் பலித்தது. கப்பல் தலைவன் சோதிடம் செத்தது" என்று கூறினான். யவனன் கிரேக்க மொழியில்தான் பேசினானென்றாலும், நீண்ட நாள் யவனர்களுடன் பழகிய படைத் தலைவனுக்கு அவன் சொன்னதைப் புரிந்து கொள்வதோ, அவனுடன் சம்பாஷணையில் இறங்குவதோ அதிகச் சிரமமில்லாதபடியால், "கப்பல் தலைவன் என்ன சோதிடம் சொன்னார்?" என்றான்.

இரேக்க பாஷையைப் படைத் தலைவன் தெளிவாகப் பேசியதால் வியப்படைந்த யவனன், "நீங்கள் தமிழர் தானே?" என்று சந்தேகத்துடன் வினவினான்.

"ஆம்" என்றான் படைத்தலைவன், தன்னை அத்தனை மரியாதையுடன் அந்த யவனன் அழைத்ததை உள்ளுக்குள் வியந்து கொண்டே.

"இரேக்க பாஷை நன்றாகப் பேசுகிறீர்களே."

"இரேக்க பாஷையும் வரும். ரோமர் பாஷையும் வரும். யவனர் பேசும் மொழிகள் எல்லாமே வரும்."

"எங்கு கற்றீர்கள்?"

"பூம்புகாரில்."

இதைக் கேட்டதும் சற்று யோசனையில் ஆழ்ந்த அந்த யவனன், மெல்ல அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு இளஞ்செழியன் படுத்திருந்த பஞ்சணையை நோக்கிச் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டு தன் பக்கத்தில் வந்து உட்காரும்படி படைத்தலைவனுக்கும் சைகை செய்தான். அவன் இஷ்டப்படியே உட்கார்ந்த படைத்தலைவனை நோக்கிய அந்த யவனன், "புகாரில் நீங்கள் யார்? உங்கள் தொழிலென்ன?" என்று ரகசியமாக விசாரித்தான்.

"ஏன் கேட்கிறீர்கள்?"

"நீங்கள் கண்டிப்பாய் இறந்து விடுவீர்களென்று எங்கள் கப்பல் தலைவன் சோதிடம் சொன்னான். இறக்கமாட்டீர்கள் என்று நான் சொன்னேன். நான் சொன்னது சரியாயிற்று!" என்று ஏதோ பெரிய ரகசியத்தைச் சொல்பவன்போல் சொன்னான் யவனன்.

"நான் பிழைத்தது உங்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறதா?"

"எனக்குக் கஷ்டமில்லை. கப்பல் தலைவனுக்குக் கஷ்டம்."

"ஏன்?"

"இறந்தால் கடலில் இழுத்து எறிந்து விடும்படி யவனர் கடற்படைத் தலைவர் உத்தரவிட்டிருந்தார்."

"யார், டைபீரியஸா?"

"ஆம்."

"ஓகோ!"

"ஆமாம். ஆனால் நீங்கள் இயற்கையாக இறக்காவிட்டால் யவன ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குக் காட்ட வேண்டிய மரியாதையை உங்களுக்குக் காட்டும்படி உத்தரவிட்டிருக்கிறார். நீங்கள் கப்பலைவிட்டுத் தரையில் இறங்க முடியாது. ஆனால் இந்தக் கப்பலில் நீங்கள் அரசருக்குச் சமானம்."

"அப்படியா! நான் சிறையிலிருக்கும் மன்னன்?"

"ஆம். ஆகையால்தான் கேட்கிறேன். இத்தனை உயர் பதவி டைபீரியஸே அளிக்க விரும்பும் நீங்கள் யார்? புகாரின் மன்னரா, படைத்தலைவரா!"

"எப்படியிருந்தால் என்ன?"

"நான் கேட்பதற்குக் காரணமிருக்கிறது" என்று சொன்ன யவனன், கதவிற்காக மீண்டும் பார்வையை ஓட்டி அங்கு யாருமில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டு, "உங்களை நான் பிழைக்க வைத்ததற்குக் காரணம் தெரியுமா உங்களுக்கு?" என்று வினவினான்.

படைத்தலைவன் யவனனை உற்றுநோக்கிவிட்டு, இதழ்களில் புன்முறுவலொன்றையும் படரவிட்டு, "நீங்கள் மருத்துவர்தானே?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்."

"ஆகவே கடமையைச் செய்தீர்கள்."

'எத்தனை ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை அறியாமல் சிரிக்கிறானே இந்தத் தமிழன்' என்று உள்ளூர நினைத்த மருத்துவன், சற்று வாய்விட்டே சிரித்து, "உங்களைக் காப்பாற்றியதற்குக் காரணம் கடமையல்ல. கடமையை நான் செய்திருந்தால் நீங்கள் இந்தச் சமயத்தில் என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள். உங்கள் உயிர் நீங்கள் கப்பலுக்கு வந்த மூன்றாம் நாள், அதாவது பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்பே, சிட்டுக் குருவிபோல் வானத்தை நோக்கி

ஓடியிருக்கும். நீங்கள் கப்பலுக்கு வந்த அன்று, அதாவது சரியாகப் பதினெட்டு நாட்களுக்கு முன்பு, முழு மயக்கத்தில் வந்தீர்கள். உங்கள் உயிர் உடலில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. உங்கள் முகத்தை முதன் முதலில் விளக்கொளியில் பார்த்தேன். அதில் பரவிக் கிடந்த மஞ்சள், முகத்தில் முத்து முத்தாகத் துளிர்த்த வியர்வை இரண்டிலிருந்தும் டைபீரியஸ் யவன நாட்டின் கடுமையான விஷத் துளிகளால் உங்களை மயக்கியிருக்கிறார் என்பதையும், அந்தத் துளிகளிலிருந்து கிளம்பும் விஷப் புகையை அதிகநேரம் தங்கள் நாசியில் பிடித்திருக்கிறார் என்பதையும் புரிந்துகொண்டேன். அப்பொழுதே தெரியும் எனக்கு, டைபீரியஸ் உங்களைக் கொல்லும் அளவுக்கு, மயக்கத் துளிகளை முகர வைத்திருக்கிறார் என்று. சுமார் இருபது துளிகளையாவது அவர் கையில் தடவி உங்கள் நாசியில் பிடித்திருக்கவேண்டும். அதைவிடப் பயங்கரக் கொலை இருக்க முடியாது. மயக்க மருந்தில் பத்துத் துளிகளுக்குமேல் பிரயோகித்தால் அது சுவாசப் பையை அழித்துவிடும். இது டைபீரியஸுக்கும் தெரிந்தே இருக்கும்' என்று விவரித்தான்.

படைத்தலைவன் பதிலேதும் சொல்லாமல், 'மேலே சொல்லுங்கள்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டுமே ஆட்டவே, யவன மருத்துவன் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

"உங்களை நான் உற்றுக் கவனித்ததை டைபீரியஸும் கவனித்தார். 'இவருக்கு ஐந்தாறு துளிகளே கொடுத்திருக்கிறேன் தெரியுமா?" என்றார் என்னை நோக்கி. நான் சந்தேகத்துடன் தலையை ஆட்டினேன். 'சந்தேகம் வேண்டாம். ஐந்தாறு துளிகள்தான், மாற்று மருந்து தேவையில்லை' என்று திட்டமாகச் சொன்னார். புரிந்து கொண்டேன் என்பதற்கு அடையாளமாக நானும் தலையை அசைத்தேன். கப்பல் தலைவரும் மாற்று மருந்து அளிக்க வேண்டாமெனக் கூறினார். உங்களை இந்த அறையில் கூடப் படுக்க விடவில்லை. கடல் நீர் வாரியடிக்கும் கப்பலின் சுக்கான் பக்கத்திலேயே போட்டிருந்தார்கள். ஆனால் நான் ரகசியமாக

இரவு நேரத்தில் மாற்று மருந்து கொடுத்தேன். கப்பல் பாய் விரித்து ஓடுவதால் துடுப்புக் காரர்களும் தூங்கும் நடுநிசியில் மாற்று மருந்தைப் புகட்டினேன். நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்பு வரை நீங்கள் பிழைப்பீர்களென்று நம்பிக்கை எனக்கில்லை. ஆனால் மருந்தின் பலம், உங்கள் உடல் வலு, ஆண்டவன் அருள் மூன்றிலும் பிழைத்தீர்கள்."

"நான் பிழைப்பதில் கப்பல் தலைவனுக்கு இஷ்டமில்லையா?"

"இல்லை. நீங்கள் இறக்காவிட்டால் இன்னும் மயக்கத் துளிகளைக் கொடுக்கவும் உத்தரவிட்டான். நான் மறுத்தேன். டைபீரியஸ் நீங்கள் இறக்கவேண்டும் என்று நினைத்தார். அதுவே கப்பல் தலைவனுக்கு ஆணையாயிற்று."

"நீங்கள் ஏன் கருத்து வேறுபாடு கொண்டீர்கள்?"

யவன மருத்துவன் பதிலேதும் சொல்லாமல் எழுந்து சென்று கதவை லேசாகத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்து மீண்டும் கதவை மூடிக்கொண்டு திரும்பிப் பஞ்சணைக்கு வந்து படைத்தலைவன் காதோடு காதாக ஏதோ சொன்னான். படைத்தலைவன் முகத்தில் சொல்ல வொண்ணாத வியப்பு படர்ந்தது. "இருக்காது. இருக்க முடியாது. இது சுத்த பொய். எப்படி முடியும் யவனரே?" என்று கூவினான் படைத் தலைவன்.

"உஸ்! இரையவேண்டாம்! தெரிந்தால் இருவர் உயிரும் போய்விடும். இந்தாருங்கள். இதைப் பாருங்கள்" என்று தன் மடிக் கச்சையை அவிழ்த்து, அதோ ஒரு பொருளை எடுத்துப் படைத்தலைவன் கையில் வைத்துப் பத்திரமாக மூடிய யவன மருத்துவன், "ஊஹூம்! இப்பொழுது வேண்டாம். இரவில் பாருங்கள். துடுப்பு தள்ளுபவர்கள் தூங்கியதும் வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து அடிமேல் அடி எடுத்து வைத்து வெளியேறினான்.

நடுநிசி வந்து மெள்ள அந்த அறைக் கதவும் திறந்தது. உருவம் ஒன்று இருட்டில் ஓசைப்படாமல் வந்து படைத் தலைவன் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்தது. "மருத்துவரே!" என்று

மெள்ள அழைத்தான் படைத்தலைவன். பதிலுக்கு அந்த உருவம் நகைத்தது ஏதோ சந்தேகம் ஏற்படவே எழுந்திருக்க முயன்ற படைத்தலைவனைப் பலமான கரம் ஒன்று அழுத்தி மீண்டும் படுக்க வைத்தது. வந்து மருத்துவனல்ல என்பதைப் புரிந்துகொண்டான் படைத்தலைவன்.

41. எண்சாண் உடம்பு! எட்டு முழக் கயிறு!

கடல் நீரைத் தொட்டுக் காற்று உந்தியதால் எழுந்த அலைகளின் பேரரவத்தாலும் அந்த அலைகள் மரக்கலத்தின் பக்கப் பகுதிகளில் தாக்கித் தாளம் போட்டதற்கு இசை அமைக்கும் பாவனையில் காற்றும் சுழன்றடித்த 'ஊ' என்று ஊழிக் கூச்சல் போட்டதாலும், பெரும் சுறாக்கள் திடீர் திடீரென மரக்கலத்தின் அடிப்புறத்தில் பாய்ந்து தங்கள் பெரு வால்களால் படீர் படீரெனத் தாக்கியதாலும் பயங்கர சப்தங்களை எங்கும் எழுப்பிப் பிசாசுகளும் நடுங்கும் சூழ்நிலையை இயற்கை சிருஷ்டித்துவிட்டிருந்த அந்த நடுநிசியில், விளக்கும் அணைக்கப்பட்டுச் சாளரமும் சாத்தப் பட்டிருந்ததால் மையிருட்டு அறையெங்கும் பாய்ந்து முகமும் விளங்காதிருந்த அந்த அர்த்த ராத்திரியில், எதிர்பார்த்தபடி யவன மருத்துவன் வராமல் வேறு ஒருவன் தன் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்து லேசாக நகைத்தது மல்லாமல், எழுந்திருக்க வொட்டாமல் தன்னை அழுத்திப் படுக்க வைத்ததையும் கண்ட சோழர் படை உபதலைவன் ஒருகணம் சினத்துக்கு இடம் கொடுத்தானானாலும், அடுத்த கணம் பெரும் சந்தேகமும் வியப்பும் கலந்த உணர்ச்சி அவன் உடலெங்கும் பாய்ந்து சென்றது. சொற்களால் விவரிக்க முடியாத வியப்பு படைத்தலைவனைப் பற்றிக்கொண்டதால் அவன் மெள்ளத் தன் வலது கரத்தைத் தொட்டுத் தடவிக்கொண்டே போய் தோள்புறம் வந்ததும் சற்றுத் தடவுவதை நிறுத்தி, ஆள்காட்டி விரலால் வருடிப் பார்த்துவிட்டு, 'ஆம் ஆம். சந்தேகமில்லை'

என்று உள்ளுக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டதன்றிச் சற்று நிம்மதியாகப் படுக்கையிலும் திரும்பிப் படுத்தான். பஞ்சணையில் உட்கார்ந்த உருவம் அவன் அசைவதைக் கண்டதும் மெள்ளத் தலைதாழ்த்தி இதழ்களை காதுக்கருகில் கொண்டுவந்து, "அசையக்கூட வேண்டாம். இந்த மரக் கலத்தின் தலைவனுக்குச் சந்தேகம் சிறிது வந்தாலும் மூன்று உயிர்கள் சிட்டாகப் பறந்துவிடும். ஆகையால் மெள்ளப் பேசுங்கள்" என்று எச்சரித்தது.

அந்த எச்சரிக்கைப்படியே மிக மெதுவாகப் பேசத் துவங்கிய படைத்தலைவன், "யார் அந்த மூன்று பேர்?" என்று கேட்டான்.

"நீங்கள், நான், மருத்துவன்" என்று பதில் கூறிய அந்த உருவம், "பேசாமல் படுத்திருங்கள். வெளியே போய் நிலைமை எப்படியிருக்கிறதென்று பார்த்துட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, வெளியே சென்று, சில விநாடிகளுக் குள்ளேயே திரும்பியதன்றி, அறைக் கதவை மிக எச்சரிக்கை யுடன் மூடித் தாழிட்டதானாலும் சாத்தியிருந்த சாளரக் கதவுகளை மட்டும் நன்றாகத் திறந்துவிட்டது.

"சாளரக் கதவுகளை ஏன் திறக்கிறாய் ஹிப்பலாஸ்?" என்று மெள்ள வினவினான் இளஞ்செழியன்.

"நாம் பேசுவதற்கு அனுகூலமாக இருக்கும்" என்று ஹிப்பலாஸ் பதில் சொன்னான்.

"என்ன அனுகூலமிருக்கிறது இதில்?"

"ஊதுது காற்று அடிக்கிறது. அலைகளின் இரைச்சலும் இருக்கிறது."

"ஆமாம். அதனாலென்ன?"

"சாளரத்தைத் திறந்ததில் அந்தப் பேரிரைச்சல் இந்த அறை பூராவும் நிரம்பிவிட்டது பார்த்தீர்களா?"

"ஆமாம் ஹிப்பலாஸ்!"

"இந்த இரைச்சலில் இரைந்து பேசினாலும் வெளியே கேட்காது" என்று விளக்கிய ஹிப்பலாஸ், "இருந்தபோதிலும் மெதுவாகவே பேசுவோம் படைத்தலைவரே!" என்று கூறிக் கொண்டே மீண்டும் பஞ்சணையில் வந்தமர்ந்தான்.

ஹிப்பலாஸின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் தன் மனம் குழப்பத்திலாழ்ந்திருந்ததால் சாதாரண விஷயங்களைக்கூட அறிந்துகொள்ள முடியாத நிலைக்கு வந்துவிட்டதையும், சாளரத்தின் கதவுகள் திறக்கப்பட்டதால் கடலின் பேரிரைச்சலில் சம்பாஷிக்கலாமென்ற சிறு விஷயத்தையும் ஹிப்பலாஸ் சொல்லித், தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதையும் நினைத்துப் பார்த்து, சற்று நகைக்கவும் செய்தான். சமயம் மட்டும் வேறாயிருந்தால், இருக்குமிடம் யவனர்கள் மரக்கலமாயில்லாது, சோழ நாட்டு மண் தரையாயிருந்தால் ஹிப்பலாஸிடம் தான் உரையாடும் முறையே வேறு விதமாயிருக்கும் என்பதை எண்ணிய படைத்தலைவன் அந்த நகைப்பைப் புன்முறுவலாகச் சுருக்கிக் கொண்டு, "இப்பொழுது நாம் எங்கிருக்கிறோம் ஹிப்பலாஸ்?" என்று வினவினான்.

புகாரில் சில நாட்களுக்கு முன்பு தனக்கும் படைத் தலைவனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை நினைத்துக் கொண்டதால் ஹிப்பலாஸின் இதழ்களிலும் புன்முறுவல் அரும்பியதன்றி, அவன் சொன்ன பதிலிலும் விஷமம் நிரம்பி நின்றது. "அறிவு அஸ்தமிக்கும் இடத்தில் இருக்கிறோம் படைத் தலைவரே?" என்றான் ஹிப்பலாஸ்.

மயக்கத் துளிகளை முகர்ந்ததால் அப்பொழுதும் சரிப்படாத சிந்தனையின் விளைவாகச் சற்று குழப்பத் துடனேயே இருந்த இளஞ்செழியன், "என்ன! அறிவு அஸ்தமிக்குமிடத்திலா?" என்று வினவினான் ஏதும் புரியாமல்.

"ஆம், படைத்தலைவரே மேற்குத் திசையில் இருக் கிறோம்."

"அங்கு அறிவு...?"

"கதிரவனைப் போன்றதென்று நீங்கள்தானே கூறினீர்கள்? கதிரவன் உதயமாவது கீழ்த்திசையாகையால் கீழ் நாடுகளில்தான் அறிவு உதயமாகிறதென்றும், மேல்திசையில் அது அஸ்தமிக்கிறதென்றும் உபதேசித்திருக்கிறீர்களே பிரபு."

யவன ராணியை முதன் முதலாகப் பூம்புகாரின் கடற்கரையிலிருந்து தூக்கிக் கொண்டு போய்த் தனது அறையில் கிடத்திய அன்று சொன்ன அந்தச் சொற்களை ஹிப்பலாஸ் நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்த படைத்தலைவன் சொன்னான், "உண்மைதான் ஹிப்பலாஸ்! என் அறிவும் இப்பொழுது அஸ்தமித்துத்தான் கிடக்கிறது" என்று.

படைத்தலைவன் வியப்புடன், வேதனையும் கலந்த குரலில் சொன்ன அந்தச் சொற்கள் ஹிப்பலாஸின் மனத்தை இளக்கிவிட்டதால் அவன் இளஞ்செழியனின் கரத்தைப் பணிவுடன் பற்றிக்கொண்டு, "படைத் தலைவரே! அறிவைப் பறிகொடுக்கச் சமயம் இதுவல்ல. அறிவை நன்றாகத் தீட்டி வைத்துக் கொண்டாலொழிய நாம் இந்த மரக்கலத்திலிருந்து தப்ப முடியாது" என்று உணர்ச்சி ததும்பக் கூறினான்.

சோழர் படை உபதலைவன், ஹிப்பலாஸ் கூறியதை ஆமோதிக்கும் முறையில் படுத்தபடியே தலையைச் சிறிது அசைத்தான். பிறகு எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்து சில விநாடிகள் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். கடைசியாக, "ஆமாம் ஹிப்பலாஸ்! இந்த மரக்கலத்துக்கு நீ எப்பொழுது வந்தாய்? எப்படி வந்தாய்?" என்று கேள்விகளையும் வீசினான்.

"நீங்கள் இந்த மரக்கலத்துக்கு வந்த மூன்றாம் நாள் நானும் இதை அடைந்தேன்" என்று பதில் கூறினான் ஹிப்பலாஸ்.

"எந்த இடத்தில் இதை அடைந்தாய்?"

"காயலுக்கு அருகில்."

"காயல் பட்டணத்துக்கு அருகிலா?"

"ஆம்."

"ஏன், காயல் துறைமுகத்திலேயே ஏறுவதுதானே?"

"வேண்டாமென்று பிரும்மானந்தர் சொன்னார்."

இதைக் கேட்டதும் பஞ்சணையிலிருந்து திடீரென்று கீழே இறங்க முற்பட்ட இளஞ்செழியனை, "வேண்டாம் படைத்தலைவரே. இப்படியே பேசுவோம். நடக்க வேண்டாம். உங்களுக்கு இன்னும் பூரணமாகக் குணமாகவில்லையென இந்தக் கப்பலிலுள்ள யவன மருத்துவன்சொல்லியிருக்கிறான்" என்று தடுத்த ஹிப்பலாஸ் மேலும் சொன்னான்: "அது மட்டுமல்ல படைத்தலைவரே! டைபீரியஸ் கொடுத்த மயக்கத் துளிகளைவிட, மிகப் பயங்கரமான விஷத் துளிகளை உமக்குக் கொடுத்திருப்பதாகவும், அவை உம்மைக் குணப்படுத்துவது போல் காட்டிப் பிறகு திடீரெனக் கொன்றுவிடுமென்றும் மருத்துவன் கப்பல் தலைவனிடம் பொய் சொல்லியிருக்கிறான். ஆகவே உங்கள் உடல் நிலை சிறிது சிறிதாகத் தெளிவதாகத்தான் நீங்கள் பாசாங்கு செய்ய வேண்டும். உடனே எழுந்து நடமாடினால் சந்தேகத்துக்கு இடமாகும். படுத்தபடி இருப்பதில் நமக்கு அனுகூலம் இருக்கிறது."

"என்ன அனுகூலம்?"

"படுத்தபடி இருந்தால் அதிகக் கண்காணிப்பிருக்காது"

"உண்மைதான் ஹிப்பலாஸ்" என்று ஒப்புக்கொண்ட சோழர் படை உபதலைவன் மீண்டும், பஞ்சணையில் சாய்ந்து கொண்டு வினவினான்: "நான் சிறைப்பட்டது பிரும்மானந்தருக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"புகாரின் பரதவர் கண்களில் படாமல் யாரையாவது காவிரிப் புனலில் கொண்டுபோக முடியுமா படைத் தலைவரே, உங்களைக் கொண்டுபோன படகோட்டி மூலமே விஷயமறிந்தோம். உடனே காயலுக்குப் புறப்படும்படி பிரும்மானந்தர் எனக்குக் கட்டளையிட்டார். 'கடல் பிரயாணத்தைவிட கரைப்பிராயணத்தைத் துரிதமாகச்

செய்யலாம். குதிரையில் ஏறிக் காற்று வேகத்தில் செல். ஏதாவது உடைந்த மரக்கட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு நீந்தி மரக்கலத்தை அடை. துறைமுகத்தில் ஏறவேண்டாம் என்று அடிகள் உத்தரவிட்டார். அவர் கருத்தைப் புரிந்து கொண்டேன். அவர் சொற்படியே காயலுக்கருகில் மரக் கலத்தை எதிர்பார்த்து நின்றேன், அது காயல் துறைமுகத்தை அடைவதற்குச் சிறிது தூரத்திற்கு முன்பே உடைந்த மரத்துண்டு ஒன்றுடன் கடலில் நீந்திச் சென்றேன். யவனர் மரக்கலம் சற்றுத் தூரத்திலிருக்கும்போதே மரக்கட்டைமீது படுத்து மிதந்தேன். கப்பலோட்டிகள் என்னைத் தூக்கிக் கப்பலில் போட்டார்கள். எனக்கு உபசரணையும் செய்தார்கள்..."

இளஞ்செழியன் நன்றி ததும்பிய கண்களை அவன்மீது நாட்டி, "ஹிப்பலாஸ்! மிகுந்த முன்யோசனையுடன் திட்டமாக உன் பணியை நிறைவேற்றியிருக்கிறாய்" என்று பாராட்டியதன்றி, தன் உள்ளத்தே எழுந்த உணர்ச்சிகளுக்கு அறிகுறியாக ஹிப்பலாஸின் பெரும் தோளையும் தன் கையால் அழுத்தினான்.

எந்த ஒரு படைத்தலைவனின் ஒரே சொல்லில் பெரும் படைகள் அசையுமோ, எந்த ஒரு படைத்தலைவனைப் பின் பற்றுவதைத் தமிழகத்தின் வீரர்கள் மட்டுமன்றி, யவனர்களும் கடமையாக மதித்தார்களோ, அந்தப் படைத் தலைவன் தோழமை உணர்ச்சியுடன் சரிசமமாகத் தன் தோள்களைத் தொட்டதால் உடல் புல்லரிக்க, நாத் தழுதழுக்கப் பேசத் தொடங்கிய ஹிப்பலாஸ், "பிரபு! முன் யோசனை என்னுடையதல்ல. நாமனைவரும் வணங்கும் பிரும்மானந்த ருடையது. யவனர் கப்பலில் நீங்கள் சிறைப்படுத்தப்பட்டதை அறிந்த உடனேயே அவர் திட்டங்களை அணு அணுவாக வகுத்தார். அவர் கைக்கருவிதான் நான். அவர் சொற்படி நடந்தேன், அவர் உத்தரவுப்படி படகுடைந்து நடுக்கடலில் திண்டாடுபவனாக நடித்து இந்த மரக்கலத்தை அடைந்தேன். அவர் உத்தரவுப்படி அவர் அணிந்திருந்த விலைமதிக்க

முடியாத நல்முத்துக்களைக் கொடுத்து யவன மருத்துவனை நம் வசமாக்கினேன். எல்லாம் பிரும்மானந்தர் செய்தது. என் பங்கு இதில் சொற்பம்" என்று மெள்ள மெள்ளத் தட்டுத் தடுமாறி விளக்கினான்.

எதிர்பாராதவிதமாக ஹிப்பலாஸின் உதவி தனக்குக் கிடைத்ததன் மர்மத்தைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்ட இளஞ்செழியன் பிரும்மானந்தரை மனத்தால் வணங்கினான். ஹிப்பலாஸை மனதார வாழ்த்தினான். "ஹிப்பலாஸ்! எனக்கு உடன் பிறந்தவர்கள் இல்லை. ஆனால் அப்படி ஒரு உறவைச் சம்பாதிக்க யவன நாட்டிலிருந்து நீ வருவாய் என்பதை நான் அறியவில்லை" என்று இளஞ்செழியன் கூறியதால் சற்று சங்கடத்துக்குள்ளான ஹிப்பலாஸ், "பிரபு! நான் தங்கள் அடிமை. தங்களால் படைகளை நடத்தும் பயிற்சி பெற்றவன். எந்தத் தமிழகத்தின் உப்பைத் தின்றேனோ அந்தத் தமிழகம் ஆபத்திலிருக்கிறது. யாரை என் தெய்வமாக மதிக்கிறேனோ அவர் யவனரால் வஞ்சிக்கப்பட்டார். எனக்கு அன்னமிட்ட நாட்டுக்கும் என்னை வீரனாக்கிய படைத்தலைவருக்கும் நான் இந்தச் சிறு பணியையும் செய்யவில்லையென்றால், கடமையைக்கூட நான் செய்யாவிட்டால் அதைவிட நன்றி கொன்ற செய்கை என்ன இருக்க முடியும். அது கிடக்கட்டும் பிரபு! இப்பொழுது மேலே நடக்க வேண்டியதை நாம் யோசிக்க வேண்டும்" என்றான்.

"சொல் ஹிப்பலாஸ்."

"முத்துக்களுக்கு ஆசைப்பட்டு மருத்துவன் உங்கள் உயிரை மீட்டிருக்கிறான்."

"ஆமாம்."

"அவனுக்குக் கப்பல் தலைவனிடமிருந்து ஆபத்து வரக்கூடாது."

"சரி."

"ஆகவே, நீங்கள் அடுத்த இரண்டு நாட்கள் உடம்பு குணமாகிவிட்டது போல் பாசாங்கு செய்யவேண்டும்."

"அது பிரமாதமல்ல."

"அறையைவிட்டு வெளியே வந்து மற்ற யவனர்களுடன் கலந்து பழக வேண்டும்."

"அதுவும் பிரமாதமல்ல."

"இன்றிலிருந்து மூன்றாம் நாள் காலை மரக்கலத்தில் மற்றவர்களிடையே உலாவும்போது திடீரென மயக்கம் போட்டு விழவேண்டும்."

இதைக் கேட்ட சோழர்படை உபதலைவன், ஹிப்பலாஸும் மருத்துவனும் சேர்ந்து வகுத்துள்ள திட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டான். முதலில் குணப்படுவது போல் குணப்பட்டு, பிறகு நலிவுற்று இறந்துவிடுவான் என்று யவன மருத்துவன் தன்னைப்பற்றிக் கப்பல் தலைவனிடம் கூறியிருப்பதால், அதைப்போல் தான் நடித்து மீண்டும் மயக்க முற்றுப் படுத்துவிட வேண்டியதென்றும், பிறகு தான் இறந்து விட்டதாக மருத்துவன் அறிவித்து விடுவானென்றும் புரிந்து கொண்ட இளஞ்செழியன், அதற்கடுத்த திட்டம் என்ன என்பதை அறியாததால், "சரி, இறந்துவிடுகிறேன் ஹிப்பலாஸ்! ஆனால் நிரந்தரமாக இறக்க முடியுமா? மீண்டும் பிழைக்க வழி இருக்கிறதா?" என்று விசாரித்தான்.

"பிணங்களை மூங்கில் தட்டிகளில் வைத்துத் துணியால் மூடிக் கடலில் எறிந்துவிடுவது யவனர்கள் வழக்கம்" என்று சொல்லிய ஹிப்பலாஸ் படைத்தலைவனை உற்று நோக்கினான்.

படைத்தலைவன் ஹிப்பலாஸின் யோசனையை நன்றாக அறிந்துகொண்டதால், "புரிகிறது ஹிப்பலாஸ்! மூங்கில் தட்டியில் வைத்துத் துணியால் மூடுவார்கள்! ஆனால் மற்ற பிணங்களைப்போல் இந்த உயிருள்ள பிணத்தைக் கயிறு கொண்டு கட்ட மாட்டீர்கள். கட்ட மறந்து, கடலில் அப்படியே தள்ளிவிடுவீர்கள்" என்றான் மகிழ்ச்சியுடன்.

"ஆமாம் படைத்தலைவரே, அதுதான் திட்டம். இரவில் உங்களைக் கடலில் தள்ளிவிடுகிறேன். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நானும் குதித்துவிடுகிறேன். இருவரும் கரையில் சந்திப்போம்."

"கரை எது?"

"நெல்ஸிந்தாவின் அருகாமை."

இதைக் கேட்டதும் இளஞ்செழியன் உணர்ச்சிகள் வரம்பு மீறித் துள்ளியதன் விளைவாக அவன் ஹிப்பலாஸின் எச்சரிக்கையையும் மீறிப் பஞ்சணையிலிருந்து கீழே குதித்து அறையிலே சற்று நேரம் உலாவினான்.

"மிகவும் அபாயத் திட்டம் ஹிப்பலாஸ்! *நெல்ஸிந்தா என்று யவனர் அழைக்கும் நீலகண்ட நகரத்தின் துறைமுகத்துக்கும் அருகிலுள்ள கடல் பயங்கர சுறாக்களுக்குப் பெயர் போனது. இப்பொழுது நாம் செல்லும் கடற் பிராந்தியமே அபாயமானது. இங்கேயே பெரும் சுறாக்கள் உண்டு. ஆனால் நீலகண்ட நகரத் துறைமுகத்தருகே உள்ள கடலிலுள்ள சுறாக்களுக்கு இணை எங்கும் கிடையாதென பரதவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். உன்னையும் என்னையும்போல் இரண்டு பேரை விழுங்கக்கூடிய சுறாக்கள் சதா கடலில் சஞ்சரிக்குமாம். கேள்விப்பட்டதில்லையா நீ?" என்று கவலை தோய்ந்த குரலில் கேட்கவும் செய்தான் படைத்தலைவன்.

இதற்குப் பதில் சொன்ன ஹிப்பலாஸின் குரலிலும் கவலை தோய்ந்துதானிருந்தது. "உண்மைதான் பிரபு! ஆனால் வேறு வழியில்லை. நெல்ஸிந்தாவைத்தான் நாம் நான்காம்

* நெல்ஸிந்தா என்ற நீலகண்ட நகரம் தற்போதுள்ள கோட்டயத்துக்கு வெகு அருகில் இருந்த ஒரு துறைமுகம். இதை நீலின்டி என்று பிளினியும், மேல்கிண்டா என்று டாலமியும் அழைத்திருக்கிறார்கள்.
(Page 208 of the Periplus of the Erythraean Sea Translated from the Greek by Wilfred H. Schoff Commercial Museum Philadelphia.)

நாள் இரவில் அடைவோம். அன்றுதான் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியும். இல்லையேல்..."

"இல்லையேல்?"

"என் பெயருள்ள காற்று வீசத் தொடங்கிவிடும்?"

"ஹிப்பலாஸ் என்ற தென்மேற்குப் பருவக்காற்று தானே?"

"ஆம், பிரபு, இது தாங்கள் அறியாததல்ல. அந்தக் காற்றில் மரக்கலம் திருப்பப்பட்டால் *எரித்திரியக் கடலின் குறுக்கே யவன நாட்டை நோக்கி ஓடுவோம். பிறகு தப்புவதைப் பற்றி எண்ணுவதில் அர்த்தமில்லை. நெல்ஸிந்தாவுக்கு அருகில்தான் திட்டம் நிறைவேற வேண்டும். வேறு வழியில்லை!" என்றான்.

"சரி ஹிப்பலாஸ்! ஆண்டவன் விட்ட வழியாகட்டும். கடலில் தள்ளும்போது எதற்கும் இந்தப் பிணத்தின் மடியில் ஒரு கத்தியைச் செருகிவை" என்று இளஞ்செழியன் கூறினான்.

"அப்படியே செய்கிறேன் படைத்தலைவரே! நீங்கள் எப்படி எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று மருத்துவன் இன்று பகல் உங்களிடம் கொடுத்த ஓலையில் இருக்கும். படித்து நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு ஹிப்பலாஸ் சென்று விட்டான்.

அன்றிரவு முழுவதும் இளஞ்செழியன் உறங்கவேயில்லை. நீலகண்ட நகரத்தின் துறைமுகத்துக்கெதிரில், சுறாக்களின் வாயிலிருந்து தப்பினால் வாழ்வு உண்டு. இல்லையேல் வாழ்வில்லை என்ற நிலைமையை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தான். அதில்லையேல் கப்பல் தலைவன்

* எரித்தரா என்றால் சிவப்பு என்று பொருள். செங்கடல் இந்துமகா சமுத்திரத்துடன் இணைந்திருந்ததால் கிரேக்கர்களும், ரோமர்களும் இரண்டு கடற்பிராந்தியங்களுக்கும் சேர்த்து அளித்த பெயர் எரித்திரியன் கடல். (PERIPLUS–Page 50)

கையால் தனக்கு மட்டுமன்றித் தன்னைக் காத்த யவன மருத்துவனுக்கும் மரணம் என்பதை நினைத்துப் பார்த்த இளஞ்செழியன், 'சே, கூடாது, ஒருக்காலும் கூடாது!' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் மருத்துவனைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கூடாதென்ற முடிவுக்கு வந்து, மருத்துவன் ஓலையில் குறிப்பிட்டிருந்தபடி மறுநாள் முதல் நடக்கத் துவங்கினான். காலையில் எழுந்ததுமே அறையைவிட்டுக் கப்பல் பாய்மரத்தருகில் வந்து எதையோ புதிதாகப் பார்ப்பவன்போல் மிரள மிரள விழித்தான். பிறகு கப்பல் தளத்தில் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். அடுத்த நாள் சற்றுத் திடமாக நடந்தான். அவன் உடலில் வலு வந்து நடப்பதைக் கண்டு யவன மரக்கலத்தின் தலைவனும் மகிழ்ந்தான். மருத்துவனும் மகிழ்ந்தான். "விளக்கு அணைவதற்கு இந்தப் பிரகாசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று கப்பல் தலைவனிடம் மருத்துவன் கூறினான். இளஞ்செழியன் தான் வகுத்த திட்டப்படி நடப்பதால் தன் தலை தப்பிவிடும் என்று உள்ளூர மகிழ்ந்த மருத்துவன் மேலுக்குக் கப்பல் தலைவனை நோக்கி, "நீங்கள் விரும்பியபடி செய்துவிட்டேன். இனி என்மேல் தவறில்லை" என்று கூறிக் கடமையைச் செய்தவன் விடும் திருப்திப் பெருமூச்சு ஒன்றையும் விட்டான். மூன்றாம்நாள் காலையில் இளஞ்செழியன் கப்பல் தளத்தில் மயங்கி விழுந்ததும் பேருவகை கொண்ட கப்பல் தலைவன் ஆனந்தம் தாங்காமல் மருத்துவனை முதுகில் தட்டியும் கொடுத்தான்.

அடுத்த நாள் முழுதும் கண்மூடிக் கொண்டும், கப்பல் தலைவன் வந்து பார்க்கும்போதெல்லாம் மூச்சு விடாமலும் படுத்திருக்க வேண்டிய நரகவேதனையை அனுபவித்த இளஞ்செழியன், 'இதைவிடச் சுறாக்களின் வாயில் அகப்படுவது பெரும் பாக்கியம்' என்று சொல்லிக் கொண்டான். அத்தனை கஷ்டத்திலிருந்த படைத்தலைவனுக்கு விடுதலை தரும் நான்காவது நாள் இரவும் வந்தது. அந்த நான்காம் நாளிரவின்

முதல் ஜாமத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் அறைக்குள்ளே நுழைந்த யவன மருத்துவன் இளஞ்செழியனை எச்சரித்து விட்டு, திடீரென ஓடி, கப்பல் தலைவனுடன் திரும்பி வந்தான். கையிலிருந்த பந்தத்தை உயர்த்திப் படைத்தலைவன் முகத்தை ஆராய்ந்த கப்பல் தலைவன், "இந்த வீரன்..." என்று மருத்துவமனை நோக்கிக் கேட்டான்.

"வீர சுவர்க்கம் அடைந்துவிட்டான்" என்று சொல்லிக் கப்பல் தலைவனை நோக்கிய மருத்துவன், "பிரபு! மேற்கொண்டு நடக்கவேண்டியது நடக்கலாமா?" என்று கேட்டான்.

"நடக்கலாம், பிணத்தை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறோம்?" என்று கூறிய கப்பல் தலைவன் விடுவிடு என்று நடந்தான்.

மருத்துவன் திட்டப்படி சகலமும் நடந்தது. மூங்கில் தட்டியைக் கொண்டுவந்த யவனர்களில் ஹிப்பலாஸைத் தவிர மற்றவர்களை வெளியே அனுப்பிவிட்ட மருத்துவன், இளஞ்செழியனைத் தட்டியில் படுக்கச் சொல்லிப் பெரும் துணியால் அவன் உடலை மூடினான். ஹிப்பலாஸ் பலமான கத்தியொன்றை அவன் இடையில் செருகினான். இருவரும் மூங்கில் தட்டியை இருபுறமும் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு அறையைவிட்டு மரக்கலத்தின் தளத்துக்கு வந்து ஓர் எட்டில் தட்டியைச் சாயவைத்துக் கடலில் சடலத்தைத் தள்ளிவிட முயன்று சற்றே தட்டியைத் தூக்கிய சமயத்தில், "நில்!" என்று ஒரு அதிகாரக் குரல் வரவே திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய ஹிப்பலாஸும் யவன மருத்துவனும் தங்களுக்குப் பின்னால் கப்பல் தலைவன் நிற்பதைக் கண்டு மிதமிஞ்சிய பிரமிப்புக்கும் கலவரத்துக்கும் உள்ளானார்கள்.

கப்பல் தலைவன் கேட்ட கேள்வி அவர்கள் கலவரத்தை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. கடுஞ்சினத்துடன் கேட்டான் கப்பல் தலைவன், "ஏன் இந்தப் பிணத்தைக் கயிறு கொண்டு தட்டியுடன் பிணைக்கவில்லை?" என்று.

"தேவையில்லை என்று நினைத்தேன்" என்று மருத்துவன் குழறினான்.

கப்பல் தலைவன் பதில் சொல்லாமல் படைத் தலைவன் உடலை மூடிய துணியைத் திறந்து நோக்கி, "இது ஏது கத்தி? யார் செருகியது இங்கே!" என்று சீறினான். ஹிப்பாலஸுக்குப் பிராணனே போய்விடும் போலிருந்தாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் அடக்கத்துடன் பதட்டமில்லாமலே சொன்னான்: "தமிழ் நாட்டில் வீரர்களுக்கு அளிக்கப்படும் மரியாதை இது. அவர்கள் வாளுடன் இருப்பார்கள். வாளுடனே இறப்பார்கள். வாளை அவர்களிடமிருந்து பிரிப்பது வழக்கமில்லை" என்று.

கப்பல் தலைவன் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு, "பிணத்துடன் இந்தக் கத்தியும் தொலையட்டும். ஆனால் இந்தப் பிணத்தை மூங்கில் தட்டியுடன் பலமாகப் பிணைத்துவிடுங்கள்" என்று கூறியதன்றி, மரக்கலத்திலிருந்த வீரர்களில் சிலரை அழைத்து, "டேய்! பூம்புகாரிலிருந்து பெரும் தாழை நார்க் கயிறுகளைக் கொண்டு வந்தோமே, அவற்றில் எட்டு முழம் எடுத்து வந்து இந்தப் பிணத்தைத் தட்டியுடன் இறுகப் பிணையுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டுத் தானே நேரில் நின்று இளஞ்செழியன் உடலைத் தட்டியுடன் நன்றாகக் கயிறுகளைக் கொண்டுவந்து கட்டவும் செய்தான். கட்டி முடிந்ததும் தட்டியையும் உடலையும் ஒருமுறை அசைத்துப் பார்த்து, "சரி, தூக்கிக் கடலில் எறிந்துவிடுங்கள்" என்றும் ஆணையிட்டான்.

42. இவன் விலை என்ன?

தெய்வம் உண்டா இல்லையா? ஆதிகாலம் முதல் மனிதன் தன்னைத்தானே கேட்டுவரும் கேள்வி இது. அவ்வப்பொழுது பதிலும் சமயோசிதமாக வந்திருக்கிறது. உடலில் கொழுப்பும் ரத்த வேகமும் உள்ள சமயங்களில் மனிதனின் மனத்தில் நாத்திகமும், அந்தச் சக்திகள்

அகன்றதும் ஆத்திகமும் எழுந்து நிற்பதே இயற்கையாக இருந்திருக்கிறது. கொழுப்பும் ரத்த வேகமும் நிரம்பியவர்களுக்கும் அவர்கள் முயற்சிகள் தோல்வியடையும்போது தெய்வ சிந்தனை உண்டாகிறது. 'தெய்வம் இருக்கிறது. அதன் சக்திதான் பிரதான சக்தி' என்பதை உணருகிறார்கள். இந்த உண்மையை வலியுறுத்தவே ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர், 'மனிதப் பிரயத்தனங்கள் அனைத்தும் தோல்வியடையும்போது தெய்வம் பிறக்கிறது' என்று சொன்னார். 'அனாதரவான நிலையில் ஆண்டவன் துணை நிற்கிறான். ஆகவே அனைத்தையும் துறந்து அவனைச் சரணடைந்து விடு' என்று சனாதன சரணாகதி சாத்திரமும் உபதேசிக்கிறது.

மூங்கில் தட்டியில் கயிறுகளைக் கொண்டு நன்றாகத் தன் உடலைப் பிணைத்துவிட்டு, "சரி, தூக்கிக் கடலில் எறிந்துவிடுங்கள்" என்று மரக்கலத் தலைவன் உத்தரவிட்டதும் சரணாகதி சாத்திரத்தின் முழுத் தத்துவக் கடலில் மூழ்கிவிட்டான் சோழர் படை உபதலைவன். எத்தனையோ படைகளை நடத்தி, தமிழகத்தில் வெற்றி வாகை சூடிய தனக்கு இத்தகைய கதி ஒரு நாள் வரும் என்று கனவிலும் கருதாத இளஞ்செழியன் எண்ணமெல்லாம் பெரிதும் குழம்பி நின்றதால் அவன் மூச்சுக்கூட விடும் சக்தியை இழந்து அசல் பிணமாகவே மூங்கில் தட்டியில் கிடந்தான். சோழர் படை உபதலைவன் மரணத்தைத் திரணமாக மதிப்பவனென்பதை அவனுடன் பழகிய அனைவரும் உணர்ந்தேயிருந்தார்கள். வீரனாகப் பிறப்பவனின் உயிர் என்றும் நிலையற்றது என்ற சித்தாந்தத்தில் பூரண நம்பிக்கையுள்ள படைத்தலைவன் ஆபத்தை ஒரு பொருட்டாக என்றுமே கருதியதில்லையென்பதும் உண்மைதான். 'என்றாவது ஒரு நாள் போரில் மடிவோம். வேல் பாய்ந்து இறக்கலாம். வாளி பாய்ந்து மாயலாம், வாள் பாய்ந்து மரணமடையலாம்' என்று தீர்மானித்து அதற்கு எப்பொழுதும் இளஞ்செழியன் தயாராயிருந்தானானாலும், தான் உயிருடனிருக்கும் போதே பிணமாக மதிக்கப்பட்டு மூங்கில் தட்டியில் பிணைக்கப்

பட்டுக் கடலில் இறக்கப்படுவானென்பதையோ, மேற்குக் கடலின் பெரும் சுறாக்களுக்கு உணவாக வேண்டியிருக்குமென்பதையோ என்றும் நினைத்திராதவனாகையால் மரக்கலத்தின் தலைவன் தன்னைக் கடலில் எறிந்துவிடும்படி உத்தரவிட்டதும் தெய்வத்தின்மீது உளக் கண்களை ஓட்டினான். 'எந்தெந்த சமயத்திலே யார் யார் எப்படி எப்படி இறக்கவேண்டுமென்பதை முன்கூட்டியே நிர்ணயித்திருக்கும் தெய்வத்தின் பெரும் உயிர்த் திட்டத்தின் எந்தக் கட்டத்தில் நானிருக்கிறேனோ?' என்று உள்ளே எண்ணமிட்ட இளஞ்செழியனுக்குத் திடீரெனத் தான் காற்றில் பறப்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அடுத்த விநாடி எழுந்த சரேலென்ற பெரும் சத்தமும் உடலைச் சில்லிடச் செய்த கடல் நீரின் ஸ்பரிசமும் யவனர்கள் தனக்கு ஜலசமாதியளித்து விட்டதை வலியுறுத்தியதால் தன் வாழ்வின் இறுதி விநாடி சமீபத்துவிட்டதென்பதை இளஞ்செழியன் உணர்ந்து கொண்டான்.

திடீரென மரக்கலத்தின் பக்கப்பலகையிலிருந்து எறியப்பட்டதால் இடையிலிருந்த காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு சர்ரென்று நீருக்குள் நுழைந்த மூங்கில் தட்டி, மரக்கலத்தின் அடித்தளத்தில் ஒரு முறை மோதி அகன்று எங்கோ பாதாளப் பிரயாணம் செய்வதை உணர்ந்த இளஞ்செழியன் பலமாகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்த கயிறுகளிலிருந்து கைகளை விடுவித்துக் கொள்ளக் கைகளை அப்படியும் இப்படியும் முறுக்கிக் கால்களையும் உதைத்து உதறி, சற்று சுவாதீனப் படுத்திக் கொள்ள முயன்றான். கயிறுகளின் கட்டு பலமாக இருந்ததால் கைகளைத் தான் விடுவித்துக் கொள்வதில் பெரும் கஷ்டமிருந்தாலும் ஹிப்பலாஸும் யவன மருத்துவனும் ஒரு பெரும் உதவியைத் தனக்குச் செய்திருப்பதை அறிந்த இளஞ்செழியனின் மனத் தைரியமும் மெள்ள மெள்ளத் திரும்பத் தொடங்கியது. பிணங்களை மூங்கில் தட்டியில் கட்டி எரியும்போது அவை மீண்டும் மேலே வந்து மிதக்காதிருப்பதற்காக, யவனர் மூங்கில் தட்டியுடன் பலமான

மரக்கட்டை யும் வைத்துக் கட்டுவது வழக்கமென்பதைக் கேள்விப்பட்டிருந்த இளஞ்செழியன், அத்தகைய ஒரு கட்டையைத் தனது தட்டிக்கு வைத்துக் கட்டவில்லையாகையால், அது நேராகச் சர்ரென்று கடலின் அடிநோக்கி இறங்காததையும் தான் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்தவுடன் கடலுக்குள் ஒரு நிதானத்திலேயே மிதக்கத் தொடங்கி மெள்ள மெள்ளவே கடலடிக்கு இறங்க முற்பட்டதையும் கவனித்ததால் சுறாக்கள் தன்னை அணுகுமுன்பு கைகால்களை எப்படியாவது விடுவித்துக் கொண்டு அவற்றுடன் போரிட்டாவது மடியும் பாக்கியத்தைத் தனக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று இறைவனை இறைஞ்சிய வண்ணம் தட்டியுடன் நீருக்குள் சுழன்று சுழன்று வலது கையை முதலில் விடுவித்துக் கொள்ள மன்றாடினான்.

கடலுக்குள் தட்டியுடன் நுழைந்து விட்டவன் சோழர் படை உபதலைவனைத் தவிர வேறு யாராகவேனுமிருந்தால் முதல் இரண்டு விநாடிகளிலேயே மூச்சை விட்டு மூதாதைகளிடம் உறவாட, கடலைவிட்டு வானை நோக்கி பறந்திருப்பான். பூம்புகாரில் பரதவர்களுடன் சதா பழகி அவர்களிடமே நீந்தவும், நீண்ட நேரம் கடலுக்குள் மூழ்கி மூச்சுப் பந்தம் செய்யவும் பழகியிருந்த இளஞ்செழியனுக்கு அன்று மேற்கு கடலின் அடியில் விளைவிக்க வேண்டியிருந்த உயிர்ப் போர் அதிக பயங்கரமானதாயில்லை. நாழிகைக் கணக்கில் கடலுக்குள் இருக்கவும் பழக்கப்பட்ட இளஞ்செழியன் மூச்சை நன்றாக இழுத்துப் பிடித்து, சடலத்தை மிக லேசாகச் செய்துகொண்டு வலது கையையும் இடது கையையும் மெள்ள மெள்ளச் சுழற்றத் தொடங்கினான். அவன் கைகளை எடுக்க முயன்ற ஒவ்வொரு முறையும், உடலை நெளித்ததாலும், கடலடியில் உள்ள பிரவாகங்கள் வேகமாகப் பல பக்கங்களிலும் மூங்கில் தட்டியை மேலும் கீழும் புரட்டியதாலும், நீருக்குள் சக்கரமாக சுழன்று கொண்டே கைகளை முறுக்கி முறுக்கி கயிறுகளிலிருந்து இழுக்கவேண்டியதாயிற்று. அந்தப் போராட்டத்தில் அவன் ஈடுபட்டிருக்கையில்

எத்தனை ஜீவராசிகள் அவன் உடலைத் தடவி நீந்திச் சென்றன. சின்னஞ்சிறு மீன்கள் சில அவன் உடலை மூடியிருந்த துணிக்குள் நுழைந்து மார்பு கழுத்துப் பிரதேசங்களில் ஊர்ந்தன. உள்புறமாக நீந்தி வந்த பெரும் கடல் சிலந்திகள் சில தங்கள் கால் நரம்புகளால் அவன் காலில் ஊர்ந்து சதைகளைக் கிழித்து விட்டதால் கால் தோல் பல இடங்களில் பிய்ந்து ரத்தம் வரத்தொடங்கியதன்றிக் காயம்பட்ட இடத்தில் கடலின் உப்பு நீர்ப்பட்டதால் பெரும் எரிச்சலும் எடுக்கத் தொடங்கியது. அந்த வேதனையின் காரணமாக முயற்சியை அதிகப்படுத்தத் தொடங்கியதன்றி ஆண்டவனையும் பன்முறை நினைத்த இளஞ்செழியன் மெள்ள மெள்ள கயிறுகளை அசைத்து வலது கையை மீட்டுக் கொண்டான். அப்படி விடுவிக்கப்பட்ட பின்பும் வலது கை சில விநாடிகள் செயலற்றுக் கிடந்ததன் விளைவாக ஏதும் செய்ய முடியாமல் திணறினான் சோழர் படை உபதலைவன்.

பலமாகப் பிணைக்கப்பட்டு ஒரே நிலையிலிருந்ததால் நன்றாக மரத்துப்போன இளஞ்செழியனின் வலது கரம், கடலடியின் நீர்ச் சில்லிப்பில் அதிகமாக மரத்து உணர்ச்சியிழந்து கிடந்தது. சில விநாடிகள் நரம்புகள் வேலை செய்யாததால் துவண்டு துணியெனத் தொங்கிய கையில் நரம்பு உணர்வு கொடுக்கத் தொடங்கியதும் கையின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஆயிரம் முட்களை எடுத்துக் குத்துவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது படைத்தலைவனுக்கு. எந்த விநாடியும் சுறாக்கள் நூற்றுக் கணக்கில் தன்னை நோக்கி விரைந்து வரலாம் என்பதை நினைப்பில் வைத்துக் கொண்டிருந்த படைத் தலைவன், கையை அப்படியும் இப்படியும் நீரில் புரட்டியும் தட்டியும் அடித்தும் முழுச் சுரணையை வரவழைத்துக் கொண்டு ஹிப்பலாஸ் செருகியிருந்த கத்தியையும் மடியிலிருந்து மெள்ள மெள்ள இழுத்துக் கொண்டான். கத்தி கையில் கிடைத்த பின்பும் விடுதலை அத்தனை சுலபமானதா யில்லையாகையால், பெரும் கஷ்டத்துடனேயே தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளும் பணியில்

இறங்கினான் படைத் தலைவன். மூங்கில் தட்டி கடலடி நீர்ப் பிரவாகத்தில் பல திசைகளில் சுழற்றப்பட்டதாலும் மற்றொரு கையும் காலும் உணர்விழந்து கிடந்ததாலும் நாலாபுறமும் கடல் ஜீவராசிகள் தன்மீது ஊர்ந்தும் நெளிந்தும் முகத்தைத் தடவியும் துன்புறுத்தியதாலும், சற்று சிரமத்துடனேயே தட்டியுடன் சுழன்று மெள்ள மெள்ளக் கயிறுகளை அறுத்துக் கொண்டு முகத்திலிருந்த துணியதையும் நீக்கிக் கொண்ட படைத் தலைவன் கடலுக்கடியில் மெள்ளக் கண்களைத் திறந்தான்.

அத்தனை ஆபத்திலும் ரசிகனான படைத்தலைவன் கடலடியில் தெய்வம் சிருஷ்டித்திருந்த பயங்கர அற்புதத்தைக் கண்டு வியக்கவே செய்தான். திறந்த கண்ணில் தெரிந்ததெல்லாம் கும்மிருட்டென்றாலும், அவ்வப்பொழுது நீந்திக் கொண்டு வந்த மீன்களின் கண்களிலிருந்தும் உடலிலிருந்தும் எழுந்த ஒளி, நீருக்கடியில் பெரும் விந்தையைச் சிருஷ்டித்துச் சிருஷ்டித்து மறைந்தது. அந்த ஒளியில் அவ்வப்பொழுது தோன்றிய மகேந்திர ஜாலங்கள் இளஞ்செழியனை எந்த உலகத்துக்கோ கொண்டு சென்றன. 'அப்பப்பா! எத்தனைவித வண்ண மீன்கள்! என்ன பளபளப்பு! தங்க மீனும் வெள்ளி மீனும் நீல மீனும் ஆஹா! இவையெல்லாம் சதையும் ரத்தமும் நரம்பும் கலந்த சிருஷ்டியா! அல்லது தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் நீலமணிக் கற்களாலும் செய்யப்பட்டு மனிதனைப் பிரமிக்கச் செய்யவே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இயற்கையின் இந்திர ஜாலங்களா?' என்றெல்லாம் நினைத்துக் கண்விழித்துப் பிரமித்துப்போன படைத்தலைவன் கடைசியாக மேல் நோக்கிச் செல்லக் கால்களைப் பலமாக நீரில் உதைத்தான். உதைத்ததும் ஒருபடி மேலே சென்ற படைத்தலைவன் அடுத்தபடி செல்ல இயலாமல் திணறினான். காலில் நங்கூரம் பிணைக்கப்பட்டது போன்ற உணர்ச்சியால் திரும்பி, தலையை வளைத்து அடியில் நோக்கிய படைத்தலைவன் ஏதோ ஒரு பெரிய உருவம் தன் காலைக் கவ்வி நிறுத்தியிருப்பதை உணர்ந்தான்.

கண் மூளையின் பலகணி. எந்த இருட்டிலும் பழகிய சில விநாடிகளில் பார்வை பெறக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தது. ஆகவே பல விநாடிகள் கடலடியில் பழக்கப்பட்டுவிட்டதால் அந்த நிலவரமும் நன்றாகத் தெரிந்தது படைத்தலைவனுக்கு காலைக் கவ்வியிருந்தது சுறாவல்ல. எத்தனையோ சுறாக் களைப் பூம்புகார்க் கடலில் பரதவர் துணைக் கொண்டு பிடித்திருக்கும் படைத்தலைவனுக்குத் தன் காலைப் பிடித்து நிறுத்தியது சுறாவல்ல என்பதை ஊகிக்க அதிக நேரம் ஆகவில்லை. சுறாவாயிருந்தால் பற்களைக் கொண்டு கவ்வி யிருக்கும். அத்தனை நேரம் காலின் எலும்புகளைக் கரகரவென்று கடித்து நொறுக்கி முழங்காலுக்கு மேல் போஜனமும் செய்திருக்கும். காலைக் கவ்வி நின்றதன் வாய் மிக மிருதுவாயிருக்கிறது. ஏதோ பஞ்சினால் செய்த பெரும் தலையணைகள் இரண்டைக்காலில் வைத்து இறுக்க கட்டியிருப்பதைப் போன்ற பிரமை ஏற்பட்டதால், மெள்ள குனிந்து காலுக்கடியில் இருந்த உருவத்தைத் தடவிப் பார்த்த படைத்தலைவன் கைப்பட்ட இடமெல்லாம் பெரும் ஓடுகள் தட்டுப்பட்டதைக் கவனித்து 'சரி சரி, பெரும் கடல் ஆமையின் வாயில் அகப்பட்டு விட்டோம். என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். பூம்புகார்க் கடலிலிருந்து குழந்தைகளை விழுங்கவல்ல பெரிய ஆமைகளைப் பரதவர் கொண்டு வந்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கும் படைத்தலைவன், ஆமைப் பிடி குரங்குப் பிடியைவிடப் பலமென்பதை அறிந்திருந்தது மட்டுமன்றி அதனிடமிருந்து தப்பும் முறையையும் அறிந்திருந் தான். பூம்புகாரின் பரதவர் ஆமை வாயை மூட அதற்கு இன்பமான பெரு மீன்களை நீட்டுவது பழக்கமென்பதை அறிந்திருந்த படைத் தலைவனும் தன்னைச் சுற்றி ஓடிய பெரு மீன்களில் ஒன்றைப் பிடித்துத் தன் காலுக்குப் பக்கத்தில் அதை மெள்ள மெள்ள வெளியே இழுத்தான். 'இனிப் பய மில்லை. நீந்தி வெளியே செல்லலாம்' என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அப்பொழுது வேறொரு யோசனையும் படைத் தலைவன் புத்தியில் எழுந்தது.

எந்த நிமிடமும் தான் சுறாக்களிடம் சிக்கிக் கொள்ளக் கூடும் என்பதை உணர்ந்திருந்த இளஞ்செழியன் ஆமையின் ஓடு மிகவும் பலமுள்ளதென்பதையும் அதை உடைப்பது அத்தனை சுலபமல்லவென்பதையும் அறிந்திருந்தானாகை யால் அந்த ஆமையைக் கொன்று ஓட்டை எடுக்க முயன்று மீண்டும் அதை நோக்கி வளைந்து ஆமையின் இதயத்தே தன் கையிலிருந்த கத்தியைப் பல முறை பாய்ச்சிவிட்டு, மேலோட்டை மிகவும் சிரமத்துடன் சதையிலிருந்து கத்தியால் வெட்டியெடுத்துக் கையில் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு மேற்புறம் நீந்திச் சென்று ஜலமட்டத்தை அடைந்தான்.

ஜல மட்டத்தை அடைந்ததும் ஒரு முறை தலையை உலுக்கி நல்ல காற்றைச் சுவாசித்ததும் சற்று வலுப்பெற்று ஒரு கையில் கத்தியும் இன்னொரு கையில் ஆமையின் பெரும் முதுகு ஓடும் இருந்ததால், காலால் நீரை உதைத்தே நீந்திக் கரையை நோக்கிச் சென்றான். அத்தனை அந்தகாரத்திலும் கரை தூரத்தே இருந்ததை அறிந்த இளஞ்செழியன், 'எத்தனை தூரமிருந்தாலும் நீந்திவிடலாம். ஆனால் சுறாக்களிடமிருந்து தப்ப வேண்டும். தவிர, நீலகண்ட நகரத் துறைமுகத்தில் சுழல்கள் பல உண்டு என்று கேள்வி. நமக்குப் பழக்கமில்லாத இடமாகையால் சுழல்கள் எங்கிருக்கின்றன என்பது தெரியாது. எதற்கும் நீலேசுவரன் விட்ட வழி' என்று நீலகண்ட நகரத்தில் கோயில் கொண்டிருந்த நீலேசுவரனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே கரையை நோக்கி நீந்தினான்.

'மனித வாழ்வில் எதிர்பார்ப்பதைப் போல் கெட்டது நடக்கலாம். நல்லது நடக்காது' என்று பிரும்மானந்தர் அடிக் கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தது எத்தனை சரியென்பதை அந்த இரவில் படைத்தலைவன் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிப் புரிந்து கொண்டான். அவன் நினைத்தபடி சுறாக்கள் அவனை நோக்கி வந்தன. அத்தனை இருட்டிலும் தன்னிடமிருந்து சுமார் நூறு அடிகள் தள்ளி ஜலமட்டத்திற்கு வெளியே இருமுறை பெரும் படகுகளைப் போல் எழுந்து உள்ளே அழுந்தியவை சுறாக்களென்பதைத் திட்டமாகப் புரிந்து

கொண்ட படைத்தலைவன் சட்டென்று ஜலத்துக்குள் தானும் அமிழ்ந்தான். சுறாக்களிடம் காலையோ தலையையோ கொடுத்து விட்டால் உயிருடன் மீள முடியாதென்பதையும் நீருக்குள் மூழ்கி அவற்றின் மூக்குக்கு எதிரே சென்று கண்களைக் கத்தியினால் குத்தி அவித்தால்தான் அவற்றைக் கொல்ல முடியும் என்பதையும் பரதவர் சொல்லிக் கேட்டிருந்த படைத்தலைவன், நீருக்குள் மூழ்கி மற்றப் பெரும் மீன்களோடும் தானும் ஒரு மீனாக நீந்திச் சென்றான். இரு சுறாக்களையும் ஏக காலத்தில் சமாளிக்க முடியாதாகையால் ஒன்றை மட்டும் எதிர்க்கச் சித்தமான படைத்தலைவன் நீருக்குள் நீந்திய வண்ணம், ஆமை ஓட்டைக் கையில் கேடயமாகப் பிடித்துக் கொண்டு வாளையும் நேராகச் சுறாவை நோக்கி நீட்டினான். முதல் சுறா அவனுக்கு முகத்தைக் கொடுக்காமல் பின்புறமாக வளைந்து வாலால் அவனை ஒருமுறை சுழற்றி அடிக்கவே கப்பலிலிருந்து தள்ளப்பட்டதை விட வெகு வேகமாகச் சமுத்திர அடிக்குச் செல்லத் தொடங்கிய படைத்தலைவன், அந்த அடியினால் ஒருமுறை நிலை குலைந்தாலும் சுயநிலையை ஒரே வினாடியில் வரவழைத்துக் கொண்டு சுறாவின் தலைப்பகுதியை நோக்கிச் சென்று ஒரு கண்ணில் கத்தியைப் பாய்ச்சினான். அதனால் வெகுண்ட சுறா பயங்கரமாகத் தண்ணீரில் சுழன்று படைத் தலைவன்மீது தன் உடலைப் புரட்டியது. சேரநாட்டு யானைகளால் இழுக்கப்படும் பெரும் மரமொன்றை மேலே சாய்த்தால் என்ன உணர்ச்சி ஏற்படுமோ அந்த உணர்ச்சியைச் சுறாவின் உடல் மேலே அழுந்தியதால் அடைந்த படைத் தலைவன் பெரிதும் திணறி அதனிடமிருந்து விலகி அப்புறம் நீந்திச் சென்றான். ஆனால் கண்களில் ஒன்றை இழந்த சுறா பெரும் சினத்துடன் அவனை விடாமல் துரத்திச் சென்றது. அதனிடமிருந்து தப்ப முயன்ற படைத்தலைவன், மீண்டும் இருமுறை அதன் உடலில் கத்தியைப் பாய்ச்சி இழுத்தானானாலும் அதற்கெல்லாம் அது மசியாமற் போகவே அதனிடமிருந்து தப்ப வெகு வேகமாக மற்றொரு திசையில்

நீந்திச் சென்றான். கத்திக் காயம்பட்டு அவனைத் துரத்திய சுறா, அவனுக்குப் பின் புறம் வாயை 'ஆ'வென்று பயங்கரமாகத் திறந்து கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தது. எதிர்ப் புறத்தை நோக்கினான். அங்கு மற்றொரு சுறா வாயைப் பிளந்து தன் கோரப் பற்களைக் காட்டி நகைத்தது.

அபாயம் மீளவும் அவனை எதிர் நோக்கினாலும், அதுவே இளஞ்செழியன் உணர்ச்சிகளுக்கு உறுதியை அளித்தது. கடலடிப் பிராணிகளின் பயங்கர எதிர்ப்பு, இயற்கையாகவுள்ள அவன் துணிவுக்கு ஊக்கத்தை அளிக்கவே, ஓரளவு உற்சாகத்துடனேயே சில சமயம் கடலுக்கு அடியிலும் சில சமயம் ஜலமட்டத்திலும் உயிருக்குப் போராடிய இளஞ்செழியன், பலமுறை சுறாக்களின் பற்களால் தீண்டப்பட்டு உடலின் பல பகுதிகளில் காயமடைந்தாலும் மெள்ள மெள்ள முதல் சுறாவின் மற்றொரு கண்ணையும் அவித்து அதன் பெரு உடலிலும் கத்தியைப் பாய்ச்சவே, அது இறந்து அடியை நோக்கி அமிழ்ந்தது. இரண்டாவது சுறா மட்டும் அவனுடன் விடாமல் போரிட்டது. பலமுறை அவன் மீது பாய்ந்து வாலால் அடித்தது. அவனைப் பலமுறை உடலால் அழுத்தி அடியில் தள்ளியது. பலமுறை இளஞ்செழியனும் அதன் உடலைப் பற்றிச் சுழன்று சுழன்று அதன்மீது பல இடங்களில் கத்தியைப் பாய்ச்சி இழுத்தான். அத்தனைக்கும் அசையாத அந்தப் பெரும் சுறா அவனை மீண்டும் மீண்டும் நெருங்கி வந்தது.

மெள்ள மெள்ள தன் கை சளைப்பதை உணர்ந்தான் இளஞ்செழியன். சுறாவின் சிறு கண்கள் அவனை நோக்கிக் கடல் நீருக்குள்ளே பயங்கரமாகப் பச்சை விழி விழித்தன. இரண்டு சுறாக்களுடன் நீண்ட நேரம் போராடியதாலும் அடிக்கடி நீருக்குள் நீண்ட நேரம் இருக்க அவசியமேற்பட்டதாலும் மூச்சும் திணற ஆரம்பித்ததால் இளஞ்செழியன் இரண்டு வாய் நீரையும் குடித்தான். களைத்த அந்த நிலையில் இரண்டாவது சுறா மிகப் பயங்கரமாக அவனைப் புரட்டிப் புரட்டி நீருக்குள் அடித்தது. இளஞ்செழியன் கையிலிருந்த

கத்தியும் நழுவத் தொடங்கவே கடைசியாகக் கை பலம் முழுவதையும் திரட்டி இருமுறை கத்தியைச் சுறாமீது பாய்ச்சினான். எங்கு பாய்ச்சினான், எப்படிப் பாய்ச்சினான் என்பதை அறியும் திராணியையும் இழந்தான் இளஞ்செழியன். அவன் கை மட்டுமன்றி உடலும் களைத்துக் கிடந்தது. வலக்கையிலிருந்த கத்தியும் இடக்கையில் கேடயம் போலிருந்த ஆமையோடும் நழுவி நீருக்குள் எங்கோ சென்றன. பெரும் பலவீனம் படைத்தலைவனை ஆட்கொண்டது. நீருக்குள் தான் மெள்ள மெள்ள அமிழ்வதை உணர்ந்தான். ஏதோ நீளமான பெரும் சதை தன்னைச் சுற்றி வருவது போல் தெரிந்தது. 'ஒருவேளை கடற்பாம்போ! ஆம். அப்படித் தானிருக்க வேண்டும். இத்தனை வழவழப்பாக, வேறு எது இருக்கும்? என்று நினைத்த படைத்தலைவன் தெய்வத்தைப் பல முறை நினைத்தான். வாள் பலமும், கை பலமும், ஏன் மனிதன் நம்பும் சகல பலத்தையும் இழந்த படைத்தலைவனுக்கு அந்தச் சமயத்தில் தெய்வ பலத்தின் மகிமை நன்றாகப் புரிந்தது. புரிந்ததை ஜிரணிக்கக்கூடிய நிலையில் புத்தியில்லை. புத்தி எங்கோ பறந்தது. கடலின் அடியை நோக்கி அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தான் படைத்தலைவன்.

நீண்ட நேரம் கழித்துச் சுரணை அடைந்த படைத்தலைவன் அக்கம்பக்கத்தில் கத்தியைத் தேடினான். அகப்படவில்லை. ஆனால் சுறாவின் பெருந் தேகம் மட்டும் கைக்கு அகப்பட்டதாக தோன்றவே அதைப் பலமாகப் பற்றினான். "என்னடா! பெரிய தொந்தரவாயிருக்கிறது! இவனைப் பிரித்துப் போடு" என்று யாரோ கூறும் சத்தம் காதில் விழுந்தது. துழாவிய கைகளில் தண்ணீரையும் காணோம். ஒருவேளை விண்ணுலகுக்கு வந்து விட்டோமோ என்று நினைத்த படைத்தலைவனுக்கு அதுவும் இல்லையென்பது மறுவிநாடிபுரிந்தது. "இவனைப் பிரித்துப் போடு" என்று சொல்லியவனை வேறொருவன் கேட்டான், "சரி சரி! இவன் விலை என்ன சொல்" என்று.

"நூறு பொற்காசுகள்" என்றான் முதலில் பேசியவன்.

"இவனுக்கா நூறு பொற்காசு! அத்தனை பெற மாட்டான்! பத்துப் பொற்காசுகள் கொடுக்கிறேன்" என்றான் இரண்டாமவன்.

இந்த உரையாடலிலிருந்து தனது அபாய நிலையைப் புரிந்துகொண்ட இளஞ்செழியன் மிதமிஞ்சிய கிலிக்கு உள்ளாகியதன்றி, 'அட கடவுளே! இதற்குப் பதில் அந்தச் சுறாவுக்கு நீ என்னைப் பலியாக்கியிருக்கலாமே!' என்று கடவுளை நிந்திக்கவும் தொடங்கினான்.

43. தொடுவானம்! புகைமண்டலம்!

யாரோ இருவர் தன்னை விலை பேசியதைக் கேட்டவுடனேயே தன்னுடைய உண்மை நிலையை ஊகித்துக் கொண்ட படைத்தலைவனின் மனம் பின்னோக்கிச் சில விநாடிகள் ஓடவே, அவன் பழைய வாழ்க்கையை எண்ணினான். புகாரை எண்ணினான், பூவழகியை எண்ணினான். தன் கண் அசைந்த திக்குகளிளெல்லாம் படைப்பிரிவுகள் அசைந்ததையும் எண்ணினான். அந்த எண்ணங்களுடன் அப்பொழுதிருந்த அனாதரவான, பயங்கரமான, பரிதாபத்துக்குரிய நிலையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த படைத்தலைவன், 'வாழ்க்கையின் மாறுதல்கள் எத்தனை சீக்கிரமாகவும் எத்தனை விசித்திரமாகவும் ஏற்படுகின்றன! விதிதான் வலிது என்று ராணி சொன்னாளே, அது உண்மைதான். சந்தேமேயில்லை. அதற்கு உதாரணமாகத் தான் நானிருக்கிறேனே' என்று தனக்குள்ளே ஏங்கவும் செய்தான். அந்த ஏக்கத்தின் விளைவாகச் சற்று அசைந்த அவன் உடலில் முதுகுப்பகுதியில் பாறையொன்று குத்தியதால், தான் ஏதோ மலைச்சரிவில் கிடத்தப்பட்டிருப்பதை அறிந்து கொண்ட படைத்தலைவன், 'இது எந்த மலைச்சரிவாயிருக்கும்? நீலகண்ட நகரத் துறைமுகத்துக்கும் ஸஹ்யாத்திரி மலைத் தொடருக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளியைக் கடக்கப் பன்னிரண்டு நாழிகைகளாவது ஆகும் என்று

கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமே. அப்படியானால் அரை நாள் மூர்ச்சையாக இருந்திருக்கிறேனா?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டு வலது கையை மெள்ளப் புரட்டினான். இளஞ்செழியனை விலை பேசிய இருவரில் ஒருவன் இதைக் கண்டுவிட்டதால் சினம் தலைக்கேறக் கூறினான். "இவனை அவனிடமிருந்து பிரித்துப் போடு. இவன் பிடி சுத்தக் குரங்கு பிடியாயிருக்கிறது" என்று.

கண்கள் அப்பொழுதும் தீப்பற்றியது போல் எரிந்து கொண்டிருந்ததால் விழிக்க முடியாமல் தத்தளித்ததாலும் உடலுக்கு முழுச் சுரணை வராததால் எழுந்து உட்காரச் சக்தியில்லாததாலும், 'யாரை நான் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்? யாரிடமிருந்து என்னைப் பிரிக்ச் சொல்கிறான்?' என்று கருத்திலே கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்ட படைத் தலைவன், கேள்விகளுக்கு விடையேதும் காணாவிட்டாலும் தான் அடிமை வியாபாரிகளிடம் சிக்கிக்கொண்டு விட்டதையும் தன்னைக் காப்பாற்ற முயன்ற யாரையோ தன் கரங்கள் இழுத்துப் பிணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதையும் மட்டும் ஊகித்துக் கொண்டதன் விளைவாக தன் பிடிப்பை விட்டுவிடச் சற்று நகர்ந்தான். ஆனால் அவன் நகர்ந்து விலகுவதற்கு முன்பாகவே அவன் கைகளை யாரிடமிருந்தோ விலக்கி அவனைச் சரசரவென்று பாறாங்கற்களில் இழுத்து ஒரு புறமாகத் தள்ளிய இரு முரடர்களை நோக்கி, "சரி சரி, போதும்" என்று உத்தரவிட்டு நிறுத்திய அடிமை வர்த்தகன் தொடர்ந்து இளஞ்செழியனை விலை பேச முற்பட்டவனைப் பார்த்து, "இவனைப் பாருங்கள். என்ன வாளிப்பான உடல்! இவனுக்கு நூறு பொற்காசுகள் கொடுப்பது வீணாகாது. என்னை நம்புங்கள்" என்றான்.

"இவன் உடலில் சதைப்பிடிப்பே இல்லையே. அதற்கு அந்தப் பக்கத்திலிருப்பவன் பாதகமில்லை. நல்ல கட்டான உடல். சவுக்கடி கொடுத்தாலும் தாங்குவான்" என இளஞ்செழியனின் பக்கத்திலிருந்த ஓர் உருவத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான் படைத்தலைவனை வாங்க வந்தவன்.

ஆனால் அடிமை வர்த்தகன் விடுவதாயில்லை. "பிரபு! அராபிலும் எகிப்திலும் கிரேக்க நாட்டிலும் எத்தனையோ அடிமைகளை விற்றிருக்கும் உங்களுக்கு நான் ஆள் தராதரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இரண்டு பேரும் இரண்டு விதம். அவன் உடல் பெரிது. வாளிப்பு இல்லை. கிரேக்க அராபிய கட்டட வேலைகளுக்கு மரம் தூக்கவும், மரக்கலங்களில் துடுப்புத் தள்ளவும் உதவுவான். இவன் சக்தி வேறு விதமானது. இந்த வாளிப்பான கைகள் வாள் சுழற்ற வல்லவை. அதோ பாருங்கள். உடலில் எத்தனைக் கத்தித் தழும்புகள், வேல் காயங்களும் இருக்கின்றன. யவன நாட்டில் இத்தகைய புருஷனை யாரும் வாங்குவார்கள். தவிர, அதோ அந்த முகத்தைக் கவனியுங்கள். நல்ல அழகு, நல்ல கம்பீரம், ரோமாபுரிப் பெண்கள் பார்த்தால் என்ன விலையானாலும் இவனைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்" என்று மிகச் சாதுரியமாக இளஞ்செழியனை விலை கூறினான் அடிமை வர்த்தகன்.

வர்த்தகனின் சொற்களைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் இதயத்திலே விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகள் பெரும் அலைகளாக எழுந்து மோதியதல்லாமல், தன் அழகையும் குணத்தையும் அத்தனை திறமையாக வர்ணிக்கத் தமிழ்நாட்டுக் கவிகளாலும் இயலாது என்பதை எண்ணிப் பார்த்து உள்ளூர நகைத்துக் கொண்டான். அடிமை வியாபாரி தன்னைப் போட்ட எடையையும் மதிப்பையும், வாங்க வந்தவன் ஒப்புக் கொள்கிறானா என்று காத்திருந்த இளஞ்செழியனின் நகைச்சுவையை உச்சிக்குக் கொண்டு போகும் முறையில் மற்றவன் பேசினான்.

"நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மையாயிருக்கலாம். ஆனால் இவனை யவனநாடு கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதற்கு எத்தனை நாள் பிடிக்கும், என்ன செலவாகும், யோசித்துப் பார். உனக்கும் நூறு பொற்காசுகள் கொடுத்து, இன்னும் நூறு பொற்காசுகள் செலவழித்து இவனை யவன நாட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும். அப்படிச் சேர்த்தாலும்

இவனை யவன அழகிகள் விரும்புவார்கள் என்பது நிச்சயமில்லை. இவன் உடலில் எத்தனைக் காயங்கள் பார். முக்கால்வாசி கடல் ஜந்துக்கள் கடித்தும் கீறியும் ஏற்பட்டவை. இவை ஆறினாலும் தழும்புகள் இருக்கும். உடல் பூராவும் தழும்புகள் நிறைந்தவனை யார் வாங்குவார்கள்? எந்த அழகி விரும்புவாள்?" என்று கேட்டான் வாங்கவந்தவன்.

"உடலுக்கு ஆடை அணிந்து விற்றுவிட முடியாதா?" வர்த்தகன் வினவினான்.

"முடியாது. அரபு நாட்டிலும், ரோமாபுரியிலும், ஏன் எகிப்திலும்கூட, உடை அதிகமின்றி உரித்து நிறுத்தி உடலைக் காட்டித்தான் விற்க முடியும். இவன் உடலைப் பார்த்தால் ரோமாபுரி அழகிகள் காறி உமிழ்வார்கள்; எகிப்திய வர்த்தகர்கள் என்னைச் சாட்டையாலடித்துத் தோலை உரித்துவிடுவார்கள். அராபியப் பிரபுக்கள் அப்புறம் என்னை உயிருடன் வைக்கமாட்டார்கள்" என்று பதில் கூறினான் வாங்க வந்தவன்.

"அப்படியானால்..."

"இதோ பார், கடைசி விலை இவனுக்கு இருபது பொற்காசுகள் தருகிறேன். அதோ அந்தத் தடியனுக்கு ஐம்பது பொற்காசுகள். ஆக, எழுபதுதான் கொடுப்பேன்."

"கொஞ்சம் உயர்த்துங்கள் பிரபு!"

"எதற்காக உயர்த்தவேண்டும்? கடலோரத்தில் ஒதுங்கிக் கிடந்தவர்களை எடுத்து வந்து கிடத்தினாய். அவ்வளவு தானே? பதுங்கியிருந்து வழிப் பிரயாணிகளைத் தூக்கி வந்தாயா? அல்லது போரிட்டதில் உன் ஆட்களுக்கு ஏதாவது சேதமா? தரையில் தூக்கி வந்த கஷ்டம்தானே?"

"பிரபு! என்ன அத்தனை அற்பமாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள்? நெல்ஸிந்தாவிலிருந்து இந்த மலைச்சரிவுக்கு இவர்களைக் கொண்டு வருவது எத்தனை ஆபத்து, தெரியாதா உங்களுக்கு? நெல்ஸிந்தா துறைமுகம் சேர நாட்டுக்குச் சொந்தம். அடிமை வர்த்தகம் தமிழ் நாட்டில் எங்குமே அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. இவர்களை நான் விற்பனை

செய்யத் தூக்கி வந்ததைச் சேர வீரர்கள் பார்த்திருந்தால் என் தலை மட்டுமென்ன, என் ஆட்கள் தலைகளும் இத்தனை நேரம் வெட்டுப்பாறையில் துண்டிக்கப்பட்டிருக்கும்."

"இதோ பார், எனக்கு அதிகம் பேச அவகாசமில்லை. ஒரே விலை, இருவருக்குமாக என்ன சொல்கிறாய்?" என்று அதட்டிக் கேட்டான் வாங்க வந்தவன்.

"நூற்று இருபது என்று..." இழுத்தான் விற்க முயன்றவன்.

"முடியாது"

"எவ்வளவுதான் கொடுப்பீர்கள்?"

"எழுபத்து ஐந்து."

"மிகவும் குறைவு."

"ஆனால் சரி" என்று கூறிவிட்டு வாங்க வந்தவன் தன் ஆட்களை நோக்கி, "சரி, வண்டிகளைப் பூட்டுங்கள். புறப்படுவோம்" என்றான்.

"வேண்டாம் பிரபு! கோபம் வேண்டாம். எழுபத்து ஐந்துக்கே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கெஞ்சினான் வர்த்தகன்.

இத்தனையையும் கேட்டுக் கொண்டு படுத்திருந்த இளஞ்செழியன் மனத்தில் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி வெறுப்பே ஓங்கி நின்றதால் அவன் மௌனமாகவே படுத்துக் கிடந்தான். தமிழகத்தின் மேலைக் கடற்கரையோரத்திலும் *ஏகிடித் தீவிலும், பாலேபட்மேயிலும் ஆட்களைப் பிடித்துக் கொண்டு மேலை நாட்டு அடிமைச் சந்தைகளில் விற்கும் கூட்டங்கள் இருந்ததைப் பற்றிப் படைத்தலைவன் கேட்டிருந்தானானாலும் அந்த வர்த்தகப் பொருளாக, தானே ஒரு நாள் அகப்பட்டுக்கொள்ள நேரிடும் என்பதை அவன்

* ஏகிடித் தீவு என்பது கோவா தீவுக்குப் பெயர். பாலேபட்மே என்பது தற்போதுள்ள தாபிலேகவர் என்ற தாபோல் கடற்கரை நகரம். இரண்டும் பழங்காலத்தில் நடந்த கிழக்கு மேற்கு வர்த்தகத்தின் பெரும் துறைமுகங்கள். இவை பற்றிய விவரங்களுக்கு 'பெரி, ப்ளூஸ் ஆப் தி எரித்ரியன் ஸீ' என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.

கனவிலும் கருதவில்லையாகையால், அவன் உணர்ச்சிகள் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மரத்தே கிடந்தன. பாரதத்தின் மேற்குக் கரையெங்கும் உலாவிய அபிஸீனியக் கொள்ளைக்காரர்கள் பாரத நாட்டு மக்களில் அகப்பட்டவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் அராபியாவிலும், எகிப்திலும், ரோம் நாட்டிலும் விற்கிறார்களென்பதையும், அவர்களுக்கு உதவியாக உள்நாட்டுக் கொள்ளைக்கார வர்த்தகர்களும் பலர் இருக்கிறார்களென்பதையும் கேள்விப்பட்டிருந்த இளஞ்செழியன், 'இத்தகைய கொடியவர்களை ஒழிக்க முடியாத சமுதாயம் ஒரு சமுதாயமா?' என்று பாரத சமுதாயத்தையே வெறுத்தான். 'இத்தகைய வெறுப்பிலும் தன்னுடன் விலை பேசப் பட்டவன் யார்' என்பதை அறிய ஆசையாயிருந்தது படைத் தலைவனுக்கு. 'யார் பிணைப்பில் நான் கிடந்தேன்? யாரைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தேன்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்ட படைத் தலைவன், 'கடலில் அமிழ்ந்தேன். அடி நோக்கியும் சென்று விட்டேன். அப்பொழுது யாராவது காப்பாற்றினார்களா? அப்படித்தானிருக்க வேண்டும். நீளமான சதையொன்று என் உடலைச் சுற்றி வந்ததே அதைச் சுறாவென்று நினைத்தேன். தவறு தவறு. யாருடைய கையோ என் உடலைச் சுற்றியிருக்கிறது. அது யாருடைய கையாயிருக்கும்...? யார் அந்த நேரத்தில் சுறாக்கள் மிகுந்த கடலில் நீந்துவார்கள்? ஒருவேளை...?' என்று பதில் சொல்லிக் கொண்டே போய் உண்மை உதயமாகவே சட்டென்று நினைப்புக்களை அறுத்துக் கொண்டு வியப்பில் மூழ்கினான்.

உள்ளத்தே துளிர்விட்ட வியப்பினால் அவன் முகம் மலர்ந்தது. 'சே! என்ன முட்டாள்தனம்! என் பிணைப்பிலிருந்தவனைத் தடியன் என்று வர்த்தகன் குறிப்பிட்ட போதே அது ஹிப்பலாஸாகத்தானிருக்க முடியும் என்று புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டாமா? ஆம் ஆம், இப்பொழுது புரிகிறது. ஹிப்பலாஸின் பெரும் கரம்தான் என் உடலைக் கடலடியில் சுற்றி வந்திருக்கிறது. சந்தேகமில்லை. என்னைக்

காப்பாற்றித் தூக்கி நீந்திய ஹிப்பலாஸ், கரைக்கருகே களைத்து என்னையும் போட்டுக்கொண்டு விழுந்திருக்கிறான். அடிமை வர்த்தகன் விற்பனைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறான் எங்களை' என்று தான் தப்பிய விவரங்களை அலசிப் பார்த்து, 'பாரதமக்களை அடிமை கொள்ள முயலும் யவனநாட்டிலும் நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள். நல்லதும் பொல்லாததும் கலந்ததே சமுதாயம்' என்று வேதாந்தத்திலும் இறங்கிய படைத்தலைவன் ஓரளவு மனச் சாந்தியையும் அடைந்தான்.

எழுபத்து ஐந்து பொற்காசுகள் கொடுத்து இளஞ்செழியனையும் ஹிப்பலாஸையும் வாங்கியவன், அவர்களிருவரையும் ஆட்களைக் கொண்டு எடுத்து மூடு வண்டியில் போட்டபோதும் மனச்சாந்தி தொடர்ந்தே நிலவியது படைத்தலைவனுக்கு. அந்த மூடுவண்டி நகர ஆரம்பித்ததும் மற்றும் பல மூடுவண்டிகளும் அதைத் தொடருவதைச் சக்கரங்கள் உருளும் சப்தத்தாலேயே அறிந்த படைத் தலைவன், தங்களைப் போலவே இன்னும் பலர் அபகரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களென்பதை உணர்ந்து கொண்டான். தவிர வண்டிகள் வடநாட்டுப் பெரும் காளைகளால் இழுக்கப்படுவதையும், மலைகளின் சரிவுப்பாதையில் பயணம் செய்வதையும் ஊகித்துக் கொண்ட படைத் தலைவன், கற்கள் அடிக்கடி தானிருந்த சக்கரங்களைத் தூக்கிப்போட்டதன்றி, வண்டியும் ஒருபுறமாகச் சாய்ந்து சென்றதால் மிக அபாயமான பாதையில் பிரயாணம் நடக்கிறது என்பதை அறிந்ததல்லாமல், தனக்கும் ஹிப்பலாஸுக்கும் தங்களுடன் பிடிபட்டிருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பிரயாண முடிவில் ஏற்படவிருக்கும் கதியைப்பற்றியும் சந்தேகமின்றிப் புரிந்து கொண்டான். இறுதிக்கதி அடிமை வாழ்வு என்றாலும் அதற்கும் தனக்கும் இடையே குறைந்த பட்சம் ஒரு வாரத்திற்கு மேல் இருக்கிறதென்ற காரணத்தால் மனச் சாந்தியில் தைரியமும் கலந்து உறவாட, விழித்துக்கொண்டே பயணம் செய்தான். அந்தச் சாந்தியாலும் தைரியத்தாலும் பக்கத்தில்

கிடந்த ஹிப்பலாஸின் உடலை ஒரு முறை தடவிக் கொடுத்தான். மூக்கிலும் விரலை வைத்துப் பார்த்தான்.

ஹிப்பலாஸின் மூச்சு ஒரே சீராக வந்து கொண்டிருந்தாலும் அவன் அப்பொழுது மயக்கத்திலிருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட படைத்தலைவன், தன் ஈர உடையின் ஒரு பகுதியைக் கிழித்து அவன் கண்களில் ஜலத்தைப் பிழிந்தன்றிக் கண்களைத் துணியால் துடைக்கவும் செய்தான்.

இந்த உபசரணைகளின் காரணமாகச் சற்று சுரணை வரப்பெற்ற ஹிப்பலாஸ், இருமுறை முனகினான், சற்று அசைந்தான். பிறகு மெள்ள மெள்ளக் கண்களை விழித்துத் திரும்பினான். அதற்குள் படைத் தலைவனின் கண்ணெரிச்சலும் சற்றுக் குறையவே அவனும் கண்களைத் திறக்க, இருவர் கண்களும் பேராவலுடன் சந்தித்தன. அவர்கள் கண் விழித்து ஒருவரையொருவர் நோக்கியபோது பொழுது புலர்ந்து வெயிலும் நன்றாக ஏறியிருந்தது. நேரத்தைக் கவனித்த படைத்தலைவன், தானும் ஹிப்பலாஸும் நள்ளிரவு தாண்டிச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நெல்ஸிந்தாவின் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், இருளில் ஆள் பிடிக்க உலாவும் அடிமை வர்த்தகன் தங்களை இரவோடு இரவாக மலைக்காட்டுக்குள் கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டுமென்றும் ஊகித்துக் கொண்டான். தவிர, அடிமையாக மனிதர்களைத் தமிழகத்தில் விற்பது அபாயமாகையால் தன்னை வாங்கிய வர்த்தகன் விற்ற வர்த்தகனை அனுப்பிவிட்டு வெகு வேகமாக வடக்கு நோக்கிச் செல்கிறானென்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

படைத் தலைவனுக்குத் தெளிவான விஷயங்கள் ஹிப்பலாஸுக்கும் தெளிவாகியிருக்க வேண்டும். விழித்த அவன் கண்களில் அந்தத் தெளிவைக் கண்டான் படைத் தலைவன். ஹிப்பலாஸ் தன் பெரும் கண்களால் பக்கத்திலிருந்த படைத் தலைவனை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வருத்தம் கலந்த புன்முறுவலொன்றைத் தன் இதழ்களில் தவழ விட்டான். அந்தப் புன்முறுவலைக் கவனித்த படைத் தலைவன் கேட்டான்: "வருத்தம் எதற்கு ஹிப்பலாஸ்?" என்று.

"நமக்கு நேர்ந்த கதிக்கு" என்று ஹிப்பலாஸ் பதில் சொன்னான்.

"விதி விதித்த வழி ஹிப்பலாஸ். அதற்கு வருந்துவானேன்?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன் மீண்டும்.

"உங்களுக்கும் விதியில் நம்பிக்கை வந்துவிட்டதா?" ஆச்சரியத்துடன் ஒலித்தது ஹிப்பலாஸின் கேள்வி.

"அனுபவம் அந்த நம்பிக்கையைத்தான் வலியுறுத்துகிறது" என்றான் படைத்தலைவன்.

படைத்தலைவன் பதிலைக் கேட்ட ஹிப்பலாஸ் மெள்ள வருத்தத்துடன் நகைத்தான். "பிரபு! எனக்கு விதியில் நம்பிக்கை போய்விட்டது?" என்று கூறினான்.

"ஏன் ஹிப்பலாஸ்?" படைத்தலைவன் கேள்வி, வியப்பு நிரம்பிய குரலில் வெளிவந்தது.

"கடந்த நிகழ்ச்சிகளை எண்ணிப் பாருங்கள் படைத் தலைவரே! தங்கள் உதவியால் தமிழ் நாட்டின் மணிமகுடம் சூடப்போவதாக ராணி அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறாள்."

"ஆம்."

"அதை அவள் சொல்லவில்லை. கிரேக்க குருமார்கள் சொன்னார்கள்."

"அப்படித்தான் ராணி கூறினாள்."

"கூறியது மட்டுமல்ல. விதி அப்படி வகுத்திருப்பதாகத் திடமாகவும் நம்பினாள்."

"இருக்கட்டுமே! அதனாலென்ன?"

"அதனாலென்னவா? மணிமுடி சூட உதவ வேண்டிய நீங்கள் அடிமைத்தளை சூடப்போகிறீர்களே!"

"தவறில்லை ஹிப்பலாஸ். நான் அங்கிருந்தால் ராணியை மணிமுடி சூட விடமாட்டேன். ஆகவே, விதி என்னை இங்கு கொண்டு வந்துவிட்டது. முட்டுக்கட்டையாயிருப்பவன் விலகுவதும் ஒரு வகையில் அவன் செய்யும்

உதவிதானே? ஆகவே விதி விதித்தது சரிதான். விதியை நம்பு ஹிப்பலாஸ். நானே நம்புகிறேனே!" என்ற படைத்தலைவனின் பதிலைக் கேட்டுச் சற்றுப் பெரிதாக நகைத்தான் ஹிப்பலாஸ்.

அத்தனை உற்சாகத்துக்குத் தயாராயில்லாத படைத் தலைவன், "ஹிப்பலாஸ்! நகைப்பதற்கு இது நேரமல்ல. இந்த வண்டிகள் எங்கு போகின்றன தெரியுமா?" என்றான்.

"நன்றாகத் தெரியும்" என்றான் ஹிப்பலாஸ்.

"எங்கு செல்கின்றன?"

"ஸஹ்யாத்ரி மலைக் காடுகள் வழியாக ஏகிடித் தீவை நோக்கிச் செல்கின்றன."

"அப்படியா?"

"ஆம் படைத்தலைவரே! அங்கு சென்ற பின்பு நமது விதி நிர்ணயிக்கப்படும்."

ஹிப்பலாஸ் அத்தனை திட்டமாகச் சொல்லியதில் எந்தவித வியப்பும் ஏற்படவில்லை படைத்தலைவனுக்கு. யவன நாட்டிலிருந்து தமிழகம் வந்த ஹிப்பலாஸ் கடல் பயண விவரங்கள் முழுவதையும் அறிவான் என்பதைப் படைத் தலைவன் உணர்ந்தேயிருந்ததால் மேற்கொண்டு சம்பாஷிக்காமல் மௌனமாக இருந்துவிட்டான். வண்டிகள் வெகு வேகமாகப் பயணம் செய்து நடுப்பகல் சிறிது தாண்டியதும் ஓரிடத்தில் நின்றன. தலையில் முக்காடிட்டு உடல் முழுவதையும் நல்ல வெள்ளைத் துணியால் மூடிக் கொண்டிருந்த அடிமை வர்த்தகர்கள் வண்டியிலிருந்தவர்களைக் கீழே இறங்கச் சொல்லி, அவர்களைக் கூட்டமாக நடுவில் உட்கார வைத்துச் சுற்றிலும் நீளமான தோற்சாட்டைகளுடன் நின்றுகொண்டு ஆட்களைக் கொண்டு உணவளிக்கச் செய்தார்கள். அடிமைகளுக்கு வர்த்தகர்கள் அளித்த உணவு நலல உணவாகவே இருந்தது. ஆட்டு இறைச்சிக் குழம்பும், மீன் கறியும், அவற்றுடன் சேர்த்துக் கிளறப் பட்ட சோறும் நல்ல சுவையாயிருந்தன அடிமைகளுக்கு. பிரயாண அலுப்பு வருங்கால நிலைப்பற்றிய சோகத்தை அடித்து விட்டதால்

பிடிபட்டவர்கள் உணவைப் பறந்து கொண்டு தின்றார்கள். உணவளித்ததும் அடிமைகளுக்கு மாற்று உடைகளும் அளிக்கப்பட்டன. அராபிய உடைகளில் அடிமைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பயணம் மீண்டும் துவங்கியது.

இப்படி நான்கு நாட்கள் பயணம் நடந்தது. பயண நாட்கள் பூராவும் உணவுக்குக் குறைவேயில்லை. இளஞ்செழியனுக்கு ராஜோபசாரம் நடந்தது. அவன் காயங்களுக்கு நல்ல மருந்து போடப்பட்டது. காயங்கள்கூட மெல்ல மெல்ல ஆறத் தொடங்கின. இத்தனை உபசாரத்துக்குக் காரணமும் தெரிந்திருந்ததால் ஒரு நாள் வண்டியில் படுத்திருந்த இளஞ்செழியன் பெரிதாக நகைத்தான். அந்தச் சிரிப்புக்குக் காரணத்தை அறிய முயன்ற ஹிப்பலாஸ் கேட்டான், "ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று.

"ஒன்றுமில்லை ஹிப்பலாஸ், ஆட்டை நினைத்து நகைத்தேன்" என்றான் படைத்தலைவன்.

ஹிப்பலாஸுக்கு ஏதும் விளங்காததால், "ஆட்டையா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினான்.

"ஆமாம் ஹிப்பலாஸ், நமது தமிழகத்தில் கிராம தேவதை விழா பார்த்திருக்கிறாயல்லவா?"

"ஆமாம்."

"அதில் பலியாவது ஆடுதான்."

"ஆமாம்."

"அந்தப் பலி ஆட்டைப் பலி கொடுப்பவர்கள் நன்றாக உணவூட்டி வளர்ப்பார்கள். மஞ்சள் நீரை அதன் கழுத்தில் கொட்டி அதற்கு மாலை சூட்டி அலங்கரிப்பார்கள். இத்தனையும்..."

"பலி கொடுப்பதற்கு."

"அதைப் போலத்தான் நானும். எனக்கு என்ன உபசாரங்கள், போஷாக்குகள் நடக்கின்றன பார். இத்தனையும் பலியாட்டிற்கு நடக்கும் உபசாரங்கள் ஹிப்பலாஸ். யவன நாட்டில் என்னை நல்ல விலைக்கு விற்கலாம், என் பழைய தேகநிலை திரும்பிவிட்டால். ரோம அழகிகள் என்னை

வாங்கப் போட்டி போடுவார்கள், இல்லையா?" இதைச் சொல்லி மீண்டும் நகைத்தான் படைத்தலைவன். உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பால் பதில் சொல்லாமலே இருந்தான் ஹிப்பலாஸ். ஆனால் படைத்தலைவன் விடாமல் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

"ஹிப்பலாஸ்!"

"பிரபு!"

"நீ எப்படி என்னைக் காப்பாற்றினாய்?"

"என்ன அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? உங்களைக் கயிறு கட்டி அவர்கள் தள்ளியதும் கப்பலின் வேறொரு புறம் சென்று நானும் கடலில் குதித்து உங்களை நாடி வந்தேன்."

"யவன வர்த்தகனுக்கு இது தெரியுமா?"

"இதில் ரகசியமேதுமில்லை பிரபு. எல்லோர் முன்னிலையிலும் பகிரங்கமாகவே குதித்தேன்."

"பெரும் அபாயமல்லவா ஹிப்பலாஸ்."

"இது உங்கள் உப்பைத் தின்று வளர்ந்த உடல் பிரபு உங்களுக்கு ஆபத்தில் உதவாவிட்டால் இந்த உடல் எதற்கு?" ஹிப்பலாஸின் பதில் உறுதியுடன் வந்தது. இதைக் கேட்டதும் இளஞ்செழியன் கரம் ஹிப்பலாஸின் கைவிரல்களை ஆர்வத்துடன் தடவிக் கொடுத்தது. 'நன்றி கெட்ட டைபீரியஸ் பிறந்த யவன நாட்டில் இந்த மாதிரியும் ஒருவன் பிறந்திருக்கிறான்' என்று எண்ணி உளம் கனிந்த படைத்தலைவன் மேற்கொண்டு எதுவுமே பேசவில்லை.

சுமார் ஒருவார காலம் சுற்று வழிகளில் காட்டு மறைவில் சென்ற வண்டிகள் மெள்ள ஏகிடித் தீவுக்கருகில் வந்து சேர்ந்தன. வண்டிகளுக்குப் பணம் கொடுத்து அத்துடன் திரும்பிவிட்ட அடிமை வர்த்தகர்கள் கடலிலிருந்த தங்கள் மரக்கலத்திற்கு, பிடிபட்டவர்களைக் கொண்டு சென்றார்கள். மரக்கலமும் பாரதத்தின் கரையோரமாக இரண்டுநாள் பயணம் செய்தது. பிடிபட்டவர்கள் பல ஜாதி மக்கள்; பல மொழிகளைப் பேசுபவர்கள். ஆகவே அவர்களிடமிருந்து ஹிப்பலாஸும் இளஞ்செழியனும் பிரிந்தே நின்றார்கள். 'அந்த

அபிஸீனிய மரக்கலத்தில் யாருக்கும் எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. பூரண சுதந்திரம் இருந்தது. அளவு மீறிய அந்தச் சுதந்திரத்தைக் கண்ட இளஞ்செழியன் பெரிதும் வியந்து ஹிப்பலாஸைக் கேட்டான்! "இதென்ன நம்மைக் கேட்பாரே யில்லையே!"

"கேட்க அவசியமில்லை படைத் தலைவரே!" என்றான் ஹிப்பலாஸ்.

இருவரும் அந்தச் சமயத்தில் மரக்கலத்தின் ஒரு பகுதியில் சாய்ந்துகொண்டு எங்கும் நீர்ப் பரப்பே தெரிந்த கடலின் அகண்டத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஹிப்பலாஸின் பதிலைக் கேட்ட இளஞ்செழியன் ஏதும் புரியாமல் வினவினான், "கேட்க அவசியமில்லையா?" என்று.

"ஆம் படைத்தலைவரே!"

"ஏன்?"

ஹிப்பலாஸ் பதில் சொல்லவில்லை; அந்த மாலை வேளையில் மகோன்னதமாயிருந்த பகுதியை வெறித்து நோக்கினான். தூரத்தே கடலைத் தொட்டுத் தடவிய தொடுவான விந்தையையும் ஊன்றிப் பார்த்தான். பார்த்தவன் கையை அந்தப் பகுதியில் நீட்டி, "அதோ பாருங்கள் படைத்தலைவரே" என்று இளஞ்செழியனையும் நோக்கிக் கூறினான்.

ஹிப்பலாஸ் காட்டிய பகுதியை இளஞ்செழியன் கூர்ந்து நோக்கினான். தொடுவானத்தின் அருகே எழுந்து கொண்டிருந்தது மெல்லிய புகை மண்டலம்.

"அது என்ன புகைமண்டலம் ஹிப்பலாஸ்?" என்று கேட்டான் இளஞ்செழியன்.

இளஞ்செழியனை நோக்கித் திரும்பிய ஹிப்பலாஸின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. "பிரபு! அது புகை மண்டலம் அல்ல. நம்மைச் சூழ வந்திருக்கும் பெரும் விஷ மண்டலம்" என்றான் குரலில் நடுக்கம் தொனிக்க.

"விஷப் புகையா! மாளத்தானே மாளுவோம். போனால் போகிறோம்! சாவுக்கா பயப்படுகிறாய்?" என்றான் இளஞ்செழியன், குரலில் எந்த உணர்ச்சியுமின்றி.

"மாளமாட்டோம் படைத்தலைவரே! அந்தப் பாக்கியம் நமக்கில்லை. அதோ தெரிவது விதி செய்யும் மோசம். வாழ்வின் பெருநாசம். தீர்ந்தது நம் வாழ்வு! இனி துளிர்ப்பது நம் தாழ்வு" என்று அடியோடு மனம் உடைந்த தால் இடிந்து போய்க் குழறினான் ஹிப்பலாஸ்.

இளஞ்செழியனுக்கு ஏதுமே புரியவில்லை. தூரத்தே கிளம்பிய புகைமண்டலம் மெள்ள மெள்ள விரிந்தது.

அது விரிய விரிய ஹிப்பலாஸின் முகத்தில் தோன்றிய கிலியும் விரிந்தது.

ஆனால் அந்தப் புகை மண்டலமோ இளஞ்செழியனை யும் ஹிப்பலாஸையும் விழுங்கவரும் பெரும் நாகத்தைப் போலப் பெரிதாக வானத்தில் விரிந்து நன்றாகக் கறுத்து அவர்களை நோக்கி நகரவும் தொடங்கியது.

44. வாழ்வின் இறுதி இதுதான்!

பாரதத்தின் மேற்குக் கடலின் பெரும் நீர்ப் பரப்பில், தொடுவானத்தருகே துள்ளி விளையாடிய மெல்லிய அலைகளில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த குங்குமச் சிவப்பேறிய பெரும் பழமெனத் திகழ்ந்த கதிரவன், வானத்தைச் சிவக்க அடித்ததன்றி அலைகள்மீதும் பொன்னிறக் கிரணங்களைப் பாய்ச்சி விட்டதாலும், தன்மீது தவழ்ந்த அந்தப் பெரும் பழத்தை விழுங்க ஆசைப்பட்ட கடலரசனும் தன் வாயைத் திறந்து பழத்தின் அடி விளிம்பைச் சிறிதளவு கவ்விக் கொண்ட தாலும், அந்த மாலை நேரம் மிக மனோரம்மியமாகக் காட்சியளித்தது இளஞ்செழியனுக்கு. அப்பொழுது தேய்பிறை மறைந்து வளர்பிறை தளிர்விட்டிருந்ததால் மற்றொரு புறத்தே வான்மதியும் மெல்ல எழுந்து ஆகாய ஆதிக்கத்தைப் பகலவனிடமிருந்து பெற முயன்று கொண்டிருந்ததால், அந்

தந்தியா காலத்தின் அழகு இளஞ்செழியன் இதயத்தில் எத்தனை எத்தனையோ காவியப் பாக்களை எழுப்பி அவன் இதயமெங்கும் இன்பத்தைப் பரப்பத்தொடங்கியது. தொடு வானத்தருகே எழுந்த புகை மண்டலத்தைக் கண்டு, ஹிப்பலாஸ் மனமிடிந்து வாழ்வு நாசமடைந்து விட்டதாகக் கூறிய சமயத்திலும் இளஞ்செழியனின் இலக்கிய இதயம் மட்டும் இயற்கையின் அழகிலேயே நாட்டம் கொண்டு நிற்கவே, "ஹிப்பலாஸ், புகாரில் காலை நேரம் மனோகரமா யிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறாய். இதோ இந்த எரித்ரியக் கடலின் மாலை நேரத்தைப் பார். மனத்தை அப்படியே தன் வனப்பில் லயிக்கச் செய்கிறது" என்றான்.

ஆனால் புகை மண்டலம் தாங்கள் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த மரக்கலத்தை நோக்கி வெகுதுரிதமாக வந்துகொண்டிருந்ததை நோக்கிய ஹிப்பலாஸ், எரித்ரியக் கடலின் மாலை நேர ரம்மியத்தை அனுபவிக்க இஷ்டப் படாததால், "பிரபு! புகை மண்டலம் நெருங்கி வருகிறது. அதனால் உண்டாகும் ஆபத்தை எண்ணிப் பாருங்கள்" என்று மன்றாடினான்.

ஹிப்பலாஸின் வற்புறுத்தலால் ஒரு முறை புகை மண்டலத்தை ஏறிட்டு நோக்கிய இளஞ்செழியன், தன் பார்வையை மீண்டும் பாதி அமிழ்ந்துவிட்டதால் வெட்டப் பட்ட பொன்தகடுபோல் தெரிந்த கதிரவனையும், எதிர்ப் புறத்தே உதயமாகி மெள்ள மெள்ள ஒளியேறி வானத்தை வெள்ளி மயமாக்கிக் கொண்டிருந்த சந்திரனையும் மாறி மாறி நோக்கி, "உலக மக்கள் ஆசைப்படும் இருபெரும் உலோகங் களைப் பார், ஹிப்பலாஸ். இயற்கையிலும் அவை பெரிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன" என்றான்.

"என்ன சொல்லுகிறீர்கள் படைத்தலைவரே" என்று ஏதுமறியாமல் கேட்டான் ஹிப்பலாஸ்.

"அதோ பார். இயற்கையின் கைகள் அடித்த பெரும் பொற்காசு கடலில் அமிழ்கிறது. அதோ பார். புறப்படுகிறது இயற்கையின் வெள்ளிப்பணம்" என்று கதிரவனையும்

வெண்மதியையும் சுட்டிக் காட்டிய இளஞ்செழியன், "இந்த இரண்டைப் பார்த்துதான் ஆதி மனிதனும் பொன்னையும் வெள்ளியையும் உயர்ந்ததாக எண்ணினானா? இவை இரண்டும் வட்டமாக இருப்பதால்தான் பொன் வெள்ளிக் காசுகளையும் மனிதன் வட்டமாக அமைத்துக் கொண்டானோ?" என்று ஏதேதோ கேட்டுக் கொண்டே கடலையும் கதிரவனையும் வெண்மதியையும் வெறித்து நோக்கினான்.

இயற்கையுடன் செயற்கையை இணைக்கும் இந்த மனோதத்துவ விவகாரத்தில் ஈடுபட இஷ்டமில்லாததால் ஹிப்பலாஸ் பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாகவே இருந்தாலும், சோழர் படை உபதலைவன் மட்டும் உள்ளத்தே எழுந்து ஓடிய எண்ணங்களை வார்த்தைகள் மூலமாக உதிர விடத் தொடங்கி, "ஆம் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் ஹிப்பலாஸ்! இல்லாவிட்டால் யவனர், சோனகர், தமிழர், வடபாரதத்தார் ஏன் உலகமக்கள் அனைவரும் பொன்னையும் வெள்ளியையும் ஏன் உயர்வாக மதிக்கவேண்டும்? ஏன் அந்த உலோக நாணயங்களை வட்டமாக அமைக்க வேண்டும்? இயற்கையிலிருந்து மனிதன் பாடம் கற்கிறான். ஆனால் முழுப்பாடத்தையும் அவன் கற்பதில்லையே. கற்றால் உலகில் சண்டை இருக்காது, மாற்சரியமிருக்காது. போட்டி இருக்காது, சுபிட்சமே நிறைந்திருக்குமே" என்று சொல்லியதன்றி, இயற்கையில் மற்றொரு விசித்திரத்தையும் கவிகளின் இதயத்தையும் எண்ணிப் பார்த்து மெல்லச் சிரிக்கவும் செய்தான்.

அதுவரை படைத்தலைவனின் இயற்கை வர்ணனையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஹிப்பலாஸின் பொறுமையும் எல்லையைக் கடக்கவே அவன் கேட்டான் குரலிலும் சற்று எரிச்சல் உறவாட, "ஏன் சிரிக்கிறீர்கள் பிரபு?" என்று.

"வான்மீகரை நினைத்தேன். சிரிப்புவந்தது" என்றான் படைத்தலைவன், முதலில் உதிர்ந்த சிரிப்பைப் புன்முறுவலாகக் குறுக்கிக் கொண்டு.

"யாரது வான்மீகர்?" எரிச்சல் சற்று அதிகமாகக் குரலில் எழுந்து விளையாட வந்தது ஹிப்பலாஸின் கேள்வி.

"பாரத நாட்டின் ஆதிகவி. வடமொழியின் பெரும் காவியமாக நாராயண காவியத்தை எழுதியவர்."

"அவருக்கும் நாம் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"நாம் இப்பொழுது இருப்பது மாலைவேளை ஹிப்பலாஸ்! இதை ஸந்தியா காலமென்று வடமொழியில் சொல்லுகிறார்கள். இந்த நேரத்தையே வான்மீக முனிவர் ஒரு பெண்ணாகக் கற்பனை செய்தார்."

"இந்த நேரத்தையா?"

"ஆம், ஹிப்பலாஸ். ஸந்தியா நேரத்தை ஸந்தியா என்ற பெண்ணாக நினைத்தார் அந்த மகாகவி. இந்த நேரத்தில் ஆகாயமெங்கும் சிவப்புப் படர்ந்திருக்கிறது பார்..."

"ஆமாம்."

"அந்த ஆகாயத்தை சேலையாக நினைத்தார் மகாகவி. ஸந்தியா என்ற பெண் சிவப்புச் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றாள். அவள் காதலனாகிய சந்திரன் அந்தச் சமயத்தில் வானத்தில் எழுந்து தன் கிரணங்களாகிய கையை அவள்மீது வைத்தான். அதனால் அவள் உடல் சிலிர்த்து மயிர்க்கூச் செறிந்தாள். உடல் சிலிர்க்கும்பொழுது திடீரென எழும் ரோமங்களைப் போல நட்சத்திரங்கள் எழுந்தன. அது மட்டுமா? காதலன் வந்ததும் அந்தக் காதலி தான் உடுத்தியிருந்த சிவப்புச் சேலையையும் நழுவ விட்டு விட்டாளாம். ஏன் தெரியுமா?" என்று குதூகலத்துடன் விவரித்தான் படைத்தலைவன்.

"ஏன்?" என்றான் ஹிப்பலாஸ் சற்றே வெறுப்புடன்.

"சந்திரன் எழுந்ததும் ஆகாயத்தின் சிவப்பு நிறம் மறைந்து விடுகிறதல்லவா? அப்பொழுது ஸந்தியாவுக்கு சிவப்புச்சேலை ஏது?" என்று கூறிய இளஞ்செழியன், கனவுலகத்தில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி, அந்த உவமையின் காரணமாகத் தன் காதலைப் பகிர்ந்துகொண்ட இரு

பெண்களின் நினைப்பும் உள்ளத்தே எழுந்ததால், அந்த இரண்டு பேரும் சிவப்புச் சேலை கட்டியிருந்தால், எத்தனை அழகாயிருப்பார்கள் என்று எண்ணியும் பார்த்தான். பூவழகியின் தாழை நிற மேனியில் சிவப்புச் சேலை சுற்றி நின்றால் இருக்கக் கூடிய நிலையையும், யவன ராணியின் வெண்ணிற மேனியைச் சிவப்புச் சேலை தழுவி நின்றால் அவள் அளிக்கக்கூடிய காட்சியையும் மனக்கண்ணிலே சீர்தூக்கிப் பார்த்த படைத் தலைவன், 'வான்மீகர் நீலநிற வானைச் சிவப்புச் சேலையாக்கி ஸந்தியாவுக்குக் கட்டினாரே யொழிய ஒரு மஞ்சள்நிற மங்கைக்கோ, வெண்ணிற வேல்விழியாளுக்கோ சிவப்புச் சேலை கட்டி உவமை கூற வில்லையே, என்ன கவி இவர்!' என்று அந்த ஆதி கவியையும் கடிந்து கொண்டான்.

இப்படி ஆதி கவியையும் ஸந்தியா காலத்தையும் தன் மனத்தை ஆட்கொண்ட அழகிகள் இருவரையும் இணைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு வேறு உலகத்தில் சஞ்சரித்ததால் கண்கள் மயக்கம் தட்ட மரக்கலத்தின் பலகையில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த படைத்தலைவனையும் பார்த்து, மிக அருகே வந்து கொண்டிருந்த புகை மண்டலத்தையும் பார்த்த ஹிப்பலாஸின் கோபம் உச்ச நிலையை அடையவே படைத் தலைவனைப் பிடித்து அவன் ஒரு உலுக்கு உலுக்கி, "படைத் தலைவரே! கனவு முடிந்துவிட்டால் சிறிது நனவுலகத்துக்கு வாருங்கள். நீங்கள் கனவைத் தொடர்ந்து காண அவகாசம் நிரம்பக் கிடைக்கும். தயவுசெய்து அதோ பாருங்கள்" என்று மீண்டும் புகை மண்டலத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

ஹிப்பலாஸ் தன்னைப் பிடித்து உலுக்கியதால் கனவு உலகத்திலிருந்து சுயநினைவுக்குத் திரும்பிய இளஞ்செழியன், "அந்தப் புகைமண்டலம்தானே ஹிப்பலாஸ்! அதற்கென்ன, அதைத்தான் அப்பொழுதே பார்த்தேனே" என்றான்.

படைத்தலைவனை உற்று நோக்கிய ஹிப்பலாஸின் பார்வையில் அனுதாபம் பெரிதும் பரவி நின்றது. அந்த அனுதாபம் குரலில் தொனிக்கச் சொன்னான் ஹிப்பலாஸ்,

"படைத்தலைவரே, நான் என்னைப்பற்றிக் கவலைப் படவில்லை. உங்களைப் பற்றித்தான் கவலைப்படுகிறேன்" என்று.

"எதற்காகக் கவலை?"

"அந்தப் புகைமண்டலம் ஏது தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"அது ஒரு கப்பல் எழுப்பும் புகை. கப்பல் நம்மை நோக்கி வருவதால் புகை மண்டலமும் நம்மை நோக்கி வருகிறது."

"கப்பலிலிருந்து புகை எழுப்பப்படுகிறதா? எதற்கு?"

"இந்தக் கப்பலைப் பிடிக்க."

"அதற்கு புகை போடுவானேன்?"

"புகை போடுவது கொள்ளைக்காரர் பழக்கம்."

"கொள்ளைக்காரர்களா?" அப்போதுதான் உண்மை நிலையைச் சற்று ஊகித்துக் கொண்டே இளஞ்செழியன், மரக் கலத்தின் பக்கவாட்டுப் பலகையின் சாய்ந்த நிலையை விட்டுச் சற்று நிமிர்ந்து நின்று ஹிப்பலாஸை உற்றுப் பார்த்தான்.

"ஆம் படைத்தலைவரே! அதோ பாருங்கள். அந்தப் புகை மண்டலத்துக்குள்ளே தோன்றும் மரக்கலத்தை" என்று சுட்டிக்காட்டினான் ஹிப்பலாஸ்.

படைத்தலைவன் புருவங்களின் மேல் வலது உள்ளங் கையைக் குடையாக அமைத்துக் கண்களை நிலைநாட்டி ஊன்றிக் கவனித்துவிட்டு, "ஆம் ஹிப்பலாஸ்! மரக்கலந்தான் வருகிறது. ஆனால் மிகச் சிறியது" என்றான்.

"புகை போடும் கப்பல் எப்பொழுதும் சிறிதுதான் படைத்தலைவரே!"

"புகை போடும் கப்பலா?"

"ஆம் படைத்தலைவரே! இந்தக் கடல் பிராந்தியத்திலே சதா உலாவும் கொள்ளைக்காரர்கள் கையாளும் முறை அது. இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் கப்பல் நூறுக்குக் குறையாமல் இருக்கின்றன. அவை இந்தக் கடற்கரையில் பல இடங்களில்

பிரிந்து நிற்கும். அவற்றில் சில சிறு மரக்கலங்கள், இக்கடலில் வரும் மரக்கலங்களை வேவு பார்க்கும். அவற்றிலொன்று ஏதாவது ஒரு வர்த்தக மரக்கலத்தைக் கண்டு விட்டால், அந்த வேவு பார்க்கும் மரக்கலத்திலுள்ள கொள்ளைக்காரர்கள் துணிகளில் எண்ணெய் ஊற்றிப் பெரும் அண்டாக்களில் போட்டுச் சருகுகளை மேலே தூவிப் பெரும் புகை மண்டலத்தை எழுப்புவார்கள். இந்தப் புகை மண்டலம்தான் மற்றக் கொள்ளைக் கப்பல்களுக்கு அழைப்பு. இதைக் கண்டதும் கொள்ளைக் கப்பல்கள் அந்தப் பிராந்தியத்தை நோக்கி நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் விரையும். பல கப்பல்களால் சூழப்படும் ஒரு மரக்கலத்தின் கதியைப் பற்றி நான் சொல்லத் தேவையில்லை" என்று ஹிப்பலாஸ் விவரித்ததும் உண்மையைக் கிரகித்துக் கொண்டே இளஞ்செழியன் சிறிது நேரம் ஏதோ சிந்தித்து விட்டுக் கேட்டான், "வர்த்தகக் கப்பல்களைப் பிடித்துக் கொண்டதும் கொள்ளைக்காரர்கள் என்ன செய்வார்கள்? பொருள்களைக் கைபற்றி மனிதர்களை விட்டு விடுவார்களல்லவா?" என்று.

"வர்த்தகப் பொருள்களிருந்தால் கைப்பற்றுவார்கள்" என்று விளக்கி, அர்த்தபுஷ்டியுடன் படைத்தலைவனை நோக்கினான் ஹிப்பலாஸ்.

ஹிப்பலாஸ் சொல்ல முயன்றதை நொடிப் பொழுதில் ஊகித்துக் கொண்ட படைத்தலைவன், "புரிகிறது ஹிப்பலாஸ்! இந்தக் கப்பல்களில் வர்த்தகப் பொருள்கள்..." என்று ஆரம்பித்து முடிக்காமலே விட்டான்.

"நம்மைப் போன்ற அடிமைகள்தான்" என்று பூர்த்தி செய்தான் ஹிப்பலாஸ்.

"நம்மை என்ன செய்வார்கள்?"

"கொள்ளைக் கப்பல்களில் துடுப்புத் தள்ள ஆட்கள் தேவை" என்று இழுத்தான் ஹிப்பலாஸ்.

"அப்படியா?"

"ஆமாம். நமக்கும் அந்தப் பணி நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்."

"இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் எந்த நாட்டவர்?"

"பல நாட்டவரும் இருக்கிறார்கள். அராபியர், அபிஸீனியர், எகிப்தியர், யவனர் இப்படியாகப் பலரும் இருக்கிறார்கள்."

"இவர்களுக்கு நாட்டுப்பற்றுக் கிடையாதா?"

"கிடையாது. பணப்பற்று, பொருள் பற்று இவைதான் உண்டு. இவர்களுக்கு நாடு கடலோரக் காடுகள். ஓடுவது பெருங்கடல். கொள்கை கொள்ளை. இவர்களுக்கு உல்லாச விளையாட்டுகள்..."

"சொல் ஹிப்பலாஸ்..." வறண்ட குரலில் தூண்டினான் இளஞ்செழியன்.

"கொள்ளையிடப்படும் மரக்கலங்களில் உள்ள குழந்தைகளைக் கொல்லுதல், பெண்களைக் கற்பழித்தல், ஆடவரைச் சாட்டைக்கொண்டு அடித்து அவர்கள் துன்புறுவதைப் பார்த்து மகிழ்தல்."

"மனிதத் தன்மை...?"

"அணுவளவும் கிடையாது."

"இரக்கம்?"

"இல்லை – அரக்க குணம்தான்."

"அவர்களிடம் நாமிருவரும் அகப்பட்டுக் கொண்டால்?" என்று கேட்ட இளஞ்செழியனை நோக்கிய ஹிப்பலாஸ், "ஏதாவது மரக்கலத்தில் துடுப்புத் தள்ளலாம். சில சமயங்களில் சமைக்கச் சொல்வார்கள். கொள்ளைத் தலைவர்களுக்குக் கால் பிடிக்கும் வேலையும் கிடைக்கும். காலைச் சரியாகப் பிடிக்காவிட்டால் கசையடி நிரம்பக் கிடைக்கும்" என்றும் விளக்கினான்.

ஹிப்பலாஸின் வார்த்தைகளால் எத்தனை மோசமான வாழ்வு தனக்கும் கப்பலிலுள்ள மற்றவர்களுக்கும் காத்திருக்கிறது என்பதை அறிந்த இளஞ்செழியன் கப்பலின் மறுபுறத்தில் ஆட்களைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்த அடிமை வர்த்தகனை "இதோ இப்படி வாருங்கள்" என்று அழைத்தான். அடிமை வர்த்தகன் ஹிப்பலாஸுக்குச் சற்று முன்பாகவே

அந்தப் புகை மண்டலத்தைக் கவனித்து விட்டதாலும், அதன் விளைவையும் அவன் பூரணமாக அறிந்து கொண்டிருந்தாலும், இளஞ்செழியன் தன்னை அழைத்ததை லவலேசமும் லட்சியம் செய்யாமல் தன் ஆட்களைத் திரட்டி மரக்கலத்தின் பாய்மரத்தை அவிழ்த்துத் திசையை மாற்றுவதில் முனைந்தான். "அவிழ்த்துவிடு பாய்மரச் சீலையை" என்று அவனிட்ட உத்தரவை நிறைவேற்ற அராபிய ஊழியர்கள் வெகு வேகமாகப் பாய்மரத்திலும் இணைப்புக் கயிறுகளிலும் தொத்திக் குரங்குகள் போல் கனவேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

"பாய்மரச் சீலையை அவிழ்த்ததும் சுக்கானை வலப்புறம் திருப்பி மரக்கலத்தின் திசையை மாற்றிவிடு" என்று சுக்கான் பிடித்தவனுக்கு உத்தரவிட்ட அடிமை வர்த்தகன், சில வினாடிகள் சுக்கான் அறைக்குச் சென்று பெரும் சாட்டையுடன் திரும்பி வந்தான்.

அடிமைக் கப்பலில் வேலை மிகத் துரிதமாக நடந்தது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பாய்கள் அவிழ்த்துக் கீழே தள்ளப்பட்டன. சுக்கான் வெகு வேகமாக மரக்கலத்தின் திசையை மாற்றியது. அடிமை வர்த்தகன் சாட்டையுடன் நின்று துடுப்புத் தள்ளுபவர்கள் இருந்த அடித்தளத்தில் இறங்கி, சொடேல் சொடேலென அடிமைகளை அடித்து "ஊம்– வேகம், வேகம்" என்று கூவினான்.

இந்த ஏற்பாடுகளால் மரக்கலம் வெகுவேகமாக எதிர்ப்புறம் சுழன்று கரையை நோக்கி மீண்டும் ஓடத் தொடங்கியது. "மரக்கலத்தை எந்தப்புறம் திருப்பி இருக்கிறான் ஹிப்பலாஸ்?" என்று வினவினான் இளஞ்செழியன்.

"மீண்டும் ஏகிடித் தீவுக்குப் போகப் பார்க்கிறான்" என்று ஹிப்பலாஸ் பதில் சொன்னான்.

"தீவில் சென்றால்?"

"அங்கு அடிமை வர்த்தகர்கள் கூட்டம் பெரிது. கொள்ளைக்காரர்கள் கூட அதனருகே வர அஞ்சுவார்கள்."

"அப்படியா?"

"ஆமாம் படைத்தலைவரே! ஆனால் இந்த மரக்கலம் ஒருக்காலும் தீவை அணுகாது. பார்த்துக்கொண்டே இருங்கள்."

நேரம் துரிதமாக ஓடியதா அல்லது அந்தக் கப்பல்தான் வேகமாக ஓடியதா என்று திட்டமாகச் சொல்ல முடியாத நிலையில் அடிமை வர்த்தகன் துடுப்புத் துள்ளும் அடிமைகளைத் தூண்டி மரக்கலத்தை ஓட்டினான். தவிரப் புதிதாகத் தன்னிடம் சிக்கிய அடிமைகள் நிலவரத்தைப் புரிந்து கொள்ளுவதற்காக அவர்களை ஒன்றுதிரட்டி உள்ள நிலையை அறிவித்தான். "அந்தப் புகைக் கப்பல் நம்மை அணுகி விட்டால் உங்கள் கதி அதோகதிதான். உங்களுக்குக் கசையடியும் மரணமும் கிடைக்கும். பெண்கள் சீரழிக்கப்படுவார்கள். ஆகவே என்னுடன் ஒத்துழைத்து, பேசாமல் இருங்கள். உங்களை நல்லவர்களிடம் விற்று நீங்கள் வாழ்வில் வளம்பெற ஏற்பாடும் செய்கிறேன். என்ன கஷ்டமிருந்தாலும் உங்களை யவன நாட்டுக்கே கொண்டுபோய் அங்கேயே விற்கிறேன். யவனர்கள் உங்களைப் பிரியமாக நடத்துவார்கள். அராபியர்களைப் போல் கொடுமைப்படுத்த மாட்டார்கள். உங்கள் எசமானர்களிடம் நீங்கள் ஒழுங்காக நடந்து கொண்டால் பணத்துக்கும் சுகத்துக்கும் குறைவிருக்காது" என்று விளக்கிய அடிமை வர்த்தகன், தான் ஏதோ அவர்களுக்குப் பெரிய உதவியைச் செய்துவிட்ட நோக்கத்துடன் திரும்பச் சென்றான்.

"எதற்காக இந்த உபதேசம் ஹிப்பலாஸ்?" என்று கேட்டான் படைத்தலைவன்.

"இந்தச் சமயத்தில் அடிமைகள் புரட்சி செய்யாதிருக்க" என்று பதில் சொன்ன ஹிப்பலாஸ், பெரிதாக நகைத்து மரக்கலத்துக்கு வெளியே நோக்கினான்.

ஹிப்பலாஸ் பார்த்த திசையில் பார்வையை ஓட்டிய இளஞ்செழியன் அந்த நகைப்புக்குள்ள காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டான். அடிமைக் கப்பல் வெகு வேகமாகத் தான் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆனால் புகை மண்டலம் எழுப்பிய கப்பல் அதைவிட வேகமாகத் தங்கள் மரக்கலத்தை நோக்கி

வந்து கொண்டிருந்ததையும், அது நெருங்கி வந்த அதே சமயத்தில் கடலின் நாற்புறங்களிலிருந்தும் பல மரக்கலங்கள் முளைத்து விட்டதையும் கண்ட இளஞ்செழியன் 'இனி இந்த மரக்கலம் தப்புவது குதிரைக் கொம்புதான்' என்று தீர்மானம் செய்துகொண்டு ஹிப்பலாஸின் முகத்தின்மீது தன் விழிகளை நாட்டினான்.

ஹிப்பலாஸின் முகம், மனத்தே ஓடிக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளால் பெரிதும் விகாரமடைந்திருந்தது. கதிரவன் கடலில் பூரணமாக அழுங்கி ஒரு நாழிகைக்கு மேலாகி விட்டதால் வெண்மதியின் தளிர்க்கிரணங்களால் பேரொளி பெற்றாலும், பெரும் பிசாசுகளைப் போல நாற்புறத்திலும் நெருங்கி வந்த கொள்ளைக்காரர்களின் மரக்கலங்களைக் கவனித்ததால் அந்த யவன வீரனின் முகம் ரத்தச் சிவப்பாகிக் கிடந்தது.

அடிமை வர்த்தகனும் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு விட்டதால் மரக்கலத்தின் மேற்குப் பகுதிக்கு வந்து மண்டியிட்டு ஆண்டவனை நோக்கிக் கைகளை உயர்த்தினான். அதைக் கண்டு நகைத்த இளஞ்செழியன் ஹிப்பலாஸை நோக்கி, "ஹிப்பலாஸ்! மனிதர்களைப் பிடித்து அடிமையாக்கும் துன்மார்க்கனுக்கும் ஆண்டவன் உதவி சில சமயங்களில் தேவையாயிருக்கிறது பார்த்தாயா?" என்றான்.

ஹிப்பலாஸ் எதையும் ரசிக்கும் நிலையில் இல்லை. அடுத்த ஒரு நாழிகையில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் இளஞ்செழியன் மனோதிடத்தைக்கூடக் குலைத்துவிட்டன. கொள்ளைக்காரக் கப்பல்கள் மிகத் துரிதமாக நாற்புறமும் சூழ்ந்து வந்ததன்றி, சற்றுத் தூரத்திலிருக்கும்போதே பெரும் எண்ணெயில் நனைக்கப்பட்ட துணிப்பந்தகளுக்குத் தீ வைத்துப் பொறிகளைக் கொண்டு வீசத் தொடங்கியதால் அடிமை மரக்கலத்தின்மீது தீப்பந்தங்கள் திடீரென்று விழுந்தன. அடுத்த சில வினாடிகளில் கேட்டதெல்லாம் பெரும் கூச்சல்! கசையடி ஒலிகள்! கொள்ளைக்காரர்கள் மரக்கலத்துக்குள் தாவிக் குதித்ததால் ஏற்பட்ட தடால் தடால் என்ற சத்தம்! அடிமை வர்த்தகனால் பிடிக்கப்பட்ட பெண்களின் அலறல்!

அந்தப் பெரும் குழப்பமான அபாயமான நிலையில், 'இனிச் சாவு ஒன்றுதான் வழி' என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்ட இளஞ்செழியன் தன்மீது தாவிய கொள்ளைக் காரன் ஒருவனை அடித்து வீழ்த்தி அவன் வாளைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, "ஹிப்பலாஸ்! உனக்கும் ஒரு வாள் சம்பாதித்துத் தருகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு கொள்ளைக் கூட்டத்தின் இடையே உருவிய வாளுடன் புகுந்தான்.

"போரிட்டு வீரசொர்க்கம் அடைவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இதுதான் முடிவு ஹிப்பலாஸ். சற்றுப் பொறு. உனக்கு ஒரு வாளைக் கொடுக்கிறேன். நீயும் வந்து போராடு. பெரும் போர்களில் என்னுடன் தோளுக்குத் தோள் நின்று போராடியிருக்கும் உனக்குக் கடுமையான போரிலிருக்கும் இன்பம் எத்தன்மையது என்று நான் சொல்லவேண்டுமா?" என்று கூறிக்கொண்டே, கொள்ளைக் கூட்டத்திடையே புகுந்த இளஞ்செழியனின் வாள் கனவேகத்தில் சுழல ஆரம்பித்தது. அடுத்த விநாடி எங்கும் ரணகளம், ஒரே இரைச்சல்! ஒரே பயங்கர நிலை! அடுத்து அதைவிடப் பெரிதாக இருந்த தன் வாழ்வின் இறுதி நிலையை எண்ணி வாளை மின்னல் வேகத்தில் சுழற்றிய சோழர்படை உபதலைவன் பலரை வெட்டி வீழ்த்தினான். எத்தனை முறை தடுத்தாலும் ஓயாத கடலலைகளைப் போல மேலும் மேலும் கொள்ளைக்காரர்கள் சாரி சாரரியாக வந்து அவன்மீது விழுந்தார்கள். சளைக்காத அவன் கையும் சளைக்கும் நிலைக்கு வந்தது.

45. மூன்று பிரிவுகள்

புகை மண்டலத்தை எழுப்பிய கப்பல் நெருங்கிய கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் சுற்றிலுமிருந்த கடற்பகுதியிலிருந்து புற்றிலிருந்து கிளம்பிப் பறக்கும் ஈசல்களைப் போல,

தூரப் பார்வைக்குப் புள்ளி புள்ளியாகக் கிளம்பிக் கொள்ளைக்காரர் மரக்கலங்கள் பல அடிமை வர்த்தகக் கப்பலை நெருங்கி ஓடிவந்ததையும், வெகு துரிதமாக அவை கப்பலை நெருங்கி வளைத்துக் கொண்டு விட்டதையும் கண்டவுடனேயே இனி அந்தக் கப்பலில் உள்ள யாருமே தப்ப முடியாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட இளஞ்செழியன், கொள்ளையரிடம் அகப்பட்டுக் கசையடியும் உதையும் பட்டுக் கால் வருடி உடல் பிடித்து மரக்கலத்துக்குத் துடுப்புத் தள்ளி வாழும் ஈன வாழ்க்கையைவிட, கையில் வாளேந்திப் போரிட்டு மடிவதே உத்தமம் என்று முடிவு செய்து விட்டானாகையால், கொள்ளைக்காரர் கப்பலை பிடித்து அதில் குதித்தவுடனேயே கொள்ளைக்காரனொருவனின் வாளைப் பறித்துக் கொண்டு அவர்கள் கூட்டத்தினிடையே புகுந்தவன் இரண்டே விநாடிகளில் இரண்டு மூன்று கொள்ளைக்காரர்களை வெட்டி வீழ்த்தியதன்றி, அவர்களில் ஒருவன் வாளையும் எடுத்து, "இதோ ஹிப்பலாஸ்! இந்தா" என்று அவனை நோக்கி விட்டெறிந்தான். படைத்தலைவன் உத்தரவு எதையும் வாழ்வின் எந்த வினாடியிலும் மீறியறியாத ஹிப்பலாஸும் அந்த வாளைக் கையிலேந்தியதன்றி, சற்றுத் தூரத்தே மரக்கலத்தின் பக்க விளிம்பில் எழும்பியிருந்த இரும்புச் சலாகை ஒன்றையும் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு படைத் தலைவனுக்குத் துணையாக வாளை ஒரு கையிலும் இரும்புச் சலாகையை இன்னொரு கையிலுமாகச் சுற்றிக் கொண்டு கொள்ளைக்காரர் கூட்டத்தில் வெகு வேகமாக நுழைந்தான்.

ஏதோ இந்திர ஜாலம் போல் கரகரவெனப் பல இடங்களில் ஏககாலத்தில் தெரிந்த படைத்தலைவன் வாள் மின்னல் வேகத்தில் ஐந்தாறு கொள்ளையர் உயிர்களை உறிஞ்சி விட்டதையும், அதனால் மரக்கலத்தின் பக்கப் பகுதிகளிலுள்ள படகுகளிலிருந்து தாவி ஏறிய கொள்ளைக் காரர்கள் சிலர்கூடப் பயந்து மீண்டும் படகுகளில் குதித்து விட்டதையும் கண்ட அடிமை வர்த்தகனும் தன் வீரர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு சண்டையில் இறங்கினான். ஆனால், அடிமை வர்த்தகன் கப்பலைக் கும்பலாகச் சுற்றிக் கொண்ட கொள்ளைக்கார மரக்கலங்களிலிருந்து ஏதோ வாண வேடிக்கை நடப்பதுபோல் திடீர் திடீரெனப் பந்துகள்போல் பறந்துவந்த நெருப்புத் துணிப் பந்தங்களும், நுனியில் துணி சுற்றி எண்ணெய் விட்டுத் தீ வைத்து ஜ்வாலையுடன் பிரயோகிக்கப்பட்ட பெரிய ஈட்டிகளும் அடிமை வர்த்தகன் கப்பலில் பல இடங்களில் தீயைப் பற்ற வைத்து விட்டதால், கப்பலின் பாய்மரமும் மற்றும் பல பகுதிகளும் படீர் படீரென வெடித்ததாலும், மீண்டும் கொள்ளைத் தலைவர்களால் தூண்டப்பட்ட கொள்ளைக்காரர்கள் தலைவர் சுற்றிய துணி யுடனும், வாயில் கௌவிய வாளுடனும் சாரியாகக் குதித்து விட்டதாலும் அடிமைக் கப்பலின் கதி வெகு சீக்கிரம் நிர்ணயிக்கப்படும் நிலையை அடைந்தது.

அடிமைக் கப்பலின் நிலை மிகத் துரிதமாக அதோ கதியை அடைந்து கொண்டிருந்த காரணத்தினாலேயே சீக்கிரம் மரணத்தை அடைய விரும்பியதாலும், போரில் இறங்கி விட்டாலே இயற்கையாகச் சந்துஷ்டி ஏற்படும் குணத்தைப் பெற்றிருந்ததாலும் சோழர் படையில் உப தலைவன் மிகுந்த உற்சாகத்துடனும் ஒரு நிதானத்துடனும் போராடினான். சில விநாடிகளிலேயே தங்களைச் சூழ்ந்த கொள்ளைக் கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டதால் சிறிது இடத்தை ஒழித்து விட்டுக் கொண்ட இளஞ்செழியன் தன் வாளைச் சுழற்றிக் கொள்ளைக்காரர் வாட்களைத் தடுத்துக் கொண்டே மரக்கலத்தின் ஓரத்தை அடைந்து அதில் முதுகைச் சாய்த்துக் கொண்டு முன்னேறிவந்த கொள்ளைக் காரர்களுடன் போரிட்டான். எந்தக் காரணத்தால் படைத் தலைவன் பின்னடைந்து மரக்கலத்தின் ஓரத்திற்குச் செல்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட ஹிப்பலாஸும் இளஞ்செழியனைத் தாக்கிய கொள்ளைக்காரர்களின் பின்புறமாக வந்து சிலரை வாளினால் வெட்டியும், சிலரை மண்டையில் இரும்புச்

சலாகையால் தாக்கிக் கபாலங்களைப் பிளந்தும் வானுலகுக்கு அனுப்பத் தொடங்கினான். இப்படி அரக்கனைப் போல் போராடிய ஹிப்பலாஸைக் கண்டு கொள்ளைக்காரர்கள் ஓரளவு அச்சம் கொண்டார்களென்றால், அதைவிட அச்சத்தைப் படைத்தலைவனிடம் கொண்டார்கள். ஏதோ அனாயாசமாகவும், விளையாட்டாகவும், சுழற்றப்பட்டாலும் அந்த வாலிப வீரனின் வாள் தங்கள் கண் செல்லுமிடம் எல்லாம் தோன்றுவதையும், அதன் உத்தேசம் என்னவென்று நிதானிப்பதற்கு முன்பாகவே அது வெகு லாவகமாகக் கழுத்திலோ இதயத்திலோ பாய்ந்து சுழன்று சென்று விடுவதையும், சிலர் கண்களைக்கூட துருவி எடுத்து விடுவதையும் கண்ட கொள்ளைக்காரர்கள், 'இந்த வாள் வித்தையில் மந்திரமும் கலந்திருந்தது' என்று பின்னடையத் தொடங்கினார்கள். அப்படிப் பின்னடைவதிலும் லாப மில்லாமலிருந்தது கொள்ளைக்காரர்களுக்கு. ஏனென்றால் பின்னால் ராட்சசனைப்போல் நின்றிருந்தான் ஹிப்பலாஸ்.

இப்படி இருபக்கமும் மடக்கப்பட்டதாலும் கப்பல்களி லிருந்து வீசப்பட்ட பந்தங்கள் அடிமை மரக்கலத்தின் பகுதிகளைத் தீக்கிரையாக்கி நெருப்புச் சுவாலைகளைக் கிளப்பித் தகித்ததாலும், என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திகைத்து நின்ற கொள்ளைக்காரர்களுக்கு ஊக்கமூட்டி இன்னுமொரு பெரு மரக்கலம் எங்கிருந்தோ விரைந்து வந்தது. அதைக் கண்ட அச்சத்தாலோ, சரியான ஆதரவு கிடைத்து விட்டது என்ற துணிவாலோ சொல்ல முடியாது கொள்ளைக்காரர்கள் தாக்குதல் மீண்டும் மும்முரப் பட்டது. வந்த மரக்கலத்தைக் கண்டதுமே ஏற்கெனவேயிருந்த கொள்ளைக்காரச் சிறு மரக்கலங்கள் அடிமை வர்த்தகன் கப்பலுடன் இணைந்து விட்டன. நுனியில் இரும்புச் கொக்கிகள் கட்டப்பட்ட பெரும் கயிறுகள் வெகு வேகமாக எறியப்பட்டு, பாதி வெடித்து எரிந்து மொட்டையாக நின்றுகொண்டிருந்த பாய்மரத்தில் தொத்தின. அப்படி இரும்புக் கொக்கிகள் பாய்மரத்தில் தொத்திக் கொண்டதால்

அடிமை வர்த்தகக் கப்பலுக்கும், மற்ற கப்பல்களுக்கும் ஏற்பட்ட கயிற்றுக் கொடிகளைப் பிடித்து ஆடிக்கொண்டு வந்த கொள்ளையர் நூற்றுக் கணக்கில் அடிமை வர்த்தகக் கப்பலில் குதித்தார்கள். புதிதாக வந்த பெரும் மரக்கலமும் அடிமை வர்த்தகக் கப்பலை உடைதெறிந்து விடுவதுபோல் பெரும் வேகத்துடன் தடால் என்று அதன்மீது மோதியது.

அந்த மோதலால் பேயாட்டம் ஆடிய அடிமை வர்த்தகக் கப்பலில் போராடியவர்கள் திடீரெனக் கப்பலின் நாலாமூலைகளிலும் சிதறி விழுந்தார்கள். விழுந்த வேகத்தில் சிலரது கத்திகள் திசைமாறி அவர்கள் வயிற்றுக்குள்ளேயே பாய்ந்துவிட்டதால் மரக்கலத்தில் பிரவாகித்த குருதியாலும் தாய்மார்கள் சிலரிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு உருண்டோடிய குழந்தைகள் மரக்கலத்தில் கீழ்க்கட்டைகளிலும், ஆணி களிலும் மண்டை தாக்கியதால் வீறிட்டு அழுது மாய்ந்த கோரக் காட்சியாலும், இளஞ்செழியனும் ஹிப்பாலஸும் எத்தனையோ வீரத்துடன் போராடியும் மரக்கலத்தின் மற்றப் பகுதிகளில் அடிமை வர்த்தகர்கள் வெட்டப்பட்டு, பெண்கள் இழுத்துச் செல்லப்பட்டதால் அவர்கள் வீறிட்ட கோரக் கூச்சலும், வெண்மதி தன் கடலில் கிரணங்களை வீசி உலவிய அந்த மனோகரக் காட்சி பேயாட்டம் நிரம்பிய பயங்கரக் காட்சியாகவே விளங்கியது. அத்தனை பயங்கரத்திலும், அத்தனை ஓலத்திலும், மரணக் கூச்சலிலும், மரணக் கூச்சல் கூடப் போட முடியாமல், சோர்ந்து இறந்து கொண்டிருந்த வர்கள் விட்ட மரணமூச்சிலும் நிலவிய கோரநிலையில் கடலரசன் மட்டும் மரக்கலத்தில் விழுந்து கிடந்த பிரதேங் களுக்கு ஆதரவு அளிப்பவன் போல் தன் அலைகளைப் பெரிதாக எழுப்பி மரக்கலத்துக்குள் நீரை வீசி சடலங்களைத் தன் குளிர் நீரால் கழுவினான். அப்படிக் கழுவியதால் அந்த நீல நிற நீர், குருதியுடன் சேர்ந்து சிவப்பாக மாறி மரக்கலத்தில் ஓடியதன்றி, சந்திர வெளிச்சத்தில் எந்த ஓவியனும் தீட்டாத புதுப்புது வர்ணஜாலங்களையும் காட்டியது.

கடலலைகள் பெரிதாக எழுந்து உள்ளே பாய்ந்தது. போலவே புதிதாக வந்த பெரிய மரக்கலத்திலிருந்து

ஏராளமாகத் தாவிய வீரர்கள், அடிமைக் கப்பலில் நிரம்பி விடவே முடிவு கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஏற்பட்டது. அடிமை வர்த்தகர்கள் வெகு சீக்கிரம் வெட்டப்பட்டதன்றி, அடிமைகள் பலவந்தமாக அந்த மரக்கலத்திலிருந்து வெளி யேற்றப்பட்டார்கள்.

'முண்டனுக்கு இரண்டு ஆள்' என்ற தமிழ்ப் பழமொழிக் கிணங்க, ஏராளமானவர்கள் சூழ்ந்து எதிர்த்தாலும் மரக்கலத்தின் பக்கப் பலகைக்குப் பின்னாலிருந்து எழுந்த கொள்ளைக்காரனொருவன் பலமாகத் தலையிலடித்து விட்டதாலும், தூரத்திலிருந்து வீசப்பட்ட கயிறு ஒன்று காலை வளைத்து இழுத்துக் கீழே வீழ்த்திவிட்டதாலும் கொள்ளைக் காரர்கள் வசம் சிக்கிவிட்ட இளஞ்செழியன் தன் விதியை மட்டுமன்றி, ஆண்டவனையும் நொந்து கொண்டான். 'கடமை தவறாமல் பணியாற்றுபவன் கதி இதுதானா? வீரனுக்கு நீ அளிக்கும் வீரசொர்க்கம் இதுதானா?' என்று தன் மனத்துக் குள்ளேயே ஆண்டவனைக் கேட்டுக் கொண்டான்.

கொள்ளைக்காரர்களின் பெரிய மரக்கலம் வந்த சிறித நேரத்திற்கெல்லாம் மிகச் சுலபமாகப் பிடிபட்டுவிட்ட அடிமைக் கப்பலில் பிடித்த தீயின் ஒரு பகுதியைக் கடலலைகளே அணைத்துவிட்டாலும், மீதியைக் கொள்ளைக் காரர்கள் கடல் நீரைப் பெரும் மரத்தொட்டிகளில் மொண்டு ஊற்றி அணைத்தார்கள். அந்தக் கப்பலில் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட அடிமைகளைத் தவிரப் போராடி மாண்டு கிடந்த அடிமை வர்த்தகன், அவன் வீரர்கள்-இவர்களின் உடல்களைக் கப்பல்களிலிருந்து கொள்ளைக் காரர்கள் தூக்கிக் கடலில் எறிந்தார்கள். சில சடலங்கள் நீரில் மூழ்கி அடியில் அமிழ்ந்தன. இன்னும் சில கடலரசனின் அலை களால் புரட்டப்பட்டு மீண்டும் மீண்டும் அடிமைக் கப்பலின் அடித்தளத்தை அடைந்து தங்களின் பழைய கப்பலை விட இஷ்டமில்லாதது போல் உராய்ந்தன. அப்படி உராய்ந்த சடலங்களைப் பலவந்தமாகச் சுறாக்கள் இழுத்துக் கொண்டு

கடலின் அடிப்பகுதியை நோக்கிச் சென்றன. கொள்ளைக் காரர்கள் வெகு சீக்கிரம் அந்த அடிமைக் கப்பலைச் சுத்தம் செய்துவிட்டுக் கடைசியாக இளஞ்செழியனையும் ஹிப்பலாஸையும் கயிற்றால் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு சென்று பெரிய மரக்கலத்திலிருந்த மற்ற அடிமைகளுடன் சேர்த்தார்கள்.

அடிமைக் கூட்டத்திலே அழகிகள் பலர் இருந்தார்கள். நல்ல பலசாலியான ஆண்கள் இருந்தார்கள். சில தாய்மார் களும் இருந்தார்கள். மற்றவர்களைப் பிடித்த காரணத்தை உணர்ந்துகொண்ட இளஞ்செழியன் குழந்தைகளுடன் கூடிய தாய்மார்களை ஏன் பிடிக்கிறார்கள் என்பதை அறியாததால் ஹிப்பாலஸை நோக்கிக் கேட்டான், "ஹிப்பலாஸ்! அடிமை வர்த்தகர்கள், தாய்மார்களை ஏன் பிடிக்கிறார்கள்?" என்று.

"ரோமாபுரியில் தாய்மார்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் நல்ல விலையுண்டு படைத் தலைவரே!" என்று கூறினான்.

"ஹிப்பலாஸ்! தாய்மார்களையும் குழந்தைகளையும் ஏன் வாங்குகிறார்கள் அங்கே?" என்று விசாரித்தான் இளஞ்செழியன்.

"இளம் பிராயமுள்ள அழகிகளை வாங்கினால் தங்கள் தலைவர்கள் மனம் பாதிக்கப்படலாம் என்று நினைக்கும் பெரிய வீட்டுப் பெண்கள் ரோமாபுரியில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் குழந்தைகளுடன் இருக்கும் தாய்மார்களை வாங்கிப் பராமரிப்பது உண்டு. சில வெளிநாட்டுக் குழந்தைகள் ரோமாபுரியிலே வளர்ந்து ரோமாபுரி மக்களுக்குச் சமமான அந்தஸ்தை அடைவதும் உண்டு" என்று விளக்கினான் ஹிப்பலாஸ்.

நாகரிகத்தின் சிகரத்தை மேற்கில் எட்டிப் பிடிக்கும் ரோம் சாம்ராஜ்யத்திற்கும், கிழக்கே நாகரிகத்திற்கு அணி கலனாய் விளங்கிய தமிழகத்துக்கும் எத்தனை வித்தியாசம் என்று நினைத்த இளஞ்செழியன், அடிமைத் தளைகள்

இடப்பட்டுக் கிடந்த அந்த நேரத்திலும் தன் நாட்டையும் மக்களையும் நினைத்துப் பெருமிதமடைந்தான். 'வெளிநாட்டு வாலிபர்களை விலைகொடுத்து வாங்கிக் காமலீலைகளில் இறங்கவும், தாய்மார்களை அடிமைப்படுத்தி வேலை வாங்கவும், பொன்னும், மணியும், காமமும், ஆதிக்க வெறியும் மேம்படவும் திகழும் மேற்கத்திய ரோம சாம்ராஜ்யமெங்கே! அடிமை வாழ்வே இன்னதென்று அறியாத மக்களையும் கவிதையையும் கலையையும் பிறப்பித்துத் திகழும் கிழக்கத்தித் தமிழகச் சாம்ராஜ்யமெங்கே! ஒன்று எத்தனை உயர்வு! இன்னொன்று எத்தனை தாழ்வு!' என்று எண்ணிப் பார்த்த இளஞ்செழியன் முகம் மகிழ்ச்சியாலும் பெருமிதத்தாலும் மலர்ந்தது. அந்தச் சமயத்தில் அவன் முகபாவங்களைத் தூரத்தேயிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த பெரிய மரக்கலத்தின் தலைவன் மெள்ள இவனிருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தான்.

பெரிய மரக்கலத்தின் முகப்பிலிருந்து மற்ற மரக்கலங் களுக்கும், கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் பெருங்கூச்சல் போட்டு உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்ததனா லேயே அவன் கொள்ளைக் கூட்டத்தின் தலைவனாயிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்த இளஞ்செழியன், அதை ஊர்ஜிதம் செய்துகொள்ளக் கயிறு கட்டியிருந்த தனது கையை உயர்த்தி, "ஹிப்பலாஸ்! யாரவன்?" என்று வினவினான்.

"இந்தக் கொள்ளைக்காரர்களுக்கெல்லாம் தலைவன்" என்றான் ஹிப்பலாஸ்.

இளஞ்செழியன் ஒரு முறை கடல் பிராந்தியத்தைத் தன் கண்களால் துழாவிவிட்டுக் கேட்டான்: "ஹிப்பலாஸ், சுமார் பன்னிரண்டு கப்பல்கள்தானே இருக்கின்றன?"

"ஆம், படைத்தலைவரே!"

"நூறு கப்பல்கள் உண்டு என்று சொன்னாயே!"

"ஆமாம்."

"மீதிக் கப்பல்கள் எங்கே?"

"கடற்பகுதியில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும். அவசிய மில்லாததால் வரவில்லை."

"அவசியம் எப்பொழுது ஏற்படும்?"

"சில சமயங்களில் வர்த்தகக் கப்பல்கள் தனியாக வருவ தில்லை. ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்கள் கொண்ட பத்துப் பன்னிரண்டு கப்பல்கள் துணைபுரியக் கூட்டமாக வரும். அப்பொழுதுதான் நூறு கப்பல்களாகச் சேர்ந்து அவற்றை வளைக்கும். தனிக் கப்பலை வளைக்க இவை போது மல்லவா?"

"ஆம். போதும்" என்று ஆமோதித்த இளஞ்செழியன், "ஹிப்பலாஸ்" என்று மறுபடியும் அழைத்தான்.

"ஏன் பிரபு?"

"அதோ இருப்பவன், எல்லாக் கொள்ளைக்காரர் களுக்கும் தலைவனா! அல்லது இந்தப் பன்னிரண்டு கப்பல் களுக்கு மட்டும் தலைவனா?"

"எல்லாக் கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் தலைவன்."

"எப்படித் தெரியும் உனக்கு?"

"கப்பலின் பாய்மரத்திலிருக்கும் சீலையைப் பாருங்கள்."

சீலையை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்திய இளஞ் செழியன், அந்தச் சீலையில் பெரும் கழுகு ஒன்று புறாவைப் பிடித்து நசுக்குவது போன்ற சித்திரம் தீட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, "இந்தச் சித்திரம்..." என்று பேசத் துவங்கியவன் மீதி வார்த்தையை முடிக்காமல் ஹிப்பலாஸை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

"எரித்ரியக்கடல் பிராந்தியத்திலேயே தலைமைக் கொள்ளைக்காரனின் அடையாளம் அதுதானென்று யவன நாட்டில் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இவனிடம் சிக்கிய வர்கள் கதி அந்தப் புறாவின் கதிதானாம்" என்ற ஹிப்பலாஸ் மேலும் சொன்னான்: "இவன் கொள்ளையடிக்கும் இடம் ஏகிடித் தீவின் பக்கமும் ஓமான் துறைமுகத்தின் பக்கமும்

என்று யவன நாட்டிலும் கூறுவார்கள். இந்த இரண்டு பகுதிகளிலும் செல்லும்போது போர்க்கப்பல்கள்கூடப் பிரிந்து போகக் கூடாதென எச்சரித்துத்தான் அனுப்புவார்கள். இவனிடம் அகப்பட்டவர்கள் எக்கதிக்கு ஆளாவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது என்று யவன நாட்டில் பயமுறுத்துவது உண்டு."

இளஞ்செழியன் ஹிப்பலாஸின் சொற்களையும் கேட்டு மரக்கலத்தின் கோடியிலிருந்து தங்களை நோக்கி வரத் தொடங்கிய அந்தக் கொள்ளைக்காரத் தலைவனையும் கவனித்தான். கொள்ளைக்காரத் தலைவன் சுமார் ஆறரை அடிக்கு மேல் உயரத்துடன் மட்டுமன்றி மூன்றடிக்குக் குறையாத சுற்றளவுடன் கூடிய பலமான சரீரத்துடன் இருந்ததையும் அவன் நடந்த அலட்சிய நடையில் உறுதியும் பெருந்துணிவும், யாரையும் மதிக்காத ஒரு மூர்க்கத்தனமும் இருந்ததையும் கண்ட இளஞ்செழியன், பயங்கரமான ஒரு மனிதனிடம் அடிமைகள் சிக்கிக்கொண்டு விட்டதை உணர்ந்தானானாலும், சற்றும் பயமின்றி அவனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளஞ்செழியன் தன்மீது நாட்டிய கூரிய விழிகளைக் கொள்ளைக்காரத் தலைவனும் கண்டுதானிருக்க வேண்டும். அவன் அடிமைகளில் ஒவ்வொருவராகப் பரிசோதித்துக் கொண்டு இளஞ்செழியனிடம் வந்ததும் சற்று நின்றதிலிருந்தே அதைப் புரிந்துகொண்ட படைத்தலைவன், கொள்ளைக்காரத் தலைவன் தன் எதிரே வந்து நின்ற பின்பும் மற்றவர்களைப் போல் தலை வணங்காமலும் பயத்தின் சாயையே முகத்தில் காட்டாமலும், உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு எழுந்திராமலும் இருந்தான்.

இப்படித் தன்னை அடியோடு அலட்சியம் செய்து உட்கார்ந்திருந்த படைத் தலைவனைப் பார்த்த கொள்ளைக்காரத் தலைவன் கண்களில் ஒரு விநாடி கோபம் துளிர்த்தாலும் மறு விநாடி மறையவே, அவன் வெகு பயங்கரமாக வாய்விட்டே நகைத்துக் கொள்ளைக்காரர்களில் இருவரை

அழைத்து, "இவனைத் தூக்கி நிறுத்துங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். கொள்ளைக்காரர்கள் தூக்கி நிறுத்தியதும், "இவனை வணங்கச் செய்யுங்கள்" என்று மீண்டும் ஒரு உத்தரவைப் பிறப்பித்தான். கையும் காலும் கட்டப்பட்ட இளஞ்செழியனை, கொள்ளைக்காரர் இருவர் பலவந்தமாகப் பிடித்து அழுத்தித் தலைவனுக்கெதிராக மண்டியிட வைத்தார்கள்.

"சரி, இவனைத் தூக்கி மீண்டும் நிறுத்துங்கள். இவன் தோலை, சாட்டை கொண்டு உரிக்கு முன்பாக இவனை விசாரிப்போம்" என்று கூறிய கொள்ளைக்காரத் தலைவன், இளஞ்செழியனை மீண்டும் கொள்ளைக்காரர்கள் எழுப்பி நிற்கவைத்ததும் நீண்ட நேரம் அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அப்படிப் பார்த்த அந்தக் கண்களுடன் வெறுப்புத் ததும்பிய தன் விழிகளை உறவாட விட்ட படைத் தலைவன், அந்தக் கொள்ளைக்காரத் தலைவன் கண்களில் ஏதோ ஒரு சந்தேகச் சாயை உலாவுவதைக் கவனித்தான்.

அந்தச் சந்தேகச் சாயையைத் தொடர்ந்து சந்தேக ஒலி நிரம்பிய கேள்வியொன்றும் எழுந்தது கொள்ளைக்காரத் தலைவனிடமிருந்து. "நீ யார்?" என்று வினவினான் கொள்ளைக்காரத் தலைவன், தன் பெருமீசையைப் பயங்கரமாக ஒருமுறை அசைத்து.

"தமிழன்!" என்று பதில் சொன்னான் இளஞ்செழியன்.

"அது தெரிகிறது. உன் பெயர்?" இரண்டாவது கேள்வியில் சந்தேகம் மறைந்து கடுமை நிறைந்திருந்தது.

"இளஞ்செழியன்!" என்று அலட்சியமாகவே பதில் கூறினான் படைத்தலைவன்.

இதைக் கேட்டதும் கொள்ளைக்காரர் தலைவனின் முகத்தில் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டதன்றி, ஏதோ விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிகளும் அவன் மூளையில் சுழலத் தொடங்கி விட்டதையும் அவன் முகபாவத்திலிருந்தே ஊகித்துக் கொண்ட படைத்தலைவன், 'இந்தக் கொள்ளைக்காரர் தலைவன் என்னை அறிவானா? எப்படி அறிவான்?' என்று

தன் உள்ளத்தே கேள்விகளை எழுப்பியதல்லாமல் வியப்பிலும் ஆழ்ந்தான்.

கொள்ளைக்காரர் தலைவன் உள்ளத்தில் இளஞ்செழியன் பெயரைக் கேட்டதும் பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டது அவன் சிந்தனையும் ஏதேதோ இடங்களை நாடிப் பறந்தது 'இளஞ்செழியன்! இளஞ்செழியன்! இந்தப் பெயர்...' என்று ஏதோ சிந்தித்தவன் முகத்தில் திடீரெனத் தெளிவு ஏற்படவே கடைசியாக ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான், "சோழர்கள் படையில் ஒரு உபதலைவனுண்டு இளஞ்செழியன் என்று அந்த வீரன் நீதானா?" என்று.

இளஞ்செழியன் பதில் சொல்லவில்லை. ஹிப்பலாஸும் மௌனம் சாதித்திருந்தால் யவன ராணியின் சரித்திரம், அடியோடு திசை மாறியிருக்கும். ஆனால் ஹிப்பலாஸ், 'நுணலும் தன் வாயால் கெடும்' என்ற தமிழ்ப் பழமொழிக் கிணங்க, "இவர்தான் அவர். உன் வணக்கத்துக் குரியவர், இனிமேலாவது அவர் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு அவரிடம் மன்னிப்புக் கேள்" என்று இரைந்தான்.

பதிலுக்குப் பயங்கரமாக நகைத்த கொள்ளைத் தலைவன், "இவர்கள் இருவரையும் பத்திரமாகக் கை கால் களைக் கட்டி அடிமைகளுடன் தள்ளுங்கள். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தப்ப விடாதீர்கள். இந்தப் படைத்தலைவன் ஒருவனாலேயே நமக்கு இருபதினாயிரம் பொற்காசுகள் கிடைக்கும். போதாததற்கு இந்தத் தடியனும் கிடைத்திருக் கிறான்" என்று இளஞ்செழியன் மதிப்பை உயர்த்தியும், ஹிப்பலாஸைப்பற்றி இகழ்ந்தும் சொற்களை உதிர்த்தான்.

'நம்மால் எப்படி இருபதினாயிரம் பொற்காசுகள் கிடைக்கும்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டு ஏதும் தெரியாமல் குழம்பிய படைத் தலைவனையும் தன்னைக் கொள்ளைக்காரர் தலைவன் தடியன் என்று குறிப்பிட்டதால் சினமே உருவாக நின்ற ஹிப்பலாஸையும் கொள்ளைக்காரர் கள் பலவந்தமாக இழுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். இரு துடுப்புத் தள்ளும் அறையில் தள்ளப்பட்ட இளஞ்செழியன்

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கொள்ளைக் கப்பல்கள் நகரத் தொடங்கி விட்டதையும் அவை மூன்று திசைகளில் செல்வதையும் கவனித்தான். படைத்தலைவனின் கண்களிலே பட்டது அந்தக் கப்பல்களில் மூன்று பிரிவுகள்தான். அவன் கண்களிலே படாத பிரிவுகளும் இருக்கத்தான் செய்தன. அதே சமயத்தில் இருங்கோவேளின் பெரும் சதியால் தமிழ் நாடும் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்து மூன்று திசைகளில் இழுபட்டு நாசமடைந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நாசத்தின் முதல் படியாக, புகாரில் டைபீரியஸ் ராணியின் மகுடாபிஷேகத் துக்குப் பலமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான். சோழர்களின் இந்திர விழா மாளிகை யவனர்களின் காதல் தெய்வமான வீனஸின் பெருங்கோயிலாக மாறிக் கொண் டிருந்தது.

46. புகாரின் பொற்கொல்லன்

வாணகரைக் குன்றின் உச்சி மாளிகை உப்பரிகைக் கைப்பிடிச் சுவரை இடது கையால் லேசாகப் பற்றியும், வலது முழங்கையை அந்தக் கைப்பிடிச் சுவரின் மீது ஊன்றி விரல் களை முஷ்டியாகப் பிடித்து முகவாய்க்கட்டையில் முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டும், தமது பெரும் உடலைச் சுவரில் சாய்த்து வளைந்தும் நின்று தூரத்தே தெரிந்த பூம்புகாரின் பெரும் கட்டடங்களையும் பக்கத்தே விரிந்து கிடந்த பெரும் கடலையும், மாறி மாறி நீண்ட நேரம் நோக்கிக் கொண்டிருந்த பிரும்மானந்தரின் முகத்தில் குழப்பம் மண்டிக் கிடந்ததைக் கண்ட குமரன் சென்னியின் கண்களில் கோபமும் வியப்புமே கலந்து நின்றது. எதிரியின் கரம் தினம் தினம் புகாரில் வலுப்படும்போது எந்த நடவடிக்கையும் துவங்கிவிடாமல் தன்னையும் தன் படைகளையும் தடுத்துவிட்டதன்றி, அந்த உச்சி மாளிகையை விட்டு நகராமலே காலம் கழித்துக் கொண் டிருந்த பிரும்மானந்தர், அந்த இருபது நாட்களில் எதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் காலையும் மாலையும் அந்த மாடியிலேறிப்

புகாரை உற்றுப் பார்க்கிறார் என்பதை நினைத்துப் பார்த்து ஏதுமறியாததாலும், எதைக் கேட்டாலும் சென்ற இருபது நாட்களில் ஒழுங்கான பதில் சொல்லாததாலும் குமரன் சென்னியின் கோபம் அந்த மாலை நேரத்தில் உச்சியை எட்டிக் கொண்டிருந்ததால் அவன் முகமும் மேல் திசையில் இறங்கிக்கொண்டிருந்த கதிரவனின் முகம் போலவே குங்குமச் சிவப்பாகச் சிவந்திருந்தது. அவன் உள்ளத்தை அந்தச் சமயத்தில் யாராவது ஊடுருவிப் பார்த்திருந்தால், அதுவும் கோபத்தால் சிவந்து ஜொலித்துக் கொண்டிருந்ததையும், எரிமலைபோல் ஏற்கெனவே புகைச்சலைக் கிளப்பிக் கொண்டிருந்த அந்த உள்ளத்தில் புகைச்சலுக்கிடையே பெரும் நெருப்புப் பொறிகளும் கிளம்பத் தொடங்கிவிட்டதையும் நிச்சயமாகக் கண்டிருப்பார்கள். தங்கள் உயிரைவிட மேலாகப் படைத்தலைவன் நேசித்துக்கொண்டிருந்த வாணகரைப் படைப் பிரிவின் வீரர்கள் சுமார் ஒரு மாத காலமாகப் படைத்தலைவனைக் காணாததாலும், படைத் தலைவனைப்பற்றிச் செய்தி ஏதும் கிடைக்காததாலும் சஞ்சலமடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், படைத் தலைவனைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட ஹிப்பலாஸின் மறைவும் அவர்களிடையே சந்தேகத்தைக் கிளறிவிட்டிருப்பதையும் புரிந்து கொண்டதால், எந்த வினாடியிலும் படைவீரர் புரட்சி செய்யலாமென்பதை அறிந்திருந்த குமரன் சென்னி, பிரும்மானந்தரின் அலட்சிய மனோபாவத்தைப் பற்றியும் புகாரின் கட்டடங்களைப் பார்த்துப் பிரதி தினம் அவர் ஆராய்ச்சி செய்ததைப் பற்றியும் சொல்லவொண்ணா வெறுப்பும் கோபமும் அடைந்திருந்ததன்றி, படைத்தலைவன் மறைவுக்குப் பழி வாங்கப் புகாரைக் கைப்பற்றி டைபீரியஸைச் சிறை செய்து விடுவதா அல்லவா என்ற விஷயத்தில் இரண்டிலொரு முடிவுக்கு அன்று வந்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், "சுவாமி" என்று கடுமையான குரலில் பிரும்மானந்தரை அழைத்தான்.

அவன் அழைத்ததைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே எதிரேயிருந்த புகாரின் மாளிகைகளைப் பார்த்துவிட்டு, இந்திர விழா விடுதியை நோக்கித் தமது கையை இருமுறை ஆட்டிய பிரும்மானந்தர் தம் வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுத்துக்கொண்டார். தான் சொன்னதை வாங்கிக் கொள்ளாததன்றி எதிரே இருந்த கட்டடங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, பிரும்மானந்தர் தமக்குத் தாமே முணுமுணுப்பதைக் கண்ட குமரன்சென்னி, இடது கையிலிருந்த தன் வேலைச் சரேலென்று வலது கைக்கு மாற்றியும், தளத்தில் அதைப் பொட்டென்று தட்டியும் தனக்கிருந்த கோபத்தைக் காட்டியதன்றிப் பல்லையும் நறநறவென்று கடித்து, "சுவாமி! உங்களைத்தான்!" என்று மீண்டும் ஒருமுறை பலமாக அழைத்தான்.

அந்த இரண்டாவது அழைப்பின்போது குமரன் சென்னியின் குரலில் தொனித்த கடுமையினாலும், மேல் தரையில் செய்த சப்தத்தினாலும், தலையை மட்டும் லேசாகத் திருப்பி, குமரன் சென்னியின் உக்கிர முகத்தைக் கவனித்த பிரும்மானந்தர், "ஏன் சென்னி? என்ன விசேஷம்?" என்று சர்வசாதாரணமாகவே வினவினார்.

அவர் கேட்ட உடனே பதில் சொல்லாத குமரன் சென்னி, வேல் போன்ற தன் கூரிய விழிகளால் பிரும்மானந்தர் முகத்தை ஒரு கணம் ஆராய்ந்து, அப்பொழுதும் அவர் முகத்தில் குழப்பம் மண்டிக் கிடப்பதைக் கண்டு, 'எதை நினைத்து இவர் குழம்புகிறார்?' என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டாலும் அதை வெளியே சொல்லாமல் அவர் கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லத் துவங்கி, "ஏன் சுவாமி! விசேஷம் ஏதுமிருப்பதாக உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?" என்று கேட்டான்.

குமரன் சென்னியின் முகத்திலும் குரலிலும் அப்பொழுதும் துள்ளி விளையாடிய கோபக் குறிகளைக் கண்டும் காணாதவர் போலவே நடித்த பிரும்மானந்தர், "உலகமென்றால் விசேஷமில்லாதிருக்குமா சென்னி? உலக

சிருஷ்டியே ஒரு விசேஷம். அதில் தோன்றியுள்ள மனித சமுதாயம் இன்னும் பெரு விசேஷம். அந்தச் சமுதாயத்தின் பூசல்கள், ஆசைகள், பித்தலாட்டங்கள், போராட்டங்கள் எல்லாமே பெரு விசேஷம்தான்" என்றார் சாவதானமாக.

குமரன் சென்னியின் இதயம் எரிமலை வெடிக்கும் ஸ்திதிக்கு வந்தாலும் உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பை ஓரளவு அடக்கிக்கொண்டு அவன் சொன்னான், "நான் வேதாந்தம் பேச வரவில்லை அடிகளே!" என்று.

"அது எனக்குத் தெரியும் சென்னி! வேல் தாங்கி மக்களை அழிப்பவனுக்கு வேதாந்த விசாரம் எதற்கு?" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

குமரன் சென்னியின் முகத்தில் இகழ்ச்சி நகை லேசாக அரும்பியது. "என்ன அப்படிக் கேட்கிறீர்கள் அடிகளே! காலம் மாறிவிட்டதல்லவா?" என்று இகழ்ச்சியில் கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடக் கேட்டான் சென்னி.

"காலம் மாறிவிட்டதா!" வியப்புடன் வினவினார் பிரும்மானந்தர்.

"ஆம் அடிகளே! மனிதர்களும் மாறிவிட்டார்கள்" என்று பதில் சொன்னான் சென்னி.

"அப்படியா!"

"ஆம். மனிதர்களென்ன, தொழில்களும் மாறி விட்டன."

"எந்தத் தொழில் மாறிவிட்டது சென்னி?"

"உதாரணமாகத் துறவிகள் தொழில் மாறிவிட்டது அடிகளே. விரக்தி கொண்டு வேதாந்த விசாரத்திலும் சமயப் பிரசாரத்திலும் ஈடுபட வேண்டிய துறவிகள் அரசியலில் நுழைந்துவிட்டார்கள். ஆகவே வேல் பிடித்துப் போரிட்டு அரசியலில் ஈடுபட வேண்டியவர்கள் வேதாந்த விசாரம் செய்தால் தவறென்ன? அடிகளைப் போன்றவர்கள் அரசியலில் நுழைந்து, இருக்கிறவர்களைக் குழப்பும் போது, என்னைப் போன்றவர்கள் வேதாந்த விசாரத்தில் நுழைவதுதான் நியாயம். ஆனால் தொழிலை மாற்றிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அடிகளே, வேதாந்த விசாரம்

எனக்குத் தேவையில்லை. ஆனால் வேறு ஒரு விசாரம் இருக்கிறது ஒரு சந்தேகமும் இருக்கிறது."

"என்ன விசாரம்? என்ன சந்தேகம் சென்னி?"

"படைத்தலைவர் என்ன ஆனார் என்பதைப்பற்றிய விசாரம், நீங்கள் சொல்வதை இத்தனை நாட்களுக்குப் பின்பும் கேட்க வேண்டுமா என்ற சந்தேகம்" என்றான் சென்னி சற்று முர்க்கத்தனமாக.

"சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டதா சென்னி?" என்று பிரும்மானந்தர் வினவினார்.

"சந்தேகம் என்று சொல்வதுகூடத் தவறு அடிகளே. நிச்சயம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று சொல்வதுதான் சரியாகும்."

"என்ன நிச்சயம்?"

'இனி உங்கள் சொல்லைக் கேட்பதில்லை என்ற நிச்சயம்."

"கேட்காமல் என்ன செய்வதாய் உத்தேசம்?"

"என் படைகளைக் கொண்டு புகாரைப் பிடிப்பதாக உத்தேசம்."

"பிடித்த பிறகு?"

"டைபீரியஸைப் பிடித்து சிறையில் அடைக்கிறேன்."

"அதற்குப் பிறகு?"

பிரும்மானந்தர் திரும்பத் திரும்ப ஒரே கேள்வியைக் கேட்டதைக் கண்டு கோபத்தின் எல்லையை மீறிவிட்ட குமரன் சென்னி, "அடிகளே! மேற்கொண்டு எதையும் கேட்க வேண்டாம். நீர் உடுத்தியிருக்கும் காஷாயம் உமக்களிக்கும் பணியை நீர் செய்யும். வீரர்கள் பணியில் தலையிட வேண்டாம்" என்று கூவினான்.

பிரும்மானந்தர் கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து எழுந்து நிமிர்ந்து நின்று, குமரன் சென்னி மீது தமது யானைக் கண்களை நாட்டினார். பிறகு மெல்ல நகைக்கவும் செய்தார்.

"எதற்காக நகைக்கிறீர்கள் அடிகளே?" என்று மீண்டும் கூவினான் சென்னி கோபத்தால் கைகள் லேசாகத் துடிக்க.

"உன் கோபம் எல்லை கடந்து, அதனால் நீ அறிவிழந்து உளறுவதைக் கண்டு நகைத்தேன் சென்னி. காஷாயம் கட்டிய நான் செய்யும் வேலையை நீ செய்ய முடியாது. இங்கிருந்து நீ புகாரின் மீது வேலை வீசலாம். உன் வில்வீரர் அம்பு மழையும் பொழியலாம். ஆனால் அவை மட்டும் நல்ல முடிவை ஏற்படுத்தி விட முடியாது. வேலையும் அம்பையும் விடக் கூர்மையானது ஒன்றிருக்கிறது. தெரியுமா?"

"எது?"

"அறிவு சென்னி, அறிவு! பெரும் அரசியல் சாதனைகள் சிறந்த வேல்களால் ஏற்படவில்லை. அறிவினாலும் ராஜ தந்திரத்தாலும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அரச வம்சத்தில் பிறந்த சந்திரகுப்தனுடைய வாளல்ல, மந்திரி ராக்ஷசனை மண்டியிடச் செய்து நந்தர்களையும் அழித்தது. சாணக்கியன் என்ற அறிவாளிதான் அதைச் செய்து முடித்தான். பெரும் சாம்ராஜ்யங்களை ஆக்குவதும் அறிவு, அழிப்பதும் அறிவு. இவற்றைச் சாதிப்பதற்கு, படைபலம் ஒரு கருவி. அவ்வளவுதான் சென்னி. ஆகையால், வேல் பலத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைக்காதே. அதைவிட என் காஷாயத்திலும் அறிவிலும் நம்பிக்கை வைப்பது சாலச் சிறந்தது. போர் என்று வந்தாலும் இந்த அடிகள் அத்தனை அற்பனல்ல. உன் வேல் செய்யும் பணியைவிடச் சற்று அதிகமாகவே நான் இஷ்டப்பட்டால் எடுத்து வீசக்கூடிய வாள் செய்யும். வாளைவிட அறிவு பெரிது என்பதால்தான் வாளை நான் எறிந்துவிட்டேன்" என்று கூறிய பிரும்மானந்தர், அந்த உப்பரிகைத் தளத்தில் இருமுறை உலாவிவிட்டு மீண்டும் சொன்னார்:

"சென்னி, படைத்தலைவரை நீயும் உன் படைகளும் அதிகமாக நேசிக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். உங்கள் அனைவரையும்விடப் படைத்தலைவர் மீது எனக்கு அன்பு மட்டுமல்ல, மதிப்பும் உண்டு. அறிவுடன் படைகளை நடத்துவதிலும் இணையற்ற துணிவுடன் வாளேந்தக் கூடியவருமான இளஞ்செழியனை, அனாதையாகவோ

அடிமையாகவோ யவனர்களிடம் விட்டுவிடுவதில் எனக்கு மட்டும் மகிழ்ச்சியென்று நினைக்கிறாயா? இல்லை, இல்லை, ஒருகாலும் இல்லை. படைத்தலைவர் மறைவினாலும், அவரைத் தப்புவித்துக் கொண்டு வர நான் அனுப்பிய ஹிப்பலாஸ் திரும்பாததாலும் நான் அனுபவித்து வரும் மனவேதனை விவரிக்க இயலாதது. ஆனால் அந்த வேதனையைவிடப் பெரும் வேதனையொன்று தமிழகத்தில் உருவாகி வருகிறது. அதைச் சமாளிக்கத் திட்டமிடுகிறேன் இருபது நாட்களாக, திட்டம் உருவாகவில்லை. சாதாரணமாகத் தெளிவாக இருக்கும் என் மனங்கூடக் குழம்பி கிடக்கிறது..."

இப்படிப் பேசிச் சற்று நிறுத்திய பிரும்மானந்தரை நோக்கிய குமரன் சென்னியின் மனமும், மெல்ல அவர்பால் அனுதாபம் கொள்ளவே அவன் கேட்டான்: "அடிகளே! இதைப்பற்றிக் குழம்புவானேன்? புகாரைத் தாக்கி நம் வசமாக்கிக் கொண்டால் என்ன?" என்று.

பிரும்மானந்தர் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, "சென்னி! அதைச் செய்ய இத்தனைநாள் நாம் காத்திருக்க வேண்டாமே. படைத்தலைவர் மறைந்த அன்றே செய்திருக்கலாமே?" என்றார்.

"செய்திருக்கலாம். நீங்கள்தானே வேண்டாமென்று தடுத்தீர்கள்? நீங்கள்தானே ராணியை ரகசியமாக இங்கு அழைத்துவரச் சொன்னீர்கள்? டைபீரியஸ் சொல்கிறபடி அவளை நடக்கத் தூண்டினீர்கள்" என்று கேட்டான் குமரன் சென்னி.

"ஆம், சென்னி. ராணியை அழைத்து டைபீரியஸின் சொற்படி கேட்கும்படி தூண்டவில்லையென்றால் டைபீரியஸ் எச்சரிக்கையடைந்து விடுவான். ராணி முரண்டிருந்தால் அவளை முதலில் சிறை செய்தது போலவே மீண்டும் சிறைப்படுத்தி, அவளையும் மீறி இருங்கோவேளிடம் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருப்பான். நமது திட்டங்களுக்கு அது பேராபத்தாக முடிந்திருக்கும். அப்படியின்றி, புகாரை

நாம் கைப்பற்றி டைபீரியஸைச் சிறை செய்திருந்தால் இருங்கோவேள் புகாரைத் தாக்குவான். இருங்கோவேளின் பின்னால் சோணாட்டு வேளிர்களின் பெரும் படைகள் இருக்கின்றன. மூன்று நாட்டுப் படைகளைக் கொண்டு இருக்கின்றன. மூன்று நாட்டுப் படைகளைக் கொண்டு கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் இருங்கோவேள் மீண்டும் புகாரைப் பிடித்து விடுவான். என்னதான் திறமையுள்ள படையாயிருந்தாலும் உன் படை முப்பெரும் படைகளைச் சமாளிக்க முடியாது. உனது படைகளுக்கும் வெளி உலகத்துக்கும் இருக்கும் ஒரே வாயில், ஏன் சோழ நாட்டுக்கும் வெளி உலகத்துக்கும் ஒரே தொடர்பு, இந்தக் கடல்தான். இருங்கோவேள் புகாரைப் பிடித்துக் கொண்டால் இந்த ஒரே வாயிலும் நமக்கு அடைக்கப்பட்டுவிடும். அப்புறம் சோழ நாட்டின் சுதந்திரத்திற்குப் பூட்டும், பூட்டின்மேல் முத்திரையும் திண்ணம். புரிகிறதா சென்னி!" என்று விளக்கினார் பிருமமானந்தர்.

குமரன் சென்னி நீண்ட நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். பிரும்மானந்தர் சொன்னது அத்தனையும் உண்மை என்று அவனுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. 'ஆனால் இந்த நிலைக்குப் பரிகாரம் என்ன? படைத்தலைவன் கதி என்ன?' என்ற கேள்விகள் அவன் மனத்தில் மேலோங்கி நின்றதால் பெருமூச்செறிந்தான். அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்த கவலையையும் கவலையின் அடையாளமாக வெளிவந்த பெருமூச்சையும் கண்ட பிரும்மானந்தர், அவனை அணுகி அவன் தோள்மேல் கையை வைத்து, ஏதோ குழந்தையைத் தடவுவதுபோல் அவன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து, "கவலைப்படாதே சென்னி! தமிழ் நாட்டின் மீது அடிமைத் தளைகள் வீசப்படுகின்றன. தமிழக வானில் போர் மேகங்கள் சூழ்ந்து வருகின்றன. போர் நடந்துதான் இங்கு ஒரு முடிவு ஏற்படும். அந்த முடிவு நல்ல முடிவாக ஏற்படச் செய்வதற்கே முயலுகிறேன். அதற்காகவே இரண்டு சக்திகளை மூன்று சக்திகளாகப் பிளந்திருக்கிறேன்" என்றார்.

"மூன்று சக்திகளா அடிகளே?" என்று கேட்டான் குமரன் சென்னி ஏதும் புரியாமல்.

"ஆம், சென்னி! இருங்கோவேள், அவனைச் சேர்ந்த வேளிர்கள், சோழ மண்டலத்தை முதலில் இருங்கோ வேளுக்கு விட்டுக் கொடுத்துப் பிறகு பங்கு போட்டுக் கொள்ள முயலும் சேர பாண்டியர்கள், ஆகியோர் இணைந்தது ஒரு சக்தி. இழந்த நாட்டை மீட்க முயலும் கரிகாலனும் இரும்பிடர்த் தலையாரும் சேர்ந்தது ஒரு சக்தி. இந்த இரண்டு சக்திகள் மட்டும் தமிழகத்தில் இருந்தால் கரிகாலன் வாழ்வும் சோழ மண்டல வாழ்வும் வளம் பெறுவது மிகக் கடினம். ஆகவே இவற்றுடன் இன்னொரு சக்தி. அதாவது யவனர்களின் புகாரைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறேன்."

"யவனர்களின் புகாரா?"

"ஆம், சென்னி! ராணியைத் தலைவியாக்கிக் கொண்ட யவனர்களின் புகார், இது மேலுக்கு இருங்கோவேள் பக்க மிருக்கும். சமயம் வரும்போது நமது பக்கம் சாயும்."

"அதெப்படி?"

"டைபீரியஸின் கை ஓங்கி நிற்கும் வரையில் புகார் இருங்கோவேளின் பக்கத்திலிருக்கும், ராணியின் கை ஓங்கினால் புகார் நமது வசமிருக்கும். ராணியை, நான் புகாரின் ராணியாக டைபீரியஸின் கைப்பாவையாக இருக்கக் கேட்டுக் கொண்டதற்கு அதுதான் காரணம். சமயம் வரும் போது ராணியின் கை ஓங்கவும் ஏற்பாடு செய்து வருகிறேன்" என்று விளக்கிய பிரும்மானந்தர், மீண்டும் புகாரின் இந்திர விழா விடுதிக்காகக் கையை நீட்டி, "அதோ பார் சென்னி! இந்திர விழா விடுதியில் ஏற்படும் மாறுதல்களைப் பார். கட்டடத்தின் அந்தப் பகுதிகளை டைபீரியஸ் ஏன் இடித்து விட்டான்? இந்திர விழா விடுதி மீது எதற்காக ஆகாயத்தை அளாவும் அந்த இரண்டு தூண்களையும் எழுப்பியிருக் கிறான்? அந்த மாறுதல்களில் ஏதோ சூதிருக்கிறது. அதுதான் புரியவில்லை எனக்கு. அதனால்தான் என் மனம் குழம்பிக் கிடக்கிறது" என்றார்.

பிரும்மானந்தர் காட்டிய கட்டடப் பகுதிகளை நோக்கிய சென்னி, "இதிலென்ன சூதிருக்க முடியும் அடிகளே! விடுதியை யவன நாட்டுக் கட்டடப் பாணியில் மாற்ற முயலுகிறான் டைபீரியஸ். தவிர அதை வீனஸ் கோயிலாக்கவும் முயலுகிறானாம்" என்றான்.

"ஆனால் அந்த இரு தூண்கள்? அவை ஏன் நமது கலங்கரை விளக்கத்துக்கும் மேலாக எழுந்திருக்கின்றன?" என்று வினவினார் பிரும்மானந்தர்.

காரணம் தெரியாததால் விழித்த குமரன் சென்னியை நோக்கிய பிரும்மானந்தர், "சென்னி! நாம் விளக்க முடியாத வேலைகள் பல அங்கே நடக்கின்றன. அவை என்ன என்பதை நாம் உடனே அறியவேண்டும்" என்றார்.

"எப்படி அறிவது அடிகளே?"

"புகாரின் பொற்கொல்லர் வீதியிருக்கிறதல்லவா?"

"ஆம், இருக்கிறது."

"அங்கு சங்கமன் என்ற பொற்கொல்லன் ஒருவன் புதிதாக வந்திருக்கிறான். ஏற்கெனவே அங்கிருந்தவன்தான் கொல்லர் வீதியில் விசாரித்தால் சொல்லுவார்கள்."

"சரி."

"அவனை அழைத்துவரச் சொல் சென்னி," என்று கூறிய பிரும்மானந்தர், அந்த வேலை மிகவும் முக்கியம் போல் விடு விடு என்று குமரன் சென்னியையும் அழைத்துக் கொண்டு கீழே சென்றார். அவர் இஷ்டப்படியே பொற்கொல்லனை அழைத்துவரக் குமரன் சென்னி பரத வல்லாளனை அனுப்பினான். புகாரிலிருந்து எதை வேண்டுமானாலும் இரவோடு இரவாகக் கொண்டு வந்து விடும் ஆற்றல் படைத்த அந்தப் பரதவன், இரவு ஏறி ஒரு நாழிகைக்கெல்லாம் தனது படகில் ஏறிப் புகாரை நோக்கிச் சென்று, மூன்றாவது நாழிகை நெருங்குவதற்குள் பொற்கொல்லனான சங்கமனை அழைத்து வந்தான். வல்லாளனுடன் உள்ளே நுழைந்த பொற் கொல்லனைக் கண்ட குமரன் சென்னியின் முகத்தில் பிரமிப்பு மிதமிஞ்சித்

தட்டியது. அந்தப் பொற்கொல்லனை நோக்கிப் பிரும்மானந்தர் கேட்ட கேள்வி அந்தப் பிரமிப்பைப் பன்மடங்காக்கியதால் எதுவும் பேசவோ அசையவோ சக்தி இல்லாமல் நின்றான், வேல் வீசுவதில் இணையற்ற குமரன் சென்னி.

47. அடிகளின் அலுவல்

பரத வல்லாளனைப் பின்தொடர்ந்து அசாத்திய அடக்கவொடுக்கத்துடனும், மேலுக்குப் பணிவும் உண்மையில் விஷமமும் ததும்பிய விழிகளுடன் வாணகரை உச்சி மாளிகையின் முன் கூடத்தில் நுழைந்த புகாரின் பொற் கொல்லன் சங்கமனைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே வேல் வீரனான குமரன் சென்னி பிரமிப்படைந்து விட்டா னென்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. வந்தவன் வேஷத்துக்கும் தொழிலுக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லாதிருந்தாலும், வந்தவுடன் சங்கமனும் பிரும்மானந்தரும் செய்து கொண்ட பரஸ்பர மரியாதையாலும், 'இவன் யாராயிருந்தாலும் பொற்கொல்லனல்ல' என்ற முடிவுக்கு வந்த குமரன் சென்னிக்கு, பிரும்மானந்தர் சங்கமனைக் கேட்ட கேள்விகளும் சங்கமன் சொன்ன பதில்களும் பிரமிப்பை மட்டுமன்றி வியப்பையும் சேர்த்தளித்தன.

கையில் நிறுவைக்கருவியும் சாமணமும் அடக்கிய பேழையுடனும் கழுத்தில் ஆரத்துடனும் காதில் சிறந்த கடுக்கண்களுடனும் காட்சியளிக்க வேண்டிய பொற் கொல்லன், இடையில் காஷாயம் கட்டி மேலேயும் பிரும்மானந்தரைப் போலவே ஒரு முழம் காஷாயத் துண்டைப் போட்டுக் கொண்டு சிரமுண்டனத்துடன் மாளிகை முன் கூடத்தில் நுழைந்த மாத்திரத்தில் "அடிகள் வரவேண்டும், வரவேண்டும்" என்று பிரும்மானந்தர் அவரை எதிர் கொண்டு அழைத்தன்றித் தமக்கு எதிரிலுள்ள ஆசனத்தில் அமர்த்தவும் செய்தார். வந்த துறவியும் கையில்

மடித்து வைத்திருந்த இரண்டு வெள்ளைத் துணிகளை விரித்துப் பிரும்மானந்தர் கையில் போட்டுத் தலை தாழ்த்தினார். இந்த மரியாதையின் விளைவாக வந்த துறவி பௌத்த மதத்தையோ சமண மதத்தையோ சார்ந்தவரா யிருக்க வேண்டுமென்பதை ஊகித்துக் கொண்ட குமரன் சென்னி மட்டுமன்றி, பரத வல்லாளனும் திகைக்கும்படியாக இரண்டு துறவிகளுக்கும் சம்பாஷணை துவங்கலாயிற்று. தமது கையில் இருந்த பணிவுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வெள்ளைத் துணி இரண்டையும் விரல்களால் தடவிப் பார்த்த பிரும்மானந்தர், "அடிகளே! சட்டையும் தோற்கடிக்கும் வழவழப்பு இந்த ஆடைக்கு இருக்கிறதே. இது தாங்களே செய்ததோ?" என்று வினவினார்.

நேராகப் பதில் சொல்லாத சமணத் துறவி சிறிது வெட்கப்படுபவர்போல் பாசாங்கு செய்து, "என்னைக் கண்டால் அடிகளுக்கு எப்பொழுதும் கேலிதான். ஏதோ தெரிந்தவரையில் செய்திருக்கிறேன். அதுவும் அடிகளின் மாசுமறுவற்ற பேருடலில் முரட்டுத் துணி பட்டால் தாங்காது என்பதற்காகக் கொஞ்சம் மெல்லிய நூலிழைகளையே தறியில் செலுத்தினேன். அந்த மேனிக்கு இந்தத் துணி மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கும். கொஞ்சம் காவி மட்டுந்தான் அடிகள் சேர்க்க வேண்டியது" என்றார் குரலில் பணிவைக் காட்டி ஆனால் சொற்களில் விஷமத்தை ஊட்டி.

குமரன் சென்னிக்கும் பரத வல்லாளனுக்கும் பொற்கொல்லன் பதில் வேடிக்கையாகவே இருந்ததால் அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஒரு விநாடி பார்த்துக் கொண்டனர். அடுத்தபடி பிரும்மானந்தர் கண்களைச் சந்தித்த குமரன் சென்னியின் கண்களில், 'இவர் யார்! பொற்கொல்லரா, வெறும் துறவியா?' என்ற கேள்விகள் திட்டமாகவே எழுந்து நின்றாலும் அதைக் கவனிக்காதவர் போலவே பிரும்மானந்தர் வந்த அடிகளுடன் மேற்கொண்டு பேச்சைத் தொடுத்து, "இத்தனை அழகாகவும் இழைகள் ஒன்றன் மேலொன்று முரண்டு படுக்காமலும் முடிச்சுகள்

இல்லாமலும் ஆடை தயாரிக்கும் வல்லவர் அடிகளைத் தவிர, புகாரில் வேறு யார் இருக்க முடியும்! ஆனால் பனிச்சென்று இருக்கும் இந்த வெள்ளை ஆடையைக் காவியேற்றி நாசம் செய்ய எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆகையால் இதை அடிகளே வைத்துக் கொள்வது நல்லது" என்று சொல்லித் துணிகளிரண்டையும் வந்தவரிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

பிரும்மானந்தர் பேச்சைத் தட்ட முடியாததால் துணிகளைத் திரும்ப வாங்கிக்கொண்ட சமணத் துறவியின் விழிகளில் மெள்ள மெள்ள சந்தேகச் சாயை படர்ந்தது. "இதை ஏன் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டீர்கள் அடிகளே?" என்று சந்தேகம் குரலிலும் பிரதிபலிக்கக் கேட்டார் சமணத்துறவி.

"நான் காஷாயத்தை விட்டு வேறெதுவும் அணிந்து வழக்கமில்லை" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"காவி ஏற்றிக் கொள்ளலாமென்றுதான் சொன்னேனே" என்று மீண்டும் வற்புறுத்தினார் சமணத்துறவி.

"காவி ஏற்றி இத்தனை நல்ல ஆடையைக் கெடுக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை என்று ஏற்கெனவே சொல்லவில்லையா?"

"காவி ஏற்றுவது கெடுப்பதாகுமா? காவி துறவறத்தின் அடையாளமல்லவா?"

"துறவறத்தின் அடையாளமே தவிர, அழகின் அடையாளமல்லவே."

"அழகைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை?"

"நமக்கு என்று எதற்காகச் சொல்கிறீர்கள். எனக்கு வேண்டுமானால் வயதாகி விட்டது. அடிகள் வாலிப வயதுதானே?"

"அதனால்?"

"அந்தக் காஷாயத்தைக் களைந்துவிட்டு இந்த வெள்ளை ஆடையை அணிந்து கொள்ளுங்கள்."

பிரும்மானந்தரின் இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பரத வல்லாளனும் குமரன் சென்னியும் திகைத்துப் போய் விட்டார்களென்றாலும் சமணத்துறவி மட்டும் எள்ளளவும்

அசையாமல் தீர்க்காலோசனை தவழ்ந்த கண்களை பிரும்மானந்தர் மீது நாட்டியதன்றி, "இந்தப் புது வேஷம் எதற்கு அடிகளே" என்று கேட்கவும் செய்தார்.

"புகாரின் பொற்கொல்லர் காவியணிந்து துறவியாகச் சென்றால் அவர் பொற்கொல்லர் என்று யார் நம்புவார்கள்?" என்று வினவினார் பிரும்மானந்தர்.

"துறவறத்துக்கும் பூர்வாசிரமம் இருக்காதா? அதில் பழகிய தொழில்கள் துறவறத்தில் மறந்துவிடுமா? துறவறம் பூண்ட பின்புதானே அடிகளுக்கு அந்த மகர கண்டிகையைச் செய்து கொடுத்தேன். அடிகள் பூர்வாசிரமத்தில் சிற்பத் தொழில் செய்வில்லையா? அடிகளுக்கு வாள் வீச்சு, சிற்பத் தொழில் இரு கலைகள் தெரியும். அடியவனுக்கு, அணி செய்தல், துணி நெய்தல், இவற்றுடன் அடிகள் கற்பித்த போர்த் தொழிலும் தெரியும். துறவறம் தொழில்களை அழித்து விடுமா என்ன?" என்று பதிலுக்குக் கேட்டார் சமணத் துறவி.

"நன்றாகச் சொன்னீர்கள்! துறவறமா தொழில்களை மறக்க அடிக்கும்? துறவறம் மேற்கொண்டால் புதிது புதிதாக எத்தனை தொழில்கள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன! எத்தனை தொழில்களைச் செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விடுகிறது! அதற்காகச் சொல்லவில்லை அடிகளே! உங்களுக்கு நிகரான பொற்கொல்லர் புகாரில் என்ன, சோழ மண்டலத்திலேயே இல்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் காவியுடன் அடிகள் பொற்கொல்லராகப் பணி புரியச் செல்வது மிகவும் கடினம். நுழைய வேண்டிய இடம் அத்தனை கெடுபிடியானது. அடிகள் உண்மையில் யாரென்று தெரிந்துவிட்டால்..." என்ற பிரும்மானந்தரை இடைமறித்த சமணத்துறவி, "தெரிந்து விட்டால் உயிர் போய்விடும். அவ்வளவுதானே!" என்று கேட்டார்.

"அடிகளின் உயிர் போவதைப் பற்றி அடியவன் கவலைப்படவில்லை" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"பின் எதைப்பற்றிக் கவலைப்படுகிறீர்கள்?"

"திட்டம் குலைந்துவிட்டால் நாட்டின் பிற்காலம் சீர்குலைந்துவிடும். அதற்காகத்தான் கவலைப்படுகிறேன்."

சமணத்துறவி நீண்ட நேரம் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு மெள்ளத் தலையை நிமிர்த்தி பிரும்மானந்தரை நோக்கினார். பிரும்மானந்தர் முகத்தில் கவலை பெரிதும் படர்ந்திருப்பதைக் கண்டு பெருமூச்சொன்றை விட்டுச் சொன்னார், "அடிகள் சொன்னது எதையும் இதுவரை நான் தட்டியதில்லை. துறவியாகப் பணித்தீர்கள், துறவியானேன். மேற்கில் செல்லச் சொன்னீர்கள், சென்றேன். மீண்டும் புகாருக்கு வந்து பொற்கொல்லர் தொழில் செய்ய உத்தரவு வந்து ஒரு மாதங்கூட ஆகவில்லை. புகார் வந்தேன். சங்கமப் பொற்கொல்லனானேன். இதுவரை மனம் பல பற்றுதல்களில் ஈடுபட்டுச் சிக்கித் தவித்திருக்கிறது. போதாததற்குத் துறவற அடையாளத்தையும் நீக்கச் சொல்கிறீர்களே. இதைத்தான் என்னால் சகிக்க முடியவில்லை" என்று.

சமணத் துறவி அப்படிச் சொன்னபோது அவர் குரலில் ஓரளவு சங்கடமும் ஏக்கமும் கலந்து தாண்டவமாடியதைக் கவனித்த பீரம்மானந்தர் சில விநாடிகள் ஏதோ யோசித்து விட்டுச் சொன்னார்: 'அடிகளுக்குத் துறவறத்தில் உள்ள பற்று அடியவன் அறியாததல்ல, துறவறம் பெரிதும் உள்ளத்தைப் பொறுத்தது. ஆடையைப் பொறுத்ததல்ல. ஆடையில் ஏற்படும் சில மாறுதல், அதுவும் சில நாட்களுக்கே ஏற்படும் மாறுதல், நாட்டுக்கு நன்மை பயக்குமானால், அதைச் செய்துதான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது. நாட்டின் நிலை பயங்கரப் பாதையில் சென்று கொண்டிருப்பதை அடியவன் உணர்த்தத் தேவையில்லை."

"அதுதான் வெட்ட வெளிச்சமாயிருக்கிறதே" என்றார் சமணத்துறவி.

"அப்படியானால் சங்கமரின் உதவி கிடைக்குமா?"

"அடிமை காத்திருக்கிறேன். இருப்பினும் காஷாயத்தை நீக்காமலே காரியத்தை முடிக்க முடியும் என்பது அடியவன் துணிபு."

இவ்விதம் சமணத் துறவி மெள்ளத் தமது வேஷத்தை நாட்டுக்காகச் சில நாள் தியாகம் செய்ய முன் வந்தவுடன் நன்றி ததும்பும் கண்களை அவர் மீது நாட்டிய பிரும்மானந்தர் குமரன் சென்னியை நோக்கி, "சென்னி! சங்கமரை நீ அறியமாட்டாய். ஆனால் அவர் உன்னை அறிவார். இந்தச் சோழ மண்டலத்தில் அடிகளைப்போல் அணி செய்யும் திறன் வாய்ந்தவர்களோ நவரத்தினங்களின் மதிப்பைத் திட்டமாகப் போடுபவர்களோ யாருமே கிடையாது. அவர் தற்சமயம் தங்கும் இடத்தை இன்று வல்லாளன் பார்த்திருப்பதால் இனி அவரை இங்கு வரவழைப்பதும் நமக்கு மிக எளிது. ஆகவே அவரைக் கொண்டுதான் நாம் டைபீரியஸின் நோக்கத்தை அறியவேண்டும்" என்று கூறி விட்டு, பொற்கொல்லருக்காகத் திரும்பி, "சோழர் படை உபதலைவருக்கு ஏற்பட்ட கதி அடிகளுக்குத் தெரியுமல்லவா" என்று வினவினார்.

"தெரியும்" என்றார் சமணப் பொற்கொல்லர்.

"இளஞ்செழியன்..."

"யவன நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்."

"ஆம். அதனால் சோழர் படைகளைச் சரியாக நடத்தி வெற்றி சம்பாதிக்கக் கூடிய ஒரு பெரும் தலைவனை நாடு இழந்து நிற்கிறது."

"ஆம்."

"படைத்தலைவர் இல்லாத சமயத்தில் போர் மூண்டால் நாடு அழிந்து விடும்."

"ஏன் அடிகளே! வேறு படைத்தலைவர்களே நாட்டில் இல்லையா?"

"இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் அனைவரும் இருங்கோவேளின் பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். வேளிர்கள் வேளிர் குலத்தானுக்குத்தானே உதவுவார்கள், அடிகளே! அப்படி உதவியிராவிட்டால் இளஞ்செட்சென்னி உயிரிழக்க நேரிட்டிருக்குமா? அல்லது..."

"கரிகாலர் அனாதையாக நாட்டில் அலையத்தான் நேரிடுமா?"

"ஆம். அடிகளே! இந்த நிலை ஏற்பட்டதே நாட்டின் துரதிர்ஷ்டம். திருமாவளவன் போர்த் திறம் படைத்தவர்தான். ஆனால் படைகளை நடத்திப் பரிச்சயமில்லாதவர். அனுபவம் போதாத சிறுபிள்ளை. அதற்கு இந்தப் பாண்டிய நாட்டு வாலிபன்தான் தேவை."

"ஏன் இரும்பிடர்த் தலையாருக்கு என்ன?"

"இரும்பிடர்த்தலையார் நீண்டநாள் போர்களை விட்டு விலகி, கவிபாடிக் காவிய உலகில் ஆழ்ந்து விட்டவர், படைகளை நடத்தி நாளாகிறது. தவிர, யவனர் நமது நாட்டுக்கு வந்த பிறகு போர் முறைகளும் பெரிதும் மாறிவிட்டன."

"அப்படியானால்?"

"படைத்தலைவர், வரும்வரை போரை மூளவிடக் கூடாது. அப்படிப் போர் மூண்டாலும் புகாரை நம் கையிலிருந்து நழுவவிடக் கூடாது."

"கையிலிருந்து நழுவிவிடும் போலிருக்கிறதோ?"

பிரும்மானந்தர் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் சங்கமரை உற்று நோக்கினார். "புகாரில் நடப்பது அடிகளுக்குத் தெரியாதா?" என்றும் கேட்டார்.

"தெரியும். இந்திர விழா விடுதி யவனர் காதல் தெய்வத்தின் விடுதியாகப் போகிறது" என்றார் சமணத் துறவி.

"அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. இந்திர விழா விடுதியின் பக்கப் பகுதிகள் சிலவற்றை டைபீரியஸ் இடித்து விட்டான்" என்று சுட்டிக் காட்டினார் பிரும்மானந்தர்.

"அதை நான் கவனிக்கவில்லையே" என்றார் சமணத் துறவி.

இதைக் கேட்டதும் பிரும்மானந்தர் கண்களில் கோபக் குறி எல்லையின்றி எழுந்தது. ஆசனத்தைவிட்டுச் சரேலென எழுந்து பிரும்மாண்டமான தமது உடற்சதைகள் ஆட சமணத் துறவியை நோக்கி வந்த பிரும்மானந்தர் குரலும் இடியென ஒலித்தது. "இதைக்கூடக் கவனியாமல் புகாரில் என்ன வேலை செய்கிறீர்? வாணகரையிலிருந்து இதைக் கவனிக்க பிரும்மானந்தன் இருக்கும்போது எனக்கென்ன கவலை என்று

கையைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறீரா?" என்று சீறினார் பிரும்மானந்த அடிகள்.

இரண்டு துறவிகளும் அரசியல் விவகாரங்களைப் பற்றித் தீவிரமாகத் தர்க்கித்ததையும், இறுதியில் பிரும்மானந்தர் சமணத் துறவியை மிரட்டியதையும் கண்ட குமரன் சென்னிக்கு வியப்பு மிதமிஞ்சி விட்டதால் அவன் கேட்டான், "இந்த அடிகளுக்குப் புகாரில் பொற்கொல்லர் அலுவல் என்றுதானே சொன்னீர்கள்" என்று.

பிரும்மானந்தர் சீற்றத்தைச் சற்றே தணித்துக் கொண்டு குமரன் சென்னியை நோக்கி, "சென்னி! நிதானத்தைச் சற்று இழந்துவிட்டேன். புகாரில் டைபீரியஸின் நடிவடிக்கைகளைக் கவனிக்கவே அடிகளை வரவழைத்தேன். அதை அவர் சரியாகச் செய்யாததால் கோபம் வந்தது. யாரும் தங்கள் கடமையைச் செய்ய வேண்டும் பார்" என்று சமண அடிகளுக்கு வேவு பார்க்கும் தொழிலைத் தவிர வேறு தொழில் அவசியமில்லாதது போல் பேசினார் பிரும்மானந்தர்.

பிரும்மானந்தரின் கோபத்தால் சமணத்துறவி அதிர்ச்சியடைந்து விடுவாரென்று குமரன் சென்னியோ பரத் வல்லாளனோ எண்ணியிருந்தால், அந்த எண்ணம் மிகத் தவறென்பதைச் சமணத் துறவியின் முகம் காட்டியது. பிரும்மானந்தரின் சத்தத்துக்குச் சிறிதும் அசையாமலும் சாவதானமாகவே சொன்னார் சமண அடிகள், "இந்திர விழா விடுதியை இங்கிருந்து பார்ப்பது, சுலபம், புகாரிலிருந்து பார்ப்பது கஷ்டம்" என்று.

ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களைச் சமண அடிகள்மீது நாட்டிய பிரும்மானந்தர் கேட்டார், "ஏன்" என்று.

"இந்திர விழா விடுதிப் பக்கம் காவல் பலமாயிருக்கிறது யாரும் போக அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அதற்குப் போகும் வழிகள் எல்லாமே அடைக்கப்பட்டுவிட்டன" என்று பதில் சொன்னார் சமண அடிகள்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பிரும்மானந்தர், "அப்படியா! இந்திர விழா விடுதிப் பக்கம் செல்ல வசதியில்லையானால் பக்கச் சுவர்கள் இடிக்கப்படுவது தெரியாதிருக்கலாம். அதன்மீது நிர்மாணிக்கப்படும் பெரும் தூண்கள். கண்ணுக்குத் தெரியலாமல்லவா?" என்று மீண்டும் ஒரு கேள்வியை வீசினார்.

ஏதோ குற்றவாளியை விசாரிக்கும் நீதிபதியைப் போல் தன்னைப் பிரும்மானந்தர் விசாரித்தும் சிறிதும் கோபம் கொள்ளாத சமண அடிகள், "அதைக் கவனித்துக் கொண்டு தானிருக்கிறேன்" என்று பதில் கூறினார்.

"கவனித்துக் கொண்டு சும்மா இருந்து லாபமென்ன? எனக்குத் தகவல் அனுப்பவில்லையே!" என்று கேட்டார் பிரும்மானந்தர்.

"கண்ணுக்கெதிரே ஆகாயமளாவ எழும் தூண்களைப் பற்றி, 'இதோ தூண்கள் எழுப்பப்படுகின்றன' என்று தெரிவிப்பதில் அர்த்தமென்ன இருக்கிறது அடிகளே? அவற்றைத் தான் எல்லோரும் பார்க்கிறார்களே. அந்தத் தூண்கள் ஏன் எழுப்பப்படுகின்றன அவற்றைக் கொண்டு எதைச் சாதிக்க டைபீரியஸ் முயலுகிறான் என்பதைத்தான் கவனிக்க வேண்டும்."

"அதைக் கவனித்து வருகிறீரா?"

"புகாருக்கு வந்து டைபீரியஸ் மீது ஒரு கண் வைத்துக் கொள்ள என்று அடிகள் செய்தியனுப்பிய நாளாக அதே அலுவல்தான் அடியேனுக்கு. அடிகள் அவசரப்பட்டு இங்கு அழைத்திராவிட்டால் இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் பல தகவல்களைத் தந்திருப்பேன். அடியானது சீடர்கள் பலர் யவனர் விடுதிகளில் சேவகம் செய்து வருகிறார்கள்."

"நல்லது அடிகளே! தங்கள் சீடர்கள் மட்டும் வேவு பார்ப்பது போதாது. டைபீரியஸைப் போன்ற அறிவாளியை அடிகளைப் போன்ற தந்திரசாலிதான் சரியாகக் கவனிக்க முடியும். ஆகவே ஏதாவது தந்திரத்தால்..." என்று பிரும்மானந்தர் முடிக்கு முன்பே நமது ஆசனத்தை விட்டு

எழுந்துவிட்ட சமணத்துறவி பிரும்மானந்தரை நோக்கி மெல்ல நகைத்து, "தந்திரம் தேவையில்லை அடிகளே! என்னை டைபீரியஸே அழைத்திருக்கிறான். ராணிக்கு இன்னும் பதினைந்து நாட்களில் புகாரில் மகுடம் சூட்டத் திட்டமிடுகிறான் டைபீரியஸ்" என்று கூறினார்.

"மகுடம் சூட்ட அடிகளை அழைப்பானேன்?" வியப்புடன் வினவினார் பிரும்மானந்தர்.

"அடிகளை அழைக்கவில்லை. புகாரின் சிறந்த பொற்கொல்லனை அழைத்திருக்கிறான்" என்று சற்றுப் பெருமையுடனே கூறினார் சங்கமர்.

"அப்படியானால் வெள்ளை உடை அணிந்து..." என்று இழுத்தார் பிரும்மானந்தர்.

"இல்லை. காவியை விட இஷ்டமில்லை அடிகளே. காவியை விட அவசியமுமில்லை. காவி என் உடையில்லை. உடலில் ஊறிவிட்டது. ஆனால் காவியென்று சிறிதளவும் தெரியாதபடி சரிகை வேலைப்பாடு செய்த அங்கி செய்திருக்கிறேன். என் முகமோ முண்டமோ தெரியாதபடி தலை மயிரும் தாடி மீசைகளும் சித்தமாயிருக்கின்றன. நாளை வயோதிகனும் திட்சையுள்ளவனுமான பொற்கொல்லனொருவன் டைபீரியஸைச் சந்திப்பான். பிறகு ராணியின் தலையை மகுடத்துக்கு அளவெடுப்பான். அதைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு அடிக்கடி இந்திர விழா விடுதிப் பகுதியில் நடமாடுவான். இதில் ஏதாவது..."

"குறையில்லை. நல்ல திட்டம். அடிகளைச் சந்தித்தது நல்லதாகப் போய்விட்டது. இல்லையேல் வேறு வழியில் ராணியை மீண்டும் இங்கு வரவழைத்திருப்பேன். ஆனால் அது அபாய வழி. மிகவும் திருப்தி அடிகளே. நாளை ராணியைச் சந்தித்த பிறகு தகவல் அனுப்புங்கள். அடிகளிடமிருந்து தகவல் ஏதும் வராததால்தான் சற்று நிதானம் தவறினேன்" என்று மன்னிப்புக் கேட்கும் முறையில் சங்கமரிடம் பேசிய பிரும்மானந்தர் அவரைப் பாழையபடி புகாரில் விட்டு வர வல்லாளனைப் பணித்தார்.

சமணத் துறவி தமது சொற்படி மறுநாள் காலையில் விளக்கு வைத்த பிறகு சரிகை வேலைப்பாடுகள் அமைந்த பெரு அங்கியையும் தாடி மீசைகளையும் அணிந்து இந்திர விழா விடுதியை நோக்கிச் சென்றார். பொற்கொல்லன் சங்கமன் வருகையைப்பற்றி டைபீரியஸ் காவலருக்கு ஏற்கெனவே அறிவித்திருந்ததால், இந்திர விழா விடுதியில் முதல் இரண்டு கட்டுக்கதவுகளும் அவருக்குத் தாராளமாகத் திறந்து வழிவிட்டன. காவலர் அறிமுகம் கூற மூன்றாம் கட்டில் பெரிய அறையின் நடுவில் உட்கார்ந்திருந்த ராணி முன் நின்ற சங்கமப் பொற்கொல்லர், அவளை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் தலை தாழ்த்தி வணங்கி, "அடிமை மகுடம் தாங்கவேண்டிய அழகிய தலையை அளவெடுக்க வந்திருக்கிறேன்" என்றார்.

எதிரே பெருமுடியுடனும் தாடியுடனும் நின்ற பொற்கொல்லனை ராணியின் நீலமணிக் கண்கள் ஊடுருவிச் சில விநாடிகள் நோக்கின. பிறகு அருகே வரும்படி அவள் அழகிய கரம் சைகை காட்டவே ராணியை நெருங்கி, கையிலிருந்த பேழையைக் கீழே வைத்துத் திறந்து பட்டுக் கயிறு ஒன்றை எடுத்து, இயற்கைப் பொன்முடி பெருமுடியாகத் திரட்டிக் கட்டப்பட்டிருந்த அவள் தலையின் சுற்றளவு குறுக்களவு முதலிய விவரங்களை நறுக்கு ஓலையில் பொறித்துக் கொண்டார். வேலை முடிந்ததும், "ராணி! அளவுகளை எடுத்துக் கொண்டு விட்டேன். மகுடத்தின் அச்சுத் தயாரானதும் செப்பில் முதலில் தயாரித்துத் தலையில் வைத்துப் பார்க்கிறேன். பிறகு தமிழகத்திலேயே இணையற்ற மணிமுடியை சிருஷ்டிக்கிறேன்" என்றார்.

"மகிழ்ச்சி! போதிய சன்மானம் அளிக்கப்படும், கவலை வேண்டாம்" என்றாள் ராணி.

"சன்மானத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை ராணி" என்றார் பொற்கொல்லர்.

"கவலைப்படும்."

"ஏன் கவலைப்படவேண்டும்."

"என் தலையை அளவெடுத்ததன் விளைவாக உமது தலை போய்விடுமே, அதற்காகவாவது கவலைப்பட வேண்டாமா?"

ராணியின் கேள்வியைக் கேட்ட சங்கமப் பொற்கொல்லர் சற்றே விழித்தார். அவர் விழித்ததைக் கண்ட ராணி, "பொற்கொல்லரே! நீர் என் தலையை அளவெடுக்க வந்தீரா அல்லது இந்திர விழா விடுதியை அளவெடுக்க வந்தீரா?" என்று மிக ரகசியமாக வினவினாள்.

பொற்கொல்லர் பதறிப் போனார். ராணி, "நீர் யாரென்று எனக்குத் தெரியும்" என்று சொன்னபோது அவள் விழிகளிலும் ஏளனச் சிரிப்பு துளிர்த்து நின்றது.

பொற்கொல்லர் மிக அவசரமாக வெளியே செல்ல முயன்றார். "நில்லுங்கள்" என்று ராணியின் அதிகாரக் குரல் அவரை அப்படியே ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. மிகத் தைரியசாலியான அடிகளின் கால்களும் சற்றே நடுங்கின. அதுவரை நகைத்துக் கொண்டிருந்த நீலமணிக் கண்களில் கோப ஜ்வாலை கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. அதே சமயத்தில் பக்கத்து அறையில் யாரோ ஒருவர் நடமாடும் அரவமும் அடிகளின் காதில் விழுந்தது.

48. ராணியின் சாகசம்!

இரண்டடுக்கு உப்பரிகைகளுடனும் பெருங்கூடங்களுடனும் பெரிய அறைகளுடனும் மனைநூல் வல்லவர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டு, பூம்புகாருக்கே சிறந்த அணிகலனாக விளங்கிய இந்திரவிழா விடுதியின் வெளிப்புறத்தை மட்டுமன்றி உட்புறத்தையும் சிற்பக்கலை வல்லவர்களின் கரங்கள் அழகு செய்திருந்ததன் விளைவாக, ராணியிருந்த அந்தப் பிரும்மாண்டமான அறையின் இரண்டு ஓரங்களில் தீபத்தை ஏந்திய இரு வெண்கலப் பெண்ணுருவங்கள் காட்சியளித்தல்லாமல், அறையின் நடுவிலும் வெண்மையான

ஒரு கற்சிலை ஒரு காலை வளைத்துத் தலையை ஒருபுறம் ஒருக்களித்த வண்ணம் நின்றிருந்ததால், அதை நோக்கி நகர்ந்த ராணி அந்தச் சிலையின் தோளைப் பற்றியவண்ணம், அந்த அறையின் அசையாச் சிலைகளுடன் போட்டி போடும் அசையும் சிலையெனச் சற்றே நின்றாள். வெண் கற்சிலையின் அபார வெண்மையையும் தோற்கடிக்கும் வெண்மைவாய்ந்த அவள் கழுத்து, கைகள், கபோலங்கள் இவற்றின் மீதும் தலையின் பொன்னிறக் கொண்டை மீதும் விழுந்த வெண்கலச் சிலைகளின் தீபஒளி அவளை, மானிடர் கற்பனையில் எழும் தேவ ஸ்த்ரீகளுக்கு இணையாகச் செய்திருந்ததையும், அந்த தேவஸ்த்ரீயின் உதடுகள், 'நில்லுங்கள்' என்று தன்னை அழைத்த வேகத்துக்கு இணையான கோபமும் அவள் நீலமணிக் கண்களில் துளிர் விட்டிருந்ததையும் கவனித்த சமண அடிகள், ஏதோ பெருத்த அபாயம் தம்மை அணுக இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டாலும், அது என்னவாக இருக்க முடியும் என்பதை உணர முடியாதலால் சற்றுச் சஞ்சலத்துடனேயே ராணியை நோக்கித் திரும்பினார். அதே சமயத்தில் சற்றுத் தூரத்திலிருந்த திரைக்குப் பின்னால் யாரோ நடமாடும் அரவமும் காதில் விழுந்ததால், தமது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அசைவையும் யாரோ கவனிக்கிறார்களென்று தீர்மானத்துக்கு வந்த அடிகள் போதிய அளவு எச்சரிக்கை அடைந்துவிட்டாராகையால் ஏதுமறியாதவர் போலவே நடிக்கத் தொடங்கி "ராணிக்கு இந்த அடிமை செய்ய வேண்டிய பணி ஏதாவதிருக்கிறதா?" என்று மிகுந்த வணக்கத்துடன் விசாரித்தார்.

ராணியின் கண்களில் தாண்டவமாடிய கோபச்சாயை இன்னும் அதிகக் கொழுந்து விட்டெரிந்ததால் கனல் கக்கும் சொற்களை அவள் உதடுகளும் உதிர்க்கத் தொடங்கின. "செய்யவேண்டிய பணியைப் பற்றிப் பேசும் நீர், செய்த பணியை ஒழுங்காகச் செய்தீரா?" என்று கடுமை பூரணமாகக் குரலில் தொனிக்கக் கேட்டாள் ராணி.

ராணி முதலில் சற்றே நகைத்ததையும் பிறகு திடீரென அந்த நகைப்பைக் கோபமாக மாற்றிக் கொண்டதையும், 'நீ யார் என்று எனக்குத் தெரியும்' என்று முதலில் ரகசியமாகச் சொன்னதையும் அடுத்தபடி, 'நில்லுங்கள்!' என்று அவள் பெருங்குரல் எழுப்பியதையும் தொகுத்துப் பார்த்த சமண அடிகள், ராணியின் மாறுபட்ட போக்குக்குக் காரணம் தெரியாததால் சிறிது குழம்பினாலும், அபாயம் தம்மை நெருங்க இருக்கிறது என்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டு, "எந்தப் பணியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் ராணி!" என்று வினயத்துடன் கேட்டார்.

"மகுடம் செய்யும் பணியைப்பற்றி." உஷ்ணமாகவே வந்தது ராணியின் பதில்.

"ஏன், அந்தப் பணிக்கென்ன? சரியாகவே செய்து முடிக்கிறேன்" என்றார் அடிகள்.

"சரியாக உம்மால் எப்படிச் செய்திருக்க முடியும்?"

"ஏன் முடியாது?"

"நீர் அளவெடுத்ததே சரியில்லையே!"

அதுவரை நிதானத்தைக் காட்டி வந்த அடிகள் மெள்ள மெள்ளக் கோபத்துக்கு இலக்கானதால் அவரது விஷம விழிகள் விஷவிழிகளாக மாறின. "ராணி" என்று அழைத்த அவர் குரலில் உள்ளக் கொந்தளிப்பின் விளைவாக ஊடுருவிய சூடு பூரணமாகத் தெரிந்தது.

"என்ன பொற்கொல்லரே?" என்று கேட்டாள் ராணி அப்பொழுதும் அவர் மீது நாட்டிய கண்களை அகற்றாமலே.

"நான் பொற்கொல்லர் மரபில் பிறந்தவன்."

"சரி."

"பொற்கொல்லர் மரபில் வளர்ந்தவன்."

"பிறந்த மரபில் வளருவதில் வியப்பில்லை."

"பொற்கொல்லர் தொழிலை நினைவு தெரிந்தது முதல் பழகியவன்."

"அதனாலென்ன?"

"அதனாலென்னவா? பொற்கொல்லனாகப் பிறந்து பொற்கொல்லனாக வளர்ந்து, அந்தக் கலை, உடலில் ஊறி உதிரத்துடன் ஒன்றிவிட்ட எனக்கு அளவு எடுக்கத் தெரியவில்லையென்றால் இந்த நாட்டில் அளவெடுக்கத் தெரிந்தவன் யாரிருக்கிறான்? சங்கமப் பொற்கொல்லனுக்குத் தலையளவு எடுக்கத் தெரியாதென்று இதுவரை துணிவுடன் சொல்லிப் பிழைத்தவர் யாரும் கிடையாது ராணி..." என்று விடுவிடு என்று பேசிக் கொண்டு போன அடிகளை இடைமறித்த ராணி, "உங்கள் நாட்டில் பொற்கொல்லர் தொழிலை அறிந்தவர்கள் குறைவாயிருக்கலாம்" என்று கூறி அவர் கோபத்தை அதிகமாகக் கிளறிவிடவே, அவர் சற்று இரைந்தே பேச முற்பட்டு, "ஏன், உங்கள் நாட்டில் அந்தக் கலை வல்லவர்கள் அதிகமோ?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம்" என்றாள் ராணி.

"அதனால்தான் தமிழகத்திலிருந்து மற்றப் பொருள்களுடன் முத்து, வைர நகைகளை வாங்கிக் கொண்டு போகிறீர்களோ?" என்று வினவினார் அடிகள்.

ராணி இதற்கு உடனே பதிலேதும் சொல்லாமல் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்துவிட்டுப் பிறகு, "பொற்கொல்லரே! கோபித்துப் பயனில்லை. நீர் எடுத்த அளவு சரியில்லை" என்று கூறி, "எங்கே உமது குறிப்புகளை எடும்" என்றும் கேட்டுக் கையை நீட்டினாள்.

தமது கையிலிருந்த பேழையைத் திறந்து, அதிலிருந்த சில நறுக்கு ஓலைகளை எடுத்துக் கொடுத்த அடிகள், "இது தலையின் சுற்றளவு. இது பின் பகுதியிலிருந்து முன் பகுதிக்கு வரும் குறுக்கு ஆரத்தின் அளவு. பக்கவாட்டில் காதுக்கு மேல் தொங்க வேண்டிய முத்துச் சரத்தின் அளவு இது. இங்கே குறித்திருக்கிற இரண்டு விரல் அளவு மகுடத்தின் பக்கப் பகுதிகள் எழும்பும் இடம். இந்த இடங்களிலும் முகப்பிலும்

யவன அரச குடும்பச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்படும்" என்று விளக்கினார்.

அவையனைத்தையும் உற்றுக் கவனிப்பது போல் நடித்து, அதிலிருந்த குறிப்புகளைப் பற்றிச் சந்தேகம் கேட்பது போல் அடிகளின் தலைக்கருகில் தன் தலையைக் கொண்டு சென்ற யவன ராணி "இது என்ன? அது என்ன?" என்று இருமுறை கேட்டு, அவர் அவற்றை விவரித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, "அடிகளே! நீர் இரைந்து பேசும், கணக்குகளைப் பெரிதாகக் கேட்கும்படி கூவும்" என்று ரகசியமாகச் சொல்லவே, அடிகளும் அவள் தந்திரத்தைப் புரிந்து கொண்டு "இது நாலுவிரற் கடை, அதற்குக் குறைந்தால் முடியாது. இந்த இடத்தில் மகுடத்துக்கு ஐந்து எழுச்சிகளை அமைப்பது சம்பிரதாயம். அவை ஐந்தும் ஐந்து கிரகங்கள். ஐந்து கிரகங்கள் உச்சமாயிருப்பவர் அரச பதவி எய்துவதால் அதே அரச பதவி நிலைக்க ஐந்து உச்சத்தை மணி முடியிலும் அமைப்பதுதான் எங்கள் வழக்கம்_" என்று இரைந்து நமது அளவுகளைப் பற்றி விளக்கிக் கொண்டு போகையில் அந்த இரைச்சலின் பாதுகாப்பிலேயே, "அடிகளே பக்கத்து அறையிலுள்ள இரு கண்கள் உம்மையும் என்னையும் கவனிக்கின்றன" என்று ராணி முணுமுணுத்தாள்.

ராணி தன்னை 'அடிகளே' என்று எச்சரித்த மாத்திரத்திலேயே தாம் யார் என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டு விட்டாளென்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டு, மகுடத்தின் அளவைப்பற்றி மேலும் அனாவசியக் கூச்சல் போடத் தொடங்கிய அடிகள் அளவுக்கு மீறிய எச்சரிக்கை அடைந்து, "இத்தனை அளவுகளையும் இதோ ஓலைகளில் பொறித்திருக்கிறேன் ராணி. நான் மகுடம் செய்வேனா அல்லவா என்பதில் உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தால், உங்கள் நாட்டுப் பொற்கொல்லர் யாராவதிருந்தால், அவரை விட்டுச் செய்யச் சொல்லுங்கள். என்னால் முடிந்தது இவ்வளவுதான்" என்று கோபத்தையும் காட்டினார்.

"எங்கள் நாட்டுப் பொற்கொல்லர் யாரும் தேவையில்லை அடிகளே! அளவுகளை நானே சொல்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு விடுவிடு என்று நடந்து திரைச்சீலையை விலக்கிக் கொண்டு அடுத்த அறைக்குள் சென்றாள். சென்ற சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் வெளி வந்த ராணி, "சற்று இருங்கள் பொற்கொல்லரே! என் படைத்தலைவருக்கு சொல்லியனுப்பியிருக்கிறேன். அவர் வந்து விட்டும்" என்றாள். அப்படிச் சொல்லும் தருணத்தில் அவள் கையில் கிழிந்த பட்டுச் சீலையொன்றும் இருந்ததைக் கவனித்த அடிகள், ராணி ஏதோ பெரும் நாடகம் ஆடுகிறாளென்பதைப் புரிந்து கொண்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், "படைத்தலைவர் எதற்கு ராணி? அவருக்கு மகுடத்தின் அளவுகளைப் பற்றி என்ன தெரியும்?" என்று கேட்டார்.

"யவன நாட்டுக் கடற்படைத் தலைவருக்குத் தெரியாத கலைகள் எதுவும் யவன நாட்டில் கிடையாது பொற்கொல்லரே, சற்றுப் பொறும். புரிந்து கொள்வீர்" என்று பதில் கூறினாள்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்த டைபீரியஸின் கூரிய கண்கள் ராணியையும் அடிகளையும் மாறி மாறிக் கவனித்தன. பிறகு சொன்னான் டைபீரியஸ், "ராணி அழைத்ததாகச் செய்தி கிடைத்தது. அடிமை வந்திருக்கிறேன்" என்று.

"டைபீரியஸ்! இந்தப் பொற்கொல்லரை வரவழைத்தது நீதானா?" என்று வினவினாள் ராணி.

"ஆம்."

"ஏன், வேறு பொற்கொல்லர் கிடைக்கவில்லையா?"

"இவர்தான் சிறந்தவர் என்று கோட்டைத்தலைவன் கூறினான்."

"சிறந்த பொற்கொல்லரே இப்படி அளவெடுப்பவரானால் மற்றப் பொற்கொல்லர் திறமை எப்படியிருக்குமோ! இதோ பார் அளவுகளை!" என்று நறுக்கு ஓலைகளை டைபீரியஸிடம் கொடுத்தாள் ராணி.

டைபீரியஸ் அந்த ஓலைகளிலிருந்த குறிப்புகளை விளக்கொளியில் நீண்டநேரம் கவனித்தான். பிறகு ராணியை அணுகி அவள் கொண்டையைத் தன் கண்களால் துழாவி விட்டு, "ராணி! அளவுகளில் தவறு இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே" என்றான்.

ராணி அவனை நோக்கித் தீவிழி விழித்துவிட்டுக் கேட்டாள், "மகுடத்தின் நடுவில் முகத்துக்கு எதிரில் யவன நாட்டு முகப்பு இருக்க வேண்டுமல்லவா டைபீரியஸ்?" என்று.

"ஆம்" என்று ஒப்புக் கொண்டான் டைபீரியஸ்.

"அந்த முகப்பு, கொண்டைக்கு நடுவில் இருக்க வேண்டுமானால் என்ன செய்யவேண்டும்?" என்று மீண்டும் வினவினாள் ராணி.

இந்தச் சம்பாஷணையில் குறுக்கே புகுந்த அடிகள், "நுதல் பிரதேசத்தின் மத்தியை அளவெடுக்கவில்லையென்கிறீர்கள். அது தேவையில்லை ராணி, கொண்டை வகிடுதான் எங்களுக்குக் கணக்கு. அதைக் கொண்டு மத்தி அளவை நிர்ணயிப்போம்" என்றார்.

"எங்கள் நாட்டுப் பெண்கள் வகிடு எடுப்பதில்லை பொற்கொல்லரே, அது உங்கள் நாட்டுப் பழக்கம். ஆகவே புருவமத்தியிலிருந்து நுதலை அளவெடுத்துத்தான் எங்கள் நாட்டில் மகுடத்தின் மத்தியை நிர்ணயிப்பார்கள். அப்படி நிர்ணயித்துத்தான் அன்னப்பறவை அடையாளத்தை மகுடத்தில் பொறிக்க வேண்டும். தெரிகிறதா? ஆமாம், உமக்கு அன்னப்பறவை அடையாளம் தெரியவேண்டுமே! இதோ எடுத்துக் கொள்ளும். இதில் இருப்பது போல் விரிந்த சிறகுகள், கண்களில் சிவப்புக் கற்கள் அனைத்தும் இருக்க வேண்டும்" என்று விளக்கிய யவன ராணி, தன் கையிலிருந்த அன்னப் பறவை ஆபரணத்தைக் கழற்றி அடிகளிடம் கொடுத்தாள். அத்துடன் டைபீரியஸை நோக்கியும் சொன்னாள்: "டைபீரியஸ்! மணி மகுடத்தில் பிழை எதும் இருக்கக் கூடாது

சூடும் முடியில் பிழை இருந்தால் நாடும் அரசும் நிலைக்காது என்று நமது நாட்டவர் நினைப்பதை மறக்காதே. யவன அரசு இங்கு நிலைப்பது, யவன மக்கள் பிற்காலம் இங்கு செழிப்பது, எல்லாம் பிழையற்ற முடியுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள். இந்தப் பொற்கொல்லர் இங்கு மீண்டும் வந்து அளவுகள் எடுக்கவோ அல்லது வார்க்கும் அச்சுகளை என் தலையில் வைத்துச் சரி பார்க்கவோ விரும்பினால் தாராளமாக வரட்டும். தடையேதும் வேண்டாம்."

"ராணியின் உத்தரவு" என்று தலை வணங்கிய டைபீரியஸ், "ராணி! தாங்கள் மனம் மாறி மணி மகுடம் புனையவந்ததே எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. இந்தப் பொற்கொல்லர் யவன ராஜ குடும்பச் சின்னமாக அந்த அன்னப்பறவை ஆபரணத்தைக் கொண்டு ஆயிரம் முறை வேண்டுமானாலும் இந்த மாளிகைக்குள் வந்து போகலாம். அந்த ஆபரணத்தைக் காட்டினால் நமது வீரர்கள் பொற்கொல்லரைத் தடை செய்ய மாட்டார்கள்" என்று கூறிக் கையிலிருந்த நறுக்கு ஓலைகளை அடிகளிடம் கொடுத்தான்.

ராணி ஏதோ காரணமாகவே மகுடத்தின் அளவுகளைப் பற்றி அனாவசியக் கூச்சலை எழுப்பி விட்டாளென்பதையும், தான் இந்திர விழா விடுதிக்கு அடிக்கடி வர ஏற்பாடு செய்யவே டைபீரியஸின் எதிரிலேயே அந்த அன்னப் பறவை ஆபரணத்தைத் தன்னிடம் கொடுத்திருக்கிறாளென்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட அடிகள், ராணியின் எல்லையற்ற சாகசத்தைக் கண்டு வியப்பில் ஆழ்ந்துவிட்டதில்லாமல் அந்த நாடகத்தின் மற்றொரு பாத்திரமான தாமும் தமது பங்கைச் சரியாகச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், நறுக்கு ஓலைகளை எண்ணினார். அதில் ஒன்று குறைந்ததால் ஓரளவு குழப்பமும் அடைந்து, "மொத்தம் ஆறு நறுக்கு ஓலைகள் இருக்க வேண்டுமே? ஐந்துதானே இருக்கின்றன, இன்னும் ஒன்று எங்கே ராணி?" என்று வினவினார்.

"ஆறையும் கொடுத்தேனே?" என்று ராணி தரையைத் துழாவித் தன் காலடியிலே ஓர் ஓலை கிடப்பதைக் கண்டு, "டைபீரியஸ்! இதைக் கீழே போட்டுவிட்டாயே!" என்று கூடிவது போல் பாசாங்கு செய்து அந்த ஓலையை எடுத்து அடிகளிடம் நீட்டினாள். அடிகள் அந்த ஓலையையும் மற்ற ஓலைகளையும் பேழையில் போட்டுக் கொண்டு, டைபீரியஸிடமும், ராணியிடமும் உத்தரவு பெற்றுத் தமது இல்லம் சென்றார். இல்லத்தை அடைந்ததும் தமது அறைக்குள் சென்று கதவை நன்றாகத் தாளிட்டுக் கொண்டு பேழையைத் திறந்து விளக்கொளியில், ராணி கடைசியாகக் கீழிருந்து எடுத்து நீட்டிய ஓலையை எடுத்துப் பார்த்தார். ஓலையின் முன் பக்கத்தில் மகுடத்தின் அளவுக் குறிப்புகள் இருந்தன. பின் பக்கத்தைத் திருப்பினார் அடிகள். அவ்வளவுதான்! அவர் போக்கே மாறிவிட்டது. முகத்தை விவரிக்க இயலாத பிரமிப்பு சூழ்ந்து கொண்டது. "பெண் சாகசம்! பெரும் சாகசம்!" என்று தாங்க முடியாத ஆச்சரியத்தால் சொற்களையும் கொட்டினார் அடிகள்.

"இரண்டாவது ஜாம ஆரம்பத்தில் சங்கமத்துறையில் காத்திருக்கவும். கடற்கரைக்குடிசை ஒன்றில் பந்தமொன்று இரு முறை அசையும். அசைந்த பின் அதை நோக்கிச் செல்லவும்" என்று ராணி ஓலையில் செய்தி பொறித்திருந்தாள்.

அடிகள் தீவிரமாக யோசித்துப் பார்த்தார். ராணி தம்மை ரகசியமாகச் சந்திக்க முயலுகிறாள் என்பதை மட்டும் ஊகித்துக் கொண்டாரே தவிர, 'கடற்கரைக் குடிசைக்கு ராணி எப்படி வரமுடியும்? அந்தக் குடிசை யாருடையது? பந்தம் ஆடினால் கோட்டை வாயிற் காவலர் கவனிக்கமாட்டார்களா?' என்பதற்கெல்லாம் விடை காணாமல் தவித்தார். அன்றிரவு இரண்டாவது ஜாமத்தில் கடற்கரைக் குடிசையில் விடை காத்திருந்தது. அவருக்கு விடை மட்டுமென்ன, பேரதிர்ச்சியும் காத்திருந்தது.

49. பொற்கொல்லன் கரங்களில் ஒரு பூம்பாவை

தமிழகத்தில் யவனர்களுக்கெனத் தனி அரசு நிறுவும் நிர்ணயத்துடன் நாடு கடந்து கப்பலுடைந்து கடலலைகள் உருட்டியதால் பூம்புகாரின் பொன்மணலில் ராணி புரண்டு சுமார் இரண்டு மாதங்கள் ஓடிவிட்ட பிறகு, ஆதியில் ஆவணித் திங்களன்று சோழர் படை உபதலைவன் நடந்த அதே வழியில் அலையோரத்தில் நடந்து சென்ற சமண அடிகளின் மனமும் படைத்தலைவன் மனத்தைப் போலவே பெரும் துன்பத்துக்கு உள்ளாகியிருந்ததால், புகாரின் பிரதான வாசலுக்கருகிலும், பரதவர் குடிசைகளின் வெளிப்புறத்திலும், சங்கமத் துறையின் சுங்கச் சாவடியிலும் இரண்டாம் ஜாமத்தின் ஆரம்பத்திலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பெருங் கூச்சலைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே துறவியார் நடக்கலானார். ராணி புகாரின் கரையில் புரண்ட நாளாக ஏற்பட்ட சகல நிகழ்ச்சிகளையும் அவ்வப்பொழுது பிரம்மானந்தர் மூலம் அறிந்திருந்த சமணத் துறவி, அந்த ஐப்பசித் திங்களின் இரவில், அலைகள் காலை அலச நடந்த அந்த நேரத்தில், தமக்கும் சோழர் படை உபதலைவனுக்கும் இருந்த பல ஒற்றுமைகளை நினைத்துப் பார்த்து, அத்தனை துக்கத்திலும் தமக்குத் தாமே லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார். 'ராணியை முதன் முதலில் கண்டு தூக்கிச் சென்ற படைத்தலைவனும் ஒரு பெண்ணை நினைத்துத் துன்பப் பட்டுக் கொண்டுதான் இந்தக் கடற்கரையில் நடந்து சென்றான். அதே மாதிரி இரவொன்றில்தான் நானும் இக்கடற்கரையில் நடக்கிறேன். அதுவும் ஒரு பெண்ணைப் பற்றிய நினைப்புகளால் நிலைகுலைந்து நடக்கிறேன். படைத்தலைவனுக்குக் காதல் துக்கம், எனக்கு அரசியல் துக்கம், அவன் துக்கத்துக்குக் காரணமானவன் பூவழகி, என் துக்கத்துக்குக் காரணமாயிருப்பவள் நாட்டுக்கே துன்ப மிழைக்க வந்த யவன ராணி. தனி மனிதன் காதலும் நாட்டுப்

பூசலும் சகலமும் பெண்களால். இதனால்தான் அறிவாளிகள், 'பெண்ணைத் துறந்துவிடு. துறவறத்தில் தப்பிப் பிழை' என்று கூறியிருக்கிறார்கள் போலும்' என்று எண்ணமிட்ட துறவியார், 'துறவறத்தால் பெண் தொல்லை போகாது போலிருக்கிறதே நான் துறவறம் கொண்டு பயனென்ன? நாட்டுக்காக என் குருநாதர் பிரும்மானந்தர் கட்டளைக்காக இதோ இந்த யவனப் பெண்ணை நோக்கி ஓடுகிறேன். இல்லறத்தைவிடப் பெரும் துன்பம் தரும் துறவறத்தை எதற்காக மேற்கொண்டேன்?' என்று தனக்குள் மெள்ள முணுமுணுத்துக் கொண்டார். அத்துடன், 'என்னைச் சங்கமத் துறைக்கு வரச்சொன்ன ராணி எப்படி டைபீரியஸின் பெரும் கட்டுக் காவல்களையும் கண்காணிப்பையும் உதறிவிட்டுக் கடற்கரைக் குடிசைக்கு வர முடியும்?' என்றும் யோசித்த அடிகள், முதலில் அது அசாத்தியம் என்று நினைத்தாலும் இந்திர விழா விடுதியில் அன்றைய இரவின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்த்து, 'ராணி எதையும் செய்யும் சாமர்த்தியமுள்ளவள்' என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தார். தாம் ராணியின் தலையணையை எடுத்த சமயத்தில் அவள் நடந்து கொண்ட மாதிரியையும், பிறகு இடையிடையே அவள் நடவடிக்கைகள் விநாடிக்கு ஒரு விதமாகப் பல திருப்பங்களை அடைந்ததையும் எண்ணிப் பார்த்த சமண அடிகள், பெண்களே பெரும் மாயை என்று சநாதன அறநூல்கள் சொல்வதில் தவறேதுமில்லையென்று முடிவுக்கு வந்தார்.

இப்படி ராணியைப் பற்றிய சில சிந்தனைகளுடன் நடந்ததால், உலோக கவசங்கள் மார்பில் உராய, வாட்கள் இடையிலே தாக்கக் காவற்குரல் கொடுத்துக் கொண்டு புகாரின் பெரும் வாயில்கள் ஓரமாகச் சென்று கொண்டிருந்த யவன வீரர்களின் சத்தத்தையோ, இரண்டாவது ஜாமம் ஆரம்பித்தும் களியாட்டங்களை நிறுத்தாத யவன மங்கையர் களின் இனிய சிலம்பொலியையோ, சங்கமத்துறை சுங்கக் காவலர் கூச்சலையோ காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே

கடமையில் கருத்துடன் சென்ற சமண அடிகள், மெள்ள மெள்ள சங்கமத்துறையை அடைந்து தூரத்தே காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்கரையின் பெருமணல் பரப்பில் கட்டப் பட்டிருந்த பரதவர் குடிசைகளின் திசையில் கண்ணைச் செலுத்தியதும் சற்றே பிரமித்தே போனார். அன்று குடிசைகள் எல்லாவற்றிலும் விளக்குகள் நிரம்ப இருந்ததன்றி வெளியிலும் சிறு முதுகெலும்புகளை நாட்டி உச்சியில் சுற்றப்பட்ட பெரும் பந்தங்களும் எரிந்து கொண்டிருந்தன. புகாரின் வழக்கத்துக்கு மாறான இந்த விந்தைகளைக் கண்டு பிரமித்த சமணத்துறவி, 'புகாரின் பரதவர் இல்லங்களில் முதல் ஜாமத்துக்குப் பிறகு விளக்குகள் எரியும். எல்லா இல்லங்களிலும் இன்று ஏன் விளக்குகள் எரிகின்றன? ஏனிப்படிப் பந்தங்களை நட்டுக் களியாட்டம் ஆடுகிறார்கள்? குடிசைகளுக்குப் பின்புறத் திடல்களில்தானே இந்தக் களியாட்டங்கள் நடைபெறும்?' என்று தம்மைத்தாமே கேட்டுக்கொண்டு சரியான விடை காணாததால் சில விநாடிகள் குடிசைகளைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எல்லாக் குடிசை களிலும் விளக்குகளும் பந்தங்களும் எரிந்துகொண்டிருந்த தால் மாறிமாறிக் குடிசைகள்மீது கண்களை ஓட்டித் துழாவிய அடிகள், எந்தக் குடிசையிலும் ராணி குறிப்பிட்டதுபோல் பந்தம் ஆடாதிருக்கவே, 'ஒருவேளை ராணி வருவது தடைப் பட்டு விட்டதோ?' என்று சந்தேகித்துக் கொண்டே யிருக்கையில் அந்தக் குடிசைகளுக்கெல்லாம் நடுமத்தியி லிருந்த குடிசை யொன்றின் உட்புறத்தில் மெள்ள ஒருபந்தம் இரு முறை அசைந்தது. பந்தத்தின் அந்த அசைவு இரு முறைகளுடன் நின்றிருந்தால் அடிகள் அதிக அச்ச மடைந்திருக்க மாட்டார். பந்தம் பக்கவாட்டில் இருமுறை அசைந்தது! பிறகு பின்வாங்கி முன்னுக்கு இருமுறை வந்தது! கடைசியாக மும்முறை ஆலத்தி எடுப்பதுபோல் சுழன்றது!

முதல் இரு முறை பந்தம் பக்கவாட்டில் அசைந்ததும் குடிசையை நோக்கிச் செல்ல முயன்ற சமண அடிகள், பந்தத்தின் மற்ற அசைவுகளைக் கவனித்ததும் பெரும் திகில்

உள்ளத்தே ஏற்பட்டதால் பிரமித்து முன்வைத்த காலைச் சட்டென்று பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டு, 'சே சே! ஒருகாலும் இருக்காது. இது எப்படிச் சாத்தியம்?' என்று தமக்குத்தாமே சொல்லிக்கொண்டார். அவர் கண்முன்னே பூம்பூகாரின் கடற்கரை மறைந்தது. யவன வீரர்கள் மறைந்தார்கள். பரதவர் குடிசைகளும் மறைந்தன. எழுந்தது அந்தப் பயங்கரப் பழைய தோற்றம்! ஆம்பிராவதிக் கரையிலே எரிந்த அந்த மாளிகை! மாளிகை எரிவதற்கு முன்பாக ஏற்பட்ட விளக்கு அசைவின் அடையாளம்! இவையே கண்முன்பு எழுந்தன சமண அடிகளுக்கு. இருங்கோவேளுக்காகச் சோழ மண்டலத்தின் இளவலைப் பெருஞ்சேரலாதன் சிறையிட்ட அந்த மாளிகையிலே, இளஞ்செழியன் கண்ணெதிரிலே அசைந்த அதே மாதிரி ஒளி பூம்புகாரின் கடற்கரையில் பரதவர் குடிசையிலும் அசைவதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை அறியாத அடிகள், அந்தக் குடிசைக்குத் தாம் செல்வது சரிதானா என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்தார். தமக்கும் பிரும்மானந்தருக்கும் இரும்பிடர்த்தலையாருக்கும் மட்டுமே தெரிந்த விளக்கசைவு அடையாளங்களைக் கருவூர் சமண மடத்தில் தம்முடன் இளஞ்செழியன் மட்டுமின்றி ராணியும் பார்த்திருந்தாளா கையால், ஒருவேளை ராணியே பந்தத்தை அப்படி அசைக்கிறாளோ என்ற சிந்தனையால் துணிவு கொண்டாலும், பந்தம் இருமுறை அசையும் என்று மட்டுமே இரவு ஆரம்பத்தில் ராணி தம்மிடம் கூறியதை எண்ணி ஓரளவு அச்சமே கொண்ட அடிகள், குடிசைக்குச் செல்வதா அல்லவா என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாமல் சில விநாடிகள் சங்கமத்துறையிலேயே உலாவினார். பிறகு மெள்ள தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு குடிசையை நோக்கி நடந்து சென்றார்,

பந்தம் அசைந்த குடிசையை அடுத்திருந்த குடிசைகளிலும் அவற்றின் முன்புறங்களிலும் பரதவ மங்கையரின் களியாட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருந்ததாலும் ஏராளமான மங்கையர் அவற்றில் பங்கு கொண்டிருந்ததாலும் பல

பெண்களைக் கையால் விலக்கிக்கொண்டே நடக்க வேண்டியிருந்தது அடிகளுக்கு. அந்த இரவில் அடிகள் தாடியும் தலைமுடியும் நிறைந்த சங்கமப் பொற்கொல்லராக வராமல் கருவூர் சமண மடத்துத் தலைவராகவே வந்ததால், பரதவ மங்கையர் சிலர் அவர் தங்கள் கூட்டத்தில் நுழைந்து செல்வதைப் பற்றிக் கேலி செய்து நகைத்தார்கள். வெகு துரிதமாகக் கும்மியடித்துச் சுழன்று மற்றும் சில பரதவமங்கையர் தாளத்தையும் குதிக்கும் ஜதிகளையுமே பிரதானமாக மதித்து உலகத்தின் நினைப்பையே மறந்து ஆடியதால், அந்தப் பக்கத்தில் நுழைந்த அடிகள்மீது விழவும், செய்தார்கள். சுகந்தமான புஷ்பங்களைச் சூடியதாலும் சந்தனக் குழம்பை மார்புகளிலும் கைகளிலும் திறந்த தோள்களிலும் பூசியிருந்ததாலும் அந்தக் குடிசைகள் கூட்டத்தின் சூழ்நிலையையே பரிமளமாக அடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த மங்கையரின் இன்ப தேகங்கள் சில அடிகளின்மீது பலமாக உராயவும் செய்தன. எதில் இளைத்தாலும் காமத்தை மட்டும் வெற்றி கொண்ட அடிகள் அந்த இன்ப மோதல்களைப் பெரும் வெறுப்புடன் சகித்துக் கொண்டு காரியத்தில் கண்ணுள்ளவராய் அந்தக் கூட்டத்துக்கிடையே சில இடங்களில் நுழைந்தும் சில இடங்களில் கூட்டத்தைவிட்டு விலகியும் அந்த நடுக் குடிசைக்கருகில் வந்து உள்ளேயிருப்பது யாரென்று மெள்ள எட்டிப் பார்த்தார்.

அவர் நினைத்தது சரியாயிற்று. குடிசைக்குள் அவர் கண்ணெதிரே ராணி காட்சியளிக்கவில்லை. முதன்முதலில் ஆடிய பந்தமும் அணைக்கப்பட்டு ஒரு மூலையில் நாட்டப்பட்டுப் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் புகைத் திரையில் மூலையில் எரிந்துகொண்டிருந்த சிறு விளக்கு ஒன்றும் மங்கலாகவே இருந்ததாலும், வெளியே விளக்குகளும் பந்தங்களும் பெரு வெளிச்சத்தை வீசிக் கொண்டிருந்ததாலும் குடிசையில் பிரகாசம் மிகக் குறைவாக இருந்தது. அந்தக் குறைந்த விளக்கொளியிலும் அடிகளின் ஆராய்ச்சிக் கண்கள் குடிசையை ஒருமுறை துழாவிய பின்பும் குடிசைக் கோடியில்

ஓலையைச் சார்ந்த வண்ணம் தலைமுதல் கால்வரை போர்த்திக் கொண்டிருந்த ஓர் உருவம் நிற்பதைக் கண்டார். அந்த உருவம் நின்ற தோரணையிலும் அதை முழுவதும் மறைத்திருந்த போர்வையின் அளவிலும் பார்வையைச் செலுத்திய அடிகள், அது நிச்சயமாக ராணி அல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ராணி வராவிட்டால் ராணியின் சார்பாக வேறு யாராவது வந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு, மீண்டும் அந்த உருவத்தை ஆராயவே அதன் காலடியில் இருந்த ஆடையின் அடிப்பாதத்தின் அடையாள மொன்றைக் கண்டு "இருக்காது! இருக்காது! இருக்கவே முடியாது!" என்று கூவிய அடிகள், சரேலென உள்ளே நுழைந்து குடிசைக்கதவைச் சட்டென்று சாத்தினார். கதவு சாத்தப்பட்டதும் திரும்பிய அந்த உருவத்தின் கண்கள் அடிகளை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. அடிகள் திக்பிரமை பிடித்தவராய்ச் சிறிது நேரம் சிலையென நின்றார். இரண்டு விநாடிகள் குடிசையிலிருந்த அந்த உருவத்தை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அடிகள், "தங்களை நான் எதிர் பார்க்கவில்லை..." என்று தயங்கித் தயங்கிக் கூறினார்.

"தங்களையும் இங்கு நான் எதிர்பார்க்கவில்லை அடிகளே" என்று கூறிய அந்த உருவத்தின் கம்பீர வதனத்தில் சிறிது புன்முறுவல் சாயை படர்ந்தது. "ஆனால் பின்புறமிருந்தே என்னைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய சக்தியை உனக்கு ஆண்டவன் அளித்திருக்கிறான்" என்று அந்த உருவம் அடிகளைப் பாராட்டவும் செய்தது.

அடிகளும் மெள்ள சுய உணர்வை அடைந்து தம்மைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, "அந்தச் சக்தியை அளித்தது ஆண்டவனல்ல" என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

"வேறு யார் அளித்தது அடிகளே?"

"இருங்கோவேள் அளித்தான்."

"இருங்கோவேளா! அந்தப் பாதகனா?"

"ஆமாம், அவன் கருவூரில் தாங்கள் சிறையிருந்த மாளிகைக்குத் தீ வைக்காவிட்டால் தங்கள் காலும் கருகியிருக்காது. நானும் பின்னாலிருந்து அந்தக் காலைக் கண்டு அடையாளம் கண்டுபிடித்திருக்க முடியாது. எல்லாம் இருங்கோவேளின் தயவு" என்று நகைச்சுவையைக் காட்டிய அடிகள், "தவிர திருமாவளவர்..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனதைத் தடுத்த சோழர் குல இளவல், "இருமாவளவனல்ல அடிகளே, என் சகோதரி கொடுத்த பெயரை மறந்துவிட்டீரா?" என்று வினவினான்.

"இருப்பினும் அது..."

"காரணப் பெயர்தான். காரணப் பெயராயிருந்தாலும் கருகிய என் காலிலே கருவிழிகளிலிருந்து அமுத மழையைப் பொழிந்த, தமிழகத்தின் கற்புப் பாவையளித்த கண்ணியப் பெயரல்லவா அது? அது சரித்திரத்தில் நிலைக்கும் என்று நான் பூவழகிக்கு உறுதியளித்த சிறப்புப் பெயரல்லவா அது? அடிகளே! அரசன் அளிக்கும் உறுதிமொழியை அல்பமாக நினைப்பதும் குற்றம். ஆகவே இனி திருமாவளவன் சரித்திரத்தில் மறைந்துவிட்டான். உயிருடனிருப்பவன் கரிகாலன்தான். சந்தேகம் வேண்டாம். இதோ பாருங்கள்" என்று சொன்ன சோழர் பெருமகன், அடிகளுக்கு எதிரில் கருகிய தன் இடது காலைச் சற்று எடுத்து வைத்தான்.

அடிகள் எல்லை மீறிய ஆச்சரியத்தால் பிரமித்ததன்றி, 'மனித உணர்ச்சிகளுக்கு, இதய தாபங்களுக்கு, இத்தனை முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இவனல்லவா சோழர் அரியணையில் அமரத் தகுந்தவன்' என்று உள்ளூரச் சொல்லிக் கொண்டார். கருகிய அந்த இடது காலில் பல நாட்களுக்கு முன்பு கருவூரின் பாழடைந்த மாளிகையின் அறையில் பூவழகி கட்டிவிட்ட புலித்தோல் அப்பொழுதும் சுற்றியிருந்தது மட்டுமல்லாமல், அவள் அன்று கட்டிவிட்ட பட்டுக் கயிறுகளும் அந்தப் புலித்தோலைச் சுற்றியிருந்தன. கரிகாலன் இரு கால்களிலும் புலித்தோல் பாதரட்சைகளை அணிந்திருந்ததால் இடது காலில் மட்டும் முழங்காலிலிருந்து

கணுக்கால் வரை இறங்கிய அந்தப் பழைய புலித்தோல் பட்டை மன்னவனின் ஒரு காலைப் புலிக் காலாகவே அடித்திருந்ததைக் கண்ட அடிகள், அவன் முதுகுப் புறத்தை வாயிற்படிக்குக் காட்டி நின்றிருந்த சமயத்தில் முழங்காற் பட்டைக்கும் அடிக்கால் பாதரட்சைக்குமிருந்த இடைவெளியைக் கவனித்திருக்காவிட்டால் நின்றிருந்தவன் கரிகாலன் என்பதைத் தாம் அறிந்துகொண்டிருக்க முடியாது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். அவன் கரிகாலன் தான் என்பதை அறிந்ததும் குடிசைக் கதவைச் சாத்திவிட்ட அடிகள் தமது ஆச்சரியத்தையும் ஓரளவு தணித்துக் கொண்டாலும் கரிகாலன் அங்கு எப்படி வந்தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளச் சக்தியில்லாதவராய்த் தமது கண்களால் அவனை உச்சிமுதல் முழங்கால் வரையில் ஒருமுறை துழாவினார். கரிகாலன் காலில் மட்டும் அந்தப் பழைய புலித்தோற் பட்டையைக் கட்டியிருந்தானேயொழிய, இடுப்பில் பரதவர்களைப்போல் சாதாரண உடையையே அணிந்திருந்ததையும், அவன் கழுத்திலிருந்த வெண்சங்கு மாலையும் கிளிஞ்சல் கொத்தும் அவனை அசல் பரதவனாகவே அடித்திருந்ததையும் பார்த்த அடிகள், ஏதோ முன்கூட்டிச் செய்த திட்டத்துடனேயே கரிகாலன் அங்கு வந்திருக்கிறானென்பதை உணர்ந்துகொண்டாலும், தானும் ராணியும் செய்து கொண்ட ஏற்பாடு மன்னவனுக்கு எப்படித் தெரியும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாததால் கேட்டார்: "நான் இங்கு வரப்போவது தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

கரிகாலனின் கூரிய விழிகளில் ஆச்சரியம் சற்றே படர்ந்தது. "நீங்கள் வருவது எனக்குத் தெரியுமென்று யார் சொன்னது?" என்று கேட்டான் இளஞ்சேட் சென்னியின் மகன்.

இந்தப் பதிலால் அடிகளின் வியப்பும் எல்லை மீறவே, "என்ன! நான் வருவது உங்களுக்குத் தெரியாதா!" என்றார்.

"தெரியாது என்பதைத்தான் முன்பே குறிப்பிட்டேனே" என்றான் கரிகாலன்.

"அப்படியானால், இந்தக் குடிசையிலிருந்து பந்தத்தை அசைத்தது நீங்களில்லையா?" என்று கேட்டு பிரமிப்பைக் குறிக்கும் முறையில் கண்களை அகல விரித்தார் அடிகள்.

"நான்தான் பந்தத்தை அசைத்தேன். ஆம்பிரா நதிக்கரையிலிருக்கும் மாளிகையில் அந்த விளக்கை நான் அசைத்ததற்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இருந்ததா?"

"இல்லை. வித்தியாசமில்லை. வித்தியாசமில்லாததால் நான் முதலில் வியப்படைந்தேன். வியப்பைத் தொடர்ந்து அச்சமும் அடைந்தேன்."

கனல்கணையின் ஜொலிப்பைவிடத் தீட்சண்யமான சோழர்குல இளவலின் சிரிய விழிகள் அடிகளை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்ததன்றி, ராஜ களை சொட்டும் அவன் அழகிய வதனத்தில் கவலை ரேகையும் சற்றே படர்ந்தது. சிறிது யோசித்துவிட்டுக் கேட்டான் கரிகாலன், "அடிகளே! நீர் இப்பொழுது கருவூரில் இல்லையா?" என்று.

"இல்லை" என்றார் அடிகள்.

"இப்பொழுது இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறீரா?"

"ஆம்."

"எந்த மடத்தில் இருக்கிறீர்கள்?"

"எந்த மடத்திலும் இல்லை."

"ஏதாவது கோட்டத்தில் வசிக்கிறீரா?"

அடிகள் மெல்ல விஷயமாகச் சிரித்தார். பிறகு தமது விழிகளில் பழையபடி விஷமம் பூரணமாகச் சொட்ட கரிகாலனை நோக்கினார்.

"எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள் அடிகளே?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"மடத்தையும் கோட்டத்தையும் பற்றிக் கேட்டீர்களே என்று சிரித்தேன்" என்று அடிகள் பதில் கூறினார்.

"அதில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று எதும் புரியாமல் வினவினான் அரசில்லா மன்னவன்.

"மடத்தையும், கோட்டத்தையும் ஏன், துறவறத்தையும் தொலைத்துத் தலைமுழுகி மாதம் ஒன்றாகிறது" என்று விளக்கிய அடிகள் மீண்டும் விஷப் புன்முறுவல் கோட்டினார்.

"துறவறத்தையே துறந்துவிட்டீர்களா?"

"ஆம்."

"ஏன்?"

"அரசியல் பந்தம் பற்றிக் கொண்டு விட்டது."

"இப்பொழுது நீர்..."

"புகாரின் பொற்கொல்லன் சங்கமன்."

"பொற்கொல்லரா! ஆபரணங்கள் செய்யத் தெரியுமா?"

"தெரியும். ஆனால், தகாத இடங்களுக்குச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது!"

"தகாத இடங்களா?" அடிகள் பேச்சினால் வியப்பு அதிகமாக, அதிகமாக, குழப்பமும் மேலோங்கக் கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஆம் மன்னவா! நான் பரம்பரைப் பொற்கொல்லன். சோழர்கள் தரிக்கும் மணிமகுடத்தைத் தயாரித்தவர்களே என் மூதாதைகள்தான். அவர்கள் கைக்கும் இந்தக் கைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது..." என்று தமது இரண்டு கைகளையும் பார்த்துக் கொண்டே அடிகள் மேலும் சொன்னார்: "மன்னவா! என் மூதாதைகளின் கைகள் அறவழியில் அலுவல் புரிந்தன. இந்தக் கைகள் மறவழியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. தர்மமாக, தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த சோழ குலத்தாருக்கு மணிமுடிகள் செய்யவும், பழுது பார்க்கவும் மூதாதைகள் இருந்தார்கள். நான் பகைவருக்குச் சிருஷ்டிக்கிறேன் மணிமகுடம்."

அவர் சொல்வதன் பொருளை அப்பொழுதும் புரிந்து கொள்ள முடியாத கரிகாலன், "பகைவருக்கு மணிமுடியா? யாருக்கு? இருங்கோவேளுக்கா? அவனுக்கா மணிமுடி செய்கிறீர்கள் பொற்கொல்லரே?" என்று வினவினான் குரலில் குரோதம் ஊடுருவ.

"இன்னும் அத்தனை அதர்மத்தை இக்கரங்கள் செய்யவில்லை பிரபு" என்றார் அடிகள்.

"வேறு யாருக்கு?"

"யவன ராணிக்கு."

"யவன ராணிக்கா?"

"ஆம்."

"எந்த இடத்தை அரசாள?"

"புகாரை ஆள."

கரிகாலன் சற்றே குடிசையில் அப்படியும் இப்படியும் உலாவிக் கொண்டு சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தான். புகாரை யவனர்களுக்கு இருங்கோவேள் சாஸனம் செய்து ஓலையனுப்பியது, டைபீரியஸ் அதை யவனத் தளமாக்கி ராணிக்கு அதில் முடிசூட்ட ஏற்பாடு செய்வது முதலிய விருத்தாந்தங்களைக் கரிகாலன் கேட்டிருந்தாலும், அவையெல்லாம் தமிழ்நாட்டில் நிறைவேற முடியாத ஒரு பகற் கனவு என்றே நிச்சயித்திருந்தானாகையால் அடிகள் உரைத்த விஷயத்தால் அது உண்மையாகவும் கூடும் என்பதை உணர்ந்து தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். அந்தச் சிந்தனையின் விளைவாக நீண்டநேரம் மௌனமாகவே இருந்துவிட்டுக் கடைசியில் கேட்டான்: "இந்த ராஜ்யம் நிறுவ இன்னும் யார் உடந்தை" என்று.

அடிகளின் பதில் கரிகாலனைத் தூக்கிவாரிப் போடவே செய்தது. "பிரும்மானந்தர்" என்று அடிகள் சொன்ன பதிலால் அதிர்ச்சியடைந்த கரிகாலன், தன் காதுகளை நம்பாதவனாய், "என்ன! பிரும்மானந்தரா?" என்று மறுமுறையும் வினவினான்.

"ஆம்." திட்டமாகக் கிடைத்தது அடிகளின் பதில்.

"ராணிக்கு முடிசூட்டுவதில் பிரும்மானந்தரா முனைந்திருக்கிறார்?" மற்றுமொரு முறையும் வினவினான் கரிகாலன் பிரமிப்பின் உச்சநிலைக்குச் சென்று.

"ஆம்."

"காரணம் தெரியுமா?"

"தெரியும்."

"என்ன காரணம்?"

இதற்கு அடிகள் பதில் சொல்ல வாயெடுத்தார். ஆனால் அதற்கு அவசியமே இல்லாமற் செய்துவிட்டது மற்றொரு குரல். "நான் சொல்லுகிறேன்" என்று குழறிக் குழறி ஒலித்த ஒரு பெண்குரலைக் கேட்டு வாயிற்படியை நோக்கித் திரும்பிய அடிகளையும் கரிகாலனையும் நோக்கி நின்று கொண்டிருந்த சமயத்தில் மெள்ள குடிசைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு அந்தப் பரதவப் பெண் உள்ளே நுழைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொண்டே கரிகாலனும் அடிகளும், தங்கள் பேச்சை எத்தனை தூரம் அவள் கேட்டிருப்பாள் என்பதை அறியாததால் ஒருவரையொருவர் சந்தேகப் பார்வையுடன் பார்த்துக் கொண்டார்கள். எந்த விநாடியிலும் உணர்ச்சியைச் சமாளித்து அடக்கிக் கொள்ளக்கூடிய கரிகாலன் சட்டென்று தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு, "பெண்ணே! நீ யார்?" என்று அதிகாரம் பூரணமாகத் தொனித்த குரலில் கேட்டான். பதில் சொல்ல அவள் உதடுகளை இருமுறை அசைத்தாள். வாயிலிருந்து சொல் ஏதும் வரவில்லை. மிகவும் துன்பப்படுபவள் போல் முகத்தை ஒருமுறை சுளித்தாள். பிறகு இரண்டடி முன்னுக்கு எடுத்து வைத்துத் தரையில் குப்புற விழப் போனாள். கரிகாலனுக்குச் சற்று முன்னாலிருந்த அடிகள் தாவி அவளைப் பிடித்துக் கொண்டார். பொற்கொல்லரான துறவியின் கைகளில் அந்தப் பரதவ குலப் பூம்பாவை குப்புற விழுந்ததால் அவள் முதுகுப்புறம் அடிகளுக்கு மட்டுமன்றிக் கரிகாலனுக்கும் புலனாகவே இருவரும் ஏககாலத்தில் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். அவள் தோள்பட்டைக்குக் கீழ் முதுகின் மேற்புறச் சதைப் பிடிப்பில் கூரிய கத்தியொன்று ஆழமாகப் பாய்ந்திருந்தது. அதிலிருந்து ரத்தமும் குபுகுபுவென்று வெளிப்பட்டு அடிகளின் கைகளை நனைத்ததன்றித் தரையிலும் சில துளிகள் பொட்டுப் பொட்டாக விழுந்தன. அந்த ரத்த வெள்ளம் கூட அத்தனை பயங்கரத்தைத் தரவில்லை. பாய்ந்திருந்த அந்தக்

கத்தியின் பிடியில் பொறித்திருந்த சில எழுத்துக்கள். அந்த எழுத்துக்களை அமைத்திருந்த சிவப்புக் கற்கள் ரத்தத் துளிகளைவிடப் பயங்கரமாகவும் சிவப்பாகவும் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்ததன்றி, அதே சமயத்தில் அதே குடிசையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த பேராபத்திற்கும் இணையிலாச் சின்னங்களாகக் காட்சியளித்தன.

50. கடற்கரைக் குடிசையில்

கரிகாற்சோழனும் சங்கமப் பொற்கொல்லரான சமண அடிகளும் சம்பாஷணையில் இறங்கிய சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே ஓசைப்படாமல் அந்த ஓலைக் குடிலின் தட்டிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்து, ஏதோ செய்தி சொல்ல முயன்று முடியாமல் அடிகளின் கையில் குப்புற விழுந்த அந்தப் பரதவப் பெண் கையையோ காலையோ சிறிதும் அசைக்காமல் ஓவியப் பாவையெனச் செயலற்றுக் கிடந்தாள். தரையில் பந்தம் தீய்க்கப்பட்டு அணைக்கப் பட்டதன் விளைவாக அப்பொழுதும் குடிசையின் உட்புறத்தைப் புகை சூழ்ந்திருந்ததாலும், கோடியிலிருந்த விளக்கும் மிக மங்கலாக இருந்ததாலும், அப்பெண் யாராயிருக்க முடியும் என்பதை அறியும் வாய்ப்பில்லாவிட்டாலும் அவளை ஏந்தியிருந்த அடிகளுக்கும் அவள் விழ இருந்தபோது அடிகளுடனே அவளை நோக்கி நகர்ந்தாலும் அடிகள் பிடித்துக் கொண்டதால் வாளாயிருந்துவிட்ட கரிகாலனுக்கும் உள்ளே வந்த பெண் மிகுந்த அழகி என்பது மட்டும் திட்டமாகப் புலனாகியது. அதிகச் சிவப்பில்லாவிட்டாலும் அந்தப் பெண்ணின் மேனியில் திறந்த இடங்கள் மாநிறமாக இருந்ததையும், அவள் தலையில் துணியால் போடப்பட்டிருந்த கட்டு அவள் குழலை மறைத்திருந்தாலும், துறவின் பெருமுடியிலிருந்த கூந்தல் மிக அடர்த்தியாக இருக்க வேண்டுமென்பதையும் ஊகித்துக் கொண்ட அடிகள், 'இவள் யார்? எப்படி வந்தாள்? ஏதோ சொல்ல முயன்றாளே, அது

என்ன?" என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்து விடை காணாததால் கரிகாற் சோழனைச் சற்றே திரும்பிப் பார்த்து, "இந்தப் பெண்ணைச் சற்றுப் பிடிக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

"ஏன்? நீங்கள்தான் பிடித்துக் கொண்டிருங்களேன். தலையை நிமிர்த்திப் பெண் யாரென்று பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே பெண்ணின் முகத்தை நிமிர்த்த முயன்ற கரிகாலனைத் தடுத்த அடிகள், "மன்னவா! பெண் யாரென்பதைப் பார்க்கு முன்பாக இதோ ஆழப் பதிந்திருக்கும் கத்தியை எடுத்துக் காயத்தின் ஆழத்தில் துணியைப் புதைத்துக் கட்டி, குபுகுபுவென்று குமிழியிடும் குருதி ஓட்டத்தை நிறுத்த வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு மெள்ள அந்தப் பெண்ணைக் கரிகாலன் கைக்கு மாற்றியவர், சற்றே தம் கைகளைக் கவனித்தவுடன் பெண்ணையோ, கத்தியையோ குருதியையோ சிறிதும் பார்க்காமலும் பிரமை பிடித்தவர் போல் மிரள மிரள விழித்துக் கொண்டும் ஒரு விநாடி நின்றார்.

கத்தி பாய்ந்து ரத்தமிழந்து மயக்கமுற்றிருந்த அந்தப் பெண்ணுக்குச் சிகுருஷை செய்யத் துடித்த அடிகள் பெண்ணைத் தன்னிடம் கொடுத்ததும் ஏதும் செய்யாமல் சொந்தக் கைகளை உற்றுப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போய் நின்றுவிட்டதைக் கண்ட கரிகாலன் மிதமிஞ்சிய வியப்பெய்தி "என்ன அடிகளே! ஏன் அப்படி நின்றுவிட்டீர்?" என்று வினவினான்.

"கொஞ்சம் இருங்கள். இந்தப் பெண்ணின் கை கால் முதுகு இவற்றைக் கொஞ்சம் தடவிப் பார்க்கிறேன்" என்று கூறிய அடிகள், விடுவிடு என்று குடிசை மூலைக்குச் சென்று அங்கிருந்த விளக்கை எடுத்து வந்து, கரிகாலன் கைகளிலும் தாம் கொடுத்தபடி குப்புறவே கிடந்த அந்தப் பரதவ எழிலரசியின் பாதி திறந்த முதுகையும், கையையும், காலையும் பலமாகத் தன் கையால் அழுத்தித் தடவினார்.

அவர் செய்கைக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத கரிகாலன், "அடிகளே! நீர் பெண்ணை இப்படித் தொடுவது சரியல்ல" என்று சற்றுக் கடுமையாகக் கூறினான்.

கரிகாலனுடைய அபிப்பிராயத்தையோ கோபத்தையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத அடிகள், "நான் இந்தப் பெண்ணைத் தொட்டுப் பார்க்காவிட்டால் வேறு யார் பார்த்துவிட முடியும்? வேறு யாருக்கு நிலவரம் புரியும்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு குப்புறக் கிடந்த அந்தப் பெண்ணின் கன்னத்தையும் சற்றுத் தடவினார்.

அடிகளுடைய விசித்திரப் போக்கும் தான் சொன்னதைக்கூட மதியாமல் அவர் பித்தர்போல் பெண்ணின் கை கால்களையும் கன்னத்தையும் வழித்தெடுப்பதையும் கண்டதாலும் அவர் சொன்ன விந்தை மிக்க பதில்களாலும் கோபம் உச்ச நிலைக்கு ஏறி கரிகாலனின் அடுத்த சொற்கள் மிக உஷ்ணமாக வெளிவந்தன. "அடிகளே! நீர் செய்யும் பெண் ஆராய்ச்சி இத்துடன் நிற்க வேண்டும். இல்லையேல் நீர் ஒரு துறவியென்பதை மறந்துவிடுவேன்—" என்று கூறிய கரிகாலன் வாசகத்தை முடிக்காமல் விட்டாலும் அதில் புதைந்து கிடந்த மிரட்டலை அறிந்த அடிகள் சிறிது வாய்விட்டுச் சிரித்ததன்றி, "துறவியென்பதை நீங்கள் மறக்க வேண்டியதில்லை மன்னவா! நானே மறந்து விட்டேன். நானே சில நாட்களாகச் செய்யும் தொழில் துறவியின் தொழிலா?" என்று விஷமம் பிரதிபலிக்கும் முறையில் கூறினார்.

கரிகாலன் தன் கூரிய கண்களை அவர்மீது நாட்டி, "விந்தைப் பேச்சுக்கு இது சமயமில்லை அடிகளே" என்றான் சினத்தின் சாயை வதனம் பூராவும் மெள்ளப் படர்ந்தேற.

"உண்மைதான் மன்னவா! விந்தை நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறும்போது விந்தைப் பேச்சு எதற்கு?" என்றார் அடிகள் மீண்டும் தமது கையை விளக்கில் பரிசோதித்துக் கொண்டு.

"விந்தை நிகழ்ச்சிகளா!" என்று கரிகாலன் வினவினான் விவரம் ஏதும் புரியாமல்!

"ஆம் மன்னவா! உங்களைச் சந்திக்க இங்கு நான் வரவில்லை."

"ஆம்."

"ஆனால் சந்தித்தேன்."

"ஆமாம்."

"வேறு ஒருவரைச் சந்திக்க வந்தேன்."

"ஓகோ!"

"அவரைச் சந்திக்க முடியவில்லையே என்று ஏங்கினேன்."

"ஏங்கினேன் என்றால்? இப்பொழுது ஏக்கம் போய் விட்டதா?"

"போய்விட்டது."

"ஏன் போய்விட்டது?"

"சந்திக்க வந்தவரைச் சந்தித்துவிட்டேன்."

அடிகள் என்ன சொல்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாததால் அவர் வதனத்தைத் துழாவிய கரிகாலனின் கண்களின் முன்பு தனது உள்ளங்கைகளைக் காட்டினார் சமண அடிகள். அதுவரை விவரம் புரியாததால் சிந்தனை தடுமாறக் குழம்பியிருந்த கரிகாலன் கண்களில் விஷயம் விளங்கிவிட்டதற்கு அடையாளமாகத் திடீரென ஒளியொன்று பளிச்சிட்டது. அவன் கண்கள் அடிகளின் கைகளையும் ஆராய்ந்து அடிகளின் கண்களையும் சந்தித்தன. பிறகு பெண்ணின் உடலின்மீது அவன் கூரிய விழிகள் சில விநாடிகள் பதிந்தன.

"இந்தப் பெண் உடலின் நிறம் இதுவல்ல அடிகளே!" என்று தான் புரிந்து கொண்டதை விளக்கினான் கரிகாலன்.

"ஆம் மன்னவா? நிறத்தை மறைக்கச் சாயம் பூசியிருக் கிறாள்" என்றார் அடிகள்.

"என்ன சாயம்?"

"சாயம் என்பதைவிடச் சாறு என்று சொல்வது பொருந்தும். இவள் முகம், கைகளின் முன்பகுதி இவற்றில் செம்பருத்திச் சாறு பூசியிருக்கிறாள். ஆகையால்தான் இவள் மேனி லேசாகக் கறுப்பு ஓடிய தாமிர வர்ணத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இவள் உடம்பு என் கைகளில் குப்புற

விழுந்ததுமே ஏதோ பசை ஒட்டுவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது எனக்கு. சரி, இவள் செம்பருத்திச் சாறு பூசியிருக் கிறாள் என்பதை உடனே உணர்ந்து கொண்டேன். இந்திர விழாக் காலங்களில் புகாரில் வேஷம் போட்டு விளையாடும் நமது பெண்களும் இதைத்தானே பூசிக்கொள்கிறார்கள்."

"ஆம். இவள் எதற்காக இப்படி சாறு பூசிக் கொண்டாள்?"

"என்னைத் தேடி வருவதற்காக."

"உங்களைத் தேடியா!"

"ஆம், இருவரும் இன்றிரவு இங்கு சந்திப்பதாக ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தோம்."

துறவியின் இந்தப்பதிலைக் கேட்டதும் கரிகாலன் இதழ்களில் இகழ்ச்சிப் புன்முறுவலொன்று லேசாகப் படர்ந்தது. "முன்பு நீங்கள் சொன்னது உண்மைதான் அடிகளே!" என்ற கரிகாலன் சொற்களிலும் அந்த இகழ்ச்சி ஓரளவு ஒலிக்கவே செய்தது.

"எது மன்னவா?" என்று வினவினார் அடிகள்.

"துறவறத்தைத் துறந்துவிட்டதாகக் கூறினீர்களே அது" என்று சொல்லி மீண்டும் கரிகாலன் நகைத்ததால் சற்றே சங்கடப்பட்ட அடிகளும் சற்று விஷமத்துடனேயே பதில் சொல்லத் தொடங்கி, "மன்னவா! இதில் நகைப்பதற்கு இட மில்லை. எச்சரிக்கைக்கும் பயத்துக்குந்தான் இடமிருக்கிறது" என்றார்.

"பயத்துக்கு என் இதயத்தில் இடமில்லை அடிகளே! எங்கள் வம்சத்தில் யாரையுமே பயம் என்ற வியாதி பிடித்ததில்லை..." என்று கடுமையாக மேலும் ஏதோ சொல்லத் துவங்கிய கரிகாலனை இடைமறித்த அடிகள், "தங்களுக்குப் பயமில்லாதிருக்கலாம். ஆனால், சோழர் அரியணையில் அமர வேண்டிய உங்கள் நலனைப்பற்றி அக்கறையுள்ள எனக்குப் பயம் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. இவள் யார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் பயத்துக்குக் காரணத்தை அறிந்து கொள்வீர்கள்" என்று கூறி அப் பெண்ணின் தலையை

மறைத்திருந்த சீலையைச் சரேலென அவிழ்த்தெறிந்தார். யவனராணியின் பொன்னிறக் குழல்கள் அவிழ்ந்து அலை அலையாகக் கரிகாலன் கைகளிலும் மார்பிலும் விழுந்தன.

மங்கலான அந்தக் குடிசை வெளிச்சத்திலும் தகதக வெனப் பிரகாசித்த அந்தத் தங்கநிறக் குழல்களையும், அலை இருந்த அடர்த்தியையும் குப்புறக் கிடந்த ராணியின் கழுத்துப் பிரதேசத்திலிருந்து அவை எழுந்து அலையோடிய கவர்ச்சியையும் கவனித்த கரிகாற் சோழன், ஒரு கணம் பிரமித்துப் பின்புறத்திலேயே பெரும் வசீகர எழிலுடைய அந்த அழகு பிம்பத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பரதவ ஸ்திரீகளைப் போல் உடையணிந்து செம்பருத்திச் சாறு பூசி, உடல் வண்ணத்தின் வெண்மையை மாற்றியிருந்த அந்த நேரத்திலும் அவள் பின்னழகு சித்தத்தைக் குலைத்ததையும், குப்புறக் கிடந்ததால் வளைந்தோடிய பின்புற எழிற்கோடுகள் பெரும் பிரமையைத் தந்ததையும் கண்ட அந்த வாலிபனின் கண்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு சலித்ததோடு உடலும் ஒருமுறை சிலிர்த்ததைக் கண்ட அடிகள் விஷமப் புன்முறுவல் செய்து, "மன்னவா! இந்த ஆராய்ச்சிக்கு இப்பொழுது நேரமில்லை. எப்பொழுது இவள் முதுகில் கத்தி பாய்ந்திருக்கிறதோ, இவளை யாரோ துரத்தி வந்திருக்கிறார்கள் என்பது நிச்சயம். இவள் இங்கு வந்து நிமிடங்கள் பல ஓடியும் இன்னும் குடிசைக்கு யாரும் வராததிலிருந்து, எப்படியோ துரத்தி வந்தவர்களை ராணி ஏமாற்றியிருக்கிறாள் என்பது புலனாகிறது..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவர் சட்டென்று நின்று, "ஆமாம்! ராணியை உங்களுக்கு...?" என்று வார்த்தையை முடிக்காமல் இழுத்தார்.

ராணியின் பேரழகில் லயித்திருந்ததாலும், அவளைத் தாங்கி நின்ற கைகளைத் தடவிய எழிற்பகுதிகள் அளித்த இன்ப வேதனையாலும் சற்றே சுயநிலை மறந்திருந்த கரிகாலனின் உணர்ச்சிகள் அடிகள் குறிப்பிட்ட ஆபத்தினால் சற்றே நிதானத்துக்கு வரவே அவன் சொன்னான்: "ராணியை நன்றாகத் தெரியும் அடிகளே! கருவூர் மடத்தில் தெரியாமல் அவள் அறையில் ஏறிக் குதித்த என்னை இருங்கோவேளிட மிருந்து காப்பாற்றியவளே ராணிதானே, நினைப்பில்லையா உங்களுக்கு?"

"ஆம், ஆம், உண்மை உண்மை" என்று தலையசைத்த கரிகாலனையும் மண்டியிட்டு உட்காரச் சொல்லி, தாமும் உட்கார்ந்து, மெள்ள ராணியின் முதுகிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கினார். கத்தி ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததால் தமது மேல் காஷாயத்தைச் சிறிது கிழித்து அந்தக் காயத்தில் கத்தியாலேயே துணியைச் செலுத்தி ரத்தத்தை மெள்ள நிறுத்தினார். பிறகு சுற்றிலுமுள்ள ரத்தத்தைத் துடைத்து இன்னொரு கிழிசலால் காயத்தை அழுந்தச் சுற்றிலும் கட்டினார் பிறகு, "ராணியை இப்படிக் கொடுத்துவிட்டு, குடிசை மூலையில் தண்ணீர் இருக்கிறதா பாருங்கள்" என்று கரிகாலனைப் பார்த்துக் கூறவே, கரிகாலனும் ராணியை அடிகளின் கைகளில் மாற்றிவிட்டு, குடிசை மூலையிலிருந்த பாத்திரமொன்றிலிருந்து ஒரு குவளையில் நீரைக் கொண்டு வந்து ராணியின் முகத்தில் தெளித்து உதடுகளிலும் சிறிது நீரைப் புகட்டினான்.

செம்பருத்திச் சாறு ஆங்காங்கு அழிந்துவிட்டதால் முகம் சில இடங்களில் பழுப்பாகவும் தெரிந்த அந்த நேரத்திலும் கவர்ச்சியெல்லாம் ஒன்று திரண்டெழுந்தது போல் காட்சியளித்த யவன ராணி, கரிகாலன் அளித்த நீரைப் பருகியதும் மெள்ள தன் நீலமணிக் கண்களை விழித்து அடிகளையும் சோழர்குல இளவலையும் சற்றே ஏறெடுத்து நோக்கினாள். அவள் செவ்விய இதழ்கள் மெள்ள புன்முறுவலால் விகசித்தன. "அடிகளை இங்கு நான்தான் வரச் சொன்னேன். ஆனால் மன்னவரை நான் எதிர்பார்க்க வில்லை" என்ற சொற்களும் மதுரமாக அவள் இதழ்களி லிருந்து உதிர்ந்தன.

"நானும் உங்களை இங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை" என்று சற்றுச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டு பதில் சொன்ன கரிகாலனை

நோக்கிய யவன ராணி, அவன் சங்கடத்துக்குக் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டாளாதலால் மீண்டும் மோகனப் புன்முறுவல் செய்தாள். அந்தப் புன்முறுவலாலும், ரத்தம் செலவாகியதால் ஏற்கெனவே ஏற்பட்ட களைப்பு அப்பொழுதுமிருந்ததால் பெருமூச்சின் காரணமாக வேகமாக எழுந்து தாழ்ந்த உடற்கவர்ச்சியைக் கண்டதாலும், உணர்ச்சிகளைப் பறக்க விட்ட கரிகாலனுடைய ராஜகளை சொட்டும் முகம் ஓரளவு குழப்பமே அடைந்தது. "மன்னவா! தாமதிக்க நேரமில்லை. என்னைத் துரத்தி வந்தவர்கள் எந்த வினாடியிலும் இங்கு வரலாம். அவர்களுக்கு வேறு வழியில் போக்குக் காட்டி இங்கு வந்துவிட்டேன். இருப்பினும் அவர்கள் இந்தக் குடிசைக் கூட்டத்திலும் என்னைத் தேடாமல் விடமாட்டார்கள். ஆகையால் சீக்கிரம் இங்கிருந்து கிளம்ப வேண்டும்" என்று துரிதப்படுத்தினாள்.

துரிதத்தின் அவசியத்தை அடிகள் மட்டுமன்றி மன்னவனும் உணர்ந்திருந்ததால், ராணியை மெள்ளத் தூக்கி இருவரும் நிறுத்திய போதும், ராணி நடக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டார்கள். அந்தக் கஷ்டத்துடன் கஷ்டமாக ராணி கூறினாள்: "அடிகளே! அந்தக் கத்தியை இங்கு போட வேண்டாம். எடுத்து என்னிடம் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று.

"அது யவனர் தங்கள்மீது வீசிய கத்தி. அதன் பிடியில் யவன லிபி இருக்கிறது" என்றார் அடிகள்.

"அதை நானும் கவனித்தேன். ஆனால் யவன ராணி மீது துணிந்து கத்தி வீசக்கூடிய யவனன் ஒருவன் இருக்கிறானோ!" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"யவனராணி பரதவப் பெண்ணானால் வீசலாமல்லவா? அதுவும் இந்திர விழா விடுதியிலிருந்து இருட்டில் திருட்டுத்தனமாக ஓடுபவர்மீது எந்த யவனன் கத்தி வீசாதிருப்பான் மன்னவா! அவன் வீசியது நியாயம். அதுவும் வீசியவன் டைபீரியஸாயிருக்கும்போது அது பெரிதும் நியாயமாகிறது. புகாரின் ராணியைக் கத்தி முனையிலும்

பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு யவனர்களின் படைத் தலைவனுக்கு இல்லாவிட்டால் வேறு யாருக்கு இருக்க முடியும்?" என்று சொன்ன ராணி, "சரி சரி. அதையெல்லாம் அப்புறம் பேசிக் கொள்வோம். சீக்கிரம் இந்தக் குடிசையிலிருந்து தப்பிச் செல்வோம்" என்று கூறிக்கொண்டே இருக்கையில் யவன வீரர்களின் 'சரக் சரக்' கென்ற பாதரட்சையொலி குடிசைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் கேட்டது.

இடையிலிருந்த தன் கத்தியை உருவிக் கொண்ட கரிகாலன், "அடிகளே! ராணியை அழைத்துக் கொண்டு குடிசையின் பின்புறம் செல்லுங்கள். இதோ வழி" என்று நீண்ட தன் வாளால் குடிசையின் பின்புறத் தட்டிகளை இரண்டே வெட்டுகளில் அகற்றிச் சிறுவழியொன்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிட்டு மேலும் சொன்னான்: "அடிகளே, ராணி நடந்து வருவதானால் துரிதமாக நீர் செல்ல முடியாது. ஆகையால் ராணியைத் தோளில் தூக்கிச் செல்லும். பின்பக்கம் திறந்தவெளித் திடலிருந்தாலும், கேளிக்கையை முன்னிட்டு விளக்குகளெல்லாம் கடலை நோக்கியிருப்பதால் திடலில் தாண்டித் தென்புறம் சென்றால் காவிரியோரமாகச் சுங்கச் சாவடியின் பக்கச் சுவர்களும் பெரும் தூண்களும் இருக்கின்றன. அந்தத் தூண்களின் மறைவில் ராணியை வைத்திரும். நான் வருகிற வீரர்களைக் கவனித்துவிட்டு வருகிறேன்."

சமண அடிகள் சங்கடத்தால் தவித்தார்.

"என்ன அடிகளே!" என்று அவர் ஆலசியத்தின் காரணமாக ஆத்திரம் மெள்ள இதயத்தில் உதயமாகக் கேட்டான் கரிகாலன்.

"காவி உடை அணிந்து சரமுண்டனம் செய்து கொண்டுள்ள நான் ராணியைத் தூக்கிச் செல்வதை யாராவது பார்த்தால் வித்தியாசமாக நினைப்பார்கள். நீங்கள் தூக்கிச் செல்லுங்கள். அந்தக் கத்தியை என்னிடம் கொடுத்தால் வருகிற வீரர்களை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். அதுவும் மன்னரை இத்தகைய ஆபத்தில் தன்னந்தனியாக நான்

விட்டுச் செல்வதைப் பிரும்மானந்தரும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்" என்று கூறினார் அடிகள்.

"அடிகளே, தர்க்கத்துக்கு நேரம் இதல்ல. சீக்கிரம் ராணியைத் தூக்கிச் செல்லும். இது என் கட்டளை" என்று கரிகாலன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலே வாயிலில் யவன வீரர்கள் தடதடவென்று வரும் ஓசை கேட்டது.

"உம் சீக்கிரம்!" என்று அடிகளைத் துரிதப்படுத்தி அவர் தோளில் ராணியைத் தூக்கிச் சாத்திய கரிகாலன் அவரை சரசரவென்று இழுத்துச் சென்று குடிசையின் பின்புறவழியில் திணித்து வெளியே தள்ளினான். பிறகு கனவேகமாக வாயில் தட்டிக்கு அருகில் வந்து விளக்கை ஊதி விட்டு உருவிய கத்தியுடன் எதிரிகளை எதிர்பார்த்து நின்றான். நீண்டநேரம் அவன் நிற்க வேண்டிய தேவையும் இல்லாது போயிற்று. அடுத்த விநாடி, "யாரங்கே! கதவைத் திற!" என்ற அதிகாரக் குரல் குடிசைக்கு வெளியே கேட்டது. பதிலேதும் கிடைக்காத தால் வெகுண்ட யவன வீரர்களின் தலைவன், "அந்தப் பந்தத்தை இப்படிக் காட்டு" என்று கூறிக்கொண்டு குடிசை யின் தட்டிக் கதவைப் பலமாகக் காலால் உதைத்தான். கதவு படீரென்று திறந்ததும், "உள்ளே நுழையுங்கள், அந்தப் பெண்ணிருந்தால் இழுத்து வாருங்கள்" என்று கூறவே, இரண்டு மூன்று வீரர்கள் உருவிய வாளுடன் தடதடவெனக் குடிசைக்குள் நுழைந்தனர்.

51. இரவில் நிகழ்ந்த இந்திர ஜாலம்

இருங்கோவேளிட்ட தீயால் கருகிய இடதுகாலைச் சுற்றியிருந்த புலித்தோல் பட்டையைத் தடவிக் கிடந்த நீளமான உறையிலிருந்து தன் வாளை உருவிக் கொண்டு குடிசையின் இருளில் வாயில் தட்டியின் மறைவில் யவன வீரர்களை எதிர்பார்த்து நின்ற கரிகாலன், முதல் இரண்டு வீரர்கள் உள்ளே நுழையுமட்டும் அரவம் ஏதும் செய்யாமல் செயலற்று இருந்துவிட்டு, மூன்றாமவன் உள்ளே நுழைந்ததும்

தட்டிக் கதவைச் சடாலென்று சாத்தியதன்றி, சாத்தப்பட்ட கதவின் சத்தத்தைக் கேட்டுச் சரேலெனத் திரும்பிய யவன வீரன் மார்பில் கூரிய தன் வாளை மின்னல் வேகத்தில் பாய்ச்சி இழுத்து அவனை விண்ணுலகுக்கு விரையவும் விட்டான். குடிசையில் தாங்கள் எதிர்பார்த்த பெண்ணுக்குப் பதில், எண்ணத்தின் வேகத்தை விடத் துரிதமாகவும் எண்ணிய இடத்தில் திண்ணமாகவும் வாளைப் பாய்ச்சவல்ல அபாயகரமான ஒரு வீரன் மறைந்து நின்றிருந்ததை முதல் யவனன் மாண்டவுடன் புரிந்து கொண்ட மற்ற இரு யவன வீரர்களும் உருவிய வாட்களைச் சுழற்றித் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு எதிரி எங்கிருக்கிறான் என்பதைப் பார்க்க முயன்று, இருட்டு அதிகமாயிருந்ததால் முடியாததால் வாட்களைச் சற்று நீட்டி நீட்டித் தடவிக் கரிகாலன் இருப்பிடத்தை உணரப் பிரயத்தனம் செய்து குடிசையைத் தடதடவெனச் சுற்றி வந்தார்கள். கரிகாலனையும் அந்த இருட்டுப் பெரிதும் பாதித்ததால், யவன வீரர்களின் கவசங்கள் பலமாக உராய்ந்ததால் ஏற்பட்ட ஒலியைக் கொண்டே அவர்கள் வளையவந்த இடங்களை அறிந்து கொண்ட சோழர் குல இளவல், தன் வாளை அந்த ஒலி இடங்களை நோக்கிப் பாய்ச்சி மற்றும் ஒரு யவனனைக் கழுத்தில் காயப்படுத்தினான். இருள் மண்டிக் கிடந்த அந்தக் குடிசையின் குறுகலான பிரதேசத்திலும் தங்கள் கைக்கு அகப்படாமலும், சுழற்றப்பட்ட தங்கள் வாட்களுக்குத் தட்டுப்படாமலும், கவச ஒலியைக் கொண்டு தங்களைத் தாக்க வல்லவன் சாதாரண வீரனாயிருக்க முடியா தென்பதைப் புரிந்து கொண்ட யவன வீரர் இருவரில், கழுத்தில் காயமடைந்தாலும் உயிரிழக்காது தப்பியவன், மற்றவனைப் பார்த்து, "இந்த இருட்டில் போரிட நம்மால் முடியாது. இதோ இருக்கும் பின்புற வழியாகச் சென்று வாயிலி லிருந்து பந்தமொன்று கொண்டுவா" என்று உத்தரவிட்டான்.

ராணியையும் சமண அடிகளையும் வெளியே அனுப்பத் தான் வகுத்த பின்புற வழியே எதிரி தப்புவதற்கும்

உபயோகப்படுவதைக் கவனித்த கரிகாலன், நீண்ட தன் வாளால் குடிசைக்கு வெளியே செல்ல முயன்ற யவன வீரனைத் தடுக்கவே மீண்டும் குடிசைக்குள் பழையபடி சண்டை மும்முரமாகத் தொடங்கியது. வெளியேயிருந்த வெளிச்சத்திலிருந்து உள்ளே வந்ததன் விளைவாகச் சிறிதுநேரம் அடியோடு கண் தெரியாமல் தவித்த யவன வீரர் இருவருக்கும் சண்டை துவங்கிய சில வினாடிகளுக்குள் இருட்டுப் பழகிவிட்டதாலும் கரிகாலன் வெட்டி வழி உண்டாக்கிய பின்புறத்திலிருந்து வந்த மங்கலான இயற்கை வெளிச்சம் உள்ளேயும் சிறிது பாய்ந்ததாலும், அவர்கள் இருவரும் சிறிது நிதானத்துடன் குழப்பமில்லாமலும் கரிகாலனை எதிர்த்தனர். எதிரேயிருந்தவன் வயது முதிர்ச்சியடையாத வாலிபனென்பதை உணர்ந்து கொண்டதாலும், அவன் கைகள் நீளமாயிருந்ததாலும் மிக மெல்லியவையாய் வலிவற்றவைபோல் காணப்பட்டதாலும், யவன வீரர்களின் தாக்குதலில் ஓரளவு அலட்சியம் இருக்கவே செய்தது.

கழுத்தில் காயம்பட்ட பிறகும் மிக உக்கிரமாகப் போராடத் தொடங்கிய யவன வீரனுடைய வீரத்தை உள்ளுக்குள்ளேயே மெச்சிக் கொண்ட கரிகாலன் யவனர்கள் வாட்கள் சுழல்கின்ற மாதிரியிலிருந்தே தன் வயதையும் கைகளையும் கண்டு அவர்கள் தன்னைக் குறைத்து மதிப்பீடு செய்திருக்கிறார்களென்பதைப் புரிந்து கொண்டானாகையால் ஓரளவு புன்முறுவலும் கொண்டு, தன் வாளைக் கரகரவென்று சுழற்றிக் காயமடைந்தவனின் வாளுடன் அதை உராயவிட்டுப் பின்னுக்காக ஓர் இழுப்பு இழுக்கவே அந்த யவனனின் வாள் குடிசையின் ஒரு மூலையில் பலத்த சத்தத்துடன் விழுந்தது. அப்படி விழுந்த வாளை மீண்டும் யவனன் எடுக்க அணுகு முன்பாகவே அதைக் காலால் மிதித்து எதிரி அதைத் தொட முடியாத வண்ணம் செய்த கரிகாலன் மற்றொரு எதிரியின் வாளுடன் தன் வாளை மோதவிட்டான். இந்தச் சமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட கத்தி இழந்த யவனன் குடிசையின் பின்புற வழியாக வெளியே

ஓடினான். அவன் ஓடுவதைத் தடுக்க வழியில்லாததால் மற்றவன்மீது தாக்குதலை மும்முரமாகத் தொடர்ந்து, கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் வாள் பிடித்த அவன் கையில் ஆழத் தன் வாளைச் செலுத்திவிட்ட கரிகாலன் அதற்கு மேலும் அங்கு நிற்பது ஆபத்து என்பதை உணர்ந்து தானும் பின்புற வழியாக வெளியே நடந்தான்.

சில விநாடிகளுக்குள்ளாகவே குடிசைக்குள் சண்டை முடிந்துவிட்ட போதிலும், கையில் காயம் பட்டு வாளை நிலத்தில் நழுவவிட்ட யவனன், "ஓடுகிறான். பிடியுங்கள், பிடியுங்கள்" என்று பெருங் கூச்சலிட்டதாலும், அதற்கு முன்னதாகப் பின்புற வழியாகச் சுற்றிச் சென்ற யவன வீரன், வெளியிலிருந்த வீரர்களில் நால்வரை வாயில் வழியாகக் குடிசைக்குள் நுழையவிட்டு மீதி நால்வருடன் பின்புறத்துக்கு வந்ததாலும், முன்புற வழியாக உள்ளே நுழைந்த வீரர்களும் குடிசையைத் துழாவிப் பார்த்து மார்பில் கத்தி பாய்ந்து மாண்ட யவன வீரனையும் வாள்பிடிக்க முடியாமல் கையில் காயமடைந்த யவன வீரனையும் தவிர வேறு யாருமில்லாத படியால் துரிதமாகப் பின்புற வழியாக வெளியே வந்ததாலும், ஏககாலத்தில் எட்டு யவன வீரர்களைச் சமாளிக்கும் அவசியம் ஏற்பட்டது கரிகாலனுக்கு. இரு வழியிலும் வீரர்கள் தன்னை அணுகுவதற்கு முன்பாகவே குடிசையிலிருந்து சிறிது தூரம் நடந்துவிட்ட இளஞ்சேட் சென்னியின் வீரமகன், யவன வீரர்கள் வெகுவேகமாகத் தன்னைச் சூழ்ந்துகொள்ள வருவதைக் கவனித்ததும் நடையை நிறுத்தி மேலிருந்த தன் போர்வையை உடலைச் சுற்றி வளைத்துக் கவசம்போல் போட்டுக்கொண்டு, தன் வாளை கை எட்டு மட்டும் நீட்டித் தூரத்திலேயே எதிரிகளை நிறுத்தினான். நீளமான வாளும் வாலிபன் கையுமாகச் சேர்ந்து சுமார் ஆறடித் தூரத்திலேயே தங்களை நிற்கவைத்துவிட்டதையும், வாளைப் பிடித்த வாலிபன் தங்களைப் பக்கவாட்டில் நுழையவொட்டாமல் வாளைக் குறுக்கே வீசித் தன் எதிரிலேயே வரிசையாகப் போராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்திவிட்டதையும்

கண்ட யவனர்களின் தலைவன், எதிரி வயதில் குறைந்தவனானாலும் வாட்போரில் எவ்விதத்திலும் குறைந்தவனல்லவென்பதைச் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிப் புரிந்துகொண்டான். தவிர வாலிபன் கை மெல்லியதாயிருந்தாலும் அது உறுதியுடன் வாளைப் பிடித்திருந்ததையும், அந்த வாளும் மற்ற வீரர்களின் வாட்களை எப்படியோ மீறிக்கொண்டு வீரர்கள் கண்முன்பாகவும் முகத்திற்கு வெகு அருகாமையிலும் அடிக்கடி காட்சியளித்ததையும் கண்டு, கை மெல்லியதாயிருந்ததே வாள் இஷ்டப்படி வளைவதற்கு அனுகூலமாயிருந்ததால் யவனரின் திண்மைப் புஜங்களும் குறுகிய பட்டை வாட்களும் எதிரியின் போர்த்திறனுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது என்பதை அறிந்து கொண்டான் யவன வீரர் தலைவன். ஆகவே, "பக்கவாட்டில் செல்லாதீர்கள். எதிர்ப்புறமே நின்று கும்பலாக அவனை அணுகுங்கள்" என்று வீரர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு, தானும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு கரிகாலனை வேகமாக அணுகினான்.

யவன வீரர் தலைவனுடைய எச்சரிக்கையையும், அவன் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் தன்னை அணுக முற்பட்டதையும் கண்ட கரிகாலன், லேசாகப் புன்முறுவல் செய்து, நின்ற இடத்தைவிட்டு நகராமலே இந்திர ஜாலம் போல் வாளைக் கரகரவென்று சுழற்றினான். அவன் வாள் சுழன்ற வேகத்தில் தனது வீரர்களின் வாட்கள் இரண்டு ஆகாயத்தில் பறந்து தூரத்தில் போய் விழுந்துவிட்டதையும், இன்னும் இரண்டு பேர்களும் எதிரியின் வாளுக்கு இலக்காகிக் கடற்கரை மணலில் சாய்ந்து ரத்தத்தைச் சிந்திக் கொண்டிருப்பதையும் கண்ட யவனவீரர் தலைவன் அதற்கு மேலும் சுய பலத்தில் நம்பிக்கை வைப்பது தகாது என்பதை உணர்ந்து, "டேய் யாரங்கே? தப்புகிறான். உதவிக்கு வாருங்கள்!" என்று பெருங்குரல் கொடுத்தான். அந்தக் குரல் கடற்கரை முழுவதும் ஊடுருவிச் சென்றதால் தூரத்தே நடந்து கொண்டிருந்த பரதவரர் ஆட்டங்கள் திடீரென நின்றன. தடதடவென்று பெருவாரியாகக் கோட்டைக் காவலரும் பரதவரும் ஓடிவரும்

காலடி ஓசை திமுதிமுவெனக் கடற்கரையில் கேட்டதன்றி, அதுவரை கேளிக்கைக்கு உபயோகப்பட்ட தம்பட்டங்களைத் தட்டிக் கொண்டும் பலவிதமான கூச்சல்களைக் கிளப்பிக் கொண்டும், பந்தங்களை வீசிக் கொண்டும் ஓடி வந்த பரதவ மங்கையரின் அரவமும் கடற்கரைப் பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதால், கடற்கரைப் பிரதேசம் ஏதோ ரணகளப்படுவது போன்ற பிரமையையே சிருஷ்டித்தது. இவற்றையெல்லாம் கவனித்த கரிகாலன் அதற்கு மேல் அங்கு நிற்பதால் பல கண்டங்கள் ஏற்படக்கூடும் என்பதை உணர்ந்து கொண்டானாதலால், தான் நின்ற இடத்தைவிட்டுச் சற்றுத் தள்ளி ஒருபுறமாகக் குதித்ததன்றித் தன் போர் முறையையும் சரேலென மாற்றிக் கொண்டு, திடீரென யவன வீரர்கள்மீது பாய்ந்து, இருவரை நிராயுதபாணிகளாக்கி யவன வீரர் தலைவனையும் தன் உடலால் மோதிக் கீழே தள்ளி அவன் மார்பில் தன் கத்தியை ஊன்றிக்கொண்டு, "உங்கள் தலைவன் பிழைக்க வேண்டுமானால் வாட்களைக் கீழே போடுங்கள்" என்று மற்ற வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டான். எதிர்பாராத இந்தப் போர்த் திருப்பத்தால் அசந்துபோன யவனர்கள் வாட்களைக் கீழே போட்டுவிடவே, தலைவன் வாளையும் பிடுங்கி அவற்றுடன் சற்றுத் தூரத்தில் எறிந்த கரிகாலன் வீரர்களை நோக்கி, "இருபதடி பின்னால் செல்லுங்கள்" என்று மீண்டும் ஆணை இட்டான். ஆணையிடும் சக்தி ரத்தத்திலேயே ஊறியிருந்ததாலும் அந்தச் சக்தி கண்களிலும் சந்தேகமின்றிப் பிரதிபலித்ததாலும், யவன வீரர்கள் ஏதோ மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்படும் பாவைகளைப்போல் பின்னுக்குச் சென்றனர். அடுத்த வினாடி யவன வீரர் தலைவன் மார்பிலிருந்து வாளை எடுத்துக்கொண்ட கரிகாலன் அந்த இடத்திலிருந்து இருட்டில் வெகுவேகமாக நடந்து மறைந்தான்.

திடலில் அன்று இருட்டு அதிகமாகவே இருந்தது. இருப்பினும் சற்றுத் தூரத்தில் ஓடி வந்துகொண்டிருந்த பரதவரின் கைகளில் தெரிந்த பந்தங்கள் வெளிச்சத்தை அளிக்குமாதலாலும், இடமும் சுங்கச் சாவடித் துறைக்கு

அருகிலிருந்ததால் எதிரி மறைவதும் சாத்தியமில்லையென்ற தைரியத்தாலும் எப்படியும் எதிரியைப் பிடித்தேவிடலாம் என்று துணிவு கொண்ட யவன வீரர் தலைவன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்து, மற்ற வீரர்களை நோக்கி, "ஏன் மரம்போல் நிற்கிறீர்கள்? வாட்களைப் பொறுக்கிக் கொள்ளுங்கள். அதோ அந்தப் பந்தங்களை வாங்கி வாருங்கள். ஒரு சிறு பயல்! அவனைப் பிடிக்க முடியவில்லையென்றால் கடற்படைத் தலைவர் கழுத்தைத் திருகிவிடுவார்" என்று மிரட்டியதன்றி ஓடிவந்த பரதவர்களுக்கும் நடந்த விஷயத்தைச் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லி, "அவன் காலில் புலிப்பட்டை இருக்கும். பாதரட்சைகளும் புலித்தோலால் செய்யப்பட்டவை" என்று அடையாளமும் கூறி, அவனை எப்படியும் தேடிப் பிடிக்கும்படி பணித்தான்.

யவன வீரர் தலைவன் யாரைப் பிடிக்கத் தங்களைப் பணிக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளாத பரதவ குல ஆடவரும் பெண்டிரும், களியாட்டங்களின்போது அருந்திய மது போதையில் உண்டான வெறியால் கையிலேந்திய பந்தங்களை ஆட்டிக்கொண்டு அந்தக் கடற்கரையில் நாலா புறமும் ஓடினர். இருட்டிக் கிடந்த திடலில் பல பந்தங்கள் வீசியும் எந்த இடத்திலும் கரிகாலனைக் காணாத யவன வீரர் தலைவன் பிரமித்தான். பரதவ மங்கையரும் ஆடவரும் பந்தங்களுடன் கடற்கரையில் ஓடிஓடி எதிரியைத் தேடிய காட்சியைக் கண்டு ஒருபுறம் வியந்த அந்த யவனனுக்கு அந்தப் பெரும் திடலில் எங்கும் ஒளிந்துகொள்ள குடிசையோ வேறு விடுதியோ இல்லாத அந்தப் பகுதியில் - எப்படி அந்த வாலிபன் திடீரென மறைய முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாததோடு, ராணியைப் பிடித்து வராதது மட்டுமன்றிக் குடிசைக்குள்ளிருந்த ஆளையும் இழந்துவிட்டதால் டைபீரியஸ் தன்னை என்ன செய்வானோ என்ற பீதியும் ஏற்படவே, அவன் வெகு மும்முரமாகக் கரிகாலனைத் தேடும் பணியில் இறங்கினான். பெரும் கும்பல் தேடியும் கரிகாலன் எங்கும் கிடைக்கவில்லை. சங்கமத் துறை, பரதவர் குடிசைகள்,

பரதவர் பேரில்லங்கள், சுங்கச் சாவடியின் படித்துறை - எல்லா இடங்களிலும் பரதவர் தேடியும் புலிப்பட்டைக் கட்டிய வாலிப வீரன் கிடைக்கவில்லை. இது யவன வீரர்களுக்கு மட்டுமல்ல, சுங்கச் சாவடிக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த பெரும் தூண்களின் கூட்டத்தில் ராணியுடன் மறைந்து கிடந்த அடிகளுக்கும் பெருவியப்பாக இருந்தது.

புகாரின் சுங்கச் சாவடியின் படிகளின் பக்கத்தில் இருந்த பெரும் தூண்களின் மறைவில் பதுங்கி, கடற்கரை மணல் திடலில் நடந்த அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டே நின்றிருந்த சமண அடிகள், அந்த இடத்தில் தன்னைக் காத்திருக்கும்படி கரிகாலன் கூறியதன் காரணத்தை நன்றாக உணர்ந்தே இருந்தார். சுங்கச் சாவடியின் சுவரை அணைத்த வண்ணம் எழுப்பப்பட்ட பெரும் தூண்களின் மறைவு, சாதாரணமாகக் காவிரி மூலம் உள்நாட்டிலிருந்து வந்து வெளிநாடு செல்லக் காத்திருக்கும் பொதி மூட்டைகளை அடுக்கவே உபயோகப்பட்டு வந்ததென்பதையும், நூற்றுக்கால் மண்டபம் போல் விசால அரங்கமாக, தூண்களும் கருங்கல் கூரையும் தவிர, வேறெதுவுமில்லாத பெரு மண்டபமாக இருந்ததாலும், பொதி மூட்டைகளும் ஏராளமாகக் கிடந்ததாலும் அதன் மறைவிலிருப்பவர்களைக் கண்டு பிடிப்பது எளிதல்லவென்பதையும் உணர்ந்த அடிகள், நீண்ட நேரம் அந்தத் தூண்களின் ஒரு கோடியிலிருந்த மூட்டைகளுக்கு அடியில் பதுங்கியிருந்தார். அப்படிப் பதுங்கியிருந்த நேரத்தில் தூரத்தே பெரும் ஓசை கேட்கவே, ராணியை மெள்ளத் தூக்கிச் சென்று சில பஞ்சு மூட்டைகளின் மறைவில் உட்கார வைத்து, "புகாரின் ராணி உட்கார இது ஏற்ற இடமில்லைதான். இருந்தாலும் வேறு வழியில்லை" என்று சமாதானம் சொல்லி ராணியை மறைக்க அவள் முன்பாக இரண்டு பஞ்சு மூட்டைகளையும் எடுத்து அடுக்கினார். பிறகு தாம் மட்டும் வெளியே வந்து ஒரு தூண் மறைவில் நின்று தூரத்தில் நடப்பதைக் கவனித்தார்.

தூண்களிருந்த இடத்துக்கும் பரதவர் குடிசைகளுக்கும் இடையே இருந்த இருட்டின் காரணமாக அடிகளின் கண்களுக்கு முதலில் எதுவும் திட்டமாகத் தெரியாவிட்டாலும், பரதவர் பந்தங்களுடன் ஓடிவந்த பிறகு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அவர் ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டார். பந்தங்கள் வேகமாக எங்கும் அசைந்ததாலும் உருவிய வாளால் யவன வீரர் தலைவன் அங்கும் இங்கும் அடையாளம் காட்டியதாலும் கரிகாலனைத் தேட முயற்சி நடக்கிறதென்பதை அறிந்த அடிகள் குடிசையைத் தாக்கிய வீரர்களிடமிருந்து கரிகாலன் தப்பிவிட்டானென்பதை அறிந்து கொண்டதால் ஓரளவு ஆச்சரியமும் கொண்டார். 'குடிசையின் குறுகிய உட்பகுதியில் மூன்று வீரர்களை வாள் கொண்டு சமாளிப்பதே கஷ்டம். தவிர அவர்களை மீறி வெளியே வருவது அதைவிடக் கஷ்டம். வெளியே வந்தாலும் சூழ்ந்துகொள்ளக்கூடிய மற்ற வீரர்களைச் சமாளிப்பது மாபெரும் கஷ்டம். இத்தனையையும் மன்னர் எப்படிச் சாதித்தார்?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்ட அடிகள், கரிகாலனை ஏராளமான பேர்கள் தேடுவதைக் கண்டு அவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேரிட்டால் என்ன ஆவதென்று கவலையும் கொண்டார். அந்தக் கவலையின் விளைவாகத் தாமாவது சென்று கரிகாலனுக்கு உதவலாமா என்று நினைத்தார். அந்த நினைப்பைச் செயல்படுத்து முன்பாக, தூண்களை நோக்கிப் பந்தங்கள் நகருவதைக் கண்ட அடிகள் தன் தலையை நீட்டினால் வீண் ஆபத்தைத் தவிர உதவி ஏதுமில்லையென்பதைப் புரிந்துகொண்டு, பரபரவென்று பின்னாலிருந்த ராணிக்கு அருகில் பொதிகளுக்கு இடையில் தாமும் பதுங்கிக் கொண்டு தமது மீதும் இரண்டு பொதிகளை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டார்.

பந்தங்களுடன் வந்த பெரும் கூட்டம் நீண்ட நேரம் அந்த மண்டபத்தின் பகுதிகளைச் சோதனை செய்தது. சில பரதவர் பொதி மூட்டைகளில் சிலவற்றையும் அகற்றி

ஆராய்ந்தனர். அடிகளைப் பிடித்த நல்ல காலமோ அல்லது ராணியைப் பிடித்த நல்ல காலமோ தெரியாது. வந்திருந்த பரதவர் அதிக நேரம் தேடாமல் வெகு சீக்கிரம் பந்தங்களை எடுத்துக் கொண்டு அகன்றனர். அதுவரை பதுங்கிக் கொண்டிருந்த அடிகள் மெல்ல எழுந்து தமது மீது படிந்திருந்த பொதிப் பஞ்சு உதிரிகளைத் துடைத்துக் கொண்டார். மூக்கிலும் பஞ்சின் பகுதிகள் சில நுழைந்து இருந்ததால் தும்மலொன்று அவருடைய பெரும் நாசியிலிருந்து எழுந்தது. அடிகள் சகுன சாத்திரத்தை நன்றாக அறிந்தவர்தான். எந்த நல்ல காரியத்திற்கும் ஒற்றைத் தும்மல் கெடுதல் என்பதை அவர் அறியாதவரல்ல. ஆனால் ஒருவன் ஒரு நல்ல காரியத்துக்குக் கிளம்பும்போது வேறு ஒருவன் தும்மினால் தான் கெடுதல் என்று தமிழகத்தில் சொல்லுவார்கள். ஆனால், தமது தும்மலே தமக்குப் பெரும் விரோதி என்பதை அடிகள் அன்றுதான் உணர்ந்தார். அவர் தும்மலை எதிர்பார்த்தவை போல் புகாரின் அந்தப் பெரும் தூண்களுக்கிடையேயிருந்த பொதி மூட்டைகள் திடீரெனப் புரண்டன. சில பொதிகள் அவரை நோக்கி மெல்ல நகரவும் தொடங்கின. அடுத்த விநாடி புரண்ட பொதிகளின் மறைவிலிருந்து வாள் தாங்கிய நூறு உருவங்கள் திடீரென எழுந்தன. அவை அடிகளை மட்டுமல்ல, பொதிக்கும் அடியிலிருந்த ராணியையும், வளைத்துக் கொண்டன. "ராணி! எழுந்திரு!" என்று அதட்டலான குரலொன்றும் சற்று தூரத்திலிருந்து எழுந்தது. அந்த உத்தரவை ஆமோதிப்பதுபோல் பெரும் தூண்களும் பரந்த அந்த மண்டபத்தின் பாறாங்கற் கூரையும் 'ராணி எழுந்திரு! ராணி எழுந்திரு!' என்று பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தன. அடிகள் ஏதும் புரியாமல் இரவில் நிகழ்ந்த அந்த இந்திர ஜாலத்தைக் கண்டு, அடியோடு திகைத்ததல்லாமல் தன்னைச் சூழ்ந்தவர்களை நோக்கி ஆடு திருடிய கள்ளன்போல் விழித்துக் கொண்டும் நின்றார்.

52. பழைய இடம்! புதிய நிலை!

காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் கலங்கரை விளக்கம் பெருந் தீயை எழுப்பி எங்கும் வெளிச்சத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தாலும், பெரும் தூண்கள் பரவிக் கிடந்ததால் கோடியில் இருட்டு மண்டிக் கிடந்த பிரும்மாண்டமான அந்த மண்டபத்தின் மூலையிலிருந்த பொதி மூட்டைகளில் பல நகரத் தொடங்கியதையும், நகர்ந்த அந்த மூட்டைகளின் மறைவை விலக்கிக் கொண்டு எழுந்த நூறு வீரர்கள் தன்னை வளைத்துக் கொண்டதன்றி, 'ராணி, எழுந்திரு' என்று தூரத்தே மறைவிலிருந்த ஒருவன் குரல் கொடுத்ததையும் கவனித்த அடிகள் சில விநாடிகள் பிரமிப்படைந்து விழித்தாலும் வெகு சீக்கிரம் தம்மைச் சமாளித்துக் கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்த வீரர்கள் யாரென்று அறிய அவர்கள்மீது தமது விஷமக் கண்களை ஓட்டினார். அடிகளும் அந்த வீரர்களும் நின்றிருந்த இடத்தில் நல்ல இருட்டு இருந்தாலும், மண்டபத்தின் பக்கச் சரிவில் காவிரிக் கரையை ஒட்டிச் சங்கமத் துறைக்கு வெகு அருகே கலங்கரை விளக்கத்தின் வெளிச்சம் விழுந்திருந்ததால் மண்டபத்திலிருந்த அத்தனை இருட்டிலும் அடிகள் ஓரளவு அந்த வீரர்களைக் கவனிக்க முடிந்தது. அவர்களை நன்றாக உற்றுப் பார்த்த அடிகள், அவர்கள் உடைக்கும் தொழிலுக்கும் அதிக சம்பந்தமில்லாததைப் பார்த்துச் சிறிது சந்தேகமும் கொண்டார். தன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டவர்கள் வெளி நாட்டு வர்த்தகர்களின் உடைகளை அணிந்து கொண்டிருந்ததையும் இழுத்து மூடப்பட்ட அவர்கள் கம்பளிகள் அகன்றபோது இடைகளில் வாட்களைக் கட்டும் கச்சையும் நீளமான வாளுறைகளும் இருந்ததையும் கவனித்த அடிகள், அவர்கள், வர்த்தகர்களாயிருக்க முடியாதென்றும் வர்த்தகர் வேஷத்தில் பதுங்கியிருந்த படைப் பிரிவாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும் ஊகித்துக் கொண்டாரானாலும், 'அந்தப் படைப்பிரிவு யாருடையதாயிருக்க முடியும்?' என்பதை மட்டும் அறிய முடியாதவராய்த் திணறினார்.

சூழ்ந்தவர்கள் யவனர்கள் அல்லவென்பதைப் பார்த்த மாத்திரத்திலே புரிந்துகொண்ட அடிகள், அவர்கள் தமிழர் களாதலால் ஒருவேளை இளங்கோவேளின் ஆட்களாயிருப் பார்களோ என்று சந்தேகித்தார். அப்படியிருந்தால் தம்மையும் ராணியையும் பிடிக்க அவர்கள் அந்த மண்டபத்தில் தங்கியிருக்க நியாயமில்லையென்பதையும், டைபீரியஸ் துணையிருக்கும்போது அவனைக் கொண்டே தம்மைப் பிடித்துவிட இருங்கோவேளுக்கு அதிக நேரமாகாதென்பதையும் உணர்ந்த அடிகள், 'வந்திருப்பவர்கள் இருங்கோ வேளையோ டைபீரியஸையோ சேர்ந்தவர்கள் அல்ல' என்று திட்டம் செய்து கொண்டார். 'அப்படியானால் இவர்கள் யார்?' என்று உள்ளூரத் தம்மைக் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டே அதே தருணத்தில், "ராணி! எழுந்திரு!" என்று எழுந்த குரலைக் கேட்டதும் திகைத்துப்போய், 'இவரா? இவர் எப்படி இங்கு வர முடியும்?' என்று பிரமிப்புக்கும் ஆளாகி எதுவும் பேசமுடியாமல் நின்ற சமயத்தில், தூரத்தேயிருந்த ஒரு தூண் மறைவிலிருந்த தலை முதல் கால்வரை போர்த்திக் கொண்டிருந்த ஓர் உருவம் வெளியே வந்தது. அந்த உருவம் நடந்த தோரணை, ஆகிருதி இவற்றையெல்லாம் ஊன்றிக் கவனிக்கத் தொடங்கிய அடிகளை நோக்கி, அந்த உருவம் இருமுறை கையை ஆட்டியதும், வீரர்களில் இருவர் அடிகளை அணுகி அவரது இரு தோள்கள் மீதும் கையை வைத்து அழுத்தினார்கள். அவர்களில் ஒரு வீரன், "உம். சுங்கச் சாவடியை நோக்கி நடவுங்கள்" என்று உத்தரவும் இட்டான். அடிகள் அந்த உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிவதா அல்லவாவென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டு விநாடிகளுக்குள்ளாக, தலைமுதல் கால்வரை முக்காடிட்ட உருவம் மீண்டும் அதோ சைகைகளை வீரருக்குக் காட்டிவிட்டுச் சுங்கச் சாவடியை நோக்கி நடந்தது.

வாள் தாங்கிய வீரர்களுக்கு அந்த உருவம் சைகை களைச் செய்த முறையிலிருந்தும் கையை ஆட்டிய கம்பீரத்தி

விருந்தும் அவன் அவர்களின் தலைவனாயிருக்க வேண்டு மென்பதை ஊகித்துக்கொண்ட அடிகள், அந்த மனிதன் குரல் தமக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்டதாயிருப்பதை நினைத்து நினைத்து, பேராச்சரியமும் குழப்பமும் அடைந்திருக்கையிலே ராணியையும் மறைவிடத்திலிருந்து கிளப்பி நடத்திக் கொண்டுவந்த வீரர்களிடம் மட்டுமன்றி, தம்மிடமும் பெரும் கம்பளிகளைக் கொடுத்து, "இதை நன்றாகப் போர்த்தி மறைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டதைக் கேட்டு, "எங்களுக்கு எதற்கு இந்த மறைவு?" என்று விசாரித்தார்.

"காரணம் தலைவரைத்தான் கேட்கவேண்டும்" என்று முரட்டுத் தனமாகக் கிடைத்தது பதில் ஒரு வீரனிடமிருந்து.

"தலைவரைக் கூப்பிடுங்களேன் கேட்கிறேன்" என்றார் அடிகள் சற்று விஷமமாக.

ஆனால் அவருக்குப் பதில் சொன்ன வீரன் அடிகளின் குரலில் தொனித்த விஷமத்தையோ தங்களை ஆழம்பார்க்க அடிகள் முயல்வதையோ சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் "தலைவரைக் கூப்பிட அவசியமில்லை. அவர் இருக்கிற இடத்துக்குத்தான் நீங்கள் போகிறீர்கள்" என்று கண்டிப்பாகப் பதில் சொன்னான்.

"தலைவர் இருப்பிடம் எதுவோ?" என்று மீண்டும் வினயமாகக் கேட்பதுபோல் மற்றொரு கேள்வியை வீசினார் அடிகள்.

அடிகள் தோள்மீது கையை வைத்து அழுத்திய வண்ணம் இரண்டு கேள்விகளைப் பொறுத்துக் கொண் டிருந்த அந்த வீரன் அதற்குமேல் பொறுக்க இஷ்டப்படாமல், "விவாதத்துக்கு இடம் இதுவல்ல. உமது கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லவும் அவகாசமில்லை. நடவுங்கள்! இல்லையேல் தங்களை நடக்கச் செய்யும் பொறுப்பும் எனக்கு ஏற்படும்" என்று சற்றுக் கடுமையாகப் பதில் சொன்னதன்றி, அடிகளை ஓரடி பிடித்து நகர்த்தினான். அந்த முரட்டுத்தனத்தைப் பொறுக்க முடியாத அடிகள் அவன் கையைத் தோளிலிருந்து விலக்கித் தள்ளிவிட்டுப் போர்வையால் தம்மை

முக்காடிட்டுக் கொண்டாரானாலும் ராணி விஷயத்தில் அக்கறை காட்ட முற்பட்டு, "ராணி காயமடைந்திருக் கிறார்கள். அவர்களால் நடக்க முடியாது. அவர்களைத் தூக்கித்தான் செல்ல வேண்டும்" என்று கூறவே, ராணிமீது கம்பளியைப் போர்த்தி அவளைத் தூக்கிச் செல்லவும் இரு வீரர்களைப் பணித்தான் முதல் வீரன்.

அவன் ஆணைப்படி தன்னை நெருங்கிவந்த வீரர்களை எட்டி நிற்கும்படி தன் விழிகளால் மட்டுமன்றி, கையையும் உயரத் தூக்கி எச்சரித்த ராணி, தானே கம்பளியால் முக்கா டிட்டுக் கொண்டு அடிகளுக்கு அருகில் வந்து, "அடிகளே! குடிசையில் தாங்கள் என் காயத்தில் கஷாயத்தைப் புகுத்தியதிலிருந்து குருதி நின்றுவிட்டது. இப்பொழுது அந்த அயர்வும் இல்லை. என்னால் நன்றாக நடக்கமுடியும். யாரும் தூக்கிச் செல்லவேண்டிய அவசியமில்லை" என்று கூறிவிட்டுச் சுங்கச் சாவடியை நோக்கி நடக்கத் தொடங் கினாள். சுங்கச் சாவடிக்கு அருகிலேயே அந்தப் பெரும் தூண்கள் கொண்ட மண்டபம் இருந்த போதிலும் ராணியை யும் அடிகளையும் அழைத்துச் சென்ற வீரர்கள், முதலில் எதிரேயிருந்த இருட்டுத் திடலில் நுழைந்து, சங்கமத் துறையை நோக்கிச் சுற்றி வளைத்துச் சென்று சங்கமத் துறைக்கும் சுங்கச் சாவடிக்கும் இடையே இருந்த காவிரிக் கரையின் பகுதியை அடைந்தார்கள்.

அவர்கள் அப்படிச் சென்றதன் காரணம் அடிகளுக்கு மட்டுமன்றி ராணிக்கும் தெள்ளெனப்புரிந்தது. மண்டபத்தி லிருந்து நேரே சுங்கச் சாவடிக்குச் சென்றால் இடையே வீசிய கலங்கரை விளக்கத்தின் வெளிச்சத்தில் நுழைந்து புறப்பட வேண்டியதாயிருக்கும். அப்படி நுழைந்து புறப்படும்போது சாவடிக் காவலர் கண்களில் பட்டால் இரண்டாம் ஜாம இறுதியில் அங்கு மக்கள் நடமாட்டத்துக்குக் காரணம் என்ன வென்பதைக் காவலர் ஆராய நேரிடும். அப்படி ஆராய்ந்தால் மறுபடியும் டைபீரியஸின் சிறையில் தள்ளப்படுவதிலிருந்து யாரும் தப்ப முடியாது. இந்தக் காரணத்திஸ்தான் கலங்கரை

விளக்கம் வெளிச்சம் தரும் பகுதியை விட்டு விலகி வீரர்கள் செல்கிறார்களென்பதை உணர்ந்த அடிகள், அவர்கள் சங்கமத் துறைக்கும் சுங்கச் சாவடிக்கும் இடையே காவிரிக் கரையை அடைந்த காரணத்தையும் தெரிந்து கொண்டார். காவிரிக் கரையிலும் சங்கமத் துறையிலும் சுங்கச் சாவடியின் பகுதியிலும் விழுந்த கலங்கரை விளக்கத்தின் வெளிச்சம் கலங்கரை விளக்கம் இருந்த இடத்தின் அருகில் மட்டும் விழவில்லையென்பதையும், அந்த இருட்டின் காரணமாகவே வீரர்கள் தங்களை அந்தப் பகுதிக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்களென்பதையும், புரிந்து கொண்ட அடிகள், அந்தப் பகுதியில் கரையோரமாக இருந்த தளைகளில் பத்துப் பதினைந்து படகுகள் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதும், 'இங்கிருந்து படகுகள் மார்க்கமாக நம்மை அழைத்துச் செல்லப் போகிறார்கள்' என்று தமக்குத் தாமே விளக்கிக் கொண்டார். 'ஆனால் இந்தப் படகுகள் சுங்கச் சாவடியின் ஆறுக்குத் தளைகளைத் தாண்டித்தானே புகாருக்குள் செல்ல முடியும். சுங்கச் சாவடிக் காவலர் சோதனை செய்தால் இவர்கள் என்ன செய்வார்கள்' என்று யோசித்து அதன் விளைவை நினைத்து ஓரளவு அச்சமும் கொண்டார். 'சுங்கச் சாவடிக் காவலர் கையில் அகப்பட்டால் ராணியும் குட்டும் என்குட்டும் வெளிப்படும். டைபீரியஸ் இருவரையும் சும்மா விடமாட்டான்' என்று நினைத்துக் கலவரப்பட்ட அடிகள் வெகு சீக்கிரம் அந்தக் கலவரத்திலிருந்து விடுதலையடைந்து ஆச்சரியத்தின் வசமானார். வீரர்கள் ஏற்பாடு அத்தனை கச்சிதமாக அமைந்திருந்தது.

காவிரிக் கரையில் அந்த இருட்டுப் பகுதியில் தளைகளில் பிணைக்கப்பட்டு ஆடிக் கொண்டிருந்த படகுகளில் எட்டுப் பத்து பேராகப் பிரிந்துபிரிந்து ஏறிய வீரர்கள் படகுகளின் மட்டத்தில் படுத்துப் பதுங்கியதன்றி, படகுகளின் இரு கோடிகளிலும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த சில பஞ்சுப் பொதி மூட்டைகளைத் தங்கள்மீது இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கணநேரத்தில் அந்த மூட்டைகளுக்குள் மறைந்தும் விட்டார்கள். வணிகர்கள் வேஷத்திலிருந்த வீரர்கள் சிலர் மட்டும் படகுக்கு ஒருவன் விதம் நடுவே உட்கார்ந்து துடுப்பு களைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். மற்றொரு படகில் சில வீரர்களுடன் அடிகளையும் ராணியையும் ஏற்றிவிட்ட அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவன், எல்லோரும் படகுகளிலிருந்த சரக்கு களில் மறையுமட்டும் கரையிலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். பிறகு படகுகள் செல்லலாமென்பதற்கு அறிகுறியாகக் கையை ஆட்டிவிட்டுத் தான் மட்டும் சங்கமத் துறையை நோக்கி விடுவிடுவென்று நடந்தான்.

இரண்டாம் ஜாமம் இறுதிப் பகுதியை நோக்கித் துரிதமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்ததால் பரதவர்கள் இல்லங் களிலிருந்த பகுதியில் மட்டுமன்றி, மற்ற இடங்களிலும் அமைதி மெல்ல மெல்லச் சூழ்ந்தது. கலங்கரை விளக்கத்துக்கு எண்ணெய் போடுபவனும், கீழிருந்து எண்ணெய்க் கலயங்களில் ஊற்றி உறிகளில் ஏற்றி விடுபவர்களையும் தவிர வேறு யார் கூச்சலும் அந்தப் பிராந்தியத்தில் கேட்கவில்லை. சுங்கச் சாவடிக் காவலர் அங்கிருந்து படித்துறைகளில் அரவம் ஏதும் செய்யாமல் உலவிக் கொண்டிருந்தாலும் சுங்கச் சாவடியின் தீப்பந்தங்கள் அவர்கள் கவசங்கள்மீது ஒளி வீசி 'இதோ காவலிருக்கிறது, ஜாக்கிரதை' என்று எச்சரித்தன. அந்த எச்சரிக்கையைக் கவனித்தன போல் மிக ஜாக்கிரதையாக அடிகளையும் ராணியையும் இதர வீரர்களையும் பொதிகளுக் கடியில் மறைத்துக் கொண்டிருந்த படகுகள் மெள்ளவே நகர்ந்தன. அரவம் ஏதுமற்ற அந்த இரவில் காவிரி நீரில் புகுந்து புகுந்து புறப்பட்ட துடுப்புகளின் 'சளக் சளக்' கென்ற சத்தம் கூட மெதுவாகவே கேட்டது. கூடிய வரையில் நிதானமாகவும் சத்தமில்லாமலும் இரவில் நீந்தும் திருடர்களைப்போலக் காவிரி நீர்ப் பரப்பில் ஊர்ந்து சென்ற படகுகள் சுங்கச் சாவடியின் தளைகளுக்குள் நுழைந்ததும் ராணியும் அடிகளு மிருந்த படகை ஓட்டியவன் அந்தப் படகை மட்டும் படித் துறைக்கு அருகில் செலுத்தினான். படகு படிக்கு அருகில் வந்ததும் படகைத் தளையில் கட்டாமலே தன் காலைக்

கரையில் ஊன்றிப் படகின் ஓட்டத்தைத் தடுத்து, வாணிப வீரன் காவலாளியிடம் ஒரு ஓலையை நீட்டினான்.

காவலன் அதை வாங்கி விளக்கொளியில் படித்த பின்பு, "மொத்தம் எத்தனை படகுகள்?" என்று வினவினான்.

"பதினைந்து படகுகள் பிரபு" என்று மிக வினயத்துடன் பதில் கூறினான் வாலிபன் வேஷத்திலிருந்த வீரன்.

"பொதி மூட்டைகள் எத்தனை?" மீண்டும் காவலனிடமிருந்து வந்தது கேள்வி.

"படகுக்குப் பத்து மூட்டைகள்." அதி வினயத்துடன் பதில் சொன்னான் வீரன்.

கையிலிருந்த ஓலையுடன் சாவடிக்குள் சென்ற காவலன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் திரும்பி வந்து, "இதோ அனுமதி. படகுகள் செல்லட்டும்" என்று உத்தரவிடவே படகுகள் மீண்டும் நகர்ந்தன. நகர்ந்த படகுகள் சுங்கச் சாவடியிலிருந்து அரை நாழிகைப் பயணத்துக்குப் பிறகு காவிரிக்கரையருகே தோப்பு மண்டிக் கிடந்த ஓரிடத்தில் ஒதுங்கியதும் அதுவரை படகுகளில் சரக்கு மூட்டைகளின் அடியில் பதுங்கிக் கிடந்த வீரர்கள் எழுந்து கரையில் குதித்து, ராணியையும் அடிகளையும் கரைக்கு வரும்படி பணிக்கவே அடிகள் ராணியையும் மெள்ள எழுப்பி அழைத்துக் கண்டு கரையை அடைந்தார். படகுகளைத் தள்ள, படகொன்றுக்கு ஒரு வீரனை மட்டிலும் விட்டு வைத்த வீரர்கள் கம்பளிகளால் தங்களை மறைத்துக் கொண்டு, "சரக்குகளை மண்டிகளுக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்" என்று உத்தரவிடவே படகுகள் மீண்டும் மேற்கு நோக்கி விரைந்தன.

அவை காவிரிப் பரப்பில் ஊர்ந்து செல்வதை ஓரிரு விநாடிகளில் கவனித்த அடிகள், கரைப்பகுதிகளிலும் கண்ணைச் செலுத்தி தாமும் ராணியும் இறக்கப்பட்ட இடம் நாளங்காடிக்கு வெகு அருகிலுள்ளது என்பதை அறிந்து கொண்டதன்றி, வீரர்கள் அங்கு இறக்கியதன் மர்மத்தையும் ஊகித்துக் கொண்டார். நாளங்காடி வர்த்தக சாலையில் எந்த வேளையில் வணிகர் சென்றாலும் அவர்களை யாரும் தடை

செய்யமாட்டார்களாதலாலும் வீரர்கள் வணிகர்கள் உடைகளை அணிந்திருந்ததால் அவர்களுக்கும் அந்தப் பாதுகாப்பு உண்டென்பதையும் ஊகித்த அடிகள், 'இத்தனை ஏற்பாடாக, துணிகரமாகப் பூம்புகாரிலே டைபீரியஸ் கண்களில் மண்ணைத் தூவக் கூடியவர்கள் யாராயிருக்க முடியும்' என்பதை எண்ணிப் பார்த்து ஏதும் விளங்காதவராய் வீரர்கள் ஊருக்குள் நடந்தும் ராணியுடன் ஏதும் பேசாமல் அவர்களைப் பின் பற்றிச் சென்றார். நாளங்காடி மார்க்கமாகப் புகாரின் இருபிரிவுகளான மருவூர்ப்பாக்கத்துக்கும் பட்டினப்பாக்கத்துக்கும் இடையேயிருந்த சாலைகளில் புகுந்து சுமார் ஒரு நாழிகை நேரம் பயணம் செய்த வீரர்கள் பெரும் தெருவொன்றின் கோடியில் ஒரு சோலை நடுவே தனித்து நின்ற மாளிகையொன்றை அடைந்ததும், தனித்தனியாகப் பிரிந்து சோலைக்குள் மறைந்தார்கள். இரண்டு மூன்று வீரர்கள் மட்டும் ராணியையும் அடிகளையும் அழைத்துச் சென்று அந்த மாளிகையின் முன்புறத்தை அடைந்தார்கள்.

சோலையிலே தனித்து மறைந்து நின்ற அந்த மாளிகையின் அமைப்பை அடிகளார் மட்டுமன்றி ராணியும் பார்த்ததும் இருவருமே மலைத்துப்போய் நின்றுவிட்டார்களானாலும் இருவரும் பிரமித்ததற்குக் காரணங்கள் மட்டும் வெவ்வேறானதாகவே இருந்தன. சங்கமப் பொற்கொல்லரான சமண அடிகளின் சொந்த ஊர் புகாரேயானாலும் அதை விட்டு அவர் கருவூர், வஞ்சிக்குச் சென்று பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டபடியால் இடையே அந்தப் பட்டணத்தில் ஏற்பட்ட பல மாறுதல்களை உணராதிருந்ததால் இத்தகைய ஒரு சோலையும் தனித்த மாளிகையும் புகாரில் எப்போது ஏற்பட்டன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் மலைத்தார். அது மட்டுமல்ல, அந்த மாளிகை இருந்த விதம், அது தெருவை விட்டுச் சற்றுத் தள்ளியேயிருந்த நிலை, அதன் பழம் பெரும் சுவர்கள், வாயிற் கதவுகள் இவையனைத்தையும் கவனித்த அடிகள், 'புகாரில் சதி நடத்த இதைவிடச் சிறந்த இடம் இருக்க முடியாது' என்று தமக்குள் சொல்லிக்கொண்ட

தன்றி, தம்மை அழைத்து வந்தவர்கள் இந்தப் புகாரின் மர்மங்களைப் பூரணமாக அறிந்த சதிகாரர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கும் வந்தார்.

ராணியின் இதயத்தில் வேறு பல உணர்ச்சிகள் எழுந்து அலை மோதிக்கொண்டிருந்தன. அந்த மாளிகையைக் கண்டதுமே அவள் எண்ணங்கள், தாம் பூம்புகாரின் கடற்கரையில் ஒதுங்கி மூர்ச்சையுற்று உணர்விழந்து கிடந்த நிலைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றன. இளஞ்செழியன் தன்னை அந்த மாளிகைக்குத் தூக்கி வந்தது. தனக்கு மதுவைப் புகட்டி உணர்ச்சிகளை வரவழைத்தது, யவன வீரர்கள் அந்த மாளிகையைச் சூழ்ந்துகொண்டது, உருவிய வாளைத் தன் மார்புக்குக் குறுக்கே நீட்டிய வண்ணம் இளஞ்செழியன் தன்னை இழுத்துக் கொண்டு பின் தோப்புக்குச் சென்று புரவி ஏறிப் பறந்தது... இந்தக் காட்சிகளெல்லாம் அவள் மனக்கண் முன்னே எழுந்ததால், அவள் புறக்கண்களில் காதலும் அந்தக் காதலின் விளைவாகக் கன்னங்களில் இரத்தச் சிவப்பும் சொட்டி அவளைக் கிரேக்க நாட்டுத் தெய்வ மங்கையாகத் திகழ வைத்தன. பழைய நிகழ்ச்சிகளை நினைத்து, சில விநாடிகள் தன்னை மறந்து மாளிகைக்கு எதிரில் நின்ற யவனராணி, 'இந்த மாளிகையில் இப்பொழுது இருப்பவன் யார்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

அந்தக் கேள்விக்கு விடை அடுத்த சில விநாடிகளில் கிடைக்க இருந்தாலும், அதைப் பற்றியே திரும்பத் திரும்ப நினைத்துப் பார்த்த ராணியையும் அடிகளையும் வீரர்கள் அந்த மாளிகைக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

உள்ளே நுழைந்த யவன ராணி அந்த மாளிகையில் ஏற்பட்டிருந்த பெரும் மாறுதலைக் கண்டு வியத்தாள். போர்க் கவசங்களும், வாட்களும், வேல்களும் தொங்கிய அந்த மாளிகையின் பெரும் கூடத்தில் வர்த்தகர்களின் முண்டாசுகளும் பொதி மூட்டைகளும் மண்டிக்கிடந்தன. வர்த்தகத் தளங்களில் கணக்குப் பிள்ளை குறிப்பெழுதுவதற்காகப் போடப்படும் சாய்வுப் பலகையும் நறுக்கு ஓலைகளும்

எழுத்தாணியும் அந்த மாளிகைக் கூடத்தில் காட்சியளித்தன. இவற்றையெல்லாம் வியப்புடன் கவனித்த ராணியைக் கண்ட அடிகள், அந்த மாளிகைக்கு அவள் முன்னமே வந்திருக்க வேண்டுமென்பதை அறிந்து, "ஏன் ராணி, இந்த மாளிகைக்கு முன்னமே வந்திருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

"வந்திருக்கிறேன்" என்று பதில் கூறிய ராணியின் சொற்களில் உணர்ச்சி நிரம்பப் பிரவாகித்ததைக் கண்ட அடிகள் மீண்டும் கேட்டார், "எப்பொழுது?" என்று.

"பல நாட்களுக்கு முன்பு" என்றாள் ராணி மெல்ல.

"இங்கு அப்பொழுது யார் இருந்தது?"

"சோழர் படையின் உபதலைவர்."

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் பிரமித்த அடிகள், "அப்படியா? இளஞ்செழியன் மாளிகையா இது? அப்படியானால் இதை இப்பொழுது வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் யார் தெரியுமா?" என்று வினவினார்.

ராணி பதில் சொல்லு முன்பாக, களுக்கென்று சிரிப்பு ஒன்று கேட்கவே சட்டென்று அந்த இடத்தை நோக்கித் திரும்பினார் அடிகள். சற்றுத் தூரத்தே மேல்தளத்துக்கு ஓடிய மாடிப் படிகளிலொன்றில் அடிகளையும் ராணியையும் சிறையெடுத்த வீரர்களின் தலைவன் நின்று கொண்டிருந்தான். பெரும் தூண்களின் மண்டபத்தில் போர்த்தியிருந்த கம்பளத்தை நீக்கி அவன் சுயரூபத்தில் நின்றிருப்பதைப் பார்த்ததுமே தங்களைச் சிறையெடுத்தது யாரென்பதை உணர்ந்த அடிகள் எல்லையற்ற பிரமிப்பும் வியப்பும் அடைந்து, "நினைத்தேன், நினைத்தேன், அப்பொழுதே?" என்று ஆச்சரியத்தால் கூவியதன்றி, 'சிங்கத்தின் கூண்டுக்குள்ளேயே புகுந்து விளையாடும் இவர் துணிவுதான் என்ன? ஏன் வந்தார் இவர் இங்கே? இவர் இங்கிருப்பது மட்டும் டைபீரியஸுக்குத் தெரிந்தால்...' என்று யோசித்து அதன் விளைவை எண்ணவும் திராணியில்லாமல் பெரும் திகில்

கொண்டாராதலால், அவர் உடல் ஒருமுறை லேசாக நடுங்கவும் செய்தது.

53. ராணியின் ரகசியம்

மண்ணிலிருந்து புதிதாகத் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட மூலப் பொருளான இரும்புக் கனியைப் போல, பழுப்பும் கறுமையும் கலந்த நிறத்துடன் பல இரும்பு வளையங்களைப் போல் தலை முழுதும் அடர்த்தியாகச் சுருண்டு கிடந்த கேசங்களுடனும், முகத்தில் முறுவலுடனும், மாடிப் படியில் நின்று கொண்டிருந்த இரும்பிடர்த்தலையாரைக் கண்டதும், மிதமிஞ்சிய வியப்பினால் பிரமிப்பும் தட்டி சில வினாடிகள் சிலையென நின்றுவிட்ட சங்கமப் பொற்கொல்லரான சமண அடிகள் பேச்சை எப்படித் துவங்குவதெனத் தெரியாமல் திணறியதால், தமது விஷமக் கண்களை மட்டும் கரிகாற் பெருவளத்தான் மாமனின் கம்பீர விழிகளுடன் ஒரு கணம் உறவாடவிட்டார். தம்மைக் கண்டதும் அடிகளுக்கு ஏற்பட்ட வியப்பு, வியப்பின் விளைவாக ஏற்பட்ட பிரமை இவை யனைத்தையும் அடிகளின் முகத்திலிருந்தே புரிந்து கொண்டு விட்ட இரும்பிடர்த் தலையாரின் கம்பீர விழிகள் வினாடி நேரம் மட்டும் அடிகளின் கண்களுடன் இணைந்து விட்டு, பிறகு, அகன்று சற்றுத் தள்ளி நின்றிருந்த ராணியின் அழகு வதனத்தில் நிலைத்தன. அப்படித் தன் முகத்திலே பதித்த இரும்பிடர்த் தலையாரின் கண்களாலோ சித்தத்தின் எண்ணங்களையே ஊடுருவி ஆராய்ந்து விடுவதுபோல் அவர் கண்களில் துளிர்பட்ட பார்வையின் திட்சண்யத்தினாலோ லவலேசமும் கலக்கமடையாத யவன ராணி, இரும்பிடர்த் தலையாருடைய கண்களை அதிகாரம் பலமாகச் சொட்டிய தன் கண்களைக் கொண்டு சந்திக்கவே அந்தப் பார்வைக்கு முன் நீண்ட நேரம் நிலைக்கத் திறனற்ற கரிகாலன் மாமனின் பெரு விழிகள் சற்று இடம் மாறி மீண்டும் அடிகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கியதன்றி, அவர் உதடுகளும் மிகுந்த மரியாதையுடன் அழைப்புச் சொற்களை உதிர்த்தன. "இந்த ஏழையின் விடுதிக்குப் புகாரின் இணையற்ற பொற் கொல்லரும் யவன நாட்டு அரச மங்கையும் வர நேர்ந்ததைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன். சூழ்நிலை சரியில்லை தான். ஆனால் என்ன செய்வது? காலத்தை ஒட்டிச் சிறு மாறுதல்கள் இந்தப் பெரு மாளிகையில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன" என்று கூறிவிட்டுத் தமது பார்வையை ஒருமுறை மாளிகைக் கூடத்தில் மண்டிக் கிடந்த பொதி மூட்டைகள் மீது உலாவ விட்டார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

இரும்பிடர்த்தலையாரின் அழைப்பு மொழிகள் அளித்த குறுகிய கால அளவுக்குள்ளாகப் பிரமிப்பை உதறி விட்டு, தமது சுய உணர்ச்சிகளை வரவழைத்துக் கொண்ட அடிகளும் மூட்டைகளை அப்பொழுதுதான் பார்ப்பவர் போல் பாசாங்கு செய்து, "ஏன், சூழ்நிலையில் தவறேது மில்லையே" என்று கூறி, சற்று விஷமமாகச் சிரிக்கவும் செய்தார்.

இருவரும் சந்தித்த சில நிமிஷங்களுக்குள்ளாகவே அடிகள் பிரமிப்பை உதறிக்கொண்டு சுயநிலை அடைந்து விஷமப் பேச்சில் இறங்குவதைக் கண்ட இரும்பிடர்த் தலையார், எந்த நிலையிலும் தம்மைச் சமாளித்துக் கொள்ளக் கூடிய பெரும் திறன் அடிகளுக்கிருந்ததைக் கவனித்து ஆச்சரியப்பட்டாரானாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமலே, "சூழ்நிலையில் தவறேதுமில்லையா! ஒரு ராணியை வரவேற்கத் தகுந்த இடம் பொதி மூட்டைகள் மண்டிக் கிடக்கும் மாளிகைக் கூடமா?" என்று வினவினார், அடிகளுக்கு ஏதாவது பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக. அடிகளின் கடை இதழ்கள் மடிந்ததால் பழைய புன்முறுவல் மீண்டும் அவர் உதடுகளில் தவழ்ந்தது. "ராணியை வரவேற்கத் தகுந்த இடமில்லாதிருக்கலாம். ஆனால், வர்த்தகர் இல்லங் களில் அந்தச் சூழ்நிலையைவிட வேறு எந்தச் சூழ்நிலையை எதிர்பார்க்க முடியும்?" என்று பணிவுடன் சொல்லுவது போல் விடையிறுத்தார் அடிகள்.

தாம் வணிகவேஷம் அணிந்தது பற்றி அடிகள் தம்மை ஏளனம் செய்துகொண்டாரென்பதைப் புரிந்துகொண்டதால் முறுவல் கொண்ட இரும்பிடர்த்தலையாரும், "பூம்புகார் இருக்கும் நிலையில் வர்த்தகம் பலதரப்பட்டுக் கிடக்கிறது. எந்த வர்த்தகத்தில் யார் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை" என்று கூறி, சமண அடிகள் பொற்கொல்லர் வேலைக்குத் திரும்பியிருப்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தினார்.

அடிகளும் இரும்பிடர்த்தலையாருக்குச் சிறிதும் சளைக்காமலே பதில் கூறத் தொடங்கி, "உண்மை, உண்மை. தாங்கள் சொல்வது முக்காலும் உண்மை. யார் எந்த வர்த்தகம் செய்யலாம் என்ற நியதி புகாரில் இப்பொழுது இல்லைதான். அதுமட்டுமல்ல. வர்த்தகர் வர்த்தகந்தான் செய்கிறார்களா என்பது சந்தேகத்திலிருக்கிறது. எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு - சே! சே! பாம்பு என்று சோழ நாட்டின் பெருமகனாரைச் சொல்வது தவறு–எந்த மூட்டைக்கடியில் யாரிருப்பார்களோ என்பதும் புரியாத புதிராயிருக்கிறது. சிலர் எங்கிருக்கிறார்கள்? எப்படி முளைக்கிறார்கள்? என்பதெல்லாமே விளங்காத விஷயமாயிருக்கிறது. இந்திர ஜாலத்தையும் கண்கட்டு வித்தையையுமே புகாரில் பார்க்கிறோம்" என்றார்.

அடிகள் பதிலில் அன்றைய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய கேள்விகள் பல மலிந்து கிடந்ததைக் கண்ட இரும்பிடர்த்தலையார், அத்தனைக்கும் உடனே பதிலிறுப்பது நடவாத காரியமென்ற முடிவுக்கு வந்ததாலும் மாளிகைக் கூடத்திலேயே ராணியை நிறுத்தி வைத்துப் பேசுவது சரியல்ல என்ற நோக்கத்தாலும், "எந்த இந்திர ஜாலத்தையும் உடைக்க மந்திரமுண்டு. எந்தச் சிக்கலையும் அவிழ்க்க மதி உண்டு. தவிர, தங்களுக்கு அதிகமாக விளக்கவேண்டிய விஷயங்களும் இல்லையென்பது எனக்குத் தெரியும் அடிகளே! வாருங்கள் மேலே போவோம்'' என்று அடிகளிடம் கூறியதன்றி, "வாருங்கள் ராணி" என்று ராணியையும் அழைத்துத் தம்மைப் பின்தொடரும்படி சைகை செய்து மாடிப்படிகளில் ஏறிச்

சென்றார். முதலில் இரும்பிடர்த்தலையாரும் அவருக்குப் பின்னால் அடிகளும் செல்ல, கடைசியாக மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்ற ராணிக்கு அவள் கால் வைத்த ஒவ்வொரு படியும் பழங்கதைகளை இரைந்து சொல்லவே, அவள் உணர்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் பெரும் அலைகளாக மாறி அவளுடைய இதயத்தை அப்படியும் இப்படியும் ஊசலாடச் செய்தன. புஷ்ப இதழ்களைவிட மென்மையான அவள் பாதங்கள் ஒவ்வொரு படியிலும் பதிந்தபோது புகார் மண்ணில் தான் புரண்ட முதல்நாள் இரவில் இளஞ்செழியன் வாளை உருவிக்கொண்டு மேல்படியில் நின்ற காட்சி அவள் கண் முன்னே எழுந்தது. 'படைத்தலைவரின் நீண்ட வாள் எத்தனை வேகமாக யவன வீரர்கள் மீது பாய்ந்தது! இந்தப் படியில்தான் ஒரு வீரன் வாள் பாய்ந்து மாண்டு விழுந்தான். ஆம், ஆம். அடுத்த வீரன் உருண்டது இந்த இரண்டு மூன்று படிகளில்தான். மின்னலைவிட வேகமாகச் சுழன்று, படைத்தலைவர் நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் பாய்ந்த அவருடைய வாளினால் காயப்பட்டுப் புரண்ட இரு வீரர்கள் அதோ அந்தப் படியில்தான் ஒருவர் மேலொருவராகக் கிடந்தார்கள். கத்தியை உருவிப் பிடித்துக்கொண்ட சில நிமிஷங்களுக்குள்ளாக யவனர்களின் ரத்தம் எத்தனை பெருக்கெடுத்து இந்தப் படிகளை நனைத்தது!.. அப்பப்பா, நீண்ட அவர் கரங்களுக்குத்தான் எத்தனை வலிமை!' என்று படிக்குப்படி பழைய கதைகளை நினைவுபடுத்திக் கொண்டும், அக் கதைகளைத் தானே ஆமோதித்த வண்ணமும் கனவுலகிலேயே மனம் சஞ்சரிக்கக் கால்கள் மட்டும் படிகளைக் கடந்து அவள் பூவுடலைச் சுமந்து மேலே சென்றன. மாடியின் மேல் அறையை அடைந்துங்கூட ராணி கனவுலகத்தைவிட்டு வெளி உலகத்துக்கு வராமலே அங்கிருந்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்தாள். முதல் நாளன்று அவள் கிடந்த அதே மஞ்சம்!... அந்த மஞ்சத்தின் இரு புறங்களிலும் நின்றிருந்தவர்களும் சோழர் படை உபதலைவனைப் போலவும் அவனுடைய யவன வீரன் ஹிப்பலாஸைப் போலவுமே இருந்ததைக் கண்ட ராணி

பழைய நினைவுகளால் பெருமூச்செறிந்தாள். நனைந்த ஆடையுடன் மஞ்சத்தில் கிடந்த தன்னை எத்தனை நேரம் இளஞ்செழியன் அறையின் வெளிச்சத்தில் பார்த்திருப்பான் என்பதை நினைத்துப் பார்த்த அவள் அழகிய முகம் வெட்கத்தால் குங்குமச் சிவப்பாக சிவக்கத் தொடங்கியது. ஒரே இரவில் சில நாழிகைகளில் அந்த அறையில் நிகழ்ந்து விட்ட சின்னஞ்சிறு சம்பவங்கள் கூட அவளுக்குத் தென்னெனத் தெரிந்தன. கோட்டைத் தலைவன் கண்களில் மண்ணைத் தூவ, படைத்தலைவன் தன்னை இரும்புக் கவசத்தில் அடைத்தபோது, தான் அரை மயக்கத்திலிருந்தாலும், அவன் தன்னைத் தழுவித் தூக்கியதையும் அப்பொழுது இருந்த அவசர நிலையில் அவன் வலிய கரங்கள் தன்னை எங்கு தொடுகிறோம் என்பதைச் சற்றும் நினைக்காமலே தொட்டுத் தூக்கியதையும் நினைத்து அவள் பரவசப்பட்டாள். அந்த இரவின் சம்பவங்களை நினைக்க நினைக்க அவள் உடலெங்கும் இன்ப அலைகள் பாய்ந்து அவளுக்குச் சொல்லவொண்ணா வேதனையையும் விளைவித்தன. அதே இடத்தில், 'சீக்கிரம் இவள்மீது போர்வையைக் கொண்டுவந்து போர்த்திவிடு' என்று படைத்தலைவன் கூச்சலிட்டதும்கூட, மயக்கத்திலிருந்த நிலையில் ஏதோ தூரத்திலிருந்து யாரோ பேசுவதுபோல் ராணிக்குக் கேட்டிருந்ததால் அதையும் எண்ணிப் பார்த்த அவள் 'அவ்வளவுக்குக்கூடத் தாங்க முடியாதவரா படைத்தலைவர்!' என்று சிந்தித்ததால் ஒரு வெட்கப் புன்முறுவலையும் உதட்டிலே ஓட்டினாள்.

அறைக்குள் இரும்பிடர்த்தலையாருடன் நுழைந்த அடிகளின் எண்ணங்கள் நேர்மாறான திசைகளில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. ராணியின் நினைவுகள் கடந்த காலத்தில் சுற்றினவென்றால் அடிகளின் சிந்தனைகள் நிகழ்காலத்தில் வளைய வந்தன. அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றிற்கு அடிகள் அந்த அறையில் நுழைந்ததுமே விளக்கம் கண்டார். இளஞ்செழியன் ஆதியிலிருந்த அந்த மாடியறை மட்டும் வாணிப அறையாக மாற்றப்படாததால் முதல்

நாளன்று அவன் அறையை விட்டுப்போன கவசங்களும், போர்க்கலங்களும் அறைமுழுதும் காட்சியளித்ததையும், அந்தப் போர்க்கலங்களுக்கிடையே அறையின் ஒரு மூலையிலிருந்த மஞ்சத்தில் கரிகாலன் சற்று சாய்ந்த வண்ணம் அமர்ந்திருந்ததையும் கண்ட அடிகள், கரிகாலன் தம்மைச் சங்கச் சாவடிக்கருகிலுள்ள தூண்களின் மறைவுக்குச் செல்லப் பணித்ததன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டார். ஆனால், 'நான் பரதவர் குடிசைக்கு வரப் போவதும் யவனர்கள் சூழப்பட இருந்ததும் மன்னவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? இரும்பிடர்த்தலையார் நூறு வீரர்களுடன் பொதிமூட்டைகளுக்கிடையில் எதற்காகப் பதுங்கியிருந்தார்? யாரை எதிர்பார்த்துப் பதுங்கியிருந்தார்?' என்ற கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்காததால் நேர்முகமாகவே கேட்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து ராணியின்மீது கண்களைத் திருப்பினார்.

யாரையும் மயக்கும் கடலின் நீலத்தைவிட அழகான யவன ராணியின் நீலமணி விழிகள் அப்பொழுதும் மயக்கமுற்றவைபோல் காணப்பட்டன. முழுதும் நன்றாகத் துடைக்கப்படாததால் அந்தச் சமயத்திலும் அவள் வதனம் கைகால்கள், கழுத்துப் பிரதேசம் இவற்றில் பரவிக் கிடந்த செம்பருத்திச் சாறுகூட அந்த அறையின் வெளிச்சத்தில் அவள் மேனிக்கு ஒரு தகதகப்பைக் கொடுத்தது. துடைக்கப்பட்ட இடங்களில் அல்லி மலரின் இதழ்களைப் போல் வெளுத்துக் கிடந்த அவள் வழவழத்த தேகம், செம்பருத்திச் சாறுபட்ட இடங்களில் சற்றே பழுப்பு நிறம் பெற்றிருந்ததால் செண்பகமும் அல்லி இதழ்களும் சேர்ந்த புஷ்பக் கலவை போல் காட்சியளித்த ராணியின் அழகு எல்லை கடந்திருந்தது. நினைவு கனவுலகத்தை வட்டமிட்டதால் சற்றே சாய்ந்த தலையிலிருந்து அவிழ்ந்து தொங்கிய அவளுடைய பொன்னிற மயிர்கள் அவள் அல்லி வதனத்தையும் சூழ்ந்திருந்ததால், அவள் அழகிய முகம் தங்க இழைகளால் சுருட்டப்பட்ட பெரும் வைரக் கல்லைப் போல ஒளிவிட்டது. பரதவர் உடையிலும் அவள் தெய்வக்களை பெற்று ராணி

போலவே திகழ்ந்ததை அறை மூலையிலிருந்து கண்ட கரிகாலன்கூடச் சற்று உறுதி குலையத்தான் செய்தான். அப்படி உறுதி குலைந்ததால் எதற்கும் சலனமடையாத அவன் கண்களும் சற்று சலனப்பட்டதையும், ஆடாத அவன் கரங்களும் ஆடியதையும் கண்ட இரும்பிடர்த்தலையார் கூடிய பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசினார். அது மட்டுமல்ல. "புவியாள வேண்டியவனின் புலன்கள் கட்டுக்கு அடங்க வேண்டும் கரிகாலா! எதற்கும் அசையாத இதயமுள்ளவன் தான் யாருக்கும் அசையாத பேரரசை நிறுவமுடியும். நிலை யற்ற மதியுள்ளவன் நிறுவும் பேரரசுகூட நிலையாமலே போய் விடுவதற்கு மனித சரித்திரத்தில் சான்றுகள் எண்ணற்றுக் கிடக்கின்றன" என்று சற்றுக் கோபத்துடனும் மற்றும் இருவர் இருக்கிறார்களே என்பதைப் பற்றி லட்சியம் செய்யாமலும் பேசினார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

மன்னர்மீதே கடும் சொற்களைத் தொடுக்கும் இரும்பிடர்த்தலையாரின் தைரியத்தைக் கண்டு வியந்த அடிகள், "இயற்கையென்பது ஒன்று உண்டு என்பது இரும்பிடர்த்தலையார் அறியாததல்ல" என்று கரிகாலனைச் சிறிது தாங்கியும் பேசினார்.

இதைக் கேட்ட இரும்பிடர்த்தலையார் தன் கோப விழிகளை அடிகள் மீது திருப்பி, "இயற்கையின் வழியில் ஓடுவது விவேகிக்கு அழகல்ல என்பதைத் துறவறம் பூண்ட தாங்களாவது அறிந்திருப்பீர்கள் என்று நினைத்தேன்" என்று கூறியதன்றி, "தவம் என்பது என்ன என்பது அடிகளுக்குத் தெரியுமோ?" என்று வினவவும் செய்தார்.

"இத்தனை விளக்கம் சொல்லும் தாங்களே அதற்கும் விளக்கம் தரலாம்" என்றார் அடிகளார்.

"ஒரு லட்சியத்தை மனத்தில் கொண்டு உறுதியுடன் அதில் சிந்தையை நிலைக்கவிடுவது தவம்."

"ஆம்... அதற்கு..."

"இயற்கையின் சக்திகளையும் மீறவேண்டியது அவசியம். தவசி காற்றையும் கனலையும் கடுமையையும் லட்சியம் செய்வதில்லை. புலன்கள் இஷ்டப்பட்ட வழிகளில் ஓடவும் இடம் கொடுப்பதில்லை. லட்சியத்தை எய்து வதிலேயே திடத்துடன் நிற்கிறான்."

"இப்பொழுது அப்படித் தவம் செய்ய அவசியமிருக் கிறதா?"

"இருக்கிறது அடிகளே... இருக்கிறது. ஆதிகாலத் துறவிகள் எதற்குத் தவம் செய்தார்கள் தெரியுமா?"

"மோட்சம் என்று ஒன்று இருப்பதாகவும் அதை அடைவதற்காகவும் தவம் செய்ததாகக் கேள்வி" என்று கூறிய சமண அடிகள், சனாதன மதத்தின் மோட்சம் முதலியவற்றில் தமக்கு நம்பிக்கை யில்லாததையும் சூசகமாக எடுத்துக் காட்டினார்.

இரும்பிடர்த்தலையாருக்கு அப்பொழுது மதவித்தி யாசங்களைப் பற்றி எவ்விதக் கவலையுமில்லாததால் சொன்னார்: "மோட்சத்துக்குத் தவம் செய்தவர்கள் உண்டு. உலக க்ஷேமத்துக்கு தவம் செய்தவர்களும் உண்டு" என்று.

"இப்பொழுது உலக க்ஷேமத்துக்குத் தவம் செய்யப் பணிக்கிறீர்களா?" என்று அடிகள் கேட்டார்.

"அவ்வளவு பேராசை எனக்கில்லை அடிகளே! இப்பொழுது நான் விரும்புவதெல்லாம் சோழநாட்டின் க்ஷேமம் மட்டுந்தான். சோழநாட்டு மக்கள் பெருமையுடன் நல்வாழ்வு வாழத்தான் தவம் செய்யவேண்டும். அதாவது, உறுதியுடன் மனத்தை அந்த லட்சியத்தில் நிறுத்தவேண்டும். ஏன், நமது புலன்கள் அனைத்துமே சோழநாட்டு மக்களின் நலத்தைப் பற்றியே சிந்திக்க வேண்டும். அந்த நோக்கத்தை விட்டு இம்மியும் நகரக்கூடாது. இந்த உறுதியை, தவத்தைக் கலைக்கப் பிசாசுகள் பல புறப்பட்டிருக்கின்றன" என்று கூறி இரும்பிடர்த்தலையார், சற்று அப்பாலிருந்த மாடி வெளித் தாழ்வாரத்தை நோக்கிச் சென்று திரும்பி வந்து மேலும் ஏதோ கனவில் பேசுவதுபோல் பேசினார்: "தவத்தைக் கெடுப்பது மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை, பொறாமை,

அகங்காரம் முதலியன. இவையனைத்தும் நமது லட்சியத்துக்கும் குறுக்காக நிற்கின்றன. தற்சமயம் சோழ நாட்டு வளப்பத்தைக் கண்டு எழுந்துள்ள பாண்டிய, சேரமன்னர்கள் பொறாமை, இந்த நாட்டில் தனி அரசை நிறுவிவிடலாம் என்ற யவனர்கள் அகங்காரம், இருங்கோவேளைப் போன்ற சோழர்குல தாயாதிகளின் மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை ஆகிய இவையனைத்தும் நாட்டு நலனை முன்னிட்டுப் பணியாற்றுபவர்களுக்குப் பெரிய யமன்களாக வாய்த்திருக்கின்றன. இத்தனை சக்திகளை எதிர்த்துச் சோழர் அரியணையில் உட்கார விரும்புபவன் உறுதியுடையவனாயிருக்க வேண்டும் அடிகளே. ஆயுள் முழுதும் அறநெறி வழுவாமல் அரசாண்டு, மனையாளைத் தவிர வேறு பெண்களைக் கண்ணாலும் பாராத இளஞ்சேட்சென்னியின் வேகமான ரதங்களைப் பாண்டிய, சேரப் படைகள் வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை. அரசாட்சியை அற ஆட்சியாகக் கொண்ட அந்தத் தமிழ்ப் பெருமகனை வஞ்சகர் இட்ட தீயைத் தவிர வேறெதுவும் அழிக்க முடியவில்லை. அவன் அழிந்தும் அவன் மகன் அழியாமல் தீயிலிருந்து தப்பியதும் நம் திறத்தாலல்ல. என் தங்கை மணவாளன் செய்த அறத்தால்தான். வீரமும் அறமும் உறவாடும் நிலையும் ஒரு தவந்தான் அடிகளே! இந்த நாடு மீண்டும் செழிக்க, மக்கள் மீண்டும் பிழைக்க வீரர்களின் தன்னலமற்ற தியாகம் தேவை. அந்தப் பாதையைப் புறக்கணிப்பவன் என் மருமகனாயிருந்தாலும் நான் மன்னிக்கமாட்டேன். நாடு செழிக்க அதன் மன்னன் வளர வேண்டும். வளர்ச்சி என்பது வயதின் வளர்ச்சியல்ல, சதையின் வளர்ச்சியல்ல. உறுதியின் வளர்ச்சி. மனத்திடத்தின் வளர்ச்சி..." என்று ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு போன இரும்பிடர்த் தலையாருக்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லாமலே உட்கார்ந்திருந்த கரிகாலனையும் ராணியையும் மாறி மாறிப் பார்த்த அடிகள், "எனக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது" என்று அடிகள் இரும்பிடர்த் தலையாரின் கனவுப் பிரசங்கத்துக்குக் குறுக்கே பாய்ந்தார். அப்படிப் பாய்ந்தபோது கோபம் சிறிதும் அடங்காமலே கேட்டார் பிடர்த்தலையார், "என்ன சந்தேகம்?" என்று.

"தவத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டீர்களே..." என்று இழுத்தார் அடிகள்.

"ஆம். குறிப்பிட்டேன், அதற்கென்ன?" பிடர்த்தலையாரின் பதில் உஷ்ணமாகவே வந்தது.

"கோபம் தவத்திற்கு அவசியமோ?" என்று மெள்ளக் கேட்டார் அடிகள்.

"அவசியம் என்று யார் சொன்னது?" இதைச் சொன்னபோதும் பிடர்த்தலையாரின் குரலில் குரோதம் மண்டிக் கிடந்ததைக் கண்ட அடிகள் நகைத்தார்.

"எதற்கு நகைக்கிறீர்கள்?" என்று இரும்பிடர்த் தலையார் சீறினார்.

"தங்கள் தவ உள்ளத்தின் சாந்தம் குரலில் தெரியவில்லையே!" என்று பணிவுடன் தெரிவித்த அடிகள் அத்துடன் நிற்காமல், "பிடர்த்தலையாரே... மருமகனைக் கடிந்து கொள்ளத் தங்களுக்கு உரிமையுண்டு. இருப்பினும் மன்னரொன்றும் அத்தகைய பிரமாத குற்றத்தைச் செய்துவிடவில்லை. ராணியின் இணையற்ற எழிலில் பூவழகியைத் தவிர வேறு யாரையும் கனவில்கூட நினைக்காத இளஞ்செழியனே மயங்கினார். தங்கள் புராணங்களில் காணப்படும் தவசிகளும் அதற்குப் புறம்பாயிருந்ததாகத் தெரியவில்லை" என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இரும்பிடர்த்தலையாரின் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. "துறவறம் பூண்ட நீர் இப்படிப் பேசுவது தகாது" என்ற அவர் பதிலில் இகழ்ச்சியும் கலந்து நின்றது.

"துறவறம், தவம் இவற்றைப் பற்றிய தர்க்கம் நம்மைப் பேராபத்தில் கொண்டுவிடும்" என்றார் அடிகள்.

"ஏன்?" என்று வினவினார் பிடர்த்தலையார்.

"ராணி இந்திரவிழா விடுதியிலிருந்து வெளிவந்திருக் கிறார்கள். அவர்கள் அங்கில்லையென்பது தெரிந்தால் டைபீரியஸ் இந்தப் புகாரை சல்லடை போட்டுச் சலிப்பான்" என்று அடிகள் சுட்டிக் காட்டினார்.

இதைக் கேட்டதால் இரும்பிடர்த்தலையார் மிரண்டு விடுவாரென்றோ கவலை கொள்வாரென்றோ அடிகள் நினைத்திருந்தால் ஏமாந்தே போனார். பதிலுக்கு இரும்பிடர்த் தலையார் பலமாக நகைத்தார். "அடிகளே! புகாரை என்ன, சோழ நாட்டையே சல்லடை போட்டுச் சலித்தாலும் டைபீரியஸ் ராணியை அல்ல, இங்குள்ள யாரையும் கண்டு பிடிக்க முடியாது. புகார் கைவசப்பட்டுவிட்டதாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பதும் பகற்கனவு. இன்னும் நான்கு நாட்களில் நிலைமை தலைகீழாக மாறப் போகிறது!" என்றும் கூறினார். அதற்கான காரணங்களையும் பூம்புகார் நகரத்தின் உண்மை நிலையையும் அவர் விவரிக்க விவரிக்க அடிகள் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினார். பிடர்த்தலையாரின் விவரணத்தை ராணியும் கேட்டாள். கேட்ட அவள் ஆச்சரியப்படவில்லை. இகழ்ச்சி நகை புரிந்தாள். அந்த இகழ்ச்சி நகைக்குக் காரணத்தை அறிய விரும்பிய பிடர்த்தலையாரை நோக்கி ராணி ஒரு ரகசியத்தைக் கூறினாள். அதுவரை, பெரும் மனக்கோட்டை களைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தவரும், எதற்கும் அஞ்சாத திடமனம் படைத்தவருமான இரும்பிடர்த்தலையாரே ராணி சொன்ன ரகசியத்தைக் கேட்டதும் பெரும் திகில் கொண்டார். "இது உண்மைதானா ராணி!" என்ற அவர் கேள்வியில் மிதமிஞ்சிய கவலையும் கரைபுரண்டு ஓடியது.

54. அபாய மேகங்கள்!

இரும்புச் சுருள்களைப்போல் வளைந்து கிடந்த கேசங்கள் கொண்ட தலையுடனும் இரும்பைவிடத் திட முள்ள நெஞ்சுடனும் வளர்ந்த இரும்பிடர்த்தலையாரே யவன ராணியின் இகழ்ச்சி நகைப்பினாலும் அதையடுத்து அவள்

சொல்லிய விவரங்களாலும் உறுதி தளர்ந்து குழம்பி விட்டாரென்றால் இரும்பிடர்த்தலையார் அளவுக்குத் துணிவு பெறாத அடிகளின் நிலையைப்பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? மெள்ள மெள்ளச் சிரித்த வண்ணம் ராணி அவிழ்த்து உதறிய ராஜ ரகசியச் சிக்கல்களைக் கேட்கக் கேட்கப் பெரும் வியப்பும் திகிலும் அடைந்த அடிகள், டைபீரியஸ் உண்மையில் யவனர்கள் நினைப்பதுபோல் தேவதூதனாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அடிகள் முகத்தில் தட்டிய பிரமை திகில் இவை இரண்டையும் தன் நீலமணிக் கண்களின் ஓரத்தாலேயே கவனித்துப் புன்முறுவல் கொண்ட ராணி, "திகிலுக்கு இடமிருக்கிறது அடிகளே ஆகவே எச்சரிக்கைக்கும் இடமிருக்கிறது" என்று கூறிவிட்டு இரும்பிடர்த்தலையாரை நோக்கி, "இரும்பிடர்த்தலையாரே! டைபீரியஸை சாமான்ய மாக நினைக்க வேண்டாம். அவனுக்கிருப்பது இரண்டு கண்களல்ல. ஆயிரம் கண்கள். இந்தப் புகாரின் பிராந்தியத்தில் நடக்கும் எந்த நிகழ்ச்சியும் அவன் கண்களிலிருந்து தப்ப முடியாது. நீங்களும் மன்னவரும் உங்களைச் சேர்ந்திருப்ப தாக நீர் கூறும் ஐந்நூறு வீரர்களும் வர்த்தகர் வேடத்தில் மறைந்து புகாரில் உறைவதும் புகாரின் உயிர் நிலைகளில் உங்கள் வீரர்கள் உலாவதும் டைபீரியஸுக்குத் தெரியவில்லை யென்று நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. ஆனால் ஒன்று நிச்சயமாகக் கூறமுடியும். புகாரின் உயிர் நிலைகளில் உங்கள் வீரர்கள் இருப்பதால் புகாரை உங்கள் கைவசமாக்கிக் கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களே அது மட்டும் நடவாது" என்றாள்.

"ஏன் நடவாது?" என்று சற்றுத் துடிப்புடனேயே ராணியை வினவிய இரும்பிடர்த்தலையார் மேலும் விவரிக்கத் தொடங்கி, "ராணி, யவனநாட்டுக் கடற்படைத் தலைவனின் புத்தி கூர்மையையோ வீரத்தையோ நான் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. எதிரியின் திறமையையும் பலாபலத்தையும் குறைத்து மதிப்பிடுபவன் சரியான ராஜ

தந்திரியாகவும் இருக்க முடியாது. ஆனால், டைபீரியஸும் மனிதன். சகலத்தையும் அவன் அலசிவிட முடியுமென்று எண்ணுவது, அவன் பலத்தை என்ன, எந்தத் தனி மனிதனின் பலத்தையும் அளவுக்கு மீறி மதிப்பிடுவதாகும். போர்களிலும் ராஜதந்திரப் போட்டியிலும் எதிரியின் பலாபலத்தைக் குறைத்து மதிப்பீடு செய்வது எத்தனை அபாயமோ அத்தனை அபாயம் அதிகப்படியாக மதிப்பீடு செய்வதும். அளவுக்கு மீறிய எச்சரிக்கையும் எதிரியின் பலாபலத்தைப் பற்றிய அதிக மதிப்பீடும் செயலைத் தடை செய்யும். செயல் தடைப் பட்டால் வெற்றி காண்பதும் கஷ்டம். எதிரி அசந்திருக்கும் போது தாக்குவது விவேகம், சிந்தித்துப் பார் ராணி. நாங்கள் இப்படி மறைந்துறைவது டைபீரியஸுக்குத் தெரிந்தால் எங்களை உயிருடன் விட்டு வைப்பானா? பொதி மூட்டைப் படகுகள் சாதாரணமாகச் சுங்கச் சாவடியைத் தாண்டிச் செல்வதைத்தான் அனுமதிப்பானா? இந்த ஐந்நூறு வீரர்கள் இங்கு வந்து எத்தனை நாளாகின்றன தெரியுமா?" என்றும் கேட்டார்.

"எத்தனை நாளாகின்றன?" என்று விசாரித்தாள் ராணி. இரும்பிடர்த்தலையார் விளக்கிய விஷயங்களால் எந்தவித வியப்பையோ அதிர்ச்சியையோ முகத்தில் காட்டாமலே.

"சுமார் பத்து நாட்களாகின்றன. இந்தப் பத்து நாட்களில் புகாரின் வீரர்கள் பலர் இந்தப் படையில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஐந்நூறு பேர் கொண்ட படை மட்டும் தான் இருக்கிறதென்று நினைக்காதே ராணி. சுமார் அறுபது எழுபது நாழிகைக்குள்ளாக இந்தப் புகாரைச் சூழ்ந்து கொள்ளப் பெரும் படையும் உருவாகி வருகிறது. படை நடப்பின் மர்மங்களை விளக்குவது படைத் தலைவன் விவேகத்துக்கு அறிகுறியில்லைதான். இருப்பினும் துணிவுடனேயே உன்னிடம் சொல்கிறேன். இந்தப் புகாரை மூன்று புறங்களில் சூழ்ந்து கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் யவனர் படைகளை நசுக்கிவிடச் சகல ஏற்பாடுகளும் சித்தமாயிருக்கின்றன" என்ற

இரும்பிடர்த்தலையார் ராணியின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.

அவர் சொல்வதையெல்லாம் உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராணி இரும்பிடர்த்தலையாரின் படை திரட்டும் முறையையும் போர் ஏற்பாட்டையும் எண்ணிப் பெரிதும் அவரிடம் மதிப்புக் கொண்டாளானாலும், 'அத்தனை ஏற்பாடுகளையும் விநாடி நேரத்தில் குலைத்துவிட டைபீரியஸால் முடியுமே' என்ற நினைப்பால் பெருமூச் செறிந்தாள். பிறகு சற்றுத் தூரத்தேயிருந்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து இரும்பிடர்த்தலையாருக்கும் தனக்கும் ஏற்பட்டுள்ள சம்பாஷணையை மௌனமாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்த கரிகாலனை ஏறெடுத்துப் பார்த்து, ஓரளவு கவலையும் கொண்டாள். 'இந்த இளைஞனை அரியணையில் அமர்த்துவதையே லட்சியமாகக் கொண்ட இளஞ்செழியன் மட்டும் இங்கிருந்தால் நிலைமை எத்தனை தூரம் மாறியிருக்கும்' என்று தானே கேட்டுக்கொண்ட அவள், 'இரும்பிடர்த்தலையாருக்குப் பலமிருக்கிறது. திடசித்தமிருக்கிறது. இருப்பினும் அவர் கவியென்று சொல்கிறார்களே. ஆகவே, கவிகளுக்குள்ள பெரும் தோரணையும் புத்தியில் கலந்துதானே இருக்கும். அத்தகைய சிந்தனையில் அரசியல் விஷமங்கள் இடம் பெற நியாயமில்லையே' என்ற முடிவுக்கும் வந்தாளாதலால் டைபீரியஸின் சக்தியைப் பற்றி அவருக்கு நேர்முகமாக உணர்த்தாமல் மறைமுகமாக உணர்த்த முற்பட்டு, சமண அடிகளை நோக்கி, "அடிகளே, நீர் எனக்கு மகுடம் செய்ய அளவெடுக்க வந்தபோது என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டாள்.

"நான் அளவெடுப்பதைப் பக்கத்து அறையிலிருந்து இரண்டு கண்கள் கவனிப்பதாகக் கூறினீர்கள். பிறகு என் அளவு சரியில்லையென்று கூவினீர்கள். நீங்களே அள வெடுப்பதாகக் கூறி நறுக்கு ஓலையில் என்னைக் கடற்கரைக் குடிசையில் சந்திக்கும்படி செய்தியும் எழுதிக் கொடுத்தீர்கள்"

என்றார் அடிகள், அவள் எதற்கு அந்தப் பழைய விவரங்களைக் கேட்கிறாள் என்பதை அறியாமலே.

"எந்தக் குடிசையில் சந்திக்கச் சொன்னேன்?" என்று மீண்டும் மீண்டும் வினவினாள் ராணி.

"எந்தக் குடிசையிலிருந்து பந்தம் இருமுறை ஆடியதோ அந்தக் குடிசையில்."

"பந்தம் இருமுறை ஆடியதா?',

"இல்லை."

"ஏன் இல்லை?"

"அந்தக் குடிசையில் இருந்த மன்னவர் பந்தத்தை வேறு விதமாக அசைத்தார்."

"காரணம் தெரியுமா?"

காரணம் தெரியாமல் விழித்த அடிகளை நோக்கி இரும்பிடர்த்தலையார் சொன்னார்: "காரணம் நான் சொல்கிறேன் அடிகளே. அந்த ஒரு குடிசை மட்டும் பல நாட்களாகக் குடியிருப்பு இன்றிக் கிடக்கிறது. அந்தக் குடிசையிலிருந்து பந்த ஒளியின் ஜாடை காட்டினால் என் வீரர்களை ஏற்றிச் செல்லும் படகுகள் வரும். அந்தப் படகுகளில் ஏறிச் செல்லவேண்டியவர்களும் புகாரில் யவனர் நடவடிக்கைகளை அவ்வப்பொழுது வேவு பார்க்க வேண்டியவர்களுமான என் வீரர்கள் மாறு உடைகளில் செல்வார்கள். இப்படிப் பலமுறை சுங்கச்சாவடி மூலம் போய் வந்து பழகிவிட்டால் சுங்கச் சாவடிக் காவலரோ மற்ற எதிரி வீரர்களோ சந்தேகம் கொள்ளமாட்டார்கள். அப்படிச் சந்தேகத்தைத் துடைக்க இந்தப் படை நடமாட்டத்தை நடத்தத் தீர்மானித்தேன். படைகள் மறைந்திருக்கக் குடிசைக்குப் பின்னால் சற்றுத் தூரத்திலிருந்த பொதியெடுக்கும் பெரும் தூண்களும் வசதியாயிருந்தன" என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் ஆச்சரியப்பட்ட அடிகள், "ஓகோ! நீங்கள் இருப்பது தெரிந்துதான் ராணியையும் என்னையும் தூண்களின் மறைவுக்குச் செல்ல மன்னர் உத்தரவிட்டாரா?" என்று வினவினார்.

"ஆம் அடிகளே!" என்று ஒப்புக்கொண்ட இரும்பிடர்த்தலையார் மேலும் சொன்னார்! அதனால்தான் பந்தத்தின் ஒளி ராணி கூறியதுபோல் இருமுறை அசையாமல், மன்னன் சிறையிருந்த கருவூர் நதிக்கரை மாளிகையில் சுழன்று அசைந்ததுபோல் அசைந்தது. எந்த ஒளிச் சுழலையும் அசைவையும் கொண்டு மன்னனைச் சிறை மீட்க முயன்றேனோ, அதே அடையாளங்களைக் கொண்டே புகாரையும் யவனர் சிறையிலிருந்து மீட்க முற்பட்டேன்."

இரும்பிடர்த்தலையாரின் ஏற்பாடுகளைக் கேட்ட அடிகள் உண்மையில் அவர் திறமையை உள்ளுக்குள் மெச்சிக் கொண்டாரானாலும், ராணி மட்டும் அதைப் பற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமலே கேட்டாள்: "இரும்பிடர்த்தலையாரே! அந்தக் குடிசை வெறும் குடிசையாக இருப்பதை எத்தனை நாட்களாகக் கவனித்தீர்கள்?" என்று.

"பத்து நாட்களாக" என்றார் இரும்பிடர்த்தலையார்.

"அந்தக் குடிசையை யார் அமைத்தது தெரியுமா?" என்று ராணி இன்னும் ஒரு கேள்வியை வீசினாள்.

"தெரியாது."

"டைபீரியஸ் நிர்மாணித்தான் அந்தக் குடிசையை. அதுவும் என் உத்தரவுக்கிணங்கி நிர்மாணித்தான். இராக் காலங்களில் கடலில் நீராட விரும்பினால் என் ஆடைகளை மாற்றிக்கொள்ள மறைவிடம் வேண்டுமென்று கூறியதால் நிர்மாணித்தான். நான் நீராடவும் பல சமயங்களில் அந்தக் குடிசையை உபயோகித்தேன். டைபீரியஸின் சந்தேகக் கண்களிலிருந்து விடுபடவே நீராடினேன். அந்தக் குடிசையில் தங்கினேன். எப்படி எப்படியோ நடித்தேன், இரும்பிடர்த் தலையாரே. அவன் சந்தேகம் சற்றுக் குறைந்தது என்று எண்ணிய சமயத்தில் இந்த அடிகளும் என் தலையை அளவெடுக்க இந்திர விழா விடுதிக்கு வந்தார். அவர் என் தலையை அளவெடுக்கும் முன்பாகவே நான் அவர் யாரென்பதை அளந்துவிட்டேன். யாரையும் நம்பாத டைபீரியஸ் பொற்கொல்லரையும் கவனிக்கத் தவற

மாட்டான் என்பது எனக்குத் தெரிந்ததால் என் பக்கத்து அறைமீதும் ஒரு கண் வைத்தேன். அறையை மறைத்த திரைக்குப் பின்னால் டைபீரியஸின் இரு கால்களும் தெரிந்தன. அதனால்தான் அடிகளின் அளவு சரியில்லையென்று குறை கூறினேன், கூவினேன். நடித்தேன். அந்த அறைக்குள் சரேலென நுழையவும் செய்தேன். நான் அங்கு செல்வதற்குள் டைபீரியஸ் அங்கிருந்து போய் ஏதோ தற்செயலாக வருவது போல் மீண்டும் பழைய அறைக்கு வந்து எங்களைச் சந்தித்தான்" என்று ராணி அந்த இரவின் ஆரம்ப நிகழ்ச்சிகளை விளக்க விளக்க வியப்பெய்திய அடிகள், "அப்படியானால் நான் யாரென்பது டைபீரியஸுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

ராணி தன் மஞ்சத்தைவிட்டு எழுந்திருந்து இரும்பிடர்த் தலையாரையும் கரிகாலனையும் உற்று நோக்கினாள். பிறகு அடிகளின்மீது கண்களை நாட்டிக் கூறினாள்: "தெரியுமோ தெரியாதோ சொல்ல முடியாது அடிகளே. ஆனால் சீக்கிரம் டைபீரியஸ் தெரிந்துகொள்வான். இன்று எத்தனையோ சாமர்த்தியமாக இந்திர விழா விடுதியிலிருந்து தப்ப முயன்றேன். எனக்குப் பணிவிடை புரியும் பரதவப் பெண்ணிடம் செம்பருத்திச் சாறு கொண்டுவரச் சொல்லி மாறுவேடம் புனைந்து, அவள் கொண்டுவந்த உணவுத் தட்டை நான் சுமந்து காவலர் கண்களில் மண்ணைத் தூவி வெளியே வந்தேன். ஆனால், வெளியேயிருந்த அறையில் தட்டை வைத்துவிட்டு விடுதியிலிருந்து நழுவி மரங்களின் நிழல்களில் நான் நகர்ந்தபோது டைபீரியஸ் என் அசைவைக் கவனித்தான். நான் மரக்கூட்டத்தில் மறைந்தேன். ஆனால் ஒரு காலெடுத்து வைக்குமுன்பாகவே அவன் வீசிய கத்தி என் முதுகில் பாய்ந்தது. அப்படியும் நிற்காமல் மரங்களின் நிழல்களில் பதுங்கிக் கடற்கரை வாயிலைத் தாண்டினேன். யவனவீரர்கள் தொடர்ந்தார்கள். மணலில் ஓடினேன். களியாட்டம் ஆடிக்கொண்டிருந்த பரதவர் கூட்டத்தில் புகுந்து மறைந்தேன். பின்பு நடந்ததுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே."

ராணியின் துணிகரச் செயலைக் கேட்ட அடிகளும் கரிகாலனும், ஏன், இரும்பிடர்த்தலையாருங்கூட எல்லையற்ற பிரமிப்பில் ஆழ்ந்தனர். ராணியின் நீலமணிக் கண்கள் அவர்கள் பிரமிப்பைக் கண்டு சற்று நகைத்ததல்லாமல், அந்தச் சிரிப்பு அவள் செவ்விய இதழ்களிலும் படர்ந்தது. அந்தப் புன்முறுவலை அடக்காமலே மேலும் பேசத் தொடங்கிய ராணி, "பிடர்த்தலையாரே! குடிசை என் ஆணையால் கட்டப்பட்டது. இந்திரா விழா விடுதியிலிருந்து மறைந்து பரதவப் பெண் அங்கு சென்றிருக்கிறாள். என்னைத் தொடர்ந்த யவன வீரர்களிடமிருந்து இதையறிந்தால் டைபீரியஸுக்கு அந்தப் பரதவ மங்கை யாரென்று தெரியாமல் போகுமா? அது கிடக்கட்டும். நான் அங்கு சமயத்தில் வரமுடியாததால் மன்னர் பந்தத்தை அசைத்துச் சைகை செய்தாரே, அதை அடிகள்மட்டும் தான் கவனித்திருப்பாரா? யவன வீரர்கள் கவனித்திருக்க மாட்டார்களா? கண்டிப்பாகக் கவனித்திருப்பார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிகள் அத்தனையும் டைபீரியஸிடம் தெரிவிக்கப்படும். எந்த மர்மத்தையும் விரைவில் அலசக்கூடிய டைபீரியஸின் ஆராய்ச்சி மனம் இதையும் அலசிவிடும்" என்று விளக்கினாள்.

"இத்தனை ஆபத்திருக்கும்போது என்னை எதற்காகக் கடற்கரைக் குடிசையில் சந்திக்கச் சொன்னீர்கள் ராணி?" என்று கேட்டார் அடிகள்.

"அதைவிடப் பெரிய அபாயம் உங்கள் நாட்டைச் சூழ்ந்திருப்பதால்தான். நீர் என் தலையை அளவெடுக்க வந்த காரணம் எனக்குத் தெரியும் அடிகளே. இந்திர விழா விடுதிமீது ஆகாயத்தை அளாவி எழும் இரு தூண்களின் மர்மத்தை அறியவே முக்கியமாக வந்திருக்கிறீர். உம்மை அனுப்பியதும் பிரும்மானந்தர்" என்றாள் ராணி.

அடிகளின் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் பெரிதாக மலர்ந்ததல்லாமல் அவர் உள்ளமும், 'ராணிக்கு ஒருவேளை சோதிடமும் தெரியுமோ?' என்று சந்தேகித்தது. அவர் உள்ளத்தில் ஓடிய எண்ணங்களைப் புரிந்துகொண்ட ராணி "இதில்

சோதிடம் ஏதுமில்லை அடிகளே! ஊகிப்பதிலும் கஷ்டம் எதுவும் இல்லை. டைபீரியஸைச் சரியாக எடைபோட்டுச் சமாளிக்கக்கூடியவர்கள் இருவர்தான் உண்டு. ஒருவர் உங்கள் படைத்தலைவர். இன்னொருவர் பிரும்மானந்தர். வான கரைக் குன்றிலிருக்கும் தன் கண்ணெதிரே எழும் தூண்களைக் கவனிக்காமலிருப்பாரா அவர்? அல்லது அவற்றை டைபீரியஸ் ஏன் எழுப்புகிறான் என்பதை அறியத்தான் முயலாதிருப்பாரா? கண்டிப்பாய் முயலுவார் என்பது எனக்குத் தெரியும் அடிகளே. பொற்கொல்லர் வேடத்தில் நீங்கள் வந்ததுமே அதைப் புரிந்து கொண்டேன். உமது மூலம் பிரும்மானந்தருக்குச் செய்தியனுப்பும் நோக்கத்துடனேயே உம்மைக் கடற்கரைக்கு வரும்படி நறுக்கு ஓலையில் செய்தி பொறித்தேன்" என்று கூறினாள்.

ராணியின் கூரிய அறிவையும் டைபீரியஸின் நோக்கத்தை மட்டுமன்றி, பிரும்மானந்தர் நோக்கத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியென அவள் உணர்ந்த விந்தையையும் எண்ணிப் பெரிதும் வியந்த இரும்பிடர்த்தலையார் ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தார். அதற்கு முன்பாகவே தன்னுடைய ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து அதுவரை பூண்டிருந்த மௌன விரதத்தைக் கலைத்துவிட்ட கரிகாலன், "அந்தத் தூண்கள் எதற்காக எழுப்பப்படுகின்றன ராணி? அந்தத் தூண்களிலிருந்து எதை அறியப் பிரும்மானந்தர் விரும்புகிறார்?" என்றான்.

இளஞ்சேட்சென்னியின் மகனுடைய வீர வதனத்தை நோக்கித் தன் அழகிய விழிகளைத் திருப்பிய யவன ராணி சொன்னாள்: "எகிப்திலிருந்து வரவிருக்கும் யவனர் கப்பல்களுக்கு வழிகாட்ட" என்று.

"யவனர் கப்பல்களா?" ஆச்சரியத்துடன் வினவினான் கரிகாலன்.

"ஆம் மன்னவா! இன்னும் மூன்று மாதங்களில் யவனர் போர்க் கப்பல்களை எதிர்பார்க்கிறான் டைபீரியஸ். எந்த யவனர் மரக்கலத்தில் சோழர் படையின் உபதலைவர்

சிறைப்படுத்தப்பட்டுச் சென்றாரோ, அந்தக் கப்பலின் தலைவன் மூலமே யவன நாட்டுக்குச் செய்தி அனுப்பப் பட்டிருப்பதாகக் கோட்டைத் தலைவனிடம் டைபீரியஸ் கூறியதை நானே கேட்டேன். யவனர் கடற்படையில் ஒரு பகுதி புகாருக்கு வந்துவிட்டதால் நீங்கள் உங்கள் பரம்பரை அரியணையில் அமருவதும் முடி சூடுவதும் பகற்கனவாகும்" என்றாள் ராணி.

"ஆனால் நீங்கள் முடிசூடுவது நனவாகுமே ராணி" என்று பதிலிறுத்தான் கரிகாலன்.

"உண்மைதான் மன்னவா. ஆனால் டைபீரியஸின் உதவியால் முடிசூடுவதை நான் விரும்பவில்லை. நான் புகாரின் ராணியாக முடிசூட உதவக் கூடியவர் என்னை முதன்முதலாகக் கடலலைகளிலிருந்து தூக்கியெடுத்த சோழர் படை உபதலைவர் ஒருவர்தான். யவன குருமார்கள் சொல்லியிருப்பதும் அதுதான். குருமார்களின் வாக்கு பொய்க்காது. விண்மீன்களைக் கொண்டு அவர்கள் செய்யும் ஆராய்ச்சி வீணாகாது. விதி வலிது, மன்னவா. விதி எங்கள் இருவரையும் பிணைத்திருக்கிறது. இந்த மாளிகைக்கு வந்த முதல் நாளே இளஞ்செழியனிடம் நான் கூறினேன். அவர் அன்று நகைத்தார். இனி நகைக்க மாட்டார். ஆகவே இளஞ்செழியன் வரும்வரை நான் காத்திருக்க வேண்டும். அதுவரை இங்கு நிலைமை க்ஷீணிக்கவிடாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். அதற்கு நீங்களும் உதவ வேண்டும்..." என்றாள் ராணி.

ராணியின் போக்கு சரியாக அடிகளுக்கு விளங்காததால் கேட்டார், "அதற்கு இவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று.

ராணி இரும்பிடர்த்தலையாரைப் பார்த்து, "மன்னவர் நலனை முன்னிட்டுச் சொல்கிறேன் இரும்பிடர்த் தலையாரே, புகாரை விட்டுச் சென்று விடுங்கள். நீங்கள் திரட்டிய படை வேண்டுமானால் இங்கிருக்கட்டும். சமயத்தில் அந்தப் படை உபயோகப்படலாம். ஆனால் நீங்கள் இச்சமயம் கண்காணிக்க வேண்டியது புகாரல்ல, உறையூர். உறையூரில் இன்னும் பத்தே

நாட்களில் பெரும் ஒப்பந்தம் ஒன்று தயாராக இருக்கிறது. அதை உடைக்க வேண்டும், இல்லையேல் சோழ நாடு உங்களுடையதல்ல" என்று உள்ளத்திலிருந்த உறுதி சொற்களிலும் தொனிக்கச் சொன்னாள்.

"என்ன ஒப்பந்தம்?" இரும்பிடர்த்தலையாரின் கேள்வி வெறுப்புடன் வெளிவந்தது.

"இதுவரை இருங்கோவேளிடமிருந்து மாரப்பவேளும் நாங்கூர்வேளும் விலகி நிற்கிறார்கள். அவர்களையும் இழுக்க சேர பாண்டிய மன்னர்கள் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். என் ஊகம் சரியானால் மாரப்பவேள் மகள் பூவழகிக்கும் இருங்கோவேளுக்கும் திருமணம் நிச்சயமாகலாம். அந்தத் திருமணம் நிறைவேறினால் வேளிர்கள் அனைவருமே இருங்கோவேளின் பக்கம் இணைந்தது போலாகும். தமிழகத்தின் அத்தனை வேளிர்களையும் சேர சோழ பாண்டியர்களையும், புகாரின் யவனர்களையும் ஏக காலத்தில் எதிர்த்து நிற்கும் சக்தி ஏதாவது இருக்கிறதா?" என்று கேட்ட ராணி நிமிர்ந்து நின்று "இந்த ஏற்பாட்டை முதலில் தகர்த்தெறியுங்கள் இரும்பிடர்த்தலையாரே. பூவழகியை இருங்கோவேள் மணம் புரிந்தால் யவனர் பிடியிலிருந்து திரும்பும் இளஞ்செழியனின் உதவியைக் கண்டிப்பாய் இழப்பீர்கள்" என்று சுட்டிக் காட்டினாள் ராணி.

ராணியின் விவரத்தைக் கேட்ட கரிகாலன் நீண்ட யோசனையில் ஆழ்ந்தான். அவன் யோசனையைக் கண்ட ராணி மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டே புறப்படச் சித்தமாகி இரும்பிடர்த்தலையாரைக் கடைசியாக நோக்கி, "இரும்பிடர்த்தலையாரே! நான் சென்று வருகிறேன். என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். இளஞ்செழியன் இதயம் உங்கள் கப்பலில் இருக்கும்வரை, நானும் உங்கள் பக்கம் தான். சந்தேகமிருந்தால் பிரும்மானந்தரைக் கேளும்" என்று கூறிவிட்டு, "அடிகளே! இந்திர விழா விடுதியின்மீது எழும்பும் பெரும் தூண்கள் இரண்டும் யவனர் கப்பல்களுக்கு வழிகாட்ட மட்டும் நிர்மாணிக்கப்படவில்லை. வேறு மர்மம்

அதில் பிணைந்திருக்கிறது. வாரும் காட்டுகிறேன்" என்று சொல்லி அந்த அறையைவிட்டு வெளியே நடக்கத் துவங்கினாள். அடிகளும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தார். அவர்களைத் தடுக்க முயன்ற இரும்பிடர்த் தலையாரைக் கரிகாலன் கையமர்த்திடவே அவர்கள் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்ற இரும்பிடர்த்தலையார் சோழ நாட்டின் எதிர்காலம் என்னவோவென்று பிரமை பிடித்துக் கவலை முகமெங்கும் பாய்ந்து, பெருமூச்சொன்றும் விட்டார்.

அதைவிட அதிகப் பிரமை ஏற்பட்டது சமண அடிகளுக்கு. அன்றிரவில் மிக சாமர்த்தியமாக இந்திர விழா விடுதிக்குள் அடிகளை அழைத்துச் சென்ற யவன ராணி மெள்ளத் தன் அறைக்குள் நுழைந்து மறைவு வழி ஒன்றால் மேல்தளத் தூண்கள் இருந்த இடத்தை நாடி நடந்து அந்தத் தூண்கள் ஒன்றின் அடிக் கதவைத் திறந்து, "அடிகளே! உள்ளே பாருங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டாள். அந்தக் கட்டளையைத் தொடர்ந்து உள்ளே கண்களைச் செலுத்திய அடிகள் ஸ்தம்பித்துப் போய் நீண்ட நேரம் நின்றார். 'இது தூண்தானா? அன்றி சனாதனிகள் நம்பும் நரகத்தின் உறைவிடமா!' என்று தமக்குள்ளேயே பெரும் திகிலுடன் சொல்லிக் கொண்டார். அவரை அதிக நேரம் தாமதிக்க விடாத யவன ராணி, மீண்டும் தமது அறைக்கு அவரை அழைத்துச் சென்று நீண்ட ஓலையொன்றையும் எழுதி அவரிடம் கொடுத்து, "அடிகளே! இதைப் பிரும்மானந்தரிடம் கொடுங்கள். அவர் புரிந்து கொள்வார்!" என்று உத்தரவிட்டாள்.

தூண்களின் உள்ளே பார்த்ததால் உண்டான பிரமிப்பும் திகிலும் மாறாமலே இந்திர விழா விடுதியை விட்டு வெளியேறிய அடிகளின் பிரமிப்பைவிடப் பன்மடங்கு அதிகப் பிரமிப்பை அடைந்தார் மறுநாள் காலையில் அந்த ஓலையைப் படித்த பிரும்மானந்தர். அந்த ஓலையைப் படித்த பின்பு பிரும்மானந்தர் டைபீரியஸை மறந்தார், புகாரை மறந்தார், உறையூரைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையுமே மறந்தார். சோழ நாட்டைப் பெருத்த அபாய மேகங்களும்

சூழ்வதை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தார். ஆகவே இருங்கோ வேளின் ஏற்பாடுகளை உடைக்க மிகப் பயங்கரமான திட்டமொன்றையும் வகுத்தார். அதை நிறைவேற்றும் கருவியாக சமண அடிகளை உபயோகிக்க எண்ணி அவரிடம் தமது யோசனையையும் கூறினார். அந்த யோசனையைக் கேட்டு வெகுண்ட சமண அடிகள், "முடியாது! முடியாது. துறவி செய்யும் வேலையா இது? சுத்த அநியாயம். இந்த அக்கிரமத்துக்கு நான் உடன்படவே மாட்டேன்" என்று கூவினார்.

55. பூதங்கள் நான்கு

வாணகரைக் குன்றின் உச்சி மாளிகை உப்பரிகை அறையில் உட்கார்ந்து, யவன ராணியிடமிருந்து சமண அடிகள் கொண்டு வந்த ஓலை மீது தமது யானைக் கண்களை ஓட்டி, வேதப் புத்தகங்களைப் படிப்பதைவிட அதிக சிரத்தையுடனும் ஊக்கத்துடனும் படித்த பிரும்மானந்த அடிகள் நீண்ட நேரம் மேலுக்கு மௌன விரதத்தை மேற்கொண்டாரானாலும், அவரது உள்ளத்தில் மௌன விரதம் தூள் பறந்துவிட்டதென்பதையும், அவரது உள்ளம் தர்க்க மேடையாகிப் பெரும் கூச்சல் மனத்திலே எழுந்து புத்தியையும் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதையும், எதிரே நின்று அவரைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டிருந்த குமரன் சென்னியும் சமண அடிகளும் புரிந்து கொண்டார்கள். இருப்பினும், பிரும்மானந்தரின் இதயம் குழப்பத்தில் சிக்கித் தத்தளித்த அந்த நேரத்தில் அவரே தெளிவுக்கு வருமுன்பாகத் தாங்கள் பேசுவது தகாது என்ற அபிப்பிராயத்தினால் அவ்விருவரும் வாயைத் திறக்காமலே நின்றிருந்தார்கள். ஓலையில் கண்டிருந்த செய்தியின் விளைவாக மஞ்சத்தில் நிலையாக உட்காரும் திராணியைக்கூட இழந்த பிரும்மானந்தர் சிறிது நேரம் மஞ்சத்தில் இப்படியும் அப்படியும் அசைந்ததன்றி, ஒரு கையில் சுருண்டுவிட்ட ஓலையை மற்றொரு கையால் இழுத்து நீட்டி விட்டும், தமது விசாலமான மார்பில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த மகர கண்டியின் பெரும் பதக்கத்தைச் சில விநாடிகளுக்கொரு முறை தடவிக் கொடுத்தும் நிமிண்டிப் பார்த்தும் ஏதேதோ விஷமங்களைச் செய்து கொண்டிருந்து விட்டுக் கடைசியாக மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து எதிரே இருந்த சாளரத்தை நோக்கிச் சென்று, காவிரியின் நீர்ப்பரப்புக்கு அக்கரையில் இந்திர விழா விடுதியின் மீது பிரும்மாண்டமாக எழுந்து நின்ற இரு பெரும் தூண்களையும் கூர்ந்து நோக்கிப் பெரு மூச்செறிந்தார். அந்தப் பெருமூச்சைத் தொடர்ந்து மீண்டும் நீண்ட நேரம் எதிர்க் கரையை ஆராய்ச்சி செய்த அவர் கண்களில் ஓரளவு அச்சமும் துளிர்க்கவே மெள்ளத் திரும்பி சமண அடிகளை நோக்கி, "அடிகளே! அந்தத் தூண்களின் உட்புறத்தை நீரே உமது கண்களால் கண்டீரா?" என்று வினவினார் பிரும்மானந்தர்.

"அதோ வலப்புறத்தில் நிற்கிறதே அந்தத் தூணின் உட்புறத்தைப் பார்த்தேன். மற்றொரு தூணின் உட்புறமும் அதே மாதிரிதான் என்று ராணி சொன்னாள்" என்று பதில் கூறினார் சமண அடிகள்.

"அந்தத் தூண்களை எப்படி அமைத்திருக்கிறான் டைபீரியஸ் என்பதை விவரமாகச் சொல்லும். குமரன் சென்னியும் கேட்கட்டும்" என்று பிரும்மானந்தர் உத்தர விடவே, ஏதோ பெரும் சொற்பொழிவுக்கு ஆயத்தம் செய்து கொள்பவர்போல் இருமுறை கனைத்துத் தொண்டையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்ட சமண அடிகள் சற்று பயந்த குரலிலேயே பேசத் தொடங்கி, "அந்த இரண்டையும் தூண்கள் என்று சொல்வதை விடப் பல அறைகள் கொண்ட பெரும் போர்த் தளங்கள் என்று சொல்வது பொருந்தும். மற்ற போர்த் தளங்களுக்கும் இவற்றுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் மட்டும் உண்டு. மற்ற போர்த் தளங்கள் இருக்கிற இடத்தைவிட்டு அசைய மாட்டா. இவை அசையும்" என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனார்.

அடிகளின் இந்த ஆரம்ப உரையைக் கேட்டதும் பிரமித்துப் போன குமரன் சென்னி, "என்ன! இந்தக் கல்தூண்கள் அசையுமா?" என்று கேட்டதன்றி, "இதென்ன இந்திர ஜாலமா?" என்று கேலியாகவும் வினவினான்.

தமது வார்த்தைகளை ஆரம்பத்திலேயே இடைமறித்த தன்றி, தாம் கண்டதைப்பற்றிக் கேலியாகவும் பேச முற்பட்ட குமரன் சென்னியைத் தமது விஷமக் கண்களால் நோக்கிய சமண அடிகள் உதடுகளில் இகழ்ச்சி நகை பூண்டு, "இந்திர ஜாலமல்ல சென்னி! பெயரைக் கொஞ்சம் மாற்றிச் சொன்னால் பொருத்தமாயிருக்கும்" என்று கூறினார்.

"எப்படி மாற்ற வேண்டும் அடிகளே?" என்று மறுபடியும் கேட்ட இளஞ்செழியனின் உபதலைவனின் குரலில் இகழ்ச்சி பூரணமாக மண்டிக் கிடந்தது.

"இந்திர ஜாலம் என்பதைவிட யவன ஜாலம் என்ற வார்த்தை பொருத்தமென்று நினைக்கிறேன்" என்றார் அடிகள், தமக்கும் இகழ்ச்சியாகப் பேசத் தெரியும் என்பதைக் குரலின் ஒலியிலேயே காட்டி.

ஆஜானுபாகுவாக நின்ற குமரன் சென்னி அந்த அறையில் இருமுறை இப்படியும் அப்படியும் நடந்துவிட்டுச் சொன்னான், "ஜாலத்துக்கு வீரர்கள் அஞ்சமாட்டார்கள் அடிகளே! அது இந்திர ஜாலமாயிருந்தாலும் சரி, யவன ஜாலமாயிருந்தாலும் சரி. வீரர்கள் பயப்படமாட்டார்கள்" என்று.

"ஆனால் வேல்களுக்கும் அம்புகளுக்கும் காற்றவிடக் கடின வேகத்துடன் வரும் சுழற் பந்தங்களுக்கும் பயப்பட வேண்டுமல்லவா?" என்று வினவினார் சமண அடிகள்.

"பயப்படத் தேவையில்லை. அதைச் சமாளிக்கும் திறன் நமக்கு உண்டு" என்று சற்றுக் கர்வத்துடனேயே பதில் சொன்னான் சென்னி, தன் கையிலிருந்த நீளமான வேலை ஒரு முறை அசைத்துக் காட்டி.

சமண அடிகள் ஒரு விநாடி குமரன் சென்னியின் நெஞ்சுரத்தை வியந்தார். ஒரு விநாடி அவனுடைய

ஆஜானுபாகுவான சரீரத்தையும் பெரும் வேலையும் கண்டு பெருமிதம் கொண்டார். மூன்றாவது விநாடி அந்த இரு பெரும் தூண்களை நினைத்துப் பார்த்ததும், 'இத்தகைய வீரர்களை டைபீரியஸின் தந்திரத்துக்குப் பலி கொடுப்பதா?' என்ற எண்ணத்தால் ஆயாசப் பெருமூச்சும் விட்டு, "குமரன் சென்னி! இந்த வேலை இக்கரையிலிருந்து அக்கரைக்கு உன்னால் எறிய முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

"முடியும். குறி பார்த்தும் எய்ய முடியும். இந்திர விடுதியின் அந்தத் தூண்களுக்கருகில் யாராவது நின்றிருந்தால் கூட அவன் மார்பை இதன் நுனி ருசி பார்க்கும்" என்று பதில் கூறினான் சென்னி.

"உன்னைப்போல் வேலெறியக்கூடிய வீரர்கள் உன் படையில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்?"

"யாருமில்லை."

"உன் வீரர்கள் எத்தனை தூரத்துக்கு வேலெறிய முடியும்?"

"பாதிக் காவேரி வரையில் வேலெறிய முடியும். எதிரிகள் வாணகரையை நோக்கி நகர்ந்தால் பாதிக் காவிரியிலேயே அவர்களுக்கு நாச சமாதி கிடைக்கும்."

இதைக் கேட்ட சமண அடிகள் லேசாகச் சிரித்ததன்றி, குமரன் சென்னியையும் நோக்கிச் சொன்னார்: "சென்னி! உன் வீரம் எனக்கோ பிரும்மானந்தருக்கோ தெரியாததல்ல. உன் படைப் பிரிவின் வலிமை மட்டுமல்ல, இளஞ்செழியனுடைய இருவகைப் படைகளின் வன்மையும் எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் இன்று நாம் சமாளிக்க முயல்வது இதுவரை தமிழகம் காணாத பெரிய ஒரு எதிரியை. தந்திரத்திலும் போர்த் திறத்திலும் பொறி இயலைப் போர்த் தந்திரத்துக்கு அனுசரணையாக இணைப்பதிலும் ஈடற்ற ஒரு பெரும் அறிவாளியிடமிருந்து தமிழகத்தைக் காக்க முயலுகிறோம். ஒரு புத்தம்புது சக்தி தமிழகத்தை ஆட்கொள்ள வருகிறது. அதை உடைக்கவே பிரும்மானந்தர் முயலுகிறார். அதற்காகவே என்னை வேவு பார்க்கப் புகாருக்கு அனுப்பினார். அந்தத்

தூண்களை டைபீரியஸ் ஏன் அமைக்கிறான் என்பதைப் பார்த்து வரச் சொன்னார். உனக்கே தெரியவில்லை சென்னி! அதோ அந்தத் தூண்களைப் பார். புகாரின் எல்லாக் கட்டடங்களையும் மீறிக் கொண்டு கலங்கரை விளக்கத்துக்கும் மேலாக எழுந்து நிற்கின்றன. இத்தனை பெரிய தூண்களைத் தமிழகத்தின் எந்த நகரத்திலாவது யாராவது அமைத்துப் பார்த்திருக்கிறாயா? அதுவும் ஒரு மாளிகையின் மீது இத்தகைய பூதத் தூண்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டால் கட்டடத்தின் தளம்தான் தாங்குமா?"

இப்படி விவரித்துக்கொண்டே வந்த சமண அடிகள் சற்றுப் பேச்சை நிறுத்தி, குமரன் சென்னியைக் கவனித்தார். தாம் சொன்ன சில வார்த்தைகளாலே அவன் முகத்தில் குழப்பம் ஏறி விட்டதைப் பார்த்த அடிகள் மீண்டும் கடைசியாகக் கேள்வியைத் திருப்பி, "சொல் சென்னி! தளம் தாங்குமா?" என்று கேட்டார்.

குமரன் சென்னி சாளரத்தின் மூலம், அந்தப் பெரும் தூண்களை நோக்கி கண்களை ஓடவிட்டுப் பிறகு சொன்னான், "தளம் தாங்காது" என்று.

"ஆனால் அதோ நிற்கின்றன தூண்கள். அவற்றைத் தளமும் தாங்குகிறது. காரணம் என்ன தெரியுமா?" என்று மீண்டும் ஒரு முறை கேள்வியைத் தொடுத்தார் சமண அடிகள்.

"தெரியாது." இம்முறை பதில் சொன்னபோது குமரன் சென்னியின் முகத்திலிருந்த குழப்பம் குரலிலும் தெரிந்தது.

"காரணம். சொல்கிறேன் கேள் சென்னி. அந்தத் தூண்கள் கல்லையும் சுண்ணக் காரையையும் வைத்துக் கட்டப்படவில்லை. மேல்புறம் மட்டும் சுண்ணக் காரையால் வெள்ளை வைக்கப்பட்டு வழவழப்பாகச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. உட்புறம் பூராவும் மரங்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தூண்களின் அடியிலும் மேற்புறங்களிலும் கதவுகள் பல இருக்கின்றன. அந்தக் கதவுகள் லவலேசமும் தெரியாதபடி வெளியே சுண்ணச் சாந்து இழைத்துப் பூசப் பட்டிருக்கிறது. தவிர, இந்தத் தூண்களின் அடிப்பாகம் இந்திரா விழா

மாளிகையின் மேல்தளத்தில் நிற்கவில்லை. நேராகக் கீழ்த் தளத்துக்குச் செல்கின்றது. கீழ்த்தளத்தில் தூண்களின் மேற்புறத்தைச் சுழற்ற, பெரும் கல் சக்கரங்களும் இரும்புப் பிடிகளும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தூணின் மேல் புறத்திலுமுள்ள நான்கு அறைகளில் சுழற் பந்தங்களையும் வேல்களையும் எடுத்துக் கடும் வேகத்துடன் நாலா பக்கங் களிலும் நெடுந்தூரம் வீசவல்ல பொறிகள் இருக்கின்றன. அவற்றை இயக்க அவசியமான நூறு வீரர்களுக்கு ஒவ்வொரு தூணிலும் இடமிருக்கிறது. அந்த இரண்டும் பயங்கரமான பெரும் பொறிச் சாலைகள். யவனரின் பொறி இயலை அறிந்தவர்களைத் தவிர வேறு யார் போனாலும் அவர்களை நசுக்கி, சதையைப் பிய்த்துச் சாறாகப் பிழிந்துவிடக்கூடிய ஏற்பாடுகளும் அந்தத் தூண்களுக்குள்ளிருக்கின்றன. அந்தத் தூண்கள் இயக்கப்பட்டால் இந்திர விழா மாளிகைக்கு இரு நூறடி தூரத்துக்குள் எந்தப் படகுகளும் செல்லமுடியாது. தூண்களிலிருந்து கிளம்பும் ஆயிரக்கணக்கான சுழற்பந்தங் களும் வேல்களும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஒரு சிறு படையை அழிக்கவல்லன. தவிர, அவசியமானால் அந்தத் தூண்களைக் காவிரிக்குக் குறுக்கே ஓரளவு சாய்க்கக்கூடிய முனைகளையும் தடுப்புச் சலாகைகளையும் யவனர் அமைத் திருக்கிறார்கள். அப்படிச் சாய்க்கப்பட்டால் வாணகரை மீது தீப்பந்தங்களை வீசுவதும் எளிது. உண்மையில் அந்தத் தூண்களிரண்டும் பெரும் பூதங்கள். நாளங்காடியிலிருப்பது ஒரு காவற்பூதம். இந்திர விழா மேல்தளத்திலிருப்பவை இரண்டு நாசகார பூதங்கள். இவையே எதிரிகளைத் தூரத்தில் தடுத்து நிறுத்தப் போதும். அப்படியிருக்க இந்திரவிழா விடுதியின் பக்கப் பகுதிகளை டைபீரியஸ் ஏன் இடித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது மட்டும் விளங்கவில்லை" என்றார் அடிகள்.

இந்திர விழா மாளிகையின்மீது எழுந்துள்ள இருபெரும் தூண் விசித்திரத்தைக் கேட்டபின்பு வியப்பிலாழ்ந்தாலும் பயத்தில் சிறிதும் ஆழாத குமரன் சென்னி, "ஆமாம், எதற்காக

மாளிகையின் பக்கப் பகுதிகளை இடிக்கிறான்?" என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான்.

அதுவரை அந்த இருவர் சம்பாஷணையில் ஈடுபடாமலும் ஓலையிலிருந்த செய்தியின் ஒரு பகுதியை மட்டும் விளக்கிக் கொண்டிருந்த சமண அடிகளின் பேச்சில் குறுக்கிடாமலும் சாளரத்தருகே நின்றுகொண்டிருந்த பிரும்மானந்தர் தமது மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டு, "சென்னி! எதிரிப் படைகளைத் தூரத்தே நிறுத்தி அழித்துவிட அப்பெரும் தூண்களை நிர்மாணித்திருக்கிறான் டைபீரியஸ். இந்திரவிழா விடுதிக்கும் மற்ற விடுதிகளுக்குமிருக்கும் இணைப்பை உடைத்து உள்ளே காவிரியைப் புகவிட்டு அதை ஒரு சிறு தீவுபோல் பிரித்துவிடப் பக்கப் பகுதிகளை இடிக்கிறான். இந்திரா விழா விடுதியை நகரத்தின் இதர கட்டடங்களிலிருந்து பிரித்து விட்டால் அங்கு நடக்கும் எதையும் யாரும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. வெளிநாடுகளிலும் இம்மாதிரிச் சுற்றிலும் அகழியுள்ள பெரும் கோட்டைகள் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அத்தகைய ஒரு கோட்டையைப் புகாரின் கோட்டைக்குள்ளேயே அமைக்கிறான் டைபீரியஸ். இதற்கு அர்த்தம் தெரியுமா?" என்று வினவினார்.

"தெரியவில்லை அடிகளே!" என்றான் குமரன் சென்னி.

"எப்படியும் யவனர் வெற்றியில் நம்பிக்கையுடனிருக்கிறான் டைபீரியஸ். தமிழ்நாட்டில் யவன ராஜ்யம் நிச்சயமாக ஸ்தாபிக்கப்படும் என்ற உறுதி அவனுக்கிருக்கிறது. அப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்டால் தங்கள் நாட்டு அரச குடும்பத்தினர் தங்கள் நாட்டைப்போலவே இங்கும் வாழ அகழிக் கோட்டையைக் கட்டுகிறான். டைபீரியஸின் கனவு பெரும் கனவு. அதை உடைப்பது சாத்தியமல்ல. ஆனால் நல்ல வேளையாக ராணி நமது பக்கத்திலிருக்கிறாள். இல்லையேல் முடிவு என்னவென்று சொல்ல முடியாது" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"ராணியை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?" என்று கேட்டார் சமண அடிகள்.

"பூரணமாக நம்புகிறேன்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"அவள் வெளிநாட்டுப் பெண்" என்று சுட்டிக் காட்டினார் சமண அடிகள்.

"இருப்பினும் நம் நாட்டு வாலிபனிடம் இதயத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டாள்" என்று தமது அபிப்பிராயத்தையும் சற்று அழுத்திச் சொன்னார் பிரும்மானந்தர்.

"அவளுக்கு சாம்ராஜ்ய ஆசை இருக்கிறதே" என்று சமண அடிகள் நம்பிக்கையற்ற குரலில் சொன்னார்.

"சாம்ராஜ்ய ஆசையைவிடக் காம ஆசை பெரிது அடிகளே! காமத்தால் நாசமான பேரரசுகளின் வரலாற்றை நீர் படித்ததில்லையா? ஆசை ஆண்மகனுக்கு ஏற்பட்டால் உதறி விடுவார்கள். பெண்களுக்கு ஏற்படும் ஆசை வெளிக்குத் தெரியாது. ஆனால் உள்ளூர ஊறும். அந்த ஆசையின் வேகமும் ஆழமும் பெரிது. அந்த ஆசையின் ஆழத்தை அளந்து பார்க்கவேண்டும்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"பெண் இதய ஆழத்தை அளப்பது அத்தனை சுலபமா?"

"சுலபமல்ல. சிறிது பழக்கம் வேண்டும்."

"அடிகளுக்கு அந்தப் பழக்கம் நிரம்ப உண்டு போலிருக்கிறது."

இதைக் கேட்ட பிரும்மானந்தர் ஏதோ அவசரத்தில் தாம் அசந்தர்ப்பமாகப் பேசிவிட்டதை உணர்ந்து சற்று சங்கடப்பட்டாரானாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், "அடிகளே! விளையாட்டுக்கு இது நேரமல்ல. பெண் இதயத்தை அறியப் பெண் சகவாசம் தேவையில்லை. மனோதத்துவ சாத்திரம் படித்தவர்களுக்கு அது ஒரு பிரமாதமல்ல. யவன ராணியின் காதல் இதயம் ஒன்றுதான் இப்பொழுது தமிழகத்துக்குப் பெரும் பாதுகாப்பு. அந்த இதயமில்லாவிட்டால் அத்தனை ஆபத்தில், முதுகில் பாய்ந்த கத்தியுடன், அதுவும் டைபீரியஸ் அவன் யாரென்பதை உணர்ந்த பின்பு, கடற்கரைக் குடிசைக்கு எதற்காக ஓடிவர வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

"அவன் யாரென்பதை டைபீரியஸ் உணர்ந்திருப்பானா? அவள்தான் பரதவப் பெண் வேடத்திலிருந்தாளே?"

"உமது வேடத்தை ராணி இந்திர விழா விடுதியில் கண்டுபிடித்தபோது, ராணியின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கண்காணித்து வரும் டைபீரியஸுக்கு மாளிகையிலிருந்து மறைந்தோடும் பரதவப் பெண் யாரென்பது தெரியாமலா இருக்கும்."

"அப்படியானால் அவளை ஏன் தடை செய்யவில்லை?"

"தடை செய்யவே கத்தியை வீசினான்."

"ராணி இறந்திருந்தால்?"

"அதைப்பற்றி டைபீரியஸ் கவலைப்பட மாட்டான். யவன அரசு தமிழகத்தில் ஏற்பட ராணி அதிக இடைஞ்சல் செய்தால் அவளைத் தொலைக்கவும் தயங்கமாட்டான். டைபீரியஸுக்கு யவன ராஜ்யத்தின் விஸ்தரிப்பும், இந்தப் பரத கண்டத்தில் - அதுவும் தமிழகத்தில் - அவர்கள் ஆதிக்கத்தை நிறைநிறுத்துவதும்தான் குறிக்கோள்."

"அப்படியானால் டைபீரியஸ் எதுவும் செய்யத் துணிவான்..."

"சந்தேகமின்றி."

"இரும்பிடர்த்தலையாரும் கரிகாலனும் புகாரில் இருக்கிறார்களே!"

"அவர்கள் இருப்பதும் டைபீரியஸுக்குத் தெரிந்திருக்கும். தற்சமயம் அவர்களைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அவர்களை டைபீரியஸ் எதுவும் செய்யமாட்டான்."

"ஏன்?"

"பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் நாம் கவனிக்க வேண்டிய அவசர வேலை இருக்கிறது. நான்காவது பூதத்தைச் சமாளிக்க ஏற்பாடு செய்வோம்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"நான்காவது பூதமா!" வியப்புடன் வினவினான் குமரன் சென்னி.

"ஆம் சென்னி; தமிழகத்தில் நான்கு பூதங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது நாளங்காடி காவற்பூதம். அதோ இந்திர விழா விடுதி மீது நிற்கும் இருபெரும் பூதங்களைப் பற்றி நமது அடிகளே சொன்னாரல்லவா? இவற்றையெல்லாம்விட நாட்டுக்கு நாசத்தை விளைவிக்க இருக்கும் கொடிய பூதம் இருங்கோவேள். அதை ஒழிக்க வேண்டும்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டார் சமண அடிகள்.

அதற்கான திட்டத்தைப் பிரும்மானந்தர் விவரித்த போதுதான், சென்ற அத்தியாய இறுதியில் கூறியது போல், "அக்கிரமம். இதற்கு நான் உடன்பட முடியாது" என்று கூவினார் சமண அடிகள்.

சமண அடிகளின் கூச்சலைக் கேட்ட பிரும்மானந்தர் முகத்தைச் சுளித்ததன்றி, "நாட்டின் நலனை முன்னிட்டு இது நடக்க வேண்டும் அடிகளே" என்று கடுமையாகவும் கூறினார்.

"அதற்காகப் பெண் கொலை புரியச் சொல்கிறீர்களா?" என்று பிரும்மானந்தரையும் தூக்கி எறிந்து அலட்சியமாகவும் உள்ளே எழுந்த உணர்ச்சியால் முகம் சிவக்கவும் உதடுகள் துடிக்கவும் பேசினார், என்றும் பிரும்மானந்தரை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தையும் சொல்லறியாத சமண அடிகள்.

56. கண்ணில் மண்! போர்ப்புயல்!

எந்த நாளும் தாம் வகுத்த வழியைத் தாண்டாதவரும் தம்மை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசியறியாதவருமான சமண அடிகள், தம்மீது சீறி விழுந்து தம்மைத் தூக்கியெறிந்து மிக உஷ்ணத்துடன் உதிர்த்த சொற்களைக் கேட்டதும் மெள்ளப் புன்முறுவல் கொண்ட பிரும்மானந்தர், "அடிகளே! ஏன் இப்படித் துடிக்கிறீர்கள்? இதில் பதட்டத்திற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று மிகச் சாவதானமாக வினவவே, ஏற்கெனவே உள்ளே குமுறி எழுந்த கோபம் பன்மடங்கு

அதிகமாக பிரும்மானந்தரை நோக்கித் தீவிழி விழித்த சமண அடிகள், "பதற்றத்திற்கு என்ன இருக்கிறதா! என்ன இருக்கிறதென்று புரியவில்லையா தங்களுக்கு?" என்று உள்ளே எழுந்த சினத்தின் உக்கிரம் குரலிலும் சந்தேகமின்றிப் பிரதிபலிக்கக் கேள்விகளை வீசினார்.

சமண அடிகளின் உள்ளம் விசிறிவிட்ட கனல் அத்தனை வேகமாகச் சொற்கள் மூலம் தம்மீது வீசிய அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சிறிதும் நிதானத்தை இழக்காத பிரும்மானந்தர், "பொதுவாகப் பதற்றத்திற்குக் காரணம் புரியவில்லையே தவிர, உமது நெஞ்சம் இத்தனை தூரம் ஏன் குமுறுகிறது என்பதற்குக் காரணம் எனக்குப் புரிகிறது. பூவழகியின் வாழ்க்கை என் திட்டத்தால் பாதிக்கப்படுமே என்று அஞ்சுகிறீர். அவ்வளவுதானே?" என்று கேட்டார்.

"பூவழகியின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்படும் என்று சொல்வதைவிட வாழ்க்கை பாழ்த்துவிடும் என்று சொல்லுங்கள், அது பொருத்தமாயிருக்கும். பூவழகியின் இதயம் முழுவதும்..." என்று மேலும் ஏதோ சொல்ல முயன்ற சமண அடிகள், உணர்ச்சிப் பெருக்கால் சொல்ல வந்ததை முழுவதும் சொல்லாமல் வார்த்தைகளை அரைகுறையாக விட்டார்.

"இளஞ்செழியன்பாலிருக்கிறது" என்று சமண அடிகளின் வார்த்தைகளைப் பூர்த்தி செய்த பிரும்மானந்தர், "படைத்தலைவருக்கும் பூவழகிக்கும் உள்ள இதயத் தொடர்பு நான் அறியாதது என்று நினைக்கிறீர்களா அடிகளே?" என்று வினவினார்.

"அறிந்துமா இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்யத் துணிகிறீர்கள்?" என்று ஆத்திரம் சிறிதும் தணியாமல் மீண்டும் கேள்வி கேட்டார் சமண அடிகள்.

சிந்தனைக்கு அரை விநாடிகூட எடுத்துக் கொள்ளாமலும் பேசிய வார்த்தைகளில் தயக்கம் ஏதுமில்லாமலும் திட்டவட்டமாகப் பதில் சொன்னார் பிரும்மானந்தர்: "இதில்

அக்கிரமம் ஏதுமில்லை அடிகளே. சொந்த உணர்ச்சிகளைக் கவனிக்காமல் நாட்டு நலனை மட்டும் முன்னிட்டுத் திருமணங்களை நடத்தி வைப்பது வரலாற்றுக்கு முரண்பட்டதல்ல. அரசியல் திருமணங்களுக்கு அத்தாட்சிகள் வேண்டுமானால் பாரதத்தின் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பாரும்" என்று.

"அப்படியானால் இருங்கோவேளுக்குப் பூவழகியை மணமுடித்து வைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள்?"

"ஆமாம்."

"இதற்குப் பூவழகி சம்மதிப்பாளா?"

"சம்மதிக்க மாட்டாள்."

"பலவந்தமாகத் திருமணம் செய்து வைப்பதா?"

"இதில் பலவந்தம் ஏதுமில்லை. நாட்டு நலனை முன்னிட்டு வகுக்கப்படும் ஒரு அரசியல் திட்டம். இதைப் பூவழகிக்கு விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். அவள் இஷ்டப்படாவிட்டால் மாரப்பவேளுக்கு விளக்கிச் சொல்லி திருமணத்தை முடிக்க வேண்டும். அதற்குப் பூர்வாங்கமாக நீர் உறையூர் சென்று பூவழகியின் மனத்தை அந்த வழிகளில் திருப்ப முயல வேண்டும்."

"தவறாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள் அடிகளே! பூவழகியின் மனத்தைக் கலைக்க வேண்டும். அதற்காக இளஞ்செழியன் மீதும் ராணிமீதும் அபாண்டமான பழியைச் சுமத்த வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள், அர்த்தமிருக்கும். நல்ல வார்த்தைகளால் ஒரு தீய ஏற்பாட்டுக்குத் திரையிட வேண்டும்" என்று மனக்கசப்புடன் சொன்னார் சமண அடிகள்.

பிரும்மானந்தரின் ஆழம் மிக்க சின்னஞ்சிறு யானைக் கண்கள் சமண அடிகளை ஆராய்ந்தன. பிறகு உதடுகள் மெல்ல அசைந்தன. அவற்றிலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகளிலும் உறுதி பரிபூரணமாக இருந்தது. "அடிகளே! பல நாட்களுக்கு முன்பு படைத்தலைவர் கருவூருக்குப் புறப்படும்

முன்பு நானே சொன்னேன், மாரப்பவேளென்ன, பூவழகியா யிருந்தாலும் நாட்டு நன்மைக்காகப் பலியிடப்பட வேண்டியவர்கள்தான் என்று. அந்த உறுதி இன்னும் என்னை விட்டு விலகவில்லை. பூவழகிக்கும் இருங்கோவேளுக்கும் திருமணம் அவசியமென்று நான் நினைக்கிறேன். அதனால் பூவழகியின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்படலாம். ஆனால் நாட்டு நன்மைக்கு அது தேவையாகிறது. பூவழகி இளமங்கை, கொய்யப்படாத புதுமலர். வாழ்க்கையின் தென்றலையும், குளிர் தரும் பனித்துளிகளையும் எதிர்பார்த்து நிற்கும் வண்ணப்பூ. அந்தப் பூவை நாசம் செய்வதில் எனக்கு மட்டும் திருப்தி என்று நினைக்கிறீரா? இல்லை அடிகளே! இல்லை. இந்தச் செய்கைக்கு உம்மைத் தூண்டுவதே என் இதயத்தைத் தான் தூளாக உடைத்தெரிகிறது. ஆனால், ஒரே ஒரு மலரைக் கிள்ளியெறிவதால் பெரும் நந்தவனம் பாதுகாக்கப் படுமென்றால் அந்த மலரைக் கிள்ளியெறியத்தான் வேண்டும் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. பூவழகி ஒருத்தியின் வாழ்க்கை இந்தத் திட்டத்தால் கெடலாம். அதனால் இந்த நாட்டின் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படும். எத்தனையோ தலைமுறைகளின் நன்மைகள் பாதுகாக்கப் படும். சுதேச அரசாட்சி இங்கு காலூன்றாமல் விரட்டப்படும்" என்று தெளிவான, எதும் குழப்பமில்லாத குரலில் கூறினார் பிரும்மானந்தர்.

சமண அடிகள் சற்று நேரம் மௌனமாக நின்றிருந்தார். பெரு வேலைத் தாங்கி அந்த இரு துறவிகளுக்கும் சற்று அப்பால் நின்றிருந்த குமரன் சென்னி பிரும்மானந்தரைப் பார்த்துக் கேட்டான், "பூவழகி இருங்கோவேளைக் கைப்பிடித்ததைச் சோழர் படை உபதலைவர் அறிந்தால் மனமுடைந்து போகமாட்டாரா?" என்று.

"போகலாம்" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"அதனால் நமக்கு நஷ்டமில்லையா?" மீண்டும் விசாரித்தான் சென்னி.

"இல்லை. அதனால் லாபம்தான். இருங்கோவேள் பூவழகியை மணமுடித்து விட்டான் என்பதை இளஞ்

செழியன் அறிந்தால் இருங்கோவேளைத் தீர்த்துக்கட்ட அவருக்குள்ள உறுதி பன்மடங்காகும். பொறாமை ஒரு ஆவேசம் சென்னி! மனம் நாடிய பொருள் வேறு ஒருவன் கைக்கு மாறுவதால் பொருளை இழந்தவன் மனம் பெரும் புயலாகிறது. அந்தப் புயலை எதிர்த்து நிற்பது அத்தனை சுலபமல்ல" என்று விளக்கினார் பிரும்மானந்தர்.

"இது அநீதியல்லவா?" என்று இடையே புகுந்து கேட்டார் சமண அடிகள்.

"தனி நபர்களைப் பொறுத்துப் பேசப்படும்போது அந்தச் சொல்தான் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. அரசியலில் இதற்கு ராஜதந்திரம் என்று சொல்கிறார்கள்" என்று பதில் கூறினார் பிரும்மானந்தர்.

"ஒன்றுபட்ட இதயங்களைப் பிரிப்பது பெரும் பாவம் என்று உங்கள் சாத்திரங்கள் சொல்லவில்லையா?" என்று மீண்டும் சலிப்புடன் கேட்டார் சமண அடிகள்.

"கௌடில்யன் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் ராஜரீக முறைகளில் பாவம் மலிந்து கிடக்கிறது. நவநந்தர்களை அந்த முனிவர் வேரறுத்த முறைகளிலும் புண்ணியம் என்று கருதக்கூடிய அம்சம் இல்லை. பாவ புண்ணியத்தை அவர் பார்த்திருந்தால் நந்தர்கள் பேரரசு அழிந்திருக்காது, மௌரியர்கள் பேரரசும் உண்டாகியிருக்காது அடிகளே! சொந்த உணர்ச்சிகளுக்கு இதில் இடமேயில்லை. பூவழகி இருங்கோவேளை மணம் முடிப்பதால் அனுகூலங்கள் பல இருக்கின்றன. பாவ புண்ணியம், நீதி அநீதி இவற்றுக் கெல்லாம் இந்த அலுவல்களில் இடமில்லை. இங்கு புண்ணியம் நாட்டு நலன் ஒன்றுதான். இங்கு நீதியும் அது ஸ்திரப்பட்டுத் தலை தூக்கி வாழ்வதுதான். அழகிய ரதங்களை வெகுவேகமாகச் செலுத்தக்கூடியவனும் யவனர்களைத் தன் அடிமைகளாக வைத்துப் பாரிபாலித்தவனுமான சோழன் இளஞ்சேட்சென்னி அமர்ந்திருந்த அரியணையில், இன்று

வீரமற்றவனும் வஞ்சகம் நிறைந்தவனும் வெளிநாட்டவரான யவனர்களுக்குத் தமிழகத்தின் கடற்கன்னியான பூம்புகாரை சாஸனம் செய்து கொடுத்துவிட்டவனுமான இருங்கோவேள் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனை நசுக்க வேண்டும். அவனை நசுக்கும்போது இன்னும் சிலரும் நசுக்கப்படலாம். அதற்கு நாம் என்ன செய்வது?" என்று பதில் கூறினார் பிரும்மானந்தர்.

சமண அடிகள் மீண்டும் ஏதோ யோசித்தார். பிறகு கேட்டார், "ராணி சொன்ன திட்டம் நேர்மாறாக இருந்ததே!" என்று.

"ஆம். ராணி இந்தத் திருமணத்தைத் தடுக்கப் பார்க்கிறாள்."

"அது சரிதானே?"

"இல்லை."

"ஏன் இல்லை? பூவழகியின் திருமணம் நடந்தால் இளஞ்செழியன் இதயம் உடையும். அப்படி உடைந்தால் வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பும் படைத்தலைவன் இந்த நாட்டில் காலை வைக்காமலே திரும்பலாம் அல்லது நாட்டுக்காகப் படைகளை நடத்த மறுக்கலாம் என்று ராணி கூறுகிறாளே!"

"ராணியின் பார்வையெல்லாம் இளஞ்செழியன் மனோபாவத்தை முன்னிட்டே ஆராயப்படுகிறது. நான் விஷயத்தை நாலா திசைகளிலிருந்து அலசுகிறேன். இளஞ்செழியன் வந்து பூவழகி இருங்கோவேளை மணந்ததை அறிந்தால், அந்தக் கோபத்திலேயே அவன் இருங்கோவேளை நாசம் செய்ய முரசு கொட்டுவான். அப்படி இளஞ்செழியனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தாலும் பூவழகியைத் தன் சொந்த சகோதரியாகப் பாவிக்கும் கரிகாலன் அவளை முன்னிட்டு இருங்கோவேளைப் பழி வாங்க முன்வருவார். இருங்கோவேளின் ஆட்சியைப் பிளக்கப் பலமான சக்தி ஏதாவது ஒன்று வேண்டும். அந்தக் சக்தி இளஞ்செழியன் தான். அதற்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டாலும் மற்றொரு சக்தி மன்னரிருக்கிறார். அடுத்து மூன்று மாதங்களில் தமிழகத்தின் தலைவிதி நிர்ணயிக்கப்படும் அடிகளே! அது வரை இங்கு போர் கூடாது. தமிழகத்தைச் சூழ்ந்து வரும் அபாய மேகங்கள் நன்றாகத் திரண்டு வரட்டும். பிறகு மழையாகக் கொட்டி வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்து நாட்டிலுள்ள அழுக்குகளெல்லாம் அடித்துப் போக ஏற்பாடு செய்வோம். எதற்கும் நீர் உறையூருக்குப் பயணப்படும். அங்கு மாரப்ப வேளையும் பூவழகியையும் சந்தியும். பூவழகியிடம் இளஞ்செழியன் யவனர் கப்பலில் மாண்டுவிட்டதாகச் சொல்லி அந்த உருவத்தை அவள் மனத்திலிருந்து அழித்துவிடும். பின்பு யாரை மணப்பதாயிருந்தாலும் பூவழகி தடை சொல்ல மாட்டாள்."

பிரும்மானந்தர் பேசப் பேச, சமண அடிகள் முகத்தில் வெறுப்புத் தட்டியதல்லாமல், அந்த வெறுப்புக்கு அறிகுறியாக அவர் இதழ்களும் விகாரமாக மடிந்தன. அவர் கண்களில் எப்பொழுதும் விளையாடும் விஷமம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. அது மறைந்த இடத்தைத் துன்பமும் வெறுப்பும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. பிரும்மானந்தரை அந்தச் சமயத்தில் பெரிதும் சபித்தார் சமண அடிகள். 'துறவுக்கு ஏன் இந்த அரசியல் தொல்லை?' என்று தமக்குள் கேட்டுக்கொண்டார். "ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் கெடுக்கவா துறவறம் பூண்டோம்?" என்று தமக்குள் யோசித்ததைச் சற்று இரைந்தும் சொன்னார்.

அது பிரும்மானந்தர் காதிலும் விழத்தான் செய்தது. "துறவறம் பூணுவதே பெண்ணுக்குத் துரோகம்தான்" என்று சொல்லிச் சிரித்தார் பிரும்மானந்தர். சமண அடிகளின் தீ விழிகள் பிரும்மானந்தரை நோக்கித் திரும்பின. "ஏன்? நான் சொல்வது தவறா? மனைவியை நட்டாற்றில் விட்டுத்தானே அனேகமாக எல்லாரும் துறவிகளாகிறார்கள்!" என்று மேலும் நகைச்சுவையைக் காட்டினார் பிரும்மானந்தர். அதை அடியோடு ரசிக்க முடியாத சமண அடிகள், "அடிகளின்

நகைச்சுவை, தர்க்கநீதி, அரசியல் தந்திரம் எல்லாமே நேர் வழியில்தான் அமைந்திருக்கிறது" என்று எரிந்து விழுந்தார்.

அதற்குப் பிறகு நகைச்சுவையை அடியோடு விட்ட பிரும்மானந்தர் இறுதியாகவும் திட்டமாகவும் சொன்னார்: "ராணி இந்த ஓலையில் எழுதியிருப்பது உண்மையானால் மாரப்பவேளும் நாங்கூர்வேளும் இருங்கோவேளிடமிருந்து பிரிந்து நிற்கிறார்கள். தமிழகத்தின் பதினைந்து வேளிர்களில் இருவர் பிரிந்து நின்றால் அவர்களை நசுக்குவது எளிது. அப்படி அவர்கள் நசுக்கப்பட்டு நாட்டு நிலைமையும் நிதானத்துக்கு வந்துவிட்டால், சேர பாண்டியர்களின் ஆதிக்கம் ஒரு புறமும் யவனர் ஆதிக்கம் ஒரு புறமும், சோழ நாட்டைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் அடித்துவிடும். இந்த ஆபத்திலிருந்து தமிழகத்தைக் காக்கப் பூசல்களை மேலும் ஆறப் போடவேண்டும். எரிமலை அடங்கிவிட்டது என்று நினைக்கும் சமயத்தில் அது வெடிக்க வேண்டும். அந்தப் பொய் அமைதியைச் சிருஷ்டிக்க பூவழகியின் திருமணத்தை நடத்தி விடுவோம். நீர் உறையூருக்குப் போய் அங்குள்ள நிலைமை எனக்கு எழுதும்."

பிரும்மானந்தர் இது விஷயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டாரென்பதையும், இனி அவர் முடிவை மாற்றுவது பிரும்மாவினால்கூட முடியாதென்பதையும் உணர்ந்த சமண அடிகள், "நான் போய் அங்கு பூவழகியின் வாழ்க்கையைச் சிதைக்கிறேன். தாங்கள் புகாரின் மன்னரையும் இரும்பிடர்த் தலையாரையும் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? ஒழித்துக் கட்டப் போகிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

"அவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம், அடிகளே! அவர்கள் இருப்பது கண்டிப்பாய் டைபீரியஸுக்குத் தெரியும். அவர்களுக்கு எந்த ஆபத்தையும் விளைவிக்க மாட்டான். டைபீரியஸ் பெரிய ராஜ தந்திரி" என்றார் பிரும்மானந்தர்.

"மன்னரும் இரும்பிடர்த்தலையாரும் இருப்பது டைபீரியஸுக்குத் தெரியுமா?" என்று மிதமிஞ்சிய வியப்புடன் விசாரித்தார் சமண அடிகள்.

"நீர் என்ன டைபீரியஸை முட்டாளென்று நினைக்கிறீரா? டைபீரியஸ் புகாரில் காலை வைத்த இரண்டாவது நாளே சுங்கச் சாவடியிலிருந்து அவனிடம் சிக்கிவிட்டோம். அந்தச் சுங்கச் சாவடி மூலம் பிரதி தினம் படகுகள் போய் வருவதையும், சுமார் நூறு வீரர்கள், காவிரிக் கரையின் தோப்பில் இறங்குவதையும் அவன் கவனிக்காதிருப்பானா? கண்டிப்பாய்க் கவனித்திருப்பான். அடிகளே! அவர்கள் யாரென்பதையும் அறிந்துகொண்டிருப்பான். இருங்கோவேளின் கதி இரண்டிலொன்று நிர்ணயிக்கப்படும்வரை கரிகாலனை டைபீரியஸ் தொடமாட்டான். தவிர, எந்த நேரமும் தம் கைவசப்படுத்தக்கூடிய விதத்தில் சோழ மன்னன் புகாரில் இருக்கையில் அவன் கவலையற்று உறங்க முடியும். அதைப்பற்றி உமக்கென் கவலை? கரிகாலனை மீண்டும் அரியணையில் அமர்த்தவும், சோழ மண்டலத்தை மீண்டும் தலை நிமிரச் செய்யவும் தானே இத்தனை தந்திரங்களைக் கையாளுகிறோம்! அப்படியிருக்க மன்னருக்குத் தீங்கு நேரிடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு நான் வாளாவிருப்பேனோ?" என்று விளக்கமும் தைரியமூட்டும் சொற்களும் கலந்த பதிலைச் சொன்னார் பிரும்மானந்தர்.

பிரும்மானந்தர் பூவழகியின் திருமண விஷயத்தில் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்துவிட்டதால் வேறு வழியின்றி உறையூரை நோக்கி அடுத்த நாளே புறப்பட்டார் சமண அடிகள். உறையூரில் தங்குவதற்கு வேண்டிய இடம், அவர் பார்க்க வேண்டிய மனிதர்கள், செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் முதலியவற்றை விவரமாக எடுத்து உபதேசித்திருந்தார் பிரும்மானந்தர். "முதன் முதலில் உறையூரில் பசுபதி மடத்தில் போய்த் தங்கி அல்லிக்கு இந்த ஓலையை அனுப்பிவையும். அவள் உம்மைச் சந்திப்பாள். அவளைத் துணைகொண்டால் உறையூர் அரண்மனையில் புகுவது மிகவும் எளிது" என்று ஒரு ஓலையையும் சமண அடிகளிடம் சமர்ப்பித்தார் பிரும்மானந்தர்.

உள்ளமெல்லாம் பெரும் போர்க்களமாக, வாழ்விலே பெரும் வெறுப்பு மண்ட, உறையூரை நோக்கிச் சென்ற சமண அடிகள், அடுத்த நாள் இரவில் ஆரம்ப ஜாமத்திலேயே பசுபதி மடத்தை அடைந்தார். பசுபதி மடத்தில் அலங்காரம் பலமாயிருந்தது. மடத்தில் மட்டுமென்ன, அன்று உறையூரின் வீதிகள் எல்லாமே பிரமாதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. தோரணங்கள் எங்கும் ஆடின. தூரத்தேயிருந்த கோட்டையிலிருந்து துந்துபிகள் முழங்கின. மடத்தின் வாசலிலேயே நின்று கொண்டு 'இன்று என்ன விசேஷம்? ஏனிந்த அலங்காரம்?' என்று யோசித்த சமண அடிகளின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிக்கொண்டு குதிரைப் படையொன்று வேகமாகச் சென்றது. அதை அடுத்து ரதங்கள் பூழுதியை எழுப்பிக் கொண்டு விரைந்தன. அவற்றைத் தொடர்ந்து எழுந்தன வெற்றி முழக்கங்கள். தெருக்களில் நெருக்கியடித்த கூட்டங்களை வீரர்கள் வேல்களைக் கொண்டு விலக்கினார்கள். கடைசியாக வேகமாக வந்தது ஒரு பெரும் ரதம். குதிரை வீரர்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து காவல் புரிந்து வர, ரதத்தையும் அதைச் சுற்றிவந்த படையையும் நோக்கிய சமண அடிகள் இடி விழுந்தவர் போலானார். அன்று அந்தக் குதிரைப் படையும் தேர்ப்படையும் மண்ணைத் தூவியது தமது கண்களில்ல; நாட்டின் கண்களில் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அடிகள், 'ஓகோ! இவரே வந்துவிட்டாரா? அப்படியானால் நாட்டில் போர்ப்புயல் துவங்கிவிட்டது. இனி இதை நிறுத்த பிரும்மானந்தர் என்ன பிரும்மாவே வந்தாலும் முடியாது' என்று தமக்குள் சொல்லிக் கொண்டார் சமண அடிகள். அவர் அப்படி யோசித்துக்கொண்டு மனம் கலங்கி நின்ற சமயத்தில் மடத்தின் மூலையிலிருந்து ஒரு மனிதன் அவரை நெருங்கி வந்து அவர் தோளைப் பிடித்து அசைத்தான். திரும்பி அவனைப் பார்த்த அடிகள், "நீங்கள் யார்? உங்களை எங்கு..." என்று ஏதோ சொல்லப் போனார். கண் மிரட்டலாலேயே அவருடைய சொற்களை உதட்டில் உறைய வைத்த அந்த மனிதன், "என்னை உமக்குத் தெரியாது. உம்மை

எனக்குத் தெரியும். பல கண்கள் நம்மைக் கவனிக்கின்றன. என்னைத் தொடர்ந்து பேசாமல் வாரும்" என்று அவர் காதுக்கருகில் மெதுவாகக் கூறிவிட்டு மடத்தின் ஓரமாக நகர்ந்தான் அந்த மனிதன். அடிகளும் பதிலேதும் பேசாமல் தம்மை அழைத்த மனிதனுடைய கட்டளையை மீறத் துணிவில்லாமலும் கூடத்தின் கடைசிப் பகுதியில் நுழைந்து மெள்ள மெள்ள மடத்துத் தாழ்வாரக் கட்டைச் சுவரில் உராய்ந்த வண்ணம் நகர்ந்து நகர்ந்து அந்த மனிதனைத் தொடர்ந்து சென்றார்.

57. குயிலின் குரல்

தூரத்தே அரண்மனையில் துந்துபிகள் முழங்க, வீதியில் தோரணங்கள் காற்றிலாடி வரவேற்புக் கூற, முன்னும் பின்னும் பக்கப் பகுதிகளிலும் குதிரை வீரர்கள் சாரிசாரியாக அணிவகுத்துக் காவல் புரிந்துவர, பெரும் புரவிகளால் இழுக்கப்பட்ட அழகிய ரதத்தில் வெகுகம்பீரமாக அமர்ந்து சென்றவனைக் கண்டதுமே தமிழகத்தின் தலைவிதியை நினைத்துக் கவலைக்குள்ளான சமண அடிகள், பசுபதி மடத்துக்கு எதிரில் நின்றவண்ணமே யோசனையில் ஆழ்ந்த சமயத்தில் தம்மைத் தொட்டு அழைத்தவனைக் கண்டதும் பெரும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தாரானாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமலும் அவன் செய்த எச்சரிக்கையைப் பின்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமலும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து மௌனமாகவே சென்றார். வெளிக்குத் தான் அடிகள் மௌனமாகவே நடந்து சென்றாரேயொழிய அவருடைய உள்ளத்தில் எண்ணங்கள் பல எழுந்துதாண்டவமாடியதன்றிச் சிந்தையிலும் கணக்கற்ற கேள்விகளும் பதில்களும் மோதி மோதிப் பெரும் இரைச்சலைக் கிளப்பிவிடவே, பெரும் விவாதப் புயலில் சிக்கித் தவித்தார் கருவூர் சமண மடத்தலைவர். ரதத்தில் அத்தனை கம்பீரத்துடன் அமர்ந்து சென்றவன் சேர மன்னன் பெருஞ்சேர

லாதன் என்பதைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே புரிந்து கொண்டாலும், 'இருங்கோவேளுக்குச் சேரனும் பாண்டியனும் உறுதுணையாக நிற்பது உலகமறிந்ததுதான். இருப்பினும் இதுவரை இவ்வளவு பகிரங்கமாக சோழ மன்னன் கொலைஞனான இருங்கோவேளிடம் தமிழக மன்னர்கள் கலந்ததில்லையே! அப்படியிருக்க, பெருஞ்சேரலாதன் எப்படி இவ்வண்ணம் உறையூர் போந்தான்? இருங்கோவேளுக்கும் தனக்கும் உள்ள உடன்பாடு இனி ரகசியமாயிருக்கத் தேவையில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டானா? அப்படியானால் போர் இனித் துவங்குவது நிச்சயம். துவங்குவதானால் எப்பொழுது துவங்கும்?' என்று தம்மைத் தாமே கேட்டுக்கொண்ட சமண அடிகள், 'ஆனால் போர் விளைவிப்பது அத்தனை சுலபமா! இதற்குச் சேர நாட்டு அமைச்சர்கள் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டாமா? அமைச்சர்கள் ஒப்புக்கொண்டாலும் புலவர்கள் அனுமதி இடைக்குமா? பெருஞ்சேரலாதன் புலவர்களால் மதிக்கப் பெற்றவனாயிற்றே. இதுவரை புகழ் பாடிய புலவர்கள் இனி வசை பாடுவதைச் சகிக்க மாட்டானே சேரமன்னன்? அப்படியிருக்க எந்தத் துணிவுடன் உறவாட வந்தான்!' என்றும் உள்ளூரப் பேசிக்கொண்டார். இப்படியெல்லாம் சேர மன்னன் குணங்களைப்பற்றி எண்ணமிட்ட அடிகள் குறைகளையும் ஆராயத் துவங்கி, 'எத்தனை நல்லவனானா லும் சேரமன்னன் எடுப்பார் கைப்பிள்ளை. ஆகையால் சோழர்களை வென்று குணபுலத்தில் தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த முயலும் பாண்டியனின் கைப்பாவையாக இயங்கக் கூடியவன். ஆமாம் நானே கவனித்தேனே. ரதத்தில் அத்தனை கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த சமயத்திலும் அவன் முகத்தில் எத்தனை தூரம் கவலை படர்ந்து கிடந்தது. ஏதோ வேண்டா வெறுப்பாக அதிக வற்புறத்தலின் மேல் தான் சேரமன்னன் இப்படிப் பகிரங்கமாகச் சோழர் தலைநகரில் புகுந்திருக்கிறான். ஆனால் வற்புறுத்தியவன் பாண்டியன்

தானா, வேறு யாராவது துன்மந்திரியா?' என்று மீண்டும் உள்ளத்தில் கேள்விகளை நிரப்பிக் கொண்டு தம்மை அழைத்துச் சென்றவனைப் பின்பற்றி நடந்தவர் உறையூர் எல்லைக்கு வந்ததும் மீண்டும் ஒரு முறை திரும்பி சோழர்களின் அந்த மாபெரும் தலைநகர்மீது கண்களை ஓடினார்.

உயர் தூண்களில் எண்ணெய் விட்டு ஏற்றப்பட்ட வெண்கல விளக்குச் சாரிகளாலும், வீதி மூலைகளில் ஸ்தம்பங்களின் உச்சியில் செருகப்பட்டிருந்த பெரும் பந்தங்களாலும் பொன்னிற ஒளிபெற்றுக் கிடந்த அந்த மாநகர் அடிகளின் கண்களைப் பறித்தது. கருத்தையும் கவர்ந்தது. அதிவீரனும் அன்பே உருவானவனுமான இளஞ்சேட்சென்னி உறைந்த பெருமாளிகையிலும் அதைச் சுற்றி எழுந்த மதில்களிலும் கூட அன்று தீபாலங்காரம் பலமாக இருந்ததைக் கவனித்த அடிகள், 'அந்த அரண்மனையில் இப்பொழுதிருப்பவன் கொலைகாரனான இருங்கோவேளல்லவா?' என்று நினைத்து ஆயாசப் பெருமூச்செறிந்தார். அந்த ஆயாசத்தில் தானும் கலந்து கொள்பவளைப்போல் உறையூரை அணைத்து ஓடிய பொன்னியும் தனது நீரோட்டத்தில் 'உஸ்' என்ற சத்தத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தாள். பொன்னியின் கரையிலிருந்த கனி மரங்களும், புஷ்பச் செடிகளும் சோழர் பெருமகனான இளஞ்சேட்சென்னியை அழித்து விட்டு, அதே ஊரில் உறையும் இருங்கோவேளுக்கு இடம் கொடுத்த இந்த மக்களுக்கு நாமேன் உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தங்கள் கிளைகளிலிருந்த பழுத்த கனிகளையும், புஷ்பங்களையும் பொன்னியிடம் ஒப்படைத்துவிடவே, அன்னை பொன்னியும் அவற்றைத் தன் மடிக்குள் மறைத்துக் கொண்டாள்.

உறையூரின் எல்லைப்புறத்தில் காவிரிக்கரையில் நின்று இவற்றையெல்லாம் கவனித்த சமண அடிகள், தமது சிந்தனைகளை ஒரு புறம் ஒதுக்கிக் கொண்டு தம்மை அழைத்த

மனிதன் பின்னாலேயே சென்றார். உறையூரின் பெரு வீதிகளைக் கடந்ததும் பக்கத்தோப்புகளில் இறங்கிய அந்த மனிதன் இரண்டு மூன்று தோப்புகளைத் தாண்டிச் சில கட்டடங்கள் இருந்த இடத்துக்கு வந்து ஒரு வீட்டை அடைந்து இருமுறை கதவைத் தட்டியதும், "யாரது?" என்று உள்ளிருந்து பெண் குரலொன்று எழுந்தது.

"நான்தான் அல்லி, கதவைத் திற" என்றான் அடிகளை அழைத்து வந்த மனிதன்.

"இதோ வந்துவிட்டேன்!" என்று பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்த அல்லி கதவின் தாழ்களை அகற்றிக் கதவைத் திறந்தாள். கதவைத் திறந்து தம்மைக் கண்டதும் அல்லி அப்படியே ஆச்சரியப்பட்டுவிடுவாளென்று நினைத்த சமண அடிகள், அல்லி சிறிதும் ஆச்சரியப்படாதது மட்டுமன்றித் தம்மை முன்னதாகவே எதிர்பார்த்தவள் போல், "வாருங்கள் அடிகளே! உங்கள் வரவால் இந்த ஏழையின் குடில் புனிதமாகட்டும்" என்று சர்வ சகஜமாக வரவேற்பும் அளிக்கவே, ஒருகணம் பிரமித்த அடிகள் ஏதோ கேட்க வாயெடுத்து உதடுகளை அசைத்தார்.

அவர் பிரமிப்பையும், அவர் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்துத் திணறுவதையும் கவனித்த அல்லி வழக்கம் போல் கலகலவென நகைத்துவிட்டு, "ஏதும் கேட்க வேண்டாம் அடிகளே! நீங்கள் வருவது எனக்கு முன்பே தெரியும். வாருங்கள், பிறகு விளக்கிச் சொல்கிறேன்" என்று கூறி அடிகளை அழைத்து வந்த மனிதனை நோக்கி, "அப்பா! அடிகள் நீராட வழி செய்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு அடிகளை முன் கூடத்துக்குள் அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்தாள்.

அடிகள் விவரிக்க இயலாத வியப்பிலும் திகைப்பிலும் ஆழ்ந்திருந்தாராதலால், எதையும் யோசிக்கக்கூடச் சக்தியற்றவராய் உட்கார்ந்துகொண்டு அல்லி காரியங்களைச் செய்யும் விமரிசையை மட்டும் பார்த்து ரசிக்கலானார். அடிகளைக் கூடத்தில் உட்கார வைத்ததும் மீண்டும் வாயிற் கதவைத் தாளிட்ட அல்லி அந்தச் சிறு வீட்டின் இரண்டு சிறுகட்டுகளையும் தாண்டிச் சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள். எவ்வித ஓசையுமில்லாமல் ஏதோ பறவையொன்று உலவுவதுபோல் வெகு அழகாகக் கூடத்துக்கும் சமையலறைக்கும் நடந்து நடந்து கறிகாய்களையும் பழவகையறாக்களையும் எடுத்துச் சென்ற அல்லி, எவ்விதச் சிரமமுமில்லாமலும் நிதானத்துடனும் திட்டவட்டமாகவும் காரியங்களைச் செய்ததன்றிக் கூடத்துக்கு வரும்போதும் போகும்போதும் அவரை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்து அவரது ஆயாசத்தையும் ஓரளவு தணித்து ஆறுதலைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இதற்குள் பின்புறம் சென்ற அல்லியின் தந்தை நீராட்ட ஏற்பாடுகளைத் துரிதமாகச் செய்ததால் நீராட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு லேசாகச் சாதத்தையும் பலமாகப் பழவகையறாக்களையும் இரண்டு சேர் பாலையும் உள்ளே செலுத்தியதால், ஆயாசத்தை அடியோடு துடைத்துக் கொண்ட அடிகள் கூடத்து மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கால்களையும் நீட்டிக் கொண்டார். அல்லியும், அவள் தந்தையும் அவரை அதிக நேரம் காக்க வைக்காமல் தங்கள் உணவை முடித்துக் கொண்டதும் கூடத்திற்கு வந்தனர்.

அப்படி வந்தவர்களிடம் பல விஷயங்களை விசாரித்துத் தெளிவு படுத்திக்கொள்ள முயன்ற அடிகளுக்குச் சிறிது அவகாசம் கொடுக்காமலேயே பேசத் தொடங்கிய அல்லி கேட்டாள், "அடிகளே! பயண அலுப்பு நீங்கிவிட்டதல்லவா?" என்று.

"நீங்கிவிட்டது. எதற்காகக் கேட்கிறாய்?" என்று அடிகள் வினவினார்.

"இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் நீங்கள் எல்லைப்புறத்திலுள்ள ஒரு மாளிகைக்குச் செல்ல வேண்டும்" என்றாள் அல்லி.

அல்லியின் அழகிய விழிகளைக் கூர்ந்து நோக்கினார் அடிகள். தமக்கு ஒரு பெண், அதுவும் உலக அனுபவம் அதிக மில்லாதவள், உத்தரவிடுவதைக் கேட்க மிக விந்தையா யிருந்ததால், அவள் உள்ளத்துக்குள் ஓடும் எண்ணங்களை ஆராயவும் முயன்றார்.

அந்த முயற்சி பலிக்கு முன்பாக அவள் உள்ளத்தையும் உள்ளத்திலோடிய எண்ணங்களையும் அளந்துவிட்ட அல்லி தன் தந்தையையே நோக்கி, "பார்த்தீர்களா அப்பா?" என்று கூறிவிட்டுச் சற்றுப் பெரிதாகவே நகைத்தாள். அல்லியின் தந்தையும் பெண்ணின் பேச்சை ஆமோதிப்பவர் போலத் தலையை அசைத்துப் புன்முறுவல் செய்யவே சற்று நிதானத்தை இழந்த அடிகள், "என்ன அற்புதத்தைக் கண்டு இருவரும் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று சீறி விழுந்தார்.

மேலும் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள் அல்லி, "உங்கள் நினைப்பை ஊகித்தேன் அடிகளே, சிரிப்பு வந்தது" என்று.

"என் நினைப்பையா! உனக்கென்ன உள்ளத்தை ஊடுருவும் மந்திரம் தெரியுமோ?" மீண்டும் கோபத்துடன் எழுந்தது அடிகளின் குரல்.

"ஊகம் இருக்கும்போது, மந்திரம் எதற்கு அடிகளே. அதுவும் சமண சமயத்தினரான நீங்கள் மந்திரசாஸ்திரத்தை எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்" என்றாள் அல்லி மெள்ளப் புன்முறுவல் செய்து.

அவள் பேச்சின் கடைப்பகுதியைப் புறக்கணித்த அடிகள் முதற்பகுதியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, "என்ன ஊகித்தாய் அல்லி?" என்று வினவினார்.

"பிரும்மானந்தர் உத்தரவுப்படி இங்குள்ள நிலையை ஆராய வந்திருக்கிறீர்கள்..." என்று அல்லி வாசகத்தை முடிக்காமல் விட்டாள்.

"ஆமாம்" என்றார் அடிகள்.

"பசுபதி மடத்தில் தங்கி எனக்கு ஓலை அனுப்புமாறு உத்தரவிட்டிருக்கிறார் பிரும்மானந்தர்."

"ஆமாம்."

"ஓலையனுப்பினால் நான் உதவுவேன் என்று கூறியிருக் கிறார்."

"ஆமாம்."

"ஆகையால் நீங்கள் உத்தரவிட அதன்படி நான் நடப்பேன் என்று எதிர்பார்த்து வந்தீர்கள்."

"உண்மைதான்."

"ஆனால் நிலை மாறிவிட்டது. நீங்கள் உத்தரவிடுவ தற்குப் பதில் நான் உத்தரவிடுகிறேன். இந்தப் பெண்ணாவது நமக்கு உத்தரவிடுவதாவது என்று நினைக்கிறீர்கள். இல்லை?"

"ஆமாம்."

"அதை நினைத்துத்தான் நகைத்தேன்."

இதைக் கேட்டதும் மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருந்த அடிகள் நன்றாக எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு அல்லியையும், அவள் தந்தையையும் மாறி மாறி நோக்கிவிட்டு, "நான் வருவது உங்களுக்கு முன்பே தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

"தெரியாது" என்றார் அல்லியின் தந்தை.

"எனக்குத் தெரியும்" என்றாள் அல்லி.

அடிகள் ஆச்சரியம் எல்லை கடக்கவே அவர் மஞ்சத்தி லிருந்து எழுந்து அல்லிக்கு வெகு அருகில் வந்து கேட்டார், "பெண்ணே! உனக்குச் சோதிடம் தெரியுமா?" என்று.

அல்லியின் அழகிய விழிகள் சிறிதும் பயமின்றி அடிகளை நோக்கின. அலட்சியமாக அவள் தலையை அசைத்தபோது அவள் முகத்தில் தொங்கிய ஓரிரு சுருட்டை மயிர்களும் அடிகளை அலட்சியம் செய்வனபோல் முகத்தில் வளைந்து படுத்தன. துறவறம் பூண்டாலும் அழகை ரசிக்கக்

கூடிய சமண அடிகள் அந்தச் சமயத்தில் அந்த மடந்தையின் மதி முகத்தில் பிரதிபலித்த அலட்சியச் சாயையும், அந்த அலட்சியமே அவள் அழகைப் பன்மடங்கு அதிகமாக்கியதையும் கண்டதன்றி, அவள் தைரியத்தையும் அழகையும் எண்ணிப் பார்த்துப் பிரமிப்பும் அடைந்தார். அடுத்த விநாடி அவள் சொன்ன பதில் அவர் பிரமிப்பை ஆயிரம் மடங்கு அதிகப்படுத்தியது.

"சோதிடம் தெரியாது அடிகளே! ஆனால் பிரும்மானந்தரைத் தெரியும்" என்று மிக அலட்சியமாகவும் கூறினாள் அல்லி.

அடிகளின் இதழ்கள் இகழ்ச்சிப் புன்முறுவல் கொண்டன.

"என்னைவிடப் பிரும்மானந்தரை நன்றாக அறிவாயோ?" என்று அந்த இகழ்ச்சி குரலிலும் ஒலிக்கக் கேட்டார் அடிகள்.

"தெரியும். அதற்குச் சான்றுதான் இன்றே கண்டீரே?"

"எப்படிக் கண்டேன்?"

"நீர் பசுபதி மடத்துக்கு வரப்போவதை முன்னதாக அறிந்து உம்மை நானே வரவழைக்கவில்லையா?"

"ஆம்."

"நீர் வருவது எனக்குத் திட்டமாகத் தெரியாது அடிகளே! ஆனால் ஊகித்தேன்."

"என்ன ஊகித்தாய்?"

"தமிழகம் அமளிப்படும்போது பிரும்மானந்தர் சும்மாயிருக்கமாட்டார் என்பதை ஊகித்தேன். மாரப்பவேளின் மகள் பூவழகிக்கும் இருங்கோவேளுக்கும் திருமண ஏற்பாடு நடப்பது கண்டிப்பாகப் பிரும்மானந்தருக்குத் தெரியவரும் என்று ஊகித்தேன். தெரிந்தால் அவர் தமக்கு நம்பிக்கையான யாரையாவது பசுபதி மடத்துக்கு அனுப்புவார் என்பதும், இந்தத் திருமணத்தைத் தடுக்க

ஏற்பாடு செய்வாரென்பதையும் ஊகித்தேன்..." என்று சொல்லிக்கொண்டே போன அல்லியின் வார்த்தைத் தொடரை அடிகளின் அதிர்வெடி போன்ற பேய்ச்சிரிப்பு சட்டென்று வெட்டி விடவே, அவள் ஆசனத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்தாள். "ஏனிப்படிச் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று பெண் புலி போல் சீறி அடிகளை எரித்து விடுவதுபோல் பார்க்கவும் செய்தாள்.

அடிகளின் சிரிப்பை அவள் சீறலோ பார்வையோ நிறுத்த முடியவில்லை. "ஊகம் பிரமாதம்!" என்றார் அவர்.

அவர் பேய்ச் சிரிப்பு அல்லியின் தந்தைக்குப் பெரும் அருவருப்பாயிருக்கவே, "அடிகளே! சிரிக்க இது சமயமல்ல. அவகாசம் இப்பொழுது இல்லை" என்றார் சற்றுக் கடுமையாக.

அந்தக் கடுமையின் விளைவாக தமது உவகையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்த அடிகள் அல்லியை நோக்கி, "பெண்ணே! சாதாரணமாக ஊகிக்க வேண்டிய முறைப்படி நீ நினைப்பது போல் இந்தத் திருமணத்தைத் தடை செய்ய அவர் என்னை அனுப்பவில்லை...!" என்று மேற்கொண்டு எதுவும் சொல்லாமல் இருந்தார்.

"வேறெதற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்?" என்று கேட்டாள் அல்லி.

அடிகள் தமது பதிலைப் பெரு வெடியாக வீசினார். "திருமணத்தை நடத்தி வைக்க அனுப்பியிருக்கிறார் அல்லி" என்றார் அடிகள்.

அல்லியின் கண்கள் கோபத்தால் ஜொலித்தன. "பிரும்மானந்தருக்குப் பைத்தியம் ஏதாவது பிடித்திருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள்.

"அப்படியொன்றும் தெரியவில்லை."

"இல்லையேல் அவர் திட்டம் மிக விசித்திரத் திட்டமாக இருக்கவேண்டும்."

"அப்படித்தான் தெரிகிறது."

"அப்படியானால் எங்கள் ஓலை...?"

"ஓலையா! என்ன ஓலை?"

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அல்லியின் முகத்தில் சந்தேகச் சாயை ஒரு விநாடி படர்ந்தது. அடுத்த விநாடியே அதைத் துடைத்து விட்ட அல்லி வினவினாள், குரலில் வருத்தம் மண்டிக் கிடக்க.

"பூவழகியின் வாழ்க்கையைக் கெடுக்க நீரும் ஒப்புக் கொண்டீரா?"

"ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. இஷ்ட விரோதமாகத்தான் வந்தேன்."

"அப்படியானால் நான் சொல்கிறபடி கேட்கிறீரா?"

"பிரும்மானந்தர் உத்தரவை மீறியா?"

"ஆம். யார் உத்தரவையும் சில சமயங்களில் மீற அவசிய மாகிறது."

"பிரும்மானந்தர் தமிழகத்தின் நலனுக்காகப் பாடுபடு பவர்."

"நானும் அப்படித்தான். என்னுடன் வாரும். இருங்கோவேள் பூவழியின் திருமணம் ஏன் நடக்காது என்பதற்குக் காரணம் காட்டுகிறேன்" என்று கூறிய அல்லி, உள்ளே சென்று ஒரு பெரும் போர்வையை எடுத்துப் போர்த்திக்கொண்டுவந்து, "அப்பா நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள், வந்துவிடுகிறேன்" என்று தந்தையிடம் கூறிவிட்டு, அடிகளை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே சென்றாள்.

அடர்ந்த தோப்புகள் வழியாக வெளியே விடுவிடு என்று நடந்த அல்லி, அரை நாழிகைக்குப் பிறகு ஒரு பெரும் மாளிகைக்குப் புறம்பேயிருந்த ஒரு தோப்பின் மரங்களுக் கிடையே சில விநாடிகள் நின்றாள். பிறகு பட்சி பிடிக்கும் வேட்டுவ சாதிப் பெண்கள் கூவும் முறையில் குயிலைப் போல் இருமுறை கூவினாள். குயிலின் குரலையொத்த அந்த இசையொலி அந்தத் தோப்பில் மிக இன்பமாக ஊடுருவிச் சென்ற சில விநாடிகளில் மாளிகையின் பக்கக் கதவு ஒன்று திறந்தது. கதவு திறந்தபின்பு அல்லியைப் போலவே உயர முடைய ஒரு முக்காடிட்ட உருவம் அவர்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி அப்புறமும் இப்புறமும் பார்த்துக் கொண்டே மெல்ல நடந்து வந்தது.

58. மாளிகைச் சிறை

காடுகளில் கண்ணி வைத்துக் காத்து, பறவைக் குரல் கொடுத்துப் பட்சி பிடிக்கும் வேட்டுவப் பெண்ணைவிட சாமர்த்தியமாகவும், அக்கம் பக்கத்திலிருப்பவர்கள்கூட அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாத வகையிலும், குயிலைக் கூடப் பழிக்கும் இனிமையான பறவைக் குரலை இருமுறை தோப்பிலிருந்தே அல்லி எழுப்பியதும், அந்தக் குரலின் இனிமையிலேயே கருவூர் சமண மடத் தலைவர் அழுந்திக் கிடந்தாராதலால், எதிரேயிருந்த மாளிகையில் பக்கக்கதவு ஒன்று திறந்ததையோ, திறந்த கதவின் வழியாக முக்காடிட்ட உருவமொன்று தன்னையும் அல்லியையும் நோக்கி வந்ததையோ அவர் உடனே கவனிக்கவில்லை. சமண அடிகளும் அல்லியும் ஒளிந்திருந்த தோப்பிலிருந்த நானாவித மரங்களின் புஷ்பங்கள் அனைத்தின் மணத்தையும் எதிரிலிருந்து வீசிய தென்றல் கவர்ந்து வந்ததால், பலவித வாசனைகள் கலந்து ஏதோ ஒரு கதம்ப மணம் அடிகளின் நாசியில் புகுந்துகொண்டிருந்தது. மா, இலுப்பை இம்மரங் களுடன் கலந்துநின்ற தேவதாருவும் தன் மலரின் சிறப்பை அடிகளுக்கு உணர்த்த அதிகப் பிரயத்தனப்பட்டதானாலும், இலுப்பைப் பூக்களின் பெருமணம் தேவதாரு, மா, இம்மரப்புஷ்பங்களின் மணத்தை ஓரளவு அடக்கிவிட்டதைக்

கண்ட அடிகள், 'இலுப்பைக் கசப்பிலும் மணமுள்ள மலர்கள் உண்டாகத்தான் செய்கின்றன. வாழ்க்கையும் இப்படித்தான் போலிருக்கிறது. கசப்புடன் ஏதோ சில இன்பரசத் துளிகளும் கலந்திருப்பதால்தானே மனிதன் உயிரை அத்தனை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்' என்று உள்ளுக்குள் எண்ணி எண்ணி இயற்கையின் விசித்திரத்தைப் பற்றி வியந்து நின்றார். வேறு சமயமாயிருந்தால் அடிகளின் இந்த வியப்பு நீடித்து இருக்கும். வெகு விரிவாகப் பரந்து அவர் எண்ணங்களை வேதாந்த ரீதியில் இழுத்துச் சென்றிருக்கும். ஆனால், உலக ஜீவராசிகள் அனைத்தையும் சற்று வேதாந்தத்தில் திளைக்க விட்டு மீண்டும் சட்டென்று தனது வலைக்குள் இழுத்துக் கொள்ளும் மாயை அவர் எண்ணங்களைப் பட்டென்று அறுக்கவே, அவர் சுய நிலை அடைந்து தாம் வந்த பணியைப்பற்றி நினைக்கலானார். பணியைப் பற்றிய நினைப்பு வந்ததும், இருக்குமிடத்தைப் பற்றியும், யாருடனிருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றியும் நினைத்துப் பார்த்த அடிகள் வேதாந்த சித்தத்தை ஓர் உதறல் உதறிவிட்டு அது இருந்த இடத்தில் அரசியல் யோசனைகளுக்கு இடங் கொடுத்தார்.

'நாட்டு நலனை முன்னிட்டு இருங்கோவேள் பூவழகி திருமணம் நடக்கவேண்டுமென்று பிரும்மானந்தர் விரும்புகிறார். இதே நாட்டு நலனை முன்னிட்டு யவன ராணியும் அல்லியும் அந்தத் திருமணம் நடக்கக்கூடாது என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் யார் சொல்வதை நான் கேட்பது? இளஞ்செழியன் சொந்த நாடு திரும்பும் வரையில் இங்கு போர் மூளக்கூடாது என்று பிரும்மானந்தர் பிடிவாதமாயிருக்கிறார். இளஞ்செழியன் இனித் தமிழகம் திரும்புவானென்பது என்ன நிச்சயம்! ஆனால் அவன் யவன நாட்டின் அடிமைக் கூட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தால்? அல்லது வழியிலேயே கொல்லப்பட்டிருந்தால்? அப்பொழுது அவன் எப்படித் திரும்ப முடியும்? அப்படி அவன் திரும்பவில்லையென்றால் சோழ மண்டலத்தின் கதி விபரீதமாகிவிடுமே. இருங்கோவேள் பூவழகி திருமணத்தை முடித்து நாங்கூர் வேளையும் அவனுடன் இணைத்துவிட்டால் தற்சமயம் போர் தடைப்படும். இந்த இடைவேளை அமைதி இளஞ்செழியன் திரும்பாவிட்டால் நிரந்தர அமைதியாகிவிடுமே. அப்படி இருங்கோவேளின் கீழ் சோழ மண்டலத்தில் நிரந்தர அமைதி ஏற்பட்டால் அவனுக்கு உதவ இன்று வந்திருக்கும் பெருஞ்சேரலாதனும், மதுரையிலிருந்த வண்ணம் சேரனை ஆட்டி வரும் பாண்டியனும் சோழப்பேரரசை ஒரு சிற்றரசாக அடிக்கத் தயங்கமாட்டார்களே. இதையெல்லாம் பிரும்மானந்தர் யோசித்தாரா?' என்று தமக்குள் பல கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்ட அடிகள், தமது கையைப் பிடித்து அல்லி உலுக்குவதை அறிந்து, "ஏன் அல்லி?" என்று கேட்டார்.

அல்லி பதிலேதும் சொல்லாமல் எதிரே மாளிகைத் தோட்டத்தின் வழியாகத் தங்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த உருவத்தைக் காட்டி, "அதோ வருபவர் நம்மை நோக்கித்தான் வருகிறார். இந்தத் தோப்புமுனைக்கு வந்ததும் சட்டென்று திரும்பி அக்கம் பக்கத்தில் காவலைச் சோதித்து மீண்டும் மாளிகையை நோக்கிச் செல்வார். அவர் திரும்பியதும் நாமிருவரும் அவரைத் தொடர வேண்டும்" என்று அடிகள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையைப்பற்றி விளக்கினாள்.

அடிகள் அல்லியையும் பார்த்து எதிரே வந்து கொண்டிருந்த உருவத்தையும் ஒருமுறை கவனித்துவிட்டு, குரலை மிகவும் அடக்கிக்கொண்டு, "அல்லி! உங்களிருவருக்கும் போர்வையிருக்கிறது. எனக்குப் போர்வை யில்லையே. மாளிகைக் காவலர் என்னைக் கண்டுவிட்டால் என்ன செய்வது?" என்று அல்லிக்கு மட்டும் அவர் குனிந்து பேசிய போது, அல்லியின் முகத்தில் தவழ்ந்திருந்த சுருட்டை மயிர்கள் இரண்டு காற்றிலாடி அடிகளின் முகத்தில் பட்டதாலும், அல்லியின் தலையில் போர்வைக்குள்

மறைந்திருந்த வாசமலரும் நாசியைத் துளைத்ததாலும், என்னதான் காஷாயம் கட்டியிருந்தபோதிலும் மனித உணர்ச்சிகளை அதிகமாக வெற்றி கொள்ளாத அடிகள், தமது அருகக் கடவுளையும் மடத்துப் புத்தரையும் ஒரு முறை மனத்தில் இருத்தி உணர்ச்சிகளைச் சுயவசப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றார். எந்தச் சமயத்திலும் எந்தத் துறவியையும் வைராக்கியசாலியான விசுவாமித்திரனையும்கூட கலங்க வைத்த விரஸ உணர்ச்சிகளை விரக்தி உணர்ச்சிகளாக மாற்றிக்கொண்ட அடிகள், 'இதற்குத்தான் துறவிகளுக்குப் பெண் சகவாசம் கூடாது என்று தனி மடமும் கட்டுகிறார்கள் போலிருக்கிறது. எனக்குத்தான் எத்தனை சோதனைகள்! அன்று ராணியைத் தூக்கிச் செல்லப் பணித்தார் மன்னர் கரிகாலன். இன்று அல்லியுடனும் பூவழகியுடனும் நெருங்கிப் பழகி அரசியல் நாடகத்தை நடத்த வேண்டிய பொறுப்பைப் பிரும்மானந்தர் சுமத்தியிருக்கிறார். என்னைப்போல் உலக நாடகங்களில் சிக்கும் துறவிக்குத் துறவறம் தேவைதானா?' என்று தம்மைத் தாமே கடிந்து கொள்ளவும் செய்தார்.

'எனக்குப் போர்வையில்லையே. உங்களைத் தொடர்ந்து எப்படி வருவேன்?' என்று கேட்டுவிட்டுச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்ட அடிகளைப் பார்த்த அல்லி லேசாகப் புன்முறுவல் காட்டி, "அடிகளே! தியானத்துக்கு இது சமயமல்ல" என்றாள்.

'தியானத்தைக் கெடுக்கப் பெண்கள் உதவுவதுதான் புராணங்கள் கண்ட உண்மையாயிற்றே' என்று நினைத்த அடிகளும் புன்முறுவல் கொண்டு "உண்மைதான்" என்று விஷமமாகப் பதில் சொன்னார்.

"எது உண்மைதான் என்று சொல்கிறீர்கள்?" என்று வினவினாள் அல்லி.

"பெண் பக்கத்திலிருக்கும்போது தியானம் நடவாது என்பதை" என்றார் அடிகள்.

"இரண்டு பெண்கள் உமது இருபுறத்திலும் இருந்தால்?" என்று அல்லி விஷமமாகக் கேட்டாள்.

"துறவி உருப்படுவது ஏது?" என்று அடிகள் வெறுப்புடன் பதில் சொன்னார்.

"அப்படியானால் உமது துறவறம் உருப்பட முடியாது."

"ஏன்?"

"அதோ வருவதும் பெண்."

"அப்படியா!"

"ஆமாம். எங்கள் இருவருக்கும் இடையில் நீங்கள் தலையில் துணியைப் போட்டுக்கொண்டு நடந்து வரவேண்டும்."

"நன்றாகத்தானிருக்கும்!" அடிகளின் பதிலில் இகழ்ச்சி அபரிமிதமாகக் கலந்திருந்தது.

அதைத் கவனித்த அல்லி சொன்னாள்: "வேறு வழியில்லை அடிகளே! எங்களிருவருக்கும் முக்காடிட்டு கொள்ள, போர்வையிருக்கிறது. எங்களைப் பார்த்தால் நாங்கள் மாளிகைப் பணிப் பெண்கள் என்று மாளிகைக் காவலர் எண்ணிக் கொள்வார்கள். உம்மைப் பார்த்தால் அப்படி நினைக்க இடமில்லை. நீங்களே சற்றுமுன்பு கூறவில்லையா, போர்வையின்றி வந்தால் காவலர் பார்த்து விடுவார்கள் என்று."

"ஆமாம். சொன்னேன்" என்று ஒப்புக்கொண்ட அடிகளைப் பார்த்த அல்லி, "ஆகவே எங்கள் மறைவில், எங்கள் இருவருக்குமிடையில் நீங்கள் அரவம் ஏதும் செய்யாமல் நடந்து வரவேண்டும்" என்று கூறினாள்.

அடிகள் விநாடி காலம் சிந்தனையிலிறங்கி விட்டுக் கேட்டார், "ஆமாம்.. நான் வருவது அந்தப் பெண்ணுக்குத் தெரியுமா?" என்று.

"தெரியும்" என்று அல்லி பதில் சொல்லியபோது அடிகள் ஆச்சரியத்திலாழ்ந்து போனார். "எப்படித் தெரியும் அல்லி?" என்று கேட்கவும் செய்தார்.

"சற்று முன்பு இருமுறை கூவினேனல்லவா?" என்று அல்லி வினவினாள்.

"ஆமாம்."

"ஒரு முறை கூவினால் நான் மட்டும் வந்திருக்கிறே னென்று அர்த்தம். இருமுறை கூவினால் வேறு ஒருத்தரும் வந்திருக்கிறார் என்று தெரியும்."

அல்லியின் ஏற்பாடுகள், மாளிகையிலிருப்பவர் களுக்கும் அல்லிக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அதிசய சமிக்ஞைகள் இவற்றைக் கண்டு மேலும் மேலும் ஆச்சரியத்தால் மூழ்கிய அடிகள் ஏதும் பேசாமல் அல்லியிடம் தம்மைப் பூரணமாக ஒப்படைத்து விட்டார். அல்லியும் அவளை நோக்கி வந்த பெண்ணும் மிக சாமர்த்தியமாகத் தங்கள் பணியைச் செய்து முடித்ததைக் கண்ட அடிகள் சில நிமிஷங்கள் பெரிதும் சங்கடப்பட்டாரானாலும் கடைசியில், 'அப்பா! பெண்கள் மனம் வைத்தால் உலகத்தையே ஏமாற்றி விடுவார்கள்' என்று தமக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

அல்லி மறைந்திருந்த தோப்பின் முகப்பை அடைந்ததும் போர்வையால் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு வந்த பெண் திரும்பி, தோப்பின் ஓரமாக, கிழக்கும் மேற்கும் இருமுறை நடந்து சென்றாள். பிறகு மீண்டும் தோப்பு முகப்புக்குள் புகுந்து மாளிகையை நோக்கித் திரும்பி நின்றாள். அதைக் கண்டதும் அல்லி, "அடிகளே... உமது மேல் துணியைத் தலையில் மூடிக் கொள்ளும்" என்று உத்தரவிட்டதுடன், அந்தச் சின்னஞ் சிறு காஷாயத்தை தானே எடுத்து வழவழத்த அவர் தலையில் வைத்து, "உம்" என்று துரிதப்படுத்தினாள். அந்தச் சிறு துணியால் முண்டனம் செய்யப்பட்ட சிரசை மூடிய அடிகளின் கையைப் பிடித்துக் கரகரவென்று இழுத்துக்

கொண்டு தோப்பு முகப்பில் நின்ற பெண்ணின் பக்கத்துக்குச் சென்றாள் அல்லி. இரு பெண்களும் அடிகளுக்கு இருபுறத் திலும் நின்று கொண்டதும் குள்ளமாயிருந்த அடிகளை இன்னும் சற்றுக் குனியச் சொல்லி தங்கள் போர்வைகளின் பக்கங்களால் அவரைப் போர்த்தி மறைந்தார்கள்.

பிறகு நடக்கும்படி அவருக்குச் சைகை செய்து அடிகள் இடையே நடந்துவர இரு பெண்களும் மிகுந்த எச்சரிக்கை யுடன் மாளிகையின் பக்கக் கதவை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். அதிக எச்சரிக்கையுடன் அந்தக் கதவை நெருங்கியதும் உள்ளே அடிகளை அழைத்துச் சென்று கதவைத் தாளிட்ட இரு பெண்களும் போர்வையை நீக்கவே, கூட வந்த பெண்ணின் முகம் எதிரே ஓடிய படிகளின் உச்சியிலிருந்து வீசிய விளக்கு வெளிச்சத்தில் லேசாகத் தெரியவே, "யாரது, இன்ப வல்லியா?" என்று பிரமிப்புடன் கூவினார் அடிகள்.

"ஆம் அடிகளே!" என்று கூறிய இன்பவல்லி, "நீங்கள் என்னை இங்கு எதிர்பார்க்கவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லை. ஏன் கேட்கிறாய்?" என்றார் அடிகள்.

"அல்லி சொல்லவில்லையா?" என்று மீண்டும் கேட்டாள் இன்பவல்லி.

"அல்லி எதுவுமே சொல்லவில்லை" என்று கூறிய அடிகள் ஏதோ குற்றம் சாட்டுபவரைப் போல் அல்லியை நோக்கினார்.

அல்லியின் கண்களும் அடிகளின் கண்களும் ஒரு முறை சந்தித்தன. பிறகு இன்பவல்லியின் பார்வையுடன் தன் பார்வையை இணைத்த அல்லி, "இல்லை இன்பவல்லி... நான் எதுவும் அவரிடம் சொல்லவில்லை" என்றாள்.

இன்பவல்லி அடிகளை மீண்டும் நோக்கிவிட்டுக் கேட்டாள், "இங்கு பூவழகி சிறையிருப்பது உமக்குத் தெரியாதா?" என்று.

"எனக்கெப்படித் தெரியும்?" என்று குழப்பத்துடன் வினவினார் அடிகள்.

"பிரும்மானந்தர் சொல்லவில்லையா?" சற்று பயத்துடன் வெளிவந்தது இன்பவல்லியின் அடுத்த கேள்வி.

"இல்லை, அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்றார் அடிகள்.

இன்பவல்லியின் வதனத்தில் பயமும் கவலையும் மிதமிஞ்சித் தாண்டவமாடின. "நாங்கள் ஓலை எழுதியனுப்பினோமே" என்றாள் அவள்.

இதைக் கேட்ட அடிகள் மனத்திலும் பயம் உதயமாகவே, "ஓலை எதுவும் வரவில்லையே" என்றார் அடிகள்.

"ஆம் இன்பவல்லி! ஓலை போய்ச் சேரவில்லை" என்றாள் அல்லி.

"உனக்கெப்படித் தெரியும் அது?"

"அடிகள் முதலில் என் வீட்டுக்கு வந்ததும் பேசிய முறையிலேயே புரிந்து கொண்டேன். ஆகையால் அவர் வருவதை நான் ஊகித்ததாகப் பொய்யும் சொன்னேன். இங்கு நடக்கும் விஷயங்களோடு அடிகளைப் பசுபதி மடத்தில் நாம் சந்திப்பதாக எழுதிய ஓலை வாணகரை வரையில் எட்டவில்லை."

"அப்படியானால் தூதுவன் என்ன ஆனான்?"

"விளங்கவில்லை."

"ஓலை மாற்றார் கையில் விழுந்தால்...?"

"பூவழகியின் வாழ்வு நாசம்."

அல்லியின் இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அடிகளும் இன்பவல்லியும் மிதமிஞ்சிய திகிலால் இடிந்தே போனார்கள். ஓலையும் தூதுவனும் என்ன ஆனார்கள் என்பதால் நிலைகுலைந்து போன இன்பவல்லி, "இதை முதலில் தலைவியிடம் சொல்ல வேண்டும். வாருங்கள் அடிகளே!" என்று தன்னைத்

தொடரும்படி அவருக்குச் சைகை செய்து படிகளில் ஏற முயன்றவள், சட்டென்று முதல் படியிலேயே நின்று எதையோ உற்றுக் கேட்டாள். அவள் முகத்திலிருந்த கவலை அதிகக் கவலைக்கு இடங்கொடுத்தது. பீதி, அதிக பீதிக்கு இடங்கொடுத்தது. அந்தக் கவலையும், பீதியும் அடிகளையும் அல்லியையும் கவர, அவர்களும் சற்று நேரம் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாகவே நின்றார்கள். அவர்கள் சற்று முன்பு நுழைந்த வெளிக் கதவு மீண்டும் மும்முறை லேசாகத் தட்டப்பட்டது!

மாளிகைத் தோட்டத்தில் திறக்கும் அந்தப் பக்கக் கதவு தட்டப்பட்டதும் பீதி கொண்ட மூவரில் அல்லியே சட்டென்று உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டதன்றி, சிறிது தைரியமும் கொண்டு, "அடிகளை அழைத்துப் போ இன்பவல்லி! கதவை நான் திறக்கிறேன்" என்று கூறி அவர்களை மேலே செல்லத் துரிதப்படுத்தினாள். அல்லியின் சொற்படியே அடிகளை அழைத்துக் கொண்டு படிகளில் ஏறி இன்பவல்லி மறைந்தாள். அவர்கள் மேற்படியிலிருந்து மறைந்ததும் தனது மடியிலிருந்த சிறு கத்தியை எடுத்து உருவிப் பிடித்துக் கொண்டு வலது கையைப் பின்புறம் மறைத்துக் கொண்ட அல்லி, இடது கையால் மெள்ள தாளை நீக்கி, கதவை லேசாகத் திறந்தாள். அடுத்த விநாடி அவள் கையிலிருந்த கத்தி பலமான ஒரு கரத்தால் அகற்றப்பட்டது. ஒரு முரட்டுக் கரம் அவள் பூவுடலைச் சுற்றி வளைத்தது.

59. புயலும் பூங்கொடியும்

எல்லைப்புற மாளிகையிலிருந்து நந்தவனத்துக்கு வழிவிடும் பக்கக் கதவை யாரோ மும்முறை தட்டுவதைக் கேட்டதுமே திகைப்படைந்த அல்லி, கையில் கத்தியை உருவிப் பின்புறம் பிடித்துக்கொண்டு மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் தாளைக் கழற்றினாளானாலும் அந்த எச்சரிக்கை

அடியோடு பயனற்றுப் போனதையும், கதவைத் திறந்த ஆண்மகன் புயல்போல் உள்ளே நுழைந்ததன்றி, தன் கையிலிருந்த கத்தியை அகற்றி, பலமான அவன் கரத்தினால் தன்னையும் வலிய அணைத்ததையும் அறிந்ததும் திகைப்புப் பன்மடங்கு மேலிட்டவளாய் மேலிருந்த இன்பவல்லியைக் குரல் கொடுத்து அழைக்க வாயைச் சிறிதே திறக்க முயன்றாள். எதிர்பாராத விதமாக அந்த மாளிகைக்குள் நுழைந்த அந்த ஆடவன், அவளுடைய எண்ணத்தை நொடிப்பொழுதில் அறிந்து கொண்டானாதலால் அவளிடமிருந்து பிடுங்கிய கத்தியை அவன் இடையிலேயே செருகிவிட்டு அந்தக் கையாலேயே அவள் செவ்விய இதழ்களையும் பலமாகப் பொத்தி, அவளைப் பேச விடாமல் அடித்ததல்லாமல் அவள் காதுக்கருகில் தன் தலையையும் சாய்த்து, "கூவாதே அல்லி. நான்தான்!" என்று ஏதோ மந்திரம் ஓதுவது போல் ஓதினான்.

அந்தச் சொற்கள் மந்திர சொற்களாகத்தானிருக்க வேண்டும்! இல்லையேல் அல்லி ஏன் அப்படிச் சிலைபோல் நின்றுவிட்டாள்! எங்கே அவள் கண்களில் தாண்டவமாடிய எச்சரிக்கை? எங்கே அந்தக் கால்களில் எப்பொழுதும் காணப்பட்ட திடம்? அவள் சின்னஞ்சிறு உடலைக்கூடத் தாங்க முடியாத கால்களா அவை? ஏனிப்படி அவள் பூங்கொடி போல் அசைந்தாடுகிறாள்? வந்தது புயலா? ஆடியதும் பூங்கொடிதானா?

மாளிகையின் பக்கக் கதவு திறந்ததுமே மிகச் சிறியதாயிருந்த அந்த அறையின் நடுவிலேயே படிகள் கிளம்பிமேலே ஓடியதால், அந்த இடத்தில் தாராளமாக இருவர் நிற்பதே பெருங் கஷ்டமாயிருந்தது. தவிர, வந்த ஆண் மகன் கதவைத் திறந்ததும் அந்தக் கதவு வேறு உள் பக்கத்தில் பாதியை அடைத்துக் குறுக்கே நின்றதால் இருவரும் ஒருவரையொருவர் மிக நெருங்கியே நிற்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவன் யாரென்பதை அறிந்ததும் உணர்ச்சி வேகத்தில் மௌனமாகவே அல்லி அவன்மீது சாய்ந்தாள். வந்த ஆண்மகன்

தன்மீது சாய்ந்து கிடந்த அவளது சந்திர முகத்தை மெள்ள நோக்கினான். இன்பவல்லி மேலே சென்றபோது மாடிப்படியின் உச்சியிலிருந்த விளக்கையும் எடுத்துச் சென்றுவிட்ட காரணத்தால் அந்த அறையில் இருள் சூழ்ந்திருந்ததாலும், அதன் விளைவாக, உள்ளே வந்த ஆண்மகனுக்கு அல்லியின் வதனம் தெளிவாய்த் தெரியவில்லையாகையாலும், அவளை இடது கையால் இறுக்கி அணைத்தவண்ணம் அவன் தனது வலது கையால் அவளது மலர் முகத்தையும், வழவழத்த கன்னத்தையும் மெல்லத் தடவிப் பார்த்தான். மார்பில் முகம் பக்கவாட்டில் பதிந்து கிடந்ததாலும், இடது கன்னம் மட்டுமே மேல் புறத்தில் தெரிந்ததாலும், அதைக் கையால் தடவிய அந்த ஆண்மகனின் கள்ள விரல்கள் அவள் மலர் விழிகளிலொன்றைத் தொட்டுப் பார்த்து அந்தக் கண் மூடியிருப்பதை அறிந்தன. அந்த அமைதியை நீக்கக்கூடாதென்ற காரணத்தாலோ என்னவோ அவன் விரல்கள் நேத்திரத்தைவிட்டு அகன்று நுதலிலே சுருண்டு விளையாடிய கேசங்களைச் சுருட்டிச் சுருட்டி விஷமம் செய்யத் தொடங்கின.

அந்த விஷமத்துக்கு உதவி செய்ய முற்பட்டனபோல் மாளிகைக்குச் சற்று எட்டியிருந்த தோப்பிலிருந்த தேவதாரு மரங்கள் மெள்ள அசைந்து, தங்கள் மலர்களின் சுகந்தத்தைத் திறந்த பக்கக் கதவின் வழியாக அந்த மாடிப்படியின் சிறு அறைக்கு அனுப்பி வைத்தன. இருளில் வந்த அந்த தேவதாரு மலர்களின் மணமும், அதைச் சுமந்துவந்து தலைவி உள்ளிருக்கும்போது பயத்துடன் வெளியிலிருந்தே புஷ்பத் தட்டை வைத்துவிட்டு ஓடும் பணிமகள் போல, மலர் மணத்தைத் திறந்து கதவு வழியாகத் திருட்டுத்தனமாக உள்ளே அனுப்பிப் பின்வாங்கிய மென்தென்றலின் சுகமும், வந்த ஆண்மகனின் சுய உணர்வைப் பெரிதும் உலுக்கி விட்டன. அவளது நெற்றிக் குழல்களோடு விளையாடிய விஷம விரல்களை அவள் கை தடுத்தது. அந்தத் தடையை மீண்டும் மீற முற்பட்ட துஷ்ட விரல்களின் குறுக்கே அவளது பூ

விரல்கள் பாய்ந்து அவற்றுடன் பின்னிக்கொண்டதல்லாமல், "ஊம்" என்று சற்று அதட்டலான எச்சரிக்கைக் குரலொன்றும் அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

அந்த எச்சரிக்கையின் விளைவாகச் சற்றுத் தன் துஷ்டத்தனத்தை நிறுத்திய அந்த ஆண் மகன் மறுபடியும் அவள் காதுகளை நோக்கிக் குனிந்து, "என்ன அல்லி?" என்று மிகவும் ரகசியமாகக் கேட்டான்.

அல்லி உடனே பதில் சொல்லாததால் அவன் இதழ்கள் காதைவிட்டுச் சற்று விலகி அழகிய கன்னத்துடன் உறவாடின.

"ஊம்!"

இம்முறை அந்த 'ஊம்!' சற்று நீண்டும் பலமாகவும் வெளிவந்தது.

"என்ன அல்லி?" அவன் சொற்கள் குழைந்தும் கொஞ்சலாகவும் வெளிவந்தன.

"இன்பவல்லி இப்பொழுதுதான் மேலே போனாள்." என்றாள் அல்லி.

"நல்லதாய்ப் போய்விட்டது..."

"போகும் போகும்..."

"போகாமலென்ன?"

"அவள் திரும்பி வந்தால் தெரியும்..."

"என்ன தெரியும்?"

"சரி சரி..."

"அப்படியானால் சம்மதமா?"

"வரவர உங்கள் போக்கு அழகாயிருக்கிறது!" என்று பொய்க் கோபம் காட்டினாள் அவள்.

ஆண்மகனின் அசட்டுச் சிரிப்புக்கும் பெண்களின் பொய்க் கோபத்துக்கும் இடையே எழுவதுதான் காதல். இக்காதல் துளிர்த்தாலே இந்த விகாரங்களுக்கு இடமேற்பட்டு விடுகிறது. ஆகையால்தான் வடமொழியும் காமத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது காம விகாரம் என்று குறிப்பிடுகிறது போலும்! அதன் விளைவாக அந்த ஆண்மகன் மீண்டும் சிரித்து, "என்மீது கோபமா அல்லி?" என்று வினவினான்.

"கோபமில்லாமல் எப்படியிருக்கும்?" என்றாள் அந்த அழகி.

"கோபப்படும்படி நான் என்ன செய்துவிட்டேன்?"

"இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"சொன்னால் கோபிப்பாய்."

"இந்தப் பேச்சை நிறுத்துங்கள் முதலில்."

"ஏன் அல்லி?"

அல்லி அவன் பிடியில் மெள்ள ஒருமுறை அசைந்தாள். அவள் அங்கலாவண்யங்கள் உடலில் உராய்ந்தமையால் மெய்சிலிர்த்துப் பெரிதும் சங்கடப்பட்ட அந்த ஆண்மகனை நோக்கிச் சிறிது வருத்தத்துடனேயே சொன்னாள் அல்லி, "பிரபு! ஒரு வருட காலமாகவே இந்தத் தவற்றிலிருந்து உங்களைத் தடுத்து வருகிறேன்" என்று.

"இரண்டு வருடங்கள் என்று சொல் அல்லி" என்றான் அந்த ஆண்மகன்.

"இரண்டு வருடங்களா?... இரண்டு வருடங்களா அதற்குள் ஓடிவிட்டன!" வியப்புடன் கேட்டாள் அல்லி.

"ஆம், அல்லி! என் தந்தையின் ரதத்திலிருந்து இளஞ்செழியன் உன்னைக் காப்பாற்றிய அன்று முதலே உன்னிடம் என் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டேனே."

"நல்ல லட்சணம்...! நீங்கள் அப்பொழுது சிறுபிள்ளை."

"நீ மட்டுமென்ன, பெரிய மங்கையோ? உனக்குப் பதினாறு வயது, எனக்குப் பதினெட்டு. படைத் தலைவன் முகத்தில் குங்குமத்தைப் பதித்து, பூவழகியைச் சிறும்படி செய்துவிட்டதால் உனக்கு வயது இருபதாகிவிடுமோ?"

இளஞ்சேட்சென்னியின் மகன் விடுத்த இந்தக் கேள்வி மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு அவள் இதயத்தை இழுத்துச் செல்லவே, அவள் மனக்கண் முன்பாக அந்தப் பழைய காட்சிகள் மீண்டும் எழுந்து தாண்டவமாடின. அந்தச் சிறு வயதிலேயே சீறும் புரவிமீது கரிகாலன் புயல்போல் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வீதிகளில் பாய்ந்து வரும் அந்தக் காட்சி, அந்தப் புரவியின் வேகத்தின் முன்பாக மக்கள் சிதறி வீதிப் பக்கங்களில் ஒதுங்கிய கோலம்–அனைத்தையும் எண்ணிய அல்லி, 'அப்பப்பா! அப்பொழுதே எத்தனை துஷ்டப் பிள்ளை இவர்!' என்று மனத்துள் யோசித்துப் பெருவகையும் எய்தினாள். 'அதே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திர விழாவின்போது நடக்கும் எத்தனை வீர விளையாட்டு களில் இளவரசர் கலந்துகொள்வார்! வேல்களை எத்தனை தூரம் குறி பார்த்து வீசுவார்! எத்தனை அபாயமாகக் குதிரைமீது சுழன்று சுழன்று பெரிய வீரர்களோடு வாட்போர் புரிவார்! அத்தனை அபாய விளையாட்டுகளுக்கு இந்தச் சிறுபிள்ளையை அனுமதிக்க மன்னருக்கு எப்படித்தான் மனம் வந்ததோ?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள் அல்லி. 'இளஞ்சேட்சென்னியின் ரதத்திலிருந்து படைத் தலைவர் என்னைக் காப்பாற்றிய மறுநாள் விசாரிக்க வந்த இந்தப் பெரியவர், அன்று எத்தனை வெட்கப்பட்டு என் தந்தையின் முன்பு நின்றார்! அப்படி வெட்கப்பட்டு நின்ற சமயத்திலும் அந்தத் திருட்டுக் கண்கள் எப்படி உள்ளறையில் பாய்ந்து என்னைக் கண்டுபிடித்தன!' என்று எண்ணி எண்ணி உள்ளம் பூரித்துச் சிரித்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறாய் அல்லி?" என்று வினவினான் கரிகாலன்.

"வயதைக்கூடச் சரியாகக் கணக்குப் போட்டிருக்கிறீர்களே? அதை எண்ணிச் சிரித்தேன்" என்று அவள் கேலியாகப் பதில் சொன்னாள்.

"ஒரு பெண்ணை மணக்க விரும்பும்போது பொருத்தம் பார்க்க வேண்டாமா?"

"அதைச் சோதிடர்கள் பார்க்க மாட்டார்களா?"

"எல்லாவற்றிற்கும் பிறர் கையை எதிர்பார்க்கலாமா?"

"கூடாதுதான்."

"ஒப்புக்கொள்கிறாயா?"

"எதை?"

"எல்லாவற்றிற்கும் பிறர் கையை எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்பதை."

"ஊம்."

"ஆனால் அல்லி."

"என்ன அரசே?"

"நான் ஒருவர் கரத்தை எதிர்பார்க்கிறேன் அல்லி."

"யார் கரம் அது?"

"இந்தப் பூங்கரத்தை நான் எதிர்பார்க்கிறேன் அல்லி" என்று அவள் கையைப் பற்றினான் கரிகாலன்.

"இது பணிமகள் கரம்! நீங்கள் மண்டலாதிபதி" என்று சுட்டிக் காட்டினாள் அவள்.

"இப்பொழுதில்லை."

"இனிமேல் ஆகலாம்."

"மண்டலாதிபதி பணிமகளை மணக்கக்கூடாது என்பதற்குத் தடை இருக்கிறதா அல்லி?"

"தடை இல்லை மன்னவா! இருப்பினும் உங்கள் பதவியை நான் கவனிக்க வேண்டும்."

"ஏன் கவனிக்க வேண்டும்?"

"நாட்டு நலன் அத்துடன் பின்னிக் கிடக்கிறது."

"அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"நாட்டுக்கு நலன் தரும் வகையில் மணம் முடிக்க வேண்டும்."

"என் நலன், என் உணர்ச்சிகள்?"

"நாட்டு நலன் குறுக்கிடும்போது அவற்றுக்கு இடமில்லை."

"ஏன்?"

"மன்னர் வாழ்வு அத்தன்மையது."

"இதையெல்லாம் யார் உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தது?"

"என் தந்தை."

"அப்படியானால் உன் தந்தை எனக்கு வேறு பெண் பார்த்திருக்கிறாரா?"

"பார்த்திருக்கிறார்..."

"யார் அவள்?"

"நாங்கூர்வேளின் மகள்."

இதைக் கேட்ட கரிகாலன் பெரிதாக நகைத்தான். அவன் நகைப்புக்குக் காரணத்தை அறியாத அல்லி, "ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"விதியை நினைத்து நகைக்கிறேன்" என்றான் கரிகாலன்.

"விதி என்ன செய்தது?"

"நாங்கூர்வேள் மகளை எனக்கு அளிக்க முற்பட்டிருக் கிறது."

"அதற்கு நகைப்பென்ன வேண்டியிருக்கிறது?" எரிச்ச லுடன் கேட்ட அந்தப் பூங்கொடியைப் புயலென மீண்டும் இறுகப் பிடித்தான் கரிகாலன். பூங்கொடி அந்தப் புயலில் ஒரு கணம் ஆடியது, மறுகணம் திமிறியது. அத்தனை திமிறிலும் அவளை நன்றாக இறுகப் பிடித்த கரிகாலன், "உன் யோசனை சரி அல்லி! நாங்கூர்வேள் மகளை, மணக்க முடிவு செய்து விட்டேன்" என்று கூறி அவள் இதழ்களையும் நெருங்க முற்பட்டான்.

வெறுப்பினாலும் மிதமிஞ்சிய கோபத்தாலும், "விடுங்கள் என்னை. வேறொரு பெண்ணை மணக்க எண்ணி என்னைத் தொட என்ன திமிர் உங்களுக்கு?" என்று பலமாகத் திமிறி, தன்னை அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள

முயன்றாள் அல்லி. அந்தத் துஷ்டன் விடவில்லை. அவள் காதில் ஏதோ ஓதினான். அது மந்திரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதைக் கேட்டதும் மந்திரத்தால் உந்தப்பட்ட வளைப்போல் அல்லி மெள்ளத் திரும்பினாள். அவள் திமிறல் நின்றது. கோபம் அகன்றது. காதல் நிறைந்தது! இருளின் மறைவில் இதழ்கள் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தன. தேவதாரு வெளியிலிருந்து மேலும் மேலும் தன் மலர்களின் மணத்தை அனுப்பிக்கொண்டேயிருந்தது.

60. சோழ நாட்டின் பிற்கால ராணி!

எல்லைப்புற மாளிகையில் கீழ்ப்புற மாடிப்படிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தச் சின்னஞ்சிறு பிரவேச அறையில் கரிகாலனின் அணைப்பில் சிக்கிப் பரவசப்பட்டுக் கிடந்த பாவை அல்லியின் உணர்ச்சிகள், அவள் உள்ளத்தைப் பெரும் போர்க்களமாக அடித்துக்கொண்டிருந்த அந்த வேளையிலும் அரைவிநாடி முன்பாக இளஞ்சேட்சென்னியின் மகன் ஓதிய மந்திரச் சொற்கள் அவள் செவிகளில் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்ததன்றி, சிந்தையிலும் ஏதேதோ கேள்விகளைக் கிளப்பிக் கொண்டிருந்ததால் அவள் ஏதும் பேசவில்லை. கண்ணோடு கண் மாத்திரம் ஒன்றுபட்டாலே வாய்ச் சொல் யாதும் பயனில்லையென்றால், கருத்தும் உணர்ச்சிகளும் பின்னிக் கிடந்த அந்தச் சமயத்தில், இருவரும் மௌனமாக நின்றதில் ஆச்சரியமென்ன இருக்கிறது? இத்தகைய அசந்தர்ப்ப வேளையில் பேசும் சக்தி வாய்ந்த ஆண்மகன் வாயே அடைபட்டுவிடுமென்றால் நாணமென்னும் போர்வையை, தான் அடைய விரும்பும் ஒரே ஆண்மகனிடம் பிரித்துத் தன்னையே ஒப்படைத்துவிடும் பெண்ணின் வாய் பேசாத நிலையில் உள்ளம் மட்டும் எத்தனைப் பேச்சுக்களைப் பேசிவிடுகிறது? வாய்க்கும் உள்ளத்துக்கும் ஏதோ பெரும் ஏற்பாடு ஒன்றிருக்க வேண்டும். ஒன்று செயலற்று இருக்கும்

போது தானே இன்னொன்று துடிப்புடன் பேசத் துவங்கு கிறது!

அல்லி வாயடைத்து நின்ற அந்த வேளையிலும் கரிகாலன் காதில் சொன்ன வார்த்தைகளை எண்ணி எண்ணி அவள் உள்ளம் ஏதேதோ கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. 'இவர் சொன்னது உண்மையா? அப்படி யானால் எனக்கும் இவருக்கும் திருமணம் சாத்தியமா? இல்லை, என்னை மணப்பதற்காக இல்லாத புரட்டுகளையும் தயாரிக்கிறாரா இந்த இளைஞர்?' என்ற கேள்விகளை தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்ட அல்லி பதிலேதும் கிடைக்காததால், "ஹூம்" என்று ஆயாசப் பெருமூச் சொன்றையும் கிளப்பினாள்.

தான் அவள் செவ்விய செவிகளில் சொன்ன ரகசியத்தைக் கேட்டதும் அல்லி வியப்பினால் சுயநிலை இழந்து விட்டதையும், சாதாரணமாகச் சற்று இடக்கு செய்யும் அந்த ஏந்திழை தன் கரங்களில் இஷ்டத்துடனேயே சிக்கி மௌனமடைந்து விட்டதையும் கவனிக்கத் தவறாத கரிகாலன், அவள் ஆயாசத்துடன் கிளம்பிய 'ஹூம்' என்ற ஒலியைக் கேட்டதும், "நான் பொய் சொல்கிறேனென்று நினைக்கிறாயா அல்லி?" என்று மெள்ளக் கேட்டான்.

அல்லி தலையை அசைக்காமலே இதழ்களை மாத்திரம் அசைத்து, "ஊம்" என்று ஏதோ சொப்பனத்திலிருந்து விழிப்பவள் போல் ஒரு 'ஊம்' கொட்டி அதில் கேள்வி யொன்றையும் பதித்தாள்.

"பொய் சொல்கிறேனென்று நினைக்கிறாயா அல்லி?" என்று மீண்டும் அதே கேள்வியைத் திருப்பினான் கரிகாலன்.

"சொல்லலாம்!" இன்பமான குரலில் குழைந்து குழைந்து எழுந்தது அந்த ஒற்றைச் சொல், அல்லியிடமிருந்து.

"மன்னனாகப் போகிறேன்" என்று சற்று உஷ்ணத்துடன் தெரிவித்தான் கரிகாலன்.

"ஆமாம்." அசட்டையுடன் வந்தது அல்லியின் பதில்.

"பரம்பரை மன்னர்கள் குலத்தில் பிறந்தவன் நான்."

"ஆம்."

"அப்படிப்பட்டவன் பொய் சொல்ல முடியுமா?"

"சொல்ல முடியும்."

"அல்லி!" இம்முறை கரிகாலன் குரலில் அதட்டலும் கோபமும் கலந்து ஒலித்தன.

"ஏன் கோபிக்கிறீர்கள்? மன்னர்களும் பொய் சொல்ல லாம். சொன்னாலும் தவறில்லை."

"எப்படித் தவறில்லை?"

"ஐந்து சமயங்களில் பொய் சொல்லாம் என்று சாத்திரம் கூறுகின்றது. அந்த ஐந்து வேளைகளில் காதல்வேளையும் ஒன்று."

"அது வடநாட்டு சாத்திரம்."

"இருக்கலாம்... ஆனால்..."

"என்ன ஆனால்?"

"காதல் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் எல்லா நாட்டு சாத்திரமும் ஒரே சாத்திரம்தான். பெண்ணை ஏமாற்ற ஆண் பொய் சொல்வது மன்னர்கள் சரித்திரத்திலிருந்து ஏழைகளின் சரித்திரம்வரை, எந்தக் காலத்திலும் எந்த நாட்டிலும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் ஒரே சீராகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது."

கரிகாலன் உடனே பதில் சொல்லாமல் கோபத்தால் அவளை ஒரு முறை பிடித்து அழுத்தினான். "வலிக்கிறது!" என்றாள் அவள் வேதனை கலந்த குரலில்.

"நன்றாக வலிக்கட்டும்" என்றான் கரிகாலன்.

"நான் என்ன செய்தேன்?"

"எனக்கு வலிக்கும்படி செய்யவில்லை?"

"நான் வலிக்கும்படி செய்தேனா?"

"ஆமாம்."

"என் கைகளில் வலுவேது? நானா உங்களை..."

கரிகாலன் சற்றுப் பெரிதாகவே நகைத்து, "உன் சொல் விளைவித்த வலி இருக்கிறதே, அதுதான் அல்லி! ஆண்மகன் பெண்களை ஏமாற்றுவதைப்பற்றியும், அவன் சொல்லும்

பொய்க்குச் சாத்திரம் இடம் கொடுப்பதுபற்றியும் பேசி என் மனத்தை அனாவசியமாக வலிக்கச் செய்தாயே, அந்த வலியைச் சொல்கிறேன்" என்றவன் அவளை அழைத்துக் கொண்டு மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்ற சமயத்தில், 'எதற்காக இத்தனை வேகமாகப் படிகளில் என்னை இழுத்துக் கொண்டு ஏறுகிறார்?' என்று தனக்குள்ளேயே எண்ணமிட்டுக்கொண்டு கரிகாலனுடன் மாடிப் படிகளில் ஏறிச் சென்ற அல்லியின் மனம் அலைபாய்ந்தது.

சமயம் வேறாயிருந்திருந்தால், வந்த அலுவல் அல்லியைச் சந்திக்கும் அலுவலாக மட்டும் இருந்திருந்தால், கரிகாலன் மனமும் மனத்தைப்போலவே களிவெறிகொண்டு துள்ளி விளையாடியிருக்கும். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் ஏதோ முக்கிய கடமையை முன்னிட்டு வந்து, அல்லியைத் தற்செயலாகச் சந்தித்த அந்த வேளையில் அரசியல் கடமையும் சொந்தக் கடமையும் பின்னிக் கிடந்த அந்த விசித்திரச் சூழ்நிலையில், கரிகாலன் மனம் பல திசைகளில் இழுக்கப்பட்டுக் கிடந்ததால் தற்காலிகமாகப் பின்னப்பட்ட இன்ப வலையிலிருந்து சற்றே விலகி நின்றது. அரசியல் கடமை உணர்ச்சிகள் தலைநீட்டத் தொடங்கவே, அவன் மாறுபட்ட பல நினைப்புகளுடன் மாடிப் படிகளில் ஏறிச்சென்று, படிகள் முடிந்ததும் தெரிந்த தாழ்வாரத்தையும் பத்தே அடிகளில் கடந்து எதிரேயிருந்த விசாலமான அறைக்குள் நுழைந்தான். நுழைந்தவன் வாயிற்படியைத் தாண்டி இரண்டடி எடுத்து வைத்ததுமே எதிரேயிருந்த காட்சியைக் கண்டு திகைத்துப் போய் சிலையென நின்றுவிட்டான்.

'கருவூர் வஞ்சியில் பாழடைந்த மாளிகையில் நான் சந்தித்த அந்த வஞ்சிக் கொடியா இவள்?' என்று நினைத்து எதிரே நாட்டிய விழிகளை நாட்டிய வண்ணமே நிறுத்தி, பிரமிப்படைந்த கரிகாலனை, அதைவிடப் பிரமிப்புடன் உற்று நோக்கி, 'இவர் எப்படி இங்கு வந்தார்?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்ட சமண அடிகளும், அந்த கேள்வி எழுந்தாலும் அதை வெளிக்குச் சொல்ல மாட்டாமல்

அல்லியைப் பார்த்துக் கேள்வி தொக்கி நின்ற விழிகளை நாட்டிய இன்பவல்லியும், ஏன்-எதையுமே சிந்திக்கும் சக்தியை இழந்து கிடந்த பூவழகியும் வியப்புடன் உற்று நோக்கினார்கள். ஆனால் கரிகாலன் மட்டும் யார் வியப்பையும் கவனிக்காமலும், மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பூவழகியின் தோற்றத்தைக் கண்டு அடியோடு திகைத்துப்போயும் வைத்த கண் வாங்காமல் பூவழகியை மட்டுமே பார்த்துக் கொண்டு நீண்ட நேரம் சிலையென நின்றான்.

பூத்துக் குலுங்கும் இளமைச் செடி போல வஞ்சிமா நகரில் தன் கண்ணெதிரே செழுமையுடன் காட்சியளித்த பூவழகியின் உடல், அந்த ஒன்றரை மாத காலத்தில் பெரிதும் இளைத்துக் கிடந்ததைப் பார்த்த கரிகாலன் கண்களில் நீர்த்துளிகள் தேங்கவில்லைதான்-ஆனால் கண்ணீருக்குப் பதிலாக அந்த வீரனின் இதயத்திலே ரத்தத் துளிகள் வடிந்துகொண்டிருந்தன. வஞ்சி மாநகரிலே தான் கண்ட அந்த இளமைச் செடியின் புஷ்பங்களெல்லாம் வாடிச் சோர்ந்து கிடப்பதைக் கரிகாலன் கண்டான். அந்த முகத்தாமரை, முகத்தில் பெரிதாக இருந்த அந்த இரு அரவிந்தங்கள், செக்கச் செவேலென்று விகசித்து இரண்டாகப் பிளந்ததால் உள்ளே பதுக்கிவைத்த முத்துக்களில் இரண்டை மட்டும் சற்றே வெளிக்குக் காட்டிய அந்தச் செம்பருத்தி, எல்லாமே கூம்பிக் கிடந்ததைக் கண்ட கரிகாலன், வாழ்வின் நீரற்ற செடியின் கதியை நினைத்துக் கலங்கினான்.

அத்தனை இளைப்பிலும் அத்தனை சோகத்திலும் பூவழகியின் அரவிந்த நேத்திரங்களில் தெரிந்த கம்பீரமும் உறுதியும் மட்டும் சற்றும் குறையாதிருந்ததைக் கண்ட கரிகாலன், 'எத்தனை துன்ப நெருப்புகள் உடலைச் சுட்டாலும் கற்புக்கரசிகளின் உறுதியாகிற நெருப்புமட்டும் என்றும் தனித்துச் சுடர் விட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கும்' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான். அவளிருந்த நிலையாலும் அதனால் ஏற்பட்ட திக்பிரமையாலும் பேசச் சக்தியற்று நின்ற சோழர் குல இளவலை எதிர்கொள்ள

மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்திருந்த பூவழகியின் செம்பருத்தி இதழ்களில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்த புன்சிரிப்பு ஒன்று படர்ந்தது. தான் சந்தித்த அந்த ஒன்றரை மாத காலத்துக்குள் கரிகாலனின் தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட பெரும் மாறுதலைப் பூவழகியும் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

தன்னைவிட ஓரிரண்டு வயதுகளே அதிகமான அந்த வாலிபனைப் பாழடைந்த மண்டபத்தில் வைத்துச் சிகிச்சை செய்த காலத்தில், குழந்தை முகம் போலிருந்த அவன் கம்பீர வதனம் அந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள்ளாக ஓரளவு முற்றிவிட்டதையும், முகத்தின் வெண்மையும் அதிக வெயிலில் அடிக்கடி சஞ்சரித்தன் விளைவாகச் சற்றுச் செம்பு நிறம் பெற்றிருந்ததையும், முன்பு லேசாகத் தெரிந்த சிறுமீசை அதிகக் கறுப்படைந்து முகத்திற்கு இணையற்ற கம்பீரத்தை அளித்தையும் கண்ட பூவழகி தன் துக்கத்தை யெல்லாம் சற்றே ஒதுக்கிவிட்டு, "மன்னரா வந்திருக்கிறார்?" என்று கேள்வி கேட்பதுபோல் அன்பான அழைப்பையும் விடுத்தாள்.

"இல்லை சகோதரி! மன்னர் வரவில்லை" என்றான் கரிகாலன் சற்றுத் தழுதழுத்த குரலில்.

"மன்னராகப் போகிறவர் வந்திருக்கலாம்" என்றாள் பூவழகி மெள்ள நகைத்து.

பூவழகியின் நகைப்பைக் கண்ட இன்பவல்லி திடீரெனக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அவள் அழுகையின் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட சமண அடிகள் பெரிதும் சங்கடப்பட்டாரானாலும் அதைப் புரிந்து கொள்ளாத கரிகாலன் கேட்டான், "அல்லி! இன்பவல்லி ஏன் அழுகிறாள்?" என்று.

"தலைவி சிரித்தார்களல்லவா?" என்றாள் அல்லி, கண்களைத் தரையில் ஓட்டிக் கொண்டே.

"ஆமாம், அதற்கென்ன?"

"அவர்கள் இப்படிச் சிரித்து நாட்கள் பல ஆகின்றன மன்னவா!" அல்லி இதை மெள்ளத்தான் சொன்னாள். அந்தச் சொற்களால் பூவழகியின் நிலையை ஊகித்துக் கொண்ட

கரிகாலன் மனமும் வேதனைக் கடலில் ஆழ்ந்ததால், மௌனமாகவே பூவழகியை நோக்கி நடந்து அவள் இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு, "அண்ணன் இருக்கும் போது தங்கைக்குத் துன்பம் ஏற்பட முடியுமா? எதற்காக இப்படி இளைத்திருக்கிறாய் பூவழகி?" என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கேட்டான்.

அந்தப் பேதை எப்படிப் பதில் சொல்லுவாள்? என்ன பதிலைச் சொல்லுவாள்? படைத்தலைவன் என்னைப்பதற விட்டுப் போய்விட்டார் என்று சொல்லுவாளா? தன்னை இருங்கோவேளுக்கு மணமுடிக்கத் தன் தந்தை ஒரு காலால் நிற்கிறார் என்பதைத்தான் வெளியிடுவாளா? ஒருபுறம் காதலனை இழந்து, இன்னொரு புறம் தந்தையும் தன் எண்ணத்துக்கு விரோதமாகி ஊழ்வினையே தன்னைப் பாழடித்துவிட இருக்கும் வேதனையைத்தான் வாய்விட்டுச் சொல்வாளா? எதையும் சொல்ல முடியாமல் நின்றாள். ஆகவே பேச்சை மாற்றி, "எப்படித் துன்பம் ஏற்பட முடியும்?" என்று கரிகாலன் கேள்விக்குப் பதிலும் சொன்னாள்.

கரிகாலன் தன் கூரிய விழிகளால் அவள் விழிகளை ஆராய்ந்தான். உள்ளத்தையே ஊடுருவும் மன்னனின் பார்வைக்கு முன்னால் விழிகளை நிறுத்த முடியாத பூவழகி தன் பார்வையை நிலத்தில் ஓட்டினாள். அவள் தன் பார்வையைச் சந்திக்க முடியாமல் தரையைப் பார்த்ததைக் கண்ட கரிகாலன், அவளை அழைத்துச் சென்று மீண்டும் மஞ்சத்தில் உட்கார வைத்துவிட்டு, அவள் முன்பு சற்று மௌனமாக நின்றுவிட்டு, "பூவழகி! உன் அண்ணன் ஒரு காலத்தில் சோழநாட்டு மன்னனாக வேண்டுமென்றால் மன்னனுக்குரிய குணங்கள் அவனுக்கு வேண்டும். நாட்டில் நடக்கும் அத்தனை விஷயங்களையும் ஆராய்ந்தறிந்து அவற்றுக்கேற்ற பரிகாரங்களைப் புரியும் ஆற்றலும் வேண்டும். அந்த ஆற்றலுக்கு இது சோதனைக் காலம். அந்தச் சோதனையில் நான் வெற்றி பெற வேண்டும். அதற்கு உன் ஒத்துழைப்பு வேண்டும்" என்று கூறினான், குரலில் உறுதி பரிபூரணமாக தொனிக்க.

அந்த உறுதிக் குரல் பூவழகியின் வேதனைகளை ஓரளவு வேரறுத்திருக்க வேண்டும். அவள் முகத்திலிருந்த சோர்வு ஓரளவு நீங்கியது. நம்பிக்கை உதயமான விழிகளை மெள்ள உயர்த்தி, "என்ன அண்ணா! என் ஒத்துழைப்பா" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள்.

"ஆம், உன் ஒத்துழைப்புத்தான் சகோதரி."

"எந்த விஷயத்தில்!"

"உன் திருமண விஷயத்தில்!"

"நான் என்ன செய்யவேண்டும் அதற்கு?"

"நாட்டு நலனின் பெயரால் உன் வாழ்வைப் பலியிட உன் நண்பர்கள் மட்டுமல்ல, உன் தந்தையும் உறுதியுடன் நிற்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த அடிகளைப் பிரும்மானந்தர் இங்கு அனுப்பியிருக்கும் காரணமும் எனக்குத் தெரியும்..." என்று சொல்லிவிட்டுச் சமண அடிகள்மீது கோபம் சொட்டிய தன் விழிகளைத் திரும்பிய கரிகாலன், மீண்டும் பூவழகியை நோக்கித் திரும்பி, "ஆனால் எதற்கும் இடம் கொடாதே சகோதரி. தவறான முறைகளில் சம்பாதிக்கப்படும் அரியணை என்னை அதிக நாள் தாங்காது. அப்படி அரசு பெறுவதை நான் விரும்பவும் இல்லை" என்று உணர்ச்சிகள் எழுந்து சொற்களில் விளையாடச் சற்று நிதானத்தை இழந்தே பேசினான் கரிகாலன்.

அதுவரை வாளாவிருந்த சமண அடிகளும் சாந்தத்தைக் கைவிட்டுக் கோபத்துடனேயே பேசத் தொடங்கி, "அரசே! எதையும் பிரும்மானந்தர் நாட்டு நலனை முன்னிட்டுத்தான் செய்கிறார்" என்றார்.

"எதையும் செய்து நாட்டு நலனைச் சம்பாதிக்க முடியாது அடிகளே! அரசையும் நிலைநிறுத்த முடியாது. அறவழிக்கும் மறவழிக்கும் வித்தியாசமிருக்கிறது!" என்று திட்டமாகக் கூறினான் கரிகாலன்.

"அறவழிக்கும் அரசியல் விவகாரத்துக்குங்கூட வித்தியாசமிருக்கிறது என்று பிரும்மானந்தர் நினைக்கிறார்" என்று சுட்டிக் காட்டினார் சமண அடிகள்.

"தவறான நினைப்பு அது."

"பிரும்மானந்தர் நினைப்பதெல்லாம் தவறா? தற்காலிகமாக நாங்கூர்வேளையும் மாரப்பவேளையும் இருங்கோவேளுடன் இணைத்துப் பொய் அமைதியை நாட்டில் சிருஷ்டிக்கமுயல்கிறாரே பிரும்மானந்தர், அதுவும் தவறா?"

"தவறுதான் அடிகளே, சரியாயிருந்தாலும் அந்த இரண்டுபேரையும் இருங்கோவேளுடன் சேர்க்க முடியாது" என்ற கரிகாலன் வார்த்தைகளைச் சற்று அழுத்தியே சொன்னான்.

"ஏன் முடியாது?" என்று கேட்டார் அடிகள்.

"முதலாவதாக, உங்கள் திட்டப்படி இருங்கோவேளுக்கும் என் சகோதரிக்கும் திருமணம் நடக்க நான் விடமாட்டேன். இரண்டாவதாக, நாங்கூர்வேளை இருங்கோவேளுடன் இணையவும் அனுமதிக்க மாட்டேன்" என்றான் கரிகாலன்.

"நீங்கள் என்ன அனுமதிப்பது?" என்று கேட்டார் அடிகள் சற்றுத் துணிவுடன்.

"வேறு யார் அனுமதிக்க முடியும்?" என்று கேட்ட கரிகாலன் நகைத்தான்.

"ஏன்? அவருக்குச் சுயபுத்தி கிடையாதா?" என்று வினவினார்.

"இருக்கலாம். ஆனால் சுயபுத்தியை மருமகனுக்கு எதிராக உபயோகப்படுத்துவாரா?"

"என்ன சொல்கிறீர்கள் அரசே!" பிரமிப்பு கரை கடந்து பிரவாகிக்கக் கேட்டார் அடிகள்.

"நாங்கூர்வேள் மகளை நான் மணக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டேன்" என்று பெரிய வெடியை எடுத்து வீசினான் கரிகாலன். அதைக் கேட்ட அடிகள் மட்டுமன்றி, பூவழகியும் வியப்பின் எல்லையை எய்தியதால் ஆசனத்திலிருந்து சரேலென எழுந்து, "உண்மையா அண்ணா! நாங்கூர்வேள் சம்மதித்துவிட்டாரா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம், அவருக்குச் சம்மதந்தானா?" என்று அடிகளும் வினவினார்.

கரிகாலன் பெரிதாக நகைத்தான். "அவர் சம்மதிக்க வில்லை. அவர் மகள் சம்மதித்துவிட்டாள். இதோ இருக் கிறாள் சோழ நாட்டின் பிற்கால ராணி" என்று வாயிற் படிக்கருகில் நின்ற அல்லியைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்து பூவழகிக்கும் அடிகளுக்கு முன்பாக நிறுத்தினான் கரிகாலன்.

"என்ன, அல்லியா! இவளா நாங்கூர்வேள் மகள்?" என்று பிரமிப்புடன் கேட்டார் அடிகள். எப்படி அவள் நாங்கூர்வேள் மகள் என்பதை நிரூபிக்க முற்பட்ட கரிகாலன், திடமான குரலில் உறையூரில் பிரும்மானந்தரும் அறியாமலே நடந்தேறிய ஒரு பயங்கர நிகழ்ச்சியை விவரிக்கலானான்.

61. கண்ணீரும் காலநீரும்

பெருமக்கள் பிறக்கும் புண்ணிய நாடுகளில் சில இழி மக்களும் பிறக்கத்தான் செய்கிறார்கள். செந்நெல் பயிர் விளையும் உயர் நிலங்களில் விழலும்கூடத்தான் விளைகிறது. நறுமலர்களை அளிக்க எழும் செடிகள் பிறக்கும் இடங்களில் அந்தச் செடிகளை அழிக்கும் பூச்சிகளும் பிறக்கின்றன. ஆக்கத்துக்குச் சிலரும் அழிவுக்குச் சிலரும் தோன்றுவது இயற்கை. அரசியல், எழுத்து, தொழில் ஆகிய எல்லாத் துறைகளுக்கும் இது உண்மை.

விழலில் நெல் விளையாது. ஆனால், நெல்லை விளைவிக்கும் பயிரை அது அழிக்கமுடியும். பூச்சி, புஷ்பத்தை உற்பத்தி செய்யாது. ஆனால் புஷ்பத்தை உற்பத்தி செய்யும் செடியை அது அழிக்கமுடியும். துரோகியால் நாட்டுக்கு நலன் செய்ய முடியாதிருக்கலாம். ஆனால், நாட்டுக்கு நலன் செய்யும் பெருமக்களின்மீது அவதூறு கிளப்பி அவர்களை ஒழித்துவிட முடியும். வேகத்துடன் மொழியைக் கையாண்டு எழுதி மக்களின் அன்பைப் பெற முடியாதவர்கள் இருக்க

லாம். அவர்களால் எழுத முடியாதே தவிர எழுதுபவர் களைப்பற்றி வசை கூறமுடியும். வசை கூறிக் கூறி அவர்கள் எழுத்துத் திறனை அழிக்கவும் முடியும்.

நல்லதும் பொல்லாததும், திறமையும் திறமையின்மை யும், ஆக்கமும் அறிவும் இப்படி அக்கம் பக்கத்திலேயே தோன்றுகின்றன. ஆகவே நலன் செய்யும் பெருமக்கள் பிறக்கும் நாடுகளில் இழிமக்கள் பிறப்பதில் விந்தையென்ன இருக்கிறது? ஆகவே கலைகளைப் போற்றி வளர்த்த உத்தம மன்னர்களான சோழர்கள் பிறந்த புண்ணிய பூமியில் இருங்கோவேள் பிறந்ததில்தான் என்ன விந்தை இருக்கிறது? அவர்கள் அரியணையில் அவன் அமர்ந்ததுதான் என்ன விந்தை?

விந்தையில்லைதான். விந்தையென்று யாரும் நினைக்க வில்லைதான். அன்று அந்த எல்லைப்புற மாளிகையின் மாடியறையில் சந்தித்த சமண அடிகளுக்கோ, பூவழகிக்கோ இன்பவல்லிக்கோ யாருக்குமே அது, புதுமையில்லைதான். ஆனால் அன்று கரிகாலன் விவரித்த பயங்கர நிகழ்ச்சிமட்டும் அவர்கள் யாருமே எதிர்பாராதது. அதுமட்டும் அவர்கள் அனைவரையும் ஒரு உலுக்கு உலுக்கவே செய்தது. அப்பேர்ப் பட்ட பயங்கர நிகழ்ச்சி அது. அதற்கு அஸ்திவாரமாகத் துவங்கியதோ அல்லியை அரியணைக்கு உயர்த்தும் இன்பச் செய்தி. இன்பமும் பயங்கரமும் எப்படி ஒன்றையொன்று அடுத்து வருகிறது என்று நினைத்த பூவழகியென்ன, எல்லோருமே பிரமித்துப் போனார்கள்.

சோழர்கள் அரியணையில் தனக்குப் பக்கத்தில் பட்டத்து ராணியாக அமரவேண்டியவள் பணிமகளான அல்லி என்பதைக் கரிகாலன் சொன்னதுமே பிரமிப்பு அடைந்த அடிகளும் பூவழகியும் இன்பவல்லியும் அல்லிக்கு அந்தப் பதவி எப்படி எட்டியது என்பதை அவன் விவரிக்கத் தொடங்கியதும், அவர்கள் இதயத்திலிருந்த பிரமிப்பு அகன்று எல்லையற்ற வெறுப்பும் ஆத்திரமும் மூளவே, அவர்கள் முகங்களிலும் அந்த உணர்ச்சிகள் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிச்

சுடர்விட்டன. மன்னன் விஷயத்தை விளக்க முற்பட்ட அந்த விநாடிவரை அவன் பேசியபேச்சுக்களுக்குக் காரணத்தை அறியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த அல்லிக்குக்கூட மெள்ள மெள்ள உறையூர் அரண்மனையில் யாரும் அறியாமல் நடந்தேறிய பயங்கர நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய விவரங்கள் சிறிது சிறிதாக உள்ளத்தில் சென்று தைக்கவே அவள் உணர்ச்சிகள் ஒரு திசையில் செல்லாமல், கரைகளைப் பல இடங்களில் உடைத்துக்கொண்ட காட்டாற்றைப்போல பல வழிகளில் பாய்ந்து அவளை நிலைகுலைக்கத் தொடங்கின.

கரிகாலன் வெளியிட்ட அந்த நிகழ்ச்சியின் தன்மை அது. இன்பமாக ஆரம்பித்த அவன் பேச்சு, அவர்கள் அனைவரையும் அத்தனை துன்பப் பாதையில் இழுத்துச் செல்லும் என்பதை எல்லாவற்றையும் முன்கூட்டி ஊகிக்கக் கூடிய சமண அடிகளாலேயே ஊகிக்க முடியவில்லை யென்றால், மற்றவர்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்?

அத்தனைக்கும் சமண அடிகள் சற்று வேடிக்கை யாகவே அன்று பேச்சைத் தொடங்கினார். கரிகாலன் அல்லியைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்து, 'இவள்தான் சோழ நாட்டின் பிற்கால ராணி' என்று அறிமுகப்படுத்தியதும், "யாரையும் ராணியாக்கிக் கொள்ள மன்னர்களுக்கு உரிமையுண்டு" என்று சற்று விஷமமாகவே சொன்னார் சமண அடிகள்.

அவர் உள்ளத்தில் ஓடிய எண்ணங்களைப் புரிந்து கொண்ட கரிகாலன், "அடிகளே! பல ராணிகளை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பும் மன்னர்களுக்குத் தாங்கள் சொல்வது தகுதியாயிருக்கலாம். ஆனால ஒருத்தி முகம் தவிர, வேறு முகம் பார்க்காத இளஞ்சேட் சென்னியின் மகனுக்கு அது பொருந்தும் என்று நினைக்கிறீர்களா?" என்று வினவினான் தன் கையிலிருந்து அல்லியின் கையை விடுவிக்காமலே.

சமண அடிகள் சற்று ஏதோ சிந்தித்தார். பிறகு கேட்டார், "இளஞ்சேட்சென்னியின் மகன் நாட்டு நலனைக் கருதாமலிருக்க முடியுமா?" என்று.

கரிகாலன் பதில் திட்டவட்டமாக உடனே வந்தது. "முடியாது அடிகளே. முடியவே முடியாது. எந்தச் சொந்த உணர்ச்சிகளுக்காகவும் மன்னன் நாட்டு நலனைக் கைவிட முடியாது" என்றான்.

"அப்படியானால் மன்னர் நாங்கூர்வேள் மகளை யல்லவா மணக்கவேண்டும்?" என்று மறுபடியும் கேட்டார் அடிகள் குழப்பம் நிறைந்த பார்வையுடன்.

"வேறு யாரையும் மணக்க நான் திட்டமிடவில்லையே" என்றான் கரிகாலன் அல்லியை ஒருமுறை நோக்கிவிட்டு.

"இந்த அல்லி..." என்று ஏதும் சொல்லவோ மெல்லவோ முடியாமல் விழுங்கினார் அடிகள்.

கரிகாலன் தீர்மானமான, உறுதி பரிபூரணமாகத் தொனித்த குரலில், "இந்த அல்லிதான் நாங்கூர்வேளின் மகள். யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டாம்" என்று ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் நன்றாகத் தைக்க மெள்ள மெள்ளச் சொன்னான்.

"அல்லி நாங்கூர்வேள் மகளா?" பூவழகிகூட நிதானத்தை இழந்து கூவினாள். அடிகளும் இன்பவல்லியும் ஏதும் சொல்ல முடியாமல் விழித்தார்கள். அல்லியின் உணர்ச்சிகள் கடலலைகளாக கொந்தளித்து எழுந்து அவள் உள்ளத்தில் மோதிக் கொண்டிருந்தன.

கரிகாலன் சொல்லியதின் முழு அர்த்தத்தையும் உடனே மனத்தில் வாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் தவித்த சமண அடிகள், 'அல்லி நாங்கூர்வேள் மகள்... அல்லி நாங்கூர்வேள் மகள்...' என்று தனது மனத்திற்குள் இருமுறை சொல்லிக் கொண்டு தம்மைச் சற்றே திடப்படுத்திக் கொண்டு கரிகாலனை நோக்கி, சந்தேகம் சிறிதும் குறையாத குரலில் கேட்டார், "அல்லி நாங்கூர்வேள் மகளாகி எத்தனை நாட்களாகின்றன?" என்று.

"மூன்று நாட்களுக்கு மேலாகின்றன அடிகளே" என்றான் கரிகாலன், பதற்றம் சிறிதுமில்லாமலே.

"இந்த விஷயம் பிரும்மானந்தருக்குத் தெரியுமா?" என்று அடிகள் வினவினார்.

"தெரிந்திருக்காது."

"எப்படி ஊகிக்கிறீர்கள்?"

"தெரிந்திருந்தால் உம்மை இங்கு அனுப்பியிருக்க மாட்டார்."

"அவருக்குத் தெரியாதது மன்னருக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிந்தது?"

"எனக்கா?"

"ஆம். வேறு யாரை என் நாவு மன்னனென்று அழைக்கும்?"

அடிகளின் இந்த ராஜ பக்தியால் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையான கரிகாலன், அல்லியின் கையைத் தன் பிடியிலிருந்து நழுவவிட்டு அந்த அறையில் இருமுறை அப்படியும் இப்படியும் நடந்தான். பிறகு சற்றே நின்று அடிகளின்மீது தன் கூரிய விழிகளை நாட்டிவிட்டுச் சொன்னான், "அடிகளே! பிரும்மானந்தர் இன்றைய தமிழகத்தில் பெரிய ராஜதந்திரி என்பதை அனைவரும் உணருவார்கள். யவனர் கடற்படைத் தலைவனும், புகாரை இப்பொழுது தனது இரும்புப் பிடியில் வைத்திருப்பவனுமான டைபீரியஸே அவரைக் கண்டு அஞ்சுகிறான். அவர் ஒற்றர்கள் இல்லாத இடமில்லை என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், அவருக்கே சோழநாட்டு விடுதலைச் சுமை அனைத்தையும் கொடுப்பது சரியல்ல என்ற காரணத்தால் என் மாமன் இரும்பிடர்த்தலையாரும் நானும் போர்ப் படைகளைத் திரட்டினோம். ஒற்றர் படையும் திரட்டினோம். பிரும்மானந்தருக்கு எத்தனை விஷயங்கள் இன்றைய சோழ நாட்டைப் பற்றித் தெரியுமோ அத்தனை விஷயங்கள் எனக்கும் தெரியும்..."

இந்த இடத்தில் சற்று வார்த்தைகளை நிறுத்திய கரிகாலன் சில விநாடிகள் யோசித்துவிட்டு மீண்டும் பேசத் தொடங்கினான்: "அடிகளே! இப்படி இருவகை ஒற்றர்படை என் சார்பாக உலாவுவதால் கிடைக்கும் விவரங்கள் சில

வேளைகளில் மாறுபடுகின்றன. ஒருவருக்குக் கிடைக்கும் செய்தி மற்றவருக்குக் கிடைப்பதில்லை. கிடைக்காத செய்தியால் முடிவுகளும் மாறுபடுகின்றன. அதனால்தான் மாரப்பவேளின் மகளை இருங்கோவேளுக்குப் பலி கொடுக்கத் துணிந்தார் பிரும்மானந்தர். நாங்கூர்வேளையும் மாரப்பவேளையும் இருங்கோவேளுடன் இணைக்க அவர் செய்யும் முயற்சிக்கு அஸ்திவாரம் ஒன்று இருந்தது. அது தகர்ந்துவிட்டது..." என்று சொல்லி, அடிகளை நோக்கினான் இளஞ்சேட்சென்னியின் மகன்.

மன்னன் பேச்சுகளால் குழப்பம் மீறி நின்ற அடிகள் கேட்டார், "என்ன அஸ்திவாரம் அது?" என்று.

"நாங்கூர்வேள் என்ற அஸ்திவாரம்."

"அது எப்படித் தகர்ந்தது?"

பதிலுக்கு எல்லோரும் திகைத்து மூச்சடைத்து நிற்கும்படி, பெருவெடியை எடுத்து வீசினான் கரிகாலன். "நாங்கூர்வேள் விஷம் வைத்துக் கொல்லப்பட்டார்" என்ற கரிகாலன் சொற்கள், மீண்டும் அந்த அறைச் சுவர்களில் தாக்கி எழுந்து பலமுறை எதிரொலி செய்யவே பல பேர் விஷம் வைத்துக் கொல்லப்பட்ட பயங்கரச் சூழ்நிலை அந்த இடத்தில் ஏற்பட்டது.

அதுவரை மஞ்சத்தைவிட்டுச் சில அடிகள் நகர்ந்து வந்து நின்றுகொண்டிருந்த பூவழகி இருமுறை தள்ளாடி, பின்புறம் நடந்து பஞ்சணையில் தொப்பென உட்கார்ந்து தன் தலையை இரு கைகளாலும் தாங்கிக் கொண்டாள். அவள் நிலையைக் கவனித்த அல்லியும், இன்பவல்லியும் பஞ்சணையை நோக்கி ஓட்டி அவளுக்கு இரு புறங்களிலும் அமர்ந்து அவளைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். சமண அடிகள் நிலையும் கிட்டத்தட்டப் பூவழகியின் நிலையை ஒத்திருந்ததானாலும் அவர் தம்மை மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டு, "தமிழகத்தின் பெருமகனான நாங்கூர்வேளை விஷம் வைத்துக் கொன்று விட்டானா இருங்கோவேள்! இது

எப்பொழுது நடந்தது? ஏன் நடந்தது மன்னவா?" என்று கேட்டார்.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்னதாகவே நடந்ததாக உறையூரிலுள்ள எனது ஒற்றர்களிடமிருந்து செய்தி கிடைத்தது. பூம்புகாரை யவனருக்குச் சாஸனம் செய்து கொடுத்து வேற்று நாட்டு அரசு ஒன்று தமிழகத்தில் துளிர்விட இடங் கொடுத்ததை நாங்கூர்வேள் ஆரம்பத்திலிருந்தே எதிர்த்து வந்தாராம். அந்த எதிர்ப்பு சமீபத்தில் உச்ச நிலையை அடைந்ததாகவும், பகிரங்கமாக அரண்மனையில் பலர் முன்னிலையில் நாங்கூர்வேள் அத்துமீறி இரைந்துவிட்டதாகவும், அதன் விளைவாக மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு உணவில் விஷம் வைத்து நாங்கூர்வேளை இருங்கோவேள் ஒழித்துக் கட்டிவிட்டதாகவும் செய்தி கிடைத்தது" என்று விவரித்தான் கரிகாலன்.

"என்ன துணிவு அவனுக்கு, தனக்கு உதவிவந்த ஒரு பெரும் கரத்தை வெட்டிச் சாய்க்க...!" அடிகள் திகைப்பும் வியப்பும் கலந்த குரலில் மெள்ளச் சொன்னார்.

"மன்னர் இளஞ்சேட்சென்னியைத் தீயினால் மாய்த்து என்னையும் தீயிலிட்டுக் கொல்ல முயன்றவன், வேண்டாத வரை விஷம் வைத்துக் கொல்வதில் விந்தையென்ன இருக்கிறது அடிகளே!" என்ற கரிகாலன் மேலும் பேச்சைத் தொடர்ந்து, "அடிகளே! பிரும்மானந்தர் நல்ல எண்ணத்துடன் காரியங்களைச் செய்கிறார். ஆனால் அவர் முறைகளை நான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையென்று அவரிடம் சொல்லும். இளஞ்செழியனிடம் இதயத்தைப் பறிகொடுத்திருக்கும் இந்த ஏந்திழையின் வாழ்க்கையைப் பாழடித்து நான் பதவி ஏற்கவிரும்பவில்லையென்பதை எடுத்துச் சொல்லும். விஷத்தினாலும் நெருப்பினாலும் நல்லவர்களை அழிக்கும் நச்சுப் பாம்பை நசுக்க வேறு வழிகளை நான் வகுத்து விட்டதாகக் கூறும். விரைவில் நான் பிரும்மானந்தரைச் சந்திக்கிறேன் என்று சொல்லும். அத்துடன் நாங்கூரின் அடுத்த பங்காளி இப்பொழுது இருங்கோவேளின் அரண்

மனையில் அலுவல் புரியும் அல்லியின் தந்தை என்பதையும் தெரியப்படுத்தும்" என்று உணர்ச்சிகள் உள்ளே கொந்தளிக்க, கொந்தளித்த உணர்ச்சிகள் சொற்களிலும் ஊடுருவச் சொன்னான்.

அடிகளுக்கு என்ன சொல்வதென்று விளங்கவில்லை. பிரும்மானந்தர் திட்டங்கள் எதிர்பாராத விதமாக உறையூரில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளால் காற்றில் பறப்பதை உணர்ந்தார். அத்தனை குழப்பத்திலும் பூவழகியை உற்றுப் பார்த்தார். அவர் பார்ப்பதைக் கண்ட அல்லி கேட்டாள்: "அடிகளே! இருங்கோவேளுக்கும் மாரப்பவேள் மகளுக்கும் திருமணம் நடக்க முடியாதென்பதற்குக் காரணம் காட்டுவதாகத்தானே உம்மை இங்கு அழைத்து வந்தேன்?"

"ஆம்." அடிகளின் குரல் சற்றுப் பலவீனமாக ஒலித்தது.

"காரணத்தை இதோ பாரும்" என்ற பூவழகியின் இளைத்த உடலைச் சுட்டிக் காட்டினாள் அல்லி. "இந்த வஞ்சிக்கொடியை நெருப்பையும் விஷத்தையும் ஏந்தி நிற்கும் இருங்கோவேளிடம் சேர்க்கமுடியுமா? நெருப்பில் இந்தக் கொடி வெந்துவிடுமே அடிகளே! இந்தச் சிறு விஷயம் உமக்கும் பிரும்மானந்தருக்கும் ஏன் புரியவில்லை?" என்று கேட்டாள், அல்லி குரலில் கோபமும் துக்கமும் கலந்து விளையாட.

"ஆனால் இளஞ்செழியன்..." என்று அப்பொழுதும் விடாமல் ஏதோ சொல்ல முயன்றார் அடிகள்.

பூவழகி ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து அடிகளின்மீது தன் அழகிய விழிகளை நாட்டினாள். "கண்டிப்பாய்த் திரும்பி வருவார் அடிகளே!" என்றாள் உறுதி நிரம்பிய குரலில்.

"எப்படித் தெரியும் பூவழகி? அவர் ஒருவேளை..." என்று இழுத்தார் அடிகள்.

"துணிவுடன் சொல்லுங்கள், அடிகளே! இறந்திருந்தால் என்ன செய்வது என்று கேட்கிறீர்கள்? நீர் கேட்பதில் தவறில்லை ஏனென்றால் என் இதயம் உமக்கில்லையல்லவா?" என்றாள் பூவழகி, கிளியும் வெட்கப்படும் குரலில்.

"உன் இதயமா?"

"ஆம் அடிகளே!"

"அதற்கென்ன?"

"அதற்கு அவரைப் பற்றி எல்லாம் தெரியும்."

"எப்படித் தெரியும்?"

"அவர் இருக்குமிடங்களில் தானே அதுவும் இருக்கும். அவர் செல்லுமிடங்களுக்கு அதுவும் தொடரும். உமக்குப் புரியாது அடிகளே. என் இதயத்துக்குத் தெரியும். அவர் உயிருடனிருக்கிறார் திரும்பவும் வருவார் என்று. அவருக் காகவே காத்து ஏங்கி நிற்கிறது இந்த உடல் உயிரைத் தாங்கி" எனக் கூறிய பூவழகி, கண்களில் எழுந்து திரண்ட நீரை மற்றவர்களுக்குக் காட்ட இஷ்டப்படாமல் சாளரத்தை நோக்கிச் சென்று வெளியே பார்த்தாள். அவள் கண்களில் திரண்ட நீர்த்துளிகள், உருண்டோடி ஆறு முறை சாளரத்தை நோக்கிச் சொட்டின. கால வெள்ளமும் ஆறு மாதங்களைத் தன் ஆழ் நீரில் கவர்ந்து கொண்டது. அந்த ஆறாவது மாதத்தில் தமிழகத்தின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் ஒரு பெரும் சம்பவம் உருவெடுத்தது.

யவன ராணி முதல் பாகம் முற்றிற்று